

Chương 1

Phong Khánh năm thứ tám, mùa đông đặc biệt lạnh lẽo. Vào ngày đông trời thường sáng muộn, làm cho Sầm Cẩm quen ngồi dựa vào lò xông hương nhìn trời sáng cảm thấy dày vò. Nàng thấy mình hơn phân nửa là sắp không sống nổi.

... Rốt cục không cần dày vò lâu nữa. Ở trong lòng nàng an ủi chính mình như thế.

Lúc trời dần sáng lên, bên ngoài vô duyên vô cớ nổi lên gió lớn.

Cửa sổ trong phòng không đóng kín, vang lên tiếng động xì xào. Trong yên tĩnh rét lạnh mùa đông, có vẻ càng chói tai.

Sầm Cẩm lần theo sợi dây tơ trên giá khắc hoa ngồi dậy từ trên giường, đập trên thảm lông Ba Tư rất nặng rất dày, chuẩn bị đi đóng cái cửa sổ phiền nhiễu kia.

Ai ngờ vừa mới đứng dậy, gian ngoài liền có một người bước nhanh vào.

”Vương phi, ngài nằm xuống, để nô tì làm.”

Sầm Cẩm liền đứng lại, vừa đi trở lại giường, vừa nói: “Vân Liễu, người còn chưa ngủ à?”

vừa nói ra miệng, Sầm Cẩm liền ý thức được h mình nói sai rồi. Vân Liễu là nha hoàn hồi môn theo nàng từ nhà mẹ đẻ mang tới đây, đã sớm bị phu quân của nàng —— Trần Nam vương Tiêu Tiềm tìm cơ bán đi. Nay hầu hạ bên mình, là đại nha hoàn Nhụy Hương được Tiêu Tiềm chuyển từ thư phòng bên ngoài vào, vốn chuyên môn hầu hạ hấn ăn uống ngủ nghỉ.

Nhụy Hương đầu vấn sơ đàn hoàn kế, mặc bối tử màu thanh nê thêu hoa văn mây như ý tứ hỷ, phía dưới mặc một cái váy màu thiên thanh mã diện, khuôn mặt trầm tĩnh, dung sắc tuy chỉ tính bình thường, nhưng một đôi mắt xác thực lại như giếng cổ không gợn sóng sợ hãi.

Bị gọi sai tên, Nhụy Hương cũng không sửa lại, đóng chặt cửa sổ, nàng bước tới gần giường, cúi mắt trầm tĩnh nói: “Vương phi, ngài vẫn nên ngủ một lát đi, trời đã sắp sáng.”

Sầm Cẩm tựa vào đầu giường, tựa tiểu phi tiểu nói: “Sau này có rất nhiều thời gian để ngủ, bây giờ không vội.”

Phối hợp với thần sắc tái nhợt có bệnh, lời này thật sự mang điềm xấu, Nhụy Hương đứng ở bên cạnh không nói tiếp.

Sầm Cẩm ho khan một trận không dừng được, trên mặt tái nhợt nổi lên một mảng ửng hồng dị thường.

Nhụy Hương lúc này mới hiện ra một tia kinh hoảng, vội vàng gọi người bưng chén thuốc đến.

Ba năm trước, Sầm Cẩm bắt đầu vô duyên vô cớ ho ra máu, rất nhiều đại phu khám cũng không chuyển biến tốt. Sau này thân thể của nàng ngày càng sa sút, thái y trong cung đến xem cũng không có biện pháp.

Sầm Cẩm sớm biết mình đã được thạch vô linh (thuốc men không có tác dụng). Nay bất quá là đang chờ chết qua ngày.

Lại nói tiếp, nàng còn chưa đến ba mươi tuổi. Trước khi nàng phát bệnh, nàng thậm chí không nghĩ tới chính mình sẽ sớm trải qua cuộc sống như vậy...

Bất quá cũng đã ba năm, từ lúc ban đầu không thể tin, kích động, nàng dần chậm rãi chuyển thành thói quen, đạm mạc... Dù sao nàng từng nghe lén thái y nói, "bệnh này của Vương phi vô cùng cổ quái, có thể chống đỡ qua ba năm, đã là kỳ tích".

chén thuốc nóng nghi ngút bưng đến trước mặt, Sầm Cẩm không tự giác hơi nhượng mảy.

Nàng rất đau, ngực không có lúc nào là không giống như bị kim đâm, chén thuốc kia uống xong, không những không giảm bớt thống khổ, ngược lại làm nàng càng cảm thấy bị đè nén.

Sớm muộn gì cũng chết, cần gì phải tra tấn nàng như vậy.

Nàng cười khổ nói với Nhụy Hương: “Ta có thể không uống sao?”

Nhụy Hương cúi mắt nói: “Vương phi đừng làm khó dễ nô tì.”

Cũng phải, nàng ấy là một nô tì, cần gì khó xử nàng ấy. Sầm Cẩm còn nhớ rõ lúc trước mình để nha hoàn Vân Liễu bên cạnh vụng trộm đồ chén thuốc đi, bị người của Tiêu Tiềm phát hiện, hấn giận dữ, không cho phân trần, đã đem Vân Liễu đi bán.

Khi đó nàng bệnh còn không nặng như vậy, cũng có thể xuống giường, dám quỳ trước mắt hấn cầu xin. Nhưng hấn bất vì sơ động, một câu cầu

tình cũng không chờ nàng nói xong, đã cho người đưa nàng trở về.

Nàng bị người đưa về từ ngoại thư phòng, lớn tiếng chất vấn Tiêu Tiềm ——

“Vì sao phải đối xử với ta như vậy? Ta đã sắp chết!”

trên mặt Tiêu Tiềm đạm mạc không hiện chút biến hóa nào, trả lời nàng, bất quá là một câu lạnh lùng ——

“Người quá ngu ngốc.”

Đúng vậy, nàng quả thật quá ngốc.

Nghĩ tới Sầm Cẩm nàng vốn là đích trưởng nữ được sủng ái nhà ngự sử đại phu, nhà ngoại lại là Trung Dũng hầu phủ chiến công hiển hách. Bởi vì ngày hội hoa đăng lễ thượng nguyên gặp mặt Tiêu Tiềm một lần, liền khư khư cố chấp, tâm tâm niệm niệm muốn gả cho hắn. Khi đó hắn còn không phải Trần Nam vương chiến công hiển hách hiện nay, chẳng qua là bát hoàng tử mới ra cung xây phủ, không được hoàng đế sủng ái. Cha nàng không đồng ý, nàng liền ở trong phòng tuyệt thực kháng nghị, mãi cho đến lúc gầy không còn hình người, đói đến hôn mê, kinh động ngoại công nàng là Trung Dũng hầu. Trung Dũng hầu mới giúp nàng làm chủ, mặt dày tiến cung diện thánh cầu ân điển.

Đợi đến ngày gả đi, đại khái là một đoạn thời gian vui vẻ nhất lúc sinh thời.

Nàng mỗi ngày hy vọng thời gian qua mau, mau nữa chút. Như vậy nàng có thể sớm ngày làm bạn ở bên người Tiêu Tiềm, lau đi sầu muộn mãi không tan giữa mi mắt.

Nhưng mãi cho đến đêm trước khi thành hôn, kể mẫu Kỳ thị mới áp a áp úng nói cho nàng, bên ngoài đồn đãi Tiêu Tiềm kỳ thật đã có ý trung nhân, chính là cô nương của đại học sĩ nội các đương triều. Nhưng Tiêu Tiềm chính là bát hoàng tử không được tiên đế yêu thích, chưa có danh tiếng. Vị đại nhân kia không để ý đến hắn, không chịu đem nữ nhi gả cho hắn.

mẹ ruột Sầm Cẩm sinh nàng ra thì vì khó sinh mà chết, lúc Sầm Cẩm ba tuổi Kỳ thị gả cho cha nàng. Tuy rằng không phải mẹ ruột, đối với nàng so với thân sinh nữ nhi của mình càng tốt. Sầm Cẩm luôn luôn coi Kỳ thị là mẹ ruột của mình, đương nhiên biết bà ấy sẽ không lừa gạt mình.

Bất quá nói tới đại cô nương Nguyên Văn Tâm của nội các học sĩ Nguyên gia, Sầm Cẩm đã từng gặp trong vài lần hoa yến. Đó là một nữ hài lãnh lãnh thanh thanh, dung mạo không tính là xuất chúng, nhưng có một loại khí chất cao ngạo thanh cao khác. Các quý nữ bên cạnh Sầm Cẩm cũng không hẳn là thích Nguyên Văn Tâm, còn gọi nàng ấy là "Băng sơn cô nương"

Nàng lúc đó tự so sánh mình với Nguyên Văn Tâm, thấy bộ dạng mình đẹp hơn rất nhiều, cho nên cũng không để ở trong lòng, chỉ đáp lại Kỳ thị: “Nguyên Văn Tâm không chịu gả, ta chịu gả! Chờ ta gả qua, hẳn nhất định có thể phát hiện ta tốt!”

Sau này, nàng trở thành thê tử của Tiêu Tiềm.

Lúc vừa thành thân, hai người tương kính như tân, cảm sát hòa minh, coi như là tốt đẹp một hồi.

Cũng không biết từ khi nào, Tiêu Tiềm lại bắt đầu chán ghét nàng. Số lần đến phòng nàng càng ngày càng ít. Sau này, một câu cũng lười nói với nàng.

...

Những năm gần đây nàng tự thấy mình trước khi bị bệnh đối với Tiêu Tiềm đã đủ vừa lòng, ngày thường hỏi han ân cần không tính, còn chủ động đem nha hoàn mỹ mạo trong vương phủ trang điểm, để các nàng hầu hạ Tiêu Tiềm.

Nhưng còn Tiêu Tiềm, không những không nhận phần tình cảm này của nàng, còn vì chuyện này trách cứ nàng trước mặt hạ nhân một chút. Ngày thường vẫn ở thư phòng bên ngoài.

Nghĩ cũng biết, hẳn là có người trong lòng, vì người nọ mới giữ mình trong sạch.

Nàng quả thật là ngốc, trái lại tự cho rằng mình có thể thay thế được Nguyên Văn Tâm. Mãi đến vài năm nay, nàng mới biết được mình sai mười phần. tâm Tiêu Tiềm chính là tảng đá, căn bản là ủ không nóng.

Hiện tại tốt lắm, nàng sắp chết, có thể cho bọn họ "Cả đời một đời một đôi nhân".

*

“Vương phi, thuốc nguội, ngài nên uống thuốc.” Nhụy Hương thấy Sầm Cẩm hai mắt vô thần ngốc một lát, liền nhắc nhở ra tiếng.

Sầm Cẩm quơ quơ đầu nặng trĩu, bùng chén thuốc nhẹ giọng nói: “Ta muốn gặp gặp nương ta.”

”Vương gia có lệnh, không được để phu nhân Trung Dũng hầu đặt chân đến vương phủ chúng ta một bước. Vương phi, ngài đừng làm khó dễ nô tì.”

Sầm Cẩm nhếch miệng cười cười tự giễu. Đúng vậy, Tiêu Tiềm đã sớm đem nha hoàn hồi môn nhà mẹ của nàng một đám đều đưa ra ngoài, còn không cho Kỳ thị tới vương phủ.

Nhưng trước mắt, nàng sắp chết, Tiêu Tiềm vẫn không cho mẹ con nàng gặp nhau. Tàn nhẫn quá mức!

Sầm Cẩm càng nghĩ càng giận, vừa định mắng Tiêu Tiềm hai câu, miệng vừa há, máu đen đã ào ào phun ra...

”Vương phi!” Nhụy Hương kinh hoảng hô to một tiếng, vội gọi người đi truyền đại phu.

Máu cuộn cuộn không ngừng trào ra từ tai, mắt, mũi, miệng nàng, thậm chí từng cái lỗ chân lông trên người, nặng trĩu ướt đẫm đem tơ vàng thêu hoa... Sầm Cẩm cho tới bây giờ không biết, một người có thể chứa nhiều máu như vậy.

Bên trong nhất thời cực kỳ yên tĩnh, rồi yên tĩnh này bỗng nhiên bị một chuỗi dài tiếng bước chân dồn dập nhiễu loạn.

Sầm Cẩm trước mắt đã dần dần mờ hồ, trong đầu cũng mất đi hơn phân nửa tỉnh táo, nàng cố sức ngẩng đầu, mơ hồ hồ liếc mắt nhìn một cái —— mơ hồ có thể thấy được một hình người cao lớn quần áo huyền sắc, dẫn một đám người tiến tới bên mình.

Nàng mặc dù nhìn không rõ, nhưng cũng biết chính là người bên gối, đồng sàng dị mộng của nàng —— Trần Nam vương Tiêu Tiềm.

Sầm Cẩm tựa vào đầu giường, trong miệng lại là một trận ho khan kịch liệt, cổ họng lại dâng lên máu đen.

Một khắc kia, nàng tựa hồ nhìn thấy Tiêu Tiềm trong mắt đầy kinh hoàng.

Trần Nam vương Tiêu Tiềm gặp biến không sợ hãi, tung hoành chiến trường, cư nhiên cũng sẽ kinh hoàng.

Nếu không phải lúc này đã gần chết, nàng tất nhiên là muốn cười ra tiếng.

Nàng gian nan mấp máy môi, “Tiêu Tiềm, ngươi... Có hay không...”

”Ngươi nói cái gì?” Tiêu Tiềm vội đi đến bên giường, ghé lỗ tai vào môi nàng.

”Ngươi có hay không... Có hay không...” hơi thở mỏng manh phun ở bên tai Tiêu Tiềm.

Nhưng tiếp theo, hơi thở mỏng manh cũng không còn chút nào.

Ngươi có từng thích ta hay không? Có hại ta hay không? Đến cùng không hỏi ra được.

Phong Khánh năm thứ tám, Trần Nam vương phi chết.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tháng giêng, rét xuân se lạnh, chột ấm nhưng còn rét.

Vốn nên quanh năm suốt tháng hoan hỷ vui mừng, trong Trung Dũng hầu phủ lại bao trùm u ám.

Hai ngày trước, trong hầu phủ, nhị tiểu thư Lâm Cẩm Nghi ngã từ trên cầu thang xuống, trước mắt thương thế chưa rõ.

Sự việc phát sinh lúc người Trung Dũng hầu không ở trong phủ, bọn hạ nhân nhất thời tay chân đều hoảng hốt.

Cũng may trong Thuận Hoà đường nơi hầu phu nhân ở còn có Hoàng ma ma tọa trấn. Hạ nhân bẩm báo lên rồi, Hoàng ma ma liền tự mình dẫn người đi an trí nhị tiểu thư, sai người gọi đại phu trong phủ, giam giữ tất cả hạ nhân lúc đó ở đấy, cuối cùng lại sai người đi thông báo cho hầu gia đang ở Trần Nam vương phủ. Cuối cùng cũng không xảy ra cái gì ngoài dự liệu.

Mọi người Trung Dũng hầu đang ở phủ Trần Nam vương ở Thành Nam, nghe nói trong nhà xảy ra chuyện, Trung Dũng hầu cũng không lộ ra,

thông báo một tiếng với Trần Nam vương, một mình chạy về trước, lúc này nhị tiểu thư Lâm Cẩm Nghi đã hôn mê hơn một canh giờ.

Trong phủ đại phu cũng đã khám cho nàng, cầm máu, băng bó vết thương, nhưng không dám nhiều lời, cũng không phải đại phu này y thuật không tinh, thật sự biết là chuyện lớn, hẳn cũng không dám làm bừa.

sắc mặt Trung Dững hầu vốn có chút xanh mét, trở về nhìn thấy cháu gái nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, mặt càng đen vài phần.

Hắn xuất thân võ tướng, trên người đã có uy áp khiếp người, lúc này thấy hắn thay đổi sắc mặt, hạ nhân trong phòng tất cả đều không dám thở mạnh.

Nhưng may mắn Trung Dững hầu chân trước vừa trở về, Trần Nam vương sau lưng đã phái ngự y trong vương phủ tới.

Ngự y xem mạch cho Lâm Cẩm Nghi xong, cẩn thận kiểm tra vết thương của nàng, dùng châm rồi, nhất thời cũng nhìn không được nhấn mảy lại — theo lý thuyết, vết thương trên đầu nhị tiểu thư hầu phủ cũng không lớn, miệng vết thương đã xử lý tốt, cầm máu rồi băng bó, trước mắt lại vẫn không tỉnh lại. Hắn tuy rằng bản thân là ngự y, nhưng với tình huống như vậy cũng không thể kết luận, chỉ nói hết thấy chờ Lâm Cẩm Nghi tỉnh lại mới có thể phán đoán kết luận.

Trung Dững hầu nghiêng chặt hàm dưới, nghe xong lời ngự y, chỉ gật gật đầu, sau đó cho người thông báo với hầu phu nhân và thế tử, thế tử phu nhân ở Trần Nam vương phủ, truyền lời báo bọn họ không cần quá mức lo lắng.

Thật không ngờ, Lâm Cẩm Nghi chẳng qua chỉ từ trên cầu thang cao bốn năm bậc ngã xuống một cái mà lại hôn mê. Có lúc nàng còn sốt cao, mười phần nguy hiểm, may mắn ngự y có y thuật cao siêu, dùng bí phương cung đình mới cứu được người trở về.

*

Lúc Sầm Cẩm có ý thức lại, chỉ cảm thấy trên người mồ hôi chảy ròng ròng khó chịu, có chút mệt mỏi, nhưng so với đau đớn lúc trước nàng bị bệnh thì vẫn thư thái nhiều lắm. Nàng cảm giác được đệm dưới thân mềm mại, ngửi thấy mùi hoa thấm vào, chung quanh cực kỳ yên tĩnh, khiến người thích ý nói không nên lời.

Nàng không tự giác nghĩ, hóa ra chết là như vậy. Biết trước thế này nàng sớm không nên lưu luyến trước sau, cần gì phải chịu ba năm ốm đau kia.

Nàng thoải mái không muốn nhúc nhích, lại cảm giác được có một đôi tay ấm áp, mềm mại, nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình.

Ngờ, khiến nàng nhìn không được muốn cọ một chút.

“Bảo bối ngoan, A Cẩm ngoan, người mau tỉnh lại, người đây là muốn mệnh a nương sao... Đại tỷ tỷ người đã đi, nếu người cũng đi, tổ phụ tổ mẫu người làm sao chịu được?” bên tai nàng vang lên tiếng khóc nức nức nở nở.

thanh âm này rất quen thuộc, cũng không phải mẫu thân Kỷ thị của nàng. Nhưng trên đời này người tự xưng là nương của nàng, còn có thể là ai đây? Chẳng lẽ... nàng đã chết, có thể nhìn thấy mẹ ruột mình?

Sầm Cẩm giật giật mí mắt, chỉ cảm thấy trước mắt một cái bóng lơ mơ. Nàng làm quen một lát, sau đó thấy rõ người ngồi ở bên giường — đó là một phụ nhân vẫn sơ búi tóc, mặc một thân xiêm y trắng thuần xinh đẹp, mặt trứng ngỗng, mắt hoa đào, đẹp nói không nên lời, sắc mặt lại trắng bệch, đầy mặt một mảnh rầu rĩ, trên má còn có hai hàng lệ, thoát nhìn rất tiêu tụy.

Phụ nhân này thấy Sầm Cẩm tỉnh lại, lập tức kinh hi nói: “A Cẩm! Ngươi tỉnh! Mau nói cho a nương, trên đầu còn cảm thấy khó chịu sao?” Sau đó lại phân phó nha hoàn bên người: “Mau, đi báo cho hầu gia biết, thỉnh ngự y tới.”

Sầm Cẩm có chút mơ hồ, không phải mình đã chết sao? Thế nào đột nhiên lại... Hơn nữa người trước mắt luôn miệng nói là mẫu thân mình, chẳng phải nàng chưa từng gặp mẹ ruột, rõ ràng đây là mẹ nàng — thế tử phu nhân Trung Dững hầu phủ Tô thị!

Ngay lúc Sầm Cẩm suy nghĩ hỗn loạn, ngự y đã chạy tới, lại chặn trệ cho nàng.

Sau một lát, về mặt ngự y cuối cùng đã khoan khoái, nói: “Thế tử phu nhân không cần lo lắng, nhị tiểu thư đã không có trở ngại, chỉ là trên người còn có chút nóng, uống hai chén thuốc hạ sốt là có thể tốt.”

Thế tử phu nhân Tô thị như trút được gánh nặng thở dài, hai tay chấp lại vái trời, “Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ, A Cẩm chúng ta cuối cùng là cát nhân thiện tướng.”

Bọn họ đang nói chuyện, bên kia Sầm Cẩm đã ngồi dậy, không thể tin nhìn thân thể của mình — nàng từ lúc hai mươi sáu tuổi, bị ốm đau tra tấn thập phần gầy yếu, nhưng trước mắt bàn tay của nàng nhỏ nhắn, cánh tay tinh tế, bả vai và thắt lưng càng đều tinh tế như thiếu nữ.

“A Cẩm, làm gì vậy?! Mau nằm xuống!” Tô thị mảy liễu dựng thẳng, không tự giác cao giọng.

Sầm Cẩm theo bản năng rụt cổ, ngoan ngoãn nằm trở về — nàng từ nhỏ đã có chút sợ người mẹ này. Đừng nhìn mẹ bộ dạng mảnh mai mỹ

mạo, nhưng cũng xuất thân võ tướng thế gia, tính tình rất lợi hại. Như cữu cữu nàng trước khi thành hôn coi như là có tiếng hoàn hảo ở kinh thành, sau này bị bà ấy quản đến dễ bảo. Đừng nói nạp thiếp, ngay cả nơi phong nguyệt cũng không dám lui tới. Sầm Cẩm nhớ được, mẫu thân Kỳ thị thường dạy nàng "Làm phụ nhân phải hiền thuận, trình tình, giống mọi người hưng dữ như vậy, là vạn vạn không thể được".

Tô thị nói xong, thấy trên khuôn mặt nàng tái nhợt hiện ra e ngại, liền hạ giọng điệu nói: "A nương không phải muốn nói người, chỉ là lo lắng thân mình người."

Sầm Cẩm gật gật đầu, cúi mắt không dám nhìn bà.

tính tình Tô thị mạnh mẽ vang dội, thấy nàng tỉnh vốn muốn hỏi một chút ngày đó nàng ngã xuống cầu thang thế nào, nhưng thấy vẻ mặt nàng sợ hãi, như là đang e ngại cái gì, nên cũng không truy vấn nữa, chỉ ôn nhu nói với nàng vài câu, chờ chén thuốc được nấu xong bụng lên, nàng tự mình cho Sầm Cẩm uống, sai nha hoàn đổi quần áo, lại nhẹ giọng dỗ nàng đi vào giấc ngủ...

*

Không bao lâu, Trung Dũng hầu mọi người cũng nghe tin tức nàng đã tỉnh, từ Trấn Nam vương phủ chạy về.

Lúc đó Sầm Cẩm đã uống xong một chén thuốc hạ sốt, mơ mơ màng màng bị Tô thị đỡ ngủ.

mọi người Trung Dũng hầu nhẹ chân vào thăm nàng, rồi đi ra gian ngoài nói chuyện.

Trung Dũng hầu và Trung Dũng hầu phu nhân đều là đã có tuổi, mấy ngày này vất vả và lo lắng khiến hai người sắc mặt rất khó coi.

Bất quá hai người biết cháu gái bình an, về mặt cũng cuối cùng không còn ngưng trọng nữa.

"Cha mẹ, các người đừng lo lắng. Tiểu A Cẩm bây giờ không phải tốt rồi sao. Đã nhiều ngày các người bận rộn chuyện bên Trấn Nam vương phủ, vừa phải lo lắng thương thế của tiểu A Cẩm, trước mắt nhanh đi nghỉ ngơi thôi." Trung Dũng hầu thề từ Lâm Ngọc Trạch thấy trên mặt vợ chồng Trung Dũng hầu đều hiện ra mệt mỏi, liền cất tiếng thân thiết nói.

Trung Dũng hầu cũng không linh ý tốt này, chính hừ lạnh nói: "Người cũng đã làm cha, nếu người đặc dụng một chút, cần gì ta và mẫu thân người phải tự thân tự lực?"

Tô thị vội để người đỡ hai bọn họ ngồi xuống, nói: "Công công, bà bà, ngự y đã xem cho tiểu A Cẩm, nàng quả thật không có chuyện gì. Các người cũng phải chú trọng thân mình hơn, nếu các người mệt mỏi, bọn tiểu bối trong lòng càng vạn vạn băn khoăn."

Lúc Trung Dũng hầu nhìn bà, nét mặt cũng mang vài phần từ ái với tiểu bối, nói: "hiếu tâm của người, ta và bà bà người đều biết. Mấy ngày nay người cực nhọc ngày đêm chiếu cố tiểu A Cẩm, cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi. Ta và bà bà người ngồi một lát rồi trở về."

Trung Dũng hầu phu nhân mấy năm nay thân mình luôn không tốt, hơn nữa đã nhiều ngày bốn ba và mới vừa rồi một phen vội vàng đi về, bà ngồi nghỉ ngơi một lát mới bắt đầu nói chuyện. Bà lôi kéo tay Tô thị để nàng ngồi xuống cạnh mình, xem mặt nàng gầy gò mà đau lòng nói: "A Hân, người nhìn bộ dáng người xem, tiểu tụy thực làm cho người ta đau lòng. Về sau nhất định phải hảo hảo điều dưỡng một phen, trăm ngàn đừng để mệt chết mình." A Hân đương nhiên chính là khuê danh của Tô thị.

Trên đời này ở đâu có đạo lý công công, bà bà ngồi ở chỗ này, bảo con dâu đi nghỉ ngơi. Nhưng ở Trung Dũng hầu phủ, mọi người lại biết, vợ chồng Trung Dũng hầu coi trọng thế tử phu nhân, thậm chí hơn cả thế tử.

Mấy người vội vàng nói vài lời, vợ chồng Trung Dũng hầu tự đi nghỉ ngơi không nhắc tới.

Tiến bước hai vị lão nhân, Tô thị và Lâm Ngọc Trạch trở về chính viện. Hai người vào phòng, Tô thị cho hạ nhân lui, sắc mặt cũng nghiêm túc lên, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Nói đi, hôm nay ở Trấn Nam vương phủ có phải người lại làm chuyện gì không lên được mặt bàn không?" Nếu không Trung Dũng hầu mới vừa rồi không thể bởi vì hân quan tâm hỏi han mà trước mặt mọi người trách cứ, không cho hân mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trung Dũng hầu thề từ Lâm Ngọc Trạch, hơn ba mươi tuổi, lại là người thừa kế tương lai của phủ Trung Dũng hầu, xuất môn ra ngoài người nào không cho vài phần mặt mũi, lúc này lại giống đứa nhỏ làm việc gì sai, cúi đầu đứng một bên.

Tô thị rất mệt mỏi bóp mí mắt, nói: “Trong nhà đại sự liên tiếp xảy ra như vậy, chẳng có thể để ta và công công, bà bà tĩnh tâm không?”

Lâm Ngọc Trạch không sợ Tô thị mắng mình, dù sao vợ chồng nhiều năm như vậy, hẳn sớm đã quen, chỉ sợ thấy bộ dáng Tô thị mệt mỏi thất vọng, cho nên rất nhanh biện giải: “A Hân, ta không làm chuyện xấu, chính là hôm nay ở Trấn Nam vương phủ gặp Kỷ thị kia làm bộ làm tịch khiến người ta buồn nôn, ta chẳng qua khó chịu, chọc vài câu.”

Nghe hẳn nhắc tới Kỷ thị, Tô thị một đôi mày lá liễu càng nhíu chặt. Kỷ thị kia tuy rằng chỉ là phụ nhân hậu trạch, cũng không dễ đối phó. Mấy năm nay nàng cùng Kỷ thị dù sáng dù tối đều không phải một hai lần, biết rõ Kỷ thị hơi có chút thủ đoạn. Chính mình cũng không nắm chắc có thể áp được Kỷ thị, càng đừng nói Lâm Ngọc Trạch tính tình ngay thẳng, không biết nói lời sắc bén. Nàng không khỏi thở dài, “Chàng xem, Kỷ thị làm bộ làm tịch cũng không phải một ngày hai ngày, chàng cần gì phải ở Trấn Nam vương phủ nháo lên, cũng không ngăn lại trường hợp kia...”

Lâm Ngọc Trạch có chút ảo não nói: “Là ta lỗ mãng. A Hân, nhưng mà trong lòng ta khó chịu. Nếu không phải độc phụ kia, đại A Cẩm cũng sẽ không xa cách với Trung Dũng hầu phủ chúng ta, lại càng sẽ không như vậy...”

Vợ chồng Trung Dũng hầu cả đời sinh được một trai một gái, con gái chính là mẫu thân của Sầm Cẩm, Lâm Ngọc san, con trai chính là Lâm Ngọc Trạch. Trước đây vợ chồng Trung Dũng hầu cũng lên chiến trường, tỷ đệ bọn họ nuôi dưỡng ở trước mặt vợ chồng lão hầu gia già cả, tỷ đệ hai người tuổi tác kém nhiều, nhưng năng đỡ nhau lớn lên, cảm tình so với tỷ đệ nhà bình thường tốt hơn nhiều. Sau này Lâm Ngọc San khó sinh Sầm Cẩm, cả đời đều chỉ có một nữ nhi. Vợ chồng Trung Dũng hầu không nhắc tới, Lâm Ngọc Trạch cũng coi Sầm Cẩm như cốt nhục thân sinh, nếu không về sau cũng sẽ không đặt tên nữ nhi nhà mình lấy một chữ "Cẩm".

Lúc tỷ phu hẳn là ngự sử đại phu Sầm Thanh Sơn còn chưa có tục thú, Trung Dũng hầu một nhà đều luôn luôn chăm nom Sầm Cẩm, sợ nàng ở nhà chịu đau khổ gì. Nếu không phải Sầm Thanh Sơn không đồng ý, bọn họ còn muốn đem Sầm Cẩm về Trung Dũng hầu phủ. Ai có thể ngờ, sau này Sầm Thanh Sơn tục cưới Kỷ thị. Kỷ thị cực biết lung lạc nhân tâm, gả sang không đến hai năm, đã dỗ Sầm Cẩm đi, ngược lại cùng bọn hắn xa lạ.

Vốn cho rằng, Sầm Cẩm còn nhỏ không hiểu chuyện, chờ lớn hơn một chút sẽ biết người nào mới thật sự tốt với nàng. Bọn họ cũng không vội, nghĩ sau này sẽ có cơ hội. Ai ngờ được, Sầm Cẩm hơn hai mươi tuổi cứ như vậy đi...

Tô thị đối với Sầm Cẩm cũng có cảm tình, nhưng tự nhiên không thể giống với Lâm Ngọc Trạch là cừu cừu ruột thịt. Nhưng thấy hẳn đau đớn cũng cảm động lấy, bằng không lúc trước nàng cũng sẽ không giấu giếm bệnh tình nữ nhi, sợ Lâm Ngọc Trạch và vợ chồng Trung Dũng hầu không chịu nổi.

Tô thị lại là thở dài một tiếng, “Đại A Cẩm đã đi, Sầm gia kia cục diện rối rắm chúng ta cũng đừng nhúng tay, mắt không thấy tâm không phiền, về sau cứ xem bọn họ ầm ĩ thôi.”

Lâm Ngọc Trạch tức giận nói: “Ai muốn nguyện ý dính líu độc phụ kia. Nhưng A Hân, nàng không biết, đại A Cẩm chúng ta thì cốt chưa lạnh, Kỷ thị kia đã đem nữ nhi trang điểm xinh đẹp mang đến Trấn Nam vương phủ, sợ tâm tư xấu xa kia người khác không biết vậy!” Đầu nói nữ muốn tiêu một thân hiếu, nữ nhi Kỷ thị kia mặc quần áo nghìn vàng khó cầu, quần sương ánh sa trắng, trên đầu cài mấy cành châu hoa lỏng lẻo, trên mi mắt không thấy buồn rầu, lại lấy ánh mắt vụng trộm nhìn Trấn Nam vương. Lâm Ngọc Trạch thấy thế, mới nhin không được náo lên.

Tô thị nhìn hẳn một cái, chậm rãi nói: “Chàng đã có thể nhìn ra, Trấn Nam vương đâu phải mắt mù không biết? Trong kinh thành đều biết Trấn Nam vương thật sự đàm bạc với nữ sắc, hẳn không phải người hồ đồ như vậy, Kỷ thị và nữ nhi bà ấy có tâm, cũng bắt quá là diễn trò cho người mù xem, chắc không thể đắc thủ.”

Nhắc tới Trấn Nam vương, Lâm Ngọc Trạch trên mặt cũng hiện ra chán ghét, “Hắn có thể là người tốt gì? Nếu hẳn tốt, đại A Cẩm chúng ta làm sao tuổi còn trẻ có thể sinh bệnh như vậy?! Theo ta nói, đại A Cẩm chúng ta bệnh kia đến cổ quái, hơn phân nửa chính là từ trong phủ Trấn Nam vương ra!” Trấn Nam vương và Sầm Cẩm bất hòa cũng không phải một ngày hai ngày, trong vòng luẩn quẩn kinh thành cũng đã truyền khắp. Cũng khó trách Lâm Ngọc Trạch sẽ nói lời này, những người nghĩ thế này cũng không ít, chính là khiếp sợ quyền thế Tiêu Tiềm, không dám nhiều lời thôi.

Tô thị sợ miệng hẳn không chừng mực, liền dặn dò: “Lời này chàng nói ở trước mặt ta thôi, ở bên ngoài trăm ngàn lần không thể lộ ra tiếng gió.” Tiêu Tiềm quân công hiển hách, lại có đế tâm. Trấn Nam vương phủ đúng là gắm hoa rực rỡ, lửa đỏ thêm dầu. So sánh cùng, Trung Dũng hầu phủ truyền mấy đời đã xem như huân quý xuống dốc, Lâm Ngọc Trạch nay có danh hiệu thế tử, lại chỉ có hư chức thống soái, nghĩ cũng biết ngày sau Trung Dũng hầu phủ truyền đến tay hẳn, đương nhiên không thể chống lại Trấn Nam vương phủ. Nếu đắc tội Tiêu Tiềm, sợ là về sau cả nhà sẽ không thể sống tốt.

Lâm Ngọc Trạch rầu rĩ lên tiếng, không khỏi cũng tự trách mình vô dụng, nếu cừu cừu này đắc dụng, cũng sẽ không để ngoại sinh nữ cứ như vậy chết không minh bạch.

“Được rồi.” Tô thị đứng lên kéo tay hắn, dỗ nói: “Chúng ta bên ngoài tuy rằng không thể đắc tội Trấn Nam vương, nhưng còn nhiều thời gian, còn một ngày có thể nhìn thấy chân tướng.”

Vợ chồng nói chuyện một chút, Tô thị bảo Lâm Ngọc Trạch đi nghỉ ngơi trước, chính mình tiếp tục trông nữ nhi bị bệnh.

Sầm Cẩm uống thuốc xong, ngự y lại xem mạch vài lần, xác nhận không có trở ngại, ngự y trở về Trấn Nam vương phủ phục mệnh.

Lúc Tô thị đến xem nàng, nàng còn đang ngủ. Tô thị liền bảo nha hoàn xông hương nóng phòng ở, tự mình thay xiêm y bị mồ hôi ướt đẫm cho nàng, lại trông nàng đến nửa đêm, xác nhận nàng không sốt nữa, mới an tâm nằm xuống ngủ ở giường kê trong phòng.

Sầm Cẩm mê man một ngày.

Nàng cũng đã có ý thức, chỉ là theo bản năng đối với biến cố phát sinh trên người mình vẫn quá mức hoảng sợ mà không muốn mở mắt.

Nàng nghe được trong phòng tiếng nha hoàn động tĩnh nhẹ tay chân, nghe được lời Tô thị nhỏ nhẹ ở bên cạnh an bày sắp xếp, cũng ngửi thấy hương ở trong phòng có mùi thuốc... Càng nhắm nghĩ nàng càng hiểu, rốt cục mình bạch bản thân mình đã sống lại một lần. Chính là, đổi thân phận thành biểu muội mình.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sầm Cẩm lại trợn mắt, đó là Tô thị ngồi xuống trước giường nàng, nhẹ giọng gọi nàng rời giường.

Nàng mê mang trợn tròn mắt, quay đầu xem sắc trời còn u ám ngoài cửa sổ, cũng không rõ vì sao lúc này Tô thị gọi nàng.

Tô thị vừa bảo nha hoàn xông nóng xiêm y cho nàng, vừa nói: “A Cẩm, nên dậy. Chúng ta phải xuất môn.”

Nàng hơi nghiêng đầu, vẫn không hiểu.

Tô thị liền tiếp tục kiên nhẫn giải thích: “Hải tử ngọc, người bệnh đến hồ đồ. Đã quên hôm nay là ngày mấy.”

Sầm Cẩm cũng không biết Tô thị nói là ngày đặc biệt gì, cũng không dám hỏi nhiều, sợ hỏi tiếp, người khác liền phát hiện ra nàng không đúng.

Vừa rửa mặt chải đầu trang điểm, nàng thay một thân áo dài trắng, chải tóc kiểu trái đào khuê trung nữ nhi gia mới có thể trái, trên búi tóc chỉ trang điểm mấy cành ngân trầm.

Nàng vẫn cứ không quen mình đã thay đổi thân thể, nên cũng không soi gương.

Từ trước Lâm Cẩm Nghi yêu nhất tự soi gương, cực kì yêu quý dung mạo mình. Tô thị yêu thương khẽ vuốt khuôn mặt nữ nhi bởi vì sinh bệnh mà gầy yếu, cho rằng nàng cảm thấy mình khó coi mới như vậy, nhân tiện nói: “Ở trong lòng nương, A Cẩm chúng ta là đẹp mắt nhất. Sau này nghỉ ngơi hai ngày, sẽ khôi phục bộ dạng lúc trước.”

Sầm Cẩm cúi đầu, hơi mím môi, cũng không giải thích gì.

Thu thập thỏa đáng xong, Tô thị bảo nha hoàn cầm kiện áo choàng da chồn bạc phủ thêm cho nàng, mang theo nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Lâm Ngọc Trạch đã sớm thu thập thỏa đáng, chờ ở bên ngoài. Hắn mặc cẩm bào màu nguyệt bạch, tuy rằng đã gần bốn mươi tuổi, nhưng cũng phong thần tuấn lãng, mặt trắng không nói, xem qua chỉ hơn hai mươi, chính là rất xanh xao, nhìn có chút tiêu tụy.

Thấy mẹ con các nàng đi ra, vẻ mặt Lâm Ngọc Trạch cũng nhu hòa hơn, nói: “Tiểu A Cẩm chúng ta hôm nay sắc mặt xem ra tốt hơn nhiều.”

Sầm Cẩm và Trung Dững hầu phủ lui tới tuy ít, nhưng vẫn nhớ được cử cử hồi hồi thích nhất dẫn mình đi chơi, còn cho mình ngồi ở trên vai hắn cũng không tính là lớn. Lúc này thấy hắn, tự nhiên cũng cảm thấy thân thiết, mỉm cười nói: “A Cẩm đã khỏe, ngài không cần lo lắng.”

Lâm Ngọc Trạch cũng cười cười với nàng, chỉ là vẻ buồn rầu giữa hai mắt vẫn không giảm.

”Bên ngoài gió lớn, chúng ta cũng không nên ở đây nói chuyện, đi Thuận Hoà đường thỉnh an trước.”

Vừa nói chuyện, một nhà ba người đồng loạt đi tới Thuận Hoà đường nơi hầu phu nhân ở.

Sầm Cẩm đối với Trung Dững hầu phủ cũng coi như quen thuộc, trên đường cũng không nhìn chung quanh, chỉ nhắm mắt theo phía sau Lâm Ngọc Trạch và Tô thị, thường thường vụng trộm ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người phía trước dắt nhau đi, trong lòng cũng đã có chút kỳ quái.

mẫu thân Kỷ thị của nàng lúc trước ở bên tai nàng thường xuyên nhắc tới, nói mẹ nàng tự tung tự tác, vô cùng không đúng, vì phạm luân thường, còn nói Tô thị khẳng định là bị người chỉ vào mắng ở sau lưng.

Nhưng Sầm Cẩm ở trong thân thể biểu muội đã mấy ngày, nàng nhìn ra cừu cừu và mẹ cảm tình vô cùng tốt, hạ nhân cũng đều thập phần tin phục mẹ, ngay cả ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu cho người đến đưa thuốc bổ, cũng không quên cho mẹ nàng vài câu quan tâm động viên, hiển nhiên là thập phần thích bà, cũng đau lòng bà.

Không giống mẫu thân Kỷ thị nàng, mặc dù ở Sầm phủ cẩn thận chặt chẽ, còn giúp cha nàng nạp thiệp, cất nhắc nha hoàn, cũng không có được đãi ngộ thế này.

*

Đoàn người rất nhanh đến Thuận Hoà đường, vợ chồng Trung Dững hầu đều đã trang phục chỉnh tề ngồi ở chính phòng.

Nhìn thấy Sầm Cẩm, Trung Dững hầu phu nhân liền vẫy tay cười bảo nàng tiến lên.

Sầm Cẩm quy củ hành lễ.

Trung Dững hầu phu nhân từ ái trêu ghẹo nói: “tiểu A Cẩm Chúng ta sinh bệnh một lần, người cũng ổn trọng. Ngày xưa giống như con khi bên người ta, khi nào thì quy củ như vậy.”

Trung Dững hầu cũng cười nói: “A Cẩm chúng ta lớn lên, ổn trọng mới tốt.”

Sầm Cẩm cúi mắt, trong lòng có chút bồn chồn nói: “A Cẩm đã nhiều ngày ở trên giường suy nghĩ rất nhiều chuyện, cảm thấy mình đã lớn, sau này thật nên ổn trọng hơn.” Nàng và biểu muội quả thật rất không giống nhau, sao có thể nghĩ tới biểu muội đã là đại cô nương mười bốn tuổi, hành lễ với đối tượng bối cũng không làm.

Trung Dững hầu phu nhân cũng lơ đãng, thân ái nóng nảy lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, vuốt tay nàng nói: “Người sao tay lạnh như vậy, là trên người không đủ ấm áp?” Nói xong cho người đem chậu than chuyển đến gần hơn, còn bảo nha hoàn bưng lò sưởi tay đến.

Sầm Cẩm trong lòng ấm áp hòa hợp, cũng có chút chua xót. Nàng nhớ hồi nhỏ ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu đối xử với mình so với biểu muội còn thân thiết ân cần hơn, nếu không phải sau này đi lại ít, cũng sẽ không xa lạ như vậy. Hơn nữa khoảng cách gần, nàng mới phát hiện ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu đã già đi rất nhiều, tóc bạc trắng, trên mặt cũng nhiều nếp nhăn, càng làm cho nàng cảm thấy khó chịu.

Nói chuyện, còn có nha hoàn tiến vào bẩm báo: “Lão thái gia, lão phu nhân, đại công tử và đại tiểu thư đến.”

Trung Dững hầu gật gù đầu, nha hoàn liền kéo mình, đưa đại công tử Lâm Bác Chí và đại tiểu thư Lâm Phương Nghi vào phòng.

Lâm Bác Chí mặc một thân trù bào cổ tròn xanh ngọc, thân hình cao lớn, bộ dạng tuấn lãng, đã là thiếu niên lang mười mấy tuổi.

Lâm Phương Nghi còn lại một thiếu nữ xinh tươi, quần áo màu xanh nhạt, váy thêu bách điệp như ý nguyệt, mặt mũi thanh tú, chỉ có thể xem như tư sắc trung bình.

Sầm Cẩm lúc này mới nhớ tới, cừu cừu ngoại trừ đích nữ nhi mẹ sinh ra, phía trước còn một đôi trai gái thứ xuất.

Nhà bình thường trong kinh có con cái, chưa nói là quan viên huân quý, chỉ nhà giàu phổ thông, lúc con còn chưa cưới vợ tuyệt đối sẽ không cho phép thứ xuất sinh trước. Nếu để ý, đến thiệp thất cũng sẽ không an bày, nhiều nhất vụng trộm có thông phòng nha hoàn, đợi đến lúc chính thức thành thân, trong nhà có chủ mẫu, chủ mẫu sẽ để nha hoàn thông phòng gả ra ngoài, hoặc là cất nhắc thành di nương.

Tình huống giống như Lâm Ngọc Trạch, chưa thành thân đã có một đôi trai gái thứ xuất, ở kinh thành tuyệt đối là không lên được mặt bàn, làm cho người ta lên án.

Bất quá Sầm Cẩm cũng biết một ít chuyện xưa của Trung Dững hầu phủ:

Nghe nói năm đó Trung Dững hầu ra ngoài hành quân đánh giặc, phu nhân Trung Dững hầu xuất thân võ tướng, theo chồng xuất chinh, để một đôi trai gái lại cho lão hầu gia, lão phu nhân.

Lão hầu gia, lão phu nhân tuổi già, lại phá lệ sùng nịch nam tôn duy nhất, phá lệ chiều Lâm Ngọc Trạch, chậm rãi khiến tính tình hắn sai lệch. Thế cho nên lúc vợ chồng Trung Dững hầu đánh tan quân địch, khai hoàn hồi triều, bên người Lâm Ngọc Trạch đã có vài phòng di nương. Đợi vợ chồng Trung Dững hầu bắt đầu thu thập cục diện rồi rảnh, lại đúng lúc hai phòng di nương của Lâm Ngọc Trạch đều hoài thai. Vợ chồng Trung Dững hầu vốn không muốn lưu lại hai hài tử này, nhưng bất đắc dĩ lão phu nhân đau khổ cầu xin, nói mình không sống được bao năm, chỉ ngóng trông có thể sớm ngày nhìn thấy chất trai.

vợ chồng Trung Dững hầu cũng không có cách nào, đành phải để hai hài tử lại.

Khi đó Lâm Ngọc Trạch bên ngoài có thanh danh hoàn hảo, hôn sự vốn khó khăn, hơn nữa phía sau có một đối tượng tử tử trường nữ thứ xuất, khó mà nói cầu thân.

Trung Dũng hầu cũng buông bỏ phong thường toàn thắng năm đó, ở trước mặt tiên đế thay hẳn cầu hôn sự, mới có thể cưới về Tô thị xuất thân đích nữ chi thứ hai.

thân thế Tô thị nói đến cũng có chút nhấp nhô, nàng vốn là đích nữ chi thứ hai Tô thị. Nhưng một trận phong hàn mang phụ thân nàng đi. Mẫu thân nàng kiên trì, không muốn tái giá, cứ như vậy thủ tiết cùng hai con sống qua ngày.

Tô thị thân là trưởng nữ chi thứ hai, từ nhỏ chiều có mẫu thân ốm yếu, dẫn theo đệ đệ còn nhỏ, luôn luôn phụng dưỡng đến khi mẫu thân qua đời, nhìn đệ đệ cưới vợ xong, mới nguyện ý làm mai nên trì hoãn nhiều năm.

Tiên đế có một vị Tô quý phi, đồng tông đồng tộc cùng Tô thị, cảm niệm hiếu tâm của nàng, vừa đúng lúc phát sầu vì hôn sự của nàng, liền ở trước mặt tiên đế nhắc qua một câu. Đúng lúc Trung Dũng hầu cầu đến ngự tiền, tiên đế mới đem bọn họ chỉ thành một đôi.

Tiên đế tứ hôn, vốn hai người đều tuổi không còn nhỏ, gia thế xấp xỉ, xem như xứng đôi.

Lại không ngờ, Tô thị qua cửa rồi, hiếu thuận cha mẹ chồng, chấp chương việc bếp núc, ước thúc trượng phu, thật sự quản được Lâm Ngọc Trạch, không tới hai năm, kinh thành đã không còn Lâm Ngọc Trạch thanh danh hoàn hảo, coi như là một giai thoại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hai ngày này bên ngoài có chút lạnh hơn, cho nên Sầm Cẩm cũng nhìn rất rõ ràng Lâm Bác Chí và Lâm Phương Nghi trên mặt bị lạnh có chút đỏ lên.

Bất quá lúc này vợ chồng Trung Dũng hầu đối bọn họ cũng không quan tâm như lúc trước với Sầm Cẩm. Nhìn huynh muội bọn họ hoàn lễ, Trung Dũng hầu nhân tiện thể nói: “Canh giờ cũng không sớm, chúng ta đi thôi.”

Mọi người lên tiếng đáp.

Nha hoàn nâng Trung Dũng hầu phu nhân, vợ chồng Trung Dũng hầu cùng sóng vai đi ra ngoài.

Có chuyện gì cần một nhà ngoại tổ lớn như vậy lũ lượt cùng đi? Sầm Cẩm đi phía sau trong lòng có chút kinh ngạc.

Đoàn người chậm rãi ra phủ, vợ chồng Trung Dũng hầu đi đằng trước dẫn đầu, Lâm Ngọc Trạch và Tô thị theo phía sau, Sầm Cẩm chậm hơn bọn họ nửa bước, về phần Lâm Bác Chí và Lâm Phương Nghi đi sau mọi người một đoạn lớn.

Sầm Cẩm thường thường quay đầu nhìn bọn họ, trong lòng cũng kỳ quái. Bọn họ tuy rằng là huynh muội thứ xuất, nhưng đến cùng là hai hài tử sinh ra sớm nhất, thế nào trước mắt lại không được coi trọng chút nào.

... Cũng khó trách mẫu thân Kỷ thị của nàng đã nói mợ không đúng, không giống Sầm phủ các nàng, huynh đệ tỷ muội đều ở một chỗ, thật không có phân biệt.

Cửa Trung Dũng hầu phủ đỗ ba chiếc xe ngựa, vợ chồng Trung Dũng hầu thượng lên chiếc đầu tiên. Lâm Ngọc Trạch cười ngựa, Tô thị lôi kéo Sầm Cẩm lên chiếc xe ở giữa kia.

Trong xe ngựa trải đệm mềm mại, bề mặt xốp mịn, kê bàn thấp đặt lò nhỏ pha trà, rất ấm áp.

Tô thị cúi áo choàng trên người Sầm Cẩm, để nha hoàn đun trà nóng trên lò cho nàng, thấy nàng uống xong rồi, sờ sờ gò má nàng có độ ấm, đau lòng nói: “Ngủ một lát đi, thân mình con vừa tốt, còn phải đi trên đường một lát.” Nói xong lại lôi kéo Sầm Cẩm tựa vào trên người mình.

Kỷ thị tuy rằng trong sinh hoạt rất quan tâm Sầm Cẩm, nhưng không đầy đủ như vậy, càng đừng nói thân cận. Sầm Cẩm nhất thời có chút không thói quen, cũng không dám biểu hiện kháng cự. Hơn nữa người Tô thị mềm mại, thơm tho còn dùng tay vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, coi nàng là một đứa trẻ, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại dù có hơi khó khăn...

Xe ngựa lộc cộc, đi không tính là nhanh.

Sầm Cẩm ngủ say, lúc tỉnh lại, xe ngựa đã dừng.

Chính mình thế nhưng thật sự ngủ được, Sầm Cẩm có chút thẹn thùng thay Tô thị vuốt nếp nhăn trên quần áo.

Tô thị cười hiền, “Tiểu A Cẩm chúng ta còn ngược nường với nường.”

Sầm Cẩm cũng không giải thích gì, chỉ nói: “Con hiện đã lớn, người... Người đừng coi là tiểu hài tử nữa.”

Tô thị cũng cảm thấy sau một trận bệnh nặng, nữ nhi tựa hồ trở nên có chút khác thường. Bất quá vẫn không nghĩ nhiều, nói: “Tổ phụ tổ mẫu con nói không sai, con nay quả thật bắt đầu ổn trọng, trong lòng nường cũng cao hứng.”

Sầm Cẩm rũ mắt xuống, trong lòng chua xót khôn kể. Trước mắt một nhà ngoại tử cái gì cũng không biết, nếu như họ biết Lâm Cẩm Nghi chân chính đã không còn, sẽ thương tâm như thế nào.

Hai mẹ con lại nói vài câu, có nha hoàn đến kéo manh, đặt ghế nhỏ, đỡ các nàng xuống xe.

Tô thị xuống xe ngựa trước, Sầm Cẩm mặc áo choàng vào, cũng theo sát sau đó, đỡ tay nha hoàn bước xuống.

Nhưng tiếp theo, nàng bị cảnh tượng quen thuộc trước mắt dọa sợ nói không ra lời, suýt nữa ngay cả đứng cũng không nổi — địa phương trước mắt không phải nơi khác, đúng là Trần Nam vương phủ nàng sinh sống vài năm nay!

Tô thị nhận thấy nàng không ổn, bước lên phía trước đỡ nàng một phen, vẻ mặt thân thiết.

“Ngồi xe ngựa đầu bị choáng váng?”

Sầm Cẩm sợ hãi nói không nên lời nói, sắc mặt cũng trắng bệch.

Vợ chồng Trung Dũng hầu cùng với Lâm Ngọc Trạch cũng rất nhanh phát hiện nàng không khỏe.

Lâm Ngọc Trạch không khỏi kỳ quái nói: “tiểu A Cẩm Chúng ta lúc xuất môn không phải còn khỏe sao? Sao đột nhiên lại như vậy...”

Tô thị vừa đau lòng nữ nhi, vừa ngẩng đầu nhìn Trần Nam vương phủ treo đầy vải trắng. Nàng vốn không quá tin tưởng chuyện quỷ thần, trước mắt trong lòng không khỏi nghĩ đến: không phải là nữ nhi thân thể yếu đuối, bị cái gì chạm vào?

Bộ dáng này của Sầm Cẩm hiển nhiên là không thích hợp, nhưng đoàn người đã đến cửa, cũng không có đạo lý quay về.

Đúng lúc quản gia Trần Nam vương phủ đã ra đón, thấy tình cảnh này, nhân tiện nói: “tiểu thư quý phủ sợ là thân mình không thoải mái? Không bằng tiểu nhân an bày một gian sương phòng để tiểu thư tới nghỉ ngơi trước.”

Tô thị đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Đoàn người cứ như vậy tách ra, Tô thị mang theo Sầm Cẩm đi đến phòng cho khách, Trung Dũng hầu mọi người đi tiền viện.

Vào Trần Nam vương phủ, vòng qua tường che, xuyên qua hành lang gấp khúc, Sầm Cẩm được Tô thị đỡ vào phòng.

Trước mắt hết thảy đều quen thuộc, nhưng hôm nay lại là vật còn người mất.

Sầm Cẩm vẫn là không ngừng được run rẩy, nàng dù có vụng về, nhưng nhìn Trần Nam vương phủ trùng trùng đồ trắng, cũng đoán được một nhà ngoại tử tới tham gia lễ tang... Chính tang lễ của nàng! Châm chọc quá mức, kinh khủng làm cho người ta sợ hãi!

Trong khách phòng có nha hoàn hầu hạ, rất nhanh ngâm trà nóng đi lên.

Tô thị cùng với Sầm Cẩm, thấy nàng vẫn không khỏe, nhân tiện nói: “Không bằng nường cho người đưa con về đi.” Chính mình không thể cùng nữ nhi trở về, dù sao hôm nay là 49 ngày cháu gái số khổ của mình, qua hôm nay, quan tài sẽ nhập táng. Bọn họ đến đưa nàng ấy đoạn đường cuối cùng.

Bọn họ đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng nữ trong trẻo nói: “Nô tì phụng mệnh vương gia, đặc biệt đến thăm.”

Tiếng nói quen thuộc, Sầm Cẩm lập tức nhận ra người tới là Nhụy Hương — đại nha hoàn nhiều năm luôn ở bên người Trần Nam vương, sau được phái đến hầu hạ nàng.

Sầm Cẩm đang bưng trà, tay bắt đầu phát run không nghe sai sử. Nàng vội buông bát trà, đưa tay dấu vào trong ống tay áo.

Không bao lâu, Nhụy Hương mang theo ngự y trong vương phủ một đường đi vào.

Tô thị vốn cũng là không mấy thích Tiêu Tiềm, bất quá lúc này xem Tiêu Tiềm lập tức phái ngự y xem bệnh cho nữ nhi, vẻ mặt cũng nhu hòa hơn, khách khách khí khí bảo Nhụy Hương thay mình nói lời cảm tạ Tiêu Tiềm.

Sầm Cẩm được đỡ trên giường trong phòng, ngự y cách màn chắn mạch cho nàng.

Ngự y lúc trước ở Trung Dũng hầu phủ đã nhiều năm, đối với bệnh tình của nàng cũng coi như hiểu biết. Sau một lát, ngự y nói: “Nhị tiểu thư chính là vừa bệnh nên có chút suy yếu, bị choáng váng. Trước mắt như vậy, hơn nữa là thân mình hư nhược, cũng không đáng lo ngại, tĩnh dưỡng một thời gian là được.”

Tô thị lúc này mới yên lòng.

Ngự y nói xong liền cho người đi chuẩn bị chén thuốc bồi bổ, Nhụy Hương vội trước vội sau, không bao lâu tự mình bùng tới.

Lúc này Sầm Cẩm rốt cục cũng trấn định xuống, nàng có cái gì phải sợ đâu? Nay nàng đã không phải là mình, Nhụy Hương hầu hạ bên người nàng nhiều năm cũng không nhìn ra cái gì.

... Đừng sợ, đừng sợ, nàng âm thầm lặp lại với chính mình.

Uống chén thuốc xong, Nhụy Hương lui ra ngoài, nói là trở về phục mệnh.

Nàng ấy đi rồi, Sầm Cẩm nỗ lực tươi cười, nói với Tô thị: “Con không có trở ngại, mới vừa rồi chính là bị gió lạnh, cảm thấy có chút đau đầu, nay đã tốt lắm.”

Tô thị gật gật đầu, lại sờ sờ khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, nói: “Vậy con an tâm ở chỗ này nghỉ ngơi, nương đi đằng trước xem sao.”

Sầm Cẩm nhu thuận đáp ứng. Nàng đương nhiên là không muốn đi linh đường, trời biết nếu là nàng tận mắt gặp quan tài của mình, sẽ làm ra phản ứng kịch liệt thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tô thị dần xếp ổn thỏa cho nữ nhi, để lại nha hoàn chiếu cố nàng, chính mình đi linh đường.

Sầm Cẩm nằm ở trên sạp, trong lòng rất dày vò.

Từ lúc nàng sống lại ở Trung Dũng hầu phủ đến nay, nguyên thân đã đi được bốn mươi chín ngày, lẽ ra tang lễ sớm nên làm xong rồi... Dù sao vị vương gia phu quân kia của nàng cũng không yêu thích nàng, nghĩ đến cũng sẽ không vì nàng làm lớn mối đống.

Cũng không nghĩ quan tài của mình lại quàng ở Trần Nam vương phủ lâu như vậy, dĩ nhiên là quy chế lễ tang vương phi mức cao nhất.

Tiêu Tiềm... Đến cùng đang nghĩ cái gì đây?

Lúc nàng còn sống, hấn khinh thường như vậy, chết rồi lại làm lễ tang trọng thể.

Đây là làm cho ai xem? Rõ ràng có nhiều người biết vợ chồng bọn họ bất hòa, hấn cũng không cần giả bộ tình thâm.

... Lại nói chính mình chết, không qua nỗi can hệ với hấn, cho nên mới làm ra như vậy, đòi lấy an tâm?

Sầm Cẩm càng nghĩ càng cảm thấy trên người phát lạnh, không khỏi run lên.

Tô thị lưu lại nha hoàn Thiên Ti, cho rằng nàng sợ lạnh, liền mở tủ quần áo trong khách phòng, lấy thêm giường đệm chăn ra đắp cho nàng, vừa nói: “Đằng trước còn phải bận một lúc, cô nương nêu snhư vẫn thấy không khỏe, không bằng ngủ một lúc, chờ chén thuốc kia có tác dụng sẽ thoải mái một ít.”

Sầm Cẩm gật gật đầu, nhắm mắt lại.

Nhưng làm sao ngủ được đây? Bất quá chỉ miên man suy nghĩ thôi.

Nhưng ngự y khai chén thuốc bổ, cũng bỏ thêm được liệu an thần để ngủ, Sầm Cẩm vừa nhắm mắt, được tính không bao lâu phát ra, thật sự ngủ mất.

Trong lòng nàng vẫn cứ nhớ mãi, một giấc ngủ này cũng rất không an ổn, còn mơ một giấc mộng.

Trong mộng, là thời điểm nàng và Tiêu Tiềm vừa thành hôn không lâu.

Khi đó Tiêu Tiềm còn không phải Trần Nam vương hăng hái, bất quá là một hoàng tử mẫu thân sớm mất, được nuôi dưỡng ở bên người hoàng hậu lớn lên, cũng không được tiên đế coi trọng, mới ra cung xây phủ.

Sầm Cẩm thập phần đau lòng hấn, nghĩ hấn từ nhỏ một người ở trong hoàng cung hiểu hết nhân tình âm lạnh, cũng không biết ăn bao nhiêu khổ, liền tốt với hấn gấp bội.

Trong sinh hoạt, bất luận ăn dùng mặc, nàng đều nghĩ hấn trước hết, sợ hấn ăn không ngon, mặc không đủ ấm.

Lúc nàng ở nhà, mẫu thân Kỷ thị một mình ôm lấy mọi việc lớn nhỏ trong phủ, cũng không để nàng làm gì. Nàng cũng cam tâm tình nguyện vì Tiêu Tiềm học hỏi.

Khi đó Tiêu Tiềm tuy có chút tối tăm, nhưng đối với nàng ngẫu nhiên cũng sẽ lộ ra một mặt nhu tình.

Hai người cảm tình ngọt ngào một hồi, thời tiết đang lạnh.

Tiêu Tiềm hừ một tiếng không cần vào triều, sẽ cùng nàng ở trên giường. Nếu đói bụng, hai người dùng bữa ngay tại bên giường, lại nằm về giường ôn tồn một trận.

Sầm Cẩm từ trước tính tình cũng hoạt bát khiếu thoát, đối với người trong lòng, đương nhiên là nói không hết chuyện. Tiêu Tiềm ít lời ít nói, sẽ kiên nhẫn nghe nàng nói chuyện. Hai người có thể ở trên giường nằm đến lúc mặt trời lên cao.

Mãi cho đến buổi chiều, bên ngoài mặt trời lớn hơn, cũng ấm áp.

Bọn họ liền đứng dậy cùng đi vào viện phơi nắng.

Khi đó Sầm Cẩm đã bắt đầu học nữ hồng, nghĩ nên làm xiêm y cho Tiêu Tiềm.

Nhưng nàng ở nhà không có người dạy, đến tuổi này mới học nên có vẻ vụng về.

Tiêu Tiềm không cười nàng, chỉ vừa múa kiếm, vừa tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng vất vả may vá.

Hai người cứ như vậy im lặng làm việc của mình.

Nàng không cẩn thận đâm vào ngón tay, vẽ mặt đau khổ nhìn hấn.

Hấn đến gần hôn, cúi xuống cầm ngón tay nàng bị đâm, nói: “Đồ thù này, làm ngón tay phu nhân nhà ta bị kim đâm, vì phu cho người ném bỏ đi.” Nói xong thật sự cầm lấy khung thù, giả bộ muốn ném.

Sầm Cẩm đau chịu, cũng quên một chút đau trên tay kia, rồi rít đòi lại.

Hấn ý vào vóc người cao, giờ khung thù qua đỉnh đầu, cười nhìn Sầm Cẩm bên cạnh vội vã muốn giậm chân, nhảy lên đòi, lại vẫn không với tới.

Sau này, nàng mệt, biết hấn cố ý đùa mình, cũng không đoạt nữa, giận dỗi quay đầu đi không để ý hấn.

Hấn nói: “Được rồi được rồi, ta không đùa nàng, bên ngoài mặt trời chói mắt, nàng đừng làm chuyện hại đến mắt. Lại nói trong phủ chúng ta nhiều tú nương như vậy, nàng cần gì khổ học thứ này.”

Nàng bởi vì một chút quan tâm của hấn mà vui vẻ lên, son sắt hứa hẹn: “Chàng chờ xem đi, ta sớm muộn gì sẽ học được. Ta về sau sẽ làm rất nhiều quần áo cho chàng.”

Hấn cũng cười, “Tốt, ta chờ nàng”

Tốt, ta chờ nàng.

Nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn không đợi được một cái “Về sau” trọn vẹn.

Sầm Cẩm tỉnh lại, dĩ nhiên là rơi lệ đầy mặt.

Vừa đúng lúc Tô thị đi tới, thấy nàng như vậy liền đau lòng ôm nàng, “A Cẩm làm sao? bị ác mộng?”

Sầm Cẩm vẫn không tự chủ khóc thút thít, nói không nên lời.

Tô thị lại nói: “Biểu tỳ con phải đi, vốn định gọi con ra ngoài đưa tiễn một đoạn, nay nhìn con như vậy... Vẫn chưa tốt sao?”

Sầm Cẩm nhắm chặt mắt, khóc nức nở nói: “Đề con đi, con phải đi theo nhìn một lần, đưa một lần.” Đưa tiễn người từng đối với Tiêu Tiềm tràn ngập ái mộ, lãng phí cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Tô thị hỏi nàng: “Con xác định không có trở ngại?”

Sầm Cẩm nỗ lực tươi cười, nói: “Ngự y cũng nói con không sao, người còn lo lắng cái gì? Mới vừa rồi chỉ là bị ác mộng, tỉnh lại là tốt lắm.”

Tô thị đến cùng vẫn lo lắng nữ nhi, nhưng bọn họ đến cũng đến rồi, đưa quan nhập táng cuối cùng cũng không đi, thật không tốt.

Sầm Cẩm thu thập một chút, cùng Tô thị đi ra ngoài.

đầu mùa xuân Phong Khánh năm thứ chín, đưa tang Trần Nam vương phi, Trần Nam vương phủ linh đưa ma, còn có đại thái giám trước mặt thánh thượng cùng quan viên đi theo, lễ tang hết sức trọng thể.

Trung Dũng hầu phủ và mọi người liên quan đương nhiên cũng ở trong đó, bởi vì huyết thống thân hậu, cùng Sầm Thanh Sơn và Kỳ thị mọi người đi cùng một chỗ.

Sầm Cẩm kéo mũ áo choàng xuống, tận lực không nhìn quan tài chứa di thể mình, bên tai là Kỳ thị đứt quãng ai khóc.

mọi người Trung Dũng hầu phủ tuy rằng không biểu hiện đau thương như Kỳ thị, nhưng người người vẻ mặt trầm mặc nghiêm trang.

Tô thị dắt Sầm Cẩm, thường thường hỏi nàng một tiếng khỏe hơn không.

Đoàn người từ Chu Tước đường của Trần Nam vương phủ chậm rãi đi ra ngoài thành đi, đưa đến cổng thành.

Trần Nam vương phi đương nhiên cũng được táng nhập hoàng lăng. Hoàng lăng thuộc về hoàng gia, cũng không thuận tiện cho người ngoài đi vào. Đoàn người dừng bước. Quan tài được đặt trên xe ngựa, Trần Nam vương dẫn đoàn xe một đường đưa vào hoàng lăng.

Sầm Cẩm lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn ra phía trước.

Tiêu Tiềm đi đầu, quần áo màu trắng, cưỡi một con ngựa đen cao lớn, dáng người cao ngất, tựa như thúy trúc.

ánh mắt Sầm Cẩm không tự giác lưu lại trên người hắn.

Có lẽ là cảm giác được cái gì, Tiêu Tiềm bỗng nhiên quay đầu lại.

Nàng vội cúi đầu, chỉ cảm thấy tầm mắt lợi hại bắn khoắn ở đỉnh đầu mình.

Lúc sau, Tiêu Tiềm ra lệnh một tiếng, dẫn theo đoàn người Trần Nam vương phủ đi hoàng lăng ngoài thành.

Sầm Cẩm lúc này có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn đoàn xe dần dần đi xa...

Từ đây, trên đời không còn Sầm Cẩm, ác mộng của nàng, kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tiêu Tiềm dẫn theo đoàn xe Trần Nam vương phủ rời đi.

Sầm Cẩm cũng chậm chậm khôi phục trấn định, chỉ ở trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình, từ nay về sau, nàng là Lâm Cẩm Nghi, một con người mới tinh, không có liên quan với trước kia.

*

Mọi người đi theo tiễn đưa hàn huyên vài câu rồi cũng mỗi người đi một ngả.

Tô thị thấy sắc mặt nữ nhi vẫn trắng bệch, liền bảo nha hoàn trước đỡ nàng đến một quán trà sát đường nghỉ ngơi, lại sai người đi đánh xe ngựa đỗ ở Trần Nam vương phủ tới. Nàng vốn cũng định cùng nữ nhi đi qua nghỉ tạm, nhưng lúc trước phu nhân Trung Dũng hầu bí thông quá độ, ở lĩnh đường khóc không kềm chế được, trước mắt được an trí ở một gian khách phòng khác của Trần Nam vương phủ, nàng không phân thân được, chỉ có thể dặn dò Thiên Ti nhất định phải chăm sóc nữ nhi thật tốt, lại an bày vài gia tướng qua hộ vệ.

Sầm Cẩm, không, giờ này nên là Lâm Cẩm Nghi. Lâm Cẩm Nghi được Thiên Ti đỡ lên nhả gian trà lâu, vẫn cứ có chút mắt hờn mắt vía.

Thiên Ti cho là nàng muốn trà nóng, bưng đến trước mặt nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại, tiếp nhận đến uống một ít. Nhưng nước trà của trà lâu không thể so sánh với quán ngày xưa nàng uống, hương vị bình thường, đành để xuống.

Thiên Ti hỏi: “Cô nương muốn dùng chút trà bánh không? Hôm nay đi sớm, nô tì xem ngài buổi sáng cũng chưa dùng cái gì.”

Đoàn người bọn họ rất sớm đã theo Trung Dũng hầu phủ xuất phát, ở trong xe ngựa tự dùng chút đồ ăn. Sầm Cẩm bởi vì ở trên xe ngựa ngủ nhiều, quả thật không ăn cái gì, lúc này cũng có cảm giác bụng đói kêu vang, liền gật đầu.

Ngay tức khắc, Thiên Ti bảo tiểu nhị lấy chút điểm tâm.

Lâm Cẩm Nghi dùng xong hai miếng, liền hỏi đến Tô thị.

Thiên Ti nói: “Phu nhân lúc đi đã nói với nô tì, bọn họ đi trước an trí lão phu nhân, sau đó tới đón cô nương. Cô nương nghỉ ngơi một lúc, rồi chúng ta trở về phủ.”

Lâm Cẩm Nghi không khỏi quan tâm, “Tổ mẫu làm sao?”

Thiên Ti thở dài, nói: “Lão phu nhân bất quá là đau lòng biểu tiểu thư, mấy ngày trước vốn đã thương tâm, hôm nay nghĩ đến biểu tiểu thư đã tiến bước, quá mức luyến tiếc...”

Hai người đang nói chuyện, gian ngoài bỗng nhiên lại có tiếng nói chuyện, Thiên Ti liền đi ra ngoài xem.

Lần này, Thiên Ti tiến vào bẩm báo có chút ấp a ấp úng: “Cô nương, bên ngoài là phu nhân và tiểu thư nhà Sầm ngự sử, cũng muốn nghỉ ngơi tại đây. Nhưng nhả gian trà lâu đều đã đầy, nghe nói ngài ở chỗ này, muốn vào nghỉ chân một chút.”

Nghe nói là Kỳ thị và muội muội, Lâm Cẩm Nghi trên mặt vui vẻ, cũng không nghĩ nhiều, lập tức nói: “Mau mời.”

Kỳ thị thật theo lý hai nhà có chút sâu xa, Kỳ thị lại là mẹ kế của Sầm Cẩm. Mọi người Trung Dũng hầu phủ thật sự đau lòng nàng, nếu thực cảm thấy Kỳ thị tốt với nàng, cũng sẽ lấy lễ tương đãi với Kỳ thị, Thiên Ti tự nhiên sẽ không nói chuyện như thế.

Bất quá lúc này Lâm Cẩm Nghi đắm chìm trong vui sướng được nhìn thấy người thân, cũng không phát hiện thái độ Thiên Ti không thích hợp.

Thiên Ti thấy nàng gật đầu, rất nhanh mời Kỳ thị và Sầm Thoa tiến vào.

Kỳ thị năm gần bốn mươi, mặc áo tố sắc vân cẩm, tư sắc bình thường, trên mặt cũng xem như hoà hợp êm thấm. Sắc mặt bà trắng bệch, ánh mắt hồng hồng, rõ ràng là vừa khóc xong.

Đi theo phía sau là nữ nhi Sầm Thoa của bà, năm vừa mới mười tám, mặc bộ áo thuần trắng vừa người, đáng người yêu điệu, duyên dáng yêu kiều.

Lâm Cẩm Nghi đứng dậy vấn an Kỳ thị, lại bảo Thiên Ti dâng trà, tiếp đón hai người cùng ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi, Kỳ thị mặt mang áy náy nói: “Nghe nói nhị cô nương thân mình vẫn không được tốt, quấy rầy thật sự ngại ngùng.”

Thiên Ti hầu hạ ở một bên nghe xong lời này, không tự giác nhíu nhíu mày. Kỳ thị này, quả nhiên như phu nhân nhà nàng nói, am hiểu làm bộ làm tịch, nếu thật sự ngại ngùng quấy rầy cô nương nhà mình nghỉ ngơi, vì sao lại phất người đến hỏi, nghe tiểu nhị nói không có nhả gian nên trực tiếp đi rồi mới đứng.

Lâm Cẩm Nghi lại không nghĩ này đó, chỉ nói: “Phu nhân khách khí, ngài và nhị tiểu thư đều là quý nhân, tại sao quấy rầy.”

Kỳ thị thấy nàng nói chuyện bộ dáng thành khẩn, nhất thời cũng kỳ quái. Xưa nay người Trung Dũng hầu phủ đối với mình đều không có sắc mặt tốt, thế nào nay nhị cô nương hầu phủ này lại khách khí với mình...

“Phu nhân sắc mặt xem ra không được tốt, hẳn đã nhiều ngày nghỉ ngơi không tốt?” Lâm Cẩm Nghi cũng thật sự quan tâm.

Kỷ thị nghe xong lấy khăn xoa xoa mắt, nói: “A Cẩm chúng ta tuổi còn trẻ đã đi như vậy, ta khổ sở trong lòng, sao có thể nghỉ ngơi tốt.”

”Nương” Sầm Thoa một bên ra tiếng khuyên giải an ủi nói, “Đại tỷ tỷ đã đi, ngài dù thương tâm thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Chúng ta còn sống chung quy còn phải tiếp tục.”

Lúc nàng ấy nói chuyện, Lâm Cẩm Nghi liền quay mặt sang nhìn.

Mới vừa rồi nàng còn không chú ý, lúc này tập trung nhìn vào, mới phát hiện quần trắng trên người Sầm Thoa cũng là vật phi phạm, làm từ sương ánh sa Tây Vực tiến cống. Thứ này nghìn vàng khó cầu, chính là vật ngự ban thường, gia quyến quan viên tàm thường cũng chỉ có thể nhìn.

Nàng nhớ được lúc mình chưa xuất các, Trung Dĩnh hầu phủ may mắn được ban tặng, chia một mảnh cho mình. Khi đó nàng cảm thấy quá mức quý trọng, mặc đi ra ngoài cũng chói mắt, luôn luôn cất trong kho phòng. Sau này nàng xuất giá cũng không nhớ mang đi, vẫn để lại ở Sầm gia.

... Thế nào trước mắt, muội muội nàng lấy ra làm xiêm y.

Nàng còn không kịp nghĩ lại, đã nghe Kỷ thị lại nhẹ nhàng khóc thút thít lên.

Lâm Cẩm Nghi vội đưa tiếp trà nóng cho bà, khuyên giải an ủi: “Nhị tiểu thư nói không sai, biểu tỷ chung quy đã đi, phu nhân cũng không nên quá mức thương tâm, cẩn thận thương tổn thân mình.”

Thiên Ti ở một bên nhìn cô nương nhà mình đối với Kỷ thị một bộ đáng nhiệt thành, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sợ nàng thật sự bị Kỷ thị lừa, hận không thể lập tức đuổi mẹ con Kỷ thị ra.

Cũng may các nàng cũng chưa nói được lâu trong. Tô thị đã trở lại đón nữ nhi.

Nàng vốn quan tâm nữ nhi, hơn nữa vào trà lâu nghe gia tướng nói Kỷ thị đến, bộ pháp càng nhanh hơn.

Tô thị vừa đẩy cửa ra, đã gặp được Kỷ thị khóc suốt mướt, còn nữ nhi nhà nàng cứ nhiên bên cạnh, vẻ mặt thân thiết nhẹ giọng an ủi..

Cảnh tượng này thực làm nàng tức không nhẹ!

Cảm nhận được người trong tầm mắt, Sầm Cẩm vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Tô thị đứng ở cửa, sắc mặt không tốt.

Nàng đến cùng còn có chút e ngại Tô thị, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Tô thị nhìn lên khuôn mặt nữ nhi trắng bệch tươi cười, tâm mềm xuống, sắc mặt hòa dịu nói: “Con đứng dậy làm gì? Thân mình không thoải mái là thì nên nghỉ ngơi tốt.” Nữ nhi đương nhiên là tốt, tự nhiên phải trách Kỷ thị làm bộ làm tịch, lừa gạt ngoại sinh nữ không tính, chẳng lẽ còn muốn lừa nữ nhi của nàng? Thực cho là ai cũng không có mẫu thân, có thể hồ lộng được?!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Tô thị tâm tình không tốt, trên mặt chỉ mang vài phần ý cười khách sáo. Nàng kéo tay Lâm Cẩm Nghi trước, rồi ngồi vào chỗ của mình.

Kỷ thị biết Tô thị không muốn gặp mình, nhân tiện nói: “Canh giờ cũng không sớm, mẹ con chúng ta không làm phiền nữa.”

Tô thị cũng không giữ, chỉ mát mẻ nói: “Sầm phu nhân cũng nên yêu quý dung mạo mình mới đúng, tuy rằng hai ta tuổi tác không kém nhiều, nay ngoại có bộ dáng này, xem ra già hơn đồng lứa chúng ta. Đừng nói ta, Sầm Đại nhân nhìn cũng không thấy tốt. Trở về nên cố gắng nghỉ ngơi hồi phục.”

Từ trước đến nay nữ tử yêu quý dung mạo nhất, Kỷ thị cũng không ngoại lệ. Hơn nữa bà đến tuổi này, Sầm Thanh Sơn đã có tuổi không ngủ lại ở trong phòng bà, đương nhiên bà càng coi trọng bảo dưỡng. Nghe xong lời Tô thị, quai hàm cứng lại.

Tô thị nói chính là cố ý chọc chỗ đau của bà.

Nhưng mà tiếp theo, trên mặt bà cũng không nhìn ra cái gì. Chỉ thấy bà cười mềm mại, dường như nghe được lời quan tâm chân thành tha thiết, trả lời: “Thế từ phu nhân nói đúng, tự ta nên chú ý hơn, không nên ở trước mặt vẫn bối rối mất lễ nghi.”

Lâm Cẩm Nghi không tự giác nhẹ nhàng nhú nhú mày, cảm thấy mới vừa rồi lời Tô thị nói có chút khác nghiệt, lại nghe Kỷ thị thờ dài một tiếng. “Nhưng ta là phụ nhân đã sinh dưỡng mấy đứa trẻ, sẽ nhanh già hơn, đương nhiên không thể so sánh với thể tử phụ nhân.”

Kỷ thị gả cho Sầm Thanh Sơn rồi, sinh dục một nữ hai nam, coi như là vì sầm gia khai chi tán diệp. Nhưng Tô thị cùng Lâm Ngọc Trạch làm vợ chồng nhiều năm chỉ sinh một mình Lâm Cẩm Nghi. Kỷ thị nói một phen, hiển nhiên là đang trọc Tô thị sinh không ra con trai.

Lâm Cẩm Nghi trong lòng hơi hơi kinh ngạc, cho tới bây giờ không biết Kỷ thị ngày xưa đối với mình ảm áp, có vẻ ôn ôn nhu nhu lại có thể nói ra như vậy.

Tô thị đã quá quen thuộc, lạnh lùng cười, nói: “Sầm phu nhân quả thật thích quan tâm việc sinh nhi dục nữ, ta nghe nói hai tháng trước Sầm phu nhân mới vì Sầm Đại nhân nạp một phòng thiếp thất, năm nay vừa mới mười sáu, xinh đẹp như hoa. Nghĩ đến không lâu nữa, trong nhà ngài hẳn sinh thêm con trai, quả nhiên là chịu phúc tốt a.”

Sầm Thanh Sơn tuy rằng không phải quý háo sắc, cũng thích hồng tự thêm hương, bên người hồng nhan tri kỷ không ngừng. Hơn nữa Kỷ thị cũng không ước thúc, mắt nhắm mắt mở tới bây giờ, Sầm phủ đã có sáu phòng thiếp thất, trai gái thứ xuất cũng không ít.

Kỷ thị không nghĩ ngợi, không chút hoang mang nói: “Đại nhân nhà ta thích náo nhiệt, cũng thích đứa nhỏ, trong nhà có thể nhiều thêm vài người đương nhiên càng tốt. Bất quá nam tử thể gian đại để đều như thế, có lẽ Trung Dũng hầu thể tử cũng như vậy, nếu không cũng sẽ không vào lúc thể tử phu nhân ngài còn chưa qua cửa đã vội ở trong nhà có hai hài tử trước...”

Hai người qua lại, lời nói sắc bén, người tới ta đi, không nhường nhịn mấy may.

Lâm Cẩm Nghi ở bên cạnh càng nghe càng kinh ngạc. Nàng tuy sớm biết rằng mợ lợi hại, lại không biết mẫu thân Kỷ thị miệng lưỡi cũng như thế này.

Một phen đối đáp, Tô thị tuy rằng không hạ phong, nhưng cũng không tốt hơn, ánh mắt vừa chuyển liền rơi xuống trên người Sầm Thoa.

... Cũng khó trách ngày đó phu quân không nên thân của mình nhìn thấy quần áo này của Sầm Thoa tức đến giờ chân.

Nhớ ngày đó sương ảnh sa này chính là tiền đề ban xuống, lụa trắng nhìn xa như sương như ảnh, giống như một mảnh sương mênh mông, cũng là chất liệu chán gió hút mồ hôi tốt. Lúc trước tổng cộng được hai miếng, Trung Dũng hầu phủ mọi người cảm thấy trân quý, đều không dùng để cắt may bình thường, tha thiết tặng một mảnh cho Sầm Cẩm, còn lại một mảnh, hầu phu nhân và Tô thị chia cho vài nữ quyến trong nhà mỗi người một miếng làm khăn thơm. Nay, ngoại sinh nữ đáng thương thi cốt chưa lạnh, Sầm Thoa này đã lấy làm quần áo công khai mặc trên người. Nghĩ thật phiền lòng!

“Sầm nhị tiểu thư quần áo trên người này thật là đẹp mắt, cũng không biết mặc quần áo chói mắt như vậy tới tham gia lễ đưa ma tỷ tỷ người là cho ai xem?” Tô thị một châm thấy máu nói.

Sầm Thoa trên mặt cứng đờ, đến cùng tâm tính tiểu cô nương, nghe không nổi này nọ, còn không chờ nương nàng mở miệng, đã đáp: “Đây là đồ trong nhà ta, vẫn dùng làm váy áo, sao lại ngại mắt thể tử phụ nhân?”

Kỷ thị sợ nữ nhi nói nhiều sai nhiều, vội vàng ấn lên tay nàng, ý bảo nàng đừng nhiều lời nữa, sau đó lại giúp giải thích nói: “Đứa nhỏ này, cùng tỷ tỷ nàng tình cảm thâm hậu, theo lý các nàng là cùng lứa, không cần mặc đồ trắng để tang tỷ tỷ, nhưng nàng cũng có phần tâm tư này. Chất liệu trên người nàng cũng là A Cẩm lưu lại từ trước, muốn làm một thân váy trắng mặc ở trên người, coi như là kỷ niệm tình nghĩa hai tỷ muội.”

Lời này, tuy rằng không thật đầy đủ, nhưng cũng giải thích thông.

Thật sự là có thể biện bạch. Tô thị trong lòng hơi tức.

“Nhị tiểu thư cũng thật có lòng” Tô thị tựa tiểu phi tiểu nói, “Trước mắt vừa đầu mùa xuân, quần áo này không khỏi đơn bạc, ngay dù nhị tiểu thư có tâm tư khác, đến cùng nên cố kỵ một chút mới đúng.”

Về phần tâm tư khác này, đến cùng là nhớ tình nghĩa tỷ muội hay là muốn thông đồng tỷ phu, cũng chỉ có mẹ con họ tự biết.

Sầm Thoa hiển nhiên cũng nghe ra cái gì, trên mặt mang vài tia xấu hổ đỏ ửng lên.

Nói đến chỗ này, Kỷ thị mắt thấy nữ nhi chịu không nổi, liền dắt nàng đứng dậy cáo từ.

Tô thị cười thầm, Kỷ thị này như nhu nhược, kỳ thật so với mình còn mạnh mẽ hơn, nếu không phải nữ nhi kia của bà ta không có tâm cơ như thế, sợ nữ nhi nói nhiều sai nhiều, nghĩ đến còn nuốt không nổi khẩu khí này, lại bới ra ưu khuyết điểm đến.

Bất quá bọn họ đã đi, Tô thị đương nhiên không có đạo lý giữ lại. Bà cũng không đứng dậy đưa tiễn, chỉ cho Thiên Ti thay mình.

Kỷ thị đi rồi, Lâm Cẩm Nghi về mặt rồi rằm, muốn nói lại thôi.

Tô thị thấy, liền hỏi nàng có gì muốn nói.

Lâm Cẩm Nghi do dự nói: “Ngài và Sầm phu nhân cho dù không hòa hợp, cũng không nên nói qua lại như vậy.”

Tuy rằng Kỷ thị mới vừa rồi nói một phen khiến nàng giật mình không thôi, nhưng đến cùng vẫn là Tô thị khởi đầu trước, sau đó Kỷ thị mới phản kích.

Tô thị nghe nữ nhi nói như vậy, không khỏi cũng có chút tức giận, “Từ ngày xưa bà ấy đối với biểu tỷ con thế nào, con cũng không phải không biết. Sao trước mặt con ngược lại giúp người ngoài nói chuyện?!”

Kỷ thị đối đãi mình thế nào? Lâm Cẩm Nghi không hiểu ra sao. Kỷ thị ngày xưa đối đãi nàng vô cùng tốt a.

Tô thị thấy nàng không hề rảnh, lại tiếp tục nói: “Nàng nuôi dạy biểu tỷ con thế nào, xa lạ với người thân thích đứng đắn chúng ta không nói, bản sự quản gia, nữ hồng các loại cần biết lại một mực không dạy. Nếu không, biểu tỷ con sao có thể lập gia đình lâu như vậy, vẫn không thể đứng vững ở vương phủ, cuối cùng còn cách tâm với Trần Nam vương phủ. Thậm chí quái bệnh của biểu tỷ con kia...”

Không không không, không phải như thế. Lâm Cẩm Nghi rất muốn biện giải. Nàng quả thật xa lạ với nhà ngoại tổ, nhưng Kỷ thị cũng không ở giữa làm khó dễ. Nàng cũng quả thật không học quản gia, không học nữ hồng, nhưng đó là nàng cảm thấy chán nản, Kỷ thị mới không bắt buộc nàng. Về phần năng và Tiêu Tiềm ly tâm, nàng cảm thấy không có quan hệ gì với việc nàng không thể sống yên ở vương phủ. Chỉ là vì Tiêu Tiềm trong lòng sớm đã có người khác, mà nàng không thay thế được. Về phần bệnh của nàng sau này, quả thật thập phần cổ quái, nhưng khi đó nàng đã ở vương phủ, ở trong vương phủ sinh bệnh, sao có thể liên quan tới Kỷ thị? Bà yêu thương mình như vậy, sao có thể nhẫn tâm hại mình đâu.

... Khó trách mợ và mẫu thân nàng không hòa hợp như vậy, nguyên lai là có nhiều hiểu lầm thế này.

Nhưng trước mắt, nàng cái gì cũng không thể nói. Dù sao, Sầm Cẩm đã chết.

Tô thị ần ần thở dài, chung quy vẫn không nói hết. Một mặt, ngoại sinh nữ số khổ kia vừa đi, đã bình luận nhân sinh của nàng như vậy chung quy cũng không tốt. Mặt khác, nữ nhi nhà mình tuổi tác cũng còn nhỏ, lại bệnh nặng mới khỏi, cũng không vội ở đây nói này nọ.

“Được rồi, không nói nữa.” Tô thị cười cười, vỗ vỗ khuôn mặt nữ nhi nhỏ nhắn, “ở bên ngoài đến cùng không thoải mái bằng trong nhà. Xe ngựa cũng đợi lâu rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Cẩm Nghi thuận theo gật gật đầu, lời kéo tay Tô thị đứng lên, lại nghe bà nói: “hậu sự của biểu tỷ con lo liệu xong rồi, trưởng khí nhà chúng ta cũng nên thanh toán.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Tô thị nhẹ nhàng băng quơ nói một câu như vậy, Lâm Cẩm Nghi vẫn chưa để bụng, chỉ nghĩ Trung Dững hầu phủ gia nghiệp to lớn, có việc cần đương gia chủ mẫu Tô thị tự mình xử lý cũng là bình thường.

Hai mẹ con ra khỏi trà lâu, lên xe ngựa nhà mình.

Trên đường về, Lâm Cẩm Nghi nhớ Thiên Ti nhắc tới phu nhân Trung Dững hầu không được khỏe, liền hỏi thăm thân thể bà.

Tô thị ần ần thở dài, “Tổ phụ tổ mẫu cao vì đau lòng biểu tỷ con, lần này chính là thương tâm quá độ. Tổ phụ con còn dễ nói, xương cốt vẫn mạnh khỏe. Nhưng tổ mẫu con vài năm nay thân thể không được như ý... Ai, con cũng không còn nhỏ, nên biết chút chuyện, nương nói với con, là để con có thể chuẩn bị tâm lý.”

Lâm Cẩm Nghi giật mình, rất nhanh hiểu được ý Tô thị nhắc nhở.

thân mình ngoại tổ mẫu đã xấu như vậy sao?

Tô thị thấy nàng vẻ mặt thảng thốt, sợ nàng nhất thời không tiếp thụ được, lại khuyên giải an ủi nói: “Sinh lão bệnh tử, vốn là nhân chi thường tình. Nương biết con và tổ mẫu thân thiết, cũng sợ con đến lúc đó không thể chịu được, cho nên mới nói trước với con một tiếng.”

Lâm Cẩm Nghi thở dài một tiếng, gật gật đầu, “Con đã hiểu. Tổ mẫu người... cát nhân thiên tướng, khẳng định có thể chuyển biến tốt.”

Tô thị sao không ao ước như thế?

Mẹ con hai người nói vài lời, xe ngựa đã dừng ở cửa Trung Dũng hầu phủ.

Nhà hoàn vẹn mình đỡ bọn họ xuống xe ngựa.

Vào cổng chính, Lâm Cẩm Nghi muốn đi Thuận Hoà đường thăm Trung Dũng hầu phu nhân.

Tô thị lại cản lại, nói: “Tổ mẫu con lúc này hẳn là đã uống thuốc ngủ. Trước mắt con cũng không cần đi qua, cùng nương về Phong Nghiên uyển trước.”

Phong Nghiên uyển chính là viện Tô thị ở.

Lâm Cẩm Nghi nghĩ bà có chuyện riêng tư muốn nói với mình, liền đi theo bà một đường trở về.

Nhưng vào phòng, nàng mới phát hiện trong phòng đã có một người đang đứng.

Không phải ai khác, là thứ trưởng nữ Lâm Phương Nghi trong phủ.

Tô thị dắt Lâm Cẩm Nghi ngồi xuống, cho lui tất cả hạ nhân hầu hạ trong phòng, mới nhướn mí mắt nhìn Lâm Phương Nghi đang đứng cúi đầu, có vẻ có chút luống cuống chân tay.

“Con đến xem trán muội muội con.” Tô thị lời ít ý nhiều nói.

Lâm Cẩm Nghi trên trán còn giữ vết sẹo lần trước ngã cầu thang. Tuy rằng vết sẹo không phải rất sâu, nhưng nàng da mỏng thịt mềm, miệng vết thương cũng chưa đủ thời gian khép lại, cho nên vẫn rất chói mắt. Trước mắt chỉ thả một chút tóc mái che lên.

Lâm Phương Nghi không tiến lên, ngược lại bỗng quỳ xuống, đầu cúi càng thấp, “Phương Nghi biết sai rồi, còn thỉnh mẫu thân trách phạt.”

Lâm Cẩm Nghi lúc này mới hiểu được, thương thế của tiểu A Cẩm sợ là không thoát nổi can hệ với nàng ấy.

Đại khái chính là trưởng khí lúc trước Tô thị nói muốn thanh toán.

Tô thị lại chậm rãi nói: “Ta biết tâm con có oán hận, cảm thấy con đã lớn như vậy, việc hôn nhân còn chưa định, là ta ở giữa làm khó dễ. Nhưng con cũng không nên đem oán khí này phát tiết đến trên người muội muội con!”

Lâm Phương Nghi lại kêu không dám, khẩn thiết nói: “Phương Nghi biết mẫu thân luôn luôn quan tâm việc hôn nhân của con, con không dám có tâm tư như vậy. Muội muội ngày đó ngã xuống cầu thang, quả thật là lỗi của con, nhưng Phương Nghi tuyệt đối không phải cố tình, còn thỉnh mẫu thân mình giám.”

Tô thị lại nói: “Vậy con trở về lĩnh phạt đi. Giam cầm nửa tháng, sao chép Kinh Phật, không cần ta phải dạy con.”

Lâm Phương Nghi thật sự cung kính đáp ứng, không biện giải thêm một câu nào cho mình.

Tô thị không cần phải nhiều lời nữa, trực tiếp để nàng ấy trở về.

Lâm Phương Nghi yên lặng không tiếng động lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai mẹ con các nàng.

Lâm Cẩm Nghi bởi vì cũng không rõ lúc trước thân thể này làm sao bị thương, cho nên cũng không nói.

Nhưng Tô thị rất nhanh bắt đầu nói nàng: “Con trước mắt thân mình không tốt, ta không phạt con, chờ con khỏe, con cùng với tỷ tỷ con lĩnh giống nhau phạt đi.”

Sao chính mình cũng bị phạt? Nàng không phải bị hại sao?

Lại nghe Tô thị tiếp tục nói: “Không phải vì tỷ tỷ con trước đây đè ép con một lần, con liền ghi hận trong lòng, cố ý trọc tâm từ nàng. Nàng ấy lần trước bị lui hôn một lần, vốn canh cánh trong lòng, con lại cố tình nói những lời nghe không nổi...”

Theo lời bà, Lâm Cẩm Nghi mới biết ngọn nguồn trong đó. Nguyên lai biểu muội nàng bị ngoài ý muốn kia là vì tỷ muội hiềm khích, phát sinh một chút tranh chấp nhỏ, mới ngã xuống cầu thang.

Nàng có chút ủy khuất, không phải vì mình, mà là vì nguyên thân biểu muội. Biểu muội nàng cũng số khổ, chỉ vì vậy mất mạng. Trước mắt, mẫu

thân còn muốn trách phạt.

Tô thị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút ủy khuất, tuy rằng đau lòng, đến cùng vẫn không mềm lòng.

Nha đầu kia, ngày thường quả thật bị đường hơi kiêu căng. Ở nhà còn hoàn hảo, về sau gả đi nhà khác, có ai đến che chở đây? Không thể lại bước theo con đường của ngoại sinh nữ được!

“Bên người con, vài nha hoàn ta xem cũng không phải đặc lực, bình thường cũng không biết khuyên can con, chỉ biết để con làm xằng bậy. Nương đã an trí hết lại, sau này cho Thiên Ti bên người ta đi phòng con hầu hạ, mặt khác lại tìm vài nha hoàn qua thay thế bổ sung.”

Lâm Cẩm Nghi vốn sợ bị người bên cạnh thấy mình khác thường, Tô thị an bày thế này vừa đúng giải quyết lo lắng cho nàng. Nàng đương nhiên không phản đối, chỉ nói: “Chuyện trước nữ nhi biết mình làm sai rồi, bọn hạ nhân đến cùng cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, còn thỉnh ngài không cần trách phạt họ quá nặng.”

Tô thị ần ần trấn nàng, “Hôm kia còn nói con bệnh nặng một trận rồi khỏi hẳn, ổn trọng hơn. Thế nào vừa hạ quyết tâm lại càng mềm yếu. Đừng nói nương không dạy con, con cảm thấy làm hạ nhân hầu hạ bên người chủ tử, ngoại trừ chỉ có thể nghe lời, trọng yếu nhất là cái gì?”

Lâm Cẩm Nghi lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình không biết.

Tô thị liền tiếp tục nói: “Trọng yếu nhất là một chữ 'Trung'! Không phải nói bọn họ nguyện ý nghe con phân phó đã là trung. Các nàng ấy nên giúp con làm rõ phải trái, biết cái gì tốt cho con, cái gì không tốt cho con, rồi giúp con xu lợi tránh hại! Nếu cái này cơ bản không làm được, thì không thể giữ ở bên người. Cha con từ trước có thanh danh hoàn hảo, hẳn con cũng nghe nói một chút. Cũng là bởi vì năm đó tổ phụ tổ mẫu tuổi già, không thể tự mình dạy dỗ, mới khiến hẳn bị ác bộc xúi giục, đường hổng tâm tính...”

Tô thị đem đạo lý chậm rãi nói một phen, Lâm Cẩm Nghi nghe cũng minh bạch. Hóa ra hạ nhân mù quáng nghe theo chủ tử là không đúng sao?

Nàng không khỏi nghĩ đến khi đó ở Trần Nam vương phủ, bởi vì cảm thấy thuốc đắng, không thể nuốt, hơn nữa uống một thời gian bệnh cũng không chuyển biến, càng cảm thấy là Tiêu Tiềm cho người kê thuốc này đến tra tấn mình, liền bảo đại nha hoàn Vân Liễu vụng trộm đồ thuốc đi.. Tiêu Tiềm biết rồi giận dữ, lúc này một cước bán Vân Liễu đi, không chút cố kỵ. Vân Liễu là nha hoàn hồi môn nàng theo từ nhà mẹ đẻ của.

Nàng lúc đó còn cảm thấy Tiêu Tiềm bất cận nhân tình, nay nghe Tô thị nói, Tiêu Tiềm thế nhưng.. là vì nàng đúng không?

“Con cũng đã lớn, vài năm nữa nương cũng không giữ được con. Chờ việc đại tỷ tử con định hôn nhân, là đến việc của con. Sau này người phải tham gia vào mọi việc nhiều hơn, cũng nên học xử lý công việc. Không bằng bắt đầu từ lần này, ngoài Thiên Ti, chính con tự mình chọn vài nha hoàn dạy bảo. Sau này chuyện trong viện, con bắt đầu quản lý.”

Lâm Cẩm Nghi tuy làm người hai đời, nhưng những việc đó cũng chưa làm. Từ trước đều là Kỷ thị quản lý, sau này gả cho Tiêu Tiềm, lại là Nhụy Hương bên cạnh Tiêu Tiềm đến lo liệu. Nàng nhất thời cũng có chút lo sợ, sợ mình làm không tốt.

Tô thị vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu nói: “Không cần lo lắng, nương sẽ giúp con.”

Không biết có phải bởi vì thay đổi thân mình hay không, Lâm Cẩm Nghi tự nhiên đối với mọi người Trung Dũng hầu phủ thân thiết hơn, dường như chưa từng trải qua mấy năm xa lạ. Lúc này nghe Tô thị nói như vậy, nàng thật sự an tâm hơn.

Đúng vậy, không cần sợ. Trước mắt, nàng trùng sinh làm người, rất nhiều việc quả thật cần chậm rãi học hỏi. Lúc này nàng không bao giờ muốn sống hết một đời hỗn độn ngây thơ như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thuợng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Ở Cẩm Tú Uyển của Lâm Cẩm Nghi có hai nha hoàn nhất đẳng, bốn nha hoàn nhị đẳng, cùng bốn nha hoàn tam đẳng và một ít tiểu nha hoàn hầu hạ.

Lần trước nàng gặp chuyện không may, hai nha hoàn nhất đẳng, ba nha hoàn nhị đẳng bên người đều ở đó, đã bị Tô thị đuổi ra ngoài.

Trước ngày chọn người, Lâm Cẩm Nghi gọi nha hoàn nhị đẳng còn lại duy nhất trong viện tới nói chuyện. Nhân tiện, nàng cũng muốn biết cuộc sống thói quen và các mặt khác của tiểu biểu muội trước đây. Nhất là nghe Tô thị nói, tiểu biểu muội còn đang đi nữ học, vạn nhất học vấn thực tốt, nàng chỉ sợ mình ứng phó không được, lộ manh mối.

Sau đó nha hoàn tên là Thái Ca liền một năm một mười, tí mĩ nói hết cho nàng.

”Cô nương ngày xưa mặc dù ở trong nhà đi nữ học, nhưng chỉ là bề ngoài, sau khi trở về hơn phân nửa là xem kịch, nghe thuyết thư, việc học cơ bản không thành, cũng luôn bị tiên sinh phạt, tiếp đó đi cáo trạng với lão phu nhân. Lão phu nhân đau lòng cô nương, hơn phân nửa phải người đi thuyết giáo tiên sinh. Như thế nhiều lần, cơ hồ cứ vài ngày lại lặp lại. Nay cô nương học vẫn không phải thực giỏi, tuy rằng ngài và đại tiểu thư cùng nhau bắt đầu, cũng mới chỉ đọc qua [tam bách thiên] và mấy bản sách dễ hiểu khác mà thôi. So sánh với đại tiểu thư đã sớm có thể đọc thuộc nữ tử thư, thậm chí đến [nữ Luận Ngữ], [nữ phạm tiếp lục] đều đọc xong.”

Tam bách thiên, chính là [Tam Tự Kinh], [Bách Gia Tĩnh], [Thiên Tự kinh] chỉ ba quyển sách thiếu nhi vỡ lòng. Đều là sách nhập môn rất dễ hiểu.

Lâm Cẩm Nghi lúc vẫn là Sầm Cẩm, tuy rằng không thích đọc sách, nhưng phụ thân Sầm Thanh Sơn xuất thân khoa cử, thám hoa lang thời tiên đế, chuyện khác có thể hấn không hỏi nhưng cũng thực chú trọng học vấn con trẻ. Bởi vậy tuy rằng học vấn nàng không tinh, nhưng so với tiểu biểu muội cũng nhiều hơn một ít.

... Bất quá nha hoàn này, cũng quá ngay thẳng.

Nếu nàng vẫn là Lâm Cẩm Nghi, nghe xong lời này sợ là cũng sẽ tức giận một trận.

Khó trách nàng từ tiểu nha hoàn khác trong viện biết được, Thái Ca tuy rằng là hạ nhân đến hầu hạ sớm nhất, vừa có khả năng, nhưng vẫn ở bậc nhị đẳng, để người khác đến sau vượt trước làm nhất đẳng.

Sau đó, Lâm Cẩm Nghi nói với Tô thị, muốn Thái Ca thăng làm nhất đẳng, chính mình tự chọn bốn nha hoàn nhị đẳng.

Tô thị nghe xong cũng cười, nói: “Ta ngày xưa cảm thấy Thái Ca tốt, mấy năm trước bên cạnh con thiếu người đã từng nhắc con thăng cấp cho nàng. Nhưng con nói con không thích nghe Thái Ca nói chuyện, để bên người cũng ngọt ngát.”

Lâm Cẩm Nghi cười cười, “Nghe ngài dạy bảo một phen, con mới biết hạ nhân tốt là thế nào. Nàng ấy nói thật khó nghe nhưng tâm lại tốt.”

Tô thị thấy nàng làm việc đã có trước sau, trong lòng cũng cao hứng, lại nhắc nhở một phen.

*

Hôm sau, một loạt nha hoàn cao thấp khác nhau được đưa đến trước mặt Lâm Cẩm Nghi.

Trong phủ nghe nói là muốn chọn lựa nha hoàn cho viện của Lâm Cẩm Nghi, đương nhiên không dám chậm trễ, đưa tới cũng đều là người đặc lực ở trong phủ. Đương nhiên cũng có những người đi cửa sau lẫn lộn trong đó, Lâm Cẩm Nghi chỉ có thể tự mình nhận.

Lâm Cẩm Nghi theo Tô thị dạy bảo, trước hết bắt đầu xem tướng.

Cái gọi là tướng từ tâm sinh, cũng không phải không có lý.

Loại người ánh mắt thích lưu chuyển xoay vòng, thích lấy dư quang vụng trộm liếc người, ánh mắt quá mức lung lay, đều không phải người tốt.

Lâm Cẩm Nghi trước tiên loại bỏ toàn bộ những người này, sau đó còn lại thì tùy tiện hỏi cuộc sống mọi người hằng ngày trong Trung Dũng hầu phủ.

Những người này tuy có thể không hầu hạ ở trước mặt chủ tử, nhưng nếu có lòng cầu tiến, đương nhiên sẽ nghĩ cách hiểu biết chủ tử vui giận.

Một phen hỏi đáp, loại đi vài người áp ứng, nói không tí mĩ, chỉ còn lại sáu người.

Sáu người này, bốn người ở vị trí khác trong phủ, hai người là nha hoàn trong viện Trung Dũng hầu phu nhân.

Người người đều tốt, Lâm Cẩm Nghi nhất thời cũng không biết chọn thế nào.

Tô thị ở bên cạnh đã nhìn một lúc lâu, thấy nữ nhi quay đầu xin giúp đỡ, mỉm cười, mở miệng nói: “Thuận Hoà đường của tổ mẫu con nặng quy củ nhất, người từ đó ra đương nhiên không thể tốt hơn.” Nói xong chỉ hai người, “lưu lại hai người này đi.”

hai nha hoàn được bà chỉ là nha hoàn tam đẳng Thuận Hoà đường, một người cao gầy, dung mạo thanh tú, gọi là Bích Vân. Một người thấp hơn, mặt tròn tròn rất thích cười, gọi là Đào Vũ.

Được lời của Tô thị, Bích Vân và Đào Vũ đều phúc thân cúi xuống, lên tiếng.

Nói xong, ánh mắt Tô thị bắn khoắn trên người bốn người còn lại.

Không lâu, liền chỉ hai nha hoàn trong đó, một mặc bối tử màu xanh, và một người khác mặc áo xanh lá mạ hoa văn mây như ý.

Chọn lựa xong, nha hoàn ở Cẩm Tú Uyển coi như đã định rồi.

Tô thị để các nàng về thu thập một phen rồi tới hầu hạ.

Mọi người đều đi hết, Tô thị sợ nữ nhi không rõ dụng tâm của mình, nhân tiện nói: “Người bên cạnh tổ mẫu nhân con đều là tốt nhất trong nhà. Đừng nhìn hai người bất quá là tam đẳng ở Thuận Hoà đường, nhưng Bích Vân một tay châm tuyền tuyệt hảo, tổ tông từng là tú nương trong cung. Đào Vũ nói ngọt dễ vui, giỏi nhất ứng biến kịp thời, đều là tổ mẫu con chọn riêng đưa đến cho con. Cho nên con giữ lại là tốt, cũng thanh toàn tâm tư tổ mẫu trân trọng con. Mặt khác ta chọn hai người, một người sinh ra trong phủ, cha nàng là nhị quân gia tiền viện, nương là quân gia đại trù phòng, chính nàng cũng giỏi trù nghệ. Về sau nếu con muốn ăn cái gì, nàng đi phòng bếp hỏi hoặc là tự động thủ làm một lần, vừa nhanh vừa tiện. Về phần người cuối cùng, nàng được bá phụ bán vào trong phủ ký tử khê, cha mẹ huynh đệ trong nhà đều không còn, người cũng trí tuệ hiểu lễ, sau này chỉ tiêu trong viện con có thể yên tâm dạy nàng.”

Lâm Cẩm Nghi không nghĩ tới Tô thị thế nhưng đã sớm tính toán tốt lắm cho mình, càng kinh ngạc bà một thế tử phu nhân hầu phủ, chấp chương việc bếp núc, quản mấy trăm nhân khẩu cao thấp trong hầu phủ, nhưng đối với bối cảnh thân thế, năng lực tài cán của hạ nhân đều hiểu biết rõ ràng thấu triệt như thế.

Lại so với mình lúc trước ở Trấn Nam vương phủ, mê mê trầm trầm qua ngày, càng thua chị kém em.

... Nàng phải học, quả nhiên còn rất nhiều, rất nhiều nha.

*

Mẹ con hai người nói vài lời, rồi đi Thuận Hoà đường.

Trung Dững hầu phu nhân tặng riêng người tới, đương nhiên là phải đi cảm tạ.

Trung Dững hầu phu nhân mấy ngày này còn chưa hết bi thống vì mất đi ngoại tôn nữ duy nhất, làm tiểu bối đều thập phần lo lắng cho bà. Đến Lâm Ngọc Trạch cũng mỗi ngày đều ở Thuận Hoà đường hỏi lâu. Các nàng cũng thường đi thăm.

Trong Thuận Hoà đường, Trung Dững hầu phu nhân hôm nay tinh thần cũng không tệ, đang cùng Hoàng ma ma bên cạnh nói chút chuyện cũ năm xưa.

Gặp Lâm Cẩm Nghi, trên mặt bà cũng mang ý cười hiền lành, vẫy vẫy tay bảo nàng không cần chào, ngồi xuống trước mặt.

Lâm Cẩm Nghi thuận theo, Trung Dững hầu phu nhân nhẹ nhàng vén tóc mái nàng lên, xem miệng vết thương.

Vết thương trên trán nàng đã kết vảy, phải đợi già mới bóc ra, mới biết được về sau có lưu lại vết sẹo hay không.

Trung Dững hầu phu nhân mỗi lần gặp nàng, đều nhìn ngắm, ngóng trông nàng có thể mau khỏi hẳn. Hai ngày trước còn cho người xin đồ nướng nướng trong cung dùng cho nàng.

Thế đạo này, cuộc sống nữ tử vốn không dễ, nếu để lại sẹo, sau này làm mai cũng phiền toái.

Nghĩ đến vết thương đến từ đâu, Trung Dững hầu phu nhân không khỏi cảm thấy Tô thị trừng phạt Lâm Phụng Nghi quá nhẹ, nói: “Con chỉ phạt giam nàng một tháng, sao chép Kinh Phật, cũng quá nhẹ cho nó. Nếu tiểu A Cẩm chúng ta trên đầu để lại sẹo, thì là chuyện cả đời.” Nàng từ trước đã cảm thấy một đôi tôn tử tôn nữ thứ xuất này là si nhục của Trung Dững hầu phủ, nhiều năm qua cũng không thực thân thiết, sau này lại gây ra chuyện như vậy, đương nhiên không vui với Lâm Phụng Nghi.

Tô thị sao không lo lắng cho nữ nhi, nữ nhi coi trọng nhất chính là dung mạo, lần này lành bệnh, cũng rất ít soi gương. Nhưng nàng vẫn nói: “tính tình Phụng Nghi ty nhi ngài và con đều rõ ràng, nàng tuy rằng cũng có chút ti khí, nhưng tâm cũng tốt, ngày xưa cũng thích chơi cùng A Cẩm, quả quyết không có tâm cơ ý hại người. Lúc trước A Cẩm bị thương, chung quy là ngoài ý muốn, không thể thật sự phạt nặng, nàng sắp đến tuổi phải lập gia đình, nếu thật sự náo lớn truyền ra, nửa đời sau cũng khó khăn.”

Lâm Phụng Nghi lúc trước bị lui hôn một lần, hơn nữa lại là thứ trưởng nữ, Trung Dững hầu phủ không ra tay quá mức, hôn sự vốn gian nan, nếu bởi vậy lại hồng thanh danh, quả thật là khó mà nói định thân. Tô thị cũng hỏi kỹ hạ nhân lúc ấy ở đó, biết quả thật là hai tỷ muội vừa xuống thang vừa cãi nhau, Lâm Cẩm Nghi tức giận đẩy Lâm Phụng Nghi một cái, Lâm Phụng Nghi theo bản năng muốn túm nàng ổn định cước bộ, có thể xảy ra ngoài ý muốn. Không chỉ Lâm Cẩm Nghi ngã vỡ đầu, Lâm Phụng Nghi cũng là trẹo chân. Bất quá nàng ấy tương đối may mắn, vừa đứng được nha hoàn bên người ra tay kéo lại, mới không cùng ngã xuống.

Trung Dững hầu phu nhân lắc đầu, nói: “Nàng ấy đối đãi với con chẳng qua thoạt nhìn cung kính thuận theo, cũng không phải thật sự thân cận, con cần gì phải che chở như vậy.” Nếu không phải Tô thị đối với hai hài tử kia còn có tâm từ bi, đổi thành người khác lòng dạ hẹp hòi, đảm đương chủ mẫu, hai hài tử kia cũng không nhất định có thể sống tới ngày nay. Hai người còn không biết tốt xấu, cũng không thân cận Tô thị, chỉ một mặt quần di nương mình, đều là A Đầu đồ không dậy nổi. Trung Dững hầu phu nhân cũng thấy Tô thị không đáng phải thế.

Tô thị cười cười, bình thân nói: “Con làm thế này, cũng không phải vì bọn họ, bắt quá là cầu "Không thẹn với tâm, không thẹn với người, cũng không muốn bọn họ cảm ơn hồi báo.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Tô thị vô tâm nói một câu "Không thẹn với tâm, không thẹn với người", lúc Lâm Cẩm Nghi nghe thấy như rẽ mây thấy trời, chợt giác ngộ.

Đến giờ nàng không nghĩ tới, hóa ra nữ tử sống không chỉ cần yên phận đơn giản, thế nhưng còn có thể bình thân, chỉ cầu cúi đầu, ngẩng đầu không thẹn!

Lâm Cẩm Nghi lẳng lẳng nhìn Tô thị, không khỏi hỏi: “Ngài nói không cầu bọn họ hồi báo, vậy ngài làm thế này đều uống phí sao?” Lúc trước nghe Tô thị vài lần nhắc tới việc hôn nhân của Lâm Phuong Nghi, thấy bà mất công sức, nàng nghĩ Tô thị hẳn là muốn chọn một phu gia bối cảnh hùng hậu cho Lâm Phuong Nghi, sau này cũng có thể giúp đỡ Trung Dĩnh hầu phủ.

Tô thị mỉm môi cười, lòng có linh tê nói: “Thế nào mới là hữu dụng? Chẳng lẽ ta còn phải nghĩ tuyển một cửa thông gia đắc lực cho tỷ tỷ con, sau đó chờ người ta đến giúp đỡ chiếu cố? Cuộc đời của mình phải chính mình tạo ra, sao có thể chỉ trông vào người khác hồi báo? Đại tỷ tỷ con với ta quả thật không thân thiết, mà ta cũng không cần làm chuyện thi ân cầu báo. Việc hôn nhân của nàng ấy luôn không xác định, bắt quá là vì di nương nàng hi vọng tìm một nơi nhà cao cửa rộng. Ta lại cảm thấy tìm người đến nơi đến chốn, gia cảnh giàu có là được. Nếu về sau nàng sống tốt, lúc trong phủ chúng ta có việc, nguyện ý giúp một tay, đó là tình cảm. Nếu nàng không nhớ tình cảm, ta cũng sẽ không cưỡng cầu, cũng sẽ không trách nàng, bởi vì ta chưa bao giờ hi vọng vào người khác.”

Bà làm người, xử thế quang minh lỗi lạc như vậy.

Người đi, ta không đưa tiễn. Người tới, dù cuồng phong mưa rào, ta cũng đón chào.

Lâm Cẩm Nghi không khỏi nghĩ đến một chuyện xưa.

Khi đó nàng vừa gả cho Tiêu Tiềm không lâu, Tiêu Tiềm mới vừa vào trong quân, đánh một trận thắng không lớn không nhỏ. Tiếp báo truyền về kinh thành, tiên đế rất vui mừng, lập tức thăng chức vị trong quân cho hắn.

Nàng khi đó đã lâu không gặp Tiêu Tiềm, nghe nói hắn lông tóc vô thường, an toàn trở về, dĩ nhiên là vui vô cùng.

Mẫu thân Kỷ thị lúc đó lại đang môn báỉ phỏng, nói nhà mẹ đẻ bà ấy có đệ đệ ruột không nên, cũng muốn ở trong quân tìm một chức vị, nhờ nàng giúp đỡ nói tốt ở trước mặt Tiêu Tiềm, tìm quan lộ.

Lúc đầu nàng không muốn, dù sao Tiêu Tiềm còn chưa hoàn toàn sống yên ở trong quân, lúc trước cũng là thật vất vả tranh thủ cơ hội ra tiền tuyến, có thể nói là dùng tánh mạng lấy tiền đồ. Nhanh như vậy đã bảo Tiêu Tiềm giúp khơi thông quan lộ, đến cùng cũng không tốt, hơn nữa còn tranh công với các tướng sĩ liều sống chết trong quân.

Nhưng Kỷ thị vừa nghe nàng không đồng ý, liền khóc nức nở nghẹn ngào, nói rằng nhiều năm qua dưỡng dục nàng không dễ dàng như thế nào, nhiều năm qua cũng chưa từng cầu nàng cái gì, trước mắt chỉ là việc rất nhỏ, chỉ cần nàng nói vài câu bên ngoài, nàng cũng từ chối, thực khiến người ta thương tâm. Còn nói lúc trước đệ đệ nhà mẹ đẻ của bà kia cũng đã gặp Sầm Cẩm, hồi nhỏ thân ái nhiệt tình gọi cữu cữu, cữu cữu đó cũng cực kì yêu thích nàng, hàng năm đều đưa tặng những thứ nàng yêu thích.

Lúc đó Sầm Cẩm nàng cũng không nhớ rõ vị cữu cữu yêu thương mình trong miệng Kỷ thị, nhưng nghe bà nói, nếu mình không đồng ý dường như thành người vô sỉ, vong ân phụ nghĩa, đành phải đáp ứng.

Kỷ thị thấy nàng đồng ý, còn dặn dò nàng, nhất định phải rèn sắt khi còn nóng, sớm nói với Tiêu Tiềm, cũng sớm an bày thỏa đáng.

Nàng nhớ kỹ, vài ngày sau Tiêu Tiềm khai hoàn trở về, hai người cho lui hạ nhân, lúc ở trong phòng nói chuyện, sẽ nói cùng Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm lúc đó hăng hái, khoe miệng vốn giữ ý cười dịu dàng, nghe xong nàng nói, lập tức trầm mặt xuống, châm chọc nàng nói: “Ta ở tiền tuyến quên sinh tử, vừa trở về nàng đã bảo ta giúp lấy quan hàm cho cữu cữu nàng? Quả nhiên là phu nhân tốt!” Dứt lời cũng không chờ nàng giải thích, phẩy tay áo bỏ đi.

...

Sau này, việc đó đến cùng làm thế nào, nàng đã không nhớ rõ.

Chỉ nhớ rõ nàng cúi đầu, ôn tồn dỗ Tiêu Tiềm nửa tháng, mới dỗ được Tiêu Tiềm từ thư phòng tiền viện trở về hậu viện.

Bất quá, cuối cùng hẳn chắc là vẫn làm được. Dù sao Kỳ thị từ đó về sau cũng không nhắc tới chuyện này.

*

Nay nhớ lại chuyện xưa, ngược hẳn với vừa rồi Kỳ thị nói, trong lòng Lâm Cẩm Nghi có chút cảm khái.

Muốn lung lay nhận thức của một người về đối nhân xử thế hai mươi mấy năm, có thể nói là phi thường khó khăn.

Nhưng nàng làm lại một đời, chỉ ngắn ngủn vài ngày, cũng đã rất nhiều người nhiều việc đổi mới so với trong quá khứ.

Nàng hiện tại bội phục Tô thị từ đáy lòng, muốn cuộc đời mình có thể sống giống bà, thanh tĩnh thấu triệt như vậy.

Nàng suy nghĩ cẩn thận lời Tô thị, cũng không hỏi han, chỉ lắng lắng nghe hai vị trưởng bối nói chuyện.

Tô thị lúc trước đã nhắc tới Lâm Phương Nghi, đương nhiên cũng nói đến việc hôn nhân của Lâm Phương Nghi. Nàng đã tìm mấy hộ gia đình cho Lâm Phương Nghi, liền nói ra, để Trung Dũng hầu phu nhân giúp quyết định.

Trung Dũng hầu phu nhân nghe nàng nói vài người, đều là gia phong thanh chính, làm người thành thật, cũng không nói thêm gì, chỉ bảo: “Chuyện này vẫn là con xử lý, con quyết định đi.” Nhiều năm qua, sự tình trong Trung Dũng hầu phủ đều là Tô thị một tay lo liệu, bà cũng thực yên tâm.

Tô thị nhân tiện nói: “Con quay về hỏi Phương tỷ nhi một chút, xem nàng vừa ý người nào.”

Thế đạo này cha mẹ có thể để con cái tham dự vào hôn nhân đại sự của mình, thật sự là vô cùng hiếm có, cực kì ít ỏi, càng đừng nói là thứ xuất không phải từ trong bụng mình sinh ra. Tô thị quả thật là cực kì sáng suốt, so với tác phong bà hàng ngày làm việc bình bình thân thân, cũng thật phần phù hợp.

Trung Dũng hầu phu nhân tuy rằng không quá thích Lâm Phương Nghi, nhưng đến cùng hai người vẫn là quan hệ huyết thống tổ tông hậu đại, trong đáy lòng cũng ngóng trông Lâm Phương Nghi tốt. Nghe Tô thị nói như vậy, đáp: “Con cũng không thể để nàng quá dính vào, tâm tư đi nương của nàng rất lòng vòng, chuyện gì trước mắt nói cũng tốt, quay về từ miệng nói ra, có thể khiến Phương tỷ nhi sai lệch.”

Trung Dũng hầu phu nhân nói là việc hôn nhân trước đây của Lâm Phương Nghi.

Mấy năm trước, Lâm Phương Nghi đến tuổi, Tô thị liền bắt đầu vì nàng tìm một gia đình, vốn đã có mặt mày, nhưng di nương nàng ấy lại không biết từ đâu biết một cử tử nghèo túng, nói người ta mệnh thanh vân một bước lên trời, tương lai nhất định đại phú đại quý, còn vụng trộm ra phủ dâng hương lấy cớ cho hai người bọn họ gặp mặt.

Lâm Phương Nghi cũng còn nhỏ, gặp cử tử kia tác phong nhanh nhẹn, khí độ thanh hoa, liền ốm ờ đồng ý.

Di nương nàng ấy thừa dịp nào đến trước mặt Tô thị, nói cái gì hai người trai tài gái sắc, lưỡng tình tương duyệt, ông trời tác hợp cho, muốn Tô thị thành toàn.

Tô thị có thể nói cái gì, nàng lúc trước lao lực tâm cơ, đem mấy nhà nhân phân tích đến phân tích đi, đã muốn chọn nơi tốt cho Lâm Phương Nghi. Ai biết mẹ ruột người ta đã sớm ở sau lưng lén lút chọn tốt rồi, Lâm Phương Nghi cũng không hỏi đến mẹ cả là mình, dám cùng ngoại nam gặp riêng, còn để đưa khăn bên người cho người ta.

Hào tâm bị coi thành lòng lang dạ thú, Tô thị cũng không phải loại người để mặt mình rơi dưới chân người khác, cũng không khuyên nhiều, mặc kệ bọn họ.

Sau này mẫu thân của cử tử kia ốm yếu, bỗng nhiên qua đời, việc hôn nhân của bọn họ vừa định, đành trì hoãn lại.

Cử tử kia hồi hương giữ đạo hiếu ba năm, vừa ra hiếu đã cho người cầm văn thư đến từ hôn.

di nương Lâm Phương Nghi tâm tâm niệm niệm, nghĩ đợi cử tử ra hiếu, tham gia khoa khảo một lần đoạt giải nhất, vững bước thanh vân, mang theo các hai mẹ con nàng thăng chức rất nhanh. Nghe tin dữ như vậy, lúc này khóc lớn đại náo, âm ỷ đòi Trung Dũng hầu phủ giúp Lâm Phương Nghi lấy lại công đạo.

Tô thị cho người thu văn thư, nói lý, phái người đi hỏi thăm một phen, mới biết được cử tử kia lúc giữ đạo hiếu, bởi vì hiếu danh và tài danh, được một đại nho địa phương coi trọng. Đại nho muốn đem nữ nhi gả cho hắn, hắn không chút suy nghĩ cho người từ hôn. Theo bà, loại người lang tâm cầu phế này thực không xứng với Lâm Phương Nghi, lúc này có thể nhìn thấy hắn không tốt còn hơn so với sau khi hai người thành thân mới nhìn ra.

Lại nói, cục hôn sự của bọn họ này, vốn không phải do bà làm chủ.

... A, lúc các người mưu sự chưa từng nhìn ta trong mắt, xảy ra chuyện lại muốn để ta tới thu thập cục diện rồi rắm. Thiên hạ nào có chuyện tốt bực này?

Tô thị không phải loại tính tình dễ mặc cho người khác chà xát, vo tròn bóp dẹp, mặc kệ di nương nàng ấy hồ nháo, cũng không làm gì. Về phần vợ chồng Trung Dũng hầu và Lâm Ngọc Trạch, cũng không nghĩ nhiều quẩn nhiễu. Qua chuyện này, việc hôn nhân của Lâm Phương Nghi lúc trước kia hồ nháo lên, rồi qua loa kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Trung Dũng hầu phu nhân đã mở miệng, Tô thị đương nhiên nói: “Con dâu có chừng mực, ngại yên tâm, sẽ không để họ hồ nháo.” Các nàng hồ nháo một lần đã tự nhận tai họa, Tô thị có thể mặc kệ. Còn hồ nháo nữa, chính là mặt mũi Trung Dũng hầu phu, nàng sẽ không ngồi yên không để ý đến.

Trung Dũng hầu phu nhân gật gật đầu, không nói nữa, quay đầu quan tâm Lâm Cẩm Nghi, “Tiểu A Cẩm chúng ta hôm nay sắc mặt xem ra tốt lên không ít, nhưng rét xuân se lạnh, phải ở trong phòng chăm sóc tốt. Về sau cũng không cần ngày ngày đi tới thỉnh an ta, tổ mẫu thấy con khỏe, trong lòng mới chân chính thoải mái được.”

Bà từ ái như thế, Lâm Cẩm Nghi cũng có tâm thân cận, cầm tay Trung Dũng hầu phu nhân, nói: “Tổ mẫu sắc mặt phải càng ngày càng tốt, trong lòng A Cẩm mới có thể thoải mái.”

Thân mình chính mình biết, Trung Dũng hầu phu nhân vài năm trước chỉ biết mình đại nạn buông xuống. Trước mắt ngoại tôn nữ đã đi, dưới hoàng quyền có thể cùng nữ nhi, ngoại tôn nữ đoàn tụ, nàng cũng không ngại chết.

Không yên lòng chỉ còn một bảo bối trong lòng —— cháu gái Lâm Cẩm Nghi.

nữ tử Đại Diệu so với tiền triều thành hôn tương đối chậm hơn, nhất là những nhà giàu, đều nguyện ý giữ nữ hài nhi lâu hơn, mười bảy mười tám tuổi mới gả ra ngoài cũng bình thường.

Cháu đích xuất của cả Trung Dũng hầu phu chỉ một Lâm Cẩm Nghi, đương nhiên là con người trong mắt cả nhà. Bọn họ lúc trước luyện tiết tiểu A Cẩm, muốn giữ nàng đến mười tám tuổi mới gả đi.

Bà trước mắt cũng sợ mình không đợi được ngày đó, tâm nguyện duy nhất là nhìn thấy ngoại tôn nữ có thể quy túc.

Nghĩ như vậy, Trung Dũng hầu phu nhân nhìn Tô thị thật sâu.

Tô thị huệ chất lan tâm, lập tức hiểu Trung Dũng hầu phu nhân có chuyện muốn nói riêng với mình, liền bảo Lâm Cẩm Nghi: “Tốt lắm, nương và tổ mẫu con còn có chuyện muốn nói, con cũng đừng ở chỗ này làm gì, lúc trước đã bỏ mấy ngày công khóa (bài tập), con cũng nên trở về bổ sung. Mà trong viện con vừa mới vào không ít người, con cũng nên đi an bày thỏa đáng.”

Lâm Cẩm Nghi liền đứng lên phúc thân, nói cáo biệt, mang theo Thiên Ti lui ra ngoài.

*

Lâm Cẩm Nghi đi rồi, Trung Dũng hầu phu nhân mới vừa rồi còn ngồi thập phần đoan chính trên kháng ẩm đã nghiêng đi.

Bà nay đã không ngồi lâu được, mới vừa rồi là vì không muốn cháu gái lo lắng, mới cố gắng ngồi một lúc.

Tô thị thì không cần giấu giếm, dù sao sau này trong nhà còn phải dựa vào nàng nhiều, rất nhiều việc nàng hẳn là biết trước tiên.

Hoàng ma ma châm trà tiến vào, Tô thị đương nhiên tiếp nhận, đưa cho Trung Dũng hầu phu nhân.

Trung Dũng hầu phu nhân nhấp hai ngụm trà nóng, nhuộm nhuộm cổ họng, mới chậm rãi mở miệng nói: “hôn sự của Phương tỷ nhi con cũng nhanh chút, tiểu A Cẩm chúng ta cũng mười bốn tuổi là phải định xuống. Nàng ấy có tin tức rồi, tiểu A Cẩm chúng ta mới làm mai được. Con cũng không phải không biết, nay trong kinh phàm là tiểu lang quân có chút tiền đồ, đều có phu nhân mấy nhà nhìn chăm chăm.”

Tô thị sao có thể không quan tâm hôn sự của nữ nhi thân sinh. Bất quá càng yêu thương càng phải cẩn thận, càng không dám dễ dàng định ra, sợ khổ nữ nhi cả đời.

Huống chi Trung Dũng hầu phủ đến cùng chỉ truyền thừa hai đời, đời thứ ba người thừa kế Lâm Ngọc Trạch cũng không có gì, không so sánh được với một ít thế gia đại tộc kinh thành mấy trăm năm. Cao bất thành thấp không phải, hiển hách một ít thì không nhìn nhà bọn họ, đã xuống dốc thì nhà bọn họ lại luyến tiếc gả nữ nhi qua chịu khổ.

Trung Dũng hầu phủ nhân nhân tiện nói: “Lúc trước làm tang sự cho đại A Cẩm, ta gặp Gia Định hầu phủ nhân, nói chuyện phiếm vài câu, bây giờ vừa vận đang buồn rầu hôn sự tiểu nhi tử.”

Gia Định hầu phủ so với Trung Dũng hầu trụ cột còn mỏng hơn, lúc đương kim đang cơ mới phong hầu. Tính sơ qua, cũng chỉ mấy năm.

Nhưng Gia Định hầu từ trước theo Trung Dũng hầu ra trận giết địch, huynh đệ vào sinh ra tử, người hai nhà xưa nay đi lại thường xuyên, coi là thông gia cũng tốt.

vợ chồng Gia Định hầu sinh ra ấu tử kia, Trung Dũng hầu phủ nhân và Tô thị đều đã gặp —— đó là vợ chồng lão đến tứ họ đến già mới sinh, mặc dù nói không thể tập tước, nhưng vợ chồng Gia Định hầu cùng với thế tử Gia Định hầu đều thập phần yêu thương, ngày sau tất nhiên sẽ hỗ trợ lẫn.

Tô thị có chút do dự nói: “Đứa nhỏ kia tuổi cùng với A Cẩm chúng ta không sai biệt lắm, nhưng về bối phận...”

Gia Định hầu và Trung Dũng hầu nói ra luôn là huynh đệ, theo lý Lâm Cẩm Nghi nên gọi một tiếng "Thế thúc".

Trung Dũng hầu phủ nhân lắc lắc đầu, nói: “Chỉ cần tiểu A Cẩm sống tốt, con quán nghi thức xã giao thế tục làm gì. Lại nói Gia Định hầu vốn so với hầu gia chúng ta ít tuổi hơn nhiều, dù là khiến bối phận hắn thấp xuống, hắn là hắn cũng sẽ không nói gì.”

Gia Định hầu tuy rằng dừng mãnh thiện chiến, nhưng ở trong quân không có bối cảnh, nếu không phải Trung Dũng hầu dẫn dắt nhiều năm qua, hắn cũng không đến bước tươi sáng này. Bọn họ Trung Dũng hầu phủ tuy rằng không thi ân cầu báo, nhưng hai nhà dựa vào quan hệ như vậy kết thành thông gia, bên đó đương nhiên sẽ không bạc đãi Lâm Cẩm Nghi.

Tô thị gật gật đầu, cũng không đáp ứng ngay, chỉ nói: “Tiểu công tử kia, chúng ta vài năm nay cũng ít gặp, quay về con dâu cho người đi hỏi thăm một chút xem tính tình, tài cán của hắn.”

Trung Dũng hầu phủ nhân vẫn lo lắng, lại tiếp tục nói: “Bản tính tốt là được, chúng ta không cầu cái khác.” Nàng chỉ hi vọng tiểu A Cẩm có thể bình an vui vẻ cả đời, không xa cầu gì khác.

Nghĩ đến Trần Nam vương Tiêu Tiềm, hùng tài đại lược ra sao, phong cảnh vô hạn thế nào, nhưng tính sao đây? Đại A Cẩm gả cho hắn, cũng nửa đời cơ khổ, không được chết già.

Nếu không bà sao có thể để cháu gái bước theo ngoại tôn nữ!

Mẹ chồng con dâu hai người tự có tính toán, thương lượng xong cũng đã có cách nói, không đề cập tới nữa.

*

Lại nói Lâm Cẩm Nghi mang theo Thiên Ti về Cẩm Tú Uyển.

Lúc này bọn người Bích Vân, Đào Vũ đã thu thập thỏa đáng, từ trong viện khác đều chuyển tới.

Thái Ca trong lúc nàng còn chưa trở về đã an bày phòng ở cho bọn họ.

Bích Vân, Đào Vũ từ trước ở cùng nhau hầu hạ trong viện lão phủ nhân, đương nhiên đến ở cùng nhau.

Mặt khác hai người còn lại kia, cùng với những người khác, đã được an bày đến một chỗ.

Bốn người sắp xếp hành lý, đến chính phòng đợi Lâm Cẩm Nghi phân phó.

Lâm Cẩm Nghi đối với Cẩm Tú Uyển từ trước đều không biết gì, nhưng may mắn người trong viện vừa trải qua một lần thay máu, cũng không có ai nhìn ra nàng có gì không đúng.

Lâm Cẩm Nghi đem Thiên Ti, Thái Ca cùng bốn nha hoàn nhị đẳng mới tới gọi đến trước mặt, hỏi an bày trong Cẩm Tú Uyển từ trước.

Thái Ca là người cũ duy nhất ở Cẩm Tú Uyển, ra tiếng nói: “Từ trước nô tì quản hòm xiềng trang sức và một ít việc vặt vãnh của cô nương, việc quan trọng khác là Tư Cẩm cùng Tri Thư phụ trách. Những nha hoàn nhị đẳng khác, cô nương vẫn chưa đặc biệt an bày công việc, chỉ là trong phòng có việc, thì sai khiến các nàng bận rộn một trận.”

Từ Cầm cùng Tri Thư đương nhiên chính là hai nha hoàn nhất đẳng đã bị đưa ra ngoài.

Lâm Cầm Nghi vừa nghe, liền phát hiện không quá thích hợp, tại sao từ trước tiểu biểu muội chỉ để mình Thái Ca an bày phần lớn công việc, vài nha hoàn nhị đẳng khác đều nhân rồi. Rõ ràng chính là cảm thấy Thái Ca thành thật, đáng tin cậy, lại không mấy thích nàng, cho nên đem mọi chuyện giao cho nàng làm, cũng không quản nàng ấy có mệt hay không.

Bất quá Thái Ca này cũng may mắn, trong họa có phúc, nếu không ngày đó tiểu biểu muội gặp chuyện không may sẽ đồng ý mang nàng ấy một đường đi ra ngoài, nàng ấy cũng sẽ không trở thành nha hoàn có cấp bao cao duy nhất còn lưu lại ở Cẩm Tú Uyển, càng không được thăng chức như hiện tại.

Nhưng nếu ngày đó tiểu biểu muội mang Thái Ca đi ra ngoài, theo tính tình Thái Ca đương nhiên sẽ ngăn cản nàng cố ý gây chuyện, hôm nay có phải lại là một cục diện khác hay không?

Chung quy ván đã đóng thuyền, nghĩ nhiều vô ích, Lâm Cầm Nghi không nghĩ thêm nữa, chỉ phân phó nói: “Vậy sau này Bích Vân quản xiêm y, Đào Vũ phụ trách phòng bếp nhỏ trong viện, Kim Linh phụ trách làm chân chạy truyền lời, Ti Trúc...” Ti Trúc nàng còn chưa nghĩ ra an bày thế nào. Tuy rằng Tô thị nói Ti Trúc có thể làm phòng thu chi trong tương lai, nhưng xưa nay tiền tài động lòng người, Ti Trúc mới vừa được an bày vào, còn chưa rõ bản tính, nhất định không có đạo lý cho nàng quản việc này ngay.

Nàng suy nghĩ một lát, nói: “Ti Trúc trước hết quản sách vở thư phòng đi.”

Bốn nha hoàn đều phúc thân đáp ứng.

An bày xong bốn nha hoàn nhị đẳng, Lâm Cầm Nghi ngược lại nhìn về phía Thiên Ti cùng Thái Ca. Thiên Ti là người trước mặt nương nàng, có thể dùng làm ma ma quản sự, liền để nàng ấy hiệp lĩnh Cẩm Tú Uyển. Thái Ca từ trước đã phải tham gia một đồng việc, thành thật tin cậy, trước để nàng quản tiền bạc cùng đồ vật quý trọng trong kho. Cũng chỉ có thể để Thái Ca vất vả một thời gian, chờ nàng thăm dò bản tính Ti Trúc, là có thể để Ti Trúc chia sẻ một ít.

Một phen an bày xong, thoát nhìn việc của Thái Ca là tốt nhất. Tuy rằng nặng nhọc chút, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra Lâm Cầm Nghi đối với nàng khác hẳn lúc trước.

Từ trước Lâm Cầm Nghi không thích nàng, Thái Ca vẫn chịu một nhọc, đừng nói trước mặt cô nương đối xử với mình thái độ khác hẳn, Thái Ca đương nhiên càng hạ quyết tâm, muốn đem công việc làm tốt, không để cô nương thất vọng.

Một phen phân phó xuống, tất cả mọi người lĩnh mệnh, đều tự bận việc. Lâm Cầm Nghi coi như là phá lệ mất một phen đầu óc.

Phải biết rằng từ trước cho tới bây giờ nàng không làm gì. Dù sao Kỷ thị dạy dỗ đều theo tính tình nàng, không cố kị người khác. Ở nhà chưa từng làm gì, gả cho Tiêu Tiềm rồi, trên đầu không có bà bà, càng không có người khác đốc thúc. Tính tình chảy lười có thể nói là dưỡng cả đời.

Bất quá còn chưa nói, chính mình tự thân tự lực làm gì đó, thật sự là cảm thấy phá lệ thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chủ tớ mấy người nói xong, Lâm Cầm Nghi liền nghĩ muốn bổ sung công khóa.

Nhưng người hầu hạ lúc trước trong Phóng Hoa uyển đều đã bị Tô thị đưa đi rồi, không còn ai để hỏi.

Lâm Cầm Nghi suy nghĩ một lúc, đành phải đi hỏi Lâm Phương Nghi.

Dù sao theo tin tức mấy ngày nay nàng nghe được, quan hệ của hai tỷ muội luôn không tệ. Tuy rằng lúc trước châm chích, nhưng không đến mức vì việc nhỏ ấy mà không chịu nói.

chân chạy đương nhiên rơi xuống trên đầu Kim Linh.

Kim Linh lĩnh mệnh, đi Phương Hoa uyển của Lâm Phương Nghi.

Viện của hai tỷ muội cũng không cách xa nhau, Kim Linh đi một lúc đã trở lại.

Nhưng nàng không về một mình, còn có đại nha hoàn Dạ Ngẩn vẫn ở bên cạnh Lâm Phương Nghi.

Dạ Ngẩn là cô nương eo thon, béo khỏe, ở trong đám nha hoàn tinh tế yếu điệu càng đặc biệt.

Tuy rằng làm nha hoàn cũng không đặc biệt yêu cầu diện mạo, nhưng đại bộ phận hạ nhân được dẫn ra ngoài đều đại biểu cho thể diện của chủ tử, cho nên phần lớn mọi người đều chọn người bộ dạng đẹp mắt chút.

Lâm Cẩm Nghi không khỏi nhìn kỹ đánh giá nàng.

Dạ Ngẩn cười hớn hở, thoát nhìn thập phần hòa khí, phúc thân với Lâm Cẩm Nghi, nói: “công khóa của cô nương chúng ta đều là nô tì giúp lo liệu, cô nương sợ nha hoàn trước mặt ngài nói không rõ, riêng để nô tì đến một chuyến.”

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, nói: “Tỷ tỷ có tâm.” Lâm Phương Nghi cư nhiên để nha hoàn có mặt mũi của mình tự đi nói, thấy cảm tình tỷ muội các nàng so với mình nghĩ còn tốt hơn.

Nói xong, Dạ Ngẩn liền đi theo Lâm Cẩm Nghi đến trước bàn học. Trên bàn học bày vài bộ sách cùng mấy bản viết mẫu.

Dạ Ngẩn mở một quyển trong đó ra, chỉ vào một đoạn văn nói: “Tiên sinh nói lần tới chuẩn bị lên lớp từ chỗ này” nói xong lật vài tờ, “Cho đến chỗ này.” Vừa nói vừa dùng mảnh hoa tiên trên bàn kẹp vào trang sách để đánh dấu. Sau đó nàng lại mở một quyển thi tập, chỉ ra mấy bài thơ, nói là tiên sinh bảo các nàng về xem cẩn thận trước, lần tới sẽ kiểm tra.

Lâm Cẩm Nghi ở bên cạnh nhìn Dạ Ngẩn không nhanh không chậm lật sách, thầm nghĩ Dạ Ngẩn này mặc dù xem không vào mắt, không nghĩ tới cũng có thể hiểu biết chữ nghĩa. Khó trách Lâm Phương Nghi giữ nàng ấy ở bên người.

Nói xong công khóa trong sách, Dạ Ngẩn lại nói: “Trừ chỗ này, tiên sinh còn giao hai vị cô nương luyện mười trang chữ. Cô nương chúng ta nói ngài đã dưỡng bệnh nhiều ngày, vài tờ chữ sợ là nhất thời không viết đủ, tiên sinh cũng sẽ thông cảm, có làm không xong cũng không có gì đáng ngại.”

Lâm Cẩm Nghi không cảm thấy nặng nề, từ trước nàng tuy rằng cái khác không tính là giỏi, một tay viết chữ cũng luyện được không tồi, sau này nàng gả làm vợ người, mãi cho đến trước khi sinh bệnh, vẫn duy trì thói quen mỗi ngày luyện chữ một canh giờ.

Lâm Phương Nghi cử riêng người tới, Lâm Cẩm Nghi cũng ngưng ngừng để người ta về tay khôn, liền bảo Thiên Ti bụng hai đĩa điểm tâm phòng bếp nhỏ vừa làm tốt, cho vào hộp để Dạ Ngẩn mang về.

Dạ Ngẩn nhận hộp thức ăn, cũng không ở lâu, trở về phục mệnh.

*

Lúc nàng trở lại Phòng Hoa Uyển, đã thấy hành lang ngoài phòng có một đám nha hoàn đang đứng.

Một đại nha hoàn khác là Tuyết Ảnh ở trước mặt Lâm Phương Nghi thấy nàng liền vẫy vẫy tay.

Dạ Ngẩn bước nhanh tới, nhẹ giọng nói tình huống trong phòng.

Tuyết Ảnh đề thấp thanh âm, nói: “Di nương và cô nương đang nói chuyện.”

Lúc này trong phòng Phòng Hoa Uyển, Chu Di nương, cũng chính là mẹ đẻ của Lâm Phương Nghi, đang cầm khăn lau nước mắt, bất bình cho Lâm Phương Nghi.

“Hôm kia rõ ràng nàng cố ý nói chuyện chọc vào tâm người, gây hấn với con, lại là nàng động thủ trước... Thế nào chính nàng bị thương, ngược lại liên lụy con cùng chịu phạt?”

Lâm Phương Nghi nhỏ giọng nói: “Di nương, người đừng nói lời oán hận như vậy. Con cũng có trách nhiệm, biết rõ muội muội ngày đó không hoàn thành việc học, trước mặt tiên sinh đề ếp nàng cúi đầu không tính, còn khoe ra trước mặt tổ mẫu.”

Ngày đó nữ tiên sinh dạy học bảo hai người các nàng làm thơ tả cảnh sắc đầu mùa xuân nọ lên.

Lâm Cẩm Nghi vốn không am hiểu, bắt nàng một buổi tối làm ra một bài thơ thật không dễ.

Lâm Phương Nghi cũng đã viết ra, không chỉ có viết ra, còn viết phá lệ không tồi.

Nàng vốn không định cướp lấy nổi bật, nhưng Chu Di nương lại khuyên nàng nói, lúc trước nàng bị lui hôn, việc hôn nhân vốn đã gian nan, nếu lại cố ý ần dẫu, không vì mình kiếm tài danh, tương lai lại càng khó khăn.

Nàng tin theo, ngày thứ hai nộp thơ lên. Nữ tiên sinh quả nhiên thập phần thưởng thức, còn khích lệ nàng một phen.

Cái này cũng chưa tính, học xong, tỷ muội hai người đi thỉnh an Trung Dũng hầu lão phu nhân.

Chu di nương đã sớm chờ ở Thuận Hoà đường, ở trước mặt Trung Dũng hầu phu nhân tuyên dương chuyện này. Trong lời ngoài lời khoe khoang rất nhiều.

Lâm Cẩm Nghi từ nhỏ được cả nhà che chở như châu giống như ngọc, tính tình có chút kiêu căng, cảm thấy đã đánh mất thể diện ở trước mặt một di nương, liền nóng giận.

Hai người sinh hiềm khích rồi, Lâm Phương Nghi liền hỏi hận nàng đã nghe lời di nương.

Chu di nương vẫn khóc, nói: “Nghe con nói, còn trách đến ta? Cả đời ta đã như vậy, ta làm thế là vì cái gì? Còn không phải trông cậy vào con sau này sống tốt hơn?”

Lâm Phương Nghi cũng rất bất đắc dĩ, đành phải nói: “Con đương nhiên sẽ không trách di nương. Di nương đều suy nghĩ cho con, con đã hiểu.”

Chu di nương vẫn bất bình nói: “Con có chỗ nào không bằng nàng? Bất quá là số phận kém hơn, gửi hồn đến trong bụng ta. Nếu hai người cùng một thân phận, làm sao đến phiên nàng áp mọi chuyện xuống đầu con? Ta nghe nói tổ mẫu con đã bắt đầu tìm chỗ lo việc hôn nhân cho nàng, nhưng con mới là trưởng nữ hầu phủ, sao có thể đến phiên nàng trước đây...”

Lâm Phương Nghi nghe Chu di nương càng nói càng thái quá, vội khuyên nhủ: “Tốt rồi, di nương, bên ngoài vẫn còn người. Những lời này, ngài trăm ngàn đừng nói nữa. Tổ mẫu đương nhiên có quyết định của mình, bà và mẫu thân đều là người rộng lượng, đương nhiên cũng sẽ tính toán cho con.”

Chu di nương cũng thấy lời mình nói đi quá giới hạn, liền dừng câu chuyện lại, lôi kéo tay nàng thở ngắn thở dài một trận.

Lâm Phương Nghi lại an ủi bà vài câu, mới khiến bà ngừng khóc.

Trần an bà xong, Lâm Phương Nghi mới để các nha hoàn vào phòng.

Dạ Ngán lĩnh mệnh nàng đi ra ngoài, lúc này Lâm Phương Nghi đương nhiên muốn hỏi một phen.

Dạ Ngán liền đáp lời: “Nô tì đã chuyển cáo công khóa cho nhị cô nương. Nhị cô nương còn để nô tì mang theo hai đĩa điểm tâm trở về.”

Lâm Phương Nghi không khỏi cười cười, muội muội này xưa nay đã như vậy, mặc dù có chút tì khí, cũng không tức giận lâu. Tiếp theo bảo Dạ Ngán lấy điểm tâm trong hộp ra, đặt trên bàn.

Hai đĩa điểm tâm, một đĩa mận côi nải du đăng hương tồ (bánh kem hoa hồng), một đĩa tử ngư nhũ lăng phấn hương cao (bánh sữa bò). Đều là thứ bình thường Lâm Cẩm Nghi thích ăn.

Lâm Phương Nghi tuy rằng không thích đồ ngọt, nhưng đến cùng là Lâm Cẩm Nghi đưa lễ riêng, cũng muốn thử một chút.

Chu di nương có chút ghét bỏ nói: “Con cũng không thích ăn thứ này, cần gì bắt buộc mình. Lại nói trời lạnh như vậy, điểm tâm đưa tới đã nguội lạnh, cũng không biết ăn vào có khiến con đau bụng không?”

Nghe bà nói lời này, hẳn là tâm còn oán hận, không có việc gì đi bới móc, Lâm Phương Nghi rất muốn nói vài câu, nhưng ngại nha hoàn đều ở đây, cũng không muốn bà mất mặt mũi.

Dạ Ngán nhân tiện nói: “Nhị cô nương cho Thiên Ti tỷ tỷ mang từ phòng bếp nhỏ đến, vừa làm xong cất vào hộp vẫn còn bốc hơi nóng. Là nô tì trên đường chậm trễ, mới bị nguội. Bụng cô nương quả thật không tốt, nô tì mang xuống bếp làm nóng rồi lại bung lên.”

Lâm Phương Nghi gật gù đầu, để Dạ Ngán đi thu thập điểm tâm.

Chu di nương liền hỏi, “Con bảo Dạ Ngán qua bên kia làm gì?”

Lúc trước Kim Linh tới, Chu thị còn chưa đến Phương Hoa uyển, cho nên cũng không rõ nguyên nhân. Lúc này hỏi, cũng là lo Lâm Phương Nghi cúi đầu, chủ động đi lấy lòng Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Phương Nghi lại đơn giản giải thích một phen.

Chu di nương nghe xong, ôn hoà nói: “Nàng còn có thể đề ý công khóa? Thật sự là mặt trời mọc từ hướng tây.”

Lâm Phương Nghi nhú nhú mày, nói: “Muội muội bệnh một trận rồi, quả thật ớn trọng không ít. Nay nàng biết lo nghĩ đến học vấn, chúng ta đều nên cao hứng mới đúng.”

Nữ nhi này a, chỗ nào cũng tốt, chính là tâm địa rất mềm, thấy ai cũng tốt. Chu di nương không khỏi lại phát sầu vì nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Cầm Tú Uyển bên này, Lâm Cẩm Nghi đã biết công khóa, bắt đầu bận rộn.

Nàng trước đọc kỹ bài thơ mấy lần, đại khái lý giải ý tứ. Sau đó dần nhớ kỹ hàm ý bên trong, cuối cùng học thuộc.

Đại khái một khắc sau, nàng phát hiện chính mình đã nhớ gần hết.

Tiểu biểu muội trí nhớ thật sự so với nguyên thân của nàng tốt hơn nhiều lắm, cũng không rõ vì sao người trong phủ đều nói nàng không tinh thông học hành. Rõ ràng là có thiên phú tốt như vậy!

Đọc thuộc xong, Lâm Cẩm Nghi bắt đầu tìm bảng chữ mẫu luyện chữ.

Trên giá sách bàn học để không ít bảng chữ mẫu, nàng tìm chữ lúc trước tiểu biểu muội viết, muốn xem xem lúc trước nàng ấy viết thế nào để bắt chước viết theo.

Nàng đòi trước luyện kiểu chữ nhỏ của Vệ phu nhân, chữ viết xinh đẹp, nhưng tiểu biểu muội luyện là nhan cân liễu cốt, nàng bắt chước cũng rất khó khăn.

Bất quá cũng coi như may mắn, Lâm Cẩm Nghi ở học hành rất chăm, nét bút tuy rằng xem như ngay ngắn, thập phần quy củ, nhưng không có phong cách. Loại trình độ này đối với nàng mà nói, luyện tập thêm, có thể theo bảy tám phần.

Lúc này bên ngoài chạng vạng tối, đã vào đêm.

Thiên Ti nhẹ tay chân đi đến trước bàn học, nhẹ giọng hỏi nàng muốn ăn tối cái gì.

Tô thị bởi vì lúc trước nói chuyện hồi lâu với Trung Dững hầu phu nhân, Trung Dững hầu phu nhân liền giữ lại dùng cơm.

Lâm Cẩm Nghi thân mình vừa khỏe, Trung Dững hầu phu nhân sợ nàng buổi đêm đi đến Thuận Hoà đường bị lạnh, cho nên phía đã truyền lời, bảo nàng ở trong viện dùng cơm là được.

Cầm Tú Uyển có phòng bếp riêng, đầu bếp nữ cũng là an bày Tô thị riêng, tuy rằng trù nghệ không quá nổi tiếng, nhưng món ăn các loại đều có thể làm được, người cũng rất cơ trí, lúc trước Lâm Cẩm Nghi thường thường chọn mấy thứ cầu kỳ, nàng cũng có thể làm ra.

Lâm Cẩm Nghi một lòng muốn bổ sung công khóa, cũng không biết đói, lúc này liền hưng trí nói: “Tùy ý chuẩn bị một ít, đừng để đói là tốt rồi.” Người đương thời chú ý dưỡng sinh, buổi tối bình thường đều ăn rất ít, nàng lại nghĩ buổi tối còn muốn tiêu tốn phải mất thời gian bổ sung công khóa, khẳng định không thể ngủ sớm, sợ phòng bếp nhỏ làm cơm cháo gì đó, cho nên nói ra một câu.

Thiên Ti được lời của nàng, xoay người đi phân phó.

Hai khắc sau, phòng bếp đưa tới một chén tổ diện, hạt dẻ xào gà, đậu hủ phù dung, vài món đồ ăn ở Tuyên thành.

Lâm Cẩm Nghi buông bút, ngồi xuống bàn cơm.

Vài món đồ ăn đều đơn giản dùng thường ngày, không bằng thức ăn tinh tế lúc trước trong Trấn Nam vương phủ.

Bất quá nàng cũng không quá chú ý, bảo Thiên Ti lấy cho mình một chén mì sợi.

Vừa thử một ngụm, Lâm Cẩm Nghi ngạc nhiên phát hiện ——mì sợi này thế nhưng ngon thần kỳ!

một chén canh súp thanh đạm với mì bình thường, trên đầu lưỡi lại có thể biến hóa ra tư vị, hơn nữa hương vị kia thơm ngon kinh người.

Nàng lúc trước còn không thấy đói lắm, lúc này cũng thèm ăn, vài món thức ăn dùng với hai chén nhỏ mì sợi.

Bất quá so sánh với mì sợi, vài món đồ ăn khác làm rất bình thường.

Ăn no tám phần, Lâm Cẩm Nghi ngừng đùa, nhin không được khen: “Mì sợi làm thật sự là không tệ.” Không thể tưởng được trong phòng bếp nhỏ của tiểu biểu muội còn ngọa hồ tàng long.

Thiên Ti liền trả lời: “Đây là bí phương của phu nhân. Ngài luôn luôn rất thích ăn.”

Lâm Cẩm Nghi mới hậu tri hậu giác nhớ tới, Tô thị ngoài bản sự chương gia, một tay trù nghệ càng tốt. Nàng hồi nhỏ đến Trung Dững hầu phủ, Tô thị sẽ làm rất nhiều tiểu điểm tâm đa dạng cho nàng. Sau này lui tới ít, ngược lại đã quên mất.

Các nàng nói chuyện, nha hoàn bên ngoài bấm báo một tiếng, kéo mạnh, Tô thị đi vào phòng.

Nàng ở cửa chợt nghe thấy nữ nhi khen mì sợi của mình, không khỏi trên mặt mang ý cười mềm mại, nói: “Hôm nay nhị cô nương chúng ta sao hành diện như vậy? Từ trước không phải nói nương làm ra vài món, người đều ghét sao?”

Lâm Cẩm Nghi đứng dậy đón chào. Mẹ con hai người dặt tay ngồi trở lại trước bàn, vài nha hoàn ngay ngắn tự dọn đi com canh.

“Tay nghề của người rất cao, A Cẩm sao có thể không thích ăn đâu?” Lâm Cẩm Nghi cũng mỉm cười đáp.

Tô thị cười tùm tùm lôi kéo tay nữ nhi, nói: “Con thật sự đã trưởng thành, cũng hiểu chuyện không ít. Nếu ngày nào đó học trù nghệ với nương, nương thật sự là nằm mơ cũng cười tỉnh.” Tổ tiên bà là ngự trù trong cung, sau này từ vị trí ngự trù lui xuống, tay nghệ dạy cho tiểu bối trong nhà. Sau này đến đời Tô thị, trải qua nhiều năm kinh doanh, hậu nhân đều theo nghề khác, không có người kế thừa y bát tổ tiên. Người đương thời còn nói quân tử xa nhà bếp, truyền đến đời Tô thị, chỉ có bà, một nữ tử học được một thân trù nghệ tốt của tổ tiên truyền xuống.

Bà sao không muốn đem một thân bản sự dạy cho nữ nhi đây? Cố tình từ trước nữ nhi ghét phòng bếp khói lửa dầu mỡ, còn nói trong phủ cũng không thiếu đầu bếp nữ, cũng không muốn học.

Nàng nói xong, thấy Lâm Cẩm Nghi không lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, liền tiếp tục nói: “Mì này chú ý nhất nước canh. Lúc làm mì, cần lấy nắm bông hầm ra nước trước một ngày, lọc nước trong, ngày thứ hai đem măng cũng hầm ra nước, đem mì nấu chung vào. Nhà chúng ta đều an nhạt, nếu khẩu vị mặn hơn, có thể thêm nước tôm, nắm các loại, chỉ cần bỏ đi bùn cát, không cần phải đổi nước, nếu đổi nước, hương vị sẽ nhạt nhẽo...”

Nhìn như một bát mì bình thường, phía sau lại có nhiều việc phải làm như vậy.

Lâm Cẩm Nghi từ trước không học trù nghệ, cũng không thể nói rõ thích hay không, nhưng thấy mắt Tô thị ao ước nhìn mình, nhân tiện nói: “A Cẩm cảm thấy trù nghệ thập phần thú vị, ngài về sau có thể cho con học hay không?” Đã lấy tiểu biểu muội lại sống một lần, nàng đương nhiên không nghĩ muốn thân nhân nàng ấy thất vọng, nếu Tô thị hi vọng nàng học, nàng học là được.

Tô thị nghe xong kinh hi nói: “Con muốn học, nương sao không muốn dạy? Kỳ thật trù nghệ cũng có ý tứ, đặt một chút tâm tư nho nhỏ, cũng có thể biến mực nát thành thần kì. Như bình thường thường chúng ta ăn com mà nói, chuẩn bị một ít hoa lộ, chờ lúc com hơi mềm đồ lên, sau đó để một lát, có thể vừa không mất mùi gạo, lại làm ra một tư vị khác. Đương nhiên, hoa lộ này cũng phải chú ý, dùng sắc vị, phật thủ, hoa quế vài loại hoa liệu chế thành. Nhưng không thể dùng hoa hồng, mùi hoa hồng, mùi dịch biện, cùng với mùi ngũ cốc không hòa hợp...” Tô thị quả thật cao hứng, lập tức nói liên tục.

Lâm Cẩm Nghi thập phần kiên nhẫn nghe Tô thị nói xong.

Tô thị phát hiện mình có chút nóng vội, nhân tiện nói: “Nương rất cao hứng, con đừng cảm thấy phiền. Tháng sau sinh nhật Tô thái phi, nương muốn làm vài món ăn cho lão nhân gia. Đến lúc đó có người giúp, lão nhân gia ngài cũng nhất định sẽ thoải mái.” Tô thái phi chính là sủng phi của tiên đế lúc trước giúp đỡ thúc đẩy việc hôn nhân của Tô thị cùng Lâm Ngọc Trạch. Bà và Tô thị vốn là đồng tộc, coi như là người nhà mẹ đẻ Tô thị, ngày sinh của bà, Tô thị làm chất nữ nhà mẹ đẻ, đương nhiên phải đi chúc mừng một phen. Tô thái phi cũng học trù nghệ của tổ tiên, năm đó dựa vào cái này, được tiên đế sủng ái. Tô thị nghĩ, nếu Tô thái phi biết trù nghệ tổ tiên có người kế tục, đương nhiên sẽ cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

chính là đem gạo nếp chưng lên đảo kĩ, dùng vừng nghiền nát thêm đường chưng thành. Là một điểm tâm thịnh hành ở Giang Nam.

Vốn Lâm Cẩm Nghi cũng rất thích ngọt, Tô thị cũng làm theo khẩu vị nàng.

Trước khi Lâm Cẩm Nghi xuất giá cũng không có khẩu vị đặc biệt, bất quá mẹ ruột Tiêu Tiềm chính là nữ tử Giang Nam, Tiêu Tiềm theo bà, thích ăn mấy món đó. Nàng yêu ai yêu cả đường đi, theo vài năm, ăn nhiều cũng thích.

Lại nói điểm tâm, này Lâm Cẩm Nghi vừa ăn là biết từ tay Tô thị——đầu bếp tầm thường, tất nhiên sẽ không làm một món điểm tâm tầm thường mỉ vị như vậy, so với đầu bếp Trần Nam vương phủ tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Cảm nhận được Tô thị quan tâm, Lâm Cẩm Nghi càng hạ quyết tâm nỗ lực hơn, nhất thiết không thể để bà thất vọng.

Như thế lại qua một ngày, ngày thứ hai là ngày quay lại trường.

Buổi tối hôm trước, Lâm Cẩm Nghi nghe được từ chỗ nha hoàn, nữ tiên sinh của Trung Dũng hầu phủ họ Tống, chính là nữ nhi quan văn tiền triều, cảnh nhà sa sút mới làm tiên sinh. Nhưng bà ấy dù làm người, hay tài học đều thật tốt, Tô thị nghĩ hết biện pháp mới thỉnh được đến nhà. Nhưng nữ tiên sinh này làm người thập phần nghiêm túc cũ kỹ, thích học sinh phấn đấu, đối với tiểu biểu muội vẫn không quá yêu thích.

Lâm Cẩm Nghi có chút thẹn thùng, nàng tuy rằng quả thật bỏ một phen công phu, cũng là bất chước chữ tiểu biểu muội, không phải để Tống tiên sinh cho rằng nàng chăm chỉ.

Tống tiên sinh lại hỏi bài một lúc, xem nàng đối đáp trôi chảy, tán thưởng gật gật đầu, lại hỏi đến bài thơ lần trước, Lâm Cẩm Nghi cũng trả lời cẩn thận.

Tống tiên sinh và Lâm Phương Nghi đều nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Tống tiên sinh ngày hôm nay cười với nàng số lần còn nhiều hơn trước đây cả tháng.

Lâm Cẩm Nghi cũng âm thầm may mắn, cũng may Tống tiên sinh trong lòng không phải ghét nàng, chỉ không thích lúc trước nàng lười biếng. Sau này mình ở dưới mắt Tống tiên sinh hẳn cũng sẽ không quá khổ sở.

một ngày rất nhanh đi qua, đến chạng vạng, là lúc học xong.

Tiến bước Tống tiên sinh, Lâm Phương Nghi thân thiết kéo cánh tay Lâm Cẩm Nghi, cùng nàng rời khỏi thư phòng.

Vừa đi, Lâm Phương Nghi vừa hỏi nàng: "Sắp đến ngày sinh Tô thái phi, muội muội chuẩn bị mặc cái gì sao?" Tô thái phi có ân tình với Trung Dũng hầu phủ, thúc đẩy tứ hôn, đại thọ của bà, Tô thị và Lâm Ngọc Trạch đều phải đi. Đồng dạng, Lâm Phương Nghi cũng đồng hành.

Tô thái phi sinh hạ Cửu hoàng tử, hiện được phong làm Vĩnh vương gia. Tô thái phi ở Vĩnh vương phủ bảo dưỡng tuổi thọ, đến lúc đó nhất định là náo nhiệt phi thường. Các nàng là nữ nhi đến nhà làm khách, không thể thất lễ không nói, còn không thể làm mất mặt mọi người

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Cẩm Nghi hôm trước có nghe Tô thị nhắc đến, bất quá lúc đó trọng điểm của Tô thị vẫn là chuyện trù nghệ nàng cũng không nghĩ tới ăn mặc.

Lúc này Lâm Phương Nghi nhắc tới, Lâm Cẩm Nghi liền nhớ ra.

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, nói: "Con đã hiểu, lập tức đi ngủ."

Lâm Ngọc Trạch nhân tiện nói: "Tốt tốt, vậy con mau ngủ, cha không ăm ỹ con." nói xong cũng không chờ Lâm Cẩm Nghi ra đưa tiễn, vội vàng đi.

Lâm Cẩm Nghi càng cảm thấy kỳ quái, cách một ngày nói bóng nói gió hỏi Tô thị một hồi, Tô thị liền giải thích: "Cha người mềm lòng, hôm kia bảo ta không nên cấm túc con, còn nói thân mình con vừa khỏe, không nên tiếp tục học ngay. Là ta không cho hắn đến thăm con, biết hắn lại đau lòng con, ở bên tai ta nói không ngừng."

Trong nhà người khác đều là nghiêm phụ từ mẫu, đến Trung Dũng hầu phủ lại điên đảo, là từ phụ nghiêm mẫu.

Lâm Bác Chí trước đây không lâu bị Lâm Ngọc Trạch phái ra ngoài tìm y hỏi được cho Trung Dũng hầu phu nhân, lúc này cũng không ở kinh thành. Lần này đến mừng thọ chỉ có vợ chồng Lâm Ngọc Trạch Tô thị, cùng với Lâm Phương Nghi, Lâm Cẩm Nghi hai nữ hài. Bọn họ dùng bữa xong, Tô thị liền sai người đi thông tri cho Lâm Phương Nghi, mấy người đang đợi ở cửa Trung Dũng hầu phủ.

Lâm Phương Nghi mặc áo cổ tròn màu thạch lựu thêu nổi, váy thêu uốn lượn tha, giống Lâm Cẩm Nghi búi tóc hoàn phân tiểu kế, trên tóc mấy cây trâm bướm bướm bạc mạ vàng khảm đá, tai đeo khuyên sợi bạc, hiển nhiên cũng trang điểm tí mĩ. Năm sáu phần nhan sắc thêm ra bảy tám phần.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Cẩm Nghi theo bản năng lập tức quay người.

Tô thị cùng với Lâm Ngọc Trạch nói chuyện, dư quang đảo đến, thấy sắc mặt nàng bỗng nhiên trắng bệch, tiến lên thân thiết hỏi: "Làm sao vậy?"

*

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị mọi người vào Vinh vương phủ, rốt cục không thấy xe ngựa quen thuộc kia, có thể này mới thờ nhẹ một hồi.

Lần trước nàng ở Trần Nam vương phủ lộ ra phản ứng khác thường, lần này nàng không dám để người ta phát hiện mình vì nhìn thấy xe ngựa Trần Nam vương phủ mà mất thần thái.

"Ngài nói phải, Cẩm Nghi sau này nhất định nỗ lực ăn nhiều hơn, ăn cho châu tròn ngọc sáng."

Tô thái phi từ ái cười nói: "Tốt, con dường xinh đẹp một chút, sau này cô nải nải tìm cho con một lang quân như ý."

Đến tham gia thọ yến, nữ quyến có ba bốn mươi người, đến lúc đó tất nhiên phải chia làm năm sáu bàn. Tô thị chỉ chuẩn bị cho bàn Tô thái phi vài món đồ, dù gì cũng không nhiều lắm.

Tô thị chuẩn bị đồ ăn là thịt gà hầm đỏ, ba ba tôm lặc, cùng với đậu hủ bát bảo

"Vậy làm phiền tỷ tỷ dẫn đường."

Lạc anh vội đáp không dám, dẫn Lâm Cẩm Nghi đi hoa viên.

Mà nam, một thân áo màu xanh ngọc, khoanh tay đứng thẳng, không phải Tiêu Tiềm thì ai!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Cẩm Nghi như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ!

Nàng tránh Tiêu Tiềm như rắn rết, sao có thể nghĩ đến gặp lại hần nhanh như thế!

Nàng nói tỷ tỷ, đương nhiên chỉ Nguyên Văn Tâm mới vừa rồi cùng Tiêu Tiềm đứng một chỗ nói chuyện.

... Cũng không biết Tô thái phi sẽ phản ứng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Từng Đồng Giường Cộng Chằm Mấy Năm Như Vậy,

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

sự tình thuận lợi ngoài dự kiến của Tiêu Tiềm, trên

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Ti nói: "cô nương sợ là đã quên, nửa tháng sau là sinh nhật Nguyên nhị cô nương."

Lâm Cẩm Nghi đành gật đầu nói: "Nguyên Văn Khanh sinh nhật, hôm kia lại là sinh nhật cô nãi nãi, nên quên mất."

Từ trước tính tình Lâm Cẩm Nghi chính là cái mọi chuyện không để ở trong lòng, bọn nha hoàn cũng thấy nhưng không thể trách.

đã biết lí do, Lâm Cẩm Nghi muốn chuẩn bị lễ vật sinh nhật cho Nguyên Văn Khanh.

Nàng cũng không biết tư khổ của tiểu biểu muội có cái gì, vừa vặn lúc này bảo Thái Ca đưa bảng tư khổ cho mình xem.

Vừa nhìn, Lâm Cẩm Nghi mới phát hiện đồ trong tư khổ của tiểu biểu muội thật đúng là không ít, đồ vàng bạc, bài trí nhà cửa, đều là đồ tinh xảo hoa mỹ. Mặt khác còn có mấy ngàn lượng tiền riêng, xem các khoản ghi lại, là ngày lễ ngày tết các trưởng bối tặng cho.

So sánh với đời trước, đồ đặc bên người nàng ít đến đáng thương. Ngay cả đồ cưới lúc xuất giá cũng mới chỉ có ba mươi sáu hòm, hơn phân nửa vẫn là mẹ ruột nàng lưu lại, trong nhà phía sau thêm vào đều là góp cho đủ số, cũng không đáng giá, chỉ có thể lấy mặt mũi.

Lâm Cẩm Nghi nhất thời cũng không biết tặng gì cho tốt, nàng cũng không rõ tiểu biểu muội yêu thích gì, tiểu biểu muội mặc dù đã mất, cũng không nên đem đồ trong lòng nàng tùy tiện tặng người.

Nàng chưa kịp nghĩ, bên kia Lâm Phuong Nghi lại đến bái phỏng.

Lâm Cẩm Nghi đi ra ngoài đón, đưa Lâm Phuong Nghi vào phòng, để nha hoàn dâng trà.

Lâm Phuong Nghi ngồi vào chỗ của mình rồi, xem trên bàn đặt danh sách, liền cười hỏi nàng: "Muội muội hôm nay muốn kiểm kê đồ đặc?"

Lâm Cẩm Nghi bất đắc dĩ nói: "Văn Khanh không phải sinh nhật tháng sau sao? đã gửi thiệp cho ta, đang tìm kiếm đồ gì tốt tặng cho nàng."

Lâm Phuong Nghi trên mặt tươi cười hơi cứng nhắc không thể nhận ra, nàng hôm qua cũng gặp Nguyên Văn Khanh, nhưng nàng ấy không mời mình tham gia tiệc sinh nhật.

Lâm Cẩm Nghi ngắm danh sách mặt ủ mày chau, cũng không chú ý thần sắc biến hóa rất nhỏ đó.

Thái Ca thấy nàng thật sự khó xử, liền đề nghị: "cô nương, không bằng đưa bộ đồ trang sức trên châu phi thú?" nói xong còn chỉ lên dòng ghi thời gian bộ đồ trang sức nhập kho cho Lâm Cẩm Nghi xem."

Lâm Cẩm Nghi vừa thấy, bộ đồ trang sức này năm trước mới làm không lâu, đã vào kho thì không lấy ra, hẳn là chưa từng đeo. Hơn nữa Thái Ca vốn ôn trọng ít nói, nàng sẽ không có ý kiến sai, liền gật đầu nói: "Được, vậy đưa cái này. Người đi làm hộp đựng."

Lâm Phuong Nghi cúi đầu tự uống trà, trong lòng không rõ tư vị. Đồ trang sức kia là năm trước sinh nhật muội muội tâm huyết dâng trào muốn có, Tô thị riêng từ bên ngoài tìm thấy, phi thúy xanh lục, trên châu tròn trịa, bộ dáng thập phần tinh xảo hoa mỹ. Nàng vụng trộm liếc mắt một cái, trong lòng hâm mộ không thôi. Nhưng đến trước mắt muội muội, muội muội lại ngại đồ vật có vẻ già dặn, tùy tay xem qua đã bảo nha hoàn thu lại, cũng không từng đeo. Trước mắt, cứ như vậy tùy ý lấy ra tặng người.

đã chọn tốt lễ vật, Lâm Cẩm Nghi mới có tâm tư nói chuyện phiếm với Lâm Phuong Nghi.

"Tỷ tỷ hôm nay có gì nói muốn nói với ta?" Nếu không cũng sẽ không buổi sáng mời mình đi Phuong Hoa uyển, buổi chiều lại riêng tới thăm.

Lâm Phuong Nghi đặt chén trà, cười nhẹ: "Cũng không có gì, bất quá hôm nay rảnh rồi, muốn cùng chơi một lúc."

Lâm Cẩm Nghi nhân tiện nói: "Tốt rồi, tỷ tỷ muốn chơi gì? Chơi bách tác hay là chơi bài lá cây?" Lúc nàng làm nữ hài nhi, muội muội Sầm Thoa cũng không thân cận với nàng, rất ít có thời gian tỷ muội cùng nhau chơi đùa. Kỳ thị lại không thường mang nàng xuất môn giao tế, bởi vậy nàng cũng chỉ biết hai loại nữ hài thường chơi này.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Cẩm Nghi dù ngốc, trước sau cũng liên hệ biết Chu di nương nương cảm tạ đến hiến ân cần, sau đó tố khổ, khóc than, là vì sau này lại đến mình đánh gió thu. Nàng cười lạnh một tiếng, nói: "Xem ra thật đúng là ta hiểu lầm di nương. Nhưng hôm qua năm mươi lượng kia, là ta thua đại tỷ tỷ, cũng là tiền riêng của ta, thua thì phải chịu, không phải cái gì "Tùy tay bỏ ra". Di nương đừng nói loạn chuyện này khiến ta bị hiểu sai."

Chu di nương còn cho Lâm Cẩm Nghi là tiểu cô nương thiên chân hồn nhiên trước kia, sao nghĩ đến nàng sẽ lạnh mặt bác bỏ mình như vậy. Bị ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn, lại cảm thấy dường như mình bị nhìn thấu, nhất thời xấu hổ vô cùng.

Nàng chỉ có thể cúi đầu xấu hổ giải thích nói: "Vâng vâng vâng, là ta nói sai khiến nhị cô nương hiểu lầm."

Lâm Cẩm Nghi thần sắc đậm mạc gắt gât đầu, nói: "Di nương đã không có việc gì thì trở về đi. Ta đi thỉnh an tổ mẫu, còn phải tới thư phòng lên lớp." nói xong cũng không chờ Chu di nương trả lời, liền đứng lên báo Thiên Ti tiên khách.

Chu di nương cảm giác mình bị Lâm Cẩm Nghi tiểu cô nương mười bốn tuổi này chế trụ, cũng không muốn đợi ở Cẩm Tú Uyển, phúc thân, ly khai n hư chạy trốn.

Nàng vừa đi, Lâm Cẩm Nghi liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ vỗ ngực nói: "Cuối cùng đã đi rồi." Nếu mới vừa rồi tức lên chỉ dọa Chu di nương một phen không được, nàng cũng không biết nên làm gì. Lại nói cũng không muốn tổn thương tình cảm tỷ muội.

Thiên Ti đưa Chu di nương đến viện rồi trở về, thấy Lâm Cẩm Nghi như vậy, không khỏi cười nói: "Mới vừa rồi cô nương nói rất hay."

Lâm Cẩm Nghi bắt đầu dĩ lặc đầu: "Ta thật sợ bà ấy. Tuy rằng thân phận không cao, nhưng đến cùng là mẹ đẻ đại tỷ tỷ, vì đại tỷ tỷ, ta cũng không nên không cho bà mặt mũi. Người xem mới vừa rồi bộ dáng kia của bà ấy, rõ ràng coi ta là đứa bé chưa dứt sữa để dỗ. Người nói bà cũng là lão nhân hầu hạ nhiều năm trong phủ, sao có thể làm ra trò diễn đó?"

Chu di nương thân phận thấp, tóm lại vẫn là nửa chủ tử, Thiên Ti cũng không được nói gì, không nói nữa.

Bị Chu đi nương trì hoãn, Lâm Cẩm Nghi đi Thuận Hoà đường thỉnh an chậm.

Bất quá Trung Dũng hầu phu nhân cũng không so đo, chỉ cười trừ ghẹo Lâm Cẩm Nghi: "Con tiểu lười biếng, đến muộn như vậy, khẳng định là ngủ lười."

Lâm Cẩm Nghi cũng không giải thích, kê bên Trung Dũng hầu phu nhân làm nũng: "Tổ mẫu đừng trách con là tốt rồi." Nàng mấy ngày gần đây đều vội tới thỉnh an Trung Dũng hầu phu nhân, Trung Dũng hầu phu nhân đối xử với Lâm Cẩm Nghi hiện tại, đều sùng ái từ đáy lòng. Ở chung lâu, người không phải cỏ cây, trong lòng nàng lại có áy náy, bà cháu hai người cảm tình đương nhiên càng ngày càng thâm hậu.

Trung Dũng hầu phu nhân cười đầy đặn bờ vai nàng, "Tốt lắm, nhanh đi dùng cơm. Đừng đi thư phòng chậm, để tiên sinh nói con."

Lâm Cẩm Nghi cười ra tiếng, đứng lên, lại nhìn Trung Dũng hầu phu nhân ngồi không nhúc nhích, liền hỏi bà: "Tổ mẫu không cùng dùng bữa sao?"

Trung Dũng hầu phu nhân trong thời gian này ngủ không tốt lắm, ban ngày còn theo ba bữa cơm uống thuốc, khẩu vị không có. Bất quá cháu gái nhỏ trước mặt nói ra, Trung Dũng hầu phu nhân được Hoàng ma ma đỡ dậy nói: "Được, tổ mẫu bồi tiểu A Cẩm chúng ta cùng nhau ăn."

Lâm Cẩm Nghi cũng biết Trung Dũng hầu phu nhân thân mình ngày càng sa sút, lúc này cũng chỉ có thể làm bộ như không biết, ở trên bàn cơm dùng ngữ khí làm nũng nói: "Tổ mẫu không ngoan a, cơm cũng không ăn nhiều." nói xong gấp một miếng điểm tâm cho Trung Dũng hầu phu nhân, đặt vào đĩa nhỏ trước mặt bà, "Tổ mẫu gần đây gầy đi, đừng có đẹp như trước, cần phải ăn nhiều chút."

Trung Dũng hầu phu nhân vui tươi hơn hờ đáp ứng, ăn miếng điểm tâm Lâm Cẩm Nghi gấp cho.

Hai người dùng bữa xong, Lâm Cẩm Nghi đi thư phòng.

Nghĩ đến phải đối mặt với Lâm Phương Nghi, Lâm Cẩm Nghi trong lòng còn chút lo sợ. Mới vừa rồi Chu đi nương từ chỗ mình trở về, bộ dáng có chút chật vật, cũng không biết Lâm Phương Nghi có tức giận mình hay không.

Cũng may Lâm Phương Nghi vẫn là nói chuyện với mình đồng như thường, tựa hồ cũng không có đem chuyện sáng sớm để ở trong lòng.

Đợi đến giữa trưa ăn cơm, tiên sinh rời đi, hai tỷ muội mới chính thức có thời gian.

Lâm Phương Nghi còn thập phần áy náy thay Chu đi nương nhận sai. Chu đi nương sau khi trở về tuy rằng chưa nói bà đi Cẩm Tú Uyển làm gì, nhưng Lâm Phương Nghi cũng không ngốc, nhìn bà một thân ăn mặc cùng khổ, lại liên hệ chuyện phát sinh ngày hôm trước, đương nhiên đoán được. Lúc trước trong lòng nàng cũng có chút bất an, sau này thấy Lâm Cẩm Nghi đến thư phòng vẫn bình thường cười chào hỏi mình, một tâm treo cao cũng mới đặt xuống.

Lâm Cẩm Nghi thấy nàng như vậy, cũng biết hành vi sáng sớm nay của Chu đi nương không có can hệ với Lâm Phương Nghi, nhân tiện nói: "Ta cũng không để ở trong lòng, chúng ta không nói cái này, học nửa buổi sáng, ta đã đói bụng, muốn sớm đi dùng cơm trưa."

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Cẩm Nghi chưa từng cảm thấy mình có biến hóa lớn, nhưng theo Tô thị lâu, đối với bà thân thiết gần gũi, không tự giác cũng học được vài phần.

Hai người nói chuyện, đại phu trong phủ cũng đã được thỉnh tới.

Lâm Cẩm Nghi đứng sang một bên, để đại phu bắt mạch cho Tô thị.

Đại phu vừa đến, sắc mặt còn có chút ngưng trọng —— ai cũng biết đến nay trong phủ đều là phu nhân một mình chống đỡ, nếu nàng ngã, về sau thiết tưởng hậu quả không chịu nổi. Nhưng một lát sau, đại phu về mặt đầy vui mừng, đứng lên chấp tay nói: "Phu nhân có tin mừng!"

"Mừng chỗ nào..." Lâm Cẩm Nghi nói xong rất nhanh đã phản ứng lại, chẳng lẽ Tô thị đây là...

Tô thị kinh ngạc nhưng lập tức hỏi đại phu: "Người nói... Ta có thai?"

Đại phu nói: "Đúng vậy, trong bụng đã mang thai gần một tháng. Tuy rằng mạch tướng chưa rõ, nhưng lão phu làm nghề y nhiều năm, chút bản sự ấy vẫn phải có."

Tô thị cùng với Lâm Ngọc Trạch thành thân nhiều năm, lại chỉ sinh một nữ hài Lâm Cẩm Nghi. Mặc dù bản sự nàng rất cao, cha mẹ chồng coi trọng, trong phủ ai cũng không dám vọng ngôn nghị luận. Nhưng nàng vị tất đã không để ý. không từ mà biệt, nếu là trong phủ mãi không có con trai trưởng, về sau tước vị Trung Dũng hầu phủ phải rơi đến trên đầu Lâm Bác Chí. Lâm Bác Chí thân là thứ tử, cho dù ghi vào danh nghĩa Tô thị, tập tước cũng phải giáng một bậc. Mà đến cùng hẳn không phải Tô thị thân sinh, sau này đối xử với Tô thị và Lâm Cẩm Nghi như thế nào cũng khó mà nói.

Tô thị coi như là người mưu tính sâu xa, nhiều năm qua cũng vì cái này mà sầu lo sâu sắc, lúc trước cũng từng đi thăm danh y, tìm y hỏi được. Nhưng mỗi năm đi qua, nàng qua tuổi ba mươi, bụng vẫn không hề động tĩnh, rốt cục không thể không chấp nhận sự thật.

Trước mắt, ông trời lại cho nàng một kinh hi!

kinh hi bất thành linh khiến Tô thị có chút mơ hồ, Lâm Cẩm Nghi đã vui vẻ ra mặt bảo Vạn Lũ cho đại phu tiền thưởng, thúc giục đại phu đi khai thuốc dưỡng thai, sau đó phân phó nha hoàn khác đi thông tri mọi người trong nhà.

An bày thỏa đáng rồi, Lâm Cẩm Nghi vừa quay đầu lại, đã thấy trên mặt Tô thị tự nhiên có hai hàng thanh lệ.

Nàng vội cầm khăn lau lệ cho bà, nhẹ giọng nói: "Nương, đây là chuyện tốt nha, sao người lại khóc?"

Tô thị không khỏi nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói: "Nương chính là rất cao hứng."

Lâm Cẩm Nghi tuy rằng hiểu không nhiều lắm, nhưng cũng biết tầm quan trọng của chuyện thừa tự đối với phụ nhân hậu trạch, lập tức bên tai bà nhẹ giọng khuyên nhủ: "Nương, người đừng khóc, lúc này người nên vô cùng cao hứng dưỡng tốt thân mình, tương lai mới sinh ra một đệ đệ hoặc muội muội trắng trẻo mập mạp cho A Cẩm."

Tô thị nhẹ giọng nức nở một lát, dần dần cũng bình tĩnh trở lại. Đúng vậy, hiện tại cao hứng còn quá sớm, còn không biết là nam hài hay là nữ hài đây.

Lúc này đại phu đã khai xong đơn thuốc, trình đến trước mặt các nàng.

Lâm Cẩm Nghi bảo nha hoàn đi bốc thuốc, một mặt để đại phu lại nói vài lời, hỏi hẳn rất nhiều chuyện phụ nhân mang thai phải chú ý.

Đại phu nhất nhất nói, nàng cũng nghiêm cẩn nghe, thường thường hỏi hai ba câu, bộ dáng thập phần để bụng.

ánh mắt Tô thị ôn nhu nhìn nàng, càng cảm thấy nữ nhi này lớn lên biết chuyện không ít.

Đại phu nói thông suốt xong, Lâm Cẩm Nghi trong lòng yên lặng ghi nhớ, sau đó nói với Tô thị: "Con không biết hóa ra mang thai phải chú ý nhiều việc nhỏ như vậy, nương, A Cẩm quay về đem mọi việc sửa sang lại rồi viết ra được không? Đến lúc đó từng nha hoàn đều thông hiểu một phần, các nàng sẽ không làm gì sai."

Tô thị không khỏi buồn cười nói: "Trong viện ta không ít người đều từng hầu hạ ta sinh sản lần trước, các nàng sao có thể quên? Lại nói nương dù hoài thai, cũng không phải không thể quản việc, các nàng nếu làm không tốt, ta đương nhiên cũng sẽ chỉ ra."

Lâm Cẩm Nghi lại lắc lắc đầu, nói: "Đại phu đã nói thân mình người gần đây có chút thiếu hụt, phải tĩnh dưỡng. Sau này người cũng chỉ cần lo nghỉ ngơi tốt, chuyện phiền toái đều để con tới làm là được."

Lời này lại hợp tâm ý Tô thị. Nàng quả thật hi vọng nữ nhi có thể học xử lý công việc, trước mắt bắt đầu là không tệ. Nàng liền gật đầu nói: "Vậy vất vả A Cẩm chúng ta, nương cũng nhân cơ hội học hỏi chút, nghỉ ngơi một thời gian."

nói một chút, Tô thị liền thúc giục nàng: "Hôm nay không phải con muốn xuất môn? Nếu không nhanh, cũng sẽ muộn."

Canh giờ quả thật không thể trì hoãn, Lâm Cẩm dặn dò mãi: "Vậy người nhất định chăm sóc tốt, trăm ngàn đừng làm lụng vất vả nữa. Mọi việc chờ con trở lại rồi nói."

"Được." Tô thị cười đáp ứng nàng, "Con cũng đi sớm về sớm, chú ý an toàn."

*

Nguyên phủ bên này, Nguyên Văn Khanh mở tiệc chiêu đãi một ít quý nữ bình thường cùng nàng coi như có giao hảo, trái phải bắt quá bảy tám người, đều là người có thể diện trong kinh.

Lâm Cẩm Nghi đến chậm, cửa đã không có người khác.

Nha hoàn giữ cửa thấy nàng, liền tiến lên nghênh đón nói: "cô nương chúng ta đang chờ ngài đâu."

Lâm Cẩm Nghi cước bộ nhanh hơn, đi theo nha hoàn vào bên trong.

Vừa qua hai lần cửa, liền nhìn thấy Nguyên Văn Khanh đang đứng ở đằng kia. Nàng hôm nay hiển nhiên là trang điểm tí mỉ, trên người mặc áo cánh vải điều màu phù dung có hình chim múa trên hoa, trên tóc gắn trâm biên bức văn tương gắn châu lưu ly, tai đeo một đôi khuyên tai trân châu Nam Dương, có vẻ thập phần xinh đẹp đáng yêu.

Hai người gặp mặt, Nguyên Văn Khanh đương nhiên tiến lên kéo cánh tay nàng, giận dữ nói: "Cẩm Nghi nguoi, tới muộn như vậy, hại ta đứng thêm nửa khắc."

Lâm Cẩm Nghi áy náy nói: "Trong nhà có việc, thật sự có lỗi."

Nguyên Văn Khanh cũng không phải thật sự trách nàng, thấy nàng chân thành nhận sai, nhân tiện nói: "một lát nguoi phải tự phạt ba chén."

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thuợng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Dùng xong cơm trưa, Nguyên Văn Khanh mời mọi người đi vào trong vườn.

Nguyên phủ tuy rằng không thể kim bích huy hoàng như Vinh vương phủ, nhưng cảnh quan có vẻ lịch sự tao nhã khác.

Trong hoa viên không lớn, các loại hoa cỏ khác nhau, trước mắt vừa vặn đứng lúc nở rộ.

Mọi người ở trong vườn ngắm hoa, đùa bướm, chơi diều, thập phần tận hứng.

Lâm Cẩm Nghi trong lòng nhớ Tô thị, cũng không phải rất có tâm tư chơi đùa, liền tìm chỗ yên tĩnh bên cạnh ngồi xuống.

Nguyên Văn Khanh chiêu đãi quý nữ khác, vừa quay đầu, liền nhìn thấy Lâm Cẩm Nghi một mình ngồi ở trên ghế đá, đang nâng má không biết nghĩ cái gì. Nàng sai nha hoàn chiếu khán những người khác, xoay người đi tới bên Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi đang xuất thần, Nguyên Văn Khanh tới lúc nào cũng không biết. Phục hồi lại tinh thần, nàng cười cười, hỏi: "Nguoi sao không cùng các nàng chơi đùa?"

Nguyên Văn Khanh nói: "Lời này ta nên hỏi nguoi mới đúng. Từ trước nguoi thích nhất náo nhiệt, sao hôm nay thoát nhìn lại thiếu hưng trí? Còn lần trước ở Vinh vương phủ, Tô thái phi thỉnh gánh hát nổi tiếng nhất trong kinh, nguoi cũng không xem..."

Lâm Cẩm Nghi so với tiểu biểu muội tính tình đương nhiên không giống nhau, vội giải thích: "Trong nhà gần đây bận rộn, ta thấy mình nên ôn trọng hơn chia sẻ với mọi người, không thể hồn nhiên chơi đùa giống như trước."

Nguyên Văn Khanh thấy nàng như có tâm sự, liền nhẹ giọng hỏi: "Lần trước không kịp hỏi kĩ, chuyện nguoi biểu tỷ xong rồi, trong nhà nguoi có tốt không?"

Lâm Cẩm Nghi thở dài, "Tổ mẫu thân mình vài năm gần đây luôn luôn không được tốt, lúc trước đau buồn quá độ, gần đây luôn phải nghỉ ngơi, nương ta đã gom góp các loại phương thuốc được thiện, mỗi ngày tự nấu đồ bổ cho tổ mẫu. Trước đó không lâu đại ca của ta cũng đi nơi khác cần y hỏi được..."

Nguyên Văn Khanh vỗ vỗ vai nàng, "Chúng ta đã lớn, rất nhiều chuyện hẳn là đã thấy rõ hơn. Trong nhà ai không có chuyện không vui làm cho tâm tư lo lắng đâu?" nói xong, nàng lại mở máy, tiếp tục nói: "Nguoi cũng biết ta qua sinh nhật mười sáu tuổi, cuối năm sẽ xuất giá. Tỷ tỷ kia lại không chịu sống yên, lúc trước chúng ta ở Vinh vương phủ nhìn thấy chuyện đó nguoi còn nhớ rõ đi? Ta trở về nói với cha ta, cha ta lòi tỷ tỷ ra trước mặt đối chất, nàng không những không nhận sai, còn nói năm đó nếu không phải cha ta lấy gậy đánh uyên ương, nàng vốn đã sớm ở cùng

Trần Nam vương... Chọc cha ta phát ra ti khí thật lớn, đưa nàng đến am ni cô ngoài thành..."

Hóa ra Nguyên Vấn Khanh đi am ni cô là như vậy.

Nguyên Vấn Tâm không ở đây, Lâm Cẩm Nghi còn cảm thấy thoải mái chút. Bất quá nghe xong trong lòng thật không có nhiều cảm xúc lắm, chỉ cảm thấy ngày tháng từng ở Trần Nam vương phủ kia đã bình tĩnh như cách một thế hệ, những người liên can cũng đều không còn quan hệ với nàng.

Các quý nữ ở Nguyên phủ tới hoàng hôn, tiệc sinh nhật tàn. Nguyên Vấn Khanh tự mình tiễn các nàng ra phủ.

Lâm Cẩm Nghi ngồi trên xe ngựa nhà mình, thúc giục xa phu đi mau chút. Nàng thập phần nhớ Tô thị, khẩn cấp muốn xem bà có nghỉ tốt hay không.

Thiên Ti thấy nàng nóng vội như vậy, nhìn không được mở miệng nói: "cô nương, ngài không cần sốt ruột. Lão gia cũng đã hỏi phủ, để ngài ấy nhìn phu nhân, phu nhân tất nhiên sẽ không vất vả nữa."

Lâm Ngọc Trạch biết Tô thị mang thai đương nhiên là cao hứng, nhưng người này tính tình có chút đơn thuần, nhiều năm qua bị Tô thị quản, Tô thị nói cái gì, hần liền nói cái đó, vì tất có thể ngăn được Tô thị. Lâm Cẩm Nghi cũng cảm thấy, Tô thị quá mức có khả năng, có thể phải vất vả, cũng là một chuyện phiền toái.

Nàng lắc đầu, nói: "Vấn mau trở về đi, quan trọng là nhìn nương hảo hảo nghỉ ngơi, ta mới an tâm."

Xa phu rung dây cương đuổi ngựa, không bao lâu, xe ngựa liền dừng trước cửa Trung Dững hầu phủ. Xuống xe, Lâm Cẩm Nghi đi thẳng đến chính viện.

không ngoài dự kiến, nha hoàn nói Tô thị quả nhiên không nghỉ ngơi ở trong phòng, lại ở trong phòng bếp bận việc.

Lâm Cẩm Nghi đến cửa tiểu trù phòng, nhìn thấy một cảnh tượng như thế này:

Lâm Ngọc Trạch quan bảo cũng chưa thoát, vẻ mặt khẩn trương luôn đi theo Tô thị, thân thiết nói: "A Hân, nàng có mệt hay không? Muốn ngồi một lát hay không... Ài, a Hân, người đừng ngồi nha, cẩn thận bụng..."

Tô thị cũng không quản hân, chỉ chuyên chú nấu gì đó, một lát đứng khuấy, một lát ngồi xỏ xuống xem củi lửa trong bếp.

Lâm Cẩm Nghi không khỏi nhăn mày lại, nói ra tiếng: "Nương, chúng ta đã nói người phải hảo hảo nghỉ ngơi, sao lại bận rộn rồi?"

Tô thị thấy nàng, lập tức thẳng đứng lên, bỏ tạp dề xuống, nói: "được thiện tổ mẫu con phải ăn vài ngày, ta lo lắng người trong bếp không cẩn thận mới tới nhìn một cái, ta cũng chỉ vừa tới."

Lâm Ngọc Trạch than thở nói: "Ồ đầu vừa tới, rõ ràng lúc ta trở về cũng đã bận rộn một lúc..."

Tô thị mắt như dao nhỏ liếc đến, Lâm Ngọc Trạch vội ngậm miệng lại.

Lâm Cẩm Nghi vừa bắt đầu đi vừa buồn cười, kéo cánh tay Tô thị ra khỏi phòng bếp nhỏ, "Nương lúc trước không phải nói muốn dạy con trù nghệ sao? Lúc trước con học xong mì cái củ, mặc dù không ngon bằng người làm, nhưng người còn khen con thiên phú sao? Trước mắt người không tiện, vừa vận đem bán lĩnh đều dạy con, để con làm cho tổ mẫu được không?"

Tô thị mới vừa rồi bận rộn trong bếp một hồi lâu, lúc này cũng cảm thấy thắt lưng đau xón, vừa xoa thắt lưng, vừa nói: "Con chịu học, đương nhiên là tốt. Nhưng lúc trước con đã đáp ứng giúp ta xử lý công việc, nay lại muốn nấu được thiện cho tổ mẫu làm, ban ngày còn phải đi thư phòng lên lớp, con có thể bận rộn?"

Lâm Cẩm Nghi không sợ mệt, chỉ nói: "Tiên sinh an bày việc học cũng không nặng, con bớt ngủ một lúc, có thể ứng phó, ngài không cần lo lắng. Nhưng con hết thấy đều mới bắt đầu học, rất nhiều việc sợ là xử lý không tốt, còn cần nương chỉ điểm thêm."

Tô thị đương nhiên mừng rỡ chỉ điểm cho nàng, chỉ dẫn dò: "Con cứ việc làm, mọi sự có nương ở phía sau. Chỉ có một chút, trăm ngàn đừng có chống đỡ, nếu mệt đến sinh bệnh, vậy thì không được."

Mẹ con hai người vừa nói chuyện vừa trở về chủ ốc.

Lâm Ngọc Trạch đi theo phía sau, một câu cũng không nói chen vào.

... Ài, tức phụ không nghe ta nói a, nữ nhi cũng lớn, cảm giác chính mình không thật tồn tại!

Lâm Cẩm Nghi nói vài lời với Tô thị, bên kia được thiện cũng ra nôi. Lâm Cẩm Nghi hôm nay ra ngoài, còn chưa thỉnh an Trung Dững hầu phu nhân, liền đứng lên tự đưa đến Thuận Hoà đường.

Tô thị đau lòng nàng mới từ bên ngoài trở về, nhân tiện nói: "Con ở trong này nghỉ một lúc hãy đi thỉnh an tổ mẫu được, thiện để cha con đưa đi là được."

Lâm Cẩm Nghi nhìn Lâm Ngọc Trạch quan bào còn chưa cởi —— tầm mắt vẫn từ đầu đến cuối đều không rời Tô thị, liền cười nói: "Đừng, cha vừa trở về, đương nhiên là có rất nhiều lời nói với ngài. A Cẩm sẽ không phiền hai người."

Tô thị cười mắng nàng một câu, Lâm Ngọc Trạch vui tươi hơn hờ ngồi bên Tô thị. Thê tử nhiều năm mới mang thai, hẳn cao hứng giống như đang nằm mơ.

*

Trong Thuận Hoà đường, Trung Dũng hầu phu nhân hôm nay bởi vì biết Tô thị có tin vui, tinh thần thập phần tốt, thấy Lâm Cẩm Nghi, liền cười hỏi nàng: "Hôm nay ở bên ngoài chơi vui không?"

Lâm Cẩm Nghi cho người đặt được thiện lên bàn, tự mình đỡ Trung Dũng hầu phu nhân ngồi dậy, vừa nói: "Vài cô nương tụ tập cùng nhau trò chuyện, thưởng hoa, Văn Khanh là người cẩn thận, chiếu cố rất không sai."

Trung Dũng hầu phu nhân gật gật đầu, lại hỏi nàng: "Vậy người có gặp được tỷ tỷ nàng ấy?"

Lâm Cẩm Nghi nghĩ nghĩ, cũng không gạt Trung Dũng hầu phu nhân, nhân tiện nói: "Văn Khanh nói tỷ tỷ nàng chọc giận Nguyên học sĩ, bị đưa đi am ni cô ngoài thành hối lỗi, cũng không nhìn thấy."

Nguyên Văn Tâm và Tiêu Tiềm qua lại, trong kinh không ít người biết. Trung Dũng hầu phu nhân đau lòng ngoại tôn nữ, đương nhiên cũng sẽ không thích nàng ấy. Bất quá đến cùng là chuyện nhà người khác, Trung Dũng hầu phu nhân cũng không hỏi nhiều, ngược lại nói với Lâm Cẩm Nghi: "Nương con đang hoài thai, con trở về nói với nàng, được thiện của ta không cần nàng tự làm, trong phủ chúng ta nuôi nhiều đầu bếp, để bọn họ bận việc là được."

Lâm Cẩm Nghi nói: "Nương quả thật nên tình dưỡng, nhưng được thiện của tổ mẫu cũng là việc quan trọng. Con đã nói với nương, sau này để con học làm, người chỉ cần theo chỉ đạo là tốt rồi."

Trung Dũng hầu phu nhân trấn an gật gật đầu, "Tiểu A Cẩm của chúng ta thật sự trưởng thành, tốt, vậy tổ mẫu sau này chỉ dựa vào tiểu A Cẩm"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Lâm Cẩm Nghi đã đáp ứng chia sẻ với Tô thị, rất nhanh nhận sự vụ từ tay bà.

Tô thị đưa cho nàng đôi bài nhẹ bồng, nàng lại cảm thấy đè nặng lên tay.

Điều hành cuộc sống mấy trăm người trên dưới trong Trung Dũng hầu phủ, sau này nương chín tháng mười ngày còn nhờ nàng lo liệu. Ngẫm lại đã cảm thấy đau đầu.

Bất quá đã quyết định phân ưu với Tô thị, mặc dù phức tạp, phiền toái, nàng chỉ có thể kiên trì.

Cũng may Tô thị qua mấy năm nay đều quản lý Trung Dũng hầu phủ gọn gàng ngăn nắp, mọi sự đều theo lệ, mỗi lần phải quyết đoán, Lâm Cẩm Nghi cùng với Thiên Ti, Vạn Lũ hai người theo Tô thị quản lý công việc nhiều năm, thương lượng một phen để giải quyết, đều có thể ứng đối được.

Trong tháng ba, Lâm Bác Chí ra ngoài cầu y hỏi được cho Trung Dũng hầu phu nhân đã trở lại. Hắn mang về một vị danh y Giang Nam chẩn trị cho Trung Dũng hầu phu nhân.

Đáng mừng là, Trung Dũng hầu phu nhân uống thuốc của danh y này rồi, tinh thần tốt lên nhiều, buổi tối rốt cục có thể ngủ an ổn, khẩu vị cũng đatốt hơn, buổi chiều lúc thời tiết ấm áp, bà còn có thể đi lại trong sân một lát.

Trung Dũng hầu thập phần cao hứng, lập tức khen Lâm Bác Chí một phen, còn thưởng hắn một ít vốn riêng.

Lâm Cẩm Nghi vất vả quản lý toàn gia nửa tháng, lại nghênh đón một nan đề —— hôn lễ của Lâm Bác Chí.

hắn năm nay mười tám, đã sớm định việc hôn nhân, đối phương là ái nữ chỉ thứ hai của nhà Thanh Hà bá. cô nương đó so với hắn nhỏ hơn hai tuổi, trong nhà cũng là bảo bối, tam thư lục lễ xong rồi nói là giữ nàng qua mười sáu mới cho xuất giá.

Hôn kỳ định vào tháng sáu, Lâm Bác Chí vừa trở về, liền chuẩn bị hôn lễ.

Vì lúc trước Lâm Bác Chí thỉnh danh y làm được rất tốt, khiến mọi người trong phủ vui mừng, hôn lễ lại càng không thể qua loa.

Lâm Cẩm Nghi bàn bạc cùng với Thiên Ti và Vạn Lũ, định ra danh sách tân khách cùng với các bước chuẩn bị hôn lễ, tự mình đưa đến Trúc Lâm Đường cho Lâm Bác Chí.

Lúc nàng tới, trúc Lâm Đường im ắng, thủ vệ già sai vật đều không nhìn thấy. Vào viện, thấy thư đồng ngồi ngủ gật ở cửa chính phòng, trên hành lang cách đó không xa vài dãy tở cười hi hi chơi xúc cúc, Lâm Cẩm Nghi và đám người vào sân cũng không phát hiện.

Lâm Cẩm Nghi không tự giác nhủ mi, tuy rằng Lâm Bác Chí là thứ tử không được sủng trong phủ, nhưng đến cùng là trưởng tử của thế tử, hạ nhân cũng dám buông lỏng như vậy.

Nàng dừng chân, vừa mới chuẩn bị trách cứ bọn họ vài câu, chỉ thấy Lâm Bác Chí một thân trù sam cổ tròn màu xanh, tay xách ấm trà ra khỏi phòng, xem ra là tự đi lấy thêm trà.

"Nhị muội muội sao lại tới?" Lâm Bác Chí nhìn thấy nàng, giật mình nói.

hắn vừa ra tiếng, thư đồng ở cửa lập tức tỉnh táo lại, nhảy dựng lên, lấp bắp hành lễ vấn an Lâm Cẩm Nghi. Cách đó không xa vài dãy tở cũng đều hoang mang rối loạn, vội chạy tới trước mặt, khom người chấp tay hành lễ.

Lâm Cẩm Nghi cười cười với Lâm Bác Chí, nói: "Nghĩ cẩn thận mấy việc, vội tới để đại ca ca xem qua."

"Vội ngơoi mau vào phòng đi, đừng đứng ở bên ngoài Lâm Bác Chí nói xong đưa ấm trà trong tay cho thư đồng, phân phó: "đi ngâm một bình Lư Sơn Vân Vụ đến đây."

Lâm Cẩm Nghi đi theo Lâm Bác Chí vào phòng, không khỏi trước tiên đánh giá trong phòng một phen.

Trong phòng, vào cửa là một bàn bát tiên tiếp khách và mấy ghế tròn bằng gỗ lim. Bên tay phải là phòng ngủ, dùng một bình phong bốn phiến bằng gỗ đào ngăn cách. Bên tay trái là thư phòng, ở giữa bày bàn dài ba chân chạm hoa sen cùng hai cái giá sách hoa cúc và hi thước đăng mai. trên bàn học đặt một bồn tử viên Thanh Hoa làm đồ rửa bút cùng với văn phòng tứ bảo, còn đặt mấy quyển sách, nghĩ đến mới vừa rồi Lâm Bác Chí hẳn là đang xem sách.

một phen bố trí coi như lịch sự tao nhã, nhưng ở Trung Dững hầu phủ như vậy, vẫn là quá đơn giản.

Lâm Bác Chí thấy Lâm Cẩm Nghi đột nhiên đến, biểu hiện có chút câu thúc, thấy nàng đánh giá phòng ở của mình, nhân tiện nói: "Trong phòng quá mức đơn sơ, không bằng nhị muội muội trước đưa danh sách ra đây, ta xem xong lại cho người đưa về."

Lâm Cẩm Nghi cười cười, nói: "Chúng ta vốn là người nhà, muội muội nào có đạo lý ghét bỏ nhà mình. Đại ca ca chậm rãi xem, xem xong có ý kiến gì lập tức nói với ta, ta sẽ sửa chữa."

Lâm Bác Chí hằng ngày đều sinh hoạt tại tiền viện, rất ít nhắc tới hậu viện, tiếp xúc với Lâm Cẩm Nghi vốn không nhiều lắm, nhưng lúc này vẫn cảm thấy nhị muội trước mắt này biến hóa thật sự lớn —— giống như bỗng chốc lớn hơn vài tuổi.

Rất nhanh, một bình Lư Sơn Vân Vụ được bung lên.

Lâm Bác Chí cùng với Lâm Cẩm Nghi ngồi mặt đối mặt, lúc hắn xem, Lâm Cẩm Nghi liền chậm rãi uống trà, cũng không giục hắn.

một khắc sau, Lâm Bác Chí rốt cục xem xong, nói: "Muội muội an bày rất tỉ mỉ chu đáo, cũng không có chỗ nào không ổn."

Lâm Cẩm Nghi thở ra một hơi, thoải mái cười nói: "Đại ca ca vừa lòng là tốt rồi, ta cũng là lần đầu tiên xử lý công việc, sợ có chỗ không thoả đáng."

Huynh muội hai người cũng không tính là quen thuộc, nói xong chính sự thì không có chuyện gì, Lâm Cẩm Nghi còn việc khác phải làm, thấy hắkhông có chỗ bất mãn, liền đứng dậy cáo từ. Lâm Bác Chí sau đó đưa tiễn, một đường đưa nàng ra ngoài viện.

Ra khỏi Trúc Lâm đường, Lâm Cẩm Nghi cùng Thiên Ti mọi người đi về phía trước một đoạn, nhân tiện nói: "thư đồng già sai vật ở Trúc Lâm Đường đều không để tâm, ta muốn tìm cơ hội nhắc nhở bọn họ. Nhưng mà đại ca ca bên kia..."

Nay nàng tạm nhận chức vị của Tô thị, chương quản việc bếp núc, hạ nhân trong phủ đương nhiên đều do nàng an bày. Nhưng Lâm Bác Chí đến cùng là thứ huynh của nàng, lại không thân cận. Nàng làm muội muội nếu vươn tay đến chỗ hắn, chỉ sợ trong lòng hắn không thoải mái.

Thiên Ti đáp: "hạ nhân Trúc Lâm Đường quả thật cần quản giáo dạy dỗ, nhưng cô nương nhúng tay cũng không thuận tiện, không bằng quay về bẩm báo lão gia một tiếng, để lão gia đến xử lý."

Lâm Ngọc Trạch ra mặt, đương nhiên tốt hơn nàng. Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, nói: "Vậy người đi theo Vạn Lũ thông báo một tiếng, chờ phụ thân trở lại thì thay ta nói một tiếng." Lâm Ngọc Trạch trở về phủ đều đi thẳng đến chính viện, Vạn Lũ ở trước mặt hẳn nói chuyện nhanh và tiện hơn.

Chủ tớ hai người nói chuyện, đã đi tới một cánh cửa ngăn hai đường.

Đây là cánh cửa ngăn chỗ giữa tiền viện và hậu trạch, hạ nhân hai bên và nữ quyến cũng không thể tùy ý đi lại, bình thường đều bị khóa.

Lâm Cẩm Nghi có đôi bài của Tô thị, mới có thể đi lại trước sau thông suốt.

Về hậu viện, Lâm Cẩm Nghi nghĩ đến một chuyện —— truyền thống Đại Diệu, tân hôn trượng phu phải chọn cho thê tử một món trang sức quý trọng là đồ cưới, biểu thị coi trọng thê tử.

Chỗ Lâm Bác Chỉ bố trí đơn giản, không có một cái gì quý trọng, di nương hẳn lại ở tiểu Phật đường hàng năm lễ Phật, chân không rời nhà, không để ý chuyện đời, cũng không lấy ra đồ vật trang sức gì.

Nghĩ như vậy, Lâm Cẩm Nghi không vội vã trở về, mà phân phó Thiên Ti: "Dù sao đã đi ra, chúng ta dứt khoát đi dạo bên ngoài, đặt mua vài thứ đi."

Thiên Ti ứng hạ, lập tức đi gọi xe.

Đoàn người lên xe, Thiên Ti hỏi Lâm Cẩm Nghi muốn đi nơi nào.

Lâm Cẩm Nghi nghĩ nghĩ, nói: "đi Châu Ngọc các đi."

Châu Ngọc các là tiệm trang sức lớn nhất kinh thành, tọa lạc trên một đường cái phồn hoa đông đúc, toàn bộ ba tầng đều là chỗ bán trang sức, vì bán ra đồ vật hoa mỹ phi thường sang quý đắt đỏ mà nổi tiếng. Vào thăm không phủ thì quý, Lâm Cẩm Nghi từ trước cũng rất thích đồ vật ở đây. Sau này Tiêu Tiềm được trọng dụng, trong phủ ban thưởng nhiều, nàng càng dư dả, cơ hồ hàng tháng đều đến nơi đây mua thêm hai ba thứ gì đó.

Xe ngựa đi ước chừng hai khắc, rốt cục đến nơi.

Lâm Cẩm Nghi đeo mạng che mặt, Thiên Ti đỡ tay vào cửa hàng.

Lúc này là buổi chiều, trong Châu ngọc các có không ít khách nhân tới chọn trang sức.

Điểm tiểu nhị là người cực có nhãn lực, thấy Lâm Cẩm Nghi liền cười nói: "thỉnh lên nhả khách lâu hai."

Châu ngọc các lâu một là cung bình thường khách nhân chọn lựa trang sức quày, lâu hai đó là chiều dài khách nhân nhả gian.

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, được tiểu nhị dẫn lên một gian sương phòng lâu hai.

Tiểu nhị lấy thêm trà mới, lại ân cần nói: "Ngài chờ, tiểu nhân đi gọi chương quày."

Châu ngọc các chiều dài quý nhân trong kinh, chương quày đều là phụ nhân, không chỉ một hai người. Rất nhanh, một phụ nhân trái tóc sơ uy dọa kếp, váy nhiễu tố quỳên, mặt tròn đi qua, nàng thấy rất lạ mặt, không phải người từ trước thường xuyên chiều dài Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi đi thẳng vào vấn đề nói ra ý đồ, mình đến chọn lựa trang sức làm đồ cưới cho tẩu tử tương lai.

Phụ nhân mặt tròn lập tức hiểu ý, rất nhanh đã phân phó người bưng một cái khay đến. Trong khay đều là trang sức quý trọng bằng ngọc bảo các màu.

Lâm Cẩm Nghi nhìn một hồi, cảm thấy cũng không vừa lòng lắm, liền hỏi phụ nhân mặt tròn đó: "Còn gì khác không? Đại ca của ta ca là trưởng tử trong nhà, tẩu tử cũng xuất thân nhà giàu, không thể quá mức keo kiệt."

Phụ nhân mặt tròn hơi nghĩ kỹ, cười nói: "Có có, hai ngày trước trong tiệm vừa thỉnh Tô đại gia làm được một món. Quý nhân có hứng thú, tiểu phụ nhân cho người trình lên."

Tô đại gia, đó là một thợ thủ công thập phần nổi danh đương thời. Được xưng là đại gia, có thể thấy được tay nghề rất cao. Bất quá theo đó, hẳn là ra đồ vật giá cả thập phần xa xỉ.

Lâm Cẩm Nghi lúc trước gả cho Tiêu Tiềm, Tiêu Tiềm mua cho nàng thêm đồ kim quan chạm rồng cánh bướm khảm đá quý từ tay Tô đại gia làm. Nàng xem như trân bảo nhiều năm, luôn luôn không có bỏ được mang ra dùng.

Trước mặt nghe nói Châu ngọc các cư nhiên có thể thỉnh Tô đại gia làm trang sức, lập tức hưng trí, nói: "xuất phẩm của Tô đại gia, đương nhiên không giống đồ tầm thường, người trình lên đây."

Phụ nhân mặt tròn liền cho người lấy đến.

Sau đó, một trăm cái trạm khổng tước hàm bảo được trình đến trước mặt Lâm Cẩm Nghi.

Cái trạm cái đầu trạm từng sợi lông khổng tước trang trí đá quý, đường nét rõ ràng, trông rất sống động, trong miệng khổng tước là đa quý màu xanh thẫm thâm thụy, giống như bầu trời đêm. Càng kì diệu là, mắt khổng tước hữu thần, dường như còn sống.

... thật sự là rất đẹp.

Dù Lâm Cẩm Nghi đã xem nhiều thứ tốt, cũng không nhịn nổi nín thở.

phụ nhân nặt trong thấy phản ứng này, biết nàng cực kì vừa lòng, nói: "Trạm cái đầu này hẳn là xứng tới tẩu tử của quý nhân. Ngài đã thích, một ngàn lượng bạc là được."

Đồ đẹp như vậy, phối hợp với giá trị con người Tô đại gia, giá một ngàn lượng, quả thật không đắt. Nhưng Lâm Cẩm Nghi cũng hữu tâm vô lực —— Tô thị hứa cho chi phí hôn lễ của Lâm Bác Chí tổng cộng chỉ một vạn lượng. Bỗng chốc lấy ra một ngàn lượng mua trang sức như vậy, hiển nhiên là không thể.

Nàng vừa định từ chối, đã thấy một phụ nhân khác vội vã vào phòng, kích động nói: "Sao người đem trạm cái đầu của Tô đại gia trình cho người khác? Đây chính là vật vị kia đã định, người sao dám lộn xộn?!"

Phụ nhân này Lâm Cẩm Nghi nhận ra được, chính là đại chương quỳ Châu ngọc các, lúc trước thường xuyên chiêu đãi vị kia nhà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Phụ nhân mặt tròn bị đại chương quỳ chất vấn mà sững sốt, sau đó ấp úng nói: "Cái trạm cái đầu này đã ở đây hơn nửa tháng, không phải chúng ta đã định kỳ hạn bảy ngày sao? Kỳ hạn sớm đã qua, vị kia có lẽ sớm đã quên..."

Đại chương quỳ không hồn giận nhú nhú mày, "Vị kia ngày đi vạn dặm, dù chậm mấy ngày chúng ta cũng phải chờ! Huống chi, vị kia vừa rồi mới cho người tới, nói là lập tức sẽ đến!"

Phụ nhân mặt tròn quá sợ hãi nói: "Làm sao có thể khéo như vậy?" Sau đó quay lại phúc thân với Lâm Cẩm Nghi, "thật không phải với quý nhân..."

Lâm Cẩm Nghi vẩy vẩy tay, ý bảo bà không cần nói tiếp. Dù sao nàng cũng không đủ bạc, vật quy nguyên chủ là đúng.

Đại chương quỳ cũng theo phụ nhân mặt tròn nói xin lỗi, sau đó đi lên phía trước thu hồi khay đựng trạm cái đầu, phủ vải lên, bước nhanh ra ngoài.

Phụ nhân mặt tròn có chút áy náy nói: "không bằng tiểu phụ nhân lại cho người trình lên vài món, để quý nhân chọn lựa?"

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu. không bao lâu, một cái khay được trình đến trước mặt.

Khay đó so với cái đầu tiên nhìn tốt hơn, nhưng không đủ để đánh đồng cùng trạm cái đầu Tô đại gia tự tay làm ra.

Sau đó, Lâm Cẩm Nghi lại chương mắt cá thứ này, tùy ý xem qua một lát, nàng liền đứng lên nói: "Để sau này cửa hàng các người có đồ mới, ta lại qua nhìn."

Phụ nhân mặt tròn cũng không khó chịu, cười vui vẻ tiễn nàng ra ngoài sương phòng.

Đoàn người ra khỏi sương phòng, đi đến giữa thang lầu, vừa đứng phía dưới có người đi lên.

Lâm Cẩm Nghi mí mắt nhìn thẳng, thấy người đi đầu là thanh niên nam tử bộ dáng có vẻ là thị vệ, vốn định né tránh, bất đắc dĩ thang lầu rất hẹp, chỉ đủ một người đi. Thiên Ti cùng Thái Ca đi theo phía sau nàng, còn có phụ nhân mặt tròn đi tiền, dĩ nhiên không thể lui lại.

"Vương Đồng, xuống dưới, nhường các nàng đi trước." Phía sau thị vệ truyền đến một giọng nam trong sáng phân phó.

Thanh âm này Lâm Cẩm Nghi thật sự là quen thuộc.

thật không hay ho! Trong lòng nàng nói thầm một tiếng, không khỏi xiết chặt khăn.

Đầu lĩnh tên là thị vệ Vương Đồng nghe vậy lập tức lui xuống thang lầu, nhường một lối đi.

Lâm Cẩm Nghi kéo kéo mạng che mặt, bước nhanh xuống thang lầu.

Đoàn người đi đến thang lầu cửa lầu một, Lâm Cẩm Nghi ngay cả tạ ơn cũng không nói, đi ra cửa.

Nhưng mà trời không theo ý người, một thanh âm ngăn cản nàng ——

"Lâm nhị cô nương?"

Lâm Cẩm Nghi âm thầm thở dài một tiếng, không thể không xả ra tươi cười cứng nhắc, quay đầu phúc thân, "Hóa ra là vương gia tới, quả nhiên thật khéo."

Bọn thị vệ tránh đường, Tiêu Tiềm khoanh tay đứng thẳng đi về phía trước hai bước, gật gật đầu với nàng, "Quả thật thực khéo."

Lâm Cẩm Nghi không thể nào nghĩ tới sẽ gặp Tiêu Tiềm ở quây trang sức, càng không nghĩ tới Tiêu Tiềm liếc mắt một cái có thể nhận ra mình đang mang mạng che mặt.

thang lầu Châu Ngọc các là chỗ rẽ ngay tại lầu một đại sảnh, vị trí cũng không rộng. Chung quanh hai người đứng hai nha hoàn và thị vệ, Tiêu Tiềm đi về phía trước hai bước, hai người cũng chỉ cách xa vài bước. Chớp mũi Lâm Cẩm Nghi cơ hồ có thể ngửi được mùi rượu trên người hắn. Kỳ quái là, nhiều năm rồi Tiêu Tiềm vẫn dùng chút hương liệu cực thanh nhã, lúc này trên người lại mang theo mùi đàn hương dày đặc. Đàn hương trộn với mùi rượu, huân Lâm Cẩm Nghi không tự giác hơi hơi nhúm mũi. Nàng không thích hương vị quá đậm, e ngại thân phận của Tiêu Tiềm không thể lui ra phía sau, đành phải hơi hơi quay đầu, ngừng hô hấp.

Tiêu Tiềm vốn chỉ chào hỏi xong là từ biệt, nhìn thấy vẻ mặt của nàng này không hiểu sao rất quen thuộc, bỗng nhiên cải biến ý định, bắt chuyện: "Lâm nhị cô nương hôm nay sao lại một mình tự ra phủ? Hãy nhìn trúng cái gì?"

Lâm Cẩm Nghi cúi đầu xuống nói: "Chẳng qua nhân rồi đi dạo, vẫn chưa nhìn trúng cái gì. Trong nhà còn có việc, Cẩm Nghi sẽ không quấy rầy vương gia." nói xong, nàng phúc thân, chuẩn bị cáo từ.

Tiêu Tiềm vẫn chưa dừng lại, gật đầu nói: "Vậy phiền toái nhị cô nương thay ta vấn an hầu gia và hầu phu nhân."

Lâm Cẩm Nghi đáp ứng một tiếng, dường như chạy trốn chết ra ngoài.

Tiêu Tiềm nhìn theo nàng, rồi mới quay đầu lên thang lầu.

Đại chương quây đã chờ sẵn, ân cần chu đáo đưa Tiêu Tiềm vào nhã gian lầu ba.

Tiêu Tiềm ngồi vào chỗ của mình, lại hỏi khỏi đại chương quây: "Mới vừa rồi vị cô nương kia nhìn trúng cái gì?"

Đại chương quây nói: "Mới vừa rồi vị khách quý kia không phải tiểu phụ nhân chiêu đãi, đại tiểu phụ nhân gọi người tới hỏi."

Tiêu Tiềm gật đầu, đại chương quây liền cho gọi phụ nhân mặt tròn lúc trước chiêu đãi Lâm Cẩm Nghi đến nhã gian.

Phụ nhân mặt tròn mới đến Châu ngọc các không lâu, còn chưa từng chiêu đãi khách nhân có địa vị như Tiêu Tiềm. Hơn nữa lúc trước và thiếu chút nữa đem đồ của Tiêu Tiềm bán cho người khác, lại cần khăn trương, vào nhã gian đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Đại chương quây thấy bà bộ dáng bó tay bó chân, sợ chọc giận Tiêu Tiềm, liền thúc giục: "Vương gia hỏi vừa rồi vị quý nhân kia nhìn trúng cái gì? Ngươi nói nhanh lên."

Phụ nhân mặt tròn mới lấp ba lấp bắp nói: "Mới vừa rồi vị quý nhân kia nói, nói muốn giúp huynh trưởng chọn lựa trang sức làm đồ cưới cho tẩu tử tương lai, tiểu phụ nhân trình lên mấy thứ trang sức, quý nhân đều không vừa lòng... nói là chờ tháng sau trong cửa hàng chúng ta có hàng mới, lại, lại đến nhìn một cái."

Tiêu Tiềm xem bộ dáng bà ta có vẻ chột dạ, lại tiếp tục hỏi: "Châu ngọc các này to như vậy, không có gì nàng có thể xem?" hắn chính chiến sa trường nhiều năm, uy áp trên người không nhỏ, lần này giận tái mặt hỏi, lại có vẻ uy nghiêm.

Phụ nhân mặt tròn kia bỗng chốc phát hoảng, lập tức thành thật nói: "Tiểu phụ nhân cả gan đem trâm cài khổng tước ngài đặt trước trình cho quý nhân nhìn, quý nhân rất là thích... Sau đại chương quây nhắc nhở, tiểu phụ nhân mới biết thiếu chút nữa phạm sai lớn! Còn thỉnh vương gia bỏ qua

cho tiểu phụ nhân!"

Tiêu Tiềm không đến mức vì việc nhỏ ấy mà gây chuyện với phụ nữ, nhưng hẳn lúc này chú ý một sự kiện khác, "Người nói, cô nương kia cũng nhìn trúng trăm cái đầu Tô đại gia làm?"

Phụ nhân mặt tròn đã sớm sợ tới mức hồn bất phách, lập tức thành thật nói: "Vị quý nhân kia nhìn thấy trăm cái đầu, hẳn hẳn thưởng thức, một thời lâu cũng không nói, hẳn là thập phần yêu thích."

Tiêu Tiềm gật gật đầu, nói: "Đem trăm cái đầu Tô đại gia làm cùng với mấy thứ trang sức vừa rồi cô nương kia xem qua đều gói lại, đưa đến Trung Dũng hầu phủ."

Đại chương quỳ vừa mới chuẩn bị trả lời, sau lại nghe hẳn sửa lời: "Trăm cái đầu khổng tước kia... Vẫn là quên đi, gói lại đưa tới chỗ ta đi."

Đại chương quỳ vội vàng đáp ứng, cho người đi làm.

Tiêu Tiềm giờ giờ cảm với Vương Đồng, Vương Đồng tự đi theo đại chương quỳ trả bạc.

Lấy đồ xong, Tiêu Tiềm không ở lâu, rất nhanh rời đi.

Đại chương quỳ cùng phụ nhân mặt tròn tự mình đưa tiễn.

Đến khi xe ngựa Trần Nam vương phủ triệt để biến mất, phụ nhân mặt tròn mới vỗ bộ ngực nói: "Vị này khí độ thật là làm ta sợ muốn chết!"

Phụ nhân mặt tròn này vốn là đường đệ muội của đại chương quỳ, toàn gia sống không nổi nữa mới đến kinh thành đầu nhập vào chỗ đại chương quỳ. Đại chương quỳ thấy bà lạnh lợi, mới cho đến cửa hàng hỗ trợ. Ai biết vừa tới còn suýt gây ra đại họa. Lúc này, đại chương quỳ không khỏi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn bà một cái, "Người a, thiếu chút nữa phạm vào kiêng kị lớn, người có biết hay không?"

Phụ nhân mặt tròn cầm khăn lau mồ hôi trán, nói: "Ta thấy hoàn hảo, cô nương kia sinh ra mạo mỹ, vị kia coi trọng cũng chưa biết chừng. Nhưng mà rõ ràng đã tặng châu báu thế này, sao lại cố tình luyến tiếc cái trăm cái đầu khổng tước."

Đại chương quỳ lập tức bưng kín miệng bà, "Vị kia là người chúng ta có thể nghị luận sao? Người không cần đầu, cũng đừng liên lụy toàn gia chúng ta!"

Phụ nhân mặt tròn từ trước ở quê cũ quen nói chuyện nhà, nhất thời nhanh miệng mới nói này nọ. Trong lòng không biết là mình nói sai chỗ nào.

"Người biết cái gì, trăm ngàn quan miệng mình!" Đại chương quỳ không yên lòng, lại dằn dò, "Trăm ngàn đừng nói này nọ nữa."

Phụ nhân mặt tròn hừ nhẹ một tiếng, vừa xoay người trong lòng vừa nói thầm: "Ti ti quan cửa hàng hai năm liền không coi chúng ta ở nông thôn là thân thích. Được, được, được ta không hiểu, chỉ người biết..."

Đại chương quỳ thì sao, bà cảm thấy chính mình biết rõ.

Qua nhiều năm, vương phi sớm thệ của Trần Nam vương phủ kia, chính là khách quen nơi này, luôn luôn muốn trang sức Tô đại gia tự tay làm ra. Bất quá vài năm này Tô đại gia đi ra ngoài dạo chơi, vẫn chưa làm đồ vật, nàng ấy luôn không thể như nguyện.

Vị vương phi kia đi rồi, bà vốn tưởng rằng sẽ tồn thất một khách hàng lớn, tích tụ vài ngày. Không nghĩ tới, Trần Nam vương phủ so với trước đây vẫn giống hệt, mỗi một tháng liền phái người đến chọn trang sức mới nhất. Mà vài thứ được chọn kia, đều theo sở thích lúc trước của vương phi.

Thậm chí trước đó không lâu, Trần Nam vương nghe nói nơi này liên hệ được với Tô đại gia, tự mình tới đặt hàng, hôm nay còn riêng tới lấy.

Chủ cục của Châu ngọc các không phú thì quý, hỏi thăm tin tức cũng rất giỏi. Bà còn chưa bao giờ nghe thấy bên cạnh Trần Nam vương có người khác, nghĩ đến trang sức chọn vào phủ này, hẳn là để cho vương phi kia.

Bà duy nhất không biết là, vì sao bên ngoài luôn nói Trần Nam vương và vương phi kia bất hòa?

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

một buổi chiều, bên cửa sổ ánh nắng chiếu vào, trong phòng ấm áp dào dạt, Tiêu Tiềm ngồi trong Hương Uyển đọc sách, chóp mũi là hương khí hoa lan thân nhiên.

Hết thấy đều an bình và thoải mái.

hắn vừa ngẩng đầu, nhìn thấy thân ảnh yếu đuối, thướt tha ngồi trước bàn trang điểm.

hắn không khỏi hoảng hốt một trận, cảm thấy như có chỗ nào không chân thực.

"Ai nha, chàng ở nhà chỉ biết cả ngày xem binh thư, cũng không thèm nhìn ta." Tiếng nói nữ tử nhuần nhu vang lên, mang theo một tia oán trách làm nũng.

hắn không khỏi cười khẽ, nói: "Nàng có chỗ nào cần ta nhìn? Tự mình soi gương còn ngại không đủ đẹp?"

Nàng cũng cười, "Đương nhiên là đẹp. Nhưng dù đẹp, không có ai chia sẻ vẫn không tốt." nói xong liền xoay người lại, trong tay nâng kim quan cánh bướm khảm đá quý, lại làm nũng nói: "Chàng tới đội giúp ta được không?"

Tiêu Tiềm vừa bắt đầu dĩ buông binh thư, vừa đứng lên cười nói: "Nàng thích đội kim quan này ở nhà, bảo nàng đội đi tham gia yến hội thì lại luyến tiếc." hắn vừa nói, đã đi tới bên nữ tử, nâng kim quan lên, "Muốn ta nói, nàng đã thật sự thích, chờ Tô đại gia từ tái ngoại trở về, ta liền thỉnh hắn vào phủ, chuyên môn làm trang sức cho nàng."

"Ai nha, cái này sao có thể. Tô đại gia thì khí cổ quái, lại có khí tiết, hắn chắc chắn sẽ không đồng ý. Ta mặc dù thích đồ hắn làm, cũng không nên ép buộc."

Tiêu Tiềm cúi đầu nhìn kim quan trong tay, khảm đá quý hoa mỹ, cánh bướm sinh động, quả thật đẹp không giống tầm thường.

Nhưng dù đẹp, cũng bắt quá là một kiện trang sức, hắn thật sự không rõ vì sao nàng coi như bảo bối.

"Ta nói đi tái ngoại tìm người về, cũng đáp ứng tâm nguyện của nàng... Nàng trân quý nó thế này, để cho người khác nhìn thấy, nói vương phi chúng ta không có nhân giới..." hắn cười nói.

Nhưng mà cũng không có ai trả lời hắn.

"Thế nào không nói chuyện rồi?" hắn ngẩng đầu hỏi.

Nhưng mà bên bàn trang điểm trước mắt, dĩ nhiên không có một bóng người.

"A Cẩm?" hắn có chút khẩn trương hô tên của nàng, trên mặt tươi cười cũng có chút khô khốc, "không cần chơi đùa, mau ra đây."

Trong phòng trống trải, yên tĩnh dọa người, dường như không có hơi thở của người sống.

hắn khẩn trương, sợ hãi, mờ mịt, không biết làm thế nào tìm nàng.

Nhưng đều không có, nàng đã mất, tìm thế nào cũng không thấy.

"A Cẩm!" Tiêu Tiềm kêu lên từ trên giường ngồi dậy.

Trong phòng một mảnh tối đen, đèn đêm đầu giường không biết bị gió thổi tắt từ khi nào.

Gian ngoài Vương Đổng nghe tiếng g, cách cửa sổ hỏi, "Vương gia?"

Tiêu Tiềm lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói: "Vô sự."

Vương Đổng đáp ứng một tiếng, lại thôi lui đến trước cửa.

Tiêu Tiềm trong bóng đêm ngồi tựa vào thành giường, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút trống không. Cũng không thể nói rõ đau, chính là thực trống không, dường như chỗ nào trong lòng bị cắt rớt một khối, từ bên trong lộ ra gió lạnh vù vù.

hắn ở trong đêm đen ngồi thật lâu, lâu đến không biết chân trời đã trắng bạch khi nào, trong phòng cũng dần dần sáng lên.

Vẫn là Hương Uyển các như trước, không biết vì sao trong mộng và cảnh thực lại luôn không giống nhau.

Tiêu Tiềm hô gã sai vặt hầu hạ bên người tiến vào, rời giường rửa mặt chải đầu, ánh mắt cũng không tự giác bay về phía bàn trang điểm bên giường.

Bàn trang điểm gỗ lim tơ vàng giống trước đây được chà lau soi rõ bóng người, trên đó là châu ngọc, các trang sức mới cùng với cái trâm cài đầu không tước ngày hôm qua hẳn tự mình cầm về.

Nếu nàng còn, hẳn là sẽ nhất nhất tán thưởng không ngớt, ngắm nghía cả ngày.

Nghĩ đến bộ dáng nàng vui rạo rực đó, bên môi Tiêu Tiềm không khỏi giờ lên một tia mỉm cười.

Nhưng tươi cười này cũng chỉ chợt lóe đã tan, Tiêu Tiềm thu hồi tầm mắt, lại là Trần Nam vương lạnh lùng hờ hững kia.

*

Cầm Tú Uyển của Trung Dũng hầu phủ, Lâm Cẩm Nghi đang ôm mặt xem hai khay trang sức.

Đây là một ngày trước Châu ngọc các đưa tới. Người đưa trang sức đến thực nhanh, hạ nhân đưa ra nghi vấn thật lâu hỏi là ai đưa tới.

Thứ này quá mức quý trọng, bọn hạ nhân cũng biết một ngày trước Lâm Cẩm Nghi đi Châu ngọc các, không dám tự quyết đoán, báo cho Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi nghĩ, mình ở Châu ngọc các tổng cộng gặp một người quen là Tiêu Tiềm, hơn phân nửa là hẳn đưa tới, liền cho người đi ra ngoài truyền lời không cần nhận.

Nhưng lúc chờ nha hoàn, người đưa trang sức đã ly khai.

Nha hoàn không có cách nào, đành phải đem hai khay đến chỗ nàng.

Lúc đó vừa đúng Tô thị tới thăm nàng, thấy nhiều trang sức như vậy, hỏi đến.

Lâm Cẩm Nghi đành phải nói thực ra chuyện nàng đi Châu ngọc các tìm trang sức cho Lâm Bác Chí, bất ngờ gặp Tiêu Tiềm.

Tô thị nghe xong, cũng không kinh ngạc, chỉ lạnh lùng nói: "Vị Trần Nam vương này, thực buồn cười, lúc trước cũng bắt quá hỏi hột với nhà chúng ta, nay lại gấp gấp..."

Lâm Cẩm Nghi hỏi đến, Tô thị mới cho lui hạ nhân, nói một sự kiện với nàng —— hóa ra Lâm Ngọc Trạch lên chức chẳng phải vì ông ta làm chiến tích gì, vào được mắt người, mà là Tiêu Tiềm âm thầm dùng lực, làm đủ phương pháp đề bạt lên.

Lâm Cẩm Nghi lại kinh ngạc, Tiêu Tiềm làm cái gì vậy, lúc trước nàng còn ở Trần Nam vương phủ, cũng không thấy hẳn tốt với mình, sao đến nay, hán lại gấp gấp giúp đỡ nhà ngoại tổ nàng.

thật sự có bệnh!

"Vậy nương xem, có phải nên trả lại mấy thứ này hay không?" Lâm Cẩm Nghi quả thật là không muốn nhận đồ của Tiêu Tiềm.

Tô thị lại nói: "Con chỉ để ý nhận, bắt quá vài món trang sức, không đáng giá gì, sau này nương và con đi Châu ngọc các hỏi giá cả, đưa ngân phiếu đi Trần Nam vương phủ là được."

Tô thị bảo nàng nhận, Lâm Cẩm Nghi đành phải nhận.

Tuy rằng Tô thị nói sẽ đem bạc trả Tiêu Tiềm, nhưng nghĩ đồ là hẳn đưa tới, Lâm Cẩm Nghi vẫn cảm thấy trong lòng không biết làm thế nào.

hẳn một đại nam nhân sao có thể xuất hiện tại Châu ngọc các? không cần nghĩ cũng biết là vì người thân mật nào đi mua trang sức.

Dù sao nàng còn cảm thấy thật ghê tởm, hơn nữa lúc trước còn gặp được Tiêu Tiềm và Nguyên Văn Tâm tư hội. Nguyên Văn Tâm đã bị đưa đến an ni cô ngoài thành, đối tượng hẳn tặng cũng không biết có phải nàng ấy hay không...

Lâm Cẩm Nghi ôm mặt, cau mày càng nghĩ càng phiền, dứt khoát nói với Thiên Ti: "trang sức ta đã đủ, mấy thứ này để ở chỗ này cũng lãng phí. Ngươi cho người đưa đến Trúc Lâm Đường đi, nói là thêm trang cho tẩu tử tương lai."

Trang sức đó tuy rằng không đặc biệt xuất sắc, nhưng cũng tốt, không phải mặt hàng tầm thường trong cửa hàng phổ thông. Mượn hoa hiển phật, không tính là thất lễ.

Thiên Ti có chút do dự nói: "Tất cả đều đưa đi sao?"

Lâm Cẩm Nghi không kiên nhẫn vẫy tay, "Đều đưa đi, ta nhìn phiền lòng."

Thiên Ti tuy rằng không rõ nàng phiền lòng cái gì, nhưng vẫn làm theo nàng nói.

*

Trong Trúc Lâm Đường, Lâm Bác Chí đang xem sách, hần theo khoa cử, hai năm trước đã trúng tú tài, sang năm sẽ khảo cử nhân. Bởi vì hai tháng trước ra ngoài cầu y hỏi được cho Trung Dũng hầu phu nhân, bỏ học cả tháng, hần dĩ nhiên cảm thấy thời gian không đủ dùng, liền càng chăm chỉ.

"Đại thiếu gia, nha hoàn bên người nhị cô nương mang đồ tới." Ngoài cửa thư đồng mới đổi nhẹ giọng nhẹ chân tiến vào bẩm báo.

một ngày trước nhị muội muội kia tới một chuyến, sáng sớm hôm nay, quản sự bên người phụ thân hần đã đi qua một chuyến, đem thư đồng cùng gã sai vặt bên người hần đều bỏ cũ thay mới một lần. Người mới đổi tuy rằng mới vào nửa ngày, lại đều quy củ, tư tư văn văn, khác hần trước, rất được hần thích.

Lâm Bác Chí thả sách, đứng dậy nói: "Cho nàng vào đi."

Thư đồng kéo mình, một nha hoàn mặt trong mạng theo một tiểu nha hoàn đi vào.

Kim Linh là đầu lĩnh chuyên môn thay Lâm Cẩm Nghi làm chạy chân, tuổi mặc dù không lớn, làm việc cũng rất có thứ tự.

Kim Linh trước phúc thân với Lâm Bác Chí, sau lại nói: "Nô tì quấy rầy đại thiếu gia, cô nương chúng ta bảo nô tì đưa chút trang sức tới thêm trang cho đại phu nhân chưa quá môn."

Lâm Bác Chí có chút kinh hi, cười nói: "Nhị muội muội có tâm."

Kim Linh nói xong liền cùng tiểu nha hoàn đặt hai cái khay lên bàn, lại phúc thân, nói: "Vậy nô tì không quấy rầy đại thiếu gia đọc sách."

Lâm Bác Chí gật gật đầu, bảo thư đồng tiễn hai người các nàng đi ra ngoài.

không thể tưởng tượng được nhị muội muội này nay thế nhưng cẩn thận như thế, cũng khó trách mẫu thân có thể yên tâm cho nàng quản sự. Lâm Bác Chí vừa nghĩ, vừa đi đến trước bàn, kéo tấm vải che khay.

Vừa thấy, hần nhất thời bị dọa.

trong hai cái khay bày năm sáu cành trâm cài đầu mới tinh, trâm cài tóc, thợ khéo hoa mỹ, chú ý chất liệu, so sánh với đồ mẫu thân Tô thị dùng cũng không kém cỏi nửa phần. Sang quý thế nào, hần có thể nghĩ.

Bình thường thêm trang, bắt quá là dùng ít trang sức mình có, Lâm Bác Chí không thể nào nghĩ tới, Lâm Cẩm Nghi vừa ra tay là hào phóng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Lâm Bác Chí không nghĩ tới sẽ thu được đồ quý trọng như thế, muốn cho người đưa trả về, nhưng thư đồng, gã sai vặt bên người hần cũng không tiện ra vào hậu viện. Vì thế muốn thương lượng cùng Lâm Ngọc Trạch cha hần.

Lâm Ngọc Trạch vừa về, vừa mới vào phủ vòng qua tường ngăn, chỉ thấy Lâm Bác Chí đứng chờ. hần ngừng chân, hỏi: "Có việc?"

Lâm Bác Chí cung kính hành lễ, nói: "Phụ thân, nhị muội muội buổi chiều đưa tặng chút trang sức, nói là cho ta thêm trang khi thành thân. Lúc đó con không cẩn thận xem đã nhận. Nhìn lại, nhị muội muội tặng cho trang sức thật sự quý trọng, con không nhận nổi." nói xong, để thư đồng và gã sai vặt trình hai cái khay lên.

Lâm Ngọc Trạch rất yên tâm nữ nhi, lại nóng vội thăm Tô thị, nhân tiện nói: "Muội muội đưa cho người, người nhận là được." nói xong đứng c không xem liếc mắt đó một cái, lại đi vào trong phủ.

Lâm Bác Chí phía sau có chút nóng nảy, đi nhanh hai bước đuổi theo nói: "Phụ thân vẫn là nhìn trước rồi hẵng định đoạt."

Lâm Ngọc Trạch không khỏi nhủ mày nói: "Nếu người cảm thấy muội muội người làm việc không ổn, thì trực tiếp đưa đồ đến chỗ mẫu thân người, để nàng định đoạt là xong."

Theo hán biết, Lâm Cẩm Nghi một ngày trước mới đến nhờ mình giúp Lâm Bác Chí thu thập hạ nhân lộn xộn trong viện. Hôm nay Lâm Bác Chí tự mình đến ngăn đón mình muốn trả lại đồ Lâm Cẩm Nghi cho hán, thực có chút không vui.

Nếu đồ đưa đến từ trong tay Tô thị, vậy trực tiếp trả về, đến cùng Lâm Bác Chí và Tô thị không có quan hệ huyết thống, không thân không sơ, ngược lại không tốt. Lâm Bác Chí là người hiểu biết, bởi vậy cũng không nói nữa, nhìn Lâm Ngọc Trạch vội vàng về hậu trạch.

dưới chân Lâm Ngọc Trạch như có gió, không bao lâu đã về tới chính viện trong phòng Tô thị.

Lâm Cẩm Nghi vừa đứng ở đấy, mẹ con hai người không biết đang nói nhảm cái gì, tiếng nói tiếng cười không ngừng.

Lâm Ngọc Trạch trên mặt không khỏi toát ra ý cười ôn nhu, một cước sai bước vào phòng cười hỏi: "Chuyện gì cao hứng như vậy, cũng nói ta nghe một chút."

"Cha đã trở lại a." Lâm Cẩm Nghi đứng dậy hành lễ, bảo nha hoàn dâng trà nóng.

Lâm Ngọc Trạch mới vừa rồi chạy vội, ra chút mồ hôi, Tô thị thấy hán như vậy không khỏi cười nói: "Nhìn chàng bộ dáng này là biết vừa chạy về n. Mỗi ngày trở về cứ chạy như vậy, cũng không biết trong lòng gấp cái gì." nói xong lấy khăn của mình ra lau.

Lâm Ngọc Trạch lo lắng đưa mặt cho Tô thị, để nàng lau mồ hôi cho mình, nói: "Đương nhiên là nóng vội nhìn nàng." nói xong lại đưa tay lên bụng Tô thị, "Đứa nhỏ hôm nay có nháo nàng hay không?"

gò má Tô thị đỏ lên, thối hán nói: "A Cẩm còn ở nơi này, chàng làm gì vậy?"

Lâm Cẩm Nghi đã tự giác quay mặt đi.

Lâm Ngọc Trạch cười hắc hắc, nói: "A Cẩm vừa vặn ở đây, cha còn có việc muốn hỏi con đâu."

Lâm Cẩm Nghi nghiêng đầu nhìn hán, hán lại tiếp tục nói: "Mới vừa rồi về phủ, đại ca người ca khiến cho cảm ta lại, nói là con cho hán cái gì quá mức quý trọng, hán không dám nhận, muốn ta trả lại cho con."

Lâm Cẩm Nghi đến chính viện thăm Tô thị, vừa vặn cũng muốn nhắc chuyện này, liền giải thích: "Hôm qua đi Châu ngọc các, định chọn đồ cưới trang sức cho đại tẩu tương lai, vừa đứng gặp... gặp Trần Nam vương. Hai người gặp mặt, nữ nhi liền trở về. không bao lâu, Châu ngọc các bên kia liền đưa toàn bộ trang sức nữ nhi xem qua tới."

Lâm Ngọc Trạch hừ hừ một tiếng, "Chôn chúc tế gà."

Tô thị gõ trán hán mắng: "Chàng nói gì đấy? nói khê nữ mình như vậy sao?"

Lâm Ngọc Trạch vội phi phi hai tiếng, cười lạnh nói: "Ta lạnh mồm lạnh miệng nói sai rồi, A Cẩm con đừng trách cha ha!"

Lâm Cẩm Nghi bắt đầu dĩ nhiên một cái nhìn cha nàng không có đầu óc nghe nàng nói chuyện, lại tiếp tục: "Nữ nhi vốn không định giữ lại, nhưng nương nói dù sao chỉ một chút đồ như vậy, không đáng hưng sư động chúng, về sau đem bạc trả cho Trần Nam vương là được. Nhưng nữ nhi nghĩ, bên ngoài nhiều người nhiều miệng, Châu ngọc các lại nơi tam giáo cửu lưu hội tụ, không chừng truyền ra tin đồn gì khó nghe. Nếu nữ nhi thật sự đeo những trang sức này, rơi vào mắt người có tâm, không chừng lại thành chuyện gì. Dứt khoát đưa cho đại tẩu tương lai, mượn hoa hiến phật, như vậy mặc dù ngoại nhân biết là Trần Nam vương tặng, cũng sẽ thấy hán tặng cho đại ca. Hai nhà đến cùng là quan hệ thông gia, đại ca ca còn phải gọi hán một tiếng "Biểu tỷ phu", biểu tỷ phu hán đưa vài thứ đến chúc mừng biểu đệ của thê tử đại hôn, cũng hợp tình hợp lý."

Đây là buổi chiều nàng nghĩ tốt lí do thoái thác, lúc này toàn bộ nói ra, như trút được gánh nặng.

Tô thị và Lâm Ngọc Trạch nghe nàng nói xong, hai người đều trầm mặc một lát.

Lâm Cẩm Nghi có chút không yên hỏi: "Cha mẹ, các người không nói gì, hay là A Cẩm có chỗ nói sai?"

"không có, " Tô thị hơi kích động lắc đầu nói, "Con nghĩ rất thoải mái. Nương cũng thấy con là một nữ nhi gia cái chưa ra cửa, nhận trang sức Trần Nam vương tặng cho thực không thích hợp. Bất quá nghĩ đến còn thường ngày thích vài thứ đó, liền nghĩ quay về nói với con một chút, đem này trang sức này đánh lại thành đồ mới. không nghĩ tới chính con cũng đã nghĩ tới chuyện này..."

Lâm Ngọc Trạch cũng nói theo: "A Cẩm a, con có thể nói ra như vậy. thật đúng là... thật đúng là rất giống nương con." Dù sao không giống hán, đầu óc của hán khẳng định là không thể nghĩ được thế này.

Lâm Cẩm Nghi có chút thẹn thùng cúi đầu, kỳ thật ngay từ đầu nàng chỉ cảm thấy không muốn mang trang sức Tiêu Tiềm đưa tới mà thôi. Lí do thoái thác sau này, cũng là vì tự bào chữa.

Tô thị vừa lòng cười cười, "Ta đã nói A Cẩm chúng ta trí tuệ, không đến một tháng, đã minh bạch nhiều đạo lý như vậy, nương thật cao hứng."

Lâm Ngọc Trạch ở bên cạnh cũng theo phụ họa: "Cha cũng thực mừng thay cho con đâu!"

"Cha mẹ sẽ không trách A Cẩm tự chủ trương đi, vài thứ kia hẳn là giá trị xa xỉ..."

Tô thị nói: "Bất quá một hai ngàn lượng, không đáng giá cái gì." So với chút bạc như vậy, nữ nhi xử thế làm người thế này, càng làm cho nàng vui sướng. nói xong, nàng lại gọi Vạn Lũ, phân phó: "Người nói cho đại thiếu gia lời ta nói, đã nói nhĩ cô nương cho hẳn vài thứ kia, đều được ta và lão gia nơi này đồng ý, bảo hẳn an tâm nhận."

Vạn Lũ đáp ứng, phúc thân, đi ngay ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi cũng chính thức bắt đầu chuẩn bị hôn sự của Lâm Bác Chí.

Có Tô thị phía sau, nàng làm gì đến là làm ít công to.

Tô thị ban đầu còn lo lắng nàng ăn không tiêu, thường thường đi qua nhìn nàng, sau này thấy nàng học một chút đã hiểu, rất nhanh, thật sự yên tâm, hơn phân nửa thời gian sẽ nghỉ ngơi ở trong viện an thai. Đợi lúc Lâm Cẩm Nghi không thể quyết đoán tìm đến nàng, mẹ con hai người lại thương lượng một phen.

Thời gian qua thật mau, chỉ chớp mắt đã đến tháng sáu, ngày Lâm Bác Chí đại hôn.

Lúc này thời tiết nóng lên, Lâm Cẩm Nghi nửa tháng trước cho người mua băng từ bên ngoài, lấp đầy hầm băng trong nhà.

Đến sáng sớm hôm nay, Lâm Cẩm Nghi dậy sớm, vừa an bày nhân thủ đi chỗ Lâm Bác Chí, vừa tự mình đi kiểm tra một lần sở trong viện, xem hạ nhân đặt bồn băng an trí ở các góc.

Trung Dũng hầu, Trung Dũng hầu phu nhân cùng vợ chồng Lâm Ngọc Trạch, Tô thị, Lâm Phương Nghi trước sau đều đến, tụ tập tại chính sảnh tiền viện.

Tô thị đã lộ rõ bụng, hoạt động không thuận tiện. Lâm Cẩm Nghi bảo nha hoàn dâng triều thực, sau lại cho người đi thúc giục Lâm Bác Chí.

Lâm Bác Chí một thân hi phục đồ thẩm của tân lang, đi thỉnh an các trưởng bối.

Thỉnh an xong, hẳn cưỡi ngựa, mang theo người dẫn tấu sáo trống, đi Thanh Hà bá phủ

Lâm Cẩm Nghi sớm đã chuẩn bị tốt một gói tiền đồng to, lúc này chia cho các hạ nhân, bảo bọn hắn đi ra cửa ném tiền mừng.

Tuy rằng Lâm Bác Chí đón dâu, nhưng mấy ngày nay việc này đều là một tay nàng làm, nàng không khỏi có chút khẩn trương, sợ nơi nào không tốt.

Lâm Ngọc Trạch đương nhiên nhìn biểu hiện cuar nữ nhi ở trong mắt, thấy nàng ra ra vào vào bận rộn, liền lặng lẽ theo ra, kéo nàng sang một bên nhỏ giọng nói: "Bất quá là đại ca con thú tức phụ, sẽ không có chuyện gì. Dù sao cũng không phải đại sự, con thoải mái một chút là tốt rồi, trăm ngàn lần đừng một chính mình..."

Đây giống lời một cha ruột nói ra sao? Lâm Bác Chí tốt xấu cũng là trưởng tử của hắn a. Lâm Cẩm Nghi bắt đầu dĩ nhiên.

Lâm Ngọc Trạch bị nàng nhìn đến không nói được nữa, liền cảm thấy khuê nữ càng ngày càng giống nương nàng, nghiêm cẩn làm việc không nói, còn càng ngày càng có uy nghiêm.

"Cha, ngài đi vào ngồi đi, bên ngoài nóng lên. Người đừng thêm phiền cho ta."

Bị nói thêm phiền, Lâm Ngọc Trạch cũng không tức giận, ngược lại sợ khuê nữ trách mình vương chân vương tay, cửa trở về vừa nói: "Ai, cha nghe con. Con đừng tức giận a, đang giữa ngày hè phát hỏa dễ dàng bị cảm nắng."

Lâm Bác Chí cùng đội ngũ đón dâu đi rồi anh giờ, bên ngoài người chúc mừng nhân đã lục tục đến.

Trung Dũng hầu và Lâm Ngọc Trạch ở chính sảnh đãi khách, Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi cùng Tô thị và Trung Dũng hầu phu nhân đi phòng khách.

Trung Dũng hầu phu nhân tuy rằng thân mình khôi phục không tệ, nhưng đến cùng tuổi lớn. Thân mình Tô thị lại không tiện, thân phận Lâm Phương Nghi có chút xấu hổ, vì thế chuyện chiêu đãi nữ khách liền rơi xuống trên đầu Lâm Cẩm Nghi.

Mỗi một nhà khách nhân đến, đầu tiên sẽ đưa tới một phần danh mục quà tặng. Nàng thu danh mục quà tặng, không bao lâu sẽ gặp nữ quyền tặng lễ.

Khách sáo hàn huyền vài câu, lại mời người đến phòng khách dùng trà.

Trước buổi trưa, Lâm Bác Chí đón tân nương từ về.

Tân nương tử được người săn sóc đầu và nha hoàn đỡ vào tân phòng. Tiền viện và phòng khách cũng đều khai tiệc.

Lâm Cẩm Nghi ra ra vào vào một buổi sáng, còn nói rất nhiều lời khách sáo, đã không nhớ rõ mình ra mấy thân mồ hôi.

Lúc ăn tiệc, Tô thị thấy sắc mặt nàng có chút trắng bệch, liền đau lòng nói: "Con về phòng nghỉ một lát đi, nơi này có nương, sẽ không có chuyện gì."

Lâm Cẩm Nghi dù không muốn nhân hạ nghỉ ngơi, nhưng thật sự ra nhiều mồ hôi, áo dầm ở trên người khó chịu, liền gật đầu nói: "VậyA Cẩm trở về đổi xiêm y, lập tức lại đến."

nói xong, nàng thông báo với mọi người trong phòng một tiếng, mang theo Thiên Ti trở về Cẩm Tú Uyển.

Vừa rửa mặt chải đầu thay quần áo xong, Lâm Cẩm Nghi im lặng ở trong phòng nhỏ ngồi một lát, cuối cùng cảm thấy thư thái rất nhiều.

*

Nghỉ ngơi tốt rồi, Lâm Cẩm Nghi một lần nữa trở về phòng khách.

không đợi đi vào, đã nhìn đến một nha hoàn vội vã đi đến phòng khách.

Nàng đứng lại, gọi nha hoàn đến hỏi.

Nha hoàn vội tiến lên chào nàng, kích động nói: "Nhị cô nương, trong tân phòng đã xảy ra chuyện!"

Lâm Cẩm Nghi cái trán nổi gân xanh, "Xảy ra chuyện gì? Ngươi chậm rãi nói."

Nha hoàn nói: "Tân phu nhân tựa hồ là bị cảm nắng, vừa rồi đã nôn một hồi."

Bị cảm nắng việc này không lớn không nhỏ, Lâm Cẩm Nghi quay đầu phân phó Thiên Ti: "Ngươi đi thỉnh đại phu. Ta đi trước nhìn một cái."

Thiên Ti lĩnh mệnh đi, Lâm Cẩm Nghi liền cùng nha hoàn đi tân phòng.

tân phòng của Lâm Bác Chí thiết lập trong hậu viện Tri Nhĩ uyển, đi từ phòng khách, đi hậu viện phải vòng qua núi một vòng, từ tiền viện lại rất thuận tiện.

chuyện tân nương tử bị cảm nắng không lớn không nhỏ, Lâm Cẩm Nghi sợ đi chậm xảy ra chuyện gì nữa, liền truyền lời cho nha hoàn nói: "Chúng ta đi từ tiền viện, như vậy mau chnhanh hơn. Dù sao ở phía trước mở tiệc, không có ai ở bên ngoài."

Nha hoàn đáp ứng một tiếng, đi ở phía trước mở đường.

Nha hoàn kia cũng đặc dụng, trên đường gặp được gã sai vặt, gia đình đem trong nhà, trước tiên sẽ cho người dời đi, Lâm Cẩm Nghi cũng không cùng ngoại nam gặp mặt.

Hai người rất nhanh đi tới hoa viên, chỉ cần xuyên qua hoa viên, là Tri Nhĩ uyển.

Bên đường nhỏ hoa viên không có cây to, ít có bóng râm, trời càng có vẻ nắng.

Lâm Cẩm Nghi nóng vội không được, dứt khoát kéo làn váy, chạy đi.

Nha hoàn phát hoảng, vội hỏi: "cô nương, ngài chậm một chút, chậm một chút."

Lâm Cẩm Nghi cũng không quay đầu lại, không chút nghĩ ngợi thốt ra: "Ngươi mau chạy cùng ta, mùa hè phơi nắng không tốt, phơi bị thương khéo phải bong một lớp da. Chúng ta mau chút đi xuyên qua nơi này!"

Nha hoàn chưa hầu hạ ở trước mặt nàng, nhưng sinh ra trong nhà, kỳ quái nói: "cô nương lúc nào từng phơi nắng bong da? Ngài từ trước lúc ngày hè không phải thích nhất ở trong hồ sen chơi thuyền thưởng sen sao?"

Lâm Cẩm Nghi chỉ lo chạy về phía trước, không lo trả lời, nha hoàn cũng chỉ đành nhắm mắt theo đuôi.

trong đình hóng mát bên cạnh hoa viên, Tiêu Tiềm trốn ra ngoài tán hơi rượu, vừa vận đem tình cảnh vừa rồi thu hết vào đáy mắt.

"Mùa hè phơi thương tróc da sao?" hần lẩm bẩm nói.

Vương Đồng canh giữ ở một bên không nghe rõ, bước lên phía trước nói: "Vương gia, ngài nói cái gì?"

Tiêu Tiềm trầm tư một lát, nói: "Vương Đồng, ngươi còn nhớ rõ tháng trước chúng ta xử lý một bản kỳ văn sao?"

Tháng năm, Kinh Giao xảy ra một chuyện rợn cả người. nói là một người đi săn nhà ở Kinh Giao, lúc lên núi săn thú ngã gãy chân, sau khi trở về cho đại phu nối chân, bị sốt cao, hôn mê bất tỉnh, sau này lại cơ hồ không còn hơi thở. Người trong nhà làm tang sự cho hắn, tang phục đã mặc ở trên người, người kia bỗng nhiên tỉnh. không chỉ tỉnh, còn nói mình không phải người triều đại này, chính là một người tương lai sống vào trăm năm sau ở quốc gia tên là "Trung Quốc", còn đại nghịch bất đạo nói cái gì chế độ dân chủ thay thế chế độ quân chủ.

Tin tức quỷ dị này lan nhanh truyền xa, rất nhanh sáng khoái truyền đến tai hoàng thượng.

Giữa ban ngày, chết mà phục sinh dĩ nhiên là hiện tượng yêu dị, càng đừng nói người đi săn kia còn yêu ngôn hoặc chúng. Đương kim nghe nói liền lên phái Tiêu Tiềm bí mật xử quyết mọi người liên can.

Chuyện này là Vương Đồng đi theo Tiêu Tiềm cùng làm, hần đương nhiên nhớ được.

"Vương gia sao bỗng nhiên nói đến cái này?"

Tiêu Tiềm rũ mắt, "Có lẽ ta đa tâm... Ngươi đi tra rõ một chút, cuối năm trước đến nay, nhị cô nương Trung Dững hầu phủ có từng xuất hiện dị trạng gì."

Vương Đồng mặc dù không rõ vương gia nhà hần vì sao đột nhiên hứng thú với nhị cô nương hầu phủ, vẫn đáp ứng, rất nhanh xoay người đi làm việc.

*

Lâm Cẩm Nghi một đường chạy khỏi hoa viên, trên đầu có bóng mát dùm cước bộ.

Mới vừa rồi nhất thời vội vàng, nàng quả thật đã quên, bị phơi tróc da không phải Lâm Cẩm Nghi, mà là Sầm Cẩm.

Từ trước da nàng nộn, mỗi mùa hè đừng nói ra ngoài, chỉ ở bên cửa sổ ngồi nhiều một lát, làn da đều sẽ bị phơi hồng.

Trước mắt, nàng quả thật là không bị chuyện này quấy nhiễu.

Nha hoàn cũng thở hồn hển theo tới, khẩn trương nói: "cô nương trăm ngàn đừng chạy nữa, cẩn thận ngã."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, ổn định hô hấp, mới vào Tri Nhã uyển.

Tri Nhã uyển trước mắt đang loạn thành một đoàn, tân nương tử Trịnh Kiều Nguyệt trời chưa sáng đã dậy trang điểm, vốn là không ăn cái gì. Lúc trước nôn một trận, trong bụng căng rỗng tuếch, về sau chỉ nôn toàn nước chua, người cũng mê mê trằn trằn rồi.

hai nha hoàn hồi môn của nàng đã sớm hoảng tay chân, chỉ một mặt thúc giục nha hoàn t hầu hạ rong viện đi thỉnh đại phu.

Bọn nha hoàn không giải thích đã có người đi thông tri phu nhân. Nhưng hai nha hoàn hồi môn đã không thể chờ, thậm chí nói muốn đi tiền viện thỉnh gì bá phu nhân đang ở ăn cưới.

Nếu bá phu nhân thỉnh Thanh Hà bá tới, Thanh Hà bá phu nhân không bớt được cảm thấy Trung Dững hầu phủ các nàng chậm trễ khuê nữ nhà bà. Nhưng nếu không đi này thỉnh, vạn nhất tân nương từ cây ra cái gì xấu, các nàng cũng không tha thứ nổi. Bọn nha hoàn cũng khó xử.

May mắn lúc này, Lâm Cẩm Nghi rốt cục đuổi tới.

Bọn nha hoàn có tâm phúc, vây quanh nàng dẫn vào trong tân phòng.

Trịnh Kiều Nguyệt ở trong phòng nôn ra vài lần, trong phòng tuy rằng mở cửa sổ thông gió, đến cùng có mùi vị khó chịu.

Lâm Cẩm Nghi nhẹ nhàng nhú nhú mày, bước nhanh đến trước giường, hỏi tình huống.

Trịnh Kiều Nguyệt còn mang khăn lụa đỏ trên mũ phượng, lúc này dựa thành giường, nói chuyện cũng thập phần lao lực.

Lâm Cẩm Nghi bảo nàng nghỉ ngơi, cho nha hoàn thuật lại.

nha hoàn mặt dài trông giữ ở trước giường nói: "cô nương chúng ta sáng nay dậy đã nói cảm thấy trời nóng không có khẩu vị gì, trước khi trang điểm chỉ uống hai ngụm nước trà. Về sau cô gia tới nghênh thân, cổ kiệu đi ba vòng trong thành, lúc cô nương hạ kiệu đã có chút không thích hợp,

vào tân phòng, nàng nói choáng váng đầu muốn nôn..."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, nghĩ ngợi nói đại tẩu đã không ăn cái gì vậy, vậy không phải đồ ăn có vấn đề. Sợ là thật sự bởi vì thời tiết nóng bức, lại ở bên ngoài đợi lâu bị nóng.

"Các người trước hầu hạ đại tẩu tháo khăn voan và mũ phượng xuống, bỏ khăn quàng vai, thay xiêm y nhẹ nhàng trong nhà. đã đi thỉnh đại phu, nhưng đại phu trong phủ tuổi hơi lớn, đi hơi chậm, còn phải đợi một lát." Lâm Cẩm Nghi bình tĩnh nói.

"không, không thể." Lúc khăn đỏ bỏ xuống Trịnh Kiều Nguyệt lấp bắp, "Còn chưa hành lễ, ta không thể thay quần áo thường..."

Lâm Cẩm Nghi đành phải khuyên nhủ: "Đại tẩu, thân thể ngài đã như vậy, cũng không cần chú ý nghi thức xã giao. trong phủ chúng ta cũng không phải người hồ đồ, chỉ cần ngài khỏe mạnh, cái khác đều không đáng kể."

Trịnh Kiều Nguyệt cũng rất kiên trì, thờ dốc vài cái lại nói: "không thể, lễ không thể bỏ. Ta là tân nương mới gả, khăn trùm đầu, chỉ có thể chờ qua lễ nạp thái phu quân tự nhắc ra."

Lúc này đại phu cũng tới, Lâm Cẩm Nghi vội nhường để đại phu bắt mạch cho Trịnh Kiều Nguyệt, sau đó lại cho người mang hai bồn băng tới.

Đại phu lau mồ hôi, cách khăn gắm xem mạch, nói nàng quả thật vì thời tiết nóng.

Lâm Cẩm Nghi bảo di khai dược, lại phân phó bọn nha hoàn đi nấu, sau đó tiếp tục khuyên nhủ: "Đại tẩu, ngài một lát còn phải uống thuốc, trang dung cũng phải để ý, khăn trùm đầu đương nhiên phải bỏ xuống một lần. trên người có lẽ cũng sẽ dính mùi thuốc, chẳng lẽ ngài định một lát mang theo vị thuốc đi bái đường? không bằng hiện tại ngài thay đổi trang phục uống thuốc trước. Chờ uống xong, lại một lần thay quần áo này..."

Trịnh Kiều Nguyệt trầm mặc một lát, nhất thời chú ý bất định. Đến cùng là ngày quan trọng nhất trong đời nàng, không nên xảy ra một chút sai sót.

Lâm Cẩm Nghi lại nói: "Đại tẩu yên tâm, nha hoàn đến bẩm báo, chuyện của ngài chỉ có một mình ta biết, chờ ngài khỏe lại, ta mới báo cho nương và tổ mẫu. Hai người sẽ không biết trong đó xảy ra cái gì."

Có nàng cam đoan, Trịnh Kiều Nguyệt rốt cục gật đầu.

Lâm Cẩm Nghi thức thời lui ra gian ngoài, chỉ lho hai nha hoàn hồi môn hầu hạ.

một chén thuốc rất nhanh đưa vào.

Lâm Cẩm Nghi lại đợi một lát, hồi môn nha hoàn của Trịnh Kiều Nguyệt rốt cục đi ra, nói nàng đã bình yên vô sự.

Lâm Cẩm Nghi như trút được gánh nặng, gật gật đầu, nói: "Vậy người để đại tẩu nghỉ ngơi nhiều một lát, chờ buổi chiều trước khi hành lễ mới thay mũ phượng và khăn quàng vai cũng không ngại."

Nha hoàn vừa nói đã hiểu, lại thay Trịnh Kiều Nguyệt cảm tạ.

Xử lý xong việc này, Lâm Cẩm Nghi mới trở về phòng khách.

Yến hội quá nửa, nàng khoan thai đến chậm, không thiếu được có nữ khách lăm miệng hỏi hai câu.

Lâm Cẩm Nghi chỉ nói mình mới vừa rồi không khỏe, ở phía sau nghỉ ngơi một lát, chậm trễ mọi người, lại tự phạt uống ba chén rượu hoa quả bồi tội.

Nàng đến cùng là tiểu bối của chủ gia, cũng không có ai thật sự hơn nàng, chuyện này cứ như vậy bỏ qua, không đề cập tới.

Từ đó về sau, mọi người tự tán gẫu chuyện nhà.

Tô thị mỉm cười nghiêng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: "Đại tẩu con không có việc rồi?"

Lâm Cẩm Nghi tuy rằng căn nha hoàn đến thông bẩm, nhưng nàng chậm chạp chưa về, Tô thị cho người đi hỏi thăm chuyện gì phát sinh, đương nhiên cũng đã biết.

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, nói: "Đại tẩu bị nhiễm nóng, đã uống chén thuốc đang nghỉ ngơi. Ta để Thiên Ti ở lại trông chừng, dù xảy ra chuyện gì cũng có thể xử lý tốt."

Tô thị có chút vừa lòng gật gật đầu, "Có con ở đây, nương thực yên tâm"

*

Lúc hoàng hôn, hôn lễ cử hành bình thường.

Lâm Bác Chí cùng Trịnh Kiều Nguyệt bãi đường trước mặt mọi người, Trịnh Kiều Nguyệt được đưa về tân phòng, mở tiệc tối.

Lâm Cẩm Nghi bận việc một ngày, đến lúc này dĩ nhiên cảm thấy có chút choáng đầu não nặng.

Tô thị thấy sắc mặt nàng không thích hợp, lúc tiệc tối không cần nàng đãi khách, sớm trở về nghỉ ngơi.

Dù sao tiệc tối xong rồi đến trêu chọc cô dâu chú rể, nàng một nữ nhi gia cái chưa xuất giá cũng không cần trình diện.

Lâm Cẩm Nghi quả thật cảm thấy không thoải mái, nói cáo biệt mọi người rồi trở về viện mình.

Trở lại Cẩm Tú Uyển, chuyện thứ nhất là gội đầu tắm rửa. Tắm rửa xong lại uống một chén trà ấm, cuối cùng đã thư thái hơn nhiều.

Thái Ca cầm vải tũn giang thấm nước lau tóc cho nàng, thấy sắc mặt nàng còn chút trắng bệch, nhân tiện nói: "cô nương cảm thấy trên người chỗ nào không thoải mái? Cóc cần nô tì thỉnh đại phu tới?"

Lâm Cẩm Nghi ghé vào giường, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong chăn lụa mỏng, khăn khăn nói: "Ta có chút mệt mỏi, không có gì đáng ngại. Đại phu còn ở Tri Nhĩ uyển chăm sóc đại tẩu, không cần phiền toái. Ta ngủ một giấc là tốt rồi." nói xong thanh âm càng ngày càng thấp, đã thật sự ngủ.

Thái Ca cũng không lên tiếng nữa, nhẹ tay nhẹ chân lau khô tóc cho nàng. Sau đó đắp chăn mỏng lên, nhẹ bước lui ra ngoài.

*

Vừa một lúc, Lâm Cẩm Nghi thật sự không nữa ngủ.

ngày hôm nay rõ ràng Trịnh Kiều Nguyệt kia thân giá y nùng điểm như lửa, nàng thế nhưng mơ thấy ngày ấy mình xuất giá.

Đêm động phòng hoa chúc, nàng gả cho người luôn tâm tâm niệm niệm kia.

Khăn đỏ được nhẹ nhàng xóc lên, nàng cảm thấy trái tim cũng từ miệng nhảy ra.

Khi đó Tiêu Tiềm còn thật trẻ, giữa mi còn tính trẻ con, là thiếu niên lang tuấn lãng nhẹ nhàng.

Nhưng khuôn mặt hắn có chút lạnh lùng, mặc dù là thân hi phục màu đỏ thắm, một đôi nển đỏ chiếu rọi, có vẻ có chút thanh lãnh.

Nàng cười nhìn hắn, mở miệng nói: "Phu quân của ta đáng vẻ thật là đẹp mắt."

hắn cũng không khỏi loan loan khóc miệng, mặt trở nên nhu hòa: "Tân nương của ta cũng rất đẹp mắt."

Trong mộng, Lâm Cẩm Nghi khóc lên. Lúc đầu nhỏ giọng khóc nức nở, đến cuối cùng nghẹn ngào ra tiếng.

Thái Ca canh giữ ở gian ngoài, nghe được động tĩnh lập tức chạy vào.

"cô nương, ngài làm sao? Nhưng là bị ác mộng?"

Lâm Cẩm Nghi mới từ từ tỉnh dậy, nàng chậm rãi nâng tay, xoa xoa nước mắt đầy mặt, nói giọng khàn khàn: "không sao, bị ác mộng."

Thái Ca nghe giọng nàng, vẫn không yên lòng, xoay người để tiểu nha hoàn đi theo thông truyền một tiếng cho Tô thị.

Tô thị rất nhanh báo danh y Giang Nam bên người Trung Dững hầu phu nhân đến Cẩm Tú Uyển.

Lâm Cẩm Nghi khóc trong mộng, càng mê mê trầm trầm, đại phu vào phòng cũng không biết. Sau đó Thái Ca nhẹ nhàng đánh thức, tự rót cho nàng một chén thuốc.

Lâm Cẩm Nghi uống thuốc, cũng biết mình đại khái bị bệnh, trước khi đi vào giấc ngủ còn phân phó Thái Ca: "Nương đã ngồi cả ngày khẳng định cũng mệt mỏi, ngươi bảo bà đừng tới đây, ta uống thuốc xong ngủ một giấc là không có việc gì."

Thái Ca đương nhiên ứng hạ, canh giữ một bên đợi lúc nàng ngủ mới ra ngoài truyền lời.

Bên kia, Tô thị đương nhiên nhớ nữ nhi, nhưng đến cùng là Lâm Bác Chí đại hôn, lúc này cần nữ chủ nhân là bà, quả thật không tiện vắng mặt. Phía sau lại nghe thấy Lâm Cẩm Nghi riêng cho người vội tới truyền lời, nghĩ nàng tinh thần hẳn là hoàn hảo, lúc này mới thả tâm một chút.

Náo động phòng xong, mọi người lại đều trở về phòng tiệc.

Đứng trước các nam nhân uống rượu, rượu mừng có thể uống đến nửa đêm. Nữ quyền đều là có phu quân hoặc phụ thân nhất đẳng, đương nhiên cũng không thuận tiện đi trước.

Tô thị cho người ta đỡ Trung Dũng hầu phu nhân đi nghỉ ngơi trước, tự mình cũng đi theo.

Tiệc rượu ở tiền viện đang lúc hưng phấn, Tiêu Tiềm đã rời đi trước, ngồi trên xe ngựa nhà mình.

Con cháu thế gia đều muốn ở trên bàn rượu bám lên quan hệ với hắn. Thường xuyên tới mời, hắn thật sự uống nhiều. Âm ỉ đến lúc này, hắn nói muốn rời tiệc trước, cũng không có người nào dám cố tình giữ hắn, huống chi chủ nhà Lâm gia cũng không phải thập phần muốn gặp hắn, lại càng không nói câu nào giữ người.

Ngồi trên xe ngựa nhà mình, Tiêu Tiềm uống qua một chén trà giải rượu, bỗng nhiên nghĩ đến giữa trưa nhìn thấy bóng lưng kia dẫn theo làn váy chạy vội vàng.

"Vương Đồng" hắn khẽ hô một tiếng.

Vương Đồng cười ngửa hộ vệ bên cạnh, tuy rằng cách xe ngựa, nhưng nhĩ lực hơn người, hắn lập tức liền lên tiếng "Có".

Tiêu Tiềm lại hỏi hắn: "Ban ngày chuyện giao cho người tra thế nào?"

Vương Đồng đề thấp thanh âm hỏi bẩm: "Tháng giêng năm nay, Lâm nhị cô nương vấp ngã trong nhà, hôn mê vài ngày mới tỉnh, Trung Dũng hầu phu vẫn chưa lộ ra ngoài, chỉ có người trong nhà bọn họ biết. Tỉnh lại rồi Lâm nhị cô nương cũng không có gì dị thường, chỉ ít nói hơn, hạ nhân trong phủ đều nói nàng ổn trọng không ít." May mắn vương gia nhà hắn nhân dịp hôm nay đến Trung Dũng hầu phu uống rượu mừng sai hắn tra chuyện này, hắn mới cùng bọn hộ viện Trung Dũng hầu phu uống rượu hỏi thăm một ít. Bằng không xem Trung Dũng hầu phu đối với chuyện này nói năng thận trọng, truy tra sợ là phải vất vả tốn kém.

"Tháng giêng sao." Tiêu Tiềm rung mình, hàm dưới căng cứng.

Ngồi xe ngựa, Vương Đồng cũng không nghe thấy Tiêu Tiềm hạ lệnh tiếp, nghĩ nghĩ, vẫn là đem tin tức mới vừa rồi hỏi thăm được toàn bộ nói ra, "Hạ nhân nói nay thế tử phu nhân có thai, đã giao quyền quản gia cho Lâm nhị cô nương. Như tiệc cưới Lâm công tử hôm nay, là Lâm nhị cô nương một tay lo liệu."

Nghe xong, hàm dưới Tiêu Tiềm căng cứng cũng trầm tĩnh lại.

Quả nhiên, là hắn nghĩ nhiều.

Nàng vương phi kia sợ nhất phiền toái, hắn từng muốn giao cho nàng quản lý việc trong vương phủ, nàng vỗ bộ ngực thề son sắt nhận đối bài... Chưa hết hai ngày, đã đỏ mắt khóc kể trước mặt hắn, nói với hắn: "Người trong phủ chàng đều thật phức tạp, chuyện cũng đặc biệt nhiều. Ta không muốn lo những chuyện phiền toái này, chàng bảo Khương ma ma quản lý được không?"

Nàng sợ nhất phiền toái, đến chết cũng không chịu động não. Nay làm sao có thể quản lý một Trung Dũng hầu phu to như vậy đâu?

Chính mình cũng choáng váng, vốn không tin quý thân, thế nhưng bởi vì đối phương thuận miệng nói một câu, liền nổi lên si tâm vọng tưởng như vậy.

Tiêu Tiềm tự giễu cười, nhắm mắt dưỡng thần, không nói nữa.

*

xe ngựa Trần Nam vương phủ lộc cộc đi, rất nhanh đi hơn nửa đường.

"Dừng xe." Dưỡng thần hai khác Tiêu Tiềm bỗng nhiên nói ra tiếng.

Xa phu lập tức kéo dây cương, dừng xe ngựa lại.

Vương Đồng và các thị vệ đi theo cũng xuống ngựa.

Tiêu Tiềm nói: "không cần đi theo, ta đi chung quanh một chút."

Vương Đồng do dự nói: "Vương gia, ở đây không quá an toàn."

Tiêu Tiềm lạnh mặt nhìn hắn một cái, "Người cảm thấy võ công bọn vương quá thấp sao?"

Vương Đồng đương nhiên nói không dám. Công phu của Tiêu Tiềm, là giết địch trên chiến trường luyện ra. Công phu tầm thường sao có thể đánh

đồng.

Tiêu Tiềm cho bọn họ tự về vương phủ, chính mình lao vào bóng đêm.

Trong lòng hấn đến cùng còn có một tia ảo tưởng.

Vạn nhất đầu, vạn nhất nàng thật sự sống lại đây. Sống trong một cơ thể tiểu cô nương thập phần giống nàng, biểu cảm rất nhỏ cũng tương tự, cũng thích trang sức Tô đại gia, mùa hè phơi nắng sẽ tróc da trên người... Dù rằng khả năng này chỉ có một phần vạn.

hấn đến cùng vẫn muốn thăm dò một lần.

Tiêu Tiềm vận khí trong ngực, mũi chân điểm nhẹ nhảy lên, rất nhanh đến cửa sau Trung Dũng hầu phủ. hấn dễ dàng bay qua tường.

Trong kinh trị an đều tốt, hôm nay lại là ngày đại hi của Trung Dũng hầu phủ, hộ viện thủ vệ vốn bản sự bình thường, càng đừng nói cả ngày hoặc nhiều hoặc ít đều uống chút rượu, không thể lại phát hiện tung tích Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm ở trên nóc nhà Trung Dũng hầu phủ nấn ná một lát, cũng không rõ mình tới nơi này đến cùng là vì cái gì. Trung Dũng hầu phủ to như vậy, hấn có thể nhận ra nơi ở của Lâm nhi cô nương trong bóng đêm?

Vốn muốn lập tức trở về, sau đó, nhìn thấy nha hoàn đỡ tay Tô thị đi vội vàng.

Tiết mừng tan, Tô thị tiến bước hết nữ khách, đương nhiên trong lòng sốt ruột muốn đi thăm Lâm Cẩm Nghi.

Tiêu Tiềm thần không biết quỷ không hay đuổi kịp Tô thị, thấy Tô thị đi đến một chỗ sân viện lịch sự tao nhã, nói nói mấy câu với một đại nha hoàn, sau lại để nha hoàn chờ bên ngoài, tự mình nhẹ nhàng bước vào phòng.

Đại khái một khắc sau, Tô thị mới từ bên trong đi ra đến, lại nhắc nhở nha hoàn trông nhà một phen, mới ly khai nơi này.

Tiêu Tiềm trong đêm đen nhảy xuống từ nóc nhà, từ trong lòng sờ soạn lấy ra một ống trúc.

Trong ống trúc này là khối mê trong quân chế ra, vô sắc vô vị, nhưng có thể trong chớp mắt làm choáng váng một đám nam tử tráng niên.

hấn hàng năm làm việc cho đương kim, cũng quen mang theo mấy loại đồ vật tùy thân này.

Khối mê thổi tới, nha hoàn trông nhà trước sau đều ngã xuống đất.

Trong bóng đêm hấn giờ giờ khước miệng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Trong phòng im ắng, chỉ có phía sau bình phong lộ ra một ánh đèn.

Tiêu Tiềm chậm rãi đi vào, đi một bước, tâm hấn cũng không ngừng nhảy lên một phần.

Trời biết, hấn bây giờ so với lần đầu tiên lên chiến trường còn khản trương hơn.

Vòng qua bình phong, trên bàn tròn bát bảo trong phòng đốt một ngọn đèn bằng vải lụa, ánh đèn mờ tỏ, Tiêu Tiềm rốt cục thấy rõ tình hình trong phòng.

Trong phòng bài trí thập phần lịch sự tao nhã, nhiều đồ vật của nữ nhi gia. hấn liếc mắt đảo qua một lần, tầm mắt liền dừng ở trên sàng đàn tử đàn khắc hoa. Trong giường chăn mỏng hơi hơi bị kéo ra, hiển lộ đường cong thiếu nữ yếu điệu.

Tiêu Tiềm ở đứng cạnh bình phong một hồi lâu, cũng không xác định có muốn đi tới hay không. đi tới thì có thể làm gì đây? Gọi tiểu cô nương trên giường dậy đối chất sao?

Nghĩ cũng buồn cười, hấn đường đường là Trần Nam vương triều Đại Diệu, lại vì một suy đoán vô căn cứ, ban đêm do thám khuê phòng của nữ nhi gia.

Trong phòng có huân hương trong lư hương bách hoa bằng bạc, hương thơm thanh nhã, thập phần dễ ngửi.

Tiêu Tiềm bình tĩnh nhìn lư hương một lát, chỉ cảm thấy mùi hương trên chóp mũi này rất nhẹ nhàng khoan khoái. thật giống như hương liệu từng được vương phi kia tự tay làm.

Lâm Cẩm Nghi uống thuốc, ngủ mơ mơ màng màng, lại bởi vì lúc trước làm mơ thấy đêm động phòng hoa chúc ngày ấy, càng không phân rõ sự thật trong mơ.

Trong mộng lung, nàng tựa hồ thấy đứng trước giường cách đó không xa có một thân ảnh quen thuộc.

Nàng nhẹ nhàng quay người, quay nghiêng vào bên trong, miệng không kiên nhẫn than thở nói: "Lại trở về thế như vậy a..."

Tiêu Tiềm như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ.

Câu này, hẳn thật sự quá mức quen thuộc.

Từ rất nhiều đêm trước, hắn ở thư phòng bận đến khuya mới trở lại Tầng Hương Uyển, vương phi của hắn luôn nói như vậy. Nàng cũng quen ngủ quay nghiêng vào phía trong, để phía bên ngoài lại cho hắn...

Tiêu Tiềm đi về phía trước hai bước, đứng trước giường.

Lâm Cẩm Nghi một lần nữa ngủ say.

tim hắn đập như nổi trống, đột nhiên có chút không biết làm thế nào.

hắn yên tĩnh đứng lặng ở đầu giường Lâm Cẩm Nghi. Vừa đứng là đứng liền hai canh giờ. Thời gian khỏi mê có tác dụng sắp qua.

Tiêu Tiềm nhìn thân ảnh trên giường cười nhẹ. Chợt xoay người đi đến phía cửa. Lúc tới cửa, Tiêu Tiềm sửa lại chú ý, quay trở về, cảm lấy lư hương trên bàn, rất nhanh lại biến mất trong bóng đêm.

*

Lúc Thái Ca tỉnh lại, sau lưng ướt đầm một thân mồ hôi lạnh.

một khắc trước, rõ ràng nàng giữ ở cửa, hiện tại nàng lại đang nằm! Hơn nữa bên người nàng còn các nha hoàn trông nhà khác cũng đang nằm, đều là bộ dáng vừa mới tỉnh. Nàng vội đứng dậy, cuốc bộ lao đi vào phòng.

Lâm Cẩm Nghi bị tiếng bước chân hỗn loạn đánh thức, mê man tròn tròn mắt hỏi Thái Ca: "Làm sao?"

thanh âm Thái Ca mang theo một tia run run hỏi: "cô nương, mới vừa rồi... có việc gì không?"

Lâm Cẩm Nghi ách xì một cái, nói: "không có việc gì a, ta luôn ngủ thôi." nói xong nàng quay đầu nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nói: "Còn sớm mà, người để ta ngủ một lát."

Thái Ca tiến lên thay Lâm Cẩm Nghi dịch dịch góc chăn, cẩn thận kiểm tra tình huống chung quanh giường, xác nhận không có dấu vết người khác lưu lại, rốt cục thở ra một hơi dài.

nhẹ chân nhẹ tay lui ra ngoài, Thái Ca coi như bình tĩnh đem gọi hết nha hoàn trông nhà vừa rồi lên hành lang, hỏi các nàng có biết xảy ra chuyện gì hay không.

Bọn nha hoàn cũng không hiểu, không rõ tại sao một khắc trước còn đang làm việc, một khắc sau đã trực tiếp ngủ mất. Thái Ca đương nhiên cũng không hỏi ra cái gì.

Lúc này chân trời mặt trời đã mọc, sắc trời chậm rãi sáng lên.

Thái Ca lại lần nữa vào phòng, triệt để kiểm tra hết một lần trong phòng, phát hiện thiếu một cái lư hương. Nàng cũng không dám trì hoãn, bảo bọn nha hoàn tiếp tục canh giữ ở cửa, chính mình nhanh chóng đi chính viện.

*

Trong chính viện, Lâm Ngọc Trạch đã dậy, đang chuẩn bị vào triều. Tô thị bởi vì ngày hôm trước đãi khách mệt nhọc, hắn không đánh thức nàng, dặn bọn nha hoàn để Tô thị ngủ thêm một lát.

Lúc Thái Ca tới, gặp Lâm Ngọc Trạch đang chuẩn bị xuất môn.

Lâm Ngọc Trạch nhận ra nàng là đại nha hoàn bên người Lâm Cẩm Nghi, xem nàng đáng vẻ vội vàng, liền hỏi: "chỗ A Cẩm xảy ra chuyện gì?"

Thái Ca hơi nghi ngờ, nói: "Phu nhân hôm qua dặn dò nô tì chăm sóc cô nương, cô nương mới vừa rồi đã tỉnh, nô tì tới phục mệnh." Việc riêng quan hệ lớn, sự tình liên quan đến danh dự cô nương, trong phủ này thế tử cũng là người không biết nặng nhẹ, Thái Ca thật sự không biết dưới tình huống không có Tô thị quyết định, thế tử gia sốt ruột ái nữ sẽ náo ra động tĩnh gì.

Lâm Ngọc Trạch gật gật đầu, nói: "Phu nhân còn chưa dậy đâu, người cứ đợi lát nữa đi."

Thái Ca phúc thân, biết nghe lời đáp ứng vâng.

Lâm Ngọc Trạch thấy không có chuyện gì liên ra phủ, đi vào triều.

Chờ hán đi, Thái Ca liền đi tìm Vạn Lũ.

Vạn Lũ cùng giải quyết việc với Tô thị nhiều năm, giống như nhân tình, thấy nàng như vậy liền biết là xảy ra đại sự quan trọng, không cần Thái Ca mở miệng, nhân tiện nói: "Người chờ một lát, ta phải đi thông truyền phu nhân ngay."

một lúc, Tô thị từ trên giường ngồi dậy. Nàng còn mặc tấm y, trên người phủ một kiện ngoại sam, tóc cũng chỉ tùy ý vấn tà kẻ buông lỏng.

Thái Ca trở ra, vội quỳ xuống với Tô thị.

Tô thị vẫy vẫy tay, cho những người khác lui.

Thái Ca mới mở miệng nói: "Nô tì đáng chết, không thể chiếu cố tốt cô nương. Thịnh phu nhân ban chết."

Tô thị mày nháy dừng, "Cẩm Tú Uyển xảy ra chuyện gì? Người chậm rãi nói!"

Thái Ca nhẹn xuống lễ ý, đem sự tình đêm trước nói kỹ càng.

Tô thị nghe xong, sắc mặt cũng trắng bệch, luôn hỏi lại mãi: "Người khẳng định A Cẩm không gặp người ngoài nào?"

Thái Ca cúi đầu nói: "Đêm qua ngài đi rồi, nô tì tiến vào thu thập giường. Sáng nay nô tì đi vào cẩn thận nhìn qua, cô nương ở trong giường ngủ nghiêng thật sự an ổn, bên ngoài giường không có một nếp nhăn, cô nương cũng nói luôn ngủ ngon giấc..."

"Chỉ đánh mất cái lư hương sao..." Tô thị trầm tư một lát, nói: "Người đi về trước, bảo hạ nhân quản chặt miệng mình, cũng đừng nhắc với A Cẩm. Đợi ta điều tra xong lại định đoạt."

Thái Ca đương nhiên đáp ứng, rất nhanh lui ra ngoài.

Ra khỏi chính viện, Thái Ca mới cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo của mình khôi phục một chút độ ấm. Mới vừa rồi nàng thật sự cho rằng mình sẽ mất mạng.

Trong Cẩm Tú Uyển, Thiên Ti đêm trước bên ngoài tân phòng Tri Nhã uyển hỗ trợ đến nửa đêm, đang hầu hạ Lâm Cẩm Nghi rửa mặt chải đầu.

Lúc Thái Ca vào nhà, Lâm Cẩm Nghi tùy ý hỏi nàng: "Mới vừa rồi người đi đâu vậy? Sao vừa rồi không thấy."

Thái Ca cúi đầu, nói: "Nô tì đi phục mệnh phu nhân."

"À." Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, ánh mắt đảo bàn tròn bát bảo, cảm thấy tựa hồ thiếu cái gì, "Lư hương đâu? Ai cất đi rồi?"

Thái Ca cố gắng vờ trấn định, cười nói: "Là nô tì hôm qua nửa đêm không cẩn thận làm hỏng rồi, còn thỉnh cô nương thứ tội."

"thật tiếc hương liệu ta mới làm." Lâm Cẩm Nghi cảm thấy hơi đáng tiếc, bất quá cũng không nhiều lời với Thái Ca, dù sao chỉ một cái lư hương, một chút hương liệu, cũng không đáng gì, chỉ nói: "không việc gì, lần tới cẩn thận hơn là tốt rồi."

nói xong, Thái Ca lấy lý do đổi trà cho Lâm Cẩm Nghi để đi ra ngoài, đem nha hoàn gác đêm cùng gọi lại, dặn dò các nàng phải giữ chặt miệng, ai cũng không thể lộ ra.

Bọn nha hoàn đều biết sự kiện này quan hệ đến sinh tử của mình, nghe nói là phu nhân phân phó, đương nhiên không dám nhắc lại.

*

Lâm Cẩm Nghi rửa mặt chải đầu xong, liền đi Thuận Hoà đường.

Hôm nay đại tẩu tân hôn ngày thứ hai, cũng là ngày nàng ấy thỉnh các chúng trưởng bối Trung Dững hầu phủ.

Lúc Lâm Cẩm Nghi đến, Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị đang ngồi nói chuyện. Trung Dững hầu và Lâm Ngọc Trạch đều đã xuất môn vào triều.

Thấy Lâm Cẩm Nghi, Trung Dững hầu phu nhân liền cười kéo nàng đến trước mặt, hỏi: "Trở về nghỉ ngơi tốt chưa? Hôm qua nhìn con sắc mặt trắng dọa người, thực khiến người lo lắng."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu nói: "Uống xong chén thuốc ngủ một giấc, đã không còn khó chịu, để tổ mẫu lo lắng."

Tô thị ngồi bên Trung Dững hầu phu nhân, thần sắc có chút phức tạp hỏi nàng: "Cũng thật sự ngủ ngon?"

Lâm Cẩm Nghi thành thật gật đầu, "Buổi chiều gặp ác mộng, nhưng về sau ngủ rất ngon. Ngồi xem hiện giờ sắc mặt con hồng nhuận, còn lo lắng gì đâu?"

Sắc mặt nàng quả thật rất tốt, không có nửa điểm giống đêm trước. Nhưng mà Tô thị lo lắng cũng không phải chuyện này.

Mọi người nói vài lời, Lâm Phương Nghi cũng tới. Lúc sau, Lâm Bác Chí và Trịnh Kiều Nguyệt trước sau đi đến, hai người song song thỉnh an Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị.

Trịnh Kiều Nguyệt là cô nương cao gầy mảnh khảnh thanh tú, vóc người tuy rằng cao hơn so với nữ tử bình thường, lại bởi vì rất gầy, hơi có chút hương vị nhược phong phù liễu, vừa thấy đã thương. Lúc này nàng mang theo thẹn thùng của tân nương, cúi mắt đứng sau lưng Lâm Bác Chí.

Lâm Cẩm Nghi trong lòng âm thầm tán thưởng một tiếng, đại tẩu này nhìn nhu nhược tinh tế, hôm qua bị cảm nắng vẫn kiên trì không chịu cởi giá y, tâm tính cũng cứng cỏi.

Bọn nha hoàn dâng trà nóng lên, Lâm Bác Chí và Trịnh Kiều Nguyệt trước sau kính trà cho hai vị trưởng bối.

Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị nói vài câu hi vọng bọn họ ngày sau hảo hảo sống chung, cảm sát hòa mình vân vân, sau đó mỗi người cho bọn họ một cái hồng bao.

Trịnh Kiều Nguyệt nhận hồng bao, lại từ chỗ nha hoàn lấy đến vài cái hộp nhỏ, trước đem hai cái dâng cho Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị, sau đó lại chia cho Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi mỗi người một cái. Đây là lễ vật tân nương mang đến.

Trung Dững hầu phu nhân được cái đai buộc đầu bằng gấm thêu mây cát tường như ý, Tô thị là một bộ quần áo trẻ con mềm mại. Hai thế này đường may đều tinh mịn, vừa thấy đã biết là tốn công phu.

Lâm Phương Nghi là một cành thoa hoa mai lưu ly. Hoa mai khéo léo đáng yêu, lưu ly óng ánh trong suốt, cũng hàng cao cấp khó có được.

Lâm Cẩm Nghi cũng mở nắp của mình, bên trong có một cái vòng tay san hô đỏ như máu.

San hô cũng không tính là đặc biệt quý báu, khó được là vòng tay này từng hạt san hô châu đều vô cùng tốt, hình dạng lớn nhỏ đồng đều, từng hạt còn dùng trăm hoa khắc chữ nhỏ. Nàng nhẹ nhàng chuyển động từng hạt, mới phát hiện mỗi một hạt châu san hô đều khắc lại một đoạn [tâm kinh].

Mỗi kiện lễ vật đều thập phần quý trọng không thể nói rõ, cũng có thể nhìn ra Trịnh Kiều Nguyệt dụng tâm.

Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị đều rất thích nàng, khi nói chuyện với nàng càng vẻ mặt ôn hoà.

Trịnh Kiều Nguyệt thấy tất cả mọi người coi như vừa lòng, trái tim treo trong lồng ngực cuối cùng cũng thả xuống. Trước khi nàng gả vào Trung Dững hầu phủ, nương nàng dặn dò ba lần, nàng gả đến là thứ tử hầu phủ, trên đầu có bà bà thủ đoạn cao, phía dưới còn tiểu cô đích nữ như châu như ngọc được nuông chiều lớn lên, ngày thường nhất định phải cẩn thận chặt chẽ, trăm ngàn đừng bị người bắt được gót chân...

Trước mắt nàng cảm thấy nương lo lắng quá mức, xem tính tình bà bà vẫn là thập phần mềm mại, về phần tiểu cô... Nàng vụng trộm đánh giá Lâm Cẩm Nghi, tiểu cô một ngày trước giúp mình một đại ân, nghĩ đến cũng tốt tính.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Mấy người nói xong, cùng nhau dùng bữa.

Lâm Bác Chí đi tiền viện đọc sách, Lâm Phương Nghi và Lâm Cẩm Nghi đi thư phòng.

Trịnh Kiều Nguyệt hầu hạ Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị dùng xong bữa sáng, lại từ trong tay nha hoàn tiếp nhận chung trà, để Trung Dũng hầu phu nhân từ tay nâng uống mấy ngụm trà nóng, còn cẩn thận lấy khăn thay Trung Dũng hầu phu nhân lau lau khóe miệng.

Tô thị thấy nàng hầu hạ săn sóc cẩn thận, nghĩ đến thân mình nàng, bảo nàng về Tri Nhã uyển nghỉ ngơi.

Trịnh Kiều Nguyệt một đêm trước mới bị hoảng sợ, thân mình mỏi mệt, quả thật cũng có chút chống đỡ không được, liền không ở lâu.

Bọn tiểu bồi đều ly khai, Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị cùng ngồi phẩm trà.

"Trịnh gia cô nương cũng không tệ." Trung Dũng hầu phu nhân tự đáy lòng khen.

Tô thị cũng gật gật đầu, nói: "Thanh Hà bá phủ đến cùng thế gia cường thịnh tiền triều, gia phong đương nhiên là không kém." Chỉ là số phận kém chút.

Tiền triều sụp đổ rồi, thái tử đăng cơ, Trịnh gia lại đi sai, từ nhất đẳng quốc công, bị giáng thành Thanh Hà bá hiện tại. Triều đại trải qua mấy đời, Thanh Hà bá phủ rốt cuộc không xuất ra một nhân vật xuất chúng, có thể nói đã sớm rời xa trung tâm quyền lực.

Cha Trịnh Kiều Nguyệt, là đích thứ tử Thanh Hà bá, là một người nhân từ, năm đó vẫn cũng Lâm Ngọc Trạch hoàn khổ một chỗ thực không tệ, hai người lúc trước đã định phải làm thông gia. Đáng tiếc Tô thị vào cửa rồi vẫn không có thể sinh ra nam đinh, lại tiện nghi cho Lâm Bác Chí.

"Nhìn lại đi, con cũng phải giữ tâm nhân." Trung Dũng hầu phu nhân nhắc nhở.

Tô thị gật gật đầu, tự nói đã hiểu.

Nàng nhiều năm không sinh được, Lâm Bác Chí kế thừa tước vị vốn là chuyện vãn đã đóng thuyền. Nhưng hôm nay nàng đột nhiên mang thai, rất có khả năng sinh hạ nam đinh, tước vị này không còn là chuyện của Lâm Bác Chí.

Lâm Bác Chí mấy năm nay đều ở tiền viện đi theo Trung Dũng hầu, tâm tính không xấu. Nhưng ế có người chăm ngời, cũng không phải không có khả năng thay đổi tâm tính.

Tâm hại người, Tô thị không có, tâm phòng người, nàng cũng phải có.

*

Tiêu Tiềm đã nhiều ngày tâm tính tốt lắm.

Thị vệ thống lĩnh Vương Đồng xem ra, là có chút chuyện quỷ dị.

Phải biết rằng vương gia nhà hần nhiều năm qua vốn vui giận không hiện ra sắc, nhất là sau khi vương phi đi, vương gia nhà hần lại càng vui giận khó phân biệt.

Nhưng ai biết, vương gia nhà hần từ hôm đi Trung Dũng hầu phủ dự tiệc về, đi ra ngoài một buổi tối, trở về liền rất không đúng —— trên mặt thường thường còn mang theo ý cười nhợt nhạt không nói, lúc phân phó bọn họ làm việc, ngữ khí cũng ảm áp không ít.

Lúc trước một thư đồng hầu hạ trong thư phòng, không cẩn thận đập vỡ bút ngọc trên đá rửa, hần cư nhiên một chút cũng không trách tội, phạt nhẹ rồi cho qua.

Vương Đồng cảm thấy rất cần tìm đạo sĩ hoặc hòa thượng, tới nhìn vương gia nhà hần. Nhìn xem có phải đi đêm nhiều, gặp phải quỷ quái gì hay không.

Đương nhiên hần cũng chỉ dám ngấm trong lòng, trên mặt một chút cũng không dám biểu hiện ra.

Hôm nay, Tiêu Tiềm phân phó Vương Đồng đi Hoàng Giác tự ngoài thành, bỏ bài vị và đèn dầu của vương phi qua đời.

Vương Đồng càng nghĩ càng không thích hợp, bài vị kia vương gia nhà hần tự tay khắc, đèn dầu là vương gia nhà hần tự châm, lúc đó còn quyền rất nhiều tiền bạc cho nhà chùa, dặn dò bọn họ phải cẩn thận chăm sóc, trăm ngàn không thể để đèn tắt.

Qua mấy tháng, vương gia nhà hần ngoài làm việc cho hoàng đế, chính là đi Hoàng Giác tự trông bài vị và đèn dầu cho vương phi.

Trước mắt, vương gia nhà hần cư nhiên bảo hần đều bỏ hết đi.

Bất quá Tiêu Tiềm đã nói, Vương Đồng đương nhiên phải đi làm.

Đến Hoàng Giác tự Vương Đồng nghe ý tứ Tiêu Tiềm, trong lòng lo sợ, gọi lão Phung trọng đến nói chuyện.

Lão Phung trọng nghe hần miêu tả xong, niệm câu phật hiệu, cẩn thận ngẫm nghĩ nói ra một câu "Chư pháp theo nguyên nhân, Như Lai nói là nhân".

Vương Đồng làm sao nghe hiểu được, sốt ruột nói: "Phung trọng đại sư, ngài xem có nên cho ta bùa hộ mệnh, trừ tà phù linh tinh gì đó hay không, ta trở về đưa cho vương gia nhà ta."

Lão Phung trọng chỉ cười không nói, hai tay chấp thành chữ thập nói cáo biệt.

Hoàng giác tự thuộc hoàng gia, đương kim đều thập phần tôn kính vị phung trọng giữ kín như bưng này. Ông đã không muốn nhiều lời, Vương Đồng cũng không thể bắt buộc, chỉ đành về vương phủ phục mệnh.

Trở lại Trần Nam vương phủ, Vương Đồng một đường đi thư phòng. Hạ nhân thư phòng lại nói vương gia cũng không ở tiền viện. Vương Đồng đành phải đi Tăng Hương viện.

Theo lý hần là một thị vệ, vốn không thuận tiện ra vào hậu trạch. Nhưng nay vương phi đã không còn, bên người vương gia bọn họ không có nữ tử khác, không cần kiêng kị cái gì.

Thủ vệ sai vật thông truyền một tiếng, Vương Đồng vào phòng.

đi vào, hần liền phát hoảng.

Vương gia nhà hần cư nhiên... cư nhiên mặt mang cười đang dùng miếng vải bông mịn chà lau từng món trang sức của vương phi đã quá cổ.

Việc này làm hần sợ tới mức lui về phía sau nửa bước mới đứng vững.

Tiêu Tiềm thả đồ trong tay, trên mặt ý cười cũng phai nhạt xuống, hỏi hần: "Sự tình đều làm thỏa đáng?"

Vương Đồng áp chế kinh ngạc trong lòng, gật đầu nói: "Đều làm tốt."

Tiêu Tiềm lại rũ mắt xuống, lau trang sức, cẩn thận đặt lại.

Vương Đồng thấy hần hành động kỳ quái, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh.

... vương gia nhà hần quả nhiên trúng tà! hần vừa rồi nên cường ngạnh hơn, dù cướp cũng phải cướp vài cái bùa hộ mệnh, phù trừ tà trở về!

Tiêu Tiềm đùa nghịch cái gì đó trong tay gì đó, nói ra tiếng: "Tháng sau sinh thần thái hậu, người đi bảo Nhụy Hương chọn tốt lễ vật."

Vương Đồng nuốt nước miếng, gật gật đầu.

vương gia nhà hần đặc biệt chuẩn bị lễ vật sinh thần thái hậu, cũng là một việc lạ.

Vương Đồng là một tiểu binh lúc Tiêu Tiềm lần đầu lên chiến trường cứu được từ quý môn quan, từ đó luôn được hần mang theo. Vương Đồng là con nhà không cha không mẹ, từ nhỏ tự mình lớn lên, mười mấy tuổi tòng quân, có thể nói Tiêu Tiềm là người tốt nhất trong cuộc đời hần. hần ở bên người Tiêu Tiềm đã lâu, cũng biết một ít chuyện Tiêu Tiềm trải qua ——

Mẫu thân của Tiêu Tiềm vốn là cung nữ, tiên đế say rượu sủng hạnh một lần, không lâu liền hoài thai. Tiên đế đối với bà cũng chưa nói tới yêu thích, tùy ý phong ngũ phẩm mỹ nhân, không hỏi đến nữa.

Lúc Tiêu Tiềm tám tuổi, mẫu thân hần chết bệnh, hần ở trong cung nhận hết nhân tình âm lạnh. Lại qua hai năm, tiên đế đột nhiên nhớ tới mình còn có một con trai, đưa hần cho thái hậu lúc ấy vẫn là hoàng hậu chiêu khanh.

Thái hậu có hai hoàng tử một công chúa, chăm sóc con mình còn không kịp, làm sao lo lắng Tiêu Tiềm. Nhiều năm qua cũng chỉ là làm chút mặt ngoài.

Tiêu Tiềm ở trong hoàn cảnh như vậy, sống đến mười tám tuổi, ra cung xây phủ.

Nếu không phải hần sau này ở trên chiến trường lập kỳ công, đương nhiên cũng sẽ không có vinh quang hôm nay.

"Thất thần làm cái gì? Còn không đi mau!" Tiêu Tiềm phản phó một tiếng, đánh gãy suy nghĩ của Vương Đồng.

Vương Đồng đáp ứng một tiếng, xoay người đi tìm Nhụy Hương.

Nhụy Hương từ trước hầu hạ Sầm Cẩm, Sầm Cẩm đi rồi, nàng bắt đầu trọng trách quản lý công việc trong Trấn Nam vương phủ.

Vương Đồng đơn giản rõ ràng chọn chỗ hiểm yếu chuyển đạt mệnh lệnh của Tiêu Tiềm.

Nhụy Hương sóng mắt lưu chuyển, trong lòng đương nhiên có chút kinh ngạc, nhưng nàng vẫn chưa nói thêm gì, chỉ đáp: "Ta đã hiểu."

*

một tháng sau, thái hậu sinh thần sáu mươi lăm tuổi. Tuy rằng không phải chính thọ, nhưng đến cùng bà là nữ tử tôn quý nhất Đại Diệu, thọ yển tất nhiên là phi thường nào nhiệt.

một nhà Trung Dũng hầu đều trong danh sách khách mời.

Tuy rằng Trung Dũng hầu phu nhân thân mình còn chưa khỏe hẳn, Tô thị lại không tiện, nhưng trường hợp long trọng như vậy, hiển nhiên các bà cũng không thể thất lễ.

Hôm nay sáng sớm, Lâm Cẩm Nghi dậy sớm trang điểm, cùng các trưởng bối ngồi lên xe ngựa tiến cung.

Trung Dũng hầu phu không phải gia đình cường thịnh bình thường luôn có cơ hội tiến cung. Tô thị rất không yên tâm, trên xe ngựa còn liên tiếp dặn dò Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi, nhất định phải cẩn thận ngôn hành.

Đến cửa hoàng cung, mọi người Tô thị tách ra Trung Dũng hầu, Lâm Ngọc Trạch, Lâm Bác Chí. Lâm Cẩm Nghi phụ trách đỡ Tô thị, Lâm Phương Nghi và Trịnh Kiều Nguyệt đỡ Trung Dũng hầu phu nhân. Mấy người vào cửa cung, đi bộ đến Từ Ninh cung.

Lúc tiến cung chính là sáng sớm, bên ngoài cũng không phải rất nóng.

Lâm Cẩm Nghi đỡ Tô thị, thường thường quan tâm hỏi hai câu.

Tô thị hàng năm ở trong phủ quản lý công việc, tinh lực và thể lực vẫn không tồi, tuy rằng thân mình cồng kềnh hơn, cũng có thể ứng phó.

Chỉ có Trung Dũng hầu phu nhân đến cùng tuổi cao đi đứng không tiện, lại bệnh hàng năm, không còn sức.

Đoàn người đi một khắc rồi ngừng lại, để Trung Dũng hầu phu nhân nghỉ một chút.

Cứ như vậy đi một chút ngừng một chút, rốt cục đến Từ Ninh cung.

Trong Từ Ninh cung, nữ quyến các nhà đã ục tục đến, lúc này đang tốp năm tốp ba ngồi một chỗ nói chuyện.

Trung Dũng hầu phu ở trong huân quý kinh thành cũng không tính là biết nhiều, cho nên đến chào hỏi cũng chỉ mấy nhà. Nóng vội nhất là Thanh Hà bá phu nhân và Gia Định hầu phu nhân. Thanh Hà bá phu nhân cũng chính là tổ mẫu Trịnh Kiều Nguyệt, hai nhà thành thông gia, quan hệ khác với tầm thường. Gia Định hầu phu nhân là vì Gia Định hầu được Trung Dũng hầu dẫn dắt, hai nhà nhiều năm qua luôn đi lại thường xuyên.

Gia Định hầu phu nhân và Trung Dũng hầu phu nhân nói chuyện, cười tùm tùm lôi kéo tay Lâm Cẩm Nghi nói: "Cẩm Nghi chúng ta thật sự trưởng thành, mấy tháng không gặp càng lớn hơn."

Lâm Cẩm Nghi hôm nay mặc áo màu hồng mai thêu hoa, càng có vẻ chói lọi. Nàng từ trước cũng tham dự không ít lần, đã vài lần gặp Gia Định hầu phu nhân, chỉ nhớ rõ bà là phụ nhân mặt tròn rất hòa khí.

hiện tại nàng đến cùng vẫn không quá quen với Gia Định hầu phu nhân đột nhiên thân cận, liền cúi đầu xuống giả bộ ngượng ngùng.

Ái ngờ Gia Định hầu phu nhân lôi kéo tay nàng cũng không buông, hỏi nàng gần đây ở nhà chơi gì, đọc sách gì.

Lâm Cẩm Nghi cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đến quan hệ hai nhà thân hậu, có lẽ từ trước Gia Định hầu phu nhân đó vẫn đối xử với biểu muội như vậy, nhất nhất trả lời.

Gia Định hầu phu nhân nghe xong, từ ái vỗ vỗ mu bàn tay nàng, càng biểu hiện yêu thích rõ ràng.

Tô thị và Trung Dũng hầu phu nhân liếc nhìn nhau, hai người hiểu trong lòng mà không nói, cười ăn ý.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Gia Định hầu phu nhân khen Lâm Cẩm Nghi như hoa nở, lại nghe nói nàng hiện tại thay Tô thị chăm quản việc bếp núc, lại càng khen nàng đến tận trời.

Lâm Cẩm Nghi nghe mặt đỏ không thôi, quay đầu như cầu cứu nhìn về phía Tô thị.

Tô thị liền cười nói với Gia Định hầu phu nhân: "Ngài không cần khen như vậy, nàng vẫn là tâm tính tiểu hài nhi, không nên nghe lời khen."

Gia Định hầu phu nhân lại nói: "Ta xem Cẩm Nghi cũng rất tốt, là đứa nhỏ nhu thuận biết chuyện, đáng khích lệ."

đang nói chuyện, thái giám ở cửa xướng nổi lên, "Thái hậu giá lâm——"

Mọi người đều an tĩnh lại, nhất loạt đứng lên.

Trong khoảnh khắc, thái hậu mặc cung trang gấm vóc tơ vàng được hoàng hậu đỡ tay, chậm rãi đi vào trong điện.

Thái hậu mừng thọ sáu mươi lăm, đầu đã đầy tóc bạc, sắc mặt cũng vẫn hồng nhuận, thần thái thông dong, trên mặt không tỏ vẻ kiêu căng, nếu không phải bà toàn thân trang điểm hoa lệ, lại có hoàng hậu đi theo, thật không khác lão nhân nhà bình thường.

"Thái hậu vạn an." Mọi người nhất tề phúc thân.

Thái hậu vui tươi hơn hờ gật đầu, nói: "Hảo hảo, đều đến a. Miễn lễ đi."

Vừa nói, thái hậu được hoàng hậu đỡ một bên, ngồi lên vị trí cao nhất trong điện.

Cung nhân dâng trà mới, hoàng hậu tự mình nhận, đưa tới trước mặt thái hậu.

Thái hậu nhấp một ngụm, có chút trẻ con nói: "Sáng sớm uống vài chén trà nhỏ, bây giờ thật nhạt miệng, không muốn trà. Lấy chút mứt hoa quả trái cây cho ai gia ăn đi."

Hoàng hậu cười khuyên nhủ: "Ngài mấy ngày trước đây ăn vặt nhiều, dùng cơm ít, hoàng thượng đã dặn dò ngài phải ăn ít thứ đó đi."

Thái hậu hừ một tiếng, quay mặt qua một bên nói: "Hôm nay là sinh nhật ai gia, nếu không có thể ăn thứ mình muốn ăn, sinh nhật của ai gia còn có ý nghĩa gì?"

Hoàng hậu không có biện pháp, chỉ đành nói: "Hảo hảo, ngài đừng nóng giận, thần thiếp cho người đi lấy."

Thái hậu thế này mới vừa lòng gật gật đầu, trên mặt lại có ý cười.

Ở đây tất cả mọi người đã quen tính khí hành vi của thái hậu như đứa nhỏ. Đương nhiên, từ trước thái hậu vẫn là có chút tinh minh khỏe mạnh, nhưng mấy năm gần đây, thái hậu tuổi lớn, mới mắc bệnh tâm thần, nhất thời hồ đồ, nhất thời thanh tỉnh. Trước mắt không cần phải nói, đương nhiên là đang hồ đồ.

không bao lâu, cung nhân bưng một mâm mứt hoa quả trái cây đi lên.

Thái hậu vui tươi hơn hờ lấy hai miếng bỏ vào miệng, mới bắt đầu nói chuyện cùng mọi người. Nay bà không thanh tỉnh lắm, nói chuyện bừa bãi, thập phần không biết điều, mọi người cũng chỉ có thể cố gắng phụ họa.

Thái hậu cùng các nữ quyến nói xong, bỗng nhiên thấy mấy người Trung Dũng hầu phủ ngồi ở trong điện phía sau.

Bà cười hề hề nói: "A Cẩm, sao con ngồi phía sau như vậy? đã vào Từ Ninh cung, cũng không biết lên đây trò chuyện cùng ai gia."

Lâm Cẩm Nghi sững sốt, nào biết đâu rằng thái hậu hóa ra biết tiểu biểu muội. Nàng có chút mờ mịt nhìn về phía Tô thị, Tô thị cũng có chút không hiểu, chỉ nhỏ giọng nói: "Thái hậu gọi con, còn không mau đi!"

Lâm Cẩm Nghi lập tức đứng lên đi về phía trước, hành lễ với thái hậu.

Thái hậu vẫy vẫy tay, ý bảo nàng không cần đa lễ, lại đón nàng đến phía trước.

Lâm Cẩm Nghi đứng cạnh thái hậu, thái hậu bảo cung nhân kê thêm ghế dựa, cho nàng ngồi xuống, lại lôi kéo tay nàng nói: "thật lâu không nhìn thấy con, con gần đây đang bận cái gì?"

Lâm Cẩm Nghi đành phải thành thật nói: "Mấy ngày gần đây đều ở nhà luyện chữ, đọc sách, quản chút công việc vặt trong phủ."

Thái hậu nghe xong gật gù đầu, nói: "Con nay đã có thể quản gia à? thật sự là trưởng thành." nói xong lấy mứt hoa quả trái cây đưa cho nàng, "Đến, ai gia thưởng cho con một miếng."

Mứt hoa quả bị đưa tới miệng, Lâm Cẩm Nghi đành phải mở miệng ra, từ tay thái hậu thử một miếng.

"Ăn ngon không?" Thái hậu cười tủm tỉm hỏi nàng.

mứt hoa quả trong cung đương nhiên so với bên ngoài ngon hơn. Lâm Cẩm Nghi thành thật nói: "Ăn ngon, tạ thái hậu thưởng."

Thái hậu rất hào phóng nói: "Vậy lúc con ra cung, ai gia cho người gói một ít mang về cho con. Chừng nào ăn hết, lại tiến cung hỏi ai gia."

Lâm Cẩm Nghi thụ sủng nhược kinh đáp ứng. Trong lòng nhin không được kinh ngạc, Tô thị không phải nói Trung Dĩnh hầu phủ không có cơ hội tiến cung sao? Thế nào trước mắt thái hậu mình lại trở nên thân thiết rồi?!

Mọi người ở đây ai cũng kinh ngạc, không rõ vì sao nhảy mắt Trung Dĩnh hầu phủ lại có một cô nương được thái hậu thích như vậy.

Thái hậu và Lâm Cẩm Nghi nói vài lời, lại quay ra tán gẫu cùng những người khác.

Lâm Cẩm Nghi từ trước cũng thường đi lại với thái hậu, coi như đã quen, nhưng mọi người thường thường dùng ánh mắt đánh giá mình, khiến nàng cảm thấy đứng ngồi không yên. Bất đắc dĩ thái hậu vẫn lôi kéo tay nàng không buông, nàng cũng không thể mượn cớ trở lại chỗ ngồi của mình.

nói một hồi lâu, thái giám trước diện lại xướng lên: "Hoàng thượng giá lâm——"

Tất cả nữ quyến đứng dậy, nghiêng người hành lễ.

Sau đó, Phong Khánh đế long chương hỏ bộ đi đến. đi theo sau là Tiêu Tiềm, Vinh vương gia, và các quý tộc hậu duệ hoàng tộc.

Lâm Cẩm Nghi vội nhường vài bước sang bên cạnh, đứng cạnh nữ quyến khác.

"Cung chúc mẫu hậu đại thọ!" Hoàng đế mang theo đoàn người, quỳ trước mặt thái hậu mừng thọ.

Thái hậu cười cho bọn họ miễn lễ, nói: "Hào hảo, các người đều đến." Sau đó bắt đầu thnh thoảng nhìn đám người Tiêu Tiềm nói chuyện.

Long tôn phượng tử ngồi vây quanh thái hậu một vòng, tất cả nữ quyến đều dời sang bên cạnh một đoạn.

đang trò chuyện, thái hậu liền mơ hồ hỏi Vinh vương gia: "Tiểu Cừu à, con thành thân cũng đã nhiều năm, ai gia còn chờ ôm đứa nhỏ của con đó. Con cũng nên nhanh một chút."

Vinh vương gia dưới gối đã có hai con trai, lúc này Vinh vương phi còn mang theo hai hài tử an vị ở trong điện, lúc trước còn thỉnh an thái hậu. Hiển nhiên thái hậu chớp mắt đã quên.

Vinh vương gia cũng không giải thích, theo lời thái hậu nói: "Ngài nói phải, nhi thần sau khi trở về nhất định nỗ lực gấp bội. Sinh hạ nhiều vài đứa, cho bọn họ dặt tay nhau tới thỉnh an ngài."

Thái hậu cười liên tục gật đầu, "Con biết là tốt rồi. Ai gia cũng mong chỉ trông ngày đó đâu."

Lúc này thời gian đã gần buổi trưa, đến lúc bày yến.

Thọ yến ở Từ Ninh cung, nhưng nam tử và nữ quyến tách ra.

Thái hậu đương nhiên muốn cùng bàn với hoàng đế mọi người, nữ quyến khác không phải người trong tôn thất đi theo cung nhân đến thiên điện.

Lâm Cẩm Nghi mới vừa rồi đã cố hết khả năng khiến mình không tồn tại, thấy tất cả mọi người nhất nhất đi ra ngoài, cũng muốn xen lẫn trong đám người đi ra.

Ai ngờ thái hậu mất sắc lại nhìn thấy nàng, còn mở miệng nói: "Ồi, A Cẩm, con định đi chỗ nào?" Sau đó lại khế đẩy Tiêu Tiềm bên cạnh, "Còn không mang tức phụ con ngồi lại đây? một lát còn khai tiệc."

Lâm Cẩm Nghi lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, hóa ra thái hậu không phải thân cận "Lâm Cẩm Nghi", mà tự coi nàng thành Sầm Cẩm..

Buồn cười là, nàng tuy rằng quả thật là "Sầm Cẩm", nhưng trước mắt lại không đúng. Nàng hóa ra bị coi thành thể thân của chính mình.

Nữ quyền trong phòng còn chưa đi hết, nghe được lời này của thái hậu, cũng đều hiểu ra. Lúc trước không ít người thấy Lâm Cẩm Nghi ở trước mặt thái hậu được yêu thích như vậy, không tránh khỏi có chút ghen tị, trước mắt lại đều mang theo dáng vẻ xem trò hay. Một nàng lúc trước còn ngồi ở bên người thái hậu, cùng thái hậu một hỏi một đáp, hóa ra là bị coi thành người khác... Ai cũng biết Trần Nam vương lãnh thanh lãnh tính, quan hệ với thái hậu cũng chỉ thường thôi, chẳng lẽ còn có thể vì một câu của thái hậu, thực sự coi Lâm Cẩm Nghi là thành vương phi quá cố của mình?

hắn khẳng định là muốn giải thích. Đến lúc đó Lâm Cẩm Nghi thành chuyện cười.

không ít người vì xem náo nhiệt, đều thả chậm cước bộ, đứng lại. Đế hậu mọi người tuy rằng cũng biết thái hậu nhận sai người, nhưng cũng không có ai vạch trần, chỉ còn chờ xem phản ứng của Tiêu Tiềm.

Lâm Cẩm Nghi sắc mặt trắng bệch, cũng biết mình sắp sửa xấu mặt. Nàng không khỏi dùng dư quang tìm kiếm thân ảnh Tô thị, nhưng chỗ ngồi của mọi người Tô thị là ở sát bên cửa, đã sớm được dẫn đi thiên điện.

"Mẫu hậu nói phải" Tiêu Tiềm vui vẻ đứng lên, đi đến bên người Lâm Cẩm Nghi, cười nói: "Mẫu hậu nói cho nàng qua ngồi."

Lâm Cẩm Nghi sững sờ tại chỗ, không thể nào nghĩ tới hôm nay Tiêu Tiềm cư nhiên phối hợp với thái hậu như vậy.

Người chờ xem kịch vui đều thất vọng, chỉ cảm thấy hôm nay Tiêu Tiềm rất khác thường. Bất quá rất nhanh, ánh mắt Tiêu Tiềm lạnh lùng quét tới, các nàng cũng không dám ở lâu, cước bộ nhanh hơn đi ra khỏi chính điện.

Tiêu Tiềm đã nói như vậy, Lâm Cẩm Nghi đâm lao phải theo lao, chỉ đành theo Tiêu Tiềm ngồi lại bên người thái hậu, còn ngồi phía bên kia chính là Tiêu Tiềm.

Rất nhanh, cung nhân bắt đầu dâng đồ ăn, mấy người phân bàn ngồi xuống.

Lấy địa vị của Tiêu Tiềm hôm nay, đương nhiên là ở chính bàn phía trên. Hoàng đế ngồi bên tay trái Thái hậu, hoàng hậu ngồi bên tay phải. Tiêu Tiềm ngồi ở phía bên kia hoàng đế, sau đó chỗ trống bên cạnh chính là của nàng, hẳn nâng nâng cằm với Lâm Cẩm Nghi. Lâm Cẩm Nghi kiên trì ngồi xuống, nghe Tiêu Tiềm nhẹ giọng nói: "Mẫu hậu hôm nay đại thọ, Lâm nhi cô nương lúc này cũng không muốn phá hưng trí của người?"

Lâm Cẩm Nghi cứng ngắc gật gật đầu. Đúng vậy, bất quá gặp dịp thì chơi, lúc trước Vinh vương gia vì muốn thái hậu cao hứng, ngay con trai của mình cũng nói chưa có, nàng phối hợp một chút đã là gì? Hoàng đế và hoàng hậu cũng không giải thích, nếu nàng phá hủy bầu không khí này, chọc quý nhân mất hứng, ngược lại thành tội nhân.

Mở tiệc, hoàng thất mọi người vừa nói chuyện với thái hậu, vừa dùng cơm.

Lâm Cẩm Nghi như đứng trên đồng lửa, như ngồi trong đồng than, cúi đầu không có khẩu vị. Trong điện mọi người tuy rằng đều không vạch trần, nhưng nàng có thể cảm giác được không ít ánh mắt đánh giá bắn khoả trên người mình. Những ánh mắt này, dù sao cũng không phải thiện ý.

Thái hậu mặt mày hồng hào, quả thật là cao hứng, ăn đồ ăn còn đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Ôi, tiểu Bát, không phải nói thịt thỏ bát bảo này là tức phụ con thích nhất sao? Con tới nha, bưng qua đi."

Thịt thỏ bát bảo quả thật là món ăn lúc trước Sầm Cẩm thập phần yêu thích.

Lâm Cẩm Nghi hận không thể tìm cái lỗ chui vào, lúc này lại vẫn xấu hổ cười nói tạ ơn.

Còn Tiêu Tiềm ngồi ở bên cạnh nàng dường như vẫn thoải mái không biết, còn tự tay gấp một đĩa để vào trong bát cho nàng, nói: "Vẫn là mẫu hậu chu toàn, ta thiếu chút nữa đã quên nàng thích nhất món này."

Miệng nói ấm áp ôn nhu như vậy, chỉ có vào lúc hai người vẫn còn tốt đẹp, Lâm Cẩm Nghi mới được nghe. Việc đã đến nước này, nàng có chút dờ dẩn, như rối gỗ bị giật dây ăn thịt thỏ.

thật vất vả sống quá ngo yển, thái hậu có chút mệt mỏi, hoàng hậu tự mình đưa bà đi nội điện nghỉ trưa.

Đội thái hậu đi rồi, Phong Khánh đế mới nhớ tới thay Lâm Cẩm Nghi giải vây, quay đầu nói với Tiêu Tiềm: "cô nương này so với vương phi trước của Bát đệ có vài phần tương tự, cũng khó trách mẫu hậu nhận sai."

Lâm Cẩm Nghi đứng lên phúc thân, hồi bẩm: "Thần nữ xuất thân từ Trung Dũng hầu phủ, vương phi ngài nói đúng là biểu tỷ của thần nữ."

Phong Khánh đế hiểu rõ gật gật đầu, "Vây khó trách." Sau đó lại an ủi nàng: "Mọi người đều biết hôm nay ngươi là vì đỡ thái hậu cao hứng mới như vậy, không cần để ở trong lòng. Tốt rồi, ngươi tự đi tìm tổ mẫu ngươi đi, đừng bắt buộc ở chỗ này."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, rất nhanh theo nội thị đi thiên điện.

Tiêu Tiềm hôm nay tâm tình rõ ràng không tệ, bên môi luôn mang theo ý cười nhàn nhạt, chờ Lâm Cẩm Nghi đi rồi, hắn mới thu hồi ánh mắt, tươi

cười cũng phai nhạt.

Bộ dáng này, rơi vào trong mắt Phong Khánh đế, có chút cổ quái.

trên chính bàn cũng không có ngoại nhân, Phong Khánh đế đề thấp thanh âm, có hưng trí trêu ghẹo nói: "Mẫu hậu hôm trước còn muốn thay người tục thú, hôm nay lại hồ đồ, nhận làm tiểu cô nương Lâm gia kia."

Tiêu Tiềm thần sắc không thay đổi nói: "Mẫu hậu có tâm. Chờ mẫu hậu tỉnh táo lại, nói cũng không muộn."

Phong Khánh đế gật gật đầu, ý vị thâm trường nói: "Lâm gia tiểu cô nương này cũng rất không tệ, nhẫn nhịn được. Trẫm nhớ hình như nàng còn chưa hứa cho nhà ai..."

Tiêu Tiềm không tiếp lời, nhìn ra chỗ khác nâng chén trà lên uống.

Phong Khánh đế tự tìm mất mặt, cũng không nói tiếp, ngược lại nói: "Mẫu hậu bệnh tình liên tục bất định như thế, thực lo lắng. Các người ngày thường đều đi lại ở ngoài cung, nếu nhìn thấy đại phu y thuật cao siêu, cứ việc mang tiến cung thử một lần."

Mọi người đương nhiên đáp ứng.

*

Lại nói Lâm Cẩm Nghi.

Nàng theo nội thị vào thiên điện, lúc này yến hội ở thiên điện cũng đã sắp kết thúc.

Nàng lúc trước vì bị ở lại chính điện, không ít người đều thấy trong mắt, lúc này nàng đương nhiên trở thành tiêu điểm.

Lâm Cẩm Nghi hơi cúi đầu, không để ý tới này tầm mắt mọi người, tìm được mọi người Trung Dững hầu phủ, liền ngồi xuống.

Trước lúc mở tiệc Tô thị thấy nàng chậm chạp chưa đến, liền đi hỏi cung nhân, cung nhân chỉ nói nàng được thái hậu giữ lại chính điện, cũng không để ý trên bàn có người thỉnh linh trêu đùa: "cô nương Trung Dững hầu phủ thật có phúc khí, được thái hậu coi trọng không nói, còn rất được Trấn Nam vương ưa thích. Sợ là Trung Dững hầu phủ lại sắp ra một vương phi."

Nghe thấy Tô thị trừng mắt tức giận quay đầu muốn đi tìm người nói mát kia.

Bất đắc dĩ trong thiên điện người đông, tất cả mọi người coi là chuyện không liên quan, người nói chuyện đó căn bản không thể nào tìm ra.

Tô thị mọi người sợ Lâm Cẩm Nghi ở chính điện xảy ra chuyện gì, lo lắng đề phòng ăn xong tiệc.

Lúc này Lâm Cẩm Nghi rốt cục an toàn trở lại bên cạnh, Tô thị thập phần khẩn trương kéo tay nàng, hỏi lúc trước đến cùng phát sinh chuyện gì.

Lâm Cẩm Nghi cảm giác được lòng bàn tay Tô thị đầy mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười cười, nói: "Ngài yên tâm, không phải đại sự gì, trở về phủ sẽ nói với ngài."

Trước mắt nhiều người nhiều miệng, quả thật không phải lúc nói chuyện. Tô thị không tiếp tục truy vấn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Trong thiên điện đám nữ quyến vốn đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Lâm Cẩm Nghi vừa tới liền triệt để thành đề tài câu chuyện cho mọi người. Mọi người tuy rằng bên ngoài khó mà nói gì, nhưng đều có ý vô tình nhìn lại.

Lâm Cẩm Nghi biết rõ mình đã gai mắt rất nhiều người, càng muốn trốn tránh. Bất đắc dĩ thọ yến của thái hậu kéo dài cả ngày, trước mắt tuy rằng thái hậu đi ngủ trưa, các nàng vẫn phải ở lại Từ Ninh cung.

Bên kia sương phòng hoàng hậu hầu hạ thái hậu ngủ trưa, ở chính điện Phong Khánh đế cùng đám long tôn phượng tử cũng đều đi ra tiền triều, hoàng hậu liền cho cung nhân dẫn mọi người ở thiên điện về chính điện dùng trà nói chuyện.

Đám người Trung Dũng hầu phủ đi ở phía sau, lúc trở lại chính điện mới phát hiện chỗ ngồi vốn của mình đã bị người khác chiếm.

Tuy rằng không quy định phải ngồi theo vị trí lúc trước, nhưng mà vị trí đều đại biểu địa vị nhà mình, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Lâm Cẩm Nghi mảy nhảy dựng, lập tức hiểu được bởi vì mình, Trung Dũng hầu phủ bị nhắm vào.

Tô thị vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay nàng, lắc lắc đầu với nàng, nhẹ giọng nói: "Trong điện chỗ ngồi còn nhiều, chúng ta tự tìm chỗ ngồi xuống là được."

Trung Dũng hầu phu nhân cũng ở bên cạnh nói: "Đúng vậy, tổ mẫu tuổi cũng lớn, địa phương càng thanh tịnh càng tốt đâu."

Vừa nói chuyện, các nàng vừa tìm chỗ ít người ngồi xuống. Nhưng trong điện người đông, vị trí mới tìm được cũng không tính là rộng. Lâm Cẩm Nghi chỉ có thể ngồi sát vào Lâm Phương Nghi.

Ghế trên hoàng hậu đang cùng vài vị vương phi nói việc nhà, trong điện những người khác cũng tốp năm tốp ba thấp giọng nói chuyện.

Lâm Cẩm Nghi vừa ngồi xuống, đã có nha hoàn bước nhanh tới trước mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Lâm nhị cô nương, cô nương nhà chúng ta thỉnh ngài qua nói chuyện."

Nha hoàn này có chút nhìn quen mắt, Lâm Cẩm Nghi nhìn kĩ phía sau, liền thấy Nguyên Văn Khanh đang vẫy tay với mình.

Lâm Cẩm Nghi có chút do dự, trước mắt chính mình đang ở trung tâm dư luận, nếu đi qua đó, sẽ liên lụy đến nàng ấy.

Nha hoàn kia lại tiếp tục nói: "Cô nương chúng ta nói ngài không cần nghĩ nhiều, ánh mắt ngoại nhân nàng không thèm để ý. Nếu ngài không chịu qua, chính là coi nàng là người ngoài."

nói đến thế, Lâm Cẩm Nghi cũng không thể chối từ, đành đi theo nha hoàn.

Nguyên học sĩ là đệ tử thân truyền của thủ phụ nội các đương triều, thủ phụ nội các đã đến tuổi trí sĩ, bên ngoài đều ở truyền chờ lão nhân gia lui xuống, Nguyên học sĩ sẽ thượng vị. Bởi vậy vị trí Nguyên gia vẫn thấp phần tốt, chỗ ngồi cũng rộng rãi rất nhiều.

Lâm Cẩm Nghi đi qua, trước hành lễ tạ với Nguyên phu nhân.

Nguyên phu nhân thập phần hòa khí nói: "Cẩm Nghi đừng khách khí, mau ngồi xuống đi, Văn Khanh chúng ta tìm người đã lâu."

Nguyên Văn Khanh cười hi hi kéo tay nàng, để nàng ngồi xuống bên cạnh, nói: "Mới vừa rồi chúng ta ngồi xa như vậy, ta không có cơ hội nói chuyện với người."

Thời gian trước Lâm Cẩm Nghi bận rộn sự vụ trong phủ, Nguyên Văn Khanh gọi nàng đi chơi một lần, nàng cũng không thể phớt lờ. Hai người từ tiết sinh nhật ngày ấy, quả thật không gặp mặt. Nguyên Văn Khanh tháng sau đã xuất giá, sau này sang nhà khác, cơ hội hai người tiểu tụ lại càng ít.

Nguyên Văn Khanh đầy bụng muốn nói, lập tức nhất nhất nói ra với nàng.

Lâm Cẩm Nghi nói chuyện với nàng, dư quang đánh giá một chút chung quanh.

Nguyên học sĩ là quan văn, cho nên chung quanh chỗ Nguyên phu nhân ngồi cũng đều là gia quyến quan văn. Nguyên Văn Tâm vẫn không xuất hiện, hẳn là còn ở am ni cô ngoài thành.

Lâm Cẩm Nghi dư quang đảo qua, thấy người ngồi dưới Nguyên phu nhân chính là Kỷ thị đang cùng phu nhân vài vị quan văn đang trò chuyện thật vui vẻ. Còn bên cạnh bà ta, Sầm Thoa không nói lời nào.

Sầm Thoa tựa hồ cảm giác được ánh mắt của nàng, cũng quay đầu nhìn.

Lâm Cẩm Nghi không né tránh, thân mật cười cười.

Sầm Thoa mặt không biểu cảm quay trở về.

Lâm Cẩm Nghi tươi cười cứng lại trên mặt, Nguyên Văn Khanh thấy thế, liền hừ giọng nói: "Người để ý làm gì? Nàng ấy tâm cao khí ngạo, nhưng lại thân cận cùng tỷ tỷ kia của ta. Sợ là muốn làm tài nữ thứ hai trong kinh thành đó."

"Nàng và tỷ tỷ người thân cận?" Sầm Cẩm lẳng lẳng hỏi lại một lần.

Nguyên Văn Khanh nói: "không phải thế sao, lúc trước biểu tỷ người bệnh vài năm, Sầm Thoa liền thường xuyên thân thiết với tỷ tỷ ta bên này. Sắc mặt kia người cũng không nhìn rõ, thật mắc cỡ chết người."

Lâm Cẩm Nghi cả trái tim giống như rơi vào trong hầm băng.

Sầm Thoa là thân muội muội của nàng, cho dù hai người không tính là thập phần tốt đẹp, nhưng đến cùng là huyết mạch chí thân, lúc nàng nhiễm bệnh, thân muội muội này cư nhiên bắt đầu thân cận Nguyên Văn Tâm? Trong kinh thành ai chẳng biết khúc mắc của Nguyên Văn Tâm và Tiêu Tiềm. Càng đừng nói trước đại hôn, Kỳ thị còn đặc biệt nhắc tới.

Nguyên Văn Khanh cũng không nhận thấy thần sắc nàng biến hóa, tiếp tục nói: "Người không biết, từ khi biểu tỷ người đi, bên ngoài đều truyền ra, tỷ tỷ nhà ta và Sầm Thoa có khả năng trở thành Trần Nam vương phi kế nhiệm. Đều nói Sầm Thoa có khả năng lớn hơn, nàng đang nổi bật, lại là thân muội muội của biểu tỷ người. Dù sao trong vòng luân quần chúng ta này, tỷ tỷ không còn, muội muội gả qua làm kế thất cũng rất phổ biến... Mẫu thân nàng ấy giống như cũng thật gấp gấp muốn thúc đẩy, còn giống như muốn mời quốc công phu nhân hoà giải ở giữa..."

Lâm Cẩm Nghi không nghĩ lại nghe được, hơi chột vật đứng lên, nói: "Ta đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, đi trước tìm tổ mẫu mọi người."

Nguyên Văn Khanh lúc này mới nhìn thấy nàng sắc mặt trắng bệch, thân thiết nói: "Thế nào sao lại không thoải mái?"

"Có thể là sáng sớm bị gió thổi, có chút đau đầu." Lâm Cẩm Nghi giải thích có lẽ một câu, tạm biệt Nguyên phu nhân rồi đi về chỗ người trong nhà ngồi ở góc đằng kia.

Ngay lúc nàng đi qua bên người Sầm Thoa, Sầm Thoa cũng đứng lúc đứng lên, Lâm Cẩm Nghi không yên lòng nên không chú ý, một cước dẫm lên lân váy nàng ấy.

Nàng ấy hôm nay mặc một cái váy bách hợp khinh la nhuộm ngân màu tuyết thanh, màu sắc cực thanh nhã, phía trên thêu trăm bướm vờn hoa, dù là bướm hay hoa đều rất sống động, thập phần y lệ. Giày thêu trên chân Lâm Cẩm Nghi tuy rằng cũng mới tinh, nhưng bởi vì ở trong cung đi lại nhiều, đế giày không tránh khỏi dính một ít bụi đất. Một cước này, đương nhiên để lại một cái dấu chân.

Lâm Cẩm Nghi vừa định tạ lỗi, Sầm Thoa đã kinh hô một tiếng, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người trong điện.

Mọi người nhất loạt nhìn lại, Lâm Cẩm Nghi thật sự sợ ánh mắt mọi người, lại vẫn không thể không nói: "Sầm cô nương thật sự là có lỗi, ta cũng không phải cố ý."

Sầm Thoa hốc mắt phấp phồng, bộ dáng sắp muốn khóc, chỉ nắm chặt khăn, một mực nhìn váy mình.

Lâm Cẩm Nghi cũng thực xấu hổ, nhưng đối phương không nói gì, nàng cũng không thể cứ như vậy đi ra.

Kỳ thị nghe được động tĩnh, đi tới thân thiết nói: "A Thoa, làm sao?"

Sầm Thoa ủy khuất nhìn bà, chỉ chỉ váy mình.

Lâm Cẩm Nghi đành phải lại phúc thân, nói: "Sầm phu nhân, lúc ta đi qua không nhìn thấy Sầm cô nương đứng dậy, là ta lỡ ngỡ, còn mời các người thứ lỗi."

Kỳ thị cũng không nhìn nàng, chỉ đi qua nhẹ nhàng kéo tay Sầm Thoa an ủi: "Lâm nhị cô nương người ta đã xin lỗi, con còn làm cái dạng này làm gì?"

Sầm Thoa mím môi nói: "Đây là mẫu thân cố ý may cho ta, lúc trước hoàng hậu nương nương còn khen váy của ta đẹp, trước mắt lại bị người khác làm bẩn. Cũng không biết là có phải cố ý không..."

Kỳ thị lại khuyên giải an ủi nói: "Lâm cô nương người ta trước mắt là người tâm phúc bên người thái hậu, còn có thể thấy váy của con quá mức nổi bật nên cố ý dẫm đạp váy con sao? Bất quá là trùng hợp thôi."

Lời này nghe rất là hiểu biết, nhưng cẩn thận nhất cân nhắc, thế nào cũng không đúng khẩu vị.

Lâm Cẩm Nghi dù có ngốc, cũng có thể nghe ra ý tứ của Kỳ thị.

Bởi vì những lời này của Kỳ thị, nữ quyến trong điện bắt đầu nghị luận. Tiếng đàm luận ong ong rất nhanh tràn ngập toàn bộ trong điện.

Lâm Cẩm Nghi cả người lạnh lẽo, cũng không nghĩ tới Kỳ thị sẽ nhắm vào mình như vậy.

Lúc này Tô thị bụng cũng hơi hơi lộ rõ đi tới, cười nói: "hà đầu chúng ta không cẩn thận, thật sự có lỗi. Váy của Sầm cô nương thật sự rất đẹp, bị dơ thật đáng tiếc, không bằng quay về phủ chúng ta bồi thường lại chút vải vóc?"

Kỳ thị cười nói: "không cần không cần, là cô nương nhà ta chuyện bé xé ra to, một dấu chân mà thôi, giặt xong là hết."

Người lớn hai nhà đạt thành hòa giải, Sầm Thoa cũng không nói thêm gì, nhưng về mặt kia thật sự là có bao nhiêu ủy khuất, có bao nhiêu đáng

thương.

Tô thị kéo tay Lâm Cẩm Nghi, mang theo nàng trở về chỗ mình.

Lâm Cẩm Nghi có chút đần độn, Tô thị cầm trà nóng đưa cho nàng.

Nàng bưng lên uống một ngụm, hốc mắt lại bỗng nhiên bốc hơi nóng.

Tô thị đau tiếc vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu khuyên giải, an ủi nói: "A Cẩm, đừng khóc."

Lâm Cẩm Nghi khề cán môi, nhin xuống lệ ý, gượng cười nói: "Con không sao."

Tô thị thấy nàng cố nén nước mắt, cũng đau lòng hồng rồi, nói: "Ta mặc dù không biết lúc trước con ở lại chính điện phát sinh chuyện gì. Nhưng hẳn là vì chuyện này mà gai mắt bọn họ."

Lâm Cẩm Nghi không hiểu, chỉ nói: "Chỉ là thái hậu nhận sai ta thành biểu tỷ, giữ con ở chính điện dùng tiệc. Con cũng không có làm chuyện gì khác người."

Tô thị nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vỗ vỗ mu bàn tay nàng, "Hài tử ngọc, chuyện không có can hệ với con, là con chống đỡ người khác lộ ra." nói xong, nàng cảm thấy nữ nhi có lẽ vẫn sẽ không hiểu, lại nói: "Rất nhiều việc, nương nghĩ con còn nhỏ, không nói với con. Biểu tỷ con trước khi bị bệnh, đôi mẫu nữ Sầm gia kia đã muốn thủ nhi đại chi. Nay biểu tỷ con đi, thì cốt chưa hàn, các nàng đã tính toán ra tới bên ngoài. Con và biểu tỷ con có vài phần tương tự, thái hậu hồ đồ nhận sai, loạn điểm uyên ương đem con và Trần Nam vương trở thành một đôi, bọn họ đương nhiên xem con là cái đinh trong mắt..."

Lúc trước Nguyên Văn Khanh nói lời kia, dĩ nhiên khiến Lâm Cẩm Nghi cảm thấy khó có thể chấp nhận. Lúc này Tô thị phân tích quan hệ lợi hại trong đó cho nàng nghe, càng như một thanh chùy thủ sắc bén đâm thẳng vào trái tim nàng.

Kỷ thị và Sầm Thoa từ trước đều là người nàng thân cận nhất, sao họ có thể đối với nàng như vậy?!

Nước mắt lập tức không chịu nổi tràn ra khỏi hốc mắt, Lâm Cẩm Nghi đứng lên nói: "Nương, con đi ra ngoài hít thở một lát."

Tô thị nghĩ nàng bị ủy khuất, ngượng ngừng rơi lệ trước mặt người khác, liền dặn dò: "Vậy con đi một chút quanh đây, để ý thời tiết nóng bên ngoài, trăm ngàn đừng xa đi. Để Thiên Ti đi theo con."

Lâm Cẩm Nghi đáp ứng, mang theo Thiên Ti ra khỏi chính điện.

Ngoài cửa cung nhân cũng không ngăn cản nàng, ngược lại còn sẵn sóc chỉ đường nhỏ bên hồ cho nàng, nói nơi đó cực kì thanh tĩnh, thích hợp hít thở nhất.

Lâm Cẩm Nghi nói tạ, đi theo hướng cung nhân chỉ.

Đường nhỏ uốn lượn, đi một khắc là đến một mảnh hồ nước yên tĩnh. Bên hồ có cây xanh ngắt, chắn đi hơn phân nửa ánh nắng ban ngày độc ác. Quả thật là chỗ thanh u lịch sự tao nhã.

Bên hồ có tiểu đình tứ giác hóng mát, Lâm Cẩm Nghi đi vào ngồi, Thiên Ti đi đến bên hồ làm ướt khăn cho nàng lau mặt.

Trong đình chỉ còn lại một mình, Lâm Cẩm Nghi ghé vào trên bàn đá, vùi mặt vào trong tay áo hung hăng khóc một hồi.

Bên hồ gió lạnh phơ phất, yên tĩnh không tiếng động, Lâm Cẩm Nghi đã khóc xong, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Mọi việc hôm qua xem như đã chết vào hôm qua, hướng chỉ nàng thật sự đã chết một lần, sớm đã biến thành một người khác. Tựa như Tô thị dạy nàng, làm người bất quá cầu "không thẹn với tâm, không thẹn với người"!

Kể mẫu và muội muội đã không nghĩ đến tình cảm lúc trước, như vậy nàng cũng coi họ là người lạ là được. Cần gì vì các người không liên quan này đó mà thương tâm phiền thân đâu?

Nghĩ rõ ràng rồi, nàng ngẩng đầu, phát hiện Thiên Ti không biết đã đứng ở phía sau mình lúc nào.

Thấy nàng đã tốt hơn, Thiên Ti dường như không có việc gì đưa m khăn ẩm cho nàng: "cô nương lau mặt, bên ngoài quá nóng, trên mặt ngài đều là mồ hôi."

Lâm Cẩm Nghi trên mặt đương nhiên đều là nước mắt, Thiên Ti cố ý không nói gì, nàng cũng không nói, nhận khăn, lau mặt.

Cũng may vào hạ rồi, nàng dễ toát mồ hôi, cảm thấy son phấn trên mặt lẫn mồ hôi rất khó chịu, sẽ không thường xuyên trang điểm. Mấy ngày gần đây mừng thọ thái hậu, trước khi xuất môn nàng cũng chỉ thoa chút son, lúc này không cần lo lắng trang dung có vấn đề.

Nhưng nàng đến cùng khóc lớn một hồi, hốc mắt đỏ dọa người, trước mắt cũng không tiện trở về gặp người. Thiên Ti liền đem khăn ẩm cho nàng lau mắt.

*

Cách đó không xa sau một bụi cây, Tiêu Tiềm lặng lẽ đứng

Thân cây tuy lớn, cành lá cũng không tính là sum xuê. Vương Đồng ở sau lưng hắn, nửa thân mình phơi dưới thái dương, lúc này đã đầy đầu mồ hôi.

"Vương gia, chúng ta đi tới sao?" Vương Đồng không chịu nổi muốn hỏi. Vương gia bọn họ lúc trước uống rượu cùng hoàng đế, sau đó có cung nhân đến rót rượu không biết nói gì đó, vương gia bọn họ liền nói "không thắng được sức rượu, đi ra ngoài hít thở không khí" mới đến chỗ này.

Nhưng đến nơi này, vương gia bọn họ chỉ trốn phía sau gốc cây. Trốn hơn một khắc thời gian, cái gì cũng không làm, không thể chỉ tới phơi nắng đi?

Tiêu Tiềm không nói, Vương Đồng theo tầm mắt hắn nhìn về phía đình hóng mát ——

Lâm phủ nhị cô nương kia đang lau mắt, vừa cười vừa nói chuyện cùng nha hoàn.

hắn cũng không rõ có cái gì để xem.

hắn cũng không ngạc, biết vương gia nhà hắn hơn phân nửa đến vì cô nương này.

Nhưng cô nương người ta đã khóc xong rồi, vương gia nhà hắn không có động tĩnh gì. thật sự khiến người đoán không ra.

Lại qua một hồi lâu, Tiêu Tiềm rốt cục mở miệng nói: "đi thôi." nói xong liền xoay người.

Vương Đồng càng không hiểu, nhắm mắt theo đuôi. Vương gia nhà hắn thật sự là không hiểu liên hương tích ngọc a! rõ ràng là đến vì người ta, lúc người ta khóc cũng không đến trấn an hai câu, sao có thể được việc đây? Nếu không phải biết là vương gia nhà hắn không thích người khác lắm miệng, hắn đã chỉ tiếc rèn sắt không thành thép khuyên vài câu.

Mặt Tiêu Tiềm không biểu cảm đi ở phía trước, khóe môi không tự giác loạn loạn.

Chuyện phát sinh ở Từ Ninh cung về sau hết thảy hắn đều biết, vốn tưởng rằng theo tính tình nàng từ trước chịu không nổi ủy khuất, đương nhiên là phải khổ sở một hồi, bảo người ta đưa nàng tới nơi này.

Vương Đồng đoán không sai, Tiêu Tiềm vốn cũng định tới an ủi Lâm Cẩm Nghi. Nhưng nàng vừa tới đã khóc, Tiêu Tiềm nghĩ nàng sợ nhất người khác nhìn thấy nàng mất mặt, mới không lập tức đi qua, chỉ nghĩ chờ lúc nàng khóc xong mới xuất hiện. không nghĩ tới Lâm Cẩm Nghi khóc xong lập tức tốt hơn, cảm xúc bình phục rất nhanh, đã có thể cười nói với nha hoàn. Thực không giống với bộ dáng trong trí nhớ của hắn, hắn cũng không cần xuất hiện nữa.

Nhiều năm qua, hắn từng tâm tâm niệm niệm, hi vọng nàng trưởng thành hơn, các loại phương pháp đều thử một lần nhưng không thể làm nàng thông suốt.

Nay, vào lúc hắn không biết, cô nương của hắn đã bắt tri bắt giác trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

hắn dừng cương ngựa ở phía cửa, điểm mũi chân nhảy lên, dễ dàng bay qua đầu tường.

Vào Trung Dũng hầu phủ, hắn liền phát hiện trong hầu phủ gia đình thị vệ canh giữ tuần tra so với lúc trước đông hơn gấp đôi.

Bất quá những người này võ nghệ hiển nhiên không thể so với hắn, hơi mất một phen công phu, Tiêu Tiềm lại đến Cẩm Tú Uyển.

trên nóc phòng chính, hắn khinh thủ khinh cước kéo một mảnh ngói, ghé vào nóc nhà nhìn xuống.

Hai đại nha hoàn đang ở thu thập trang sức Lâm Cẩm Nghi hôm nay dùng qua, vừa nói chuyện.

Người vóc dáng cao nói với người thấp hơn: "Hôm nay cô nương ở trong cung phát sinh một ít chuyện không được tốt, người nhớ phân phó những người khác, ở trước mặt cô nương bớt nhắc chuyện hôm nay."

Người thấp hơn nói: "Ta xem cô nương hôm nay lúc trở về sắc mặt quả thật không được tốt? Cần ta đi nấu một bát trà an thần tới?"

Người vóc dáng cao thở dài, nói: "Đi đi, hôm nay cô nương chúng ta đã chịu khổ."

Người thấp hơn cũng không tìm tòi ngẫm nghĩ, rất nhanh xoay người ra khỏi phòng.

không bao lâu, Lâm Cẩm Nghi từ cửa nhỏ bên cạnh vào phòng. Nàng thay đổi một tấm y lụa mỏng ở nhà, cái yếm màu xanh ngọc như ẩn như hiện, phía dưới là một cái quần màu nguyệt bạch sắc, một đầu tóc đen thả phía sau, trên tóc còn mang theo hơi nước, hiển nhiên là vừa tắm rửa qua.

"Thiên Ti, Thái Ca đâu? Hôm nay không phải nàng trực đêm sao?" Lâm Cẩm Nghi cảm trà lạnh trên bàn uống một ngụm, phát hiện trong phòng thiếu người, liền hỏi.

Thiên Ti cảm cảm bó từng gang lau tóc cho nàng, vừa nói: "Thái Ca đi nấu trà an thần cho ngài."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, nhân tiện nói: "Người hôm nay đã ở trong cung bận một ngày, tự đi nghỉ ngơi đi. Ta chờ Thái Ca đến hầu hạ là tốt rồi." nói xong liền nhận cảm bó, tự mình lau tóc.

Thiên Ti phúc thân, rất nhanh lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại mình Lâm Cẩm Nghi, nàng lau tóc một lát, tùy tay ném cảm bó lên bàn, kéo má nhớ lại.

Hôm nay lời Tiêu Tiềm nói đến cùng có ý tứ gì đây? Lúc ngo yển hai người ngồi cùng một chỗ, hắn nghĩ thấy hương liệu của mình cũng không thần kỳ... Nhưng rõ ràng là hương liệu không sai biệt lắm, từ trước mình dùng rất nhiều năm, hắn không chú ý tới. Nay thay đổi thành người khác, hắn lại ba ba gấp gấp muốn có sao? rõ ràng chính là nguy trang! Nhưng hắn một người vừa tang vợ, không thể lấy có hương liệu, tới gần một cô nương chưa xuất các, thật sự là càn rỡ không biết xấu hổ!

Tiêu Tiềm cũng không biết nàng đang nghĩ cái gì, nhưng từ góc độ của hắn nhìn qua, vừa đúng có thể nhìn thấy ngực nàng trắng nõn, nơi đó đã có chút phập phồng, hiện ra hình dạng nửa vòng tròn, bị bao vây trong cái yếm lý, càng xem càng tâm viên ý mã.

Còn nhớ rõ lúc trước hai người lần đầu tiên hoan hảo, nàng thẹn thùng ôm cái yếm không cho hắn cời. Hắn đành phải cách cái yếm dọc theo hình dáng trước ngực sờ soạng... Nàng cắn môi, xuân tình đầy mắt, muốn nói còn xấu hổ, cuối cùng ưm ra tiếng..

Tiêu Tiềm trong lòng vừa động, cảm giác trên người nóng lên, dưới thân nơi nào đó yên tĩnh đã lâu cũng rục rịch. Hắn nhanh dời mắt đi, không dám nhìn nữa.

Cửa phòng lại "chi nha" mở một cánh, Tiêu Tiềm xem qua, thấy nha hoàn lúc trước đi ra ngoài lại nâng bát canh đi vào.

Lâm Cẩm Nghi vẻ mặt đau khổ nói: "Trà này khó uống, ta hôm nay cũng không có gì trở ngại, cũng không cần uống vào."

Nha hoàn đem chén canh đặt lên bàn, nhấp nhấp vung thổi hơi nóng, nói: "Thiên Ti tỷ tỷ cố ý phân phó, cô nương đừng làm khó nô tì."

"Thái Ca, người thật đúng là nghe lời Thiên Ti." Lâm Cẩm Nghi nâng chén canh thổi thổi, thừa dịp nóng uống một hớp lớn.

nha hoàn được gọi là Thái Ca cười nhẹ, đưa khăn cho nàng lau miệng, "Thiên Ti tỷ tỷ là vì tốt cho cô nương, nô tì đương nhiên phải nghe."

Lâm Cẩm Nghi lại lấy nước trà xúc miệng, xem Thái Ca bộ dáng do dự, biết nàng quan tâm hôm nay ở bên ngoài phát sinh chuyện gì, lại sợ hỏi nhiều chọc mình mất hứng.

Nàng đưa khăn cho Thái Ca, khẽ cười nói: "không có chuyện gì, bất quá là một ít người không liên quan, ta ngủ một giấc đều quên hết tất cả." nói xong liền đi đến giường, chui vào ổ chăn.

Ở trên nóc nhà Tiêu Tiềm bị gọi là "không liên quan", thấy nàng không chịu để tâm, thiếu chút nữa tức đến vẹo mũi.

Ngu ngốc! Một hán còn cảm thấy nàng sẽ nom nớp lo sợ, đêm không thể ngủ đâu!

Tiêu Tiềm cài mái ngói về chỗ cũ, trực tiếp đi ra ngoài Trung Dững hầu phủ.

Lên ngựa, Tiêu Tiềm trừng mắt nhìn đại môn Trung Dững hầu phủ, oán hận nghĩ trừ phi lần tới nàng đến trước mặt mình cầu xin, nếu không hẳn tuyệt đối không nhắc lên nửa điểm quan hệ với Trung Dững hầu phủ!

*

một trận giục ngựa, Tiêu Tiềm rút cục về Trấn Nam vương phủ.

Vương Đồng tìm hán đã lâu, thấy hán bình yên vô sự trở lại, cuối cùng yên lòng, vừa định hỏi vài câu, nhìn thấy sắc mặt Tiêu Tiềm đen như than, rốt cục không dám mở miệng.

Tiêu Tiềm cũng không để ý đến hán, trực tiếp trở về tầng Hương Uyển.

Nằm lên giường, Tiêu Tiềm thuận tay sờ sờ phía dưới gối đầu của mình.

Sau đó sờ soạng vài lần, cái gì cũng không thấy.

hán xoay người ngồi lên, đem gối đầu xóc ra —— trong gối đầu rỗng tuếch.

"Vương Đồng!" hán cao giọng hô, "Vật trong gối đầu của ta đâu?"

Trông ở ngoài cửa Vương Đồng lên tiếng, sau đó nghi hoặc nói: "Vương gia, chuyện gì vậy?"

Tiêu Tiềm cũng không đáp, hỏi thẳng: "Hôm nay ai vào phòng này?"

Vương Đồng nói: "Hôm nay Nhụy Hương tỷ tỷ tới thu thập phòng của ngài."

"Gọi Nhụy Hương đến!"

Vương Đồng cũng không biết Tiêu Tiềm đánh mất cái gì quan trọng, lập tức cho người đi gọi Nhụy Hương.

Nhụy Hương đã ngủ, nghe nói Tiêu Tiềm gọi, lập tức mặc quần áo đi tới.

Đến tầng Hương Uyển, nghe nói Tiêu Tiềm đang tìm đồ dưới gối, Nhụy Hương nhân tiện nói: "Là nô tì chà lau xong, đặt trên thư án của ngài."

Tiêu Tiềm lập tức đi đến trước thư án, tìm được đồ, mới nói: "Các người đi xuống đi, về sau thứ này ai cũng không được chạm vào!"

Nhụy Hương phúc thân cáo lui, Vương Đồng cũng đi theo ra ngoài, lúc đóng cửa, hán nhìn không được trộm nhìn qua, mới phát hiện trong tay vương gia nhà hán cầm cái lư hương thanh hoa nhỏ.

Di? Vương gia nhà hán khi nào thì cổ quái gối lư hương ngủ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Thời tiết ngày một nóng hơn, bụng Tô thị cũng dần dần lớn, thân mình càng không tiện.

Lần trước nàng đi vào cung mừng thọ thái hậu một nhọc quá độ, ở trên giường nghỉ mấy ngày mới trở lại bình thường.

Lâm Ngọc Trạch càng đau lòng nàng, lên dẫn dò Lâm Cẩm Nghi thay Tô thị chia sẻ công việc nhiều hơn. Lâm Cẩm Nghi đương nhiên đáp ứng. Tính đứng nay nàng chương quản công việc cũng đã mấy tháng, rất nhiều chuyện đều đã nắm rõ, cũng không cần phiền toái Tô thị.

Hôm nay Lâm Cẩm Nghi đi lại trong phủ, bỗng nhiên liền phát hiện chung quanh Cẩm Tú Uyển của mình thủ vệ so với trước kia đông hơn rất nhiều, gấp đôi chỗ khác.

Nàng cảm thấy kinh ngạc, hỏi ra, mới biết được đây là Tô thị an bày.

Nàng có chút không hiểu, lúc đi chính viện thỉnh an Tô thị liền hỏi thử.

Tô thị giấu diếm không nói, chỉ bảo: "Ta hôm trước có một giấc mộng, thấy trong viện con có việc xảy ra. Tình lại rồi còn sợ hãi, liền tăng số nhân thủ chung quanh viện."

Thời gian mang thai nữ tử thường miễn mạn suy nghĩ, lúc trước Lâm Ngọc Trạch đã nhắc nhở Lâm Cẩm Nghi, nàng cũng không thấy kỳ quái, không hỏi tiếp nữa.

không khí bên trong Trung Dũng hầu phủ bình thản mà ấm áp trôi qua ngày tháng.

việc hôn nhân của Lâm Phương Nghi rất nhanh đã định xuống, đối phương là ái tử nhà Vương hàn lâm. Vương hàn lâm xuất thân khoa cử, qua mấy đời cũng chỉ ra vài cử nhân, ở trong kinh thành có thể nói là không có căn cơ. Nhưng cũng may mấy đời Vương gia vừa làm ruộng vừa đi học, gia phong thanh chính, tiểu nhi Tử Diệc này tướng mạo đường đường, bụng có thi thư, giống Lâm Bác Chí, đã thi xong tú tài.

Nhưng Chu di nương còn cảm thấy thực không vừa lòng, theo bà, dòng dõi Vương gia không cao không thấp, Vương công tử tài học cũng không xuất sắc lắm, hai năm trước thi một lần vẫn không trúng, cũng không biết sau này phải mất bao nhiêu năm mới hết khổ. Chu di nương nghĩ, Phương ty nhi tài mạo song toàn, xứng đáng nơi tốt hơn.

Lúc này Tô thị đang dưỡng thai, Chu di nương không dám đến trước mặt bà lỗ mãng, liền náo đến trước mặt Lâm Cẩm Nghi.

Vừa đúng hôm nay Lâm Cẩm Nghi đang xem xét sổ sách, trời nóng bức sổ sách lại phức tạp, vốn đã có chút phiền lòng. Chu di nương lại khóc sụt sùi đi tới trước mặt.

Lâm Cẩm Nghi vừa thấy Chu di nương đến, bộ dáng như bị ủy khuất rất lớn, lại càng phiền lòng. Nàng bảo Chu di nương ngồi, lại cho người bụng hai chén canh đậu xanh ướp lạnh từ phòng bếp nhỏ lên.

Chu di nương khóc lóc nghẹn ngào, vừa định mở miệng, Lâm Cẩm Nghi liền chặn lời trước, nói: "Thời tiết đang nóng, di nương vừa ở bên ngoài đi một lúc, uống vài thứ hạ hỏa trước."

Canh đậu xanh được đưa tới trước mắt, Chu di nương chỉ có thể ngừng lệ, uống một chút một chút.

Lâm Cẩm Nghi cũng uống một chén, thấy mát mẻ không ít, cũng có kiên nhẫn nghe Chu di nương nói chuyện.

Chu di nương uống xong canh đậu xanh, nước mắt nói đến là đến, "Nhị cô nương, nay ngài thay phu nhân quản gia, thiếp thân cũng không có cách nào mới đến cầu xin trước mặt ngài. Phương ty nhi tướng mạo tài tình ai cũng biết, phu nhân vì nàng định một cửa hôn nhân như vậy, thiếp thân cảm thấy thật là ủy khuất nàng..."

Lâm Cẩm Nghi day mi tâm phát đau, nói: "Vương gia công tử nhiều năm qua dốc lòng đọc sách, là người ngay thẳng. Hôm kia tổ phụ tổ mẫu và phụ mẫu đều đã gặp, trở về khen không dứt miệng. Gia phong nhà hắn cũng thực không sai, đối nhân xử thế đều rất hòa khí, đại tỷ tỷ gả qua tất nhiên là sẽ không ăn khổ..."

Chu di nương làm sao nghe vào lời hay đó, chỉ cố gắng phản bác nàng: "Dốc lòng đọc sách nhiều năm, hắn cũng gần hai mươi, đến cử nhân cũng không thể trúng. Gia phong thanh chính thì có ích lợi gì, nhà Vương Hàn Lâm tổng cộng có chút tài sản như vậy, trên đầu hắn còn hai ca ca, mấy tầng phân xuống đến hắn có thể có bao nhiêu đâu... Phương ty nhi chúng ta trong phủ cũng được nuông chiều lớn lên, đinh hà họ Vương, còn không biết sau này phải ăn bao nhiêu đau khổ..." Càng nói, Chu di nương càng cảm thấy công tử Vương gia không xứng với Lâm Phương Nghi.

người giống Chu di nương, Lâm Cẩm Nghi thật sự không có biện pháp, nói lý bà không nghe, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phản bác lại.

Roi vào đường cùng, Lâm Cẩm Nghi đành phải lạnh mặt, nói: "Cửa hôn nhân này là tổ phụ và tổ mẫu đều đã xem, không phải là chủ ý một mình nương ta, ta và đại tỷ tỷ cùng thể hệ, càng không thể tham dự. Chu di nương đến khóc với ta, có ích lợi gì đâu?"

Chu di nương vò khăn, nói: "Phu nhân đã yên tâm để nhị cô nương quản gia, nghĩ đến hắn là thập phần tín nhiệm ngài. Thiếp thân không cầu gì khác, chỉ hi vọng ngài có thể nói chuyện ở trước mặt lão phu nhân và phu nhân."

Lâm Cẩm Nghi cảm thấy trừ phi đầu óc mình có vấn đề mới sẽ đi làm thiệp cửa hôn nhân không dễ đến này của Lâm Phương Nghi.

Nhưng trước mắt Chu di nương này nếu nàng không nói một lời chắc chắn, nhất định không chịu đi, nàng cũng không có biện pháp.

Hai người giằng co một lát, Lâm Cẩm Nghi rũ mắt xuống, tiếp tục xem sổ sách.

Chu di nương đợi rồi chờ, đều không nghe thấy nàng trả lời, đành phải nói: "Nhị cô nương, đến cùng như thế nào, ngài nói một câu chắc chắn nha."

Lâm Cẩm Nghi buông sổ sách, mặt không biểu cảm ngẩng đầu, nói: "Việc hôn nhân đã định rồi, ta mặc dù tạm thay nương ta quản lý việc bếp núc, nhưng đến cùng là tiểu bối trong nhà. Đại sự cũng không tới phiên ta làm chủ. Di nương muốn ta nói cái gì đây? Bảo ta khuyên các trưởng bối trong phủ? Ngài cảm thấy có thể sao?"

Chu di nương đương nhiên không trông cậy vào Lâm Cẩm Nghi một người có thể lui cửa hôn nhân này, chẳng qua là muốn nàng và Lâm Phuong Nghi cảm tình tốt, tuổi còn nhỏ, nói lời mềm mỏng với nàng một phen có lẽ sẽ nguyện ý hỗ trợ một chút. Đến lúc đó bà đi tìm Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị khóc kể, cũng có chỗ giúp đỡ.

không nghĩ tới Lâm Cẩm Nghi nghe bà nói nhiều như vậy, lại vẫn là thờ ơ, một bộ dáng không đếm xỉa đến.

Quả nhiên không phải tỷ muội ruột thịt, sẽ không thay nàng Phuong tỷ nhi tính toán đâu! Chu di nương trong lòng phần hận không thôi, trên mặt cũng không dám biểu lộ nửa phần, vẫn cố tình lưu luyến nói: "Đến cùng là việc cả đời của Phuong tỷ nhi, ngài và Phuong tỷ nhi là tỷ muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không thể không quan tâm nàng..."

Lâm Cẩm Nghi trầm nghĩ, đúng vậy, chính là vì Lâm Phuong Nghi, trước mắt ta mới ngồi ở chỗ này nghe bà nói a. Bằng không lấy tâm tình phiền chán hiện tại, ta đã sớm cho người đuổi bà ra ngoài!

Nghe thêm mấy tiếng khóc nức nức nở nở, Lâm Cẩm Nghi trong lòng phiền chán càng tăng lên, còn phải kiềm lại, nói: "ý tứ Di nương ta đã biết. Đại tỷ tỷ và ta là thân tỷ muội, ta đương nhiên cũng trông mong nàng tốt. Chờ sau đó ta đi thỉnh an tổ mẫu, sẽ nhắc tới chuyện này."

Chu di nương thấy nàng rốt cục thả lời, không khóc nữa, mỉm cười nói: "Vậy chuyện này cứ dựa vào nhị cô nương."

Lâm Cẩm Nghi có chút không kiên nhẫn nói: "Ta ở đây còn nhiều việc, sẽ không lưu di nương ngồi chơi."

Chu di nương rốt cục thức thời, cầm khăn rời đi.

Tiến bước Chu di nương, Lâm Cẩm Nghi rốt cục có thể an tĩnh xem sổ sách.

Thoảng cái đã qua buổi trưa, thời gian trôi qua, mặt trời lặn về hướng tây, thời tiết cũng rốt cục mát mẻ hơn.

Lâm Cẩm Nghi đã nhàn rồi, liền phân phó Thiên Ti đem này các thứ thu lại, theo mình đi chính viện vấn an Tô thị.

Thiên Ti thu hết sổ sách, có chút do dự nói: "cô nương, những lời Chu di nương nói ngài khả trăm ngàn đừng tin. Bà ta vốn không biết điều." Tuy rằng lấy thân phận của nàng nói Chu di nương như vậy là đi quá giới hạn, nhưng nàng cũng thật lo lắng cô nương nhà nàng sẽ tin theo. Nếu cô nương nhà nàng tin lời Chu di nương đi nói với phu nhân, không biết khiến phu nhân đau buồn thế nào.

Lâm Cẩm Nghi buồn cười nói: "Thế nào, ở trong mắt người, cô nương ta lại hồ đồ như vậy?"

Thiên Ti vội đáp không dám.

Lâm Cẩm Nghi lại tiếp tục nói: "Chuyện này ta đương nhiên sẽ nhắc với tổ mẫu và nương, nhưng không phải giúp đỡ Chu di nương nói muốn hỏi hôn gì đó. Mà là nhắc nhở các bà, để mọi người chú ý Chu di nương, đề phòng phía sau lại ra hôn chiêu gì." Cửa hôn nhân lúc trước của Lâm Phuong Nghi bị hỏng thế nào, về sau nàng đã nghe Tô thị nói.

Thiên Ti rốt cục yên lòng, "cô nương trong lòng có chủ ý là tốt rồi."

*

Lúc Lâm Cẩm Nghi đến chính viện, Tô thị đang thêu thùa may vá.

Tô thị bận rộng sự vụ lớn nhỏ trong phủ, ngẫu nhiên còn muốn xuống bếp nấu ăn, cũng không có nhiều thời gian nhàn hạ.

Nay được nhàn rồi, bà liền cầm nữ hồng đến làm.

Lâm Cẩm Nghi cho rằng bà làm quần áo cho đứa nhỏ chưa xuất thế, ngồi gần mới phát hiện Tô thị đang thêu hoa văn. Nhưng lại là váy nguyệt hoa cho nữ nhi mặc.

Tô thị cười tủm tỉm cắn sợi chỉ, lắc lắc cho rớt xuống mới nói: "Con xem thử. Nương cũng đã rất nhiều năm không chạm vào châm tuyến, cũng không biết làm có thích hợp không."

"Nương nên tự nghỉ ngơi tốt mới đúng, nếu cảm thấy nhàm chán, làm chút bên người áo lót cho đệ đệ muội muội là được, quần áo A Cẩm đã đủ mặc, không cần ngài hao tâm tốn sức lo lắng."

Tô thị buông quần áo, cầm tay nàng, yêu thương nói: "ngày sinh nhật Thái hậu, tiểu cô nương Sầm gia kia không phải ý vào nương nàng làm cho nàng cái quần áo không ai bì nổi sao? Nương cũng muốn làm một cái cho con, còn phải làm hoàn hảo hơn của nàng ắt, lần tới gặp lại con sẽ không thua nàng."

trong lòng Lâm Cẩm Nghi khẽ nhúc nhích, cảm kích nói: "Chuyện đã qua, A Cẩm không để ở trong lòng đâu." Có Tô thị người nhà thật tình thực lòng tính toán vì nàng như vậy, nàng sao còn để ý này cái gọi là người nhà không đem nàng để ở trong lòng đâu?

Tô thị vỗ vỗ tay nàng, nói: "Nương đã làm xong rồi, con mau mặc xem."

Lâm Cẩm Nghi liền đi ra phía sau bình phong, thay cái váy kia.

Tô thị tuy rằng không từng làm mấy cái váy cho nữ nhi, cũng rất biết số đo của nàng, cũng biết thế nào mới phát huy ra sở trường. Váy Nguyệt Hoa này eo nhỏ, dây lưng dài, càng phụ trợ thêm vóc người thiếu nữ nùng tiêm cho Lâm Cẩm Nghi, rất vừa vặn.

Lâm Cẩm Nghi rất vừa lòng, đi hai vòng ở trước mặt Tô thị, nói: "Nương làm quả nhiên rất đẹp."

Tô thị cũng cười, "Kích cỡ thật thích hợp, nhưng nương đã lâu không cảm châm tuyến, thêu hoa so ra kém Sầm gia kia."

"Ngài cần gì phải so với nàng." Lâm Cẩm Nghi vuốt vuốt bả vai Tô thị, "Ngài làm cho con, đó là tốt nhất." Nàng đến giờ mới biết, Kỳ thị không thực tâm thực lòng muốn tốt cho nàng, trong lòng chỉ nhớ đến con đẻ của mình. không giống Tô thị, cho dù về sau có đứa nhỏ, vẫn là toàn tâm toàn ý đối tốt. Nàng đã chiếm thân mình của tiểu biểu muội, như vậy Tô thị chính mẹ ruột nàng.

Mẹ con nói vài lời, Lâm Cẩm Nghi liền nhắc chuyện Chu di nương đến.

Tô thị vừa nghe, mặt lập tức lạnh xuống, "bà ta lần này hai lượt đến trước mặt con làm trò, thật đúng là nghiện."

Lâm Cẩm Nghi cũng không khỏi cười: "Chu di nương là hận không thể đem đại tỷ tỷ hứa gả cho nam nhi tốt nhất thiên hạ, chứ đừng nói Vương công tử, lại không dám trực tiếp nào đến trước mặt ngài và tổ mẫu, chỉ dám tới tìm con làm thuyết khách trước."

Tô thị cười lạnh nói: "nam nhi tốt nhất thiên hạ? Cũng không ngắm lại nhà chúng ta không thể với cao tới người có gia thế như vậy. Chuyện này con đừng xen vào, đã có nương đến xử lý." Lúc trước bà muốn để nữ nhi theo Chu di nương luyện tập, mới không trực tiếp xử lý bà ta. không nghĩ tới Chu di nương cư nhiên dám được một tác lại muốn tiến một thước. Nữ nhi tuổi cũng còn nhỏ, đến cùng không gặp nổi kẻ giáo hoạt này.

Lâm Cẩm Nghi thấy Tô thị đã hiểu rõ trong lòng, không nói thêm nữa.

Ba ngày sau, Chu di nương còn chưa nghĩ ra làm thế nào đi đến phân trần trước mặt Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị, đã bị người đưa lên xe ngựa đến am ni cô ngoài thành.

Nha hoàn chuyển đạt ý tứ của Tô thị: Lâm Phương Nghi sắp thành thân, Chu di nương làm mẹ ruột, đấm ni cô đôi vợ chồng nhỏ niệm kinh, cầu bình an.

Chu di nương lúc này sao ngoan ngoãn chịu vào khuôn khổ, chết sống không chịu lên xe ngựa.

May mắn đốc thúc việc này là Vạn Lữ bên người Tô thị.

Vạn Lữ cũng không sợ bà ta khóc lóc om sòm xấu mặt, trực tiếp để hai bà từ hai bên áp lên kéo bà ta vào.

Chu di nương không thể động dậy, trong miệng còn la hét: "Ta hầu hạ lão gia nhiều năm, Phương tỷ nhi lại do ta thân sinh, phu nhân không thể đổi đãi ta như vậy!"

Vạn Lữ lạnh lùng cười, "Di nương cũng biết mình còn có nữ nhi. Nay việc hôn nhân của Đại cô nương là vấn đề đã đóng thuyền, nếu di nương cứ làm ầm ĩ như vậy, sau này không chừng có thể..." Ý tứ hàm súc uy hiếp rất rõ ràng, ý tứ chính là nếu Chu di nương lại cứ làm ầm ĩ như vậy, chọc Tô thị phiền chán, Lâm Phương Nghi sợ là việc hôn nhân như vậy cũng không theo được!

Lâm Phương Nghi chính là uy hiếp của Chu di nương. Nếu Tô thị thật sự muốn bắt ép Lâm Phương Nghi, bà có thể có cách nào nào đâu? vợ chồng Trung Dũng hầu và Lâm Ngọc Trạch từ đầu đến cuối đều đứng bên phía Tô thị. sẽ không ai để ý bà nháo lên.

Vạn Lữ cũng không chờ bà ta trả lời, trực tiếp dùng khăn chèn miệng Chu di nương, cho người nâng lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Tô thị làm việc mạnh mẽ vang dội, sau khi Chu di nương bị tiến bước Lâm Cẩm Nghi mới biết được bà đã ra tay.

Nhưng không coi Chu di nương là thế nào, lại có chút làm khó Lâm Phương Nghi.

Vạn nhất vì chuyện này tổn thương hòa khí trong nhà, thật không đáng giá.

Lâm Cẩm Nghi về sau thấy Lâm Phương Nghi không biểu hiện cái gì khác thường, vẫn nói chuyện với mọi người như trước.

Kỳ thật Lâm Cẩm Nghi lo lắng cũng dư thừa, Lâm Phương Nghi tuy rằng tai mềm, người cũng khôngngốc.

Trải qua việc hôn nhân hồ nháo lúc trước rồi, nàng cũng suy nghĩ cẩn thận tương lai của mình—— Vương công tử mặc dù trong đám hậu duệ danh môn quý tộc kinh thành cũng không tính đặc biệt có tương lai, nhưng so với nàng đã là dư dả.

Nàng không giống di nương, cả đầu đều là ý niệm một bước lên trời, bất quá chi cầu nhân sinh an ổn bình thân.

Tuy Lâm Phương Nghi không biết cụ thể di nương làm gì, nhìn Tô thị thi triển thủ đoạn, cũng đoán được di nương hơn phân nửa đã chạm vào vảy ngược của Tô thị.

*

Chu di nương ở am ni cô, từ mùa hè ở đến mùa thu.

Trước khi định ra, Tô thị an bày một lần gặp gỡ cho Lâm Phương Nghi và Vương công tử.

Thế đạo này tuy rằng đều nói nam nữ không thể gặp mặt trước hôn kì, nhưng nhà giàu kinh thành trước đó đều sẽ uyển chuyển an bày một lần như vậy.

Lâm Phương Nghi thân là thứ nữ, Tô thị có thể an bày cho nàng, cũng là dụng tâm.

Mà nơi Tô thị an bày cũng là dụng tâm kín đáo, chính là am ni cô chỗ Chu di nương.

Am ni cô tên là Vĩ Nguyệt am, ở trên núi Lạc Thanh ngoài thành, trên núi Lạc Thanh còn có một Hoàng Giác tự, hai chỗ cách nhau không xa.

Đến lúc đó Lâm Phương Nghi lấy cớ lên núi đón Chu di nương về nhà, Vương công tử lên Hoàng Giác tự dâng hương, hai người ở trên núi có thể gặp mặt một lần. Đến lúc đó cũng thuận tiện cho Chu di nương nhìn một cái, xem nhân phẩm bộ dạng của Vương công tử, hiểu ra không phải Tô thị tùy tiện tìm một người cho Lâm Phương Nghi, thật sự ủy khuất nàng.

Lâm Phương Nghi đương nhiên nguyện ý đi, nhưng đến cùng nàng là một nữ nhi gia chưa xuất các, đi một mình cũng không tiện.

Trung Dũng hầu phu nhân tuổi lớn, Tô thị thân mình lại không tiện, Lâm Cẩm Nghi liền chủ động gánh vác trách nhiệm cùng Lâm Phương Nghi xem hôn phu tương lai.

trước Tết Trung thu, thời tiết mát mẻ, Lâm Cẩm Nghi là Lâm Phương Nghi lên núi Lạc Thanh.

Tết Trung thu là một ngày hội quan trọng, không ít người đến am ni cô hoặc chùa miếu để cầu đoàn viên. Cho nên núi Lạc Thanh phá lệ náo nhiệt hơn.

hai tỷ muội Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi đi xe ngựa đến dưới núi, thấy đám đông bắt đầu lên núi, đành phải đeo mũ trùm xuống xe lại cho người mướn cỗ kiệu.

Kiệu nhẹ dưới núi không tốt bằng nhuyễn kiệu bốn người nâng so, chỉ là một ghế dựa bằng trúc, đằng trước có hai đòn bằng trúc, để hai kiệu phu nâng, trên kiệu cũng chỉ che một tầng lụa mỏng.

thô lậu như vậy, bình thường Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi sẽ không nhìn vào mắt.

Nhưng mà trước mắt người lên núi đông, kiệu nhẹ dưới núi còn không đủ dùng. Thiên Ti lấy bạc, tặng thêm một ít mới tìm được một cái.

Các nàng hai người, chỉ một cỗ kiệu đương nhiên là không ngồi được.

Lâm Cẩm Nghi nhân tiện nói: "Tỷ tỷ đi lên trước nói chuyện một lát với di nương, ta ở chỗ này chờ, sau đó đi am ni cô hội họp với người."

Lâm Phương Nghi lại không muốn để nàng ở lại một mình.

Việc này Lâm Phương Nghi mới là nhân vật chính, nàng bắt quá là đi theo. Lâm Cẩm Nghi lại khuyên như: "Tỷ tỷ đừng quên mục đích chúng ta đến đây, nếu chậm trễ có thể không tốt."

Lâm Phương Nghi có bị nói thế mới dẫn theo hai nha hoàn của mình cùng vài thị vệ Trung Dũng hầu phủ, đi lên núi trước.

Lâm Cẩm Nghi bảo thị vệ chờ ở chỗ sườn kiêu, chính mình mang theo người tìm một chỗ nghỉ chân.

đi một vòng, đoàn người các nàng tìm được một cái đình hóng mát không lớn.

Trong đình hóng mát coi như rộng rãi, bên trong tốp năm tốp ba dân chúng ngồi nghỉ chân.

Thiên Ti tìm một góc, lấy khăn lau sạch ghế đá, để Lâm Cẩm Nghi ngồi xuống.

"cô nương có thấy khát nước? Có cần nô tì cho người đi lên xe ngựa lấy chút nước trà xuống?"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu nói, "Trước mắt dưới núi nhiều người, trở về lấy đồ không biết lúc nào mới quay về. Chỉ một lát, không có gì đáng ngại. Ta đợi lên núi vào am ni cô hỏi chút nước uống là được."

Thiên Ti gật gật đầu, đứng sang một bên.

Trong đình gió lạnh phơ phất, bên ngoài ánh nắng vừa vặn, người đi đường tùm năm tùm ba, nói nói cười cười hoặc lên núi hoặc xuống núi, Lâm Cẩm Nghi ít khi xuất môn thấy náo nhiệt như vậy, nhất thời cảm thấy mới mẻ.

Nàng đang xuất thần, có vài công tử trẻ tuổi ăn mặc giồng thư sinh đi vào đình hóng mát.

Bọn họ xem cũng không phải nhiều tuổi, bắt quá chỉ mười lăm mười sáu tuổi, phong tư nhẹ nhàng, nhất thời hấp dẫn không ít nữ tử chú ý.

Gần Lâm Cẩm Nghi nhất là một đôi tỷ muội mặc áo vải mịn, lúc này thấy vài công tử bắt đầu đỏ mặt nhỏ giọng thảo luận.

Lâm Cẩm Nghi đội mũ che, cũng không cần cố kỵ cái gì, quang minh chính đại đánh giá mấy thiếu niên này một phen.

Mấy người đó bộ dạng đều thập phần tốt, trong đó xuất chúng nhất là một thiếu niên cao gầy đầu cài ngọc trâm, trừu sam cổ tròn, quần áo màu trắng. Khuôn mặt hần tuấn lãng, ngũ quan tinh xảo, lại không mang theo nữ khí, thật xứng được với câu "Công tử thể vô song, mạch thượng nhân như ngọc".

Dù là Lâm Cẩm Nghi nhìn quen nhiều người như vậy, cũng không khỏi nhìn nhiều thêm một lúc, càng đừng nói dân chúng bình thường.

Bạch y công tử tuy rằng dung mạo tốt nhất, cũng không nói nhiều, chỉ phe phẩy cây quạt đứng một bên, ý cười nhợt nhạt bên môi, yên tĩnh nghe mấy người khác nói chuyện.

Vài thiếu niên thư sinh tụ tập cùng nhau, đương nhiên là muốn thi thơ phú.

Trước mắt lại sắp Trung thu, đúng lúc cho văn nhân nhà sĩ viết thơ.

Trong đó một công tử mặc lan sam màu xanh ngọc đề nghị mọi người lấy người qua đường xung quanh làm thơ mà đối tượng làm thơ cũng không thể lặp lại, không làm được phải nhận phạt.

Tỷ thí bắt đầu, đoàn người đều lấy người chung quanh đình hóng mát làm thơ, mặc dù không tính là kinh tài tuyệt đỉnh, cũng đều ra câu ra chữ.

Cuối cùng đến phiên bạch y công tử kia, hần ở đình hóng mát nhìn chung quanh một vòng, tầm mắt liền rơi xuống trên người Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi đầu đội mũ che, mặc hoa phục, chung quanh lại mang theo nha hoàn và thị vệ, người sáng suốt nhìn là biết nàng xuất thân từ quan gia. Cho nên người chung quanh đình hóng mát đều đã bị những người khác viết vào trong thơ, chỉ có nàng, những người đó không dám dễ dàng mạo phạm.

Bạch y công tử do dự mãi, cuối cùng cười khổ nói: "Tổng mỗ tài sơ học thiển, khiến các huynh đài chê cười. Tổng mỗ cam nguyện nhận phạt."

công tử mặc lan sam xanh ngọc bên cạnh hần liền trêu đùa: "Tổng huynh ở trong mấy người chúng ta tài học tốt nhất, nay đến cùng là thật không làm được, hay là không đồng ý đường đột giải nhân đây?"

Bạch y công tử họ Tống khoát tay nói: "Quả thật là tại Tống mỗ, Vương huynh không cần liên lụy người khác."

Vương công tử ha ha cười, nói: "Tổng huynh đã nhận thua, vậy ngoan ngoan nhận phạt đi." nói xong nhún châu chuyển động, nói: "Phạt Tổng huynh đi mượn một cái khăn gấm đến đây."

Dựa theo quy chế Đại Diệu, nguyên liệu là cẩm tú lăng la chỉ có vương công quý tộc cùng quan viên người nhà mới được sử dụng, dân chúng thứ dân chỉ có thể dùng các liệu vải thô tổ sa. Dân chúng thứ dân đến tiệm y gấm vóc đều không có, càng không thể mang khăn gấm. Phóng tầm mắt quanh núi Lạc Thanh, cũng chỉ có Lâm Cẩm Nghi tiểu thư quan gia như vậy, trên người mới có thể có loại đồ vật này.

Tổng công tử sắc mặt đỏ lên, rất là quần bách, vội vàng thở dài cầu xin tha thứ.

Nhưng những người khác cũng không chịu dễ dàng buông tha hắn, đùa vui cười cười dễ dàng.

Tổng công tử đến cùng là tuổi trẻ, nhất thời không xuống đài được.

Lâm Cẩm Nghi quay đầu đi, nhỏ giọng nói với Thiên Ti: "Tìm một cái khăn gấm đưa cho vị công tử kia."

khăn bên người đương nhiên là không thể đưa cho ngoại nhân, nhưng các nàng hôm nay xuất hành, Thiên Ti cũng mang theo vài chiếc dùng để chà lau đồ dùng. Giống như vừa rồi các nàng lau ghế đá, chính là dùng loại khăn này.

Vừa đúng lúc này, thị vệ ở chỗ thuê kiệu xếp hàng trở lại thông truyền một tiếng, nói là đã mượn được.

Lâm Cẩm Nghi cũng không ở lâu, đứng lên đi ra ngoài đình hóng mát.

*

Ở một góc khác của đình hóng mát, Tổng Diễn Hi bị bạn bè ồn ào xuống đài không được đang náo đến đỏ mặt, bỗng nhiên một nha hoàn bước đến trước mặt.

Nha hoàn không phải ai khác, đúng là Thiên Ti phụng mệnh Lâm Cẩm Nghi tới đưa khăn.

Thiên Ti lưu loát rộng rãi dâng khăn, còn không chờ Tổng Diễn Hi phản ứng lại, liền phúc thân xoay người đi.

gần bên cạnh Tổng Diễn Hi là Vương Lăng thân cận nhất với hắn.

Vương Lăng lúc này đang trêu chọc, hắn bốn cợt nói: "Xem ra vị tiểu thư kia xem trọng Tổng huynh. Bằng không sao có thể không đành lòng nhìn Tổng huynh xấu mặt, cho nha hoàn đến tặng khăn?"

Tổng Diễn Hi không hề giận nhú nhú mày, nói: "Sự tình liên quan đến danh tiết người kia. Còn thỉnh Vương huynh nói năng cẩn thận!"

Vương Lăng sờ sờ mũi, than thở nói: "Cũng thôi, nếu không sao nàng lại đưa người khăn đâu..."

"Đây chính là khăn nha hoàn tầm thường dùng để lau, vị cô nương kia bắt quá trọng nghĩa tương trợ thôi." Tổng Diễn Hi vừa nhận, vừa không tự chủ được nhìn khăn gấm trong tay —— đây là một cái khăn màu thiên thanh viền bạc, hoàn toàn sạch trơn, không có hoa văn.

Vương Lăng thấy hắn không thú vị như vậy, cũng không nói chuyện nữa, quay đầu cùng người khác bắt chuyện.

Tổng Diễn Hi lại không khỏi nhìn ra ngoài đình hóng mát—— thân ảnh yếu đuối thướt tha xanh biếc kia đã dần dần đi xa.

Tuy rằng từ đầu đến cuối hắn không thấy rõ dáng vẻ cô nương sau mạng che kia, nhưng chỉ có kinh hồng thoáng nhìn bóng lưng, hắn thấy vị cô nương hảo tâm này nhất định là đẹp không gì sánh nổi.

*

Bên kia, Lâm Cẩm Nghi đã ngồi lên kiệu nhẹ, hai thị vệ thay kiệu phu, nâng lên.

Thiên Ti sau đó vài bước cũng đi theo, đoàn người theo đường nhỏ bắt đầu lên núi.

Lâm Cẩm Nghi thấy Thiên Ti có chuyện muốn nói, liền gọi nàng đến bên người.

Thiên Ti khẽ thấp thanh âm, bắt công vì Lâm Cẩm Nghi bị tổn thương nói: "cô nương cần gì đi giúp ngoại nhân, rơi vào trong mắt những người tâm tư dơ bẩn, không chừng sắp đặt ra cái gì khó nghe." Mới vừa rồi lúc Vương Lăng nói chuyện, nàng còn chưa đi xa, đương nhiên những lời đó đều nghe vào trong tai.

Lâm Cẩm Nghi khẽ cười nói: "Các thư sinh này, đọc về tài tử giai nhân trong thoại bản, cũng không biết bản thân mình mấy cân mấy lượng. Bọn họ cũng không có ác ý gì, ta xem bạch y công tử kia không giống người lòng bông, bằng không lúc trước hắn cũng sẽ không vì kiêng kị ta, cam nguyện nhận thua. Cũng chỉ là cái khăn các người dùng để làm việc, không đáng giá gì."

Thiên Ti hừ một tiếng, "Bọn họ chơi cùng một chỗ, không phải cá mè một lứa sao." Bất quá nàng cũng nghe thấy rõ Tống Diễm Hi nói vì Lâm Cẩm Nghi, không tiếp tục nói xấu hấn.

Lâm Cẩm Nghi cũng không để đoạn nhạc đệm này trong lòng, hiện giờ nàng nghĩ không biết Lâm Phương Nghi đã nhìn thấy Vương công tử chưa, có hài lòng Vương công tử hay không.

Đoàn người rất nhanh đến Vị Nguyệt am. Bọn thị vệ không tiện ra vào, canh giữ ở bên ngoài. Lâm Cẩm Nghi mang theo đám người Thiên Ti đi vào.

Tô thị thường xuyên quỳen đầu vưng cho am ni cô, bởi vậy sư thái nơi này đối đãi với Lâm Cẩm Nghi rất khách khí chu đáo, dẫn nàng đi viện của Chu di nương.

Lâm Cẩm Nghi đến cửa viện thỉnh sư thái dừng bước, tự đi vào bên trong.

Ái ngờ nàng mới vừa đi đến sân, đã nhìn thấy cửa phòng mạnh mẽ mở ra, Lâm Phương Nghi đ mắt ở hòng bước vội ra.

Nhìn thấy Lâm Cẩm Nghi đến, Lâm Phương Nghi nhất thời giật mình, hiện ra một tia hoảng loạn, đứng lại.

Chu di nương cũng từ phía sau đuổi tới, miệng nói: "Con của ta, nương đương nhiên là vì tốt cho con! Am ni cô này ở đâu có người để gả, còn phải bám vào chỗ Trần Nam vương phủ. Người sao nghĩ khôngrõ..." Sau đó bà cũng thấy Lâm Cẩm Nghi, vội vàng ngừng câu chuyện.

"Nhị cô nương, ngài, ngài đến a." Chu di nương xấu hổ cười cười, "Phương tỷ nhi còn nói dưới núi nhiều người lắm, sợ là một chốc ngài không chưa lên đến."

Lâm Cẩm Nghi cũng không nhìn nàng, đi đến trước mặt Lâm Phương Nghi kéo tay nàng hỏi: "Tỷ tỷ sao lại khóc lên?" rõ ràng mới vừa rồi hai người lên núi vẫn còn vô cùng cao hứng.

Lâm Phương Nghi cắn cắn môi, trong mắt chảy ra nước mắt, nhỏ giọng nói: "Di nương bàg không muốn đi..."

Ngụ ý, chính là Chu di nương không đồng ý cùng Lâm Phương Nghi đi xem mặt Vương công tử.

Thân mẫu không bớt lo như vậy, cũng khó trách nàng ủy khuất. Lâm Cẩm Nghi vỗ vỗ mu bàn tay nàng, ôn nhu nói: "Di nương đã không muốn đi thì thôi, ta bồi tỷ tỷ đi được không? Lúc xuống núi, chúng ta còn có thể đi Châu Ngọc các, chọn cho người vài món trang sức vừa ý." Lại lấy khăn nhẹ nhàng lau lệ cho nàng, "Tỷ tỷ đừng khóc, khóc nữa thì không đẹp."

Lâm Phương Nghi gật gật đầu, theo nàng đi ra ngoài viện.

Chu di nương kích động đuổi theo phía sau hai bước, chợt nghe thấy Lâm Cẩm Nghi không quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Di nương đã không đồng ý xuống núi, vậy ở am ni cô lâu hơn đi."

Nghe như thế, Chu di nương mặt nháy mắt không còn huyết sắc. bà ở am ni cô chịu kham khổ mấy tháng, đã sớm muốn về Trung Dững hầu phủ. Hôm nay nghe nói Lâm Phương Nghi tới đón mình, đang vui vô cùng. Sao nghĩ đến Lâm Cẩm Nghi nhẹ bồng một câu, đánh bà trở về nguyên hình.

"Nhị cô nương, mang thiệp thân trở về a! Nhị cô nương!" Chu di nương ở phía sau kêu vỡ yết hầu, cũng không thể khiến Lâm Cẩm Nghi đi chậm cước bộ.

Lâm Phương Nghi cảm thấy không đành lòng, mỗi bước cẩn thận nhìn Chu di nương.

Lâm Cẩm Nghi kéo nàng một phen, nói: "Tỷ tỷ, còn nhiều thời gian, di nương sẽ trở lại phủ." Nhưng nàng thấy trước mắt bà ta vẫn không biết hối cải, tạm thời không có khả năng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thưởng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

trên đường rời Vị Nguyệt am, Lâm Phương Nghi trong lòng có chút rối rắm.

Am ni cô sống kham khổ, chung quy không so sánh được với Trung Dững hầu phủ. Nàng vừa rời gặp Chu di nương, cảm thấy so với trước gầy

hơn rất nhiều. Đến cùng là mẹ ruột của mình, nàng vẫn thực đau lòng Chu di nương. Có thể tưởng tượng mới vừa rồi Chu di nương giận dữ nói lời kia...

Lâm Cẩm Nghi nhìn ra nàng không thích hợp, lại ôn tồn trấn an vài câu.

"Muội muội, người xem lời di nương hôm nay, người sau khi trở về có thể không nhắc với mẫu thân và tổ mẫu hay không? Bà... bà không phải muốn cố ý mạo phạm biểu tỷ." Lâm Phương Nghi trầm mối lo, rốt cục vẫn nghĩ cầu tình cho Chu di nương.

Biểu tỷ của Lâm Phương Nghi, chỉ có mình Sầm Cẩm.

Nàng không nhắc tới, Lâm Cẩm Nghi vẫn chưa nghĩ lại lời Chu di nương nói lúc trước. Lúc này nhớ đến, câu nói của Chu di nương 'Am ni cô này ở đâu có người để gả, còn phải bám vào Trần Nam vương phủ', quả thật là có thâm ý. Lâm Cẩm Nghi lập tức nghĩ tới bởi vì Nguyên Văn Tâm làm Nguyên học sĩ tức giận, cho nên bị đưa đến am ni cô giam cầm. Nguyên lai, nàng ta lại ở Vĩ Nguyệt am sao!

Nghe ý tứ trong lời Chu di nương nói, nghĩ đến bà ở am ni cô nghe lời đồn đãi nhảm nhí, cho nên tâm tư càng thêm linh hoạt.

Ngay cả Tiêu Tiềm đều xuất ra, chẳng lẽ Chu di nương cũng muốn Lâm Phương Nghi đi làm kế thất cho Tiêu Tiềm?

Nếu bị Tô thị biết Chu di nương dám có ý nghĩ như vậy, sợ là nửa đời sau của bà ta đều phải trải qua trong am ni cô.

Lâm Cẩm Nghi tâm tư trăm chuyển ngàn hồi, trên mặt cũng không tiện biểu hiện ra, nói: "Muội muội có chừng mực, tỷ tỷ đừng lo lắng, một lát chúng ta còn gặp Vương công tử."

Đến cùng một lát nữa mới là chuyện quan trọng, Lâm Phương Nghi cũng không dám chậm trễ, trước đặt chuyện Chu di nương sang một bên, đã khôi phục tinh thần.

Vĩ Nguyệt am và Hoàng Giác tự ở trên sườn núi, cách nhau không xa. Hai bên có đường thông sang, trên đường còn có đình nghỉ chân. Hai nhà nói đó là nơi thuận tiện gặp gỡ.

Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi đến đình, thị vệ đã canh gác xung quanh.

Sau đó là đội Vương công tử đến.

Lâm Phương Nghi không nhận được vò khăn, một cái khăn đã bị vò không còn hình dáng.

Lâm Cẩm Nghi cũng không biết trấn an nàng thế nào, chỉ có thể trò chuyện, phân tán hạ lực chú ý của nàng.

trong thiện phòng Hoàng Giác tự, Tiêu Tiềm đang ngồi cùng phương trượng, hai người một bên quân trắng, một bên quân đen, đang ở đánh cờ.

Mấy năm nay, Tiêu Tiềm càng ngày càng bận rộn vì Phong Khánh, trên tay dính huyết tinh cũng càng ngày càng nhiều, hẳn thường đến chơi cờ cùng phương trượng, trò chuyện, cầu yên ổn trong lòng.

Phương trượng và Tiêu Tiềm cũng có rất nhiều năm giao tình, chưa chơi xong, phương trượng đã cười nói: "Tiêu thí chủ hôm nay kỳ lạ đại khai đại hợp, tâm tình n so với trước đây mở rộng không ít." Nhất là so sánh với mấy tháng trước, hiện tại Tiêu Tiềm quả thực như hai người khác nhau.

Tiêu Tiềm cười nhẹ, nói: "Mất đi lại tìm về, cho nên tâm tình có chút biến hóa, khiến phương trượng chê cười."

nói chuyện, cử thiện phòng bị đẩy nhẹ nhàng, Vương Đồng bên ngoài nói: "Vương gia, thuộc hạ có việc bẩm báo."

Tiêu Tiềm thả quân cờ, đứng lên mở cửa.

Vương Đồng nói: "Người chúng ta an bày dưới chân núi, gặp một cổ nhân của vương gia."

Tiêu Tiềm mặt không đổi sắc, "Sắp mười lăm tháng tám, người trong kinh đến dâng hương đương nhiên rất đông. Chẳng lẽ gặp ai quen biết, bọn vương đều phải đến tiếp đón?"

"Vương gia nói phải" Vương Đồng đáp. hẳn tuy rằng cũng việc nhỏ không cần bẩm báo, nhưng hẳn theo Tiêu Tiềm lâu như vậy, biến hóa gần đây đều xem ở trong mắt, lúc trước lại được phân phó, phải chú ý Trung Dững hầu phủ. hẳn cảm thấy người nọ ở trong lòng vương gia hẳn là không bình thường.

"Người đến là ai?" đã đi ra, Tiêu Tiềm thuận tiện hỏi một câu.

Vương Đồng nói: "Là nhị cô nương Trung Dững hầu phủ, hiện đã đến trong đình giữa Vĩ Nguyệt am và hoàng giác tự, tựa hồ là đang đợi người

nào."

Tiêu Tiềm hơi nhường mắt, không hờn giận nhìn hấn một cái, "Vậy vì sao ngươi không báo sớm?" Dứt lời cũng không chờ hấn đáp lại, Tiêu Tiềm đã trở lại thiện phòng cáo từ phương trượng.

Trần Vương Đồng nhìn không xuất ra mồ hôi, hấn càng không rõ vương gia nhà hấn, rõ ràng vừa rồi còn nói việc nhỏ ấy không đáng bận báo, quát mình hai câu, thế nào trước mắt lại...

Tiêu Tiềm ra khỏi Hoàng Giác tự, mới phát hiện này ngoài chùa người đi tập nập, khách hành hương chen vai thích cánh, đường xuống núi đều đông đúc, không ít người đều bị tắc ở cửa.

hấn làm một ánh mắt với Vương Đồng, Vương Đồng ngầm hiểu mang theo bọn thị vệ đến mở đường.

Thị vệ đều có võ nghệ trong người, vừa thấy đã biết thân phận Tiêu Tiềm không phải tầm thường, dân chúng cũng không dám làm càn, đều tránh ra.

một lúc, đường xuống núi rốt cục đã thông.

Tiêu Tiềm đang chuẩn bị xuống núi, Vương Đồng kéo ra một thư sinh quần áo không chỉnh tề đến trước mắt hấn, nói là thư sinh này mới vừa rồi bị chen chúc trong đám người, suýt nữa bị dẫm đạp, được hấn thuận tay cứu lên.

Tiêu Tiềm tập trung nhìn, thư sinh này có chút nhìn quen mắt, nhất thời nghĩ không ra là ai.

Thư sinh kia thở dài hành lễ với Tiêu Tiềm, nói: "Học sinh Vương Như Ngu gặp qua vương gia." Cũng nhận thức Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm thân nhiên gật gật đầu, ở trong đầu qua điểm qua một lần quan văn có lui tới trong kinh thành, rốt cục nhớ ra người trước mắt là con của Vương Hàn lâm. Lúc trước gặp qua vài lần.

"Ngươi muốn xuống núi?" Tiêu Tiềm hỏi thẳng vào vấn đề.

Wang Như Ngu gật gật đầu, trên mặt hơi thẹn thùng nói: "Thư sinh có chuyện quan trọng, lại bị đám đông chen ở nơi này, bị tách khỏi đám sai vật."

"Vậy ngươi đuổi theo đi." Tiêu Tiềm nói. Dứt lời cũng không để ý hấn, đi thẳng. Vương Như Ngu chạy nhanh đuổi theo.

Đường xuống núi cùng đi về chỗ đình của Lâm Cẩm Nghi, nhưng giữa đường phải chuyển hướng.

Tiêu Tiềm đi lên lối rẽ, phát hiện Vương Như Ngu vẫn còn sau lưng mình. hấn nhìn Vương Như Ngu một cái, trong ánh mắt mang theo ý hỏi.

Wang Như Ngu liền giải thích: "Học sinh cũng muốn đi đình hóng mát giữa Hoàng Giác tự và Vĩ Nguyệt am, cùng một đường với vương gia." Chẳng phải vì kéo quan hệ mà cố ý đi theo.

Tiêu Tiềm ánh mắt chợt lóe, sắc mặt cũng lạnh xuống. Đình hóng mát chỗ Lâm Cẩm Nghi? Tốt lắm, nàng cư nhiên chọn chỗ này gặp riêng ngoại nam sao?

Wang Như Ngu cũng không biết mình nói sai cái gì, chỉ cảm thấy Tiêu Tiềm trước mặt ánh mắt nhìn mình lạnh như dao nhỏ, cảm thấy không yên.

Tiêu Tiềm không nói lời nào quay đầu, tiếp tục đi về phía trước. hấn muốn xem, nàng có thể ngay trước mặt mình, cùng thư sinh họ Vương này làm ra cái gì?!

Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi ở trong đình hóng mát đợi sắp nửa canh giờ, cũng không có người đến.

Lâm Phương Nghi cau mày nhíu chặt, không yên nhìn Lâm Cẩm Nghi hỏi: "Vương công tử có phải không đến hay không? Có phải hấn..." Có phải hấn không muốn nhìn nàng hay không?

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, vỗ vỗ mu bàn tay nàng, trấn an nói: "Tỷ tỷ chớ nghĩ nhiều, có lẽ là người đến chùa đông, hay là giữa đường có chuyện, trì hoãn thời gian. Chúng ta cũng không vội, chờ một chút là được." Hôn sự của bọn họ, người lớn hai nhà đều nói tốt lắm, chỉ còn định ra, Vương công tử thế nào cũng không có khả năng lúc này không đến.

Đúng lúc này, thị vệ giữ cửa bước nhanh tới bẩm báo: "Hai cô nương, người đến!"

Lâm Cẩm Nghi trên mặt vui vẻ, nói: "Nhanh mời vào."

Thị vệ lên tiếng, xoay người đi.

Lúc sau, mười mấy người cùng xuất hiện ngoài đình.

Lâm Cẩm Nghi chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một người mặc trực tuyết màu thiên thanh đi đầu tiên, tươi cười trên mặt nàng cứng lại. Tiêu Tiềm?
Sao hán đến?!

Tiêu Tiềm sắc mặt không tốt dẫn đám người Vương Như Ngu vào đình.

Lâm Phương Nghi đứng lên hành lễ, nhân tiện kéo Lâm Cẩm Nghi đang sững sờ tại chỗ.

Lâm Cẩm Nghi mới lấy lại tinh thần, phúc thân với Tiêu Tiềm, cúi đầu nói: "Gặp qua Trấn Nam vương."

Tiêu Tiềm ôn hoà "Ừ" một tiếng, không khách khí tìm vị trí ngồi xuống.

Lâm Phương Nghi cũng không hiểu, hôm nay không phải nàng đến xem mặt hôn phu tương lai sao? Trấn Nam vương quyền cao chức trọng cũng xuất hiện tại nơi này?

Nàng chưa gặp trường hợp như vậy, càng khẩn trương hơn, không dám nói gì.

Đến cùng vẫn là Lâm Cẩm Nghi già dặn hơn, nàng mở miệng dò hỏi: "Vương gia hôm nay sao có nhã hứng tới nơi này?"

Tiêu Tiềm đương nhiên khó mà nói là bốn ba vì nàng, liền nói dối: "Bốn vương ở trong này có việc, vừa đúng lúc gặp Vương công tử bị đám đồng cản trở trong Hoàng Giác tự, liền một đường hộ tống hán tới."

Lâm Cẩm Nghi ngậm miệng không nói, trong lòng cười lạnh: Đường đường Trấn Nam vương có thể đến chùa miếu am ni cô là có chuyện gì? hán cũng không phải người thờ phụng quý thần, hơn phân nửa là vì Nguyên Văn Tâm mà đến đi!

Vương Như Ngu lúc này tiến lên chấp tay với Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi, nói: "Học sinh Vương Như Ngu gặp qua hai vị cô nương."

Lâm Phương Nghi trên mặt nhanh chóng đỏ ửng, vụng trộm ngược mí mắt nhìn hán một cái.

Vương Như Ngu y quan đã sửa sang tốt, nhưng trên áo có không ít nếp nhăn, nghĩ đến hán là ở trên núi bị người lôi kéo. Tai hán cũng có chút nóng lên, đứng trước mặt là thê tử tương lai, cũng không biết tình trạng bản thân mình quần bách có bị nàng nhìn thấy, có phải tâm sinh bất an hay không.

Lâm Cẩm Nghi có thể coi Tiêu Tiềm là không khí, lại không thể không để ý Vương Như Ngu, lúc này cũng cười nói: "Vương công tử trên đường vất vả, mau ngồi xuống nghỉ chân một chút đi." nói xong liền đứng lên, nhường vị trí bên cạnh Lâm Phương Nghi cho hán.

Vương Như Ngu đương nhiên cũng muốn trò chuyện cùng vị hôn thê, nhưng Tiêu Tiềm ở đây, hán nhất thời cũng có chút khó làm, không khỏi nhìn về phía Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm mặt không đổi sắc, "Cho người ngồi, người cứ ngồi."

Vương Như Ngu lúc này có chút khẩn trương ngồi xuống bên Lâm Phương Nghi, hai người chỉ cách nửa thân. Lâm Phương Nghi gò má càng đỏ.

Dựa theo Lâm Cẩm Nghi nghĩ, Vương Như Ngu đến, nàng nên lui bước, tìm cơ tránh ra, cho hai người bọn họ lên trò chuyện. Nhưng trước mắt nửa đường nhảy ra Tiêu Tiềm làm Trình Giảo Kim, tám hướng bất động ngồi ở chỗ kia. Nàng không biết kế tiếp nên làm gì bây giờ.

Tiêu Tiềm cũng không ngốc, nhìn thấy Lâm Phương Nghi và Vương Như Ngu hai người mặt đỏ tai hồng, cũng đoán được Vương Như Ngu lần này không phải đến vì Lâm Cẩm Nghi. Cảm thấy buồn lòng, hán đứng lên nói: "Nghe nói quanh đây hoa quế nở vô cùng đẹp, Lâm nhị cô nương có nguyện bồi bốn vương đi một chút?"

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên không muốn! Nhưng nàng lại phải tạo cho hai người Lâm Phương Nghi và Vương Như Ngu một cơ hội.

Lập tức nàng cũng đứng lên, tươi cười hơi có chút cứng nhắc nói: "Đã sớm nghe nói núi Lạc Thanh cảnh sắc cực đẹp, vẫn chưa có cơ hội ngắm kỹ. Vương gia đã có nhã hứng, hai người chúng ta cùng đồng hành."

Lâm Phương Nghi hơi bất an nhìn tới, Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, ý bảo nàng phải nắm chắc cơ hội tốt.

trên núi Lạc Thanh hoa cỏ sum xuê, cảnh sắc hợp lòng người.

Lâm Cẩm Nghi lại không có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp trên núi, chỉ nhắm mắt theo đuôi sau lưng Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm chấp hai tay phía sau bước chậm, giống như bình thường tự tại đi trong hoa viên vương phủ nhà mình.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Tiêu Tiềm mới mở miệng nói: "Lâm nhị cô nương hôm nay đến cùng lệnh tỷ?"

Lâm Cẩm Nghi liền đáp: "Gia tỷ cùng với Vương công tử đã định hôn sự, trưởng bối trong nhà an bày lần gặp mặt này. Ít nhiều được vương gia tương trợ, Vương công tử mới thuận lợi xuống núi. Cẩm Nghi ở đây tạ vương gia."

Tiêu Tiềm lo lo khỏe miệng, xem Lâm Cẩm Nghi cúi đầu nhìn không chớp mắt, ra vẻ kính cẩn, liền muốn trêu chọc nàng, "Luận kĩ ra, nhị cô nương còn phải gọi ta một tiếng 'Biểu tỷ phu', chúng ta vốn là người một nhà, nàng ở trước mặt ta cũng không cần câu nệ như vậy."

Hắn tự xưng là "Ta", chỉ ra thân cận. Lâm Cẩm Nghi lại không cảm kích, nghe Tiêu Tiềm cư nhiên dùng tiền thân của mình kéo ra quan hệ, chỉ cảm thấy một hơi tức giận dâng lên trong cổ họng.

Nàng không khỏi cười lạnh nói: "Vương gia lời ấy sai rồi, biểu tỷ đã mất. Chúng ta hầu phủ dĩ nhiên không có nửa điểm quan hệ với vương gia. Mà Cẩm Nghi nghe nói, vương gia đã có tâm tục thú. Bất luận là Nguyên gia đại cô nương, hay là Sầm gia nhị cô nương, đều không có quan hệ họ hàng với Trung Dũng hầu phủ chúng ta."

không thể trêu chọc được. Tiêu Tiềm ra vẻ thâm trầm gật gật đầu, "cô nương lời này cũng không sai. Ta quả thật có đối tượng tục thú, nhưng không phải Nguyên gia cô nương, càng không phải Sầm gia cô nương... Ngược lại có quan hệ rất lớn với Trung Dũng hầu phủ các nàng."

có quan hệ cùng Trung Dũng hầu phủ bọn họ? Trung Dũng hầu phủ ở kinh thành cũng không có thân thích. Lâm Cẩm Nghi cũng tỉnh hẳn, ngừng đầu nói: "Hầu phủ chúng ta không dám treo cao đến Trần Nam vương phủ, nhà chúng ta có hai nữ hài nhi là ta và đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ hôn kỳ gần ngay trước mắt, ta và vương gia càng không có khả năng."

"Sao nàng và ta lại không thể nào?" Tiêu Tiềm nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc.

Lâm Cẩm Nghi quay đầu đi, nhất thời quả thật không biết nên nói thế nào. Nàng có thể nói gì đây? nói mình từ đầu tức giận hẳn vì Sầm Cẩm?

Do dự mãi, Lâm Cẩm Nghi mới chậm rãi mở miệng nói: "Gia mẫu đã chọn gia đình tốt cho Cẩm Nghi, cho nên..."

"Nàng đồng ý nhà nào?" Tiêu Tiềm cắt đứt lời nàng, thần sắc hiện ra một tia hung ác, "Chuyện khi nào?"

Lâm Cẩm Nghi bị khí thế của hắn dọa, nhưng lời đã ra miệng, tuy rằng lâm thời bịa ra, lúc này vẫn phải tiếp tục, "Chính là chuyện hai tháng gần đây."

Sau thọ yến của Thái hậu, Tiêu Tiềm bị Phong Khánh đế phái đi vùng Giang Chiết tra rõ thuế muối, hai tháng gần đây, vừa đúng lúc hắn không ở kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Tiêu Tiềm nghiêng răng nghiêng lợi, từng bước ép sát, "Ta không ở kinh thành hai tháng, nàng đã định ra việc hôn nhân rồi?"

Lâm Cẩm Nghi lui về phía sau từng bước, còn cứng cổ trả lời: "Vương gia nói lời này thật thú vị. Ngài không ở kinh thành cùng với ta định thân hay không có can hệ gì?"

Tiêu Tiềm thiếu chút nữa cắn gãy răng, nhìn thẳng Lâm Cẩm Nghi nói: "Được, tốt lắm. Nàng tốt nhất không phải hối hận!"

Lâm Cẩm Nghi quay đầu đi, tránh thoát tầm mắt hắn, nói: "Ta, đương nhiên là sẽ không." Nàng có cái gì phải hối hận, việc hôn nhân này vốn là giả dối hư ảo.

Tiêu Tiềm hung hăng "Hừ" một tiếng, xoay người sang chỗ khác không để ý nàng.

Lâm Cẩm Nghi cũng không ngốc, đương nhiên phát giác trước mắt hắn thực mất hứng. Nhưng hắn có tư cách gì mất hứng? Chính mình và hắn hiện tại không có một chút quan hệ.

Trầm mặc một hồi lâu, Tiêu Tiềm rốt cục bình phục tâm tình, rầu rĩ mở miệng hỏi nói: "Nàng định nhà ai?"

Lâm Cẩm Nghi đã không bịa nổi nữa, đành phải nói: "Là nương ta định ra, cụ thể nhà ai ta còn không biết."

Tieu Tiềm sắc mặt thế này mới đẹp mắt hơn một ít. Nếu chính là ý tứ trường bối, không phải ý tứ của nàng, sự tình cũng không khó làm. Ai biết lại nghe nàng nói: "Bất quá ánh mắt nương ta tốt lắm, gia đình bà chọn đương nhiên là rất tốt."

Tieu Tiềm lại "Hừ" một tiếng, không nói chuyện.

Lâm Cẩm Nghi ý vào hấn đưa lưng về phía mình, lặng lẽ trốn tránh mắt. Tieu Tiềm người này thật sự là càng ngày càng mặc danh kỳ diệu.

Hai người đi một hồi lâu, Tieu Tiềm liền trầm mặc xoay người đi về phía đình.

Lâm Cẩm Nghi tính toán, ước chừng cũng qua hai khắc, Lâm Phương Nghi và Vương Như Ngu hẳn là cũng nói được không ít.

Hai người trở về đình, Lâm Phương Nghi lập tức tiến lên hành lễ, đi lại kéo tay Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi thấy sắc mặt nàng ngượng ngùng vui mừng, liền biết nàng và Vương Như Ngu ở chung không tệ.

Wang Như Ngu cũng đi lên phía trước hành lễ với Tieu Tiềm, Tieu Tiềm đen mặt nói: "Canh giờ không còn sớm, bốn vương có việc trong người, các người cũng sớm trở về đi."

Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi sáng sớm đã ra cửa, trước mắt đã gần trưa.

Ba người nhất tề hành lễ, "Cung tiễn vương gia."

Tieu Tiềm lại nhìn Lâm Cẩm Nghi một cái, tức giận không có chỗ phát, xoay người mang theo đám Vương Đồng bỏ đi.

Lâm Phương Nghi có chút bất an nhỏ giọng hỏi bên tai Lâm Cẩm Nghi: "Người mới vừa rồi không phải là chộc vương gia mất hứng?"

Tuy rằng Tieu Tiềm luôn luôn lạnh mặt, nhưng trước đó cùng với uy áp mới vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

Lâm Cẩm Nghi nhỏ giọng than thở: "Ai biết hấn a, cái mặt đen giống như ai thiếu hấn mấy vạn lượng bạc."

Wang Như Ngu ở đây, hai người cũng không tiện kể tai nói nhỏ, nói xong hai câu cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Lâm Cẩm Nghi cười hỏi hấn nói: "Ta và tỷ tỷ còn chuẩn bị đi dạo trên phố, Vương công tử có cùng đi?"

Wang Như Ngu trên mặt đỏ ửng còn chưa rút, lúc này hấn nghiêm túc thở dài nói: "Học sinh và gã sai vặt tách ra, trước mắt sợ là bọn họ còn vương ở trên núi. Học sinh muốn đi tìm bọn họ, không thể đi theo." Càng chủ yếu là, hấn bây giờ quần áo nhả nhum, thật sự chật vật. Lén gặp Lâm Phương Nghi dĩ nhiên là đường đột, nếu lại mặc một thân quần áo như vậy đi trên phố, thật sự tổn hại phong nhã.

Lâm Cẩm Nghi cũng không bắt buộc hấn, cáo biệt xong cùng Lâm Phương Nghi xuống núi.

Ngồi trên xe ngựa nhà mình rồi, Lâm Cẩm Nghi bảo xa phu đi đến đường cái.

Lâm Phương Nghi nhân tiện nói: "Muội muội, ta không sao, chúng ta đi ra đã một lúc, trực tiếp hỏi phủ đi." Lúc trước Lâm Cẩm Nghi cũng thấy tâm tình nàng bị ảnh hưởng bởi Chu di nương, mới nói muốn bồi nàng đi chọn trang sức. Trước mắt nàng và Vương Như Ngu nói một hồi lâu, tâm tình đã tốt lắm, đương nhiên sẽ không cần phiền toái như vậy.

Lâm Cẩm Nghi cười nói: "Tỷ tỷ sắp xuất giá, mua thêm vài món trang sức cũng là đúng, đây cũng không phải ta tự chủ trương, là nương lúc trước đã phân phó. Bất quá tỷ tỷ nói có đạo lý, chúng ta đi ra lâu như vậy, nương và tổ mẫu hẳn cũng đang chờ hỏi âm. Như vậy chúng ta về phủ trước, ta cho người đi Châu Ngọc các báo trước, quay về cho bọn họ đem trang sức mới vào phủ, để tỷ tỷ chậm rãi chọn lựa."

Lâm Phương Nghi hé miệng cười, "Vậy phiền toái muội muội."

*

Trở lại Trung Dững hầu phủ, Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phương Nghi đi Thuận Hoà đường.

Trong Thuận Hoà đường, Tô thị và Trung Dững hầu phu nhân đang ngồi một chỗ nói chuyện.

Các nàng trở về, Trung Dững hầu phu nhân cười gọi các nàng đến trước mặt.

Tô thị hướng hơi liếc mắt một cái về phía sau, không thấy bóng Chu di nương, liền đoán được việc này sợ là không thuận lợi. Bất quá Lâm Phương Nghi ở đây, nàng cũng không tiện hỏi chuyện Chu di nương, đành mỉm cười nói: "Bên ngoài thời tiết tốt như vậy, tỷ muội các con chơi vui sao?"

Đây hiển nhiên là đang hỏi Lâm Phương Nghi. Lâm Cẩm Nghi liền cười trên nàng. Lâm Phương Nghi gật gật đầu, ngượng ngập nói: "Phương Nghi tạ mẫu thân an bầy, hôm nay... hôm nay tốt lắm."

Nàng nói như vậy, đương nhiên ý tứ là rất vừa lòng Vương Như Ngu.

Tô thị và Trung Dũng hầu phu nhân đều trấn an cười cười. Cũng may Chu di nương tuy rằng không bớt lo, Lâm Phương Nghi cũng vẫn tốt.

Mấy người cùng nhau dùng xong cơm trưa, Trung Dũng hầu phu nhân lại nói vài lời cùng các nàng rồi đứng trưa.

Lâm Phương Nghi ra cửa một chuyến cũng mệt, Tô thị cũng bảo nàng trở về nghỉ ngơi, chỉ để Lâm Cẩm Nghi lại nói chuyện.

Mẹ con hai người không cần nói này nọ, Tô thị trực tiếp hỏi nàng: "Chu di nương không cùng các con trở về, bà ta lại làm ra trò thiếu thân gì?"

Lâm Cẩm Nghi nói: "Con cùng tỷ tỷ đến dưới núi, dưới núi đông người, chỉ muốn được một cái kiệu nhẹ, con bảo tỷ tỷ đi trước mời Chu di nương. Lúc con lên núi rồi, thấy tỷ tỷ đỏ mặt từ trong viện đi ra, nói Chu di nương vẫn chướng mắt Vương công tử, không muốn đi gặp..." Hi sự của Lâm Phương Nghi đã gần, nếu Chu di nương lúc này xảy ra chuyện, hẳn là nàng cũng sẽ không tốt. Vì tiểu tỷ tỷ này, Lâm Cẩm Nghi vẫn mềm lòng, giấu giếm những lời Chu di nương nói.

Tô thị khẽ cười một tiếng, "Bà ta đã nghĩ rõ ràng, thì ở lâu thêm trong am ni cô đi. Chờ lúc Phương tỷ nhi thành thân, sẽ đón về cũng không muộn."

nói xong, Tô thị bỗng nhiên lại hỏi: "Hôm nay, con ở trên núi... còn gặp người khác?"

Lâm Cẩm Nghi nheo mắt, "Nương sao đột nhiên hỏi thế? Hôm nay trên núi khách hành hương rất đông..."

Tô thị lại hỏi: "Nương chỉ hỏi con, có gặp những người đặc biệt khác hay không?"

Bên người nhiều ánh mắt như vậy đều thấy Tiêu Tiềm, Lâm Cẩm Nghi cũng biết không giấu giếm được, nhân tiện nói: "A Cẩm gặp được Trần Nam vương."

Tô thị mày liễu nhãn lại, "Sao lại gặp hắn?"

Lâm Cẩm Nghi liền đem chuyện Tiêu Tiềm đưa Vương Như Ngu xuống núi thế nào, lại ở trong đình trải qua thế nào nói với Tô thị.

Tô thị nghe xong, sắc mặt lạnh lùng nói: "Chỗ như vậy vẫn có thể xảo ngộ, nương cũng không biết nói cái gì cho phải. Sau này con xuất môn phải cẩn thận chút."

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên đáp ứng.

Mẹ con hai người nói một chút, Lâm Cẩm Nghi cũng có chút mệt mỏi, trở về Cẩm Tú Uyển nghỉ ngơi.

Tô thị ở lại Thuận Hoà đường, ngón tay gõ gõ lên bàn lúc có lúc không. Đây là động tác nhỏ nàng làm lúc đang suy nghĩ, bọn nha hoàn cũng không dám quấy rầy.

Tiêu Tiềm một lần hai lần nhắc lên quan hệ với nữ nhi, nếu nói đều là trùng hợp, vậy không khỏi cũng quá mức đúng dịp. Nhưng nếu hắn có ý...

Tô thị mị mị ánh mắt, hầu phu bọn họ đã ném đi một cô nương, tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ!

Tổng Diễn Hi xã giao xong với đám người Vương Lăng, rốt cục trở về nhà.

Người gác cổng thân thiện tiến lên đón hắn, trong miệng nói: "Tam thiếu gia đã trở lại, phu nhân đã đến hỏi rất nhiều lần, còn nói thỉnh ngài trở về lần qua gặp đâu."

Tổng Diễn Hi gật gật đầu, nhắc chân vào đại môn Gia Định hầu phủ, đến viện của nương hắn.

Gia Định hầu phu nhân đang chờ hắn, thấy hắn trở lại, mặt mày hớn hở hỏi hắn: "Con có gặp được Lâm gia tiểu cô nương?"

Hôm trước, Gia Định hầu phu nhân đi gặp Trung Dũng hầu phu nhân. Tô thị vừa đứng ở đó, "trong lúc vô tình" nhắc tới nàng vì thứ nữ Lâm Phương Nghi trong phủ an bầy một lần ra ngoài, ngày mười lăm tháng tám lên núi Lạc Thanh, cho nàng gặp mặt hôn phu tương lai. Đến lúc đó Lâm Cẩm Nghi cũng sẽ đi cùng. Còn nói "tuy rằng ý tứ người lớn rất trọng yếu, nhưng lúc đó đứa nhỏ cũng cần phải gặp trước, bằng không nếu cứ rần đem hai người tính tình bất hòa kéo đến một chỗ, ngược lại không hay."

Gia Định hầu phu nhân cũng không ngờ, lập tức nghe ra ý tứ trong lời Tô thị, sau khi trở về tìm tiểu nhi tử nói chuyện, bảo hắn ngày đó có thời

gian đi núi Lạc Thanh xem mặt nàng dâu tương lai.

Thấy nương hắt đầy mặt ao ước, Tống Diễm Hi thở dài, nói: "không gặp."

Gia Định hầu phu nhân nóng nảy, vội hỏi: "Sao có thể không gặp? Lâm gia hai cô nương một đường, đều là tiểu thư quan gia, ở bên ngoài thế nào cũng nhận ra được."

Tống Diễm Hi lắc lắc đầu, nói: "Con vừa tới núi Lạc Thanh liền gặp bọn Vương Lăng. Bọn họ kéo con đi cùng, con không tiện chối từ..."

Gia Định hầu phu nhân nghe xong, đau lòng vỗ vỗ bả vai Tống Diễm Hi, "Ủy khuất con ta." Con trai của mình, mình biết, Diễm Hi nhà bà thanh phong凛 nguyệt, cùng hoàn khổ Vương Lăng giả vờ đọc sách căn bản không phải người cùng đường. Nhưng bắt đắ dĩ Vương Lăng chính là con trai thị lang bộ Lại, con lớn nhất Tống Diễm Thanh đang đảm nhiệm chức vụ trong Lại bộ, Lại bộ thượng thư đứng là lãnh đạo trực tiếp của Tống Diễm Thanh. Tống Diễm Hi cũng không có biện pháp, không thể không ứng phó đám người Vương Lăng.

"không gặp thì không gặp đi, dù sao sau này vẫn còn cơ hội. Chính là vất vả con uống công một chuyến, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Ra khỏi viện của Gia Định hầu phu, Tống Diễm Hi bắt giắc sờ sờ khăn gắm trong ngực kia.

... Uống công một chuyến sao? Cũng không phải.

Nhưng người lớn hai nhà đã muốn đem hắt và Lâm nhị cô nương ghép thành một đôi, hắt cũng không thể có ý tứ với người khác.

Trở về viện mình, Tống Diễm Hi do dự một phen, vẫn bảo gã sai vặt xử lý cái khăn.

Tiêu Tiềm mang theo tức giận xuống núi Lạc Thanh.

Lúc trước hắt nói chuyện với Lâm Cẩm Nghi, những người khác đều cách xa vài bước, cho nên cũng không biết hai bọn họ cụ thể nói gì.

Vương Đồng thấy vương gia nhà hắt mặt đen như than, nghĩ hơn phân nửa là Lâm cô nương lại nói sai cái gì, chọc vương gia nhà hắt mất hứng, nói đến cũng kỳ quái, vương gia nhà hắt nhiều năm qua đã sớm luyện thành bản sự vui giận không hiện ra mặt, trước mắt bị cô nương kia nói mấy câu đã kích ra thật tình. cô nương kia thực có chút "Bản sự". "Bản sự" này, lúc trước hắt chỉ thấy trên người cố vương phi.

Trở về Trấn Nam vương phủ, Tiêu Tiềm vào thư phòng, đám Vương Đồng thức thời yên lặng lui ra ngoài, canh giữ ở cửa.

Tiêu Tiềm đen mặt uống hai chén trà, rốt cục mở miệng hô Vương Đồng.

"Có thuộc hạ!" Vương Đồng nhanh lên tiếng.

"đi tra rõ một chút, gần nhất đây Trung Dũng hầu phủ lui tới nhiều với nhà ai."

Vương Đồng đáp ứng, rất nhanh cho người điều tra.

Lấy địa vị Trấn Nam vương phủ giờ này, mạng lưới tình báo đã phi thường hoàn thiện, điều tra Trung Dũng hầu phủ thật dễ dàng.

không bao lâu, Vương Đồng đã đi phục mệnh Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm nghe Vương Đồng thuật lại xong, một khuôn mặt lạnh có thể kết thành băng, hắt nói: "Người nói, gần đây Trung Dũng hầu phủ lui tới, ngoài nhà Vương Hàn Lâm, còn có Gia Định hầu phủ?"

Vương Đồng nói: "Thuộc hạ sai người điều tra, quả thật như thế."

Tiêu Tiềm trầm ngâm một lát, nói: "Trung Dũng hầu có ân tiến dẫn với Gia Định hầu, hai nhà lui tới thường xuyên cũng là tình lý bên trong."

Vương Đồng lại nói: "Hôm nay hai vị cô nương Trung Dũng hầu phủ lên núi Lạc Thanh, khéo là sáng sớm hôm nay, tiểu công tử Gia Định hầu phủ cũng ra khỏi thành. Còn... còn còn gặp gỡ Lâm nhị cô nương"

Tiêu Tiềm sắc mặt trầm xuống, "Bọn họ gặp gỡ? nói gì? Làm gì?"

Vương Đồng bị hắt liên tiếp hỏi cái trán đỏ mồ hôi, thành thật nói: "Lúc đó người vương phủ chúng ta chỉ ở dưới chân núi canh giữ, vẫn chưa đặc biệt lưu ý. Chỉ biết là Tống tiểu công tử cùng một đám người ngâm thơ làm đối, Lâm nhị cô nương ở bên nghe xong, lúc gần đi còn bảo nha hoàn đi qua tặng một cái khăn."

Nữ tử đem khăn đưa cho ngoại nam, ý tứ bên trong thật sự là quá rõ ràng! Tiêu Tiềm tức giận tùy tiện ném chén trà trong tay.

Chén trà bị ném đến trước mặt, Vương Đồng chưa kịp lui ra phía sau, áo bào đều bị dính nước trà, trong miệng lại phải khuyên nhủ: "Vương gia bớt giận!"

Tiêu Tiềm sao có thể bớt giận, tức phụ của hắn ở sau lưng hắn thông đồng nam nhân khác!

"Người tới! Thay quần áo chuẩn bị ngựa, bốn vương muốn vào cung."

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Tiêu Tiềm ngựa không dừng vó vào hoàng cung.

Lúc này chạng vạng, sắc trời đã tối, Phong Khánh đế cũng không ở ngự thư phòng, mà là ở Từ Ninh cung dùng bữa tối cùng thái hậu.

Tiêu Tiềm liền đi Từ Ninh cung, bảo cung nữ thông truyền, chính mình chờ ở ngoài cửa cung.

Phong Khánh đế nghe nói Tiêu Tiềm trong bóng đêm trực tiếp vào cung, lòng mi khẽ chớp, có chút giật mình. Vài năm trước vì thuận tiện Tiêu Tiềm xuất nhập cung đình báo cáo quân tình, cho hắn một lệnh bài có thể tùy thời tiến cung.

Nhưng nhiều năm qua Tiêu Tiềm đều giữ quy củ, xưa nay đều dâng bài từ chờ hắn triệu kiến, còn chưa từng vận dụng lệnh bài này.

Chẳng lẽ có việc gấp lửa cháy đến nơi?

Phong Khánh đế sắc mặt trầm xuống, buông đĩa bạc, cho cung nữ dẫn Tiêu Tiềm tiến vào.

Lúc sau, Tiêu Tiềm sải bước tiến vào, trán còn toát mồ hôi.

Phong Khánh đế cũng không dám chậm trễ, lập tức hỏi: "Là thuế muối có chuyện lớn liên lụy?"

Tiêu Tiềm vừa thay hắn tra án thuế muối, trước mắt vội vàng đến, Phong Khánh đế đương nhiên nghĩ đến cái này đầu tiên.

Tiêu Tiềm cước bộ ngưng một chút, cũng biết mình quá vội, khiến Phong Khánh đế hiểu lầm, nhân tiện nói: "Thuế muối đã tra rõ kết án. Lần này đến là thần có việc cầu hoàng huynh."

không phải liên lụy đến triều đình phân tranh, Phong Khánh đế sắc mặt cũng hòa dịu xuống, tiếp đón Tiêu Tiềm đến tịch gian ngồi xuống, nói: "không vội, chúng ta cùng mẫu hậu dùng bữa trước."

Thái hậu ở đây, Phong Khánh đế xưa nay lại là hiếu tử, Tiêu Tiềm cũng không thể trực tiếp lời hắn đi, đành phải ngồi xuống bồi.

Thái hậu ngồi ở t chủ vị tịch gian, thấy Tiêu Tiềm, bà cười tủm tỉm hỏi: "Tiểu Bát a, vừa than thở cái gì cùng hoàng huynh con? Hôm nay trở về muộn như vậy, có phải lại bướng bỉnh ở phòng đọc sách, chọc thái phó mất hứng, giữ con lại hay không?"

Từ đầu xuân năm nay tới giờ, thời điểm thái hậu hồ đồ càng ngày càng nhiều hơn, tính tình cũng thay đổi rất nhiều. Từ trước lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, nay lại như là trưởng bối nhà bình thường hiền lành hòa ái. Hiển nhiên, lão nhân gia trước mắt đây lại hồ đồ rồi.

Phong Khánh đế nhìn Tiêu Tiềm một cái, Tiêu Tiềm biết nghe lời phải nói: "Đúng vậy, về muộn, khiến ngài lo lắng."

Thái hậu cho người cho thêm bát đĩa, sau đó gấp hai đĩa đồ ăn vào trong đĩa trước mặt hắn, "Vậy ngươi ăn nhiều chút, đọc sách phí đầu óc nhất. Mẫu hậu nhìn con gần đây tựa hồ gầy hơn, con cũng chú ý nhiều hơn."

Tiêu Tiềm nhìn bà gấp đồ ăn cho mình, trong lòng không khỏi buồn cười. Nhớ lại những năm trước hắn ở trong hậu cung, thái hậu đối với hắn chưa từng giả bộ quan tâm, đừng nói tự mình gấp thức ăn cho hắn như vậy, khi hắn còn bé sinh bệnh, bà cũng sẽ không hỏi nhiều một câu.

không nghĩ tới thái hậu già đi, cư nhiên bắt đầu hồ đồ, quan tâm bọn họ đám văn bối này cho tới bây giờ chưa từng được bà để vào mắt.

Tiêu Tiềm, thái hậu và Phong Khánh đế dùng xong bữa tối, lại nói vài lời.

Phong Khánh để quả thật là hiếu tử khó có được, xem thái hậu uống thuốc rồi đi ngủ, mới đi khỏi Từ Ninh cung. Tiêu Tiềm đương nhiên đuổi theo.

Ra Từ Ninh cung, Phong Khánh để không có cười ngự liễn, mà là nói muốn tản tản bộ tiêu tiêu thực, cùng Tiêu Tiềm một trước một sau dọc theo đá lát lộ chậm rãi đi tới.

"Người mới vừa nói, tưởng cầu trăm cái gì tới?" Kỳ thật hẳn có chút tò mò, lấy Tiêu Tiềm giờ này ngày này địa vị thực lực, còn có cái gì là đáng giá hẳn vào đêm tiền cung đến cầu.

Tiêu Tiềm đi về phía trước đi, sau Phong Khánh để nửa bước, nói: "Thần muốn cầu một cục hôn sự."

Phong Khánh để khẽ cười ra tiếng, nói: "Mấy tháng trước lúc mẫu hậu thanh tỉnh, còn nói bóng nói gió hỏi người, lúc đó người còn một ngụm từ chối. Thế nào trước mắt đã nghĩ thông suốt?"

Tiêu Tiềm "Ừ" một tiếng, nói: "Nghĩ thông suốt, cho nên đến cầu hoàng huynh thanh toán."

Phong Khánh để lại hỏi hẳn: "Vậy người nói cho trăm, là cô nương nhà ai khuynh đảo người?"

"Là nhị cô nương Trung Dũng hầu phủ." Tiêu Tiềm nói.

Phong Khánh để mày dãn ra, cũng không ngoài ý muốn. Thọ yến thái hậu lúc trước, hẳn đã cảm thấy hoàng đệ như hũ nút này đối với tiểu cô nương kia không bình thường.

"Nàng a." Phong Khánh để dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Có chút khó làm."

Tiêu Tiềm phát y bảo, "Còn thỉnh hoàng huynh thanh toán."

Phong Khánh để ngăn cản hẳn, không để hẳn quỳ xuống, nói: "đang ở bên ngoài, người làm cái gì vậy."

Tiêu Tiềm lại lặp lại: "Còn thỉnh hoàng huynh thanh toán."

Phong Khánh để không khỏi nhíu mày, bất đắc dĩ nói: "A Tiềm a, không phải trăm làm huynh trưởng có ý khó dễ người. thật sự là yêu cầu này nhắc tới không đúng lúc. Nếu là hai tháng trước, người nói với trăm, trăm lập tức có thể chỉ hôn cho người. Trước mắt... Quả thật là không dễ làm."

hắn làm hoàng đế, không nói với đều biết hết mọi chuyện trong nhà quan lại lớn nhỏ trong kinh thành, lại hiểu biết đường hướng các nhà. Trung Dũng hầu phủ và Gia Định hầu phủ định làm đám hỏi, Tiêu Tiềm có thể tra được, hẳn đương nhiên cũng biết.

"không bằng, người lại đòi một lần nữa? Trong kinh thành nhiều quý nữ thế này, chỉ cần người không có hôn ước, chỉ cần người mở miệng, trăm liền từ hôn cho người." Phong Khánh để hỏi dò.

Tiêu Tiềm nói: "Nhược thủy ba ngàn, chỉ cần một gáo."

Đây là không có đường cứu vãn. Phong Khánh để thở dài một tiếng, "A Tiềm a, tuy rằng chúng ta ở hoàng gia, trời sinh có thể hưởng thụ quyền bính và vinh quang. Nhưng hôn nhân đại sự, ép buộc chung quy không tốt. Mà Trung Dũng hầu và Gia Định hầu kia đều là lão thần chiến công hiển hách, nếu trăm chặn ngang một đòn, cho dù bọn họ không sinh tâm oán hận, trong lòng chung quy sẽ có chút suy nghĩ..."

Tiêu Tiềm lại khom người thở dài, thành khẩn nói: "Hoàng huynh chính là thiên tử, đương nhiên có biện pháp ngăn con sóng dữ. Còn thỉnh hoàng huynh chỉ rõ."

Phong Khánh để ra vẻ thâm trầm, trầm ngâm một lát, nói: "Như vậy đi, nếu người vì triều ta lập công huân, có thể danh chính ngôn thuận cầu ban thưởng. Đến lúc đó văn võ cả triều, ai cũng không thể xen vào nhiều lời."

Tiêu Tiềm lập tức tiếp lời nói: "Gần đây Thát Đát xâm phạm biên cảnh Đại Diệu ta, thần nguyện ý tự thỉnh đi tiền tuyến, vì triều ta dẹp yên quân giặc."

Phong Khánh để mỉm cười, "Như thế rất tốt. Vậy trăm lại cho người sai khiến hai phó thủ, chọn lựa năm vạn tinh binh, người cứ yên tâm đi thôi."

"Tạ hoàng huynh thanh toán." Tiêu Tiềm mặt không đổi sắc, trong lòng không khỏi hừ lạnh: Lão hồ li này, ở chỗ này chờ hẳn đây!

Thát Đát chính là dân tộc du mục, người dân giỏi kỵ xạ, dũng mãnh thiện chiến. Dù là quân đội tinh nhuệ nhất Đại Diệu, cũng kiêng kỵ bọn họ vài phần. Năm đó Phong Khánh để vừa mới nhận ngôi vị hoàng đế, long ý còn chưa ngồi ổn, Thiên Vu Thát Đát tự mình dẫn mười vạn thân binh cuốn cuộn đột kích, Tiêu Tiềm chính là trên chiến dịch đó, một mũi tên bắn chết lão Thiên Vu, lại làm kẻ phản gián, khiến mấy con trai lão Thiên Vu tranh đoạt vị trí Thiên Vu, một lần đánh tan mười vạn đại quân Thát Đát, mới được phong tôn hào "Trần Nam vương".

Nay thời thế đổi thay, tân Thiên Vu đã quét sạch trong ngoài, tập hợp lại, cuốn đất mà đến.

Tiêu Tiềm nay đã là địa vị dưới một người trên vạn người, không tất yếu phải mạo hiểm. Mà hắn và tân Thiên Vu còn có thù giết cha, đối phương thấy hắn, nhất định là không chết không ngừng.

Trung Dũng hầu và Gia Định hầu quả thật là lão thần tử chiến công hiển hách, nhưng đều là chuyện lúc tiền đề tại vị. Khi đương kim kế vị, Gia Định hầu và Trung Dũng hầu đều đã cao tuổi, không thể xuất chinh. Hai nhà đều dần dần suy thoái, cũng không cần Phong Khánh để đặc biệt cố kỵ, hắn nói thế này, bất quá là vì lui một bậc cho Tiêu Tiềm.

Bất đắc dĩ Tiêu Tiềm biết rõ là cái bậc gì, vì cưới Lâm Cẩm Nghi, lại vẫn không thể không nhắm mắt bước lên.

Lâm Phương Nghi và Vương Như Ngu đã gặp mặt, thập phần vừa lòng với nhau.

Hai nhà rất nhanh định ra, bàn đến hôn kỳ.

Lâm Phương Nghi đã mười tám tuổi, Vương Như Ngu lại tới tuổi cập quan, hai nhà đều nguyện ý, vì thế rên rắt khi còn nóng, định hôn kỳ vào tháng mười một năm nay.

Chu di nương không ở trong phủ, Lâm Cẩm Nghi sợ Lâm Phương Nghi mất hứng trong lòng, vừa thu xếp hôn sự của nàng, vừa muốn phân ra thời gian bồi nàng.

Lần trước nàng cho người đi Châu Ngọc các, ngày thứ hai đại chương quây Châu Ngọc các liền mang theo một thùng trang sức tự mình tới.

Lâm Cẩm Nghi dẫn đại chương quây đến chỗ Lâm Phương Nghi, để nàng chọn lựa.

một thùng trang sức đều là trân phẩm. Tô thị tuy rằng bình thường chưa từng cắt xén chi phí của Lâm Phương Nghi, nhưng cũng không đặc biệt trợ cấp cho nàng. Cho nên Lâm Phương Nghi chưa từng thấy nhiều trang sức hoa mỹ như vậy, nhất thời hoa mắt.

Lâm Cẩm Nghi cũng không giục nàng, chỉ để cho nàng chậm rãi chọn lựa.

Lâm Phương Nghi nhìn cái này, sờ cái kia, nhất thời đều yêu thích không buông tay, không có chủ ý, đành phải nhìn về phía Lâm Cẩm Nghi xin giúp đỡ.

Lâm Cẩm Nghi không có biện pháp, đành phải chọn mấy thứ trang sức Lâm Phương Nghi cầm trong tay, bảo đại chương quây tính toán giá cả.

Đại chương quây nhìn vài lần, rất nhanh nói: "Mấy thứ trang sức này tổng cộng tám trăm lượng."

Lâm Phương Nghi lôi kéo Lâm Cẩm Nghi, nhỏ giọng nói: "không cần mua nhiều như vậy, muội muội tùy tiện chọn cho ta hai món là được."

Lâm Cẩm Nghi vỗ vỗ mu bàn tay nàng, quay đầu hỏi đại chương quây: "Ta xem mấy thứ trang sức này đều phi phàm, sao tổng cộng chỉ thế này, đại chương quây cần phải tính toán một lần nữa?"

Đại chương quây cười nói: "Tiểu phụ nhân làm nghề mười mấy năm, quả quyết sẽ không tính sai. Chính là có chút cơ duyên, có một khách nhân lúc trước mua, trở về không có đủ tiền nên bán lại. Cho nên giá cả tiện nghi một chút."

trong phần đông quan viên kinh thành, nhà gặp phiền toái cũng nhiều, khi nữ quyến túng quẫn bán lại trang sức cũng là bình thường. Lâm Cẩm Nghi không khỏi cười nói: "Đại chương quây việc buôn bán cũng roàng." Đồ mới tinh, nếu không nói đã từng bị người mua, ai có thể nhìn ra đâu.

Đại chương quây cười cười, không nói tiếp.

Tô thị lúc trước an bày hôn sự Lâm Bác Chí, cho một vạn lượng. Bên này cấp Lâm Phương Nghi đặt mua đồ vật, lại cho tám ngàn lượng. Lâm Phương Nghi gả ra ngoài, không giống Lâm Bác Chí đại hôn còn muốn phải chuẩn bị yến hội, tám ngàn lượng thực dư dả.

Lâm Cẩm Nghi cũng rất thích trang sức, suy bụng ta ra bụng người, nghĩ Lâm Phương Nghi hẳn là cũng thích. Lại nói trang sức nữ tử đại biểu thể diện chủ nhân, các thứ này đeo vào, sau này đều có thể có thể phát huy công dụng. Nàng liền để đại chương quây đem để lại các thứ đó, lại chọn một đôi hoa tai vàng ròng nam Trân Châu, mất một ngàn lượng.

Bỗng chốc tiêu ra ngoài nhiều bạc thế này, Lâm Phương Nghi có chút lo sợ.

Lâm Cẩm Nghi liền nhỏ giọng trấn an nàng: "Tỷ tỷ yên tâm, mẫu thân cấp đủ bạc. Thế này không tính là gì, chỉ để ý yên tâm nhận là được."

Nữ hài nhi đương nhiên không có ai không thích châu báu trang sức, Lâm Phương Nghi trên mặt cũng tươi cười nói: "Vay muội muội thay ta nói một tiếng tạ ơn mẫu thân."

Đại chương quỳ đem trang sức khác trên bàn thu lên, nhưng không vội vã rời đi, ngược lại nói: "Mấy tháng trước quý nhân không phải ở trong cửa hàng chúng ta nhìn trưng trang sức của Tô đại gia sao? Khi đó không khéo, đã bị người khác định trước. Trước mắt tiểu phụ nhân nơi này có một kiện, nhất thời tự chủ trương mang theo, muốn cho ngài nhìn một cái."

Lâm Cẩm Nghi trên mặt vui vẻ, kinh ngạc nói: "Tô đại gia không phải mỗi nửa năm mới làm một món sao? Thế nào nhanh như vậy đã có?"

Đại chương quỳ bảo phụ nhân mặt trong đi theo lấy một cái hộp trang sức nhỏ khác, giải thích: "Tô đại gia vốn tùy tính, tiểu phụ nhân cũng không hiểu tâm tính hắn. Chẳng qua hắn đã làm, tiểu phụ nhân liền cảm về bản."

nói chuyện, một cảnh thoa mai hoa bích ngọc đã được dâng đến trước mặt Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi lập tức bị cái trâm cài đầu tinh xảo trước mắt này hấp dẫn. Lúc trước đại chương quỳ đưa ra trang sức hoa mỹ, nhưng trâm cài đầu này ngọc bích sáng rõ, hoa mai từng đóa nhỏ nhắn mà tinh xảo, trên cánh hoa từng nét đều có thể thấy rõ ràng, chính là một khối ngọc khắc thành, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật, thanh nhã tú lệ, phong cách riêng một ngọn cờ.

Nàng nâng trong tay vuốt ve một phen, trong miệng tán thưởng nói: "không hổ là xuất phẩm của Tô đại gia, quả thật là quá đẹp."

Đại chương quỳ nói: "Từ xưa bảo kiếm xứng anh hùng, trang sức như vậy cũng nên cho người thưởng thức nó."

Lâm Cẩm Nghi xem qua rồi, thả cái trâm cài đầu lại trong khay, hỏi đại chương quỳ: "Trang sức đẹp như vậy, không biết giá bao nhiêu?"

Đại chương quỳ nói: "Giá trị hai ngàn hai, quý nhân nếu thích, tiểu phụ nhân lại giảm cho ngài một ít."

Hai ngàn hai, cái trâm cài đầu này sử dụng ngọc đã có thể đến giá này, càng miễn bàn Tô đại gia kia tay nghề xảo đoạt thiên công.

Tô đại gia chế trang sức luôn luôn là tốt nhất với Lâm Cẩm Nghi, lần trước nàng bỏ qua một lần, trước mắt trong lòng đương nhiên càng muốn. Nếu nàng vẫn là mình, đã sớm mua ngay không chút do dự.

Trước mắt, nàng chương quản việc bếp núc Trung Dững hầu phủ, biết trong nhà quanh năm suốt tháng các loại địa tô cùng cửa hàng thu vào cũng bất quá chỉ hơn hai vạn, cũng hông thể tùy ý tiêu xài. Cho dù nàng dùng tiền riêng mua, về sau Tô thị biết, khẳng định lại trợ cấp cho nàng, lòng dễ ra trên thân dê, vẫn là tăng thêm gánh nặng trong nhà.

Lâm Phương Nghi thấy nàng lúc trước mắt cũng không nhảy vì mình tốn mấy ngàn lượng, trước mắt lại vì hai ngàn mà đau đầu, nhân tiện nói: "Bằng không như vậy đi, mấy thứ trang sức kia của ta bớt một nửa, còn lại dùng để cho muội muội được không?"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, nói: "Tỷ tỷ cũng đừng nói thế, trang sức của người đều là dùng sau xuất giá. Dù sao trang sức của ta vẫn đủ dùng, cũng không cần."

Đại chương quỳ cũng không có tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ, ngược lại nói: "Vội chờ quý nhân lúc nào muốn mua, tùy thời người đến cửa hàng nói một tiếng là được, cái trâm cài đầu này nhất thời không tìm thấy người hữu duyên."

Đẹp như vậy, thật sự có thể đợi đến sau này mình dư dả sao? Lâm Cẩm Nghi cảm thấy khả năng không lớn. Bất quá đại chương quỳ đã nói như vậy, nàng vẫn nhận tình cảm này, nói: "Vội phiền toái chương quỳ."

Giao phó tiền bạc xong, Lâm Cẩm Nghi bảo nha hoàn tiễn đại chương quỳ ra phủ.

Ra khỏi đại môn Trung Dững hầu phủ, phụ nhân mặt tròn liền kinh ngạc nói: "Tẩu tử, sao người bán trang sức này tiện nghi như vậy? Còn nói là có nhà nào bán ra. Ta ở trong cửa hàng đã nhiều ngày, sao không nhớ rõ có chuyện này." Phụ nhân chính mặt tròn là người lúc trước ở Châu Ngọc các chiêu đãi Lâm Cẩm Nghi, cũng chính là đường đệ muội của đại chương quỳ.

Đại chương quỳ nhìn nàng một cái, nói: "không biết chuyện người nói ít đi."

Phụ nhân mặt tròn bị ánh mắt nghiêm khắc nhìn đến co rúm lại, trong miệng còn nói: "Vốn cũng thôi. Còn có cái trâm cài đầu của Tô đại gia, ta nhớ trong cửa hàng lý rõ ràng tiêu tốn năm ngàn lượng bạc, sao đến hầu phủ này người liền vô duyên vô cớ giảm đi ba ngàn lượng. Còn nói cái gì "Tìm không thấy người hữu duyên", rõ ràng lúc trước tiểu thư vương phủ, bá phủ đều đến xem qua..."

Đại chương quỳ thật sự là hận không thể dán cái miệng bà ta lại! Ngu xuẩn này, biết cái gì! Chẳng lẽ còn muốn bà giải thích, nói là Trần Nam vương phủ đã sớm đưa tới phần chênh lệch, sau đó phản phó bà làm vậy sao?!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Tháng mười, trước khi Lâm Phương Nghi đại hôn, Chu di nương rốt cục trở về từ Vị Nguyệt am.

Vạn Lũ bên người Tô thị cùng vài bà tử đón bà ta về Trung Dững hầu phu, Vạn Lũ dẫn Chu di nương đi chào Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị.

Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị đang Thuận Hoà đường. Chu di nương làm lễ xong, Tô thị hỏi Chu di nương sinh hoạt hằng ngày.

Chu di nương nhất nhất đáp lời. Ở am ni cô qua mấy tháng chịu khổ, Chu di nương rõ ràng có thể thấy đã gầy không ít, người cũng trầm tĩnh hơn nhiều.

Trung Dững hầu phu nhân thập phần vừa lòng bộ dáng bà ta bây giờ, nay nữ nhi đã xuất giá, mẹ ruột càng phải có dáng vẻ mới tốt.

nói vài lời, Trung Dững hầu phu nhân để Chu di nương trở về đoàn tụ với Lâm Phương Nghi.

Chu di nương đi rồi, Trung Dững hầu phu nhân vỗ bàn tay Tô thị nói: "Nay Bác Chí đã thành hôn, Phương tỷ nhi cũng sắp xuất giá, Chu di nương cũng an phận, sau này con có thể càng thoải mái hơn."

Tô thị đã mang thai hơn tám tháng, lúc này nâng bụng mang thai cười nói: "Ngài nói lời này, giống như con thường phải chịu mệt vậy."

Trung Dững hầu phu nhân đương nhiên biết nàng mệt nhọc. Nếu không nhiều năm qua Tô thị cũng sẽ không gầy như vậy. Nhưng gần đây mang thai, nghỉ ngơi mấy tháng, người cũng mượt mà không ít, nhìn càng thêm trẻ tuổi.

Trung Dững hầu phu nhân lại hỏi đến an bầy hôn sự cho Lâm Phương Nghi.

Tô thị nói: "Mấy tháng nay đều là tiểu A Cẩm vội trước vội sau thu xếp, hai ngày trước con hỏi qua, nàng nói gọn gàng ngăn nắp, hiển nhiên là đã an bầy xong."

nói đến cháu gái nhỏ hơn nửa năm nay trưởng thành không ít, Trung Dững hầu phu nhân cũng yên tâm, "Tiểu A Cẩm càng trầm ổn, bây giờ ta nhắm mắt, cũng không lo lắng nàng sau này."

Tô thị vội nói: "Ngài đây là nói gì vậy, hiện nay thân mình ngài đã tốt hơn nhiều, sẽ trường mệnh trăm tuổi. Về sau tiểu A Cẩm xuất giá, còn chờ ngài chải đầu đưa gả cho nàng dâu."

nói đến hôn sự của Lâm Cẩm Nghi, Trung Dững hầu phu nhân không khỏi hỏi: "Gia Định hầu phu nhân gần đây ít đến nhà chúng ta, có phải trong phủ bọn họ có chuyện gì bận rộn?" Lần trước Tô thị ở trước mặt bà đánh tiếng gió cho Gia Định hầu phu nhân, muốn bà an bầy đưa nhỏ hai nhà gặp mặt. Đáng tiếc hai hài tử âm kém dương sai bỏ lỡ, về sau cũng không giải quyết được gì. Hôn sự Lâm Cẩm Nghi tuy rằng nhất thời không vội, nhưng Trung Dững hầu phu nhân vẫn muốn thừa dịp thân thể xương cốt mình còn tốt, định xong cửa hôn nhân này.

Tô thị nói: "Ngài còn không biết, tháng trước công tử Tống gia kia được kim thượng tuyển vào trong cung làm thư đồng cho thái tử, nói là cuối năm sẽ vào cung. Gia Định hầu phu nhân trước mắt đang vội vàng thu xếp đâu."

"thư đồng cho thái tử?" Trung Dững hầu phu nhân có chút giật mình, "tiểu nhi tử Tống gia kia, ta nhớ không lầm cũng mười sáu mười bảy tuổi rồi. Đương kim thái tử mới mười tuổi đầu, sao có thể chọn hắn?" Thông thường thư đồng cho thái tử đều sẽ chọn tiểu tử tuổi tác tương đương thái tử, hai người cũng có thể chơi chung.

"Cái này không hiểu được. Đương kim tự mình chọn lựa, tổng cộng chọn ba người. tiểu công tử Tống gia cũng trong số đó."

Bất quá đến cùng là chuyện tốt, Trung Dững hầu phu nhân cũng không tìm tòi tiếp, chỉ gật đầu cười nói: "Như vậy giá trị con người của tiểu tử Tống gia là nước lên thì thuyền lên. Nhưng việc hôn nhân của hắn và tiểu A Cẩm chúng ta đến cùng còn chưa định, hắn này vừa đi đã vào trung tâm hoàng quyền, không biết sau này như thế nào?"

Ở kinh thành đã lâu, Trung Dững hầu phu nhân cũng nhìn quen một người khi thăng chức rất nhanh thay lòng đổi tính.

Tô thị cũng gật đầu nói: "Cũng may mà chuyện này còn chưa định, dù sao tiểu A Cẩm tuổi tác còn nhỏ, không vội nhất thời. Chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn."

Đến cùng là chung thân đại sự của Lâm Cẩm Nghi, lại xảy ra biến cố như vậy, Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị liền cũng không vội thúc đẩy hai người bọn họ.

nói vài lời, Trung Dững hầu phu nhân mệt mỏi, thường thường lấy tay xoa mi tâm.

Tô thị thấy, đương nhiên hỏi: "Ngài đã nhiều ngày sắc mặt xem ra không được tốt, buổi chiều không nghỉ ngơi tốt sao?"

Trung Dũng hầu phu nhân nói: "Công công con đã nhiều ngày sớm đi trễ về, cũng không biết ở bên ngoài làm cái gì. Ta hỏi đến, hẳn lại không chịu nói." Làm cho lão phu lo lắng, bà đương nhiên không thể nghỉ ngơi tốt.

"Công công rất có chừng mực, ngài không cần lo lắng. Nghỉ đến hiện tại còn không chưa thuận tiện, nếu tìm được lúc thích hợp sẽ nói với ngài." Tô thị trấn an vài câu, liền đề nghị hoàn đờ Trung Dũng hầu phu nhân đi nghỉ ngơi.

Chu di nương trở về Phương Hoa uyển, Lâm Phương Nghi một ngày trước đã nghe nói hôm nay bà trở về, sớm bảo nha hoàn chuẩn bị trước đồ ăn bà thích, sốt ruột chờ bà.

Mẹ con hai người tuy rằng lúc trước tranh cãi, nhưng mấy tháng không gặp, đã sớm phai nhạt hết. Lúc này thấy mặt, đỏ hốc mắt, dắt tay nói đến nói đi.

Lâm Phương Nghi hỏi Chu di nương ăn được không, ngủ ngon không.

Chu di nương lau nước mắt, nói: "Am ni cô kia con cũng đã tới, rất buồn chán. không nói cái khác, chỉ nói ta một mình ở đó, đến người nói chuyện cũng khó tìm, hơn nữa về sau xảy ra chuyện với con, phu nhân lại cho người trông giữ ta, ngày ngày chỉ cho ta ở trong phòng niệm Phật chép kinh, con nói ta qua ngày thế nào..." nói xong lại nhỏ giọng khóc nức nở.

Chung quy là mẹ ruột, Lâm Phương Nghi cũng đau lòng bà, ôm lấy vai bà khuyên giải an ủi: "Đã qua rồi, dù sao di nương hiện đã trở lại, sau này không cần chịu khổ nữa."

Chu di nương dùng lệ, cầm lấy tay Lâm Phương Nghi khẩn trương hỏi nàng: "Hôn kỳ của con đã định rồi? Vương gia bên kia cho bao nhiêu sính lễ? Phu nhân cho con bao nhiêu của hồi môn, có khát khe con?"

Nghe Chu di nương liên tiếp đặt câu hỏi, nghĩ mấy tháng nay Lâm Cẩm Nghi và Tô thị khắp nơi vì mình suy nghĩ, Lâm Phương Nghi trong lòng có chút không phải tư vị, kéo tay Chu di nương, nói: "Đều định ra rồi, mừng tám tháng sau. Vương gia nạp sính lễ, tất cả đều đưa đến chỗ con. Phu nhân và muội muội đặt mua rất nhiều đồ cho con, hơn nữa hôm kia phu nhân cho chút vàng bạc tế nhuyễn, tính sơ cũng vài ngàn lượng."

Nghe con số như thế, Chu di nương trên mặt cuối cùng cười lên, nói: "Cái này tốt cái này tốt. Như vậy cho dù Vương gia không có tài lực, con sau này cũng không phải chịu khổ."

Chu di nương tuy rằng hồ đồ, nhưng đến cùng vẫn là tính toán cho nàng. Lâm Phương Nghi cảm thấy mềm nhũn, sắc mặt hòa dịu, nói: "Di nương đừng lo lắng, ta về sau cũng đã gặp Vương phu nhân, họ đều là người tốt, sẽ không bạc đãi ta."

Chu di nương bĩu môi, hiển nhiên vẫn không xem trọng Vương gia. Bất quá ván đã đóng thuyền, bà cũng vô kế khả thi.

Mùng tám tháng mười một, Lâm Phương Nghi đại hôn.

Trung Dũng hầu phủ mọi người vô cùng náo nhiệt đưa nàng ra cửa.

Tô thị hành động thập phần không tiện, lưu tại trong nhà nghỉ ngơi. Những người khác đi phủ Vương Hàn Lâm ăn cưới.

thực lực Vương gia ở kinh thành tuy rằng rất bình thường, nhưng Vương Hàn lâm làm người hòa khí, giao hữu sâu rộng, ở trong quan trường coi như cũng được. Hôm đó phủ Vương Hàn Lâm khách đến như mây, náo nhiệt phi thường. Vương phu nhân rất ân cần chu đáo chiêu đãi bọn họ, tự mình dẫn Trung Dũng hầu phu nhân và Lâm Cẩm Nghi ngồi chủ tiệc.

Lâm Cẩm Nghi vất vả mấy tháng, rốt cục thúc đẩy cửa hôn nhân này, trong lòng thoải mái rất nhiều, trong tiệc lại gặp được Nguyên Văn Khanh đã gả làm vợ người ta, liền chuyển vị trí, hai người ngồi một chỗ nói chuyện uống rượu trái cây, rất khoái hoạt.

Nguyên Văn Khanh gả cho con trai Bình bộ thượng thư, ngo yến quá nửa, nàng thần thần bí bí chia xẻ một tin tức lớn với Lâm Cẩm Nghi, nói gần đây Bình bộ đang điểm binh, cuối năm sẽ xuất chinh đi biên quan, đón đánh đại quân Thất Đát. Người lãnh binh không phải ai khác, đúng là rõ ràng trước mắt, Trần Nam vương Tiêu Tiềm.

Lâm Cẩm Nghi nghe nói Tiêu Tiềm lại tự mình lãnh binh xuất chinh, bất giác hỏi: "Lấy địa vị Trần Nam vương bây giờ, còn cần hẳn tự ra tiền tuyến?"

Nguyên Văn Khanh nhìn quanh, xác định không có người nhìn mình, mới nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, nếu đổi thành người khác vội vã tranh quân công, muốn đi lên còn chưa tính, hóa ra là Trần Nam vương. Ngươi nói có kỳ quái hay không?"

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên cũng cảm thấy kỳ quái. Chẳng qua sự tình liên quan đến Tiêu Tiềm, nàng cũng không muốn bình luận nhiều, chỉ nói: "Có lẽ thánh thượng tự mình sai khiến, Trần Nam vương tuy rằng địa vị cao, nhưng ở trước mặt thánh thượng đương nhiên cũng chỉ nghe lệnh. Chúng ta cũng không cần nghĩ, dù sao hắn ít khi thất bại, hắn cũng sẽ không có chuyện gì."

Nguyên Văn Khanh nhún nhún vai, nói: "Thiên Vu mới của Thất Đát và hắn có thù không đội trời chung, trận này ác liệt kết quả thật sự rất khó nói. Tin tức này tuy rằng còn chưa công khai, nhưng trong kinh không ít người biết. Bên ngoài hướng gió đã thay đổi, nói thánh thượng lòng mang bất mãn với Trần Nam vương, muốn hắn có đi không về."

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên biết thù cũ của Tiêu Tiềm và Thất Đát. Bốn chữ "Có đi không về", ở bên tai nàng giống như tiếng chuông kêu vang. Trong nháy mắt, toàn thân nàng đều lạnh lẽo.

"không thể nào." Nàng miễn cưỡng cười cười, "Chỉ là ngoại nhân chúng ta vô duyên vô cớ đoán mò thôi. Trần Nam vương thân kinh bách chiến, sẽ không rơi vào kết cục đó."

Nguyên Văn Khanh nói: "Cũng phải, dù sao chúng ta chỉ xem náo nhiệt." nói xong nàng lại hạ giọng, "Mà tỷ tỷ ta hồi phủ nghe nói xong, lại khóc đến nhiễm bệnh một trận, đến bây giờ còn chưa thể xuống giường đâu."

Lâm Cẩm Nghi luôn luôn thư từ với Nguyên Văn Khanh, cho nên biết hai tháng trước Nguyên Văn Tâm đã được đón về nhà. Hôm nay có nhìn thấy nàng đến dự tiệc, trong lòng còn kinh ngạc một phen, lúc này mới biết hóa ra nàng vì Tiêu Tiềm bị bệnh. So với mình từng là chính quy phu nhân còn dễ bụng hơn.

Lâm Cẩm Nghi cười tự giễu, "Nguyên đại cô nương thực có tâm. Nếu ngày sau Trần Nam vương lập chiến công, khai hoàn hồi triều, Nguyên học sĩ hân cũng không nhả tâm lấy gây đánh uyên ương."

"Ai nói không phải đâu." Nguyên Văn Khanh bĩu môi nói, "Nếu Trần Nam vương lại đánh bại Thất Đát xương cứng này, sau khi trở về địa vị đương nhiên càng thêm một bước. Đến lúc đó nếu hắn cầu tỷ tỷ ta, cha ta cũng không nói gì."

Lâm Cẩm Nghi đóng chặt mắt, thầm nghĩ: Cũng đúng, đến cùng vợ chồng một hồi. Nàng cũng vì Tiêu Tiềm cầu bình an, hi vọng hân bình an trở về, cầu hân đạt được tâm nguyện. Chỉ mong hân được đến bù mong muốn rồi cùng với mình ai đi đường nấy, không còn liên quan.

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiêu Tiềm? Nguyên vọng này của người về sau... sợ là rất khó thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Lo liệu xong hôn sự của Lâm Phương Nghi, nháy mắt đã đến tháng mười hai.

Cửa ải cuối năm gần kề, lúc này các nhà bận rộn nhất, Trung Dững hầu phủ cũng không ngoại lệ.

Tính lại, Tô thị đã mang thai mười tháng, chậm chạp chưa có động tĩnh, toàn gia đều lo lắng đề phòng, sợ ngày nào đó nửa đêm bà bỗng nhiên kêu đau bụng.

Lâm Cẩm Nghi muốn Tô thị an tâm chờ sinh, tự mình nhận trọng trách chuẩn bị an bày ngày tết và thanh toán thu chi trong phủ một năm.

Tính cả Trung Dững hầu thế tử Lâm Ngọc Trạch, Trung Dững hầu phủ đã qua ba đời. Tuy rằng không thể so sánh với thế gia trăm năm, nhưng cũng có thể xưng được là gia đại nghiệp đại. Tính ra, thôn trang, cửa hàng sẽ không ít.

Lâm Cẩm Nghi đã cam đoan trước mặt Tô thị, cần trọng tiếp nhận. không riêng phải xem sổ sách, còn phải tiếp kiến quản sự các nơi, nhất thời bận tới mảy mòi.

Mà nàng cũng không có kinh nghiệm gì, hoàn toàn dựa vào Thiên Ti và Vạn Lữ hai người theo giúp.

Cũng may Tô thị nhiều năm quản lý đúng cách, người dưới đều cần cù thật thà, cũng không bởi vì người xử lý công việc là Lâm Cẩm Nghi mà có ý trộm dùng mảnh lối.

Vừa bắt đầu thanh toán là bận đến hai mươi tháng chạp, cuối cùng sắp kết thúc.

Lâm Cẩm Nghi cũng thẩn thức, xem Trung Dững hầu phủ to như vậy, quanh năm suốt tháng lợi nhuận hóa ra cũng chỉ năm sáu vạn lượng. Nàng

trước ở Trấn Nam vương phủ, tuy rằng không hỏi cụ thể thu chi trong phủ, nhưng đại khái cũng biết một năm vương phủ thu vào cố định hơn mười vạn lượng. Đến cùng không thể so sánh.

Nhất là năm nay Lâm Cẩm Chi và Lâm Phưong Nghi trước sau đại hôn, tốn hai vạn lượng, nửa năm thu vào của Trung Dũng hầu phủ đều tiêu tốn hết, cuối năm chỉ còn lại không đến ba vạn hai.

Ngày tết là ngày quan trọng nhất trong năm, đến lúc đó trong phủ còn phải tặng lễ lấy tình người, phân phát tiền thưởng cho hạ nhân, chế tác đồ mới vân vân, một phen tiêu dùng, phòng chừng cái gì cũng không còn.

Lâm Cẩm Nghi cũng khó khăn, nếu tiền còn lại trong tay nàng đều xài hết, năm sau trong phủ không biết lúc nào phải dùng tiền, đến lúc đó trong phủ thành trống chọi đá.

Tô thị mặc dù đang dưỡng thai, không rõ vì sao biết được nàng ưu sầu, cho người đưa tới hai vạn lượng ngân phiếu, bảo nàng nhập sổ công.

Lâm Cẩm Nghi nhìn thấy nhiều ngân phiếu thế này, đương nhiên là giật mình không thôi, tự mình đi chính viện hỏi.

Tô thị liền cười giải thích: "Con không cần nghĩ nhiều, tiền bạc đó đều đến đúng cách. Nương xuất thân từ Tô gia, tuy rằng chỉ là chi thứ hai, nhưng của cải vẫn có một chút. Năm đó nương xuất giá, cứ cứ người đem đồ cưới của ngoại tổ mẫu con để hết cho ta, lại còn tự thêm một chút. Nương đến kinh thành rồi, chọn mua mấy chỗ cửa hàng tư lău, tiền đó là năm nay kiếm ra."

Đồ cưới Tô thị đều có quản lý riêng, không cần Lâm Cẩm Nghi lo lắng. Cho nên Lâm Cẩm Nghi cũng không biết Tô thị giàu có như vậy.

Hai vạn lượng a, bằng với nửa năm thu vào của Trung Dũng hầu phủ. Nương nàng đến kinh thành bất quá mười mấy năm, đã có thể kiếm nhiều tiền như vậy. Con mắt đầu tư thật tốt.

Giải thích xong, Tô thị còn không quên nhắc nhở nàng, "Chuyện này hai chúng ta biết, con trăm ngàn đừng nhắc với cha con và tổ mẫu bọn họ."

Dựa vào đồ cưới nàng dâu trợ cấp, tóm lại không phải chuyện có thể diện.

Lâm Cẩm Nghi âm thầm nhớ kỹ, giống trống khua chiêng bắt đầu thu xếp mừng năm mới.

Cứ như vậy đến ba mươi đại niên, Lâm Cẩm Nghi một tháng gầy đi một vòng lớn.

Ngày ba mươi đón giao thừa, toàn gia tế bái tổ tiên, sau đó hòa thuận mỹ mãn cùng nhau dùng cơm tất niên.

Sau khi ăn xong, Tô thị có mang và Trung Dũng hầu phu nhân thân mình luôn luôn không được tốt về phòng nghỉ ngơi, những người khác cùng nhau đón giao thừa.

Hôm sau, đoàn người phân biệt rửa mặt thay quần áo, tiến cung triều bái.

Lâm Cẩm Nghi không có phẩm cấp, vốn không cần đi, nhưng mùa đông khắc nghiệt, xuất hành không tiện, Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị đều báo nghỉ, nàng phải đại biểu Trung Dũng hầu phủ vào hậu cung.

Tô thị sợ nàng một mình tham gia chuyện trọng đại sẽ khẩn trương, buổi tối hôm trước còn riêng dặn dò nàng một ít, gặp phiền toái có thể đi tìm Tô thái phi.

Lâm Cẩm Nghi kỳ thật cảm thấy hoàn hảo, dù sao làm qua nhiều năm vương phi, năng lực ứng phó ấy vẫn phải có.

Mùng một đầu năm, bách quan cùng ngoại mệnh phụ có phẩm cấp đều vào cung.

Đi bộ vào cửa cung, bị gió lạnh thổi, Lâm Cẩm Nghi cảm thấy trên người bắt đầu rét run.

Trời không tốt, trên đường gặp tuyết rơi, bông tuyết trong gió lớn, thổi rất mặt người. Lâm Cẩm Nghi không mang ô, nhất thời hối hận không thôi.

Mấy người gần đây hơn phân nửa là phu nhân trong phủ khác, những người này đều là trưởng bối, Lâm Cẩm Nghi đi một đường, cũng không gặp ai quen biết, chỉ có thể kiên trì đi tiếp trong gió tuyết.

Vượt qua một cửa hông, Lâm Cẩm Nghi thấy một cung nữ có tuổi cầm ô đứng chờ.

Cung nữ thấy nàng, liền cười tiến lên hành lễ, trong miệng nói: "Nô tì chờ cô nương đã lâu." nói xong đưa ô cho Lâm Cẩm Nghi, còn đưa vào tay nàng một cái lò sưởi tay nóng hằm hạp.

Đầu ngón tay lạnh lẽo cuối cùng có một chút độ ấm, Lâm Cẩm Nghi than thở một tiếng, lại hỏi nàng: "Là người nơi nào làm phiền cô cô chờ ta ở đây?"

Cung nữ mỉm cười, nói: "Đương nhiên là người quan tâm cô nương." nói xong không chờ nàng tiếp tục truy vấn, liền hành lễ cáo lui.

Lâm Cẩm Nghi đoán hơn phân nửa là Tô thái phi đưa cho mình, trong lòng cảm kích một phen, một tay bung ô, một tay nâng lò sưởi tay tiếp tục đi, một đường đi tới Từ Ninh cung.

Lúc này nàng gặp được một thân ảnh quen thuộc —— Lạc anh trước mặt Tô thái phi, chống ô bước nhanh ra.

Thấy Lâm Cẩm Nghi, Lạc anh bước nhanh tới, nói: "Mới vừa rồi thái phi chúng ta chú ý thấy bên ngoài tuyết rơi, lo lắng cô nương bị lạnh, cố ý bảo nô tì đến đón."

Lâm Cẩm Nghi thu ô, đi tới hành lang cùng Lạc anh, nói: "Ta quả thật không nghĩ đến mang ô, bất quá may mắn lúc trước gặp một cô cô, đưa cho ta ô và lò sưởi tay." Nàng vốn tưởng rằng đó là Tô thái phi chiều cố, không nghĩ tới trước mắt lại gặp Lạc anh tới đón mình, vậy đến cùng là ai đây?

Lâm Cẩm Nghi nhất thời cũng không rõ ràng, bất quá lúc này vào Từ Ninh cung, nàng cũng không nghĩ nữa, theo Lạc anh vào trong điện.

Trong điện huân than, ấm áp hòa hợp, trên người và trên tóc Lâm Cẩm Nghi nước tuyết đều tan ra, rơi từng giọt.

Bất quá trong điện các ngoại mệnh phụ cũng có không ít người dính nước, tất cả mọi người có vẻ chật vật, nàng cũng không tính là dễ thấy.

Thái hậu, Tô thái phi và hoàng hậu ba người ngồi phía trên, bên người còn có phi tần và công chúa liên can.

Nhất chúng mệnh phụ theo thứ tự tiến lên hành lễ, Lâm Cẩm Nghi xếp ở phía sau, trong lòng có chút lo sợ, sợ thái hậu lại hỏi đồ.

Nàng lúc trước đã mất mặt một lần, nếu lại làm một lần trò cười cho thiên hạ nữa, cũng không biết nói sao.

Nàng lơ đãng ngẩng đầu, liền thấy Tô thái phi vừa vặn đang nhìn mình.

Tô thái phi hòa ái cười cười, nàng cũng mỉm cười đáp lại, trong lòng cũng không biết sao khẩn trương như vậy.

Rất nhanh, đến phiên Lâm Cẩm Nghi tiến lên. Nàng cung kính hành lễ, nói vãn an với thái hậu.

Thái hậu bảo nàng bình thân, sau đó lại quan sát nàng một lát, tựa hồ cảm thấy nàng thực quen mặt lại nhất thời không nghĩ ra nàng là ai.

Thái hậu không lên tiếng, Lâm Cẩm Nghi cũng không tiện cáo lui, chỉ có thể đứng yên.

Trong điện những người khác cũng biết chuyện lần trước trong thọ yến thái hậu, không ít người đều đang chờ xem náo nhiệt.

May mắn lúc này Tô thái phi mở miệng nói: "Ngài không nhớ rõ nàng? Nàng là nữ hài nhi của chất nữ nhà mẹ đẻ ta, từ trước ta đã nhắc trước mặt ngài."

Thái hậu gật gù đầu, nói: "À, là đứa trẻ đó. Khó trách ai gia có vài phần quen mặt." Lại khen Lâm Cẩm Nghi nói, "Xem ra là hảo hài tử đoạn chính."

Lâm Cẩm Nghi lại phúc thân, tạ thái hậu khích lệ.

Tô thái phi lại nói: "Con mau cùng Lạc anh đi thiên điện lau nước, đừng để bị cảm lạnh. Tổ mẫu và nương con trước mắt cũng không ở đây, nếu để con bị lạnh hỏng rồi, các bà ấy lại oán trách ta làm con nãi nãi mà không hảo hảo chiều cố con."

Bà vừa mở miệng, đương nhiên là vì giải vây cho Lâm Cẩm Nghi. Lâm Cẩm Nghi biết nghe lời đáp phải, theo Lạc anh lui xuống.

Lạc anh dẫn nàng đi thiên điện, cầm vải gấm lau hơi nước cho nàng, lại gỡ tóc cho nàng, lau khô rồi một lần nữa chải đầu.

Thu thập xong, Lâm Cẩm Nghi cùng các ngoại mệnh phụ đơn giản dùng triều thực, lễ triều bái cũng bắt đầu. Lâm Cẩm Nghi theo Lạc anh ra thiên điện, đi theo mọi người.

Ngoài cửa cung phía tây, hoàng đế ngồi trên, thái hậu, thái phi, hoàng hậu cùng quý phi, công chúa mọi người nhất nhất dâng lên, hoàng hậu một thân huy y, chậm rãi lên tòa.

Tư tần dẫn đường cho các ngoại mệnh phụ theo cửa đông đi vào, chia làm hai bên, chia hai ban đứng hầu. Triều thần cũng được dẫn dắt đứng ở hai ban nam bắc khác.

Mọi người vào chỗ, đến thái hậu và hoàng hậu, hoàng quý phi lần lượt nói chuyện.

nói xong, mọi người quỳ lạy bốn lần, sau đó cung nhân tuyên chỉ, cầu một năm mới mưa thuận gió hoà.

Các ngoại mệnh phụ lại quỳ một lần, đứng dậy cung đưa thái hậu, hoàng đế, hoàng hậu đi trước, mọi người mới theo thứ tự lui ra ngoài.

Tuyết rơi trời rất lạnh, trải qua một chặng này, không ít ngoại mệnh phụ nhiều tuổi đã đứng không nổi.

Lâm Cẩm Nghi tuổi còn nhỏ, còn có thể chống đỡ, nhưng bị đông lạnh nên trên người có chút tê. Trong lòng nàng cũng có chút may mắn, cũng may năm nay Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị đều có thể thuận lợi xin nghỉ, bằng không phải ở trong này chịu khổ.

Hoàng hậu coi như thể xuất mọi người, lễ triều bái qua, để ra vài thiên điện ở Khôn Trữ cung cho bọn họ nghỉ ngơi hồi phục.

Lúc này còn hơn nửa canh giờ mới tới ngự yến trong cung, mọi người cũng đều có thể uống uống trà, lấy hơi.

Nhưng mà đến cùng ngoại mệnh phụ đông, vị trí ẩm áp trong thiên điện cũng có hạn. Lâm Cẩm Nghi nghĩ mình tuổi trẻ, liền đem vị trí gần lò sưởi nhường cho các phu nhân tuổi già, chính mình chọn một góc ngồi xuống.

Lạc anh từ đầu đến cuối phụng mệnh Tô thái phi đi theo hầu hạ nàng. Thấy vị trí nàng ngồi không tốt, liền tìm cung nhân quen biết đi tới, lấy thêm chậu than đặt bên người nàng.

Lâm Cẩm Nghi uống một ngụm trà nóng, hun than nóng, rất nhanh cảm thấy trên người ẩm áp lên. Bỗng nhiên nàng cảm giác có người tới gần mình, ngẩng đầu vừa nhìn, liền thấy Gia Định hầu phu nhân đang cười khanh khách.

Gia Định hầu phu nhân giữ nàng lại, bảo nàng đừng đa lễ, sau đó ngồi ở bên cạnh nàng, còn sờ sờ tay nàng, xác định tay nàng ẩm áp, mới nói: "Hôm nay thời tiết thật đúng là ác liệt, ta lúc trước còn tìm con, lo lắng con cảm lạnh." Càng lo lắng là Lâm Cẩm Nghi một mình thay thế Trung Dũng hầu phu, sẽ hoảng tay chân.

Lâm Cẩm Nghi trấn định ngoài dự kiến, lúc này cũng cười nói: "Tạ phu nhân quan tâm. Bên người Cẩm Nghi có Lạc anh tỷ tỷ chiếu khán, không có gì trở ngại."

Gia Định hầu phu nhân cười gật đầu, nói: "Nhìn thấy con tốt, ta cũng yên tâm." Sau đó lại tự nói: "Hôm nay trong phủ chúng ta có một số việc, ta không thể đến thăm tổ mẫu con. Nhất là tam ca con, tuy rằng đã lớn, cũng chỉ biết đọc sách, nay thánh thượng cho hấn vào cung làm bạn đọc sách với thái tử, trong lòng ta luôn không yên lòng..."

Hai nhà quan hệ tốt, bọn tiểu bối đều luận theo thứ tự. Lâm Cẩm Nghi gọi Tống Diễm Hi một tiếng "Tam ca" tuyệt đối không sai. Bà giải thích một phen, cũng là sợ Trung Dũng hầu phu cho rằng nhà mình vừa thăng chức đã quên hứa miệng lúc trước.

Đáng tiếc Lâm Cẩm Nghi trước mắt đến bộ dáng Tống Diễm thế nào cũng không biết, càng không rõ Gia Định hầu phu nhân vì sao nói với mình này đó, chỉ có thể mỉm cười lắng nghe.

Hai người vừa nói vừa nghe, người ở bên ngoài nhìn ra, đó là cảnh bà bà cùng nàng dâu tương lai trò chuyện với nhau thật vui.

một góc trong điện, một cung nữ không chớp mắt đem tình cảnh này thu hết vào mắt, quan sát một hồi, nàng liền lấy lý do đổi nước trà, lặng lẽ lui ra ngoài, quay đầu ra bên ngoài truyền tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Trong Càn Thanh cung, Phong Khánh đế đang chuyện trò vui vẻ với văn võ bá quan.

Cửa ải cuối năm trên đầu, chính sự đều bị đặt sang một bên, bọn họ đàm luận hơn phân nửa là việc nhỏ không quan trọng.

Tiêu Tiềm chấp hai tay, thần sắc xa cách, thờ ơ lạnh nhạt lui ra bên cạnh. Quan viên thường lui tới với hấn lúc này thấy gió chuyển hướng đã ít đi rất nhiều người đến thân thiện bắt chuyện.

Hoàng đế đã điểm năm vạn thân binh xuất phát, đi biên quan trước. hấn xem như được ân điển, có thể lưu đến qua năm mới đi.

Nhưng mà loại "Ân điển" này theo hấn cũng bắt quá là làm bộ làm tịch thôi. Phong Khánh đế nếu thực coi hấn là thân đệ đệ, cũng sẽ không nghĩ để hấn cùng đối thủ một mắt một còn cứng rắn van chạm.

Bất quá thiên gia không có tình, hấn cũng đã quen.

Thình lình, hấn nhận thấy thấy ở cửa có cung nhân đang nhìn quanh. Đó là cung nhân hấn sắp xếp ở bên trong.

Tiêu Tiềm bất động thanh sắc, lấy lý do đi ra ngoài điện.

Bên ngoài cung nhân thấy hấn đi ra, cũng bước nhanh đuổi kịp. Hai người một trước một sau, đến một chỗ không có người. Cung nhân liền tiến lên nhẹ giọng bẩm báo vài câu.

Tiêu Tiềm nghe xong, sắc mặt trầm tĩnh như nước, gật đầu nói: "Bổn vương đã biết, người trước đi xuống đi."

Cung nhân ứng một câu, cung kính rút lui.

Tiêu Tiềm thu hai tay, chậm rãi thông thả bước ở hành lang.

Hoàng huynh kia coi như "Phúc hậu", lúc trước cho hấn bậc thang bước xuống, phía sau triệu tiến tiểu tử Tổng gia kia vào cung làm thư đồng cho thái tử, coi như ngăn cách hấn ta và Lâm Cẩm Nghi. hấn vốn nghĩ tiểu tử Tổng gia nay coi như là thăng chức rất nhanh, thư đồng của thái tử, sau này có thể xem như đẳng thái tử, địa vị xưa đâu bằng nay, nhất định sẽ có một bó lớn quan lại muốn làm đám hỏi với Gia Định hầu phu, hôn sự của Gia Định hầu phu và Trung Dũng hầu phu cũng có thể tạm thời gác lại. Nhưng nghe cung nhân mới vừa rồi nói, tựa hồ Gia Định hầu phu nhân vẫn chưa thay đổi ước nguyện ban đầu. Là người phú quý không tương vong.

Bất quá phẩm tính cao thượng "Phú quý không tương vong" của Gia Định hầu phu này, hiển nhiên là Tiêu Tiềm không muốn thấy.

hấn do dự một phen, cảm thấy mình cần phải làm gì. Nếu không hấn ra tiền tuyến quên sinh tử, phía sau Lâm Cẩm Nghi bị Gia Định hầu phu định ra, vậy thật đúng là hai mặt thụ địch, nội bộ mâu thuẫn.

Trong Khôn Trữ cung, các ngoại mệnh phụ nghĩ ngơi hồi phục rồi. Hoàng hậu an bày xong yến hội, bảo cung nhân dẫn họ vào tiệc.

Lâm Cẩm Nghi cùng Gia Định hầu phu nhân nói chuyện hồi lâu, tuy rằng Gia Định hầu phu nhân nói nhiều lắm, nhưng Gia Định hầu phu nhân làm người hòa ái dễ gần, hai người thân cận không ít, liền ngồi cùng một chỗ.

Trong tiệc mọi người nâng chén, ăn uống linh đình.

Lâm Cẩm Nghi bị đông lạnh nửa buổi sáng, lúc này cảm thấy yết hầu ngứa đau, cũng không có hưng trí ăn cái gì. Gia Định hầu phu nhân tình huống càng kém, trên mặt đã đỏ ửng, sắp phát sốt.

Lúc này một tiểu cung nữ thay nàng rót rượu trái cây bị trượt tay, một ly rượu trái cây hắt lên váy nàng, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Lâm Cẩm Nghi thấy váy mình thấm ướt, cũng không coi là chuyện lớn, cho tiểu cung nữ đứng lên.

Tiểu cung nữ lo sợ bất an, ở bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: "Nô tì làm việc không lâu, động tay động chân, mạo phạm cô nương. không bằng cô nương cùng nô tì đi thiên điện nghĩ ngơi một lúc, nô tì lau khô váy cho ngài."

Lâm Cẩm Nghi thấy đối phương bất quá chỉ mười hai mười ba tuổi, bộ dáng thiên chân vô tà, lại là cung nữ trong hậu cung, liền gật đầu đồng ý.

Lạc anh định đuổi theo, Lâm Cẩm Nghi nhìn Gia Định hầu phu nhân một cái, nhỏ giọng nói: "Gia Định hầu phu nhân thân mình không được tốt, còn phiền tỷ tỷ thay ta chiếu khán một hai." Hai nhà đến cùng tình cảm thâm hậu, Gia Định hầu phu nhân coi như là trưởng bối, nàng cũng có chút lo lắng.

Lạc anh gật gật đầu, lại nói: Vậy cô nương đi nhanh về nhanh, trăm ngàn đừng đi chỗ khác." Trong cung, nhân tâm phức tạp, tình huống gì cũng có khả năng phát sinh.

Lâm Cẩm Nghi hiểu rõ quan tâm trong lời nàng nói, cười cười đáp: "Được, ta đã hiểu."

nói xong, tiểu cung nữ dẫn Lâm Cẩm Nghi ra khỏi điện.

Trong tiệc các ngoại mệnh phụ, đều có lúc đi ngoài hoặc là lúc không tiện, trong nhất thời cũng không có ai chú ý.

Kỷ thị đang theo Hàn Lâm phu nhân nói chuyện, vừa quay đầu dư quang thoáng nhìn thấy một thân ảnh hồng nhạt ra khỏi điện.

Thân ảnh này bà đương nhiên nhận ra, người này, nữ nhi Sầm Thoa gần đây mỗi lần nhắc tới đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Bà xưa nay tâm tư tinh tế, miễn cảm đa nghi, cảm thấy hơi run sợ, cùng phu nhân bên cạnh nói một tiếng, cũng lặng lẽ theo ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi đi theo tiểu cung nữ ra khỏi điện, tiểu cung nữ đi phía trước dẫn đường, dần dần đi ra khỏi Khôn Trữ cung.

Lâm Cẩm Nghi lập tức tỉnh ngủ, dừng lại nói: "Người đây là dẫn ta đi nơi nào?"

Tiểu cung nữ thấy nàng không chịu đi, liền xoay người đỡ cánh tay nàng, nói: "Hôm nay Khôn Trữ cung nhiều người nhiều miệng, thiên điện đầy người, còn thỉnh cô nương theo nô tì đi tìm một chỗ u tĩnh."

Lời như vậy, Lâm Cẩm Nghi đương nhiên không tin. Nhưng mà nàng phát hiện tay tiểu cung nữ này giống như kim sắt, túm nàng không thể động đây.

Lúc này để hậu đều đang thiết yến, cung nhân phần lớn đều hầu hạ ở hai nơi, trên đường cũng không có người khác.

Tiểu cung nữ nương nâng theo động tác dùng thế lực bắt ép mình, cho dù những người khác thấy, hơn phân nửa cũng không nhìn ra manh mối.

Lâm Cẩm Nghi sau lưng phát lạnh, đang muốn lớn tiếng kêu cứu. Lại nghe tiểu cung nữ kia nói: "Cô nương đừng lo lắng, là chủ tử nhà ta muốn gặp người thôi. Nếu người hảo hảo phối hợp, sẽ không có chuyện gì. Nếu không phối hợp, nô tì chỉ có thể điểm huyết đạo cô nương, cô nương cũng không nên trách nô tì xuống tay không biết nặng nhẹ."

Nàng ngừng khí vẫn mang theo thiếu nữ thiên chân, hương vị uy hiếp trong đó cũng đủ mười phần.

Lâm Cẩm Nghi sao nghĩ đến trong hậu cung tiểu cung nữ sẽ là nhân vật như vậy, nhất thời sau lưng mồ hôi lạnh liên tục.

Tiểu cung nữ đỡ nàng, tiếp tục đi về phía trước.

Đi hơn một khắc, Lâm Cẩm Nghi liền đi tới một cái hồ nhỏ u tĩnh, bên hồ còn có một đình hóng mát.

Nơi này nàng đã tới, chính là lần trước nàng và Sầm Thoa phát sinh tranh chấp, đi tới giải sầu.

Tiểu cung nữ đưa nàng đến nơi này, liền buông lỏng tay ra, phúc thân nói: "Cô nương thỉnh đi thôi, nô tì ở chỗ này chờ người."

Mọi nơi u tĩnh không tiếng động, Lâm Cẩm Nghi đành phải kiên trì đi qua.

Đến gần, nàng phát hiện trong đình hóng mát đã có một người đang ngồi —— mặc áo măng bào, đầu đội kim quan, cư nhiên đúng là Tiêu Tiềm!

Thấy là hán cố lộng huyền hư, Lâm Cẩm Nghi trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, lạnh mặt đi qua hành lễ nói: "Tiểu nữ gặp qua vương gia."

Trong đình bàn đá ghế đá đều phủ bạch quyền thật dày, trên bàn lò nhỏ pha trà nóng, phía đình dựa vào bên hồ còn dùng giao quyền bịt kín, cũng không phải rất lạnh.

Tiêu Tiềm cầm một cái cốc trên bàn đang đặt xuống, rót trà nóng vào, ấm áp cười nói: "Miễn lễ. đi một đường, lạnh hông rồi, tới uống ngụm trà nóng."

Tiêu Tiềm đã rất nhiều năm không tận lực đối đãi lấy lòng ai, lúc này lại tận lực biểu hiện ôn nhu. Nhưng mà bộ dáng ân cần này, xem ở trong mắt Lâm Cẩm Nghi đó là chồn chúc tế gà —— không có hảo tâm.

Không đến cũng phải đến, nàng cũng không có cách nào tránh ra, đành phải ngồi xuống ghế đá, cười lạnh nói: "Vương gia nói chuyện thực thú vị, tiểu nữ vốn ở Càn Thanh cung hảo hảo dùng tiệc, nếu không phải ngài cho người kiểm kẹp ta tới đây, tiểu nữ cũng sẽ không tới đây chịu rét trong ngày lạnh thế này."

Nha đầu kia nhanh mồm nhanh miệng, Tiêu Tiềm vừa nghiêng răng, vừa còn phải tiếp tục bảo trì mỉm cười, nói: "Lâm cô nương thực biết nói giỡn, bốn vương cũng chỉ nghĩ đã lâu không gặp cô nương, riêng cho người 'Thỉnh' tới." Lúc nói hán nhấn mạnh một chữ "Thỉnh".

Lâm Cẩm Nghi châm chọc cười, nói: "Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Vương gia hao tốn khổ tâm thỉnh ta đến, hay là đi thẳng vào vấn đề nói chuyện chính đi."

Tiêu Tiềm nhất thời nghẹn lời, nói như thế nào, chẳng lẽ nói với nàng hán phải đi tiền tuyến đánh giặc, bảo nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ hán trở về cưới nàng sao.

Hai người qua nhiều năm không vừa mắt như vậy, lại nhìn thái độ nàng trước mắt, Tiêu Tiềm đương nhiên biết nàng phân nửa là không muốn gả cho hán nữa.

Tiêu Tiềm trầm ngâm, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía mặt hồ, sau đó nghĩ tới lúc trước hán do dự, Vương Đồng chỉ cho hán một hôn chiếu.

Lúc đó hắn đi qua đi lại, do dự, Vương Đồng tới tìm hắn, hỏi hắn đang rầu rĩ chuyện gì.

Tiêu Tiềm liền hỏi hắn: "Nếu hắn không muốn một cô nương gả cho người khác, nhưng ý nguyện của đối phương lại không nắm chắc trong tay, làm thế nào mới tốt?"

Vương Đồng tặc tặc cười, hiển nhiên đã đoán được cái gì, nói: "Còn không phải đơn giản. Vương gia có còn nhớ mấy tháng nay các quý nữ đều ở bên cạnh người làm ra cái gì? Ngài cứ theo thế mà làm."

Tiêu Tiềm vừa nghĩ, nguyên lai từ khi Sầm Cẩm đi, hắn chỉ cần ra ngoài, liền có quý nữ không phải trượt chân bên người hắn, chính là "Ngoài ý muốn" rơi xuống nước trước mặt hắn.

Hắn lập tức minh bạch ý tứ Vương Đồng, sau đó cho người đưa Lâm Cẩm Nghi đến nơi này.

Nhưng trước mắt tuyết tuy đã ngừng, trên mặt hồ còn chưa kết băng, nhưng hồ nước này lạnh... Công phu của hắn hạ luyện tam phục, đông luyện tam cửu mới có thể chịu được, năng đến cùng là cô nương gia kiêu kiêu nhược nhược...

Lâm Cẩm Nghi nhìn hắn yên lặng không tiếng động, đang muốn ra tiếng thúc giục, bỗng nhiên càng cảm thấy cổ họng đau ngứa, bắt gãi liên tục ho khan. Nàng hôm nay sắc mặt vốn có chút tái nhợt, lúc này càng tái nhợt khác thường, hiện ra thần sắc có bệnh.

Nàng như vậy, kéo suy nghĩ hiện tại của Tiêu Tiềm lại.

Tiêu Tiềm đẩy đẩy chén trà đến trước mặt nàng, nói: "Uống ngụm nước."

Lâm Cẩm Nghi cầm lấy chén trà uống hai ngụm trà nóng, cuối cùng cảm thấy cổ họng thư thái hơn.

"Vương gia có lời nói thẳng, tiểu nữ đã ra ngoài một thời gian, còn tiếp tục trì hoãn sợ là chọc người nhàn thoại."

Tiêu Tiềm cười, nói: "Cũng không có đại sự gì, chỉ là bốn vương vừa đứng ở đây thưởng cảnh, nghĩ không ai chia sẻ, mới cho người thỉnh cô nương tới cùng."

Lâm Cẩm Nghi lấy ánh mắt nhìn đồ điện nhìn hắn, đứng lên phúc thân nói: "Vương gia đã vô sự, vậy tiểu nữ liền cáo lui."

Tiêu Tiềm gật đầu, ý bảo với cung nữ xa xa, cho cung nữ tiễn nàng trở về.

Lâm Cẩm Nghi vừa đi, Vương Đồng ẩn từ một nơi bí mật gần đó vội vàng chạy đến, hỏi: "Vương gia, chúng ta không phải đã an bài xong rồi sao? Sao người không động thủ?"

"Người nghĩ ra cái hôn chiêu gì!" Tiêu Tiềm quát lớn, "Trước mắt là thời tiết gì, chính người không biết sao?!"

Vương Đồng bị mắng rụt cổ lại, trầm nghĩ mới vừa rồi lúc ta đề nghị, ngài cũng chưa nói không tốt a. Hơn nữa chúng ta đã nói là làm bộ, chỉ cần lừa Lâm nhi cô nương đến mép nước làm y phục ẩm ướt, ngài ra mặt đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, lúc đó chung quanh thị vệ nấp sẵn sẽ xuất hiện, đảm đương làm người chứng kiến.

"đi, về Càn Thanh cung!" Tiêu Tiềm thờ phỉ phỉ phát tay áo, cũng không biết là tức Vương Đồng, hay là giận bản thân.

Bên hồ chỗ cây cối thấp thoáng, có Kỳ thị đang đứng.

Mới vừa rồi chuyện Lâm Cẩm Nghi tư hội Tiêu Tiềm, hết thảy rơi vào trong mắt không sai chút nào.

Kỳ thị nắm chặt tay, móng tay cắm vào trong thịt.

Nữ nhi đợi nhiều năm, thật vất vả có hi vọng đi lên ngai vàng Trấn Nam vương phi. Bà tuyệt đối không cho phép người khác nhanh chân đến trước, hủy tiền đồ nữ nhi! Lúc trước bà đã có thể thu thập một Sầm Cẩm, về sau cũng có thể thu thập một người nữa!

Nghĩ đến đây, đáy mắt Kỳ thị toát ra một tia hung quang không dễ phát hiện.

Tác giả có chuyện muốn nói: Lâm Cẩm Nghi: Trời lạnh cho người kiểm kẹp ta đến ngắm phong cảnh, người bệnh thần kinh a!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gia đình như vậy giáo dưỡng ra nữ hài nhi, đương nhiên là sẽ không kém.

Gia Định hầu phu nhân nghĩ, chờ trước mắt qua một thời gian, nhất định phải định xong Lâm Cẩm Nghi cho hài tử nhà mình.

Lâm Cẩm Nghi trở về Trung Dững hầu phu, đi Thuận Hoà đường thỉnh an Trung Dững hầu phu nhân trước.

Tô thị đã ở đó, đang nâng bụng ngồi một chỗ nói chuyện với Trung Dững hầu phu nhân.

Thấy nàng trở lại, Trung Dững hầu phu nhân bảo nàng không cần hành lễ, lại bảo nha hoàn lập tức mang canh gừng nóng đã nấu sẵn tới cho nàng uống.

Tô thị vẻ mặt thân thiết, "Lúc ta dậy mới phát giác bên ngoài tuyết rơi, mấy ngày trước thời tiết tốt lắm, không nghĩ tới hôm nay lại có tuyết. A Cẩm, con có lạnh không?"

Lâm Cẩm Nghi nâng chén sứ trắng, uống một ngụm to canh gừng nóng rất, mới nói: "không có việc gì, không có việc gì, con vừa tiến cung không lâu, có cô cô tặng ô và lò sưởi tay. Sau lại thấy Lạc anh tỷ tỷ tới đón, cô nải nải về sau còn bảo nàng đưa ta đi rửa mặt chải đầu..."

"thật sự là đáng thương tiểu A Cẩm chúng ta." Trung Dững hầu phu nhân vẻ mặt đau lòng, "Nếu không phải ta và nương con thân mình đều không tiện, con cũng không cần đi chịu khổ."

Lâm Cẩm Nghi lơ đãng cười cười, nói: "Con còn trẻ, chút gió tuyết ấy không sao. May mắn tổ mẫu và nương không đi."

Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị liếc nhìn nhau, thấy Lâm Cẩm Nghi nhu thuận biết chuyện cảm thấy an tâm.

Uống xong canh gừng, thân mình cũng ấm áp hơn, chỉ có cổ họng vẫn còn ngứa. Lâm Cẩm Nghi tránh sang một bên, nói: "Con cảm thấy có thể nhiễm chút phong hàn, con đi về trước, không để bệnh khí nhiễm vào tổ mẫu và nương."

Trung Dững hầu phu nhân nói: "Lập tức bảo đại phu xem, cái gì mà phải tránh, ta và nương con cũng không phải làm bằng giấy." Dứt lời cũng không chờ Lâm Cẩm Nghi phản bác, lập tức cho người đi thỉnh đại phu trong phủ.

không bao lâu, đại phu vội vàng chạy tới chẩn mạch cho Lâm Cẩm Nghi, nói nàng phong hàn nhập thể, nhưng không nghiêm trọng, uống hai bát thuốc, dưỡng mấy ngày thì tốt rồi.

Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị lúc này mới yên lòng, cho người lập tức đi hàm thuốc.

Lâm Cẩm Nghi được Trung Dững hầu phu nhân và Tô thị chú ý uống thuốc, không bao lâu đã cảm thấy có chút mệt mỏi.

Bên ngoài trời lạnh, Trung Dững hầu phu nhân không đành lòng để nàng lại mạo hiểm gió lạnh đi về viện, bảo nàng nghỉ lại.

Lâm Cẩm Nghi cởi áo khoác, nằm vào ổ chăn đã hun nóng, không biết ngủ lúc nào.

Vừa ngủ đến đêm, nàng ra một thân mồ hôi, cảm thấy trên người dễ chịu không ít.

Bên ngoài mơ hồ có thể nghe thấy tiếng pháo và tiếng tiểu nha hoàn cười đùa.

Nàng vừa ngồi dậy, Thiên Ti mang quần áo sạch sẽ tới.

Thay quần áo rửa mặt chải đầu xong, Lâm Cẩm Nghi đẩy bình phong đi ra ngoài.

Trong chính thất, Trung Dững hầu phu nhân, Trung Dững hầu, Lâm Ngọc Trạch và Tô thị, vợ chồng Lâm Bác Chí và Trịnh Kiều Nguyệt tụ tập một chỗ, ngồi nói chuyện.

Đến cùng là mùng một đầu năm, chính mình cứ như vậy ngủ đến trưa, Lâm Cẩm Nghi có chút thẹn thùng thỉnh an các trưởng bối, "Tổ mẫu sao không gọi A Cẩm dậy?"

Trung Dũng hầu phu nhân từ ái cười cười, nói: "Con uống thuốc xong, nên ngủ nhiều một lát. Tổ phụ và cha người con nghe nói con trở về không khỏe, lo lắng không yên, trước sau muốn vụng trộm vào xem, đều bị ngăn lại."

Trung Dũng hầu cũng cười nói: "Thân mình không thoải mái thì nghỉ ngơi nhiều một lát, nhà mình cũng không chú ý này đó. Nhanh ngồi xuống cạnh nương con."

Lâm Cẩm Nghi ngồi kề bên người Tô thị, Tô thị kéo tay nàng, lại duỗi tay sờ sờ trán nàng, hỏi trên người nàng còn khó chịu không.

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, thành thật nói: "Đã tốt lắm, nương đừng lo lắng."

Toàn gia lúc này mới yên lòng.

không bao lâu, tiệc được dâng đi lên. Toàn gia vô cùng náo nhiệt dùng cơm.

Sau khi ăn xong, Tô thị đột nhiên kêu "Ai u" một tiếng, mọi người lập tức thay đổi ánh mắt, Lâm Ngọc Trạch lại từ chỗ ngồi chạy đến, kéo tay nàng khẩn trương nói: "Thế nào, A Hân? muốn sinh sao?"

Tô thị thở hổn hển thật dài mấy ngụm mới nói: "không có việc gì, không có việc gì, chính là bị đá một cước."

Lâm Ngọc Trạch có chút thất vọng nói: "Nàng nói đứa nhỏ này đã hơn mười tháng, sao còn chưa có động tĩnh."

Bà mẹ đã nói chậm nhất tháng chạp Tô thị sẽ sinh. Bởi vậy Trung Dũng hầu phu đã sớm chuẩn bị tốt phòng sinh, chỉ chờ Tô thị có dấu hiệu.

không nghĩ tới đã qua năm mới, Tô thị lại chậm chạp không sinh.

Nữ tử sinh sản giống như qua quỷ môn quan, Lâm Ngọc Trạch cũng thật sự lo lắng Tô thị, có mang lâu như vậy, đến lúc đó không biết cái đầu đứa nhỏ lớn thế nào, cũng không biết Tô thị chịu được không. Nếu ra tháng giêng còn không động tĩnh, cũng chỉ có thể sử dụng thuốc trợ sản. Nhưng thuốc đó cũng hại thân...

Tô thị vỗ vỗ tay hân, trấn an cười: "Cũng phải chú ý duyên phận, đến lúc nên đi ra đương nhiên sẽ ra, chúng ta cưỡng cầu không được."

Nhưng mà đến cùng vẫn thành toàn tâm sự trong nhà.

Cứ như vậy đến mười lăm tháng giêng, ngày hội thượng nguyên, Tô thị còn chậm chạp không có dấu hiệu.

Thượng nguyên có tập tục "đi bách bệnh". Ngày này nữ tử trẻ tuổi mặc trang phục ngày hội, kết thành nhóm đi ra khỏi nhà, đi qua cầu, lên thành, sờ đỉnh cầu con.

Tô thị không tiện, không thể xuất môn, Lâm Cẩm Nghi mang một chiếc khăn của bà trên người, hi vọng mượn vớ này giúp bà cầu bình an.

Hôm nay vào đêm, Lâm Cẩm Nghi cùng Trịnh Kiều Nguyệt được thị vệ hộ tống ra khỏi cửa.

Trịnh Kiều Nguyệt tuy rằng lớn hơn Lâm Cẩm Nghi vài tuổi, cũng từ nhỏ ở nhà được nuông chiều lớn lên, còn có chút tâm tính tiểu hài nhi. Hơn nữa nàng gả làm vợ người, ở Trung Dũng hầu phủ không thể thoải mái như ở nhà mình, khó có cơ hội xuất môn, nàng đương nhiên là chuẩn bị tốt vui chơi một phen.

Hai người ở chung một thời gian, cảm tình cũng coi như tốt. Ra khỏi Trung Dũng hầu phủ, Trịnh Kiều Nguyệt kéo tay Lâm Cẩm Nghi nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi Thành Nam được không? Nơi đó náo nhiệt hơn."

miếu thổ địa gần Thành Nam có hội đèn lồng, có đi cà kheo, múa sư tử, nhà hoa. Bao năm qua đều là nơi náo nhiệt nhất kinh thành.

Lúc trước Tô thị lo lắng Lâm Cẩm Nghi đi chỗ đông người bị chen lấn, bảo nàng đi về thành đông một vòng rồi về. Trước mắt, Trịnh Kiều Nguyệt hưng trí bừng bừng, Lâm Cẩm Nghi cũng không muốn phá nhã hứng, gật đầu đồng ý, chỉ nói: "Chị dâu, chúng ta nói trước, chỉ đi bên ngoài nhìn náo nhiệt, cũng không thể chen lấn vào bên trong."

Trịnh Kiều Nguyệt đương nhiên gật đầu đáp ứng: "Cẩm Nghi, ta biết người tốt nhất."

Hai người đội mũ chàm, cứ như vậy vừa đi vừa nói về phía Thành Nam.

Nhưng mà đi một lúc, Lâm Cẩm Nghi liền hối hận. Lúc đi bách bệnh chú ý phải đi qua cầu, cầu đông như vậy, căn bản không thể tránh được đám đông.

Bên người tuy rằng dẫn theo hai mươi thị vệ và bốn nha hoàn, nhưng đối diện hàng trăm dân chúng, chừng ấy người căn bản phải không tác dụng.

Lâm Cẩm Nghi và Trịnh Kiều Nguyệt bị đám đông kéo về phía trước, mãi cho đến Bách Tử Kiều nổi danh nhất trong kinh thành——nơi này người càng đông.

Lâm Cẩm Nghi xoay người một cái, phát hiện Thiên Ti không ở phía sau, sợ toát mồ hôi lạnh, phân ra hai thị vệ đi tìm nàng. May mắn Thiên Ti chỉ bị người chen ở phía sau, vẫn chưa đi nơi khác, rất nhanh hai thị vệ đã đưa nàng trở về.

Trịnh Kiều Nguyệt vuốt tóc mai Lâm Cẩm Nghi bị chen rối loạn, áy náy nói: "Ta thường ngày cũng có nghe ca ta nhắc tới mỗi lần mừng năm mới, Thành Nam náo nhiệt nhất. Trong lòng không khỏi muốn đến, lại không biết là quang cảnh chật chội thế. thật sự là liên lụy người."

Lâm Cẩm Nghi nắm chặt tay nàng, nói: "Tẩu tử không cần phải nói thế, chúng ta đã đến, cẩn thận đừng đi tách ra."

Hai người nói chuyện, đã bị chen đến Bách tử kiều.

Cầu này ở kinh thành rất nổi danh, nghe nói chỉ cần phụ nhân vào tiết Thượng nguyên đến đây dốc lòng khấn cầu trời xanh, là có thể sinh ra lân nhi.

Lâm Cẩm Nghi đi lên cầu liền tận lực thả chậm bước chân, trong lòng bắt đầu khấn cầu cho Tô thị, hi vọng và có thể thuận lợi sinh sản.

Đoàn người đang đi đến giữa cầu, chợt nghe dưới cầu có người kích động hô: "không tốt, cầu sắp sụp!"

một tiếng kêu sợ hãi, lập tức khiến đám người trên cầu hoảng hốt. Lập tức có rất nhiều người chen lấn muốn xuống lầu.

Lâm Cẩm Nghi và Trịnh Kiều Nguyệt mọi người ở ngay chính giữa Bách tử kiều, đằng trước người muốn về đi, phía sau muốn lập tức đi xuống, cả hai đầu đều bị xô đẩy.

Bọn thị vệ chắn ở bên ngoài, vài nha hoàn quay mặt ra ngoài, tựa lưng vào nhau làm thành một vòng quanh nàng và Trịnh Kiều Nguyệt.

Lâm Cẩm Nghi và Trịnh Kiều Nguyệt bị chen choáng váng, sau lưng dính sát vào thành cầu. Đột nhiên một tiểu cô nương mặc áo váy vải bông bị chen lấn ngã xuống, vừa vịn ngã ở bên chân Lâm Cẩm Nghi, sắp bị người ta dẫm lên.

Lâm Cẩm Nghi và Trịnh Kiều Nguyệt cũng không phải loại thấy chết không cứu, lập tức ba chân bốn cẳng muốn đỡ nàng.

Ai ngờ, Lâm Cẩm Nghi vừa ngồi xổm xuống, Thiên Ti vây quanh phía trước bỗng nhiên bị đụng phải, liên tục lui về phía sau.

Lâm Cẩm Nghi trực tiếp bị đẩy ngã ngửa, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp "Phù phù" một tiếng rơi vào hồ nước dưới cầu Bách tử.

Dưới Bách tử kiều có một tòa thuyền hoa nho nhỏ, một bóng người cũng vào lúc này lao vào trong nước.

Thị vệ ngăm đen tinh tráng sau lưng hắn, đúng là Vương Đồng.

Wương Đồng nhanh chóng để nam tử khác trong thuyền hoa trước tiên lui về bờ, hắn từ trong hòm xiềng tìm hai kiện xiêm y sạch sẽ của vương gia nhà hắn để sẵn, sau đó cũng lui ra ngoài.

Sau khi lên bờ, Vương Đồng mới trấn an nghĩ, tuy rằng lần này không phải vương gia nhà hắn an bày, nhưng lại đúng dịp, đương nhiên giống lần trước hắn đề nghị, trăm sông đổ về một biển! thật sự là ông trời có mắt a!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Tiên Tiềm xuống nước mới phát hiện dưới nước còn có những người khác.

Những người này đều là nam tử dân chúng phổ thông, thủy tính cũng rất giỏi, đang bơi về chỗ Lâm Cẩm Nghi bị ngã xuống.

Tiên Tiềm cố gắng cũng không kịp, lập tức dùng chường phong bỏ về phía những người này, thật vất vả tạo ra một con đường.

Những người đó tuy rằng được an bày ở chỗ này, nhưng hiển nhiên không trải qua huấn luyện, rất nhanh trận tuyến liền rối loạn.

Tiêu Tiềm nhân cơ hội lao mạnh đến, kéo Lâm Cẩm Nghi lên.

Những người đó cũng không dám tới gần, bơi lên bờ.

Tiêu Tiềm vận khí đi trước, rất nhanh kéo Lâm Cẩm Nghi lên thuyền hoa của mình.

Lâm Cẩm Nghi cả người đều ướt đầm, nằm ở trên sàn thuyền suy yếu thờ phì phò.

Tiêu Tiềm ấn bụng nàng, để nàng ói ra nước. Nàng mới có ý thức, có chút mờ mịt nhìn hắn.

Thấy nàng không có gì đáng ngại, Tiêu Tiềm đưa nàng vào trong khoang thuyền, đứng lên chuẩn bị đút quần áo, sau đó thấy vải mềm và quần áo đã được chuẩn bị sửa sang để đó.

Vương Đồng này, cũng không phải ngốc. Tiêu Tiềm khó được trong lòng khen hắn một câu.

Lâm Cẩm Nghi quá sợ hãi, hơn nữa cả người ướt sũng bị gió thổi, hàm run lên.

Tiêu Tiềm cầm vải mềm, lau mặt và đầu nàng, sau đó nhân tiện nói: "Ở đây chỉ có quần áo của ta, nàng thay trước đi." nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi đứng lên, phát giác chân mình mềm nhũn, nàng ngã xuống nước còn tưởng là ngoài ý muốn, nhưng vừa vào trong nước đã thấy nam nhân này mai phục sẵn từ trước.

Nàng biết mình bị thiết kế!

Hai đời cho tới bây giờ không nghĩ tới có người hại, không nghĩ tới hóa ra sẽ có người trăm phương ngàn kế muốn hại nàng.

Lâm Cẩm Nghi nhắm chặt mắt, nỗ lực để mình trấn định xuống, thay quần áo.

Tiêu Tiềm bên ngoài nghe động tĩnh, sau một lúc lâu mới vào.

Lâm Cẩm Nghi rũ tóc, mặc quần áo rộng rãi của hắn, trên người vẫn mang theo hơi nước, hiện ra vẻ đẹp thanh lệ mệnh mông, lúc này đang ngồi ở trên ghế đầu vừa lau tóc, vừa ngăn người.

Thấy hắn tiến vào, Lâm Cẩm Nghi về mặt cảnh giác hỏi hắn: "Vương gia sao đúng dịp xuất hiện tại nơi này như thế?"

Tiêu Tiềm bị nàng hỏi ghen hòng, hừ giọng nói: "Thế nào, chẳng lẽ nàng còn cảm thấy là bốn vương an bày nàng rơi xuống nước, sau đó tới cứu?" Tuy rằng lúc trước hắn từng động cái ý niệm như vậy, nhưng sau này không phải không động thủ sao!

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên không ngốc như vậy, nếu Tiêu Tiềm an bày, hắn chỉ cần chính mình xuống nước cứu người, không cần an bài những người khác, lại càng sẽ không đánh nhau dưới nước, khiến cho nàng cảnh giác. Nếu hắn ra tay, hôm nay việc này hắn là càng giống "Trùng hợp" mới đúng.

Nàng khẽ lắc đầu, "Chính là cảm thấy chuyện này không đơn giản, vương gia lại tới đúng dịp."

"Vậy nàng cũng không phải rất ngốc, ít nhất biết là có người muốn hại mình. May mắn bốn vương kịp thời ra tay, bằng không, không nói có phải có người ở dưới nước hạ độc thủ hay không, dù không hạ độc thủ, chỉ cần ôm nàng lên bờ..."

Vậy nàng sẽ bị hủy.

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên minh bạch quan hệ trong đó, cho nên mới nghĩ mà sợ thành như vậy.

Bất quá được Tiêu Tiềm cứu, hoặc là những người khác cứu... Tựa hồ cũng không có gì khác biệt. Đều là danh tiết bị hao tổn. Khác nhau chính là Tiêu Tiềm không có ý đưa nàng ra trước mặt mọi người, mà là lặng lẽ đưa nàng vào trong thuyền. Cũng chính là chỉ cần hắn không nói ra, việc hôm nay có thể nhẹ nhàng cho qua.

Lâm Cẩm Nghi trầm ngâm một lát, đứng dậy phúc thân nói với Tiêu Tiềm: "Vương gia cao thượng, tiểu nữ ở trong này tạ ân vương gia cứu mạng. Tiểu nữ không thể báo..."

Tiêu Tiềm sung sướng nghĩ, không thể báo vậy chỉ có thể lấy thân báo đáp. Lại nghe nàng nói: "Chỉ có thể về sau hàng ngày tụng kinh niệm Phật, cầu ngài mọi sự thuận ý, xuất nhập bình an."

Hay thật, đến "Kiếp sau làm trâu làm ngựa" cũng không có!

Tiêu Tiềm nhất thời tức giận, cắn mạnh răng nói: "Lâm nhi cô nương thật đúng là hiểu cách cảm ơn người!"

Lâm Cẩm Nghi quay đầu đi, né tránh tầm mắt hấn bức người, nói: "Gia nhân đang sốt ruột tìm kiếm, tiểu nữ không quấy rầy vương gia nữa."

Tiêu Tiềm khoanh tay không nói, Lâm Cẩm Nghi liền ra khỏi khoang thuyền, đi lên sàn thuyền.

Thuyền hoa neo cách bờ không xa, từ trên sàn thuyền có thể nhìn rõ ràng Trịnh Kiều Nguyệt và người liên can đứng sát bên bờ bị thị vệ Tiêu Tiềm ngăn lại. Quanh Bách từ kiêu đấm đông vẫn kích động, nhưng hiển nhiên cũng không có dấu hiệu cầu sập. Lúc này dân chúng như trước lại vô cùng náo nhiệt "đi bách bệnh", tựa hồ một phen xô đẩy mới vừa rồi chưa từng phát sinh.

Tiêu Tiềm cũng đi theo nàng ra ngoài, cầm lấy sào thuyền đẩy thuyền tới. Thuyền hoa đi về bờ.

Lâm Cẩm Nghi cũng không nghĩ tới, đường đường Trần Nam vương cư nhiên còn có thể chèo thuyền, không khỏi nhìn thêm hai mắt.

Tiêu Tiềm luôn luôn âm ức không nói gì, thuyền hoa sắp cập bờ, hấn bỗng nhiên mở miệng nói: "Nàng có muốn biết ai muốn hại nàng hay không?"

Lâm Cẩm Nghi đang chuẩn bị lên bờ, lập tức đứng lại, quay đầu hỏi: "Ngươi biết?"

Tiêu Tiềm gật gật đầu, "Nàng muốn biết sao?"

Lâm Cẩm Nghi sững sốt một lát, nhìn về phía đám người Trịnh Kiều Nguyệt trên bờ, bọn họ thấy nàng an toàn vô sự, đều lộ ra vui sướng tươi cười.

Trong Trung Dũng hầu phủ còn có vợ chồng Trung Dũng hầu, Tô thị, Lâm Ngọc Trạch, bọn họ đều thật tình thực lòng quan tâm nàng, hiện tại nàng tuyệt đối không thể giống như nàng lúc trước vô duyên vô cớ chịu chết. Như vậy bọn họ sẽ thương tâm a...

"Ta muốn biết." Nàng chắc chắn nói.

Tiêu Tiềm gật gật đầu, "Được, chân tướng thường thường sẽ rất tàn nhẫn..."

"Ta muốn biết, " Lâm Cẩm Nghi ngắt lời hấn, "Cầu vương gia thành toàn!"

Mặc dù biết được chân tướng rồi sẽ bị thương đến huyết nhục đầm đìa, nàng cũng không muốn hồ đồ ngây thơ mãi!

Tiêu Tiềm dẫn kéo cánh tay nàng, phi thân lên bờ.

Bọn họ đứng xuống rồi, Tiêu Tiềm gật gật đầu với thị vệ, bọn thị vệ liền ngằm hiểu thả Trịnh Kiều Nguyệt tiến lên.

Trịnh Kiều Nguyệt lập tức xông lên bắt lấy hai tay Lâm Cẩm Nghi, miệng nói: "Cẩm Nghi, ngươi không sao chứ! Làm ta sợ muốn chết! Ngươi mau để ta xem, trên người có chỗ nào không tốt?"

Lâm Cẩm Nghi an ủi cười cười, nói: "Đề tẩu tử bị sợ hãi, ta không sao."

Trịnh Kiều Nguyệt cẩn thận nhìn nàng, cuối cùng thở ra một hơi dài, "không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Chúng ta mau về phủ thôi, để đại phu chẩn trị cho ngươi." Nàng không nói ra miệng, Lâm Cẩm Nghi trước mắt mặc quần áo Tiêu Tiềm, nếu rơi vào mắt người có tâm, không biết sẽ diễn ra phong ba gì.

Lâm Cẩm Nghi vỗ vỗ tay nàng, nói: "Ta còn có chút việc muốn làm, tẩu tử tiếp tục "đi bách bệnh", sau đó chúng ta hội hợp trong phủ." nói xong cũng không chờ nàng đáp lời, liền đi tới đám Thiên Ti bị ngăn lại phía trước, đem thoa hoàn mới từ trên đầu dỡ xuống đưa cho Thiên Ti, lại cầm mũ trùm trong tay Thiên Ti trùm lên đỉnh đầu.

Tiêu Tiềm đứng bên cạnh, hỏi Vương Đồng có đuổi kịp đám người mới vừa rồi mai phục ở dưới nước hay không.

Đám người Vương Đồng tuy rằng lui lên bờ, nhưng đều xuất thân quân lữ, trải qua huấn luyện, phía sau nhìn thấy vài nam tử từ trong nước lên bờ, đã biết sự tình không thích hợp, không cần Tiêu Tiềm phân phó, đã chia người ra đuổi.

Lúc này Tiêu Tiềm hỏi đến, Vương Đồng nhân tiện nói: "đã đuổi kịp, ven đường đều để lại dấu hiệu, muốn truy tung cũng không phiền toái."

Tiêu Tiềm gật gật đầu, cho người dẫn hai con ngựa đến.

Tiêu Tiềm lưu loát xoay người lên ngựa, Lâm Cẩm Nghi cũng đạp bàn đạp lên ngựa theo.

Thiên Ti nhìn một bên, lập tức kinh hô: "cô nương, ngươi không biết cưỡi ngựa, cẩn thận đừng ngã!"

Lâm Cẩm Nghi không biết cưỡi ngựa, nhưng Sầm Cẩm biết. Từ trước lúc bọn họ vừa thành thân, Tiêu Tiềm là vương gia nhân từ, hai

người không có việc để làm, thường xuyên ra ngoài ô đập thanh. Tiêu Tiềm tự mình dạy nàng cưỡi ngựa, đi thường xuyên và lần nàng học nên hình nên dạng, cũng không kém nam tử tâm thường.

Lâm Cẩm Nghi hậu tri hậu giác để lộ mình, Tiêu Tiềm lại nói với Vương Đồng: "Vương Đồng đi gọi Nhụy Hương đến, những người khác đi trước mở đường!"

Đám người Vương Đồng lĩnh mệnh mà đi, trên chân phát lực, vài cái ấn xuống liền phi thân mà đi.

một lúc sau, Nhụy Hương theo hân đi đến.

trên đường Vương Đồng đã nói rõ mọi chuyện cho Nhụy Hương, lúc này Nhụy Hương đến chào hỏi Tiêu Tiềm, lên ngựa của Lâm Cẩm Nghi, bảo hộ nàng ở phía trước.

Lâm Cẩm Nghi không nghĩ tới Nhụy Hương tự nhiên cũng biết võ, mang theo chút kinh ngạc nói: "cô nương giỏi võ nghệ."

Nhụy Hương nói: "Tạ Lâm cô nương tán thưởng, là chút tạp kỹ không quan trọng, không đáng nhắc đến."

Lúc này Tiêu Tiềm rung dây cương, giục ngựa đi trước. Nhụy Hương cũng giục ngựa đi theo.

Ba người hai ngựa, một trước một sau, một đường đi theo dấu hiệu.

Thành Nam người tập nập, nhưng cũng may bọn thị vệ đã sớm dùng lệnh bài Trấn Nam vương phủ mở ra một con đường, bọn họ đi cũng không chậm. Ra khỏi thành, không bị ngăn trở. Hai cỗ lương câu ngàn dặm một đường chạy như điên, rất nhanh đưa bọn họ đến một tòa miếu hoang vu đồ nát ngoài thành.

Tiêu Tiềm xoay người xuống ngựa, Nhụy Hương cũng xuống theo, sau đó đỡ Lâm Cẩm Nghi xuống.

Lúc này bóng đêm càng sâu, quanh miếu cỏ cây dày đặc, vết chân vắng vẻ, có vẻ thập phần âm trầm thanh lãnh.

Lâm Cẩm Nghi có chút khản trương, xuống ngựa rồi không tự giác nắm chặt tay Nhụy Hương.

Nhụy Hương để nàng nắm chặt, từ đầu đến cuối không rên một tiếng.

đi về phía trước, Tiêu Tiềm hơi đứng lại, nói với Lâm Cẩm Nghi: "Nàng có thể chuẩn bị tốt rồi?"

Lâm Cẩm Nghi nhắm chặt mắt, trong lòng đã có dự cảm không tốt, vẫn chắc chắn gật gật đầu.

Tiêu Tiềm cũng không nhiều lời nữa, vuốt cằm ý bảo Nhụy Hương.

Nhụy Hương nghe lời ôm lấy Lâm Cẩm Nghi nhắc người đề khí, lập tức đưa nàng lên nóc nhà.

Tiêu Tiềm cũng đuổi kịp phía sau, ba người khinh thủ khinh cước đỡ mái ngói, đến nóc nhà chính điện phía trên miếu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Trong miếu đồ nát, trên tượng đá ánh đuốc lập lờ. Vài nam tử trên người ẩm ướt đang tụ ở đồng lửa trước tượng đá hong khô.

Trong đó một người nói: "Các huynh đệ, người nói việc chúng ta đã làm ra như vậy, phu nhân kia có trả số bạc còn lại hay không."

Có người đáp: "Khảng định có a, trời lạnh chúng ta nhảy xuống nước đông cứng như vậy, tuy rằng việc không hoàn thành, nhưng các huynh đệ cũng phải ăn cơm. Chúng ta vẫn tới trước, những người khác còn ở Bách tử kiều. Phí vất vả phải cấp đủ."

"Ai. Hôm nay cô nương kia thật sự đẹp mắt." Có người còn liếm liếm miệng nói, "thật là đáng tiếc. Nếu về sau không xuất hiện Trình Giáo Kim kia, huynh đệ ta nói không chừng còn có thể tới cửa nhà giàu làm nữ tề!"

Mọi người bởi vì những lời này hi hi ha ha cười nháo lên, bộ dáng phổ phường vô lại nhìn không xót một cái gì.

Lâm Cẩm Nghi nghe thấy tâm lạnh ngắt, tuy rằng đã sớm đoán được những người này có tổ chức có an bài, nhưng nghe như vậy vẫn nhìn không được kinh hãi. Nếu Tiêu Tiềm không xuất hiện, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Mấy người kia cười một trận, bỗng nhiên bên ngoài bốn người đi vào.

Hai nữ tử đi đầu đội mũ chùy, phía sau là hai hộ vệ.

Hai nữ tử trên người đều là áo váy gấm vóc, người phía trước áo váy màu giáng tử, thoát nhìn lớn tuổi hơn. người phía sau một thân bích lục, áo váy kiểu dáng mới nhất, tuổi trẻ hơn.

Bọn họ tiến vào, vài nam tử đều đứng lên.

"Sự tình thế nào?" nữ tử áo váy màu giáng tử ra tiếng hỏi.

Thanh âm vừa tới, Lâm Cẩm Nghi rung mình —— thanh âm này nàng quá mức quen thuộc, chính là kẻ mẫu Kỷ thị.

người lớn nhất trong các nam tử nói: "Các huynh đệ đều động thủ theo ngài an bài, nhưng người xuống nước kia biết võ nghệ, các huynh đệ đều bị bức lui, hẳn đã cứu cô nương kia đi."

Kỷ thị hừ lạnh một tiếng, "Nhận của ta một trăm lượng bạc để sự tình thành như vậy? Đây là bản sự của các người?"

Nam tử chà xát tay, nói: "Cũng không thể trách chúng ta. Ngài trước đó nói là động thủ ở thành bắc, nơi đó ít người cũng dễ thi triển quyền cước. Đột nhiên thay đổi kế hoạch đến Thành Nam, ngài đây không phải làm khó chúng ta sao?"

Kỷ thị không muốn cãi vã cùng bọn họ, quay đầu từ trong tay thị vệ ném ra một cái hầu bao nhỏ, tới trước mắt bọn họ, nói: "Cầm một trăm lượng còn lại nhanh chạy ra khỏi thành. Đừng nói ta hại các người, đối phương là tiểu thư nhà giàu, về sau nói không chừng sẽ báo quan, các người đi trước tránh một thời gian lại nói."

Nam tử cao lớn vui rạo rực nhặt hầu bao, nói tạ với Kỷ thị, làm dấu tay với những người khác, đoàn người đi ra.

Bọn họ đi rồi, cô nương trẻ tuổi phía sau Kỷ thị nói ra tiếng: "Nương, bọn họ làm như vậy, ngài vì sao còn cho tiền bạc?" Thanh âm này đúng là Sầm Thoa.

Kỷ thị giải thích: "Bọn họ như vậy, đầu trục đầu sợ bị nắm tóc, nếu cắt thù lao, không tránh được náo ra chuyện thiêu thân. Dù sao chút tiền bạc đó cũng không tính là gì. Lần này Lâm Cẩm Nghi số tốt, may mắn tránh thoát một kiếp, lần tới sẽ không lại có vận tốt như vậy."

Sầm Thoa nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cũng không biết là ai ra tay cứu giúp, thật hy vọng người nợ nhân cơ hội làm lớn chuyện này ra, cũng chặt đứt ý niệm tranh chấp với ta của Lâm Cẩm Nghi!"

Sau lưng Lâm Cẩm Nghi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng thật sự cho tới bây giờ không nghĩ tới tranh cái gì với Sầm Thoa!

"Tốt rồi, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta nên trở về phủ." Kỷ thị kéo tay Sầm Thoa, đoàn người đi ra ngoài miếu.

Sầm Thoa vô cùng thân thiết kéo bà ta, vừa đi vừa nói: "Nương lúc trước đáp ứng ta, lần tới động thủ nhất định phải đưa Lâm Cẩm Nghi vào chỗ chết, trăm ngàn không thể giống hôm nay buông tha nhẹ nhàng như vậy."

Kỷ thị hơi sùng nịnh nói: "Được, con yên tâm, nương sẽ cho con như nguyện. Nương đã thu thập một Sầm Cẩm, sao có thể không thu thập xong một nha đầu như vậy."

Mẹ con cứ như vậy vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi miếu thành hoàng, việc tàn nhẫn mưu đồ giết người trong miệng các nàng giống như nhàn thoại việc nhà.

Lâm Cẩm Nghi sắc mặt trắng bệch, lúc này hơi dựa vào Nhụy Hương, người ngoài đều đi rồi, Nhụy Hương liền đỡ nàng xuống khỏi nóc nhà.

Tiêu Tiềm lặng yên không tiếng động, dù biết như vậy thực tàn nhẫn, lại biết vẫn phải làm, hẳn từng quá mức mềm lòng, nghĩ sau này thời gian còn nhiều, sẽ có biện pháp có thể khiến nàng chậm rãi phát hiện bộ mặt thật của Kỷ thị. Nhưng mà thế sự khó liệu, cuối cùng tạo thành cục diện như vậy...

Ba người xuống nóc nhà, Lâm Cẩm Nghi đi ra bên ngoài, Nhụy Hương nửa ôm nửa đỡ nàng lên ngựa.

Tiêu Tiềm hỏi nàng: "Nàng còn tốt?"

Lâm Cẩm Nghi mờ mịt nhìn nhìn hắn, một lúc lâu mới nói: "Đưa ta về hầu phủ."

Tiêu Tiềm lên tiếng, rung dây cương, hai con ngựa một trước một sau biến mất trong bóng đêm.

Gió đêm lạnh thấu xương xuyên qua mạng che quất lên mặt, suy nghĩ tung bay trong đầu Lâm Cẩm Nghi. Những ngày trước ở chung với Kỳ thị lại ỉn ỉn kéo đến, bất giác rơi lệ đầy mặt.

Vào thành, thị vệ Trần Nam vương phủ tiến lên tiếp ứng.

Tiêu Tiềm không tự mình đưa nàng, để Nhụy Hương đưa nàng tới cửa.

Trước khi chia tay, Tiêu Tiềm từ trong lòng lấy ra một lệnh bài ngọc màu đen, nói: "Ngày mai ta phải đi biên quan, mấy ngày này ta không ở kinh thành, nếu nàng cần, cầm lệnh bài đi Trần Nam vương phủ, Nhụy Hương sẽ biết làm thế nào."

Lâm Cẩm Nghi đỡ dẫn tiếp nhận lệnh bài, nàng thất hồn lạc phách thậm chí không nói một tiếng tạ.

Tiêu Tiềm cũng không thêm đề ý, vuốt cảm ý bảo với Nhụy Hương, Nhụy Hương thúc bụng ngựa, đi Trung Dững hầu phủ.

Lâm Cẩm Nghi trở lại Trung Dững hầu phủ, Trịnh Kiều Nguyệt cùng Thiên Ti mọi người đang trông mong. Thấy nàng trở về, lập tức nghênh đón.

Có mũ che, bọn họ vẫn chưa phát hiện nàng dị thường, Trịnh Kiều Nguyệt sốt ruột nói: "Cẩm Nghi, người đã trở lại, mau đi xem mẫu thân một chút, nàng sắp lâm bồn!"

Lâm Cẩm Nghi trong lòng rung mình, rốt cuộc có không nghĩ nhiều, nghiêng ngả lao đảo chạy tới chính viện.

Trịnh Kiều Nguyệt nói cảm tạ Nhụy Hương, cũng vội vàng đi theo.

Lâm Cẩm Nghi cước bộ hoảng hốt chạy vội tới chính viện, ven đường thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn Thiên Ti phía sau chạy tới, đỡ nàng lên.

Trong chính viện, Trung Dững hầu, Trung Dững hầu phu nhân, Lâm Ngọc Trạch cùng Lâm Bác Chí đều đã canh giữ ở bên ngoài phòng sinh.

Trong phòng sinh Tô thị đã bắt đầu, kêu khản cả giọng. Bọn nha hoàn một chậu một chậu đưa máu loãng ra bên ngoài.

"A Cẩm, người đã trở lại!" Trung Dững hầu phu nhân bảo Thiên Ti đỡ Lâm Cẩm Nghi đến phía trước mình, cũng không vội hỏi nàng ở bên ngoài đến cùng phát sinh chuyện gì, chỉ an ủi nàng trước: "Nương con nửa canh giờ trước bỗng nhiên bắt đầu, con đừng vội, các bà mẹ bên trong đều có kinh nghiệm nhất kinh thành, nương con cũng sinh rồi, sẽ không có chuyện gì."

Lâm Cẩm Nghi nắm chặt tay Trung Dững hầu phu nhân, thân mình không tự chủ đã phát run.

Lúc này một bà mẹ cước bộ lao đảo chạy ra khỏi phòng sinh, nói: "Lão phu nhân, lão thái gia, phu nhân thai vị không ổn, cái đầu thai nhi lại quá lớn, chỉ sợ sinh đẻ sẽ gian nan hơn. Tiểu phụ nhân không dám làm bừa, chỉ dám tới hỏi một tiếng trước, nếu về sau không thuận lợi, bảo vệ đứa nhỏ trước hay là..."

"Bảo vệ người lớn!" Lâm Ngọc Trạch vốn không có chủ ý, lúc này trảm định tiết thiết nói, "Mặc kệ phát sinh tình huống gì, nhất định phải bảo vệ người lớn!"

Trung Dững hầu và Trung Dững hầu phu nhân phụ họa nói: "Đương nhiên người lớn quan trọng hơn!"

Bà mẹ lên tiếng, chạy nhanh trở về phòng sinh hầu hạ.

Sinh sản đều không phải chuyện nửa khác hơn khác, nhưng toàn gia đều canh giữ bên ngoài, ngay Trung Dững hầu phu nhân ốm yếu cũng không chịu đi về nghỉ ngơi.

Tô thị kêu liên tục đến sau nửa đêm, tiếng kêu vừa ngừng, có tiếng hài nhi to rõ.

"Sinh sinh!" Lâm Ngọc Trạch mừng rỡ hô, nhắc chân tiến vào phòng sinh.

Trong phòng sinh bà mẹ già kinh nghiệm đã lau sạch sẽ đứa nhỏ, quấn nhanh tã lót, đang cho Lâm Ngọc Trạch xem mặt.

Lâm Ngọc Trạch vội vàng nhìn đứa nhỏ một cái, chân không ngừng, trực tiếp đi vào bên trong.

Bà mẹ vội kêu lên: "Lão gia, phòng sinh huyết khí rất xấu, ngài đừng bước!"

Lâm Ngọc Trạch mất diếc tai ngo, đã đi vào.

Bà mẹ đi nhiều nhà đỡ đẻ, lại chưa thấy phụ thân nào như Lâm Ngọc Trạch, đành phải ôm đứa nhỏ ra báo tin vui cho những người khác: "Chúc mừng Hầu phủ, là tiểu tử béo tròn!"

Trung Dũng hầu vui tươi hơn hờ tiếp nhận tã lót, Trung Dũng hầu phu nhân nhìn nhìn tôn tử tròn vo, bảo nha hoàn phát tiền thưởng cho bà mụ và hạ nhân trong nhà.

Lâm Cẩm Nghi xem qua đệ đệ, nói với Trung Dũng hầu phu nhân: "Tổ mẫu, A Cẩm cũng muốn đi vào nhìn nương."

Trung Dũng hầu phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay nàng, nói: "Phụ thân con không theo quy củ, lần trước lúc sinh con, hấn cũng không quan tâm xông vào như vậy. Bên trong còn chưa thu thập sạch sẽ, con một cô nương gia khẳng định là không thể vào. Nương con sinh sản xong, cần hảo hảo nghỉ ngơi. Nghe tổ mẫu nói, con đi về ngủ một giấc, sáng sớm ngày mai lại đến thăm."

Trung Dũng hầu phu nhân đã nói như vậy, Lâm Cẩm Nghi không có biện pháp, đành phải cùng Lâm Bác Chí, Trịnh Kiều Nguyệt mấy người trở về.

Hết lo lắng về Tô thị, Lâm Cẩm Nghi nhất định phải đổi mặt chuyện vừa phát sinh kia. Cho dù một mặt nàng muốn trốn tránh, ngày mai Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị sẽ hỏi.

Kỷ thị, nàng từng coi là mẫu thân ruột, sau lưng là gương mặt đáng sợ này.

Lâm Cẩm Nghi ngồi trước đèn, cẩn thận nhớ lại đủ loại hành vi của Kỷ thị với mình trước đây ——

Từ nhỏ bà ta nói với mình, nữ tử không cần học tập cầm kỳ thư họa, nữ hồng châm tuyền, quản lý công việc, chỉ cần sống vui vẻ tự tại là được; chính mình khi còn bé cùng đệ đệ muội muội phát sinh cãi cọ, bà không hỏi nguyên do đã thiên vị mình, làm đệ đệ muội muội đều oán hận; lúc mình thành hôn, nói với mình, Tiêu Tiềm và Nguyên Văn Tâm sớm có tư tình; nàng vừa mới cùng Tiêu Tiềm bắt đầu bà đã tới cửa cầu nâng đỡ đệ đệ nhà mẹ đẻ; bà đưa ra nha hoàn Vân Liễu, lúc mình phát bệnh oán giận chén thuốc khó nuốt, chủ động giúp mình đổ bỏ chén thuốc...

Đúng rồi, bà còn từng nhắc nhở mình, an bày thị tiếp thông phòng cho Tiêu Tiềm, mình làm theo, sau này dẫn tới Tiêu Tiềm tức giận thật lớn, hai người cứ như vậy xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Lâm Cẩm Nghi nhớ lại càng nhiều chi tiết, trái tim càng băng giá.

Kỳ thật trong một năm nàng sống lại một lần nữa, đã phát hiện đời trước rất nhiều việc không thích hợp, nhưng từ đáy lòng không chịu tin tưởng thời.

Ngay cả thọ yến của thái hậu, Sầm Thoa và mình đối chọi gay gắt, Kỷ thị cố ý làm cho nàng khó xử, nàng vẫn không có ý coi họ là đại ác nhân.

Nhưng mà sự thật hung hăng cho nàng một cái tát, dù nàng nghĩ không rõ, không thể không nhìn thẳng vào hai mẹ con dụng tâm hiểm ác này.

Nàng từng yêu thương họ như người nhà, trước mắt lại có bao nhiêu hận!

Lâm Cẩm Nghi không tự giác nắm chặt tay, móng tay cắm vào trong thịt cũng không cảm thấy.

Thiên Ti hun nóng phòng tắm trở về nhìn thấy, vội nói: "cô nương, tay của ngài!"

Lâm Cẩm Nghi lúc này mới hồi phục tinh thần, móng tay ngón tay cái bởi vì dùng sức quá độ thể nhưng bị gãy, nhất thời lưu chảy máu.

Thiên Ti nhanh đi lấy thuốc, đau lòng nói: "Tay đứt ruột xót, cô nương cũng không để ý chút, đau lắm sao?"

Lâm Cẩm Nghi tùy ý nàng nâng bôi thuốc lên tay mình, cũng không nói chuyện này, mà hỏi: "Chuyện đêm nay tẩu tử và tổ mẫu bọn họ nói gì?"

Thiên Ti nói: "Bọn nô tì bị thị vệ Trần Nam vương phủ một đường hộ tống trở về, trên đường người đông, trì hoãn một ít canh giờ. Lúc đó đại thiếu phu nhân cũng hoảng tay chân, nghĩ nô tì trước mặt các chủ tử hầu hạ một thời gian, liền thương lượng với nô tì. Nô tì nghĩ cô nương không phải không biết nặng nhẹ, đi theo Trần Nam vương khẳng định là có chuyện quan trọng, lúc đó phu nhân lại vào phòng sinh, lão phu nhân thân mình không tốt, lão gia không phải người có chủ ý, liền đề nghị đại thiếu phu nhân trước giấu giếm chuyện đêm nay, chỉ nói cô nương bị lạc khỏi chúng ta, nhưng bên cạnh có mang theo người, sau đó sẽ tự trở về..."

Nguyên lai Trịnh Kiều Nguyệt và Thiên Ti cũng không bấm báo chuyện đêm nay, khó trách vừa rồi người nhà không truy vấn, chỉ một lòng nhào lên trên người Tô thị.

"Người làm tốt lắm, " Lâm Cẩm Nghi vuốt cằm tán thưởng nói, "Chuyện này ta gặp nương sẽ nói sau."

Chuyện này vẫn có khả nghi, coi nàng hiện tại tính toán, rất khó nghĩ ra nguyên do. Chờ Tô thị khôi phục lại, còn phải bàn bạc kỹ hơn.

"cô nương, nước ấm đã chuẩn bị, ngài hôm nay bị lạnh, tắm rửa đi ngủ sớm đi."

Lâm Cẩm Nghi thở ra một hơi thật dài, tạm thời đem chuyện buổi tối hôm nay ném ra sau đầu, tự đi tắm rửa nghỉ ngơi không nhắc tới.

sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Cẩm Nghi dậy đi thỉnh an Trung Dũng hầu phu nhân, rồi đi chính viện vấn an Tô thị.

Tô thị ngày hôm qua sinh sản đến sau nửa đêm, Lâm Cẩm Nghi nghĩ bà có lẽ cũng không dậy sớm.

không nghĩ sau khi tới, Vạn Lũ nói Tô thị đã tỉnh, kéo mình đón nàng vào phòng.

Tô thị đầu quấn khăn, mặc một thân xiêm y ở nhà rộng thùng thình, đang nửa nằm trên giường uống rượu ủ trứng gà thúc sữa.

Thấy Lâm Cẩm Nghi, Tô thị cười khanh khách gọi nàng đến trước mặt, bảo nha hoàn lấy tú đôn cho nàng ngồi.

Lâm Cẩm Nghi thỉnh an, ngồi xuống nói: "Nương hôm nay sao dậy sớm như vậy? Nên hảo hảo nghỉ ngơi mới phải."

Tô thị nói: "Hôm qua lúc sinh, tổ mẫu con lấy nhân sâm ngàn năm trong phủ cho ta ngâm trong miệng, lúc sinh mất lực, ngủ một giấc, tinh thần lên gấp trăm lần."

Lâm Cẩm Nghi gật gù đầu, lại hỏi đệ đệ ở đâu.

Tô thị cho người bảo bà vú ôm đứa nhỏ tới.

Tiểu bảo bảo trắng trẻo mập mạp, phấn điêu ngọc mài, lúc này đang yên tĩnh ngủ, thường thường chép chép cái miệng nhỏ nhắn.

Tô thị cho Lâm Cẩm Nghi ôm thử, Lâm Cẩm Nghi có chút khản trương tiếp nhận, ôm đệ đệ vào lòng. Tô thị theo giúp, nói nàng nên ôm thế nào mới dùng ít sức.

Lâm Cẩm Nghi từ trước nghe nói trẻ sơ sinh đều đen đen xấu xấu, thấy đứa nhỏ ngọc tuyết đáng yêu như vậy, không khỏi cười nói: "Đệ đệ bộ dạng thật đẹp mắt, về sau không biết tuấn tú thế nào."

Tô thị cười mắng: "Tiểu trứng thối này, ép buộc ta hơn mười tháng, vóc người lớn như vậy, lúc sinh lại mạnh mẽ ép buộc ta một hồi."

"Tổ phụ và phụ thân đã đặt tên cho đệ đệ?"

Tô thị nói: "Bọn họ còn chưa nghĩ ra đâu, nói ta đặt nữ danh để gọi" nói xong Tô thị liền nhìn nàng nói, "Nương một chốc cũng nghĩ không ra tên gì hay, không bằng con nghĩ thử đi."

Tuy rằng là thuận miệng một câu, nhưng kỳ thật là bao hàm thâm ý. Lâm Cẩm Nghi là tôn bối đích xuất duy nhất trong nhà, từ nhỏ nhận hết trưởng bối che chở. Đột nhiên đến một cái đệ đệ chia xẻ các sủng ái với nàng, bà sợ Lâm Cẩm Nghi trong lòng không thoải mái, liền đề nghị nàng đặt nữ danh cho đệ đệ, kéo gần quan hệ tỷ đệ.

Lâm Cẩm Nghi nghĩ nghĩ, nói: "Đệ đệ sau nửa đêm mới ra tiếng, sắp đến ban ngày. không bằng gọi là Hi được không?"

"Hi" là ánh nắng sớm. Tô thị cười nói: "Tốt, A Cẩm chúng ta đặt đương nhiên là tốt." Sau đó lấy tau đùa khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử béo, "Về sau người là A Hi."

Hai người nói một lúc, Tô thị bảo bà vú bế A Hi đi xuống, nói: "Sáng nay ta dậy hỏi hạ nhân, nghe nói hôm qua con và tẩu tử từng nhóm về phủ, các con bên ngoài gặp tình huống ngoài ý muốn?"

Lâm Cẩm Nghi vốn cố kỵ Tô thị vừa sinh xong, muốn chờ bà nghỉ ngơi hồi phục vài ngày mới nói chuyện này. Trước mắt bà lại hỏi, nàng cũng không dám nói dối Tô, nhất thời có chút khó xử.

Tô thị hiển nhiên nhìn ra nàng băn khoăn, lại nói: "Chúng ta hai người có cái gì không thể nói thẳng? Nương chỉ sinh sản, cũng không phải bệnh nặng, chẳng lẽ một chút sự tình cũng không chịu được?"

Bà đã như vậy nói, Lâm Cẩm Nghi mới đem chuyện mình bị đẩy xuống nước, được Tiêu Tiềm cứu, sau đó Tiêu Tiềm mang nàng đến miếu nói chuyện.

Tô thị nghe xong, một khuôn mặt lạnh có thể kết ra băng.

Lâm Cẩm Nghi vội khuyên nhủ: "Nương, ngài đừng tức giận, trước mắt ngài không thể tức giận đâu."

Nữ nhi nhu thuận biết chuyện như thế, lại suýt nữa bị phụ nhân ác độc kia hại, Tô thị đau lòng ôm nàng, nói: "Nương không tức giận. Có cái gì phải tức giận, tức giận bất quá là dùng biện pháp người khác trừng phạt mình. Nương về sau sẽ lấy lại công đạo cho các con, cho bọn họ biết cái gì là 'không thể có tâm hại người'!" Theo lời nữ nhi thuật lại, nàng mới biết được hóa ra ngoại sinh nữ ốm chết không phải đơn giản như vậy! Kỳ thị thật ngoan tâm, thế nhưng đến nữ hài mình nuôi lớn cũng không buông tha!

Nàng từ trước cảm thấy Kỳ thị làm người hai mặt, giỏi nhất là mặt lá trái, nhưng không nghĩ tới tâm can bà ta lại đen tối như vậy,

Tô thị lại hỏi về sau Lâm Cẩm Nghi rơi xuống nước có sao không, Lâm Cẩm Nghi nói: "không có việc gì, bất quá con ở trong nước một lúc, rất nhanh đã lên bờ. Hôm qua trước khi ngủ còn uống canh gừng khu hàn, ngài xem không phải con vẫn khỏe sao?"

Tô thị thế mới yên lòng, nói: "Trần Nam vương, ngày trước là ta trách lầm hấn. Xem chuyện hôm qua này, hấn trượng nghĩa cứu giúp, lại bảo toàn thanh danh cho con, quả thật là người quang minh lỗi lạc. Ngày xưa chuyện biểu tỵ con, ta lại cho rằng sai lầm do hấn, thật sự phải xin lỗi hấn."

Nhắc tới Tiêu Tiềm, Lâm Cẩm Nghi trong lòng cũng bách vị tạp trần. Nàng từng ái mộ hấn, từng vừa yêu vừa hận hấn, nay nhớ lại những lúc hai người ở chung, dĩ nhiên là mình bị Kỳ thị xúi giục, phải xin lỗi hấn nhiều.

Nàng không nói, Tô thị cho là nàng đang nghĩ mà sợ, khẽ vỗ nhẹ lưng nàng, giống dỗ đứa nhỏ: "A Cẩm ngoan, đừng sợ, nương ở đây."

Lâm Cẩm Nghi khẽ tựa vào vai Tô thị, đẩy lòng từ từ an bình. Đêm qua nàng còn chút sợ hãi, trước mắt không sợ nữa. Nàng có cái gì phải sợ đâu, hiện tại nàng có thêm kiên định tự bảo vệ mình, che chở người nhà của mình!

Lúc Lâm Cẩm Nghi không nhìn thấy, ánh mắt Tô thị càng ngoan lệ hơn. Nàng chưa từng có tâm hại người, nhưng nay có người thế nhưng cả gan thiết kế người nhà của nàng, như vậy, nàng cũng sẽ tận hết sức lực phản kích lại!

Lúc này, Lâm Ngọc Trạch vui tươi hơn hờ đi tới, vào phòng nhìn thấy mẹ con các nàng đang nói nhỏ, bất giác cười nói: "Các người nói gì đó? Cũng nói ra cho ta nghe một chút."

Lâm Cẩm Nghi từ Tô thị trong lòng ngẩng đầu, kỳ quái nói: "Cha hôm nay sao không vào triều?"

Tô thị bất đắc dĩ cười nói: "Cha con xin nghỉ ở nhà, hấn là như thế, hết sức hồ đồ. Lúc con mới sinh, hấn cũng cáo bệnh một tháng, thật sự là không biết nói gì cho phải."

Lâm Ngọc Trạch bị nói cũng không thêm đề ý, cười hề hề như cũ nói: "Quan đồ nào có trọng yếu hơn con cái. Hài tử đâu, có phải còn ngủ hay không, ta đi nhìn một cái." nói xong lại đi ra.

Toàn gia tất nhiên là hòa thuận vui vẻ.

Đầu tháng ba, cỏ mọc oanh bay, chim hót hoa thom đúng lúc đầu mùa xuân, Sầm Thanh Sơn sắp đại thọ năm mươi, phát thiệp mời, chuẩn bị thọ yến ở Sầm phủ.

Sầm Thanh Sơn, cũng chính là phụ thân của Sầm Cẩm, xuất thân khoa cử, sĩ đồ bình thuận, gần bốn mươi tuổi thuận lợi lên tã đồ ngự sử chính nhị phẩm, có thể nói là quan lộ hanh thông, hấn cũng coi như giới về giao tế, thanh danh tốt, bởi vậy hấn mừng thọ, cũng có thể nói là sự kiện náo nhiệt nhất kinh thành.

Thê tử kết tóc xuất thân từ Trung Dũng hầu phủ, bởi vậy Trung Dũng hầu phủ đương nhiên phải đến.

Lúc này Tô thị đã ra tháng, trải qua hơn một tháng điều dưỡng, tinh khí hao phí lúc sinh sản cũng đã bù trở về.

Lâm Cẩm Nghi đời trước quan hệ với phụ thân cũng rất đậm bạc, ở trong trí nhớ, phụ thân này luôn luôn sớm đi trễ về, rất ít lộ diện ở nhà, không chăm sóc. Cho dù ngẫu nhiên có lúc nghỉ ngơi ở nhà, cũng chỉ đốc thúc mình cùng đệ đệ muội muội đọc sách, để bọn họ đi ra ngoài không làm mất mặt ông. Sau này nàng cố ý gả cho Tiêu Tiềm, nghịch ý ông, ông lại coi nàng thành si nhục, nhiều năm qua cũng không tự mình đi thăm nàng một lần. Dù lúc nàng về thăm nhà, ông cũng rất ít lộ diện. Đời trước trong hai mươi năm, Sầm Cẩm với chuyện với ông tổng cộng lại, có lẽ còn không nhiều bằng đời này một năm nói cùng Lâm Ngọc Trạch.

Phụ thân lãnh băng như vậy, vĩnh viễn coi sĩ đồ là đệ nhất, Lâm Cẩm Nghi không phải rất muốn tham gia, càng đừng nói chiêu đãi nữ quyến lại là Kỳ thị và Sầm Thoa. Nàng liền hỏi Tô thị mình có thể cáo ốm không đi hay không.

Tô thị nghe xong lời của nàng, lại nói: "Con vì sao không đi? Con phải đi, không đi làm sao biết đôi mẫu nữ Sầm gia kia lần này lại tính toán cái gì."

Lâm Cẩm Nghi không hiểu nói: "Nương biết rõ Kỳ thị và Sầm Thoa lúc này khẳng định còn sẽ nghĩ cách tính kế con, thế nào còn..."

Tô thị vỗ vỗ mu bàn tay nàng, nói: "Chỉ có ngàn ngày làm cướp, nào có ngàn ngày phòng cướp. Họ trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, khó lòng phòng bị. Nhưng cơ hội trước mắt này, họ cũng không biết chúng ta đã biết nội tình, đó là đưa họ ra chỗ sáng, chúng ta ngược lại ở một nơi bí mật gần đó. Họ không ra tay trước, chúng ta sao tiếp chiêu chuẩn bị để phản kích?"

Tô thị nói son sắt, hiển nhiên đã nghĩ làm thế nào đối phó. Lâm Cẩm mới gật đầu đáp ứng, đáp ứng cùng bà đi Sầm phủ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Vì đi Sầm phủ dự tiệc, mấy ngày trước Tô thị từ bên ngoài bỏ khí lực mua một tấm sa nguyệt ngân.

Sa này từ phiên bang Tây Vực sang, trong kính rất ít có, dưới ánh mặt trời óng ánh trong suốt, ẩn ẩn hiện hiện hoa văn nhiều màu, quý nữ trong kinh tha thiết tìm kiếm. Ngẫu nhiên có thương đội tới bán, giá cao không nói, có tiền chưa chắc mua được.

Tô thị cho người dùng sa này làm cho Lâm Cẩm Nghi chiếc váy hoa nguyệt phi oanh mới tinh, mặc lên cả người thanh lệ xuất trần, dung sắc tăng thêm.

Lâm Cẩm Nghi đứng trước gương ngắm một lúc, trong lòng rất thích, vẫn còn chút không hiểu hỏi Tô thị nói: "Nương, chất liệu này cũng không dễ có, chúng ta chỉ đi Sầm phủ ăn yến, không cần khổ tâm hao tổn như vậy."

Tô thị vừa lòng nhìn dáng vẻ nữ nhi, nói: "Cái này gọi là thua người không thua trận. Con chỉ cần mặc, trong nhà mặc dù không phải dư dả, cũng vẫn còn tiền thỉnh thoảng làm cho con chiếc váy thế này."

Lâm Cẩm Nghi cũng không cần nhiều lời nữa, trân trọng thay một thân quần áo.

Mùng mười tháng ba, sinh nhật Sầm Thanh Sơn, Tô thị và Lâm Ngọc Trạch mang theo Lâm Cẩm Nghi đi Sầm phủ dự tiệc.

Sầm gia tọa lạc ở phố nhỏ Thanh Tước, bất quá là một tòa nhà ba dãy, hôm nay khách đông, xa mã không ngừng.

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị ngồi chung một chiếc xe ngựa, đến cửa, hai người được đỡ xuống xe.

Nha hoàn ở cửa ân cần đón các nàng vào.

Vòng qua tường ngăn đến cửa thứ hai, Kỳ thị đang đón khách ở đó.

Thấy các nàng, Kỳ thị cười đón vào nói: "Thế tử phu nhân và nhị cô nương tới rồi, đi đường vất vả, nhanh vào phòng khách ngồi uống một ngụm trà."

Tô thị không kiêu ngạo không siểm nịnh mỉm cười đáp lễ, Lâm Cẩm Nghi tươi cười hơi cứng ngắc, Kỳ thị rõ ràng trong đáy lòng hận chết mình, trước mắt lại làm ra gương mặt hiền lành, thật khiến người chán ngán.

Kỳ thị vẫn có vẻ tự nhiên, vừa dẫn các nàng đi phòng khách, vừa thân thiện hàn huyên: "Nhị cô nương hôm nay quần áo thực là đẹp, khiến mắt người khác mù rồi."

Lâm Cẩm Nghi ôn hoà nói: "Tạ phu nhân tán thưởng." một câu cũng không muốn nói nhiều.

Trong phòng khách đã có không ít phu nhân cô nương đến, lúc này đều cùng ngồi nói chuyện.

Tô thị giúp nàng xoa dịu nói: "Đứa nhỏ này tháng giêng chịu một lần kinh hách, tính tình có chút sợ người lạ, còn thỉnh Kỳ phu nhân thứ lỗi."

Kỳ thị cười khanh khách nói: "Thế tử phu nhân khách khí, đều là đứa nhỏ trong nhà, ta sao lại so đo." nói xong, Kỳ thị an bày chỗ ngồi cho hai người, bảo nha hoàn chiêu đãi tốt, rồi tiếp tục đi ra ngoài đón khách.

Nàng vừa đi, Lâm Cẩm Nghi cuối cùng không cần giả mù sa mưa cười nói.

Tô thị thấy vậy, vỗ vỗ mu bàn tay nàng nói: "Ủy khuất A Cẩm chúng ta."

Lâm Cẩm Nghi đề thấp thanh âm nói: "Nay nhìn mặt bà ấy, thật sự cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn. Một nương còn phải cười với bà ấy."

Tô thị một tay nâng chén trà lên, tay kia cầm nắp chén gạt bọt nước, chậm rãi nói: "Con kiên nhẫn một chút, có lúc con sẽ được cười."

Đến trưa, các tân khách đều đến đông đủ, ngồi tụ tập ở phòng khách.

Bởi vì Sầm Thanh Sơn là quan văn, người lui tới phần nhiều cũng đều là quan văn thanh lưu. Trung Dũng hầu phủ xuất thân võ tướng, lại là nhà huân quý, bình thường không tiếp xúc cùng những người này. Bởi vậy trong phòng khách trừ Nguyên phu nhân và Nguyên Văn Khanh nhà Nguyên học sĩ, những người khác Tô thị và Lâm Cẩm Nghi cũng không thân quen, nói qua lại vài câu là không còn lời nào để nói.

Nguyên phu nhân lúc này không chỉ dẫn Nguyên Văn Khanh đến, còn dẫn theo Nguyên Văn Tâm. Nguyên Văn Tâm và Trần Nam vương Tiêu Tiềm quan hệ vi diệu, đương nhiên có ngăn cách với Trung Dũng hầu phủ. Hôm nay, Nguyên phu nhân cũng không ngồi cùng Tô thị, chỉ cho Nguyên Văn Khanh tới trò chuyện cùng.

Nguyên Văn Khanh nhìn thấy Lâm Cẩm Nghi, hiển nhiên rất mừng rỡ, lời kéo nàng thì thầm nói: "Ta còn nghĩ ngươi sẽ không đến, không ngờ thật sự gặp được ngươi." Dù sao người sáng suốt đều biết từ khi nguyên phối của Sầm Thanh Sơn mất, quan hệ của Trung Dũng hầu phủ và Sầm phủ từ từ xa cách. Sau này Trung Dũng hầu phủ nhân muốn đón Sầm Cẩm về bên người, còn bị Sầm Thanh Sơn cự tuyệt, Sầm Cẩm sau khi lớn lên xa lạ với Trung Dũng hầu phủ, quan hệ hai nhà bởi vậy đậm bạc hơn.

Nguyên Văn Khanh xuất giá rồi, chung quy là con dâu nhà khác, nói nhiều không tiện, hai người thư từ so với trước đây ít hơn rất nhiều. Thấy nàng, cuối cùng trên mặt Lâm Cẩm Nghi có ý cười từ đáy lòng, giải thích: "Mẹ ta bảo tới, ta liền đi theo."

Nguyên Văn Khanh gật đầu nói: "Ra ngoài chơi nhiều cũng tốt, không giống ta, bây giờ gả đi, chỉ có thể vào lúc như này mới được ra hít thở không khí giải sầu."

Lâm Cẩm Nghi hỏi nàng ở nhà chồng có phải có gì không hài lòng không.

Nguyên Văn Khanh thở dài, nói: "trên có cha mẹ chồng, dưới có tiểu cô tiểu thúc, ngày tháng không tự tại bằng ở nhà. Hôm nay bà bà ta thân thể có bệnh nhẹ không thể đi, ta mới thay thế tham dự, bằng không sợ là cũng không thể tới nói chuyện với nương và người giống như bây giờ."

"Bà bà người không sao chứ? Ta nhớ bà xưa nay vẫn khỏe mạnh." phu nhân Bình bộ thượng thư cũng xuất thân từ thế gia võ tướng, vóc người so với nữ tử bình thường cao hơn không ít, có chút cao lớn thô kệch, Lâm Cẩm Nghi rất có ấn tượng.

Nguyên Văn Khanh nhìn quanh, mới thần thần bí bí nói: "Bà ấy và công công ta đều nói bị bệnh, qua hai tháng mới "chuyển biến tốt". Người không biết, biên quan chiến trận, kinh thành không ít người thu được tiếng gió, lại không rõ phương hướng cụ thể, muốn biết tin tức từ chỗ cha mẹ chồng ta, bọn họ cũng không có cách nào, mới như vậy."

Hóa ra không phải thật sự sinh bệnh. Lâm Cẩm Nghi không hỏi han nữa, ngược lại hỏi: "Biên quan đã đánh nhau?"

"Cũng không phải sao, " Nguyên Văn Khanh nhặt mút hoa quả cho vào miệng nhai, "Nghe nói Trần Nam vương vừa tới đã bị mai phục, ngày thứ hai đánh nhau, đã qua một tháng, còn đang giằng co đâu."

Nghe được tin tức Tiêu Tiềm, Lâm Cẩm Nghi không khỏi hỏi nhiều hai câu, "Trần Nam vương dũng mãnh thiện chiến, chắc có thể thắng?"

Nguyên Văn Khanh nói: "Cũng không biết, ta cũng chỉ nghe cha mẹ chồng nói, con dân Thát Đát thấy hấn là đồ mất, chủ soái tuyên bố không chém hấn ngã ngựa tuyệt sẽ không bao giờ thu binh, vốn chỉ năm vạn đại quân, trước mắt hình như lại tăng thêm mấy vạn, vài thân huynh đệ của Thiệu Vu mới đều tham chiến."

Hai người trò chuyện về thế cục biên quan, nhất thời không để ý xung quanh.

Bởi vì nói chuyện bí mật không thể truyền ra ngoài, Nguyên Văn Khanh thỉnh thoảng chú ý một chút có người nghe lén hay không, sau đó phát hiện Sầm Thoa thường thường nhìn qua chỗ các nàng.

"Người nói Sầm Thoa luôn nhìn người làm gì?" Nguyên Văn Khanh kinh ngạc nói.

Lâm Cẩm Nghi theo tầm mắt nàng nhìn ra, quả nhiên thấy Sầm Thoa ngồi bên người Kỷ thị, giống như Nguyên Văn Khanh Ngôn nói, dù cười nói nhưng dư quang thường bay tới phía mình.

"Mặc kệ nàng." Lâm Cẩm Nghi không muốn nhìn, liếc mắt một cái rồi quay đi.

Bên kia, Sầm Thoa tươi cười nói chuyện với Nguyên Văn Tâm, dư quang thấy rõ ràng Lâm Cẩm Nghi không thèm nhìn mình, trong lòng hận

nghiến răng nghiêng lợi.

Lâm Cẩm Nghi này, đến nhà mình dự tiệc, ăn mặc như vậy rêu rao khắp nơi, không biết là khoe ra cho ai xem! Trước mắt còn làm bộ dáng này, có phải xem thường nàng hay không?!

Kỷ thị phát giác nữ nhi không thích hợp, vừa cười nói chuyện với người khác, vừa vỗ nhẹ chân Sầm Thoa phía dưới, ý bảo nàng an tâm một chút.

Sầm Thoa lúc này mới thu hồi ánh mắt oán hận, hừ lạnh, ta muốn nhìn xem hôm nay ngươi còn bản sừngao khí như vậy nữa không?!

Sau đó, ngọc yển bắt đầu. Mọi người theo thứ tự ngồi xuống.

Lâm Cẩm Nghi một bên là Tô thị, bên kia là Nguyên Văn Khanh. Có Nguyên Văn Khanh nói chuyện pha trò, cũng không quá gian nan.

Sầm phủ tuy lúc này làm lớn, nhưng đến cùng của cái hữu hạn, cho nên thức ăn trên bàn cũng không đặc biệt hiếm có, đều là đồ ăn bình thường hàng ngày có thể ăn.

Lâm Cẩm Nghi hưng trí cầm đũa lên lại bỏ đũa xuống.

Nguyên Văn Khanh hiển nhiên cũng cảm thấy đồ ăn bình thường, ăn mấy miếng liền bụng trà bắt đầu súc miệng.

Thấy Lâm Cẩm Nghi cũng dừng rồi, nàng cười, nhỏ giọng nói: "Đồ ăn còn không bằng đầu bếp trong nhà ta làm, lần tới mời người tới nhà ta làm khách, nhà ta có đầu bếp Lương Quảng, làm canh là nhất đẳng nhất hảo."

Lâm Cẩm Nghi cũng bụng trà lên, nói: "Tốt, chờ lần tới người làm chủ." nói chuyện, nàng mở chén trà, phát hiện trong chén đã không còn nước.

Nha hoàn hầu hạ bên cạnh tiến lên giúp nàng đổi trà nóng, Lâm Cẩm Nghi vừa cười nghe Nguyên Văn Khanh tự khen nhà mình, vừa tùy tay tiếp nhận.

không nghĩ chén trà kia lại nóng phỏng tay, nàng không cầm được, cả chén trà đổ xuống váy.

Nguyên Văn Khanh kinh hô một tiếng, trách cứ nha hoàn: "Người làm việc thế nào?!" Lại vội hỏi Lâm Cẩm Nghi, "Cẩm Nghi, không sao chứ, có bị bỏng không?"

Lâm Cẩm Nghi dùng khăn lau vấy dính lá trà, nói: "không việc gì, không việc gì, không quá nóng."

Nha hoàn vội vàng xin lỗi, lúc này Kỷ thị đi tới, cũng trách cứ nha hoàn kia, lại nói với Lâm Cẩm Nghi: "Lâm nhị cô nương, hạ nhân trong nhà không quy củ, thật sự có lỗi. Người nhanh đi đổi váy đi, đừng để bị gió thổi, cảm lạnh."

Lâm Cẩm Nghi cúi đầu nhìn váy bị đổ một mảng nước lớn, quả thật cần thay.

Kỷ thị lại nói với nha hoàn mắc lỗi: "Còn không đưa Lâm nhị cô nương đi nhà thủy tạ thay quần áo!"

Nha hoàn liên tục gật đầu, cầm nước mắt nói: "Lâm nhị cô nương đi cùng nô tì, nô tì đưa ngài đi thay quần áo."

Nữ khách luôn có lúc không tiện, nhà bọn họ mở tiệc luôn phải chuẩn bị chỗ cho nữ khách nghỉ ngơi hồi phục, thay quần áo.

Đổi là nhà người khác, Lâm Cẩm Nghi đương nhiên không nghĩ ngợi đi theo. Nhưng ở trước mặt Kỷ thị, nàng phải phòng bị, lúc này không động, mà quay đầu nhìn về phía Tô thị.

Tô thị cười nói: "Kỷ phu nhân đã an bày thỏa đáng, con cứ đi thôi." nói xong còn cho nàng một ánh mắt ý vị thâm trường.

Nguyên Văn Khanh cũng đứng lên nói: "Cẩm Nghi, ta đưa người đi. Ta cũng đang cảm thấy có chút buồn."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, dắt Nguyên Văn Khanh, đi theo nha hoàn.

Tô thị liếc nhìn, lặng lẽ đánh giá Kỷ thị, Kỷ thị sắc mặt bình thường, nhưng ánh mắt lóe lên, hiển nhiên nghĩ đến cái gì.

Sợ là không nghĩ tới Nguyên Văn Khanh sẽ cùng đi với A Cẩm. Tô thị hơi không thể nhẫn cười.

một bàn khác, Sầm Thoa không trấn định như Kỷ thị, nhìn Nguyên Văn Khanh cũng đi theo, nàng bắt giác nắm chặt hai tay. Cũng không biết kế hoạch lúc trước còn được không.

Nàng còn xuất thần, bỗng nhiên bên tai nghe "Ai u" một tiếng, một nha hoàn bụng bát canh, hơi nghiêng tay, nửa bát nước canh đã đổ lên người nàng.

Quần áo này của nàng hôm nay cũng mới làm, chất liệu mặc dù kém của Lâm Cẩm Nghi, nhưng cũng khiến nương nàng mắt công mới mua được vào phủ.

Lập tức Sầm Thoa nhảy dựng lên, phần nộ quát: "Người làm cái gì?!"

một tiếng này lập tức hấp dẫn tầm mắt mọi người ở đây.

Kỷ thị vội tới hoà giải, nói: "Đứa nhỏ này giật mình làm gì, bị dọa đi?"

Sầm Thoa mới phản ứng lại, có không ít người đang nhìn mình, nhin tức giận, tận lực có vẻ ôn hòa nói: "Đúng vậy, bị dọa hoảng. Nha hoàn này, người làm việc sao động tay động chân thế?"

Nha hoàn kia vội xin lỗi, nói: "Nô tì chưa bao giờ gặp trường hợp quan trọng như hôm nay, nhất thời khẩn trương, run chân, còn thỉnh cô nương thứ tội."

Sầm Thoa cẩn thận nhìn lên, nha hoàn này quả thật thảng trước mới vài phủ, lúc nương nàng nghĩ đến mở tiệc, người trong nhà không đủ, mới từ bên ngoài mua vào. Cho nên chỉ ở phòng bếp làm chút việc nặng.

Vô duyên vô cớ bị đổ vào, lại trước mặt người khác phát tác không hay, Sầm Thoa chỉ âm thầm ghi nhớ bộ dáng nha hoàn này, nghĩ chờ tan tiệc sẽ tìm nàng tính sổ.

"Nhanh đi thay quần áo đi." Kỷ thị khẽ đẩy Sầm Thoa. Nữ nhi này thật sự là rất thiếu kiên nhẫn.

Sầm Thoa lên tiếng, kéo làn váy đi ra ngoài.

Thu hết thây vào đáy mắt Tô thị mỉm cười, trò hay mở màn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Trong Sầm phủ thiết trí hai nhà thủy tạ, một chỗ hướng âm, một chỗ hướng dương.

Hướng âm là chỗ Lâm Cẩm Nghi đi đến, Sầm Thoa đương nhiên đi chỗ kia.

Lâm Cẩm Nghi đi trước nàng một bước, lúc này đã đến nhà thủy tạ.

Ba người vừa tới cửa, nha hoàn dẫn đường nói: "Ở trong này, Lâm nhị cô nương mời vào."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, đang chuẩn bị cùng Nguyên Vãn Khanh đi vào trong.

Ai ngờ cửa nhà thủy tạ kêu "Chi nha" một tiếng mở ra, từ bên trong một nha hoàn búi tóc sơ song nha kế, mặt tròn tròn đi ra.

Nhìn thấy bỗng nhiên có người, nha hoàn này giật mình nói: "Tỷ tỷ sao dẫn người tới nơi này, nơi này còn chưa quét dọn đâu."

Nha hoàn dẫn đường lập tức nói: "Sao còn chưa quét dọn xong, phu nhân nói chúng ta đến nơi này." nói xong nàng cũng khẩn trương hơn, nha hoàn mặt tròn này có chút lạ mặt, hẳn là vào phủ không lâu. Nàng sợ nha hoàn này không rõ chuyện bên trong, hòng đại kế của Kỷ thị!

Nha hoàn mặt tròn nói: "thật mà, mới vừa rồi đại thiếu gia say rượu tới nghỉ ngơi, ói ra trong đó, hiện tại vẫn còn mùi khó ngửi."

Dựa theo Kỷ thị an bày, Lâm Cẩm Nghi đi vào thay quần áo, Sầm Ngọc "say rượu" sẽ được an bày đi tới, "lo lắng" xâm nhập.

Lúc này vừa nghe Sầm Ngọc đã sớm tới, nha hoàn dẫn đường giật mình không thôi, lắp bắp nói: "Sao có thể, đại thiếu gia sao có thể tới lúc này?"

Nha hoàn mặt tròn nói: "Đại thiếu gia uống nhiều, tỷ tỷ nói chuyện thực có ý tứ, chẳng lẽ đại thiếu gia còn phải tính canh giờ mới tới?"

Nha hoàn dẫn đường nhất thời không biết làm sao, khăn trong tay sắp bị xé nhỏ.

Lâm Cẩm Nghi và Nguyên Vãn Khanh liếc nhau, đều nhìn ra manh mối trong đó.

Lâm Cẩm Nghi nhân tiện nói: "Bên trong bị bẩn, vậy coi như thôi. Đợi nơi này rất lạnh, chung quanh chỗ nào có mặt trời? Ta đi phơi váy là tốt rồi."

Dù sao hôm nay nắng mặc váy nguyệt hoa màu lục, đồ trà xanh lên, vết nước cũng không nhìn ra.

Còn không đợi nha hoàn dẫn đường nói chuyện, nha hoàn mặt tròn nhân tiện nói: "Trong hoa viên mặt trời rất sáng, nô tì biết nơi đó có chỗ tốt, nô tì đưa ngài đi."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, nói: "Được, có thể đi thôi."

Nha hoàn mặt tròn nói xong muốn dẫn các nàng đi, nha hoàn dẫn đường lại lặng lẽ xoay người, chuẩn bị về phòng khách mặt báo.

Nguyên Văn Khanh nhìn thấy, giữ cánh tay nàng lại, nói: "phu nhân nhà ngươi cho người đi theo hầu hạ chuộc lỗi, người sao lại đi trước. Theo chúng ta đi thôi."

nha hoàn dẫn đường không có biện pháp, cứ như vậy bị Nguyên Văn Khanh một đường lôi đi.

đi khỏi nhà thủy tạ khoảng một khắc, đám Lâm Cẩm Nghi đến hoa viên.

Đầu mùa xuân trong vườn cảnh xuân rực rỡ, có một phen cảnh trí khác.

Lâm Cẩm Nghi và Nguyên Văn Khanh ngồi trong đình hóng mát, bảo nha hoàn dẫn đường giới thiệu một chút hoa cỏ trong vườn.

Nha hoàn dẫn đường lòng nóng như lửa đốt, cũng không thể thoát thân, chỉ đành kiên trì giới thiệu cho các nàng.

Trong phòng khách, Kỷ thị đang tiếp đón các phu nhân tiểu thư.

Bà ta thường thường nhìn ra cửa, trong lòng tính toán canh giờ.

đang lúc bà kỳ quái lâu như vậy còn chưa có động tĩnh, có phải phát sinh cái gì ngoài ý muốn hay không, một nha hoàn nghiêng ngả lão đảo chạy vào, miệng còn hô lớn: "Phu nhân, không tốt, nhà thủy tạ bên kia đã xảy ra chuyện!"

Nha hoàn không phải người trước đó an bày bên kia, nhưng tóm lại kế hoạch đã thành công. Kỷ thị trên mặt vui vẻ, tươi cười chột lóe lên, sau đó bà làm ra bộ dáng thập phần giật mình, "Đến cùng như thế nào?"

Nha hoàn thất kinh nói: "cô nương đang thay quần áo, đột nhiên có người xâm nhập. Nô tì cũng không biết làm sao mới tốt, đành phải đến bẩm báo phu nhân."

Kỷ thị giả bộ kinh hô một tiếng, "Các người sao lại sai lầm thế? Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy." Lại quay đầu áy náy nói với Tô thị: "Thế tử phu nhân, thật không phải, lệnh ái ở trong phủ chúng ta xảy ra chuyện như vậy, là ta chăm sóc không chu toàn."

Tô thị nhìn khắp nơi, nghe vậy nhũn mày đứng lên nói: "Là Cẩm Nghi nhà chúng ta đã xảy ra chuyện? Ta muốn đích thân qua xem."

Kỷ thị chỉ sợ Tô thị không chịu nói tiếp, đem sự tình dấu xuống. Lúc này nghe Tô thị phối hợp như thế, trong lòng đương nhiên càng thêm khoái trá, nói: "Quả thật nên đi qua nhìn xem. Nếu nha đầu này nói bừa, hồng khuê dự của Lâm nhị cô nương, xem ta thu thập nó thế nào!"

Ở đây những người này đã là nghị luận như vậy, Kỷ thị lại nói: "Có phu nhân nào nguyện ý đi cùng, làm chủ cho Lâm nhị cô nương chúng ta hay không!"

Nghe có náo nhiệt để xem, không ít người đã đứng dậy, đều phụ họa, "Nên làm chủ cho Lâm nhị cô nương."

Nha hoàn báo tin cứ như vậy dẫn đoàn người cùng nhau đi nhà thủy tạ.

trên đường Kỷ thị còn giả mù sa mưa khuyên Tô thị, khuyên bà trăm ngàn nghĩ thoáng, dù sao phát sinh loại chuyện này cũng không ai mong muốn.

Tô thị nghe xong lòng mày cũng không động một chút, dường như chuyện phát sinh không có quan hệ gì với bà.

Kỷ thị hừ lạnh, thầm nghĩ người cứ giả vờ đi, xem một lát nữa người còn giả bộ tiếp không.

nói chuyện, đoàn người đến nhà thủy tạ.

Kỷ thị và Tô thị đi đằng trước, lúc này Kỷ thị nhắc chân muốn đi nhà hướng âm.

Nha hoàn tới báo tin vội vàng nói: "Phu nhân, sai rồi sai rồi, không phải gian kia."

Chuyện này sao có thể sai? Kỷ thị choàng váng, lại nhìn nha hoàn báo tin đã dẫn những người khác đình hạ hướng dương.

Dự cảm bất hảo úp tới, Kỷ thị vội vàng đi theo.

Đoàn người vừa bước lên bậc thang, đã nghe bên trong tiếng khóc nức nức nở nở.

nghe tiếng khóc đó, da đầu Kỷ thị nổi tung. Thanh âm này không đến từ Lâm Cẩm Nghi, mà là đến từ nữ nhi Sầm Thoa!

Kỷ thị sao nghĩ đến nữ nhi sẽ xuất hiện tại nơi này, trước mắt đâm lao phải theo lao, chỉ có thể ở ngoài cửa nói: "A Thoa, con làm sao vậy?"

Sầm Thoa vừa nghe giọng bà, ở trong khóc lợi hại hơn, còn hô: "Nương, người nên làm chủ cho a Thoa a!"

Kỷ thị vội hỏi: "Con đừng vội khóc, bên ngoài có nương và phu nhân khác ở đây, nhất định sẽ làm chủ cho con. Ở trong nhà mình, con có thể có chuyện gì đây?" một câu cuối cùng không biết là đang an ủi Sầm Thoa, hay là an ủi chính mình.

đang nói, cửa nhà thủy tạ liền mở ra từ bên trong.

đi ra cũng không phải là Sầm Thoa, mà là một nam tử mặc trù sam xanh ngọc, đầu đội tử kim quan.

Kỷ thị giật mình không thôi, liên tục lui về phía sau: "Ngài, ngài sao ở chỗ này?!"

Trong đám phu nhân lập tức có người nhận ra, kinh hô: "Thập vương gia?!"

Tiền đế tổng cộng có mười con trai, người nhỏ nhất đang ở trước mắt. Con út từ trước đến nay rất được sủng ái, Thập vương gia cũng không ngoại lệ. Nhưng được tiền đế sủng ái quá mức, thích uống rượu, thích ngủ thạch tán. Mấy năm trước uống rượu quá mức, tự hấn đánh chết nguyên phi của mình, bị đương kim tước đoạt phong hào, nay chỉ có thể theo thứ tự, gọi hấn một tiếng Thập vương gia".

Thập vương gia gò má đỏ hồng, ánh mắt có chút mê ly, áy náy nói: "Bổn vương uống rượu say, định đến nơi đây, đường đột Sầm cô nương, là lỗi của bổn vương."

Kỷ thị tròn trĩnh mắt, tức giận lại hoảng sợ, thế nào cũng không nghĩ tới nữ nhi mình xảy ra chuyện như vậy.

Tô thị ở một bên lạnh lùng nói: "Nguyên lai gặp chuyện không may không phải Cẩm Nghi nhà ta, còn khiến ta lo lắng uống một hồi. Bất quá Thập vương gia" bà dừng một chút, "Sầm cô nương đến cùng là cô nương gia, người đường đột giai nhân như vậy, cần phải cho ý kiến."

Thập vương gia sờ sờ cái mũi nói: "Phu nhân nói có lý, nên như thế. Vậy bổn vương sau đây sẽ tiến cung diện thánh, cầu hoàng huynh tứ hôn."

Hai chữ "Tứ hôn" không khác một đạo kinh lôi, vang ở bên tai Kỷ thị. Kỷ thị thân mình run lên, hôn mê bất tỉnh.

nha hoàn bên cạnh luống cuống tay chân vội đỡ bà.

Thập vương gia nói: "Xem ra Sầm phu nhân kinh hi quá độ, bổn vương cũng không nên trì hoãn, tiến cung ngay." nói xong ôm quyền chào mọi người, nhắc chân đi.

Các phu nhân tiểu thư hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên bị biến cố bất thành linh làm cho không hiểu.

Hết thấy đều được Tô thị nắm giữ, bà không hốt hoảng chút nào, chỉ huy nha hoàn đưa Kỷ thị vào nhà thủy tạ nghỉ ngơi.

Trong phòng Sầm Thoa nghe Thập vương gia nói vừa rồi, mới biết bên ngoài có một đám người như vậy, lại thấy nương ngất đi, càng chân tay luống cuống khóc lên.

Đến cùng là việc xấu trong nhà Sầm gia, mọi người là ngoại nhân cũng không tiện lưu lại, Nguyên phu nhân nhân tiện nói: "Canh giờ cũng không sớm, chúng ta đều tự về phủ thôi."

Các phu nhân tiểu thư cũng xem đủ náo nhiệt, đều đáp ứng, chuẩn bị ra phủ về nhà.

Lâm Cẩm Nghi và Nguyên Văn Khanh ở trong hoa viên phơi nắng một hồi lâu t, đang chuẩn bị về phòng khách, lại thấy Thiên Ti và nha hoàn bên người Nguyên phu nhân cùng nhau tìm tới, nói là chuẩn bị trở về, bảo các nàng đừng về phòng khách, trực tiếp đi ra cửa gặp người nhà là được.

thọ yến Sầm Thanh Sơn chuẩn bị làm cả ngày, trước mắt mới vừa qua buổi trưa. Lâm Cẩm Nghi kinh ngạc một câu "Về sớm như vậy a", cũng không truy vấn tiếp, cùng Nguyên Văn Khanh dắt nhau ra cửa.

Bên kia, Sầm Thanh Sơn đãi khách nghe nói hậu viện xảy ra đại sự như vậy, cũng ngồi không yên, tạ lỗi một tiếng, phát y bảo đi hậu viện.

Hỏi hạ nhân Kỷ thị đang ở đâu, Sầm Thanh Sơn một đường đến nhà thủy tạ.

Trong nhà thủy tạ, Kỷ thị được nha hoàn ẩn nhân trung, đã tỉnh lại, đang ôm Sầm Thoa cùng nhau khóc to.

Sầm Thoa vừa khóc vừa kêu: "Nương đề ta gả cho một vương gia đánh chết nguyên phi của mình, đến phong hào cũng không có, không phải muốn mạng của ta sao?! Ta không gả, ta không gả a..."

"Vô liêm sỉ!" Sầm Thanh Sơn quát một tiếng, trực tiếp đá văng cửa nhà thủy tạ, cả giận nói: "Nếu ngươi không gả, hoặc là một sợi dây thừng treo cổ giữa nhà, hoặc là cắt tóc lên núi làm ni cô đi!" trên đường, Sầm Thanh Sơn đã đem quan hệ lợi hại nghĩ hết một lần, hiển nhiên cảm thấy Thập vương gia dâng nguyên ý nhận trách nhiệm, kết thúc tốt nhất đương nhiên chính là gả Sầm Thoa qua.

Kỷ thị biết rõ trượng phu mình xem sĩ đồ và mặt mũi mới là trọng yếu, vội che miệng Sầm Thoa, lo sợ không yên nói: "Lão gia, đứa nhỏ không hiểu chuyện, ngài trăm ngàn đừng so đo!"

Sầm Thanh Sơn vung hai tay, cả giận nói với nàng: "Xem ngươi làm ra chuyện tốt gì, ngày sinh nhật của ta ngươi gây chuyện như vậy?!"

Kỷ thị có khổ khó nói, vẫn phải tiếp tục: "Là sai của ta, là sai của ta, nhưng hôm nay việc này tuyệt không đơn giản, hiển nhiên là có người thiết kế."

Sầm Thanh Sơn không nghe bà nói này nọ, chỉ đáp: "Chính ngươi gây họa thì tự đi thu thập. Chẳng lẽ muốn ta nói ra bên ngoài, nữ nhi mình ở nhà bị ngoại nhân thiết kế?"

Kỷ thị yên lặng rơi lệ, không thể đáp một câu. Vậy có ích lợi gì đâu, trượng phu này của bà trước mắt quan tâm nhất, bất quá là vấn đề mặt mũi như thế nào.

Lên xe ngựa, Lâm Cẩm Nghi đã nghe nói hết thầy vừa phát sinh.

Trong lòng nàng thoải mái vô cùng, nhin không được hỏi Tô thị: "Việc này nương làm như thế nào?"

rõ ràng Kỷ thị thiết kế nàng, kết quả là Sầm Thoa trúng chiêu, đối phương là Thập vương gia địa vị "Siêu nhiên", Kỷ thị và Sầm Thoa không tiếp thu cũng không được! Nếu không phải Tô thị cố ý an bày, sao có thể đứng dip như vậy?

Tô thị mỉm cười, nói: "Ngày trước tổ phụ con bồi tiên đế săn bắn ở Hồ Khẩu đã cứu Thập vương gia một mạng. Thập vương gia cũng không có con nối dòng, mấy năm nay hẳn luôn muốc tục thú, nhưng đương kim không chịu nhả ra, sợ hẳn lại gây tai họa cho khuê nữ nhà khác. Lần này hẳn trả nhân tình, lại được vương phi có gia thất, đáng về đều không sai, nhất cử lưỡng tiện, sao không làm đâu? Ta chỉ là mua được chỗ bán người, an bày một ít người của mình trong Sầm phủ, hơn nữa từ trước cô nương còn tại thế, ở Sầm phủ an bày vài lão bộc, có bọn họ mặt báo, lại có Thập vương gia theo hiệp trợ, đương nhiên là làm ít công to."

Lâm Cẩm Nghi nhin không được giơ ngón tay cái với Tô thị, "Khó trách hôm nay nương nhất định bắt ta tới, hôm nay trận này đến rất tuyệt! Bất quá ta không rõ, chỗ của Sầm Thoa vốn ở hậu viện, nếu nương không đi nhà thủy tạ, mà trở về viện mình, về sau làm sao cho được?"

Tô thị vỗ vỗ vai nàng, khẽ cười nói: "Hài tử ngọc, mẹ con Kỷ thị lo lắng cố sức an bày chuyện hôm nay, Sầm Thoa sao có thể nguyên ý vắng mặt đâu. Nàng ta tất nhiên là muốn chờ con bị chê cười. Lúc đó con bị an bày vào nhà thủy tạ, nàng ta đương nhiên sẽ chọn nơi cách vách..."

Lâm Cẩm Nghi bừng tỉnh đại ngộ, "Nương thật sự là thần cơ diệu toán."

Tô thị cười nói: "Ta đâu có "Thần cơ diệu toán", bất quá là bọn họ có tâm hại người, có vết dễ theo thôi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Thập vương gia sợ Sầm gia thay đổi, hôm đó trực tiếp tiến cung gặp Phong Khánh đế.

Phong Khánh để nghe Thập vương gia cư nhiên đường đột cô nương nhà Sầm Thanh Sơn, nhất thời tức đến nói không ra lời.

Sầm Thanh Sơn tốt xấu cũng là cánh tay cứng đương triều, đệ đệ hần không biết điều còn dám mạo phạm cô nương nhà đó. Nếu Sầm Thanh Sơn liên hợp ngự sử khác cùng dâng sớ con, sợ là hần cũng không giữ được đệ đệ này.

Nhưng tức giận thì tức giận, Thập vương gia đến cùng là thân đệ đệ, tiên đế lúc hấp hối còn dặn dò Phong Khánh để phải chăm lo hần.

"Lão Thập a, người nói thật với hoàng huynh, hôm nay việc này đến cùng là trùng hợp, hay là người an bày?"

Thập vương gia chuẩn xác nói: "Hoàng huynh, tiểu Thập có tính tình gì ngài không biết sao? Ta muốn an bày như vậy, cũng phải xem ta có bản sự hay không a."

Phong Khánh để nghĩ cũng đúng, Thập hoàng đệ vốn là hạng người không học vấn không nghề nghiệp, chơi bời lêu lổng. Bảo hần hao hết tâm tư an bày thế này, thật sự là làm khó hần. Nếu như nói có người hỗ trợ... Ai sẽ mạo hiểm đắc tội ngự sử đương triều, đi giúp vương gia nhân tẩn không quyền thế đâu? Sầm Thanh Sơn làm người, Phong Khánh để hiểu rõ, hần rất cẩn thận, cho tới bây giờ cũng không đắc tội người nào trong quan trường, cũng sẽ không có ai nhắm vào hần.

Hôm nay việc này có lẽ là một lần đúng dịp. Đệ đệ này uống rượu rồi loạn cũng không phải một hai lần.

Phong Khánh để day mi tâm đau nhức, chỉ có thể nói: "Đã như vậy, trầm hạ chí tứ hôn cho người. Nguyên phi của người lần trước cũng không sống được vài năm, sau này tục huyền, không thể lại hồ nháo giống như trước."

Thập vương gia một ngụm đáp ứng, ôm quyền hành lễ tạ ơn, lại thử hỏi: "Vậy hoàng huynh, phong hào của ta..."

Phong Khánh để biết hần muốn mượn cơ hội này khôi phục phong hào, dù sao đó là tiên đế còn sống đã định cho hần, ý nghĩa không nhỏ. Bất quá một cái phong hào, cũng không phải có thực quyền, Phong Khánh để nhân tiện nói: "Chờ tân vương phi sinh lần nhì cho người, trầm đương nhiên sẽ trả lại phong hào."

Được Phong Khánh để nhận lời, Thập vương gia thập phần cao hứng tạ ơn. Dù sao hần là người ngược không có chí lớn, hiện tại chỉ cầu con nối dòng và phong hào. Cuối Sầm Thoa, với hần mà nói có thể là trăm lợi mà không hại.

Cứ như vậy, Phong Khánh để một đạo thánh chỉ tứ hôn đã hạ xuống. Có lẽ là vì cảm thấy có lỗi với Sầm gia, Phong Khánh để trong thánh chỉ khen Sầm Thoa đến tận trời, còn tặng nhiều vàng bạc tế nhuyễn.

Tuy rằng cửa hôn nhân này có chút buồn cười, nhưng Thập vương gia đến cùng là long tôn phượng tử, lại là đương kim tự mình tứ hôn, trong nhất thời người đi Sầm phủ chúc mừng cũng nói liên không dứt.

Sầm Thoa nào không có kết quả, đã bệnh ở trên giường, nằm bẹp.

Kỷ thị cực nhọc cả ngày cả đêm chiều cổ nàng, còn cố gắng chống đi chiêu đãi người đến chúc mừng, trong lòng tích tụ khổ sở vô cùng.

So sánh với Trung Dũng hầu phủ, đó là cả nhà hòa thuận vui vẻ.

Lâm Cẩm Nghi từ miệng Tô thị đã biết toàn bộ an bày của Kỷ thị.

Hóa ra thế nhưng bà ta thông đồng với Sầm Ngọc, muốn dùng Sầm Ngọc phá hoại danh dự của mình. Bà ta còn hơn cả nham hiểm, Sầm Ngọc đã có thể phòng, mình thực bị bà ta tính kế thành công, nhiều nhất làm bình thê của Sầm Ngọc, sau này còn phải phụng dưỡng bà ta như vậy bà bà, chịu bà ta dày vò. Hoặc là cắt tóc làm ni cô đi, chung thân không thể tái hôn.

dụng tâm ác độc, thật đáng sợ.

may mắn, Tô thị an bày quả thực là "Hết lòng quan tâm giúp đỡ".

Ít nhất chính phi của Thập vương gia không còn đã nhiều năm, Sầm Thoa gả qua cũng là vương phi đương hoàng, càng đừng nói là Phong Khánh để tự mình tứ hôn, xem như vinh dự hạng nhất.

Chẳng qua, người sáng suốt đều biết Thập vương gia thích hưởng thụ, nhiều năm uống rượu dùng ngũ thạch tán, nay Thập vương phủ bất quá là một khối xác không. Cái này không đề cập tới, lại nói Thập vương gia uống say thích đánh người đã đủ cho Sầm Thoa chịu khổ.

y chí tứ hôn đã hạ, ván đã đóng thuyền, mọi người Trung Dũng hầu phủ không tiếp tục chú ý. Dù sao đó là mẹ con Kỷ thị tự mình gây ra quả đắng, trước mắt, bọn họ còn phải sống ngày tháng của mình.

Tô thị nghỉ ngơi hai tháng, đã hoàn toàn khôi phục. Tiểu A Hi có bà vú, cũng không cần nàng mọi chuyện tự thân tự lực, Tô thị đau lòng Lâm Cẩm

Nghi bận rộn gần một năm, liền thu quyền quản gia về.

Lâm Cẩm Nghi vui vẻ thanh nhàn, mỗi ngày buổi sáng thảnh an Trung Dũng hầu phu nhân, sau đó đi thư phòng học tập, học xong cùng đệ đệ chơi một lát, mỗi ngày đều nhàn nhã.

Trong nháy mắt, tiểu A Hi đã trăm ngày. Tiệc đầy tháng lần trước, Trung Dũng hầu phu không làm lớn, chỉ có người trong nhà cùng nhau ăn cơm. Trước mắt cũng là muốn làm như vậy.

Lâm Cẩm Nghi cùng Tô thị định ra danh sách khách mời, phát thiệp mời ra ngoài. Lâm Cẩm Nghi thảnh thoảng học trù nghệ với Tô thị đã gần một năm, chuẩn bị ở yến tiệc tiểu A Hi trăm ngày thử đạo.

Tiệc trăm ngày hôm đó, Tô thị cho Lâm Cẩm Nghi cẩn thận trang điểm một phen, mẹ con hai người đồng loạt ở cửa ngênh đón nữ khách.

Hôm nay đều là người quen của Trung Dũng hầu phu, trong đó đương nhiên còn có Gia Định hầu phu nhân và Nguyên Văn Khanh.

Gia Định hầu phu nhân lần này dẫn theo hai nàng dâu đến dự tiệc, Nguyên Văn Khanh còn theo bà bà nàng một đường đi tới.

hai nàng dâu của Gia Định hầu phu nhân, một người tuổi lớn hơn, thoát nhìn hai mươi lăm hai mươi sáu, mặc một cái váy mã hiệu màu xanh, mặt dài nhỏ, mày lá liễu, nói năng nhỏ nhẹ, là Chu thị đại thiếu phu nhân đương gia Gia Định hầu hiện tại. một người khác thoát nhìn hơn hai mươi, mặc áo tỳ bà mặt hợp, mặt tròn mắt to, thập phần biết ăn nói, là nhị thiếu phu nhân Triệu thị của Gia Định hầu phu.

Ba người đến, Tô thị liền không để Lâm Cẩm Nghi cùng mình đón khách, chỉ bảo nàng chiêu đãi họ, đi phòng khách ngồi xuống trước.

Lâm Cẩm Nghi tuy không tính là rất quen với hai thiếu phu nhân Gia Định hầu phu, nhưng trò chuyện với nhau phát hiện hai người đều thập phần hòa khí, dễ nói chuyện, liền có tâm kết giao.

Nguyên Văn Khanh rất nhanh cũng gia nhập vào đó, nàng cũng là người biết ăn nói, cùng Triệu thị người đến người đi, trên Lâm Cẩm Nghi cười ngả tới ngả lui.

Gia Định hầu phu nhân ngồi một bên, thập phần vừa lòng các nàng có thể ở chung hòa hợp như vậy.

Tân khách đều đến đông đủ, Tô thị cho bà vú bé A Hi ra.

A Hi trắng trẻo mặc trù sam đỏ thẫm, càng có vẻ ngọc tuyết đáng yêu. Thấy nhiều người thế này, hắc cũng không sợ, ngậm ngón tay khảnh khách cười không ngừng.

Các phu nhân, cô nương ở đây không ai không thích hấn, tranh cướp muốn ôm hấn.

A Hi cũng để người ôm, một đôi mắt to đen xoay tròn.

Chu thị thập phần thích tiểu hài tử, đáng tiếc là nàng thành thân vài năm còn chưa sinh con, lập tức ôm A Hi không chịu buông tay.

Lâm Cẩm Nghi sợ nước miếng A Hi nhỏ lên người Chu thị, thường lấy khăn đeo trên cổ lau nước miếng cho hấn.

Chu thị ôm A Hi dỗ một chút, kinh ngạc nói: "Đệ đệ người thật nhu thuận, ta còn cho là tiểu hài tử đều khóc náo không ngừng."

Lâm Cẩm Nghi cười nói: "Lúc hấn mất hứng cũng sẽ khóc náo, bất quá rất ít khi như thế, cho dù ngẫu nhiên có, dỗ một chút thì tốt rồi."

Triệu thị thấy nàng thích như vậy, liền vui đùa nói: "Tẩu tử nếu thật thích, trở về nỗ lực với đại ca, sinh đứa nhỏ của mình ngày ngày yêu thương đủ, chẳng phải tốt đẹp?"

Chu thị lưu luyến không rời trả A Hi về tay bà vú, nói: "Ta sao không nghĩ đâu, chính là duyên phận chưa tới. Ta xem bà bà cũng thập phần thích tiểu hài tử, a Triệu, người cũng nỗ lực một chút."

Triệu thị thành thân đã hai năm, thời gian nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, vẫn không hề có động tĩnh.

Nghe nói như thế, Triệu thị bắt đầu dĩ nhiên vai: "Nếu ta có thể mang thai, đã sớm có, đây chẳng phải duyên phận chưa tới sao."

nói chuyện, chị em dâu hai người không hẹn cùng thở dài.

Sau đó Triệu thị nói: "Chúng ta sợ là một chốc không trông cậy được, chỉ có thể trông cậy vào đệ muội sau này." nói xong mỉm môi cười, nhìn về phía Lâm Cẩm Nghi.

Chu thị cũng cười không nói, cùng nhau nhìn Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi không để ý, đang sửa sang lại xiêm y của tiểu A Hi nằm trong lòng bà vú. Tiểu gia hỏa này rất không thành thật, luôn lộn xộn, vạt áo đã bị hần mở ra.

Nàng tuy rằng chưa từng sinh sản, nhưng tốt xấu chiều cổ A Hi ba tháng, động tác cũng thập phần có hình có dạng.

Đột nhiên phát giác Chu thị và Triệu thị đều đang nhìn mình, Lâm Cẩm Nghi không hiểu nhìn lại.

Chu Triệu hai người cũng không giải thích, vẫn tự cười.

Lâm Cẩm Nghi không hiểu, cũng không tra cứu.

Ngo yến an bày vào giữa trưa, trước đó đều là thời gian nói chuyện nhàn hạ.

Trước ngo yến, Chu thị nhìn Gia Định hầu phu nhân một cái, nói với Lâm Cẩm Nghi: "Khó được đến phủ này, nghe nói hoa nở trong viện cũng không tệ. Cẩm Nghi muội muội có bằng lòng mang chúng ta đi dạo không?"

Khách nhân đưa ra yêu cầu như vậy, Lâm Cẩm Nghi đương nhiên không từ chối, lập tức đứng lên, dẫn theo Chu thị và Triệu thị hai người đi hoa viên.

Tô thị là người phong nhã, trong hoa viên hoa cỏ đều có thợ chuyên môn chăm sóc, lúc yến hội như vậy đều sẽ bày ra, cho khách nhân thưởng thức.

Lâm Cẩm Nghi một đường vừa đi vừa giới thiệu, Chu thị và Triệu thị nghiêm cẩn nghe, cũng làm như thật hỏi hai ba câu.

Đi vào hoa viên, cảnh xuân vừa vãn, Lâm Cẩm Nghi nhìn quanh một chút, bỗng chốc nhìn thấy Lâm Ngọc Trạch.

hắn cha không phải ở phía trước đài khách sao? Sao lại đến hoa viên, Lâm Cẩm Nghi trong lòng kỳ quái, nhìn lại, chỉ thấy phía sau Lâm Ngọc Trạch còn một công tử trẻ tuổi mặc trù sam màu trắng viền lĩnh đi theo. Vị công tử này chỉ lan ngọc thụ, tác phong nhanh nhẹn, cả người toả sáng như ngọc, làm nàng nhìn không được hai mắt nhìn thêm.

Xem có chút quen mặt. Lâm Cẩm Nghi nhất thời lại không nghĩ ra gặp ở nơi nào.

Với Chu Triệu hai người, phụ thân đến cùng là ngoại nam. Lâm Cẩm Nghi xoay người hỏi các nàng để ý hay không, muốn về phòng khách không.

Chu Triệu hai người lắc lắc đầu, Chu thị nói: "Lâm bá phụ cũng không phải ngoại nhân, hai nhà chúng ta hàng năm lui tới, cũng không ngại gì."

Được lời này, Lâm Cẩm Nghi liền yên tâm dẫn các nàng qua.

Lâm Ngọc Trạch thật xa đã nhìn thấy khuê nữ của mình, lúc nàng mới thấy mình liền dừng cước bộ, không có trực tiếp đi qua. Lúc này nhìn khuê nữ lại tiếp tục đi tới, Lâm Ngọc Trạch cười hắc hắc, quay đầu đẩy Tống Diễn Hi một phen. Ý tứ rõ ràng, bảo hắn hảo hảo nắm chắc cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Chu thị và Triệu thị đi theo phía sau Lâm Cẩm Nghi, hai người thấy ánh mắt, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Hai người lúc này đều trầm nghĩ, cơ hội này không dễ có, tiểu thúc nhất định phải hảo hảo nắm chắc.

Hai bên gặp nhau, Lâm Cẩm Nghi hỏi Lâm Ngọc Trạch nói: "Sao cha lại đến hoa viên?"

Lâm Ngọc Trạch không biết nói dối khuê nữ, lúc này sờ sờ mũi, có chút cứng ngắc giải thích: "Mang Tống tam ca của con đi dạo trong vườn, không phải vừa đúng gặp gỡ sao. A Cẩm, con cũng có hai năm chưa thấy gặp Tống tam ca rồi."

Họ Tống, có thể để Lâm Cẩm Nghi gọi một tiếng "Tam ca", đương nhiên chỉ có Gia Định hầu phủ.

Lâm Cẩm Nghi phúc lễ, nói với Tống Diễn Hi: "Cẩm Nghi gặp qua Tam ca."

Tống Diễn Hi sắc mặt như thường, nhưng tai đã đỏ lên, thân ảnh Lâm Cẩm Nghi hắn thật sự rất quen thuộc, mấy ngày gần đây ở trong mộng xa xa

gặp lại, tránh đi không được. hấn làm sao cũng không thể tưởng được Lâm Cẩm Nghi hóa ra chính là cô nương ngày đó ở trên núi trượng nghĩa tương trợ, tặng khăn cho hấn. Lúc trước hấn cảm thấy hai người duyên phận không đủ, ở trên núi âm kém đương sai bỏ lỡ, không nghĩ là duyên phận đã đến, hấn lại không phát hiện. hấn tưởng tượng không sai, nàng rất đẹp, đẹp khiến hấn không dám nhìn nhiều.

hấn nhất thời cũng có chút lo lắng, hấn và Lâm Cẩm Nghi đã có hai năm không chạm mặt. Tiểu cô nương hơn mười tuổi biến hóa nhanh chóng thành đại cô nương, hấn không dám nhận. Nhưng hai năm nay hấn lại không có biến hóa. Vì sao ngày ấy Lâm Cẩm Nghi rõ ràng gặp hấn trên núi, lại không nói gì, chẳng lẽ là cảm thấy chướng mắt?

Nhớ lại ngày đó những người Vương Lăng ngôn hành ngả ngớn, Tống Diển Hi nhất thời xấu hổ vô cùng. Cũng khó trách nàng chướng mắt, sợ là coi hấn thành cá mè một lứa, hoàn khó đáng đồ từ giống bọn họ.

Trong lòng hấn trăm chuyển ngàn hồi, trên mặt cũng không lộ ra, chấp tay nói: "Nhị muội muội đa lễ."

Hai người nói chuyện, Lâm Cẩm Nghi cũng nhớ gặp hấn ở núi Lạc Thanh. Tống Diển Hi thiếu niên lang xuất sắc như vậy, tuy chỉ gặp mặt một lần, cũng có chút ấn tượng.

Hai nhà đã không phải ngoại nhân, Lâm Cẩm Nghi cũng không khách sáo, nói thẳng: "Mấy tháng trước ta bồi gia tỷ lên núi Lạc Thanh, gặp Tam ca một lần, lúc đó chưa nhận ra Tam ca, còn thỉnh Tam ca tha thứ."

Vừa nghe lời này, Tống Diển Hi thân thể căng thẳng hơi hơi trầm tĩnh lại, nguyên lai nàng không phải làm bộ không biết mình, mà thật sự không nhận ra sao? Lúc này liền nhân cơ hội nhận lỗi: "Ngày ấy cùng một ít bằng hữu đường đột nhị muội muội, còn thỉnh nhị muội muội bao dung."

Lâm Ngọc Trạch bên cạnh vừa nghe, tiểu tử này lúc trước không phải nói chưa gặp khuê nữ sao? Thế nào trước mắt nghe bọn hấn nói đã gặp gỡ, nhưng song phương đều không nhận ra đối phương, hơn nữa tiểu tử này tựa hồ làm cái gì không tốt? Oa nha nha, nếu không phải tức phụ dặn dò mình phải hảo hảo thúc đẩy bọn họ gặp mặt lần này, hấn lập tức lôi tiểu tử này đến bên cạnh thăm vấn một phen!

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, nói: "Ngày đó đường đột vô lễ không phải Tống tam ca, tam ca cũng không cần xin lỗi."

Tống Diển Hi không khỏi trên mặt vui vẻ, thầm nghĩ hoàn hảo hoàn hảo, nàng cũng không bởi vì sự kiện đó mà có ấn tượng không tốt về mình.

Lâm Ngọc Trạch nhìn hai người không sai biệt lắm, nhân tiện nói: "Chúng ta đứng ở chỗ này làm gì, đi một chút, vào trong đình hóng mát ngồi một lát."

Lâm Cẩm Nghi quay lại hỏi Chu thị và Triệu thị, các nàng đương nhiên đồng ý.

Đoàn người cứ như vậy đi vào đình hóng mát.

Hôm nay trong phủ nha hoàn, gia đình đều ở tiền viện đãi khách, lúc này trong vườn hấn là không có ai. Nhưng trong đình hóng mát Tô thị đã sắp xếp hai tiểu nha hoàn hầu hạ, nước trà đều chuẩn bị tốt lắm.

Cái này có chút kỳ quái. Ngược lại giống Tô thị đã biết sẽ có người tới.

Bất quá chung quy là nhà mình, cũng không cần cảnh giác. Ý niệm chợt lóe lên, Lâm Cẩm Nghi cũng không nghĩ tiếp.

Mấy người ngồi vào chỗ của mình ở đình hóng mát rồi, Lâm Cẩm Nghi và Tống Diển Hi đều không mở miệng, Lâm Ngọc Trạch được Tô thị giao trách nhiệm, đương nhiên sẽ tìm chuyện để nói. hấn liền hỏi Lâm Cẩm Nghi mấy ngày gần đây đang bận chuyện gì, đọc sách gì.

Lâm Cẩm Nghi kỳ quái nhìn cha mình, nói: "Ta bình thường ở nhà làm cái gì, ngài có thể không biết?"

Lâm Ngọc Trạch cười hắc hắc: "Cha gần đây không phải bận rộn công việc sao, sau khi trở về còn phải chiếu khán đệ đệ con, sợ đối với con quan tâm không đủ?"

Lời này đủ kỳ quái, cha nàng luôn luôn không để bụng công việc, mỗi ngày tuy rằng cũng sớm ra trễ về, nhưng ở nhà luôn luôn xoay quanh người nhà. nói hấn không đủ quan tâm mình? Tuyệt đối là không thể.

Bất quá có ngoại nhân ở đây, Lâm Cẩm Nghi cũng không nói thêm gì, liền đem chuyện mình làm mấy ngày gần đây nói một lần với Lâm Ngọc Trạch.

Lâm Ngọc Trạch nghe xong, làm như thật gật đầu nói: "Nương con nay mặc dù không để con quản gia, nhưng con cũng học được đầy đủ, nên chia sẻ thêm với bà ấy." Kỳ thật ý tứ chính là để Tống Diển Hi nghe một chút, khuê nữ ta còn có thể quản gia đâu!

Lâm Cẩm Nghi thật sự có chút không hiểu với lời nói khác thường của phụ thân, vẫn gật đầu nói: "Cha nói có đạo lý, Cẩm Nghi nên vì nương đảm đương gia sự."

một phen tán gẫu xong, sắp tới buổi trưa, đến thời điểm nên khai yến.

Lâm Cẩm Nghi lúc trước nói với Tô thị muốn vào ngự yến, triển lộ một chút trù nghệ, làm một món đồ ăn, cũng không muốn trì hoãn. Đứng lên nói mình muốn đi phòng bếp nhỏ.

Nhân vật chính đã phải đi, những người khác cũng đều đứng lên, tự đi về.

Lâm Cẩm Nghi hôm nay chuẩn bị làm món ‘vân chính duẩn tử’.

‘Vân chính duẩn’, cũng chính là măng Hàng Châu. Sử dụng măng khô, phải ngâm nước cho mềm rồi thái sợi, dùng canh gà hầm nhừ. Tô thị dạy cho Lâm Cẩm Nghi phương pháp đặc biệt, chính là dùng nước tương nấu qua hong khô trên bàn.

Vào xuân, lúc này măng mùa xuân đúng lúc ngon nhất, làm món ăn này đơn giản lại đúng mùa. Rất thích hợp với Lâm Cẩm Nghi mới học nghề, cần lo lắng nhất là tay dao thuần thực.

Lâm Cẩm Nghi trước tiên đã luyện tập, cho nên món ăn này làm cũng thuận buồm xuôi gió, không đến hai khắc, một món măng sợi đã ra nồi.

Đổi quần áo xong, nàng về phòng khách đãi tiệc.

măng sợi nàng làm đã được dùng đi hơn nửa, hiển nhiên là món rau được thích nhất trong tiệc.

Nàng ngồi vào bên cạnh Tô thị, Tô thị liền cười nói: "Vừa rồi các phu nhân, tiểu thư đều khen con làm món ăn này rất ngon."

Lâm Cẩm Nghi mỉm cười, nói: "Là nương dạy. So sánh với trù nghệ của ngài, con có thể đứng ở này chỗ nào được."

Gia Định hầu phu nhân an vị ở bên kia Lâm Cẩm Nghi, thấy cách nàng nói chuyện làm việc, đương nhiên trong lòng yêu thích. Tiểu cô nương Lâm gia này biết lễ nghi biết tiến thoái, còn có thể quán gia, giỏi trù nghệ, thật sự là một bảo bối a! Cũng không biết hài tử của mình kia đã thông suốt chưa, có thể nắm chắc hay không...

Nghĩ như vậy, Gia Định hầu phu nhân liền mở miệng hỏi: "Trù nghệ của Cẩm Nghi cũng rất cao, có mệt không?"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, nói: "Chẳng qua làm món ăn đơn giản, khiến ngài chê cười, cũng không mệt."

Gia Định hầu phu nhân tiếp tục nói: "Ta mới vừa nghe A Chu, A Triệu nói, các con vừa rồi ở hoa viên gặp được Diên Hi nhà ta? Tiểu tử nhà ta không trêu chọc con mất hứng đi?" nói xong bà lơ đãng liếc mắt nhìn Tô thị, Tô thị cũng nghiêng đầu nhìn Lâm Cẩm Nghi, hiển nhiên đang chờ nàng đáp.

Lâm Cẩm Nghi hơi mỉm cười, nói: "Tổng tam ca tao nhã, thân thiết, thông dong, cùng nhau nói chuyện, như cây đón gió xuân."

Hài tử tuy rằng không thông suốt, nhưng đến cùng rất tốt, lại có một dáng vẻ, tiểu cô nương này ấn tượng về hần hần không tẻ. Gia Định hầu phu nhân cuối cùng yên lòng, trên mặt tươi cười càng hiền lành, trấn an nói: "Thế là tốt, thế là tốt."

nói xong Gia Định hầu phu nhân lại nhìn về phía Tô thị, Tô thị nghe Lâm Cẩm Nghi nói thế liền tiếp tục chiêu đãi nữ khách khác. Nhưng tươi cười bên môi đến cùng tràn ra, hiển nhiên rất vui khi việc thành.

trong lòng Gia Định hầu đã bắt đầu tính toán tiếp, Trung Dĩnh hầu phủ cao thấp coi Lâm Cẩm Nghi là bảo bối, trước mắt định thân rồi, sợ là còn phải chờ vài ba năm. Thời gian này nói dài cũng không dài, bảo ngăn cũng không ngăn. Cũng không biết tiểu tử nhà mình có thể chờ lâu như vậy không. Bất quá cô nương tốt như vậy, dù chờ lâu cũng đáng.

Ngộ yến qua, Tô thị chiêu đãi mọi người, nói thêm vài lời, trước khi trời tối thì tan tiệc, tự mình tiễn các nàng ra phủ.

Gia Định hầu phu nhân về cuối cùng, trước khi đi còn lưu luyến không rời lời kéo tay Lâm Cẩm Nghi, dặn nàng nếu không có việc gì thì đi phủ bọn họ chơi.

Lâm Cẩm Nghi một năm này gặp gỡ Gia Định hầu phu nhân không ít lần, hơn nữa Chu thị cùng Triệu thị hôm nay mới biết, lần này đương nhiên đáp ứng.

Tiễn khách xong, Lâm Cẩm Nghi không vội vã về Cẩm Tú Uyển nghỉ ngơi, mà đi theo Tô thị về chính viện.

Lâm Ngọc Trạch ở tiền viện cũng tiễn nam khách, lúc này đã trở lại chính viện, đang ôm tiểu A Hi đùa.

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị đồng loạt vào phòng, Lâm Cẩm Nghi cho lui hạ nhân, trực tiếp đi thẳng vào đề hỏi: "Cha nương, các người hôm nay tính toán chuyện gì?" Hôm nay chuyện này đến chuyện kia, về sau Gia Định hầu phu nhân còn nói vậy, nếu nàng còn không rõ hôm nay gặp mặt Tổng Diên Hi là người nhà có tâm an bày, vậy thật là ngốc.

Tô thị và Lâm Ngọc Trạch liếc nhau, Lâm Ngọc Trạch bắt đầu dĩ nhún vai, ý tứ là ta đã theo nàng phân phó, làm tận lực như vậy, nhưng có cách nào đâu, khuê nữ thông minh a!

Tô thị kéo tay Lâm Cẩm Nghi, giải thích: "Tiểu công tử Tống gia kia, tổ mẫu con cảm thấy thực không tệ, đầu năm có kỳ ngộ, cũng không đổi tâm tính, đã nghĩ trước cho các con hiểu biết nhau một phen. không gạt con, ở núi Lạc Thanh lần trước, chúng ta đã muốn cho các con gặp mặt, bất quá lúc đó âm kém đương sai, các con thật không nhận ra nhau. Cho nên hôm nay nương mới cùng Gia Định hầu phu nhân an bày như vậy..." Lúc trước Lâm Cẩm Nghi và Tống Diễm Hi ở trong hoa viên nói chuyện, đương nhiên đã sớm truyền đến tai Tô thị, cho nên cũng biết chuyện bọn họ ở núi Lạc Thanh.

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên biết người nhà đều là hảo tâm, vì mình tính toán. Nhưng nàng đến cùng đâu từng gả hơn người, hôn sự lần trước thập phần không thoải mái, nàng đối với chuyện này vẫn rất mâu thuẫn.

"Nương đã nói giữ con đến mười tám tuổi, con qua sinh nhật cũng mới mười lăm, còn ba năm nữa thì gặp cái gì?"

Tô thị nói lời thăm thía: "Nương cũng không phải bức con quyết định, tuy rằng con không vội xuất giá, nhưng cũng bắt đầu phải xem xét các nhà. Nếu không qua hai năm, công tử vừa độ tuổi đều định thân hết, đến lúc đó nương biết đi đâu tìm lang quân như ý cho con?"

nói đến đây, Lâm Cẩm Nghi cũng không biết từ chối thế nào, chỉ đáp: "Dù sao trước mắt A Cẩm còn không muốn đàm hôn luận gả, nương đi với tôi tổ mẫu, để con chậm đã."

Tô thị nghe xong, liếc mắt một cái với Lâm Ngọc Trạch, hai người không hẹn mà cùng thở dài. Tuy rằng bọn họ cũng muốn giữ Lâm Cẩm Nghi thêm hai năm, nhưng đến cùng giữ bao lâu, nàng vẫn phải xuất giá. Giờ không tính toán, về sau làm sao bây giờ a.

Gia Định hầu phu, mọi người trở về phủ, Gia Định hầu phu nhân vội vàng gọi Tống Diễm Hi vào phòng nói chuyện.

"Thế nào, vì nương con nhìn cô nương không sai đi?"

Tống Diễm Hi bất giác cười khẽ, tai đỏ lên nói: "Nương nhìn đương nhiên không sai được."

Nhìn con phản ứng như vậy, Gia Định hầu phu nhân biết hẳn cực kì vừa lòng. Nhân tiện nói: "Hào hảo hảo, các con đều có ý với nhau, nương liền rên sát khi còn nóng, cùng Trung Dũng hầu phu nhân định xong việc này."

"Nàng đối với con cũng..." Tống Diễm Hi trên mặt càng đỏ ửng.

Gia Định hầu phu nhân nói: "Ta hỏi Cẩm Nghi, nàng nói con tao nhã, thân thiết thông dong, xem ra ấn tượng đối với con vô cùng tốt."

Tống Diễm Hi trong lòng choáng váng, cung kính hành lễ với Gia Định hầu phu nhân, nói: "một khi đã như thế, vậy làm phiền ngài."

Xú tiểu tử, hóa ra đã thông suốt. Gia Định hầu phu nhân được trấn an, nghĩ mau chóng định xong cửa hôn nhân này, sau đó sớm cưới Lâm Cẩm Nghi qua cửa, sinh tiểu tử béo!

Tác giả có chuyện muốn nói: nam chủ nên lập tức về thôi. Biết bọn họ còn thân cận với nhau, dấm chua của Nam vương lại muốn phát tác ~

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Gia Định hầu phu nhân nói xong với Tống Diễm Hi thì muốn đi Trung Dũng hầu phu gửi thư cầu hôn.

Đương nhiên, tuy bà là đương gia chủ mẫu, nhưng đứng đầu vẫn là Gia Định hầu, còn cần thương lượng với Gia Định hầu một phen.

Bắt đầu dĩ Gia Định hầu gần đây không biết ở bên ngoài bận cái gì, sớm ra về, thần long thấy đầu không thấy đuôi, sự tình cứ như vậy trì hoãn vài ngày.

thật vất vả có một ngày Gia Định hầu ở nhà không ra ngoài, Gia Định hầu phu nhân lập tức tự mình đi gọi thư phòng thương lượng việc này với ông.

Gia Định hầu vui đầu trong một đồng công văn, nghe xong lời của bà, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Lâm gia tiểu cô nương đương nhiên là tốt, nhưng việc này bà cũng không cần nóng vội."

Nhìn lão phu này bộ dáng thờ ơ, Gia Định hầu phu nhân tức không chịu nổi, tiến lên đề công văn xuống, nói: "Cái gì mà không cần nóng vội? Diên Hi nay đã bao lớn ông còn không rõ? Nay hẳn thành thư đồng của thái tử, không ít người nhìn chăm chăm khối thịt béo Đông cung này, muốn lấy Diên Hi làm văn cầu, không định xong việc hôn nhân cho hẳn, ta làm sao yên tâm?"

Gia Định hầu day day mi tâm phát đau, đau đầu nói: "Nếu không sao nói bà là phụ nhân hậu trách, kiến thức thiên cận đây? Trước mắt nhà chúng ta và Trung Dũng hầu phủ đều đang mưu đại sự a."

"Đại sự gì?" Gia Định hầu phu nhân vội hỏi, "Ông gần đây thần thần bí bí, hỏi đang vội cái gì ông lại không chịu nói!"

Gia Định hầu vẫy tay cho lui hạ nhân, sau đó mới mở miệng nói: "Ta và Trung Dũng hầu đều lập nghiệp từ quân công vào thời tiền đế, đến khi đương kim đăng vị, đã rất nhiều năm không có biểu hiện, hai nhà đều suy thoái. Lần này chiến sự biên quan căng thẳng, nếu không nhân cơ hội mưu việc, lập chiến công, sau này hai nhà chúng ta sợ là ở kinh thành không dễ tìm nơi sống yên ổn!"

Gia Định hầu phu nhân kinh hô ra tiếng, sốt ruột nói: "Ông và Trung Dũng hầu gia đã bao nhiêu tuổi, còn muốn tự ra tiền tuyến? Các người..." không muốn sống nữa. Vừa câu sau nói bà không dám nói hết.

Gia Định hầu không hờn giận nhìn bà một cái, nói: "Chúng ta hai nhà con nối dòng đều không thể đi lập quân công, nếu như hai lão già chúng ta không ra chút khí lực, đường của con cháu hậu bối chẳng phải càng ngày càng khó đi?"

Trung Dũng hầu chỉ có một đứa con là Lâm Ngọc Trạch, Lâm Ngọc Trạch văn bất thành võ không được, Trung Dũng hầu cũng không có biện pháp, đến tuổi này còn muốn tranh một ít quân công dọn đường cho hẳn. Còn nhà mình ba con trai, không nói nhân trung long phượng, cũng có thể phát triển, không cần quan tâm. Gia Định hầu phu nhân thật không rõ vì sao lão phu nhà mình tuổi này, còn muốn đi chiến trường liều mạng.

Gia Định hầu nhìn ra tâm tư của bà, nói: "Chúng ta ba con trai quả thật đều tốt, nhưng lão đại ở Lại bộ nhiều năm, vẫn không thể thăng lên. Lão nhị càng không cần nói, ở Đại Lý tự cũng chưa thể nói rõ. Lão tam vận khí tốt, vào Đông cung, nhưng về sau trong đám theo thái tử đều là đệ tử gia thế nhất đẳng nhất, vị tất có vị trí cho hẳn. Ta nếu không bây giờ vì bọn hắn tranh đầu, sợ là về sau cứ như thế cả đời."

Ở kinh thành, nhân tài phát triển quá nhiều, càng không cần nói đương kim nguyên ý trọng dụng học sinh hàn môn xuất thân khoa cử. Đệ tử thế gia nếu gia thế không nổi bật, muốn xuất đầu thật là khó như lên trời.

Hiểu rõ Gia Định hầu dụng tâm lương khổ, Gia Định hầu phu nhân cũng nhẫn không được thở dài, "Ý của ông là, chờ ông cùng Trung Dũng hầu mưu chuyện xong, chúng ta hai nhà lại nghị thân?"

Gia Định hầu gật gù đầu, nói: "Sẽ không lâu lắm, nhập hạ có thể định xuống."

Lúc này đã tháng tư, nhập hạ ngay trước mắt, Gia Định hầu phu nhân cũng không nóng vội nữa.

Lâm Cẩm Nghi không biết người Gia Định hầu phủ tính toán một phen, từ khi nàng ở trước mặt Tô thị trực tiếp cự tuyệt nói đến việc hôn nhân, Tô thị cũng không nhắc lại.

Tháng năm qua, biên quan truyền đến tiếp báo, nói là chiến cuộc giằng co rất cục có hướng mới, Tiêu Tiềm một lần phá tám vạn đại quân bố phòng, đánh lui đại quân Thất Đát năm mươi dặm.

Nhưng tiền tuyến đến cùng chỉ có năm vạn đại quân, lấy ít địch nhiều, thương vong nghiêm trọng, cả Tiêu Tiềm cũng chịu một mũi tên, thương thế hung hiểm.

Trận chiến mở màn thắng lợi, Phong Khánh đế long tâm đại duyệt, lúc này hạ chỉ tăng cường lương thảo và binh mã.

Gia Định hầu lần này trở thành quan lương thảo. Trung Dũng hầu được phong làm đốc vận lương thảo.

Trung Dũng hầu bốn tẩu đã lâu, rốt cục được cơ hội này, nhất thời kích động tự mình vào cung tạ chỉ.

Trong Trung Dũng hầu phủ, không để ý Trung Dũng hầu vui mừng lộ rõ trên nét mặt, toàn gia đều về mặt mê mang.

Bọn họ căn bản không biết Trung Dũng hầu trước đây bốn tẩu là vì cái này a!

Trong Thuận Hoà đường, Trung Dũng hầu phu nhân, Tô thị, Lâm Ngọc Trạch, Lâm Cẩm Nghi cùng với vợ chồng Lâm Bác Chí Trịnh Kiều Nguyệt lĩnh chỉ xong, liền yên tĩnh không tiếng động cùng nhau đợi.

Hồi lâu sau, Lâm Ngọc Trạch đầu tiên đánh vỡ trầm mặc, hẳn hỏi Trung Dũng hầu phu nhân: "Nương, chuyện này ngài biết trước sao?"

Trung Dũng hầu phu nhân tức đập bàn, "Cha con, lão thất phu này, cả ta cũng bị hồ đồ, ta hỏi hán luôn tìm lời qua loa tặc trách ta, ta sao biết đâu?!"

Tô thị vội để nha hoàn ngâm trà nóng, tự mình đưa cho Trung Dũng hầu phu nhân, nói: "Ngài đừng vội, công công làm việc cũng có chừng mực. Lúc trước chưa nói, sợ là cảm thấy không chắc có thể thành."

Trung Dũng hầu phu nhân uống hai ngụm trà nóng, cuối cùng áp chế một ngụm ác khí trong lòng, nói: "Ta có thể không vội sao? Công công con đã hơn sáu mươi, lúc này tuy rằng là độc vận lương thảo, nhưng trên chiến trường tình huống thay đổi trong nháy mắt, có người nào không có nguy hiểm? hán dù không vì mình ngấm lại, cũng nên vì ta ngấm lại, qua nhiều năm lo lắng hãi hùng như vậy, cũng không thể qua ngày, cho rằng đến bây giờ có thể an hưởng tuổi già, hán lại một mình làm ra chuyện như vậy..."

Trung Dũng hầu phu nhân càng nói càng khó chịu, không khỏi chảy lệ già.

Tô thị cầm khăn lau lệ cho bà, nhất thời cũng nhìn không được thở dài. Công công thật sự giấu giếm quá tốt, toàn gia nhận thánh chỉ vẫn còn mơ hồ. Tuy rằng nàng cũng có thể hiểu cha chồng là vì phu quân không nên thân của mình mới tranh một ít công huân, nhưng người trong nhà cũng không phải người cầu mong phú quý, chẳng qua cầu an ổn qua ngày... Dũng hết sức của cha già để được công huân, Lâm Ngọc Trạch cũng sẽ không an tâm hưởng dụng vinh hoa này.

Lâm Cẩm Nghi làm tiểu bối, lúc này không cần nhắc tới. Nàng không khỏi nhìn thoáng qua cha mình, cha nàng chỉ cúi đầu co tay, như một đứa nhỏ phạm lỗi.

Nàng cũng biết, Trung Dũng hầu liễu mạng như vậy, nói đến cùng vì cha nàng.

Thánh chỉ đã hạ, ván đã đóng thuyền, người Lâm gia dù không tình nguyện, cũng không làm gì được.

Sau đó, Trung Dũng hầu từ trong cung trở về, Tô thị và Lâm Ngọc Trạch mọi người rời khỏi Thuận Hoà đường, để vợ chồng Trung Dũng hầu nói chuyện.

Bên trong nói gì, bọn họ ở bên ngoài một chút cũng không nghe được, chỉ nghe thấy Trung Dũng hầu phu nhân tức quăng cốc chén.

không sao cả, Trung Dũng hầu cười hề hề từ trong phòng đi ra, chỗ vạt áo trên ngực đầy nước, còn dính lá trà, hiển nhiên là bị chén trà ném vào.

hán vỗ vỗ vai Lâm Ngọc Trạch, nói: "Người theo ta thư đến phòng, ta có lời nói với người."

Lâm Ngọc Trạch gật đầu đáp ứng, biết đây là cha già trước khi đi phó thác toàn gia cho mình, không khỏi cũng đỏ hốc mắt.

Lâm Cẩm Nghi trong cổ họng như chất đầy bông, trong lòng chua xót, hốc mắt nóng lên, nếu không phải người nhà đều ở đây, đã khóc lên một trận.

Trung Dũng hầu dẫn theo Lâm Ngọc Trạch đi qua bên người nàng, bỗng nhiên đứng lại, cười nói: "Tiểu A Cẩm đây là luyến tiếc tổ phụ sao?"

Lâm Cẩm Nghi không nói gật gật đầu.

Trung Dũng hầu tiếp tục nói: "Tổ phụ mười ngày sau sẽ đi biên quan, trước đó, tiểu A Cẩm đi cầu phù bình an cho tổ phụ được không?"

Lâm Cẩm Nghi nhìn xuống ý lệ, dùng sức gật gật đầu.

Bữa của Hoàng Giác tự nổi danh nhất, Lâm Cẩm Nghi hôm sau chuẩn bị lên núi.

Tô thị muốn ở nhà chăm sóc Trung Dũng hầu phu nhân, không thể cùng nàng cùng đi, chỉ cho Trịnh Kiều Nguyệt đi theo.

Lâm Cẩm Nghi lần trước lên núi Lạc Thanh còn có tâm tư thưởng thức cảnh sắc ven đường, lần này không có hưng trí, lên xe ngựa thượng cũng không nói chuyện.

Trịnh Kiều Nguyệt biết trong lòng nàng khó chịu, cũng thức thời không nhiều lời, Chỉ thường thường cho nàng dùng chút điểm tâm cùng nước trà.

Khi đã vào hạ, thời tiết nóng lên, trên núi Lạc Thanh mặc dù vẫn có khách hành hương, đến cùng người cũng không đông.

Đến dưới núi, Thiên Ti chuẩn bị đi mướn kiệu nhẹ, lại bị Lâm Cẩm Nghi cản lại.

Lâm Cẩm Nghi nói: "Lần này tới vì cầu phù bình an cho tổ phụ, không thể chỉ dùng ít sức lực." Ngụ ý, muốn đi bộ lên núi.

Trịnh Kiều Nguyệt tuy rằng cùng với Trung Dũng hầu còn chưa nói tới cảm tình thâm hậu gì, nhưng đến cùng làm cháu dâu, lúc này đương nhiên cũng muốn biểu hiện hiếu tâm, lập tức cũng theo Lâm Cẩm Nghi một đường đi bộ lên núi.

Kiểu phu cước trình nhanh, lần trước Lâm Cẩm Nghi lên núi bắt quá mất hơn hai khác, lần này tự nàng đi, qua hai khác cũng chưa đến giữa sườn núi.

Lâm Cẩm Nghi và Trịnh Kiều Nguyệt bình thường đều là cửa lớn không ra, cửa sau không tới, lúc này ngồi ở đình hóng mát giữa sườn núi, đã mồ hôi ướt đầm, ngồi nghỉ.

Uống nước nghỉ ngơi chốc lát, Lâm Cẩm Nghi lại đứng lên nói: "Tẩu tử ở trong này nghỉ một lát, ta đi lên trước."

Trịnh Kiều Nguyệt cũng vội đứng dậy, "Chúng ta vốn một đường đi đến, vẫn nên cùng lên đi."

Lâm Cẩm Nghi thấy Trịnh Kiều Nguyệt không kịp thở, không đành lòng nói: "Tẩu tử thể lực không tốt, không cần cố gắng chống đỡ, cứ nghỉ ngơi hồi phục một phen, hoặc là cho người đi nướn kiểu nhẹ lên núi."

Trịnh Kiều Nguyệt thật tâm muốn cùng nàng lên núi, nhưng bắt đắc dĩ quá thật đi không nổi, không cố gắng chống đỡ, gật đầu nói: "Vậy người mang những người này đi, chú ý an toàn, ta một lát liền đi lên hội hợp với người."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, chia thị vệ làm hai đội, cứ như vậy mang theo người tiếp tục lên núi.

Ước chừng hai khác, Lâm Cẩm Nghi rút cục đầu đầy mồ hôi đến Hoàng Giác tự.

Tiểu sa di giữ cửa thấy nàng tựa hồ có hết sức, thập phần hào tâm nói: "Nữ thí chủ tựa hồ thân thể không khoẻ, có cần đi sương phòng nghỉ ngơi hồi phục một hai?"

Tiểu sa di bắt quá sáu bảy tuổi, mặc một thân tăng bào, nói chuyện cũng có nề nếp.

Lâm Cẩm Nghi nhin không được sờ sờ đầu hấn, nói: "Vay tạ tiểu sư phụ."

Tiểu sa di mặt bỗng chốc đỏ lên, hốt hoảng lui về phía sau vài bước, miệng nói: "Nữ thí chủ không thể vô lễ!"

Lâm Cẩm Nghi bất giác mỉm cười nói: "Là ta vô lễ, còn thỉnh tiểu sư phụ không phiền lòng"

Tiểu sa di đỏ mặt, dẫn Lâm Cẩm Nghi đi sương phòng

Trong thiện phòng Hoàng Giác tự, vai Tiêu Tiềm còn quấn một vòng băng vải, đang nằm nghiêng đánh cờ cùng phương trượng, trong không gian yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe tiếng quân cờ.

Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng vang nhỏ, Vương Đồng bên ngoài bẩm báo: "Vương gia, người ngài chờ đã đến."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Tiêu Tiềm ném quân cờ trong tay, cổ cứng ngắc cúi xuống rồi đứng lên.

Phương trượng nhìn thấy, không khỏi cười lắc đầu, nói: "Tiêu thí chủ ở đây chờ nửa ngày, chính là vì muốn gặp người, tâm tính thiếu niên như vậy, thật không giống người lão nạp văn biết xưa nay."

Tiêu Tiềm lo lo môi, cười yếu ớt nói: "Đúng vậy, ta cũng thấy rất không giống mình."

nói xong câu này, Tiêu Tiềm liền cáo từ ra khỏi thiện phòng.

trong sương phòng Hoàng Giác tự bố trí giới đơn giản, Thiên Ti bùng một chậu nước giếng tiến vào, làm ướt khăn cho Lâm Cẩm Nghi lau mặt.

Lâm Cẩm Nghi lau mặt, nhân tiện đem lau một lần mồ hôi ở cổ, rồi cầm quạt tròn quạt một lát, cuối cùng là cảm thấy mát mẻ hơn.

Thiên Ti lại đi phòng bếp trong chùa hời nước trà, tự mang lá trà đến ngâm chén trà ấm mang tới.

Lâm Cẩm Nghi nhìn nàng vội trước vội sau, liền giữ nàng lại, khuyên nàng: "Bên ngoài thời tiết rất nóng, người không vội, ta lau mặt, uống trà, đã không có việc gì."

Thiên Ti dùng khăn xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nói: "Xuất môn ở bên ngoài không thể so với ở nhà, nô tì sợ hầu hạ cô nương không tốt. Nếu qua thời tiết nóng ngái sinh bệnh, nô tì trở về cũng không biết nói sao với phu nhân. Nô tì lại đi tìm chút băng cho cô nương."

Hoàng Giác tự tuy là nơi tăng nhân tới tu, nhưng người lui tới phần đông là quan to quý nhân, trong chùa cũng có hầm băng, nhưng khách hành hương thêm tiền dầu vùng mới được dùng. Thiên Ti biết quy củ này, cầm tiền bạc đi mua băng.

nha hoàn theo Lâm Cẩm Nghi đến, ngoài Thiên Ti còn có Kim Linh.

Kim Linh tuổi không lớn, cũng rất biết xử lý, bất quá nàng chưa cùng Lâm Cẩm Nghi ra cửa nhiều, rất nhiều chuyện trên đầu cũng không rõ ràng. Thiên Ti đi mua băng liền đưa nàng đi cùng, để nàng nhân tiện học hỏi thêm.

Sương phòng là nơi nhả khách nghỉ ngơi, bọn thị vệ không thể vào, liền chỉ gác ở ngoại viện, trong phòng nhất thời chỉ còn lại mình Lâm Cẩm Nghi.

Chớp mắt mơ hồ ngửi được mùi đàn hương, bên tai là tiếng chuông phật và ve kêu, đi đường núi một thời lâu Lâm Cẩm Nghi không khỏi cảm thấy mệt mỏi, đang chuẩn bị nằm xuống bàn nhất mắt một lát.

Bỗng nhiên cửa phòng ở bên ngoài có tiếng gõ nhẹ.

Lâm Cẩm Nghi than thở: "Trở về nhanh như vậy a." Sau đó nói ra cửa: "Cửa không khóa, tự vào đi."

Bên ngoài dừng một lát, không có tiếng động, sau đó "Chi nha" một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Lâm Cẩm Nghi buồn ngủ chống cằm, tùy ý nhìn lướt qua cửa.

... Sau đó nhìn thấy một người nàng không thể nào nghĩ tới sẽ xuất hiện tại nơi này!

Khốn ý trở thành hư không, Lâm Cẩm Nghi lúc này đứng lên, kinh ngạc nói: "Sao người ở trong này?"

Tiêu Tiềm tâm tình không sai, cười khẽ hỏi ngược lại: "Sao ta không thể ở trong này?" nói xong liền khoanh hai tay vào phòng, Vương Đồng đi theo phía sau hần đường nhiên từ bên ngoài đóng cửa lại.

Lâm Cẩm Nghi không khỏi lui về phía sau nửa bước, sau đó nghĩ đến mình cũng không có gì phải sợ hãi, chính mình cũng dẫn theo hai mươi hộ vệ, Tiêu Tiềm bất quá dẫn theo một thị vệ. Mà vai hần còn quần băng, hiển nhiên đang bị thương.

Tiêu Tiềm không khách khí ngồi xuống trước bàn, tự bưng chén trà của Lâm Cẩm Nghi uống hai ngụm.

Lâm Cẩm Nghi vội đề lại, nói: "Vương gia nếu khát nước, cho người ngâm thêm chén trà mới là được."

Tiêu Tiềm bỏ tay nàng ra, "Bỏ vương cũng không để ý." nói xong lại mở chén trà, bưng lên uống.

Người không để ý, ta để ý a! Lâm Cẩm Nghi cắn môi, mặt nóng lên.

Uống trà ấm nhuận nhuận cổ họng, Tiêu Tiềm cũng không vòng vèo, đi thẳng vào đề: "Bỏ vương nghe nói lần này Trung Dũng hầu đảm nhiệm đốc vận lương thảo?"

Tiêu Tiềm đã có thể xuất hiện tại nơi này, hiểu rõ chuyện trong kinh cũng không phải thần kỳ, Lâm Cẩm Nghi gật đầu nói: "Vương gia tin tức linh thông."

Tiêu Tiềm đặt chén trà, chậm rãi nói: "Trung Dũng hầu tuổi lớn, chí vẫn ở ngàn dặm, bỏn vương bội phục. Nhưng tình hình chiến tranh hung hiểm, dù là bỏn vương lần này cũng ăn chút mệt, hầu gia sau này cũng không biết..."

Lâm Cẩm Nghi dù có ngạc, cũng nghe ra hần ý từ của hắn, lập tức nói: "Còn thỉnh vương gia bảo hộ tổ phụ ta chu toàn, Cẩm Nghi xin chịu sai phái."

Tiêu Tiềm rất vừa lòng nàng phản ứng như vậy, nói: "Nàng đã nói như vậy, bỏn vương đương nhiên sẽ kiệt lực hỗ trợ. Bất quá, bỏn vương có thỉnh cầu nho nhỏ, hi vọng nhị cô nương có thể đáp ứng."

Lâm Cẩm Nghi biết hắn không có hảo tâm, nghiêm mặt nói: "Vương gia cứ nói đừng ngại, Cẩm Nghi xin ra roi."

Tiêu Tiềm cười khẽ, "Cũng không phải chuyện phiền toái gì, chỉ muốn Lâm nhị cô nương trong thời gian này ở nhà niệm Phật, cầu bình an cho ta và

Trung Dũng hầu."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Lâm Cẩm Nghi không khỏi nhún mày.

Tiêu Tiềm gật đầu, "Đúng vậy, vốn không phải việc gì khó. Chỉ hy vọng Lâm nhị cô nương có thể thành tâm hướng Phật, dù sao loại chuyện này, chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp."

"Nếu chỉ như thế, Cẩm Nghi đáp ứng vương gia." Lâm Cẩm Nghi nghiêm cẩn nói.

"Bỏn vương còn nghe nói lệnh đường gần đây còn muốn tác hợp Lâm nhị cô nương cùng tiểu công tử Gia Định hầu phủ..."

"Cẩm Nghi đã đáp ứng vương gia dốc lòng lễ Phật, đương nhiên sẽ không nghị thân lúc này. Tổ phụ mạo hiểm thân ra tiền tuyến, ta làm cháu gái trong lòng khó an, càng không thể vào lúc này đàm hôn luận giá." Dù sao nàng cũng không tính toán phát triển cùng Tổng gia công tử, đáp ứng cũng không thiệt.

Tiêu Tiềm ha ha cười, nói: "Vậy là tốt rồi, bỏn vương mặc dù không ở kinh thành, nhưng Trấn Nam vương phủ còn đó, hi vọng Lâm nhị cô nương nói là làm, dốc lòng hướng Phật, không đến ba tháng, bỏn vương chắc chắn cùng Trung Dũng hầu bình yên vô sự khai hoàn về triều."

Tiêu Tiềm là người rất ít đồng ý ai, nhưng lời hấn hứa đều sẽ làm được. Về điểm này, Lâm Cẩm Nghi vẫn thực yên tâm. Trầm ngâm một lát, nàng đem nghi vấn trong lòng hỏi ra, "Vương gia lần này xuất hiện ở Hoàng Giác tự, là trùng hợp hay là..." Nếu cố tình chi phối, chẳng lẽ hấn hao tổn khổ tâm như vậy, chỉ để chính mình đáp ứng vì hấn ăn chay niệm Phật? Dụng tâm không khỏi cô quái.

Tiêu Tiềm nói: "Hồi kinh xử lý chút chuyện, ở trong này chơi cờ cùng phương trượng, nghe nói Lâm nhị cô nương đến, liền tới nói vài câu nhân thoại thôi."

hấn tựa hồ cũng không cần nói dối, Lâm Cẩm Nghi tin tưởng, không truy vấn tiếp.

đang nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Thiên Ti và Kim Linh nâng băng bồn trở lại, bị Vương Đồng ngăn ở bên ngoài.

Thiên Ti cũng từng gặp Vương Đồng, lập tức phản ứng lại, Tiêu Tiềm ở trong phòng, cô nam quả nữ chung một phòng, nàng đương nhiên lo lắng, ở ngoài cửa sốt ruột nói: "cô nương, người không sao chứ?"

Lâm Cẩm Nghi trả lời: "Ta không sao, không cần lo lắng."

Tiêu Tiềm bĩu môi, nha hoàn bên ngoài coi hấn thành loại người nào? Chẳng lẽ hấn còn có thể làm ra hành động vượt rào với nàng? Bất quá, hấn nghĩ lại, hiện tại nha hoàn bên người nàng quả thật là trung tâm hộ chủ, dù biết hấn ở trong này cũng không rụt rè, so với đám người lúc trước nàng mang đến từ nhà mẹ đẻ tốt hơn nhiều.

"Tốt lắm, bỏn vương còn có chuyện quan trọng, không tiện ở lâu, sẽ không quấy rầy nhị cô nương."

Tiêu Tiềm đứng lên, Vương Đồng ở bên ngoài đẩy cửa ra, hấn đi tới cửa, liền nhìn thấy hai nha hoàn vẻ mặt thất thần nhìn vào trong phòng, như sợ Lâm Cẩm Nghi xảy ra chuyện gì.

hấn không khỏi buồn cười, đột nhiên thú vị xoay người nói với Lâm Cẩm Nghi: "Lâm nhị cô nương nơi này nước trà thật không tệ, uống vào miệng, hoạt sắc sinh hương, thấm thía vô cùng, lần tới hồi kinh lại muốn đòi nàngg một ít."

Thiên Ti và Kim Linh đương nhiên biết trong phòng chỉ có một ly trà Lâm Cẩm Nghi uống kia, nghe xong lời này liền mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt hốt hoảng.

Tiêu Tiềm tâm tình cực tốt, ngâm nga tiểu khúc dẫn Vương Đồng đi.

hấn vừa đi, Thiên Ti và Kim Linh lập tức vào phòng, hai người đem bồn băng trong tay đặt xuống, lúc này mỗi người một bên xem xét Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi mặc các nàng xem xét, bất đắc dĩ nói: "Thực không có chuyện gì, các người không cần kích động như vậy."

Thiên Ti nói: "cô nương sao nói nô tì không cần khẩn trương? Trong phòng này chỉ có một ly trà, nô tì thấy cô nương đã uống, Trấn Nam vương mới vừa rồi nói kia..."

Lời kia quả thật giống đùa giỡn. Lâm Cẩm Nghi mặt ửng hồng lên, nói: "hấn thuận miệng nói bừa, các người không cần để trong lòng."

Thiên Ti hồ nghi nhìn nàng phản ứng khả nghi, trong lòng tính toán sau khi trở về vẫn nên nói một tiếng với phu nhân. Phu nhân hoàn toàn không đồng ý cô nương nhà nàng có liên quan với Trấn Nam vương. Trước mắt chỉ sợ cô nương nhà nàng đã mất tâm... Nghĩ vậy, Thiên Ti không khỏi nghĩ một lát nàng cũng muốn giúp cô nương nhà nàng cầu bùa, phù hộ cô nương nhà nàng có thể có một đoạn nhân duyên cực tốt, đừng cùng Trấn Nam vương dây dưa không rõ !

Có bốn băng, trong phòng đương nhiên bớt nóng không ít.

Lâm Cẩm Nghi nghỉ tạm một lát, Trịnh Kiều Nguyệt được tiểu sa di dẫn tới.

Hai người cùng đi lên, Lâm Cẩm Nghi vào sương phòng cho người ở ngoài chùa đón nàng.

Hai người lại gặp nhau, nghĩ ngợi hồi phục xong, đi Đại hùng bảo điện khẩn cầu bình an cho người nhà.

sương phòng bên kia, Tiêu Tiềm và Vương Đồng cải trang xong, mỗi người một con ngựa trở về Trấn Nam vương phủ.

Hai người cũng không đi cửa chính, mà lén lút vào phủ từ cửa sau.

Vương Đồng theo sau Tiêu Tiềm một đường đi thư phòng, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, vương gia nhà hán lần này lặng lẽ về kinh, một mặt là vì tìm ngự y trong phủ trị liệu thương thế, mặt khác lại vận dụng nhân mạch, đem Trung Dũng hầu và Gia Định hầu vốn một lòng đi ra biên quan kéo vào đội ngũ theo quân.

Vương gia nhà hán không phải có ý tứ với Lâm gia tiểu cô nương sao? Thế nào lại kéo tổ phụ nàng đến tiền tuyến nguy hiểm như vậy, thực kỳ quái. Tuy rằng lấy thực lực vương gia nhà hán, bảo vệ một Trung Dũng hầu cũng không khó, nhưng hao tổn khổ tâm đưa người đi, còn phải lo lắng cổ sức bảo hộ, thật sự là rất không có lời. Dù muốn đưa công huân cho Trung Dũng hầu phủ, cũng không cần phiền toái như vậy a.

Suy nghĩ nửa ngày vẫn không rõ, Vương Đồng rốt cục nhịn không được hỏi ra.

Tiêu Tiềm hôm nay tâm tình không sai, có lòng từ bi giải thích cho hán: "Trung Dũng hầu đối với ta xưa nay thực sự không vừa lòng, lần này có thể khiến Lâm gia cô nương vì tổ phụ nàng đáp ứng lễ Phật, không nói chuyện hôn sự, còn có thể nhân cơ hội hòa điệu quan hệ hai nhà chúng ta, vì sao không làm đâu?"

Vương Đồng biết ước định của Tiêu Tiềm và Phong Khánh đế, lập tức hiểu được, vương gia nhà hán sợ đến lúc đó một đạo thánh chỉ hạ xuống, Trung Dũng hầu sẽ vì cháu gái yêu kháng chỉ không tuân. Lúc này trước hết lấy lòng ông, kéo ra trận doanh của mình. Như vậy lúc đó có thánh chỉ làm mai, lại có trường bồi đồng ý, cũng không để cho Lâm gia tiểu cô nương không đồng ý. thật sự là dụng tâm lương khổ a!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Chủ tớ hai người nói vài lời, ngự y Trấn Nam vương phủ tới đổi được cho Tiêu Tiềm.

Vương Đồng ở bên cạnh nhìn không khỏi bất nhẫn, đừng nhìn vương gia nhà hán hiện tại tinh thần sáng láng, tướng quân Thát Đát kia một tên này nếu lệch mấy tấc, là muốn mệnh vương gia nhà hán a!

Tiêu Tiềm để ngự y làm, thấy bộ dáng Vương Đồng, bất giác buồn cười nói: "Lên chiến trường nào có ai không bị thương, người có biểu cảm gì, giống như nữ nhân vậy."

Vương Đồng nói: "Vương gia, chúng ta lúc này mang ngự y đi thôi, quân y theo quân kia trình độ thật sự có hạn, ngài lần tới có thể nào..."

đang ở đổi được, ngự y tóc râu đều hoa râu nghe nói như thế không khỏi rùng mình.

Tiêu Tiềm buồn cười nói: "Ngự y là năm đó vương phi sinh bệnh, ta đến trước mặt hoàng huynh cầu ân điển. Sau này vương phi đi, hoàng huynh nhất thời không nhớ ra đón ngự y hồi cung. Người ta trong cung là y quan có phẩm cấp, người muốn cho người ta lên chiến trường?"

Vương Đồng gãi đầu, hán tuy đi theo Tiêu Tiềm thời gian dài, nhưng đối với quy củ cung đình nặng nề còn không biết nhiều, cho nên cũng không rõ cong cong vòng vòng trong đó, chỉ nghĩ Phong Khánh đế đã ban ngự y cho Trấn Nam vương phủ, ngự y nên theo ý Tiêu Tiềm sai phải mới phải.

"Lại nói, người không phải ngóng trông ta không tốt? Còn có lần nữa sao..."

Vương Đồng liên tục xin tha, nhận mình ngu ngốc nói sai rồi.

nói chuyện, ngự y đã đổi được xong cho Tiêu Tiềm, rồi khỏi thư phòng.

Tiêu Tiềm thử cử động bả vai, sau đó lại nói: "Tốt lắm, người đừng phát sầu, ngự y ở vương phủ tuổi cao, có thể giữ kín chuyện vương phủ không hề bẩm đến thánh thượng đúng là không dễ, người cũng đừng đòi người ta."

Vương Đồng gật gù đầu, không nhiều lời nữa.

không lâu, Tiêu Tiềm lại gọi Nhụy Hương lên thư phòng, hỏi nàng gần đây trong phủ có việc gì.

Nhụy Hương chọn chút chuyện lớn bẩm báo.

Tiêu Tiềm nghe xong, lại nghĩ tới một chuyện hỏi: "lúc trước ta đem lệnh bài ô ngọc cho Lâm nhị công nương, trong thời gian này nàng có dùng không?"

Nhụy Hương lắc đầu nói: "Lúc Vương gia không ở đây, Lâm nhị cô nương vẫn chưa từng có liên hệ với vương phủ chúng ta."

Tiêu Tiềm sờ sờ cằm, trầm nghĩ vương phi hồ đồ này của hắn sợ là đã quên hết. Bất quá không dùng cũng tốt, ít nhất nàng không gặp phiền toái khó giải quyết.

Khởi lệnh bài kia, không chỉ có thể điều động người Trấn Nam vương phủ, còn có thể hiệu lệnh ám vệ cùng sản nghiệp danh nghĩa của hắn, liên lụy thật lớn, hắn từng cho Sầm Cẩm một khối, kết quả sau này không biết thế nào lại đến tay Kỳ thị, Kỳ thị lá gan quá lớn, dùng cờ hiệu của hắn buôn bán muối riêng ở vùng duyên hải. Nếu không phải hắn kịp thời phát hiện, tìm cách thu hồi lệnh bài, sợ là toàn bộ Trấn Nam vương phủ đều phải nhận liên lụy.

Nghĩ đến độc phụ kia, Tiêu Tiềm mặt trầm xuống, nói: "Bỏn vương nghe nói Sầm gia cô nương kia hôn kỳ đã định xuống?"

Nhụy Hương ở kinh thành luôn luôn lĩnh thông tin tức, lúc này nhân tiện nói: "Đúng vậy, Sầm cô nương mùa thu sẽ xuất giá." nói đến đây, Nhụy Hương cũng cảm thấy chuyện này khiến người ta vui mừng, không khỏi loan loan kháo kháo miệng nói: "Sầm gia cô nương từ trước thật cho rằng có thể gả vào vương phủ chúng ta, nay niệm tướng thành không, gả cho Thập vương gia, nghe nói thánh chỉ hạ xuống, nàng luôn luôn tích tụ trong ngực, bệnh nằm trên giường..."

Tiêu Tiềm hừ cười nói: "Nhu thế còn tiện nghi nàng." Kỳ thật dựa theo kế hoạch của hắn, Sầm Thoa sẽ trở thành kẻ thất. Lúc mẹ con Kỳ thị đắc ý, hắn sẽ tự tay bắt đầu thu thập, tra tấn bọn họ, làm cho bọn họ nếm thử tâm nguyện bình sinh, cũng là tư vị thua toàn bộ. Dù sao hắn đã không có một nguyên phi, kẻ phi phía sau là chết hay điên đều không sao, nhiều nhất cũng chỉ là rơi xuống cái danh khắc thế.

Nhưng sau này hắn gặp Lâm Cẩm Nghi trùng sinh, kế hoạch đã bị thay đổi. Hắn cũng chưa nghĩ ra đối phó Kỳ thị mẹ con thế nào, dù sao bọn họ là nhà mẹ đẻ nguyên phi của mình, Sầm Thanh Sơn lại là cốt cán đương triều, hắn không có chứng cứ rõ ràng mẹ con Kỳ thị hãm hại Sầm Cẩm, nghĩ ở kinh thành dưới mí mắt Phong Khánh đế, thần không biết quỷ không hay thu thập bọn họ vẫn có chút khó khăn.

Trước mắt tốt rồi, Tô thị ở Trung Dũng hầu phủ vừa ra tay, đã khiến đôi mẹ con này gieo gió gặt bão, có khổ khó nói.

Nữ tử động thủ, so với hắn Trấn Nam vương này bị Phong Khánh đế chặt chẽ chú ý, thuận tiện nhiều hơn.

"Lúc bọn họ thành thân, dùng danh nghĩa vương phủ chúng ta đưa đại lễ qua."

Nhụy Hương tất nhiên là gật đầu đáp ứng.

Trung tuần tháng sáu, đại quân và lương thảo tăng viện biên quan xuất phát. Trung Dũng hầu và Gia Định hầu lĩnh quân. Tiêu Tiềm vụng trộm hỏi kinh đường nhiên cũng xen lẫn trong đội ngũ, trở về biên quan.

Trung Dũng hầu phu nhân cuối cùng tiếp nhận sự thật này, nhưng tâm tình vẫn tích tụ khó giải, nhất thời cuộc sống hàng ngày khó an.

Bà tuy rằng gần một năm nay điều trị thân mình tốt hơn, nhưng đến cùng so với người khác vẫn kém hơn. Tô thị cực kỳ lo lắng, thường xuyên đi Thuận Hoà đường, khuyên giải an ủi Trung Dũng hầu phu nhân phải nghĩ thoáng hơn.

Còn Lâm Cẩm Nghi, trở về từ Hoàng Giác tự, liền ở tiểu Phật đường trong nhà, thay lăng la tơ lụa, bỏ vàng bạc thoa hoàn, chỉ mặc váy thô, trăm mộc, bắt đầu ngày thanh tu với thanh đăng cổ Phật.

Tô thị chăm sóc Trung Dũng hầu phu nhân, còn phải quan tâm quan tâm nữ nhi đột nhiên nổi tính, một lòng hướng Phật, sợ nàng ở bên ngoài đụng phải ai, trở về mới tâm tính đại biến.

Lâm Cẩm Nghi nghĩ Thiên Ti đã đem chuyện ngày ấy trong Hoàng Giác tự, mình và Tiêu Tiềm gặp mặt nói với Tô thị, cũng không giấu diếm, đem

ước định của hai người nói thẳng ra.

Tô thị tuy cảm thấy sự tình cổ quái, nhưng Tiêu Tiềm yêu cầu cũng không tính là khác người, có hánche chờ, Trung Dũng hầu đương nhiên có thể bình an trở về. Hơn nữa Lâm Cẩm Nghi lại một mảnh hiếu tâm, thật tình thực lòng muốn tần hiếu Trung Dũng hầu, nên cũng không nói năng nữa, chỉ tùy ý nàng.

Tháng tám giữa thu, Sầm Thoa xuất giá.

việc hôn nhân của Nàng và Thập vương gia là thánh chỉ tác hợp, hơn nữa chuyện Thập vương gia đánh chết nguyên phi trước truyền ở kinh thành huyền diệu khó giải thích. Bọn họ đại hôn ngày đó, trênđường dân chúng xem náo nhiệt đầy đường.

Tiệc cưới ở Thập vương phủ, Thập vương gia đương nhiên mời toàn gia Trung Dũng hầu phủ.

Trung Dũng hầu đi tiền tuyền, Trung Dũng hầu phu nhân thân mình không tốt, Tô thị và Lâm Ngọc Trạch đại diện Trung Dũng hầu phủ đến dự tiệc.

Lâm Cẩm Nghi vốn không muốn đi, Tô thị lại nói với nàng: "Con không muốn đi xem hôm nay Kỳ thị phản ứng thế nào?"

Lâm Cẩm Nghi vừa nghĩ, trong lòng cũng muốn. Tuy rằng đáp ứng Tiêu Tiềm lễ Phật, nhưng đi xem kẻ thù cam chịu tình cảnh như vậy, hẳn cũng không tính là vi phạm lời hứa.

Nghĩ như vậy, nàng liền chọn một bộ quần áo màu thiên thanh, cùng cha mẹ đi ăn tiệc mừng.

trên tiệc cưới Thập vương phủ, Lâm Cẩm Nghi lại gặp Nguyên Văn Khanh.

Nguyên Văn Khanh trước mắt béo thêm một vòng, làn da càng trắng nõn, có thể nói là châu viên ngọc nhuận.

So lại, Lâm Cẩm Nghi ăn khổ mấy tháng, cũng gầy một vòng lớn.

Hai người đã lâu không thấy, lập tức ngồi vào một chỗ, lặng lẽ nói chuyện.

Nguyên Văn Khanh kỳ quái nàng sao gầy như vậy, Lâm Cẩm Nghi liền giải thích: "Tổ phụ thân ra tiền tuyền, tổ mẫu ở nhà thân thể không tốt, ta làm tôn bối trong lòng lo lắng, ngày ngày ở tiểu phạt đường tụng kinh niệm phật, cầu tâm an."

Nguyên Văn Khanh cảm niệm nàng hiếu tâm, nói: "Người cũng có tâm. Bỏ tất có linh, biết người thành tâm như vậy, nhất định sẽ phù hộ Trung Dũng hầu bình an trở về."

Lâm Cẩm Nghi từ trước không tin tưởng thuyết quỷ thần, nhưng chính mình trùng sinh làm người, liền cảm thấy trong u minh vẫn có hữu thần kỳ lực. Lần này tuy rằng vì đồng ý Tiêu Tiềm độc lòng lễ Phật, quả thật trong lòng thờ phụng thần minh. Lúc này nhân tiện nói: "Tổ phụ có thể bình an trở về, tổ mẫu có thể cởi bỏ khúc mắc, toàn gia chúng ta cũng cũng không cần cầu gì nữa."

Các nàng đang nói chuyện, Gia Định hầu phu nhân cũng nhìn thấy nàng, đi lên hàn huyên nói: "Cẩm Nghi, đã lâu không gặp, xem ra con hao gầy không ít."

Lâm Cẩm Nghi đứng dậy hành lễ với Gia Định hầu phu nhân, lại nói lại một lần những lời lúc trước nói với Nguyên Văn Khanh.

Gia Định hầu phu nhân đã sớm nghĩ muốn định xong việc hôn nhân hai nhà, nhưng hai gia chủ đều đi tiền tuyền, Trung Dũng hầu phu nhân thân mình lại không tốt, không thể gặp khách, về sau lúc gặp Tô thị bà có nhắc tới, Tô thị lại nửa kín nửa hở không chịu khẳng định chắc chắn. Gia Định hầu phu nhân cũng nghĩ nát tâm, sợ Trung Dũng hầu phủ lúc này muốn đổi ý. Tiểu nhi từ nhà mình lại thường xuyên ở trước mặt bà hỏi thăm chuyện này, hiển nhiên là cả trái tim đã hăm vào, nếu là lúc này khôngđược, cũng không biết tiểu nhi từ có thể chịu nổi hay không.

Nghe được hóa ra Lâm gia toàn bộ đều ở vì vợ chồng Trung Dũng hầu, vô tâm nghĩ chuyện khác, Gia Định hầu phu nhân cả trái tim treo cao trong bụng mới đặt xuống, cười nói: "Cẩm Nghi có hiếu tâm, hầu gia hai nhà chúng ta nhất định có thể bình an trở về."

Khi nói chuyện, Kỳ thị được nha hoàn Thập vương phủ dẫn tiến vào, nha hoàn còn thân thiện nói: "Thông gia phu nhân, hôm nay váy của ngài thật là đẹp mắt, không biết còn tưởng rằng ngài là tỷ tỷ của tân nương đâu."

Kỳ thị ngày hôm nay mặc là một bộ tú sam màu son kim tuyến thêu bách tử lưu hoa ô kim vân, trênđầu là một bộ trang sức hồng bảo hoa lệ, trên mặt lớp phấn thật dày, trên môi còn bôi son đỏ, hiển nhiên là trang điểm tỉ mỉ. Quả thật so với ngày xưa trang điểm trắng trong thuần khiết điểm đạm tưởng như hai người.

Nhưng Kỳ thị không bị nàng dỗ vui vẻ ra mặt, nghe xưng hô "Thông gia phu nhân", thân mình còn rờ ràng cứng lại.

Bất quá một chớp mắt, Kỳ thị cũng đã điều chỉnh tốt tâm tính, cười cho nha hoàn tiền thưởng, khen ngợi: "Miệng người thật lạnh lợi, nha hoàn Thập vương phủ quả nhiên đều được dạy dỗ rất tốt."

Nhà hoàn phúc thân, lại nói: "VẬY NÔ TÌ TẠ THÔNG GIA PHU NHÂN THƯỜNG."

Lại một câu "Thông gia phu nhân" thân thiết, nghe vào tai những người khác trong phòng trên mặt cũng không tránh được lộ ra ý cười đùa cợt.

Bạn đang đọc truyện *Kể Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Nguyên Văn Khanh tay ở dưới bàn nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Lâm Cẩm Nghi, Lâm Cẩm Nghi không rõ chân tướng, liền nhìn theo hướng Nguyên Văn Khanh bữu mỗi tới chỗ Kỳ thị.

Lâm Cẩm Nghi nhìn theo, Kỳ thị đang lấy thân phận đương gia phu nhân nói chuyện vui vẻ, mọi việc đều thuận lợi, chiêu đãi tân khách.

Nguyên Văn Khanh cười nhạo: "Ai chẳng biết Sầm Thoa trước khi kết hôn đều bệnh nằm trên giường, hôm nay nghe nói vẫn bị nâng lên kiệu hoa. Sầm phu nhân thật lợi hại, trước mắt còn cười được, thật không biết là cố chống đỡ cho ai xem đây. Ai cũng biết mẹ đẻ Thập vương gia đã mất, không biết chuyện còn tưởng Sầm phu nhân là đương gia chủ mẫu Thập vương phủ này."

Nguyên Văn Khanh vốn không quan hệ với Sầm Thoa, hơn nữa ngày thọ yến Sầm Thanh Sơn, nàng luôn ở bên Lâm Cẩm Nghi chứng kiến hết thảy, sau khi trở về nói với nương nàng, đã đoán được Kỳ thị vốn muốn đối phó Lâm Cẩm Nghi, không nghĩ kết quả là Sầm Thoa bị thiệt. Đương nhiên đối với đôi mẹ con này càng thêm phản cảm.

Lâm Cẩm Nghi liếc mắt một cái liền quay về, Kỳ thị như vậy hoàn toàn là gieo gió gặt bão, dù bà ta cố làm cảnh thái bình giả tạo, ở người khác trong mắt, cũng chỉ là một hồi chề cười.

Rất nhanh, giữa trưa tiệc cưới bắt đầu.

Kỳ thị như hồ điệp xuyên hoa chạy giữa mấy bàn khách nhân, trong tay cầm một chén rượu bạch ngọc, kính người này người kia, bận rộn rít.

Chờ Kỳ thị đến bàn Lâm Cẩm Nghi, trên mặt bà đã đỏ ửng, có vài phần say.

Kỳ thị lại bảo nhà hoàn rót rượu, nói với Tô thị: "Chén rượu này, ta kính thể tử phu nhân. "Việc hôn nhân tốt" của con ta này ít nhiều nhờ ngài tác hợp, về sau chúng ta nhất định sẽ hảo hảo hồi báo công mai mối." Lúc nói đến mấy chữ "Việc hôn nhân tốt", Kỳ thị có thể nói là nghiêng răng nghiêng lợi.

Tô thị cũng nghe ra hận ý dường trong lời nói, cười tủm tỉm bụng rượu đáp lễ nói: "Sầm phu nhân thật khách khí, lệnh ái nhân phẩm như vậy, tất nhiên là nên có như ý lang quân như vậy."

Hai người lời nói sắc bén qua lại, những người khác trên yến cũng không phải kẻ điếc người mù, lập tức hiểu được cửa hôn nhân này của Sầm Thoa là Tô thị thúc đẩy, hai nhà xem như đã kết oán.

Kỳ thị kính xong Tô thị, lại rót đầy rượu nâng chén với Lâm Cẩm Nghi nói: "một ly này, ta kính Lâm nhị cô nương."

Kỳ thị đến cùng lớn tuổi hơn mình, Lâm Cẩm Nghi đành phải đứng lên, đáp lễ nói: "Sầm phu nhân khách khí."

Kỳ thị ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lâm nhị cô nương nhân phẩm bộ dạng như vậy, ta sẽ chờ xem Lâm nhị cô nương gả gia đình thế nào."

Lâm Cẩm Nghi mặt cũng không đổi sắc trả lời: "Ta như vậy, đương nhiên không dám so sánh với Thập vương phi, nhà chồng tương lai đương nhiên không bằng Thập vương phủ, sợ là đến lúc đó làm Sầm phu nhân thất vọng."

một phen người tới ta đi, Kỳ thị hừ nhẹ một tiếng, lại xoay người đi chiêu đãi người khác.

Lúc hoàng hôn, Thập vương gia và Sầm Thoa bái đường.

Thập vương gia hôm nay một thân cát phục đồ thẩm, vì có việc vui, thoát nhìn tinh thần vô cùng tốt. Kỳ thật bỏ qua bên cạnh, Thập vương gia kế thừa tướng mạo của tiên đế, cũng có thể xưng là phong thần tuấn lãng. Nhưng ngày thường uống rượu quá độ hốc mắt hần hơi hơi lõm xuống, khuôn mặt phù thũng, thoát nhìn không có tinh thần.

So với hần, Sầm Thoa phủ khăn đỏ thoát nhìn không tốt như vậy, nàng đi lại run rẩy, được hai nhà hoàn một tạ một hữu đỡ làm lễ.

Hai người bái đường xong, Sầm Thoa được đỡ về tân phòng, Thập vương gia vui tươi hơn hồ đáp lời chúc mừng của mọi người.

Tiệc tối kết thúc, Lâm Ngọc Trạch và Tô thị, Lâm Cẩm Nghi cũng không ở lâu, đi ra bên ngoài an vị lên xe ngựa hồi phủ.

Lâm Ngọc Trạch cười ngựa ở bên ngoài, hai mẹ con Tô thị và Lâm Cẩm Nghi ngồi trong xe nói chuyện.

Tô thị nghĩ hôm nay Kỷ thị này bộ dáng nõn nà hết đà, không khỏi khẽ cười ra tiếng, nói: "Người này cũng thật mạnh mẽ, hôm nay trận này, tất cả mọi người biết bà ta rơi răng nuốt máu, bà ta còn có thể làm ra bộ dáng kia để đãi khách, thật là lợi hại."

Lâm Cẩm Nghi nói: "Đâu có lợi hại, bất quá là vì giữ một phần thể diện. Nhưng nương, con nghe lời Kỷ thị nói hôm nay, tựa hồ là oán hận chúng ta, người nói sau này có phải bà ta lại ra ám chiêu hay không..."

Tô thị nói: "Mặc kệ, trước mắt Sầm Thoa vừa thành hôn với Thập vương gia, Sầm Thoa bệnh thành như vậy, lại là người thiếu kiên nhẫn, cục diện rối rắm kia đủ cho bà ta vội vàng thu thập." nói xong Tô thị lại thở dài một tiếng: "Tính ngày, tổ phụ con hẳn là cũng sắp trở về mới đúng. Biên quan một chút tin tức cũng không có, thật khiến người ta lo lắng."

Lâm Cẩm Nghi sao không lo lắng cho Trung Dũng hầu tuổi cao, nghe Tô thị nói, nàng không khỏi sờ sờ hầu bao của mình. Kia đó chứa lệnh bài ô ngọc lúc trước Tiêu Tiềm cho nàng. Nàng nhất thời có chút do dự, có nên thông qua Trần Nam vương phủ thám thính một chút tin tức hay không...

Ba người trở lại Trung Dũng hầu phủ, nghe hạ nhân nói Trung Dũng hầu phu nhân đã ngủ, cũng không đi Thuận Hoà đường thỉnh an, mà đều tự trở về nghỉ ngơi.

Lâm Cẩm Nghi tắm rửa thay quần áo, ở trên giường trần trọc.

Nàng không khỏi nghĩ tới lần đầu Tiêu Tiềm tiên xuất chinh, nàng ăn không biết vị, đêm không thể ngủ, sợ hấn xảy ra nguy hiểm hoặc trở về thiếu tay thiếu chân.

Sau đó tốt đẹp, Tiêu Tiềm đại thắng trở về, nghỉ ngơi một phen lại vui vẻ.

Nhưng lần này, Tiêu Tiềm đã bị thương trong người, vừa phải che chở Trung Dũng hầu, còn phải ứng đối đại quân Thất Đát muốn đẩy hấn vào từ địa... Dù ba đầu sáu tay, cũng sẽ khó khăn.

Trước mắt tin tức chiến sự biên quan một chút cũng không nghe thấy, hôm nay nàng tận lực hỏi thăm Nguyên Văn Khanh. Nguyên Văn Khanh cũng nói không chắc chắn cái gì. Đương nhiên, theo quan hệ hai người, Nguyên Văn Khanh sẽ không qua loa tắc trách, nói không rõ đương nhiên bởi vì Bình bộ thượng thư cũng không có tin tức.

Nàng thật nóng lòng, cũng không biết vì Trung Dũng hầu hay Tiêu Tiềm.

Nàng ra phủ còn phải nói với Tô thị, lúc trước nàng giấu giếm chuyện Tiêu Tiềm cho nàng lệnh bài, nếu là lúc này sử dụng, Tô thị biết, không tránh được sẽ bị bà nghi vấn hỏi một phen. Lâm Cẩm Nghi tuy coi Tô thị thành mẹ ruột, nhưng trong lòng vẫn tự coi mình là người lớn, không thực nguyện ý nói hết mọi chuyện với Tô thị, lại nói khúc mắc của nàng và Tiêu Tiềm, cũng không phải nói hai ba câu có thể giải thích.

Nghĩ hết một đêm, Lâm Cẩm Nghi hạ quyết định, nếu đến tháng chín còn không có tin tức biên quan, sẽ sử dụng lệnh bài này cho người trấn Nan vương phủ đi tìm hiểu.

Lâm Cẩm Nghi thật không ngờ là, đầu tháng chín, biên quan chiến báo đại thắng truyền về kinh thành.

Tin tức này ở kinh thành lan nhanh truyền xa, rất nhanh truyền khắp đầu đường cuối ngõ. Dân chúng trong kinh nhất thời tôn sùng Tiêu Tiềm là chiến thần.

Trung Dũng hầu phủ cao thấp đều vui sướng, cả Trung Dũng hầu phu nhân tinh thần cũng tốt lên không ít, toàn gia hy vọng Trung Dũng hầu sớm ngày khai hoàn.

Rất nhanh đến tháng mười, Tiêu Tiềm, Trung Dũng hầu, Gia Định hầu mọi người liên can đều trở về kinh thành.

Nhưng mọi người không ngờ là, Trung Dũng hầu lông tóc vô thương, Gia Định hầu bị thương nhẹ, Tiêu Tiềm lại bị người nâng trở về.

Mấy người bọn họ tiến cung báo cáo, Phong Khánh đế hạ ý chỉ phong thưởng, Trung Dũng hầu phủ được ngàn lượng hoàng kim, một rương bạc, ngàn mẫu ruộng tốt cùng châu báu các loại.

Trung Dũng hầu và Gia Định hầu tạ Phong Khánh đế phong thưởng, hai người sau đó ra cung, chuẩn bị hồi phủ.

Gia Định hầu ở chiến trường bị quân địch chém vào ngựa, ngã gãy một chân, trải qua điều dưỡng một tháng đã không có trở ngại, lúc này chồng quái trọng đi đứng cũng uy vũ sinh phong.

Hai người lúc này vai kề vai đi ra ngoài cung, vui mừng trên mặt đều trầm xuống một chút.

Sắp đến cửa cung, Gia Định hầu rút cục ra nói: "Cũng không biết vương gia khi nào có thể tỉnh lại." Lúc đó hỗn loạn ngã xuống ngựa, nếu không phải Tiêu Tiềm phi thân nhào qua giúp, nói không chừng đã bị vó ngựa giẫm chết.

Trung Dũng hầu một chút thương cũng không chịu, không cần phải nói, đương nhiên cũng là Tiêu Tiềm luôn luôn bảo hộ ở bên người, dù sáng dù tối không biết vì ông chịu bao nhiêu vết thương.

Bọn họ hai lão già, vì tiểu bối trong nhà đi ra tiền tuyến tranh công huân, lại thành chủ soái Tiêu Tiềm gánh vác, Tiêu Tiềm nếu không phải vì bọn họ chịu đủ loại vết thương lớn nhỏ, cuối cùng lúc đánh nhau với tướng Thất Sát, cố hết sức, lại vào lúc chém tướng giặc ngã ngựa không thể đề ý phương hướng, mới trúng tên quân địch bắn lên.

Mũi tên đó thật là chuẩn, cơ hồ bắn trúng tim hần. Ngự y theo quân nói Tiêu Tiềm có thể giữ mệnh đã không dễ, về phần sau này thế nào, còn xem tạo hóa của hần.

Đối phương trước sau mất năm viên đại tướng trong tay Tiêu Tiềm, khi đó dù đã làm Tiêu Tiềm bị thương nặng vẫn là rắn mắt đầu, không có biện pháp mới lui binh.

Nhưng bọn hần bên này thắng trận thì thế nào? Chủ soái Tiêu Tiềm trước mắt còn chưa biết sinh tử. Trung Dũng hầu và Gia Định hầu kỳ thật một chút cũng không cao hứng nổi.

Hai người hàn huyên hai câu, đã ra cửa cung, nghĩ đến người nhà còn đang khổ chờ, liền không trì hoãn, đều tự hồi phủ.

Trung Dũng hầu phủ mọi người chỉ biết bọn họ đánh thắng trận, còn không hiểu rõ, thật vất vả đợi Trung Dũng hầu trở về, toàn gia đã gom lại trong Thuận Hoà đường.

Trung Dũng hầu phu nhân nhìn thấy Trung Dũng hầu bình yên vô sự, vui quá mà khóc.

Tô thị, Lâm Ngọc Trạch và Lâm Cẩm Nghi đám tiểu bối nhất thời cũng lệ nóng doanh tròng.

Trung Dũng hầu trấn an Trung Dũng hầu phu nhân xong, mới thở dài nói: "Lần này ta có thể bình yên trở về, cũng hoàn toàn nhờ Trần Nam vương. Ngày xưa ta đối với hần có thành kiến, nay ở biên quan một phen, ta phát giác hần quả thật là người quang minh lỗi lạc. Chỉ tiếc, trời ghét anh tài, cũng không biết hần giờ có thể sống được hay không.."

Lâm Cẩm Nghi trong lòng kinh hoàng một trận, lắp bắp hỏi: "Tổ phụ có ý tứ gì? Trần Nam vương hần thế nào?"

Trung Dũng hầu nói: "À đúng rồi, các người còn chưa biết. Lần này binh lính chỉ tổn thất ba phần, tướng lĩnh đều toàn thân trở về, chỉ trừ Trần Nam vương, ngực trúng một tên, trước mắt còn đang hôn mê. Cũng vì bận tâm thương thế hần, chúng ta lâu như vậy mới trở lại kinh thành..." nói xong hần lại nhin không được thở dài, "Lão tướng như chúng ta không phục cũng không được, nếu không phải vì bảo hộ ta và Gia Định hầu, Trần Nam vương cũng sẽ không rơi xuống kết cục như thế..."

Lâm Cẩm Nghi nhất thời chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trong đầu hiện ra sương phòng cổ xưa yên tĩnh trong Hoàng Giác tự ngày ấy, Tiêu Tiềm tự tin cười với nàng: "Nàng đã nói như vậy, bản vương đương nhiên sẽ đem hết toàn lực".

Ngốc tử này, đem hết toàn lực bảo hộ tổ phụ nàng chu toàn, thế nhưng không biết che chở bản thân?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Lâm Cẩm Nghi sắc mặt trắng bệch, Tô thị thấy vội vàng thân thiết nói: "A Cẩm, con làm sao vậy?"

Lâm Cẩm Nghi sau đó tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lấy lại bình tĩnh mới mở miệng nói: "Nương, con không sao, chỉ nhất thời cảm thấy đầu có chút choáng váng."

Tô thị tâm can sáng suốt, thấy Lâm Cẩm Nghi nghe tin tức Tiêu Tiềm bị thương nặng lại phản ứng như vậy, cảm thấy quan hệ hai người bọn

họ không đơn giản. Nhưng trước mắt những người khác đều ở đây, bà cũng không tiện hỏi, liền bỏ qua, chỉ nói: "Thân thể đã không thoải mái, con đừng ở chỗ này hầu hạ, dù sao tổ phụ đã trở về, con đi về nghỉ ngơi trước đi."

Trung Dũng hầu mới vừa rồi nghe người ta nhắc tới cháu gái vì cầu phúc cho hắn, ngày ngày ở tiểu Phật đường lễ Phật, lúc này cũng đau lòng nói: "Tiểu A Cẩm gầy đi nhiều như vậy, tổ phụ nhìn thật không đành lòng. Mau nghe lời mẹ con, đi nghỉ ngơi đi."

Ở nhà mình, Lâm Cẩm Nghi cũng sẽ không khách khí với các trưởng bối, cáo từ một tiếng, lui ra ngoài.

Nhưng ra khỏi Thuận Hoà đường, nàng lại không vội về Cẩm Tú Uyển, mà vẫn đi tiểu Phật đường.

Thiên Ti hầu hạ bên cạnh, liền hỏi: "cô nương không phải nói thân thể không khoẻ sao, sao không quay về nghỉ ngơi? Trước mắt hầu gia đã trở lại, ngài còn đi tiểu Phật đường làm gì?"

Lâm Cẩm Nghi nói: "Trong lòng ta vẫn có chút bất an, người theo ta đi."

Thiên Ti cũng không nhiều lời nữa, cùng nàng vào tiểu Phật đường.

Tiểu Phật đường an bình yên tĩnh, Lâm Cẩm Nghi như cũ niệm tâm kinh một lát, cuối cùng cảm thấy trong lòng yên ổn hơn.

Nàng cảm thấy mình là hắc nhân đi Trấn Nam vương phủ, Tiểu Tiềm lần này bị thương, nàng không thoát nổi can hệ, về tình về lý, nàng đều nên đi thăm một phen. Nhưng trước mắt thân phận của nàng đi Trấn Nam vương phủ không tránh được chọc người nhàn thoại. không nói đến cái này, sợ là Tô thị cũng sẽ không cho phép.

Nàng ở Phật đường một lát, định ra chủ ý, mới đứng dậy trở về Thuận Hoà đường.

Lúc này trong Thuận Hoà đường, mọi người Tô thị và Lâm Ngọc Trạch đã trở về, chỉ còn lại vợ chồng Trung Dũng hầu.

Vợ chồng Trung Dũng hầu thấy nàng đã đi rồi quay lại, hỏi nàng có chuyện gì.

Lâm Cẩm Nghi thân nhiên nói: "Nghe tổ phụ nói Trấn Nam vương là vì che chở ngài mà bị thương, A Cẩm cảm thấy trong lòng thập phần băn khoăn, muốn lúc tổ phụ đi thăm, nhân tiện có thể đưa A Cẩm đi cùng."

Trung Dũng hầu không phải người vong ân phụ nghĩa, Tiểu Tiềm có ân cứu mạng, vốn đã quyết định xong việc sẽ đi Trấn Nam vương phủ một lần. Lúc này nghe Lâm Cẩm Nghi nói lời này liền đáp ứng, "A Cẩm có tâm, như vậy đi, con chuẩn bị một chút, buổi chiều sẽ theo ta cùng đi Trấn Nam vương phủ một chuyến."

Trung Dũng hầu là phụ nhân, đương nhiên so với Trung Dũng hầu nghĩ ngợi nhiều hơn, nhân tiện nói: "Tổ mẫu biết tiểu A Cẩm hảo tâm, nhưng một cô nương ra vào Trấn Nam vương phủ đến cùng không tiện, người ngoài nhìn thấy sẽ nói vài câu nhàn thoại."

Trung Dũng hầu nói: "Có sao, hai nhà chúng ta vốn quan hệ thông gia, A Cẩm đi thăm biểu tỷ phu một chút có gì không được? Đến lúc đó A Trạch cũng sẽ cùng đi, tổ tôn chúng ta ba đời cùng đi thăm một lượt biểu lộ tâm ý, người ngoài có thể nói cái gì."

Có Trung Dũng hầu phụ họa, Trung Dũng hầu phụ nhân cũng không khuyên Lâm Cẩm Nghi nữa, chỉ nói với Trung Dũng hầu: "Ai, ông bây giờ chủ ý thật lớn, mọi việc đều không chịu nghe tôi. Thôi thôi, tùy các người." nói xong để Hoàng ma ma đỡ mình về giường nằm.

Bà rồi đi rồi, Lâm Cẩm Nghi có chút bất an hỏi Trung Dũng hầu: "Tổ phụ, hay là A Cẩm không hiểu chuyện chọc tổ mẫu không vui?"

Trung Dũng hầu cười lắc đầu, "Tổ mẫu vẫn còn tức ta thôi, con đừng để ở trong lòng. Tốt lắm, con về trước chuẩn bị đi, dùng cơm trưa xong, chúng ta xuất phát."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, phúc thân cáo lui.

Giữa trưa Lâm Cẩm Nghi đang dùng cơm trưa, Tô thị hùng hổ tới.

Lâm Cẩm Nghi vừa thấy đã biết bà đến vì chuyện gì, cười đứng dậy nói: "Nương đến? đã dùng cơm chưa?"

Tô thị nhìn nàng một cái lập tức ngồi xuống trước bàn, "Ta nghe nói con và tổ phụ con, muốn cùng cha con đi Trấn Nam vương phủ thăm bệnh?"

Lâm Cẩm Nghi gật đầu nói: "Vâng, đúng như vậy."

Tô thị thờ sâu vài cái, vậy tay cho hạ nhân đi xuống, sau đó mới mở miệng nói: "A Cẩm a A Cẩm, con muốn nương nói con thể nào cho tốt. Lúc trước Thiên Ti không nhắc tới chuyện này trước mặt ta nữa, ta nghĩ con đã lớn, có chủ ý, biết đúng mực, mới không nói với con. Thế nào nhìn trước mắt, con cũng càng ngày càng hồ đồ. Chẳng lẽ con động tình với Trấn Nam vương?"

Lâm Cẩm Nghi vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Nương đang nghĩ đến chỗ nào? Con và hân lúc đó quang minh lỗi lạc, sao có thể có tư tình? Lần này hân quả thật là vì tổ phụ mới bị thương, lúc trước hân từng đồng ý với con bảo hộ tổ phụ chu toàn, lần này rơi vào kết cục như vậy. A Cẩm trong lòng thực bất an, sợ ngài không đồng ý con đi thăm, mới trực tiếp nói với tổ phụ, tiền trạm hậu tấu..."

Dù nàng nói vậy, nhưng Tô thị đã sống gần ấy tuổi, trải qua nhiều chuyện, sao có thể không nhìn ra nữ nhi kỳ thật đến cùng có khác thường với Tiêu Tiềm. Hơn nữa lúc trước ở Hoàng Giác tự Tiêu Tiềm đồng ý với nàng, vốn đã làm người ta suy nghĩ sâu xa. Lập tức Tô thị không nói ra, chỉ bảo: "Con đã cố ý muốn đi thì đi một lần, nhưng chúng ta cũng nói rõ, chuyện bảo ân tự có người lớn, sau khi trở về con phải an tâm ở nhà. Dù sao tổ phụ con cũng bình yên vô sự trở về, rất nhiều việc hàng ngày cũng nên chú ý."

Tuy rằng lúc trước Tô thị cũng không vội đính hôn cho Lâm Cẩm Nghi, nhưng trước mắt nàng biết nữ nhi đối với Tiêu Tiềm như thế, lại là một quang cảnh khác. Lúc này nàng nghĩ chờ chuyện này kết thúc, lập tức cùng Gia Định hầu phu nhân thương lượng, định ra trước lại nói.

Đến trưa, Lâm Cẩm Nghi lên xe ngựa, cùng Trung Dũng hầu, Lâm Ngọc Trạch đi Trấn Nam vương phủ.

Tiêu Tiềm tuy còn đang hôn mê, nhưng Trấn Nam vương phủ vẫn gọn gàng ngăn nắp như cũ. Người gác cổng thân thiện đón bọn họ, để gã sai vặt mang bọn họ đi Tầng Hương Uyển.

Trong Tầng Hương Uyển, Vương Đồng tiếp đãi, nói cho bọn họ một tin tức tốt, Tiêu Tiềm đến buổi trưa đã tỉnh lại một lúc, vừa uống thuốc đã ngủ lại.

Trung Dũng hầu nghe được tin tức này, cười nói: "Vương gia cát nhân có thiên tướng, ngự y nói thế nào?"

Vương Đồng mặt hiện lúng túng, dừng một chút mới nói: "Ngự y nói vương gia thương thế quả thật hung hiểm, trước mắt tuy đã tỉnh, nhưng trên người vẫn còn sốt nóng, nếu không hết sốt, mới thực đáng lo."

Trung Dũng hầu sắc mặt lại ngưng trọng lên, trầm ngâm nói: "Có tiện cho chúng ta vào thăm một phen?"

Vương Đồng gật gù đầu, dẫn bọn họ vào phòng.

Tầng Hương Uyển hết thảy bài trí vẫn như trước, Lâm Cẩm Nghi từ lúc vào phòng, liền có cảm giác bưng bình đã cách một thế hệ. Nàng cùng Trung Dũng hầu không nói lời nào, sau đó một đường đi theo vào nội thất.

Trong nội thất bay ra một cỗ mùi thuốc nồng đậm, dù đã có huân hương, nhưng mùi thuốc vẫn cứ dày đặc.

Tiêu Tiềm nằm trên giường, nhắm chặt hai mắt, sắc mặt hơi xanh. Hân gầy nhiều, xương gò má đều nhô ra, chỗ dưới cằm còn có chút râu trồi lên. Trong ấn tượng Tiêu Tiềm luôn tự tin lạnh lùng, chưa từng có bộ dáng khổ sở như vậy. Mấy tháng trước mới gặp hân, lúc này Lâm Cẩm Nghi thấy khác hẳn.

Mấy người bọn họ cũng không biết y thuật, cho nên đến thăm chỉ là nhìn một phen.

Trung Dũng hầu nói không quấy rầy Tiêu Tiềm nghỉ ngơi, dẫn theo Lâm Ngọc Trạch và Lâm Cẩm Nghi lui ra ngoài.

Bất quá mọi người Trung Dũng hầu đã đến, cũng không thể đơn giản rời đi như vậy, bọn họ còn mang theo được liệu trân quý nhiều năm trong hầu phủ. Lúc này đưa ra, Vương Đồng cho người thỉnh ngự y tới, để chọn ra thứ có thể sử dụng.

Lâm Cẩm Nghi ngồi một bên, cả trái tim có chút trầm trọng. Nàng tuy rằng luôn oán hận với Tiêu Tiềm, nhưng lúc này thấy hân như vậy, trong lòng cũng không đành. Nàng oán hận Tiêu Tiềm đã lâu, nghĩ đến các loại tình cảnh bi thảm của hân. Lúc trước nàng nghĩ muốn hân chết như thế nào, tim như bị một bàn tay nắm chặt, đau đến mức hô hấp cũng không thông thuận.

"Lâm nhị cô nương sắc mặt có chút không tốt? Có cần theo nô tì ra ngoài đi dạo?" Nhụy Hương hầu hạ bên cạnh thấy vậy, ra tiếng nói.

Lâm Cẩm Nghi ngẩng đầu nhìn Trung Dũng hầu và Lâm Ngọc Trạch, bọn họ đang thảo luận cái gì với ngự y, liền gật đầu nói: "Vay phiền toái người."

Nhụy Hương nói một tiếng không dám, dẫn Lâm Cẩm Nghi đi hoa viên.

hoa viên Trấn Nam vương phủ đương nhiên là có mấy chục loại kỳ hoa dị thảo, nhưng mà trong đám hoa cỏ hiếm thấy, lại có mấy cây hoa quế thập phần không hòa hợp. Hoa quế có mùi nồng đậm, che giấu hết hương khí hoa cỏ khác trong vườn.

Lâm Cẩm Nghi đi đến dưới cây hoa quế, không khỏi xoa thân cây trắng kiện.

Nhụy Hương liền giải thích: "Đây là vương phi chúng ta lúc trước còn sống tự tay trồng, mặc dù không hòa hợp lắm cùng phong cảnh trong vườn,

vương gia chúng ta lúc đó thật phần không thích, nhưng về sau cũng không để hoa tượng dời đi, trước mắt càng lớn càng tốt."

"Ta biết." Lâm Cẩm Nghi không khỏi mỉm cười.

Lúc đó nàng trồng mấy cây hoa quế, Tiêu Tiềm ghét bỏ không thôi, hẳn nói không thích mùi hoa nồng đậm. Mà cây hoa quế này ven đường có thể tùy ý thấy được, ở trong vương phủ không khỏi quá mức lạc điệu.

Nàng lại cố ý nói: "Hoa quế thật tốt a, mùi hương dễ ngủ không nói, sau này còn có thể làm dầu bôi tóc, làm hoa quế cao, ủ rượu hoa quế. thật là đa dụng, như hoa cỏ khác trong vườn, chỉ có thể nhìn không thể dùng."

Tiêu Tiềm lúc đó bị nàng nói không cãi lại, chỉ bĩu môi: "Vậy chúng ta đã nói tốt rồi, sau này mấy cái cây đó giao cho nàng chăm sóc. Hoa tượng ta mời đến đều tâm cao khí ngạo, cho bọn họ chăm sóc loại cây tùy ý gặp được này, sợ là bọn họ không muốn."

Nàng cũng son sắt đáp ứng, "Cây của ta, ta đương nhiên sẽ hảo hảo trông coi, không để chàng lo lắng."

Sau này không đến hai năm, nàng sinh quái bệnh, không còn đi hoa viên. Còn tưởng rằng mấy cây hoa quế đã sớm chết hết. không nghĩ tới chúng được chăm sóc sinh cơ bùng bùng, sống đến hiện tại như vậy.

Lúc trước còn cảm thấy trong lòng khó chịu, Lâm Cẩm Nghi không biết thế nào, bỗng nhiên lại rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thuợng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Xuất thần một lát, Lâm Cẩm Nghi phản ứng lại thì đã rơi lệ đầy mặt.

Hoàn hảo lúc này nàng quay lưng về phía Nhụy Hương, bằng không bộ dáng này cũng thật đủ chọc người hoài nghi.

Nhụy Hương không phải người nhiều lời, Lâm Cẩm Nghi đứng dưới cây hoa quế một lúc lâu, nàng cũng cứ theo như vậy.

Ước chừng qua hai khắc, đột nhiên có nha hoàn bước nhanh tới, nói: "Nhụy Hương tỷ tỷ hóa ra người ở trong này, hại muội muội tìm mãi."

Nhụy Hương kéo nàng sang một bên, hỏi nàng gây chuyện gì, nha hoàn liền đến bên tai nói mấy câu.

Nhụy Hương nghe xong, kinh hi nói: "Vương gia đã tỉnh? Còn có thể nói chuyện?" Lúc trước Tiêu Tiềm tuy rằng tỉnh lại một lần, nhưng chỉ mở mắt, uống thuốc xong lập tức ngủ tiếp. Lúc này nghe được Tiêu Tiềm có thể mở miệng nói chuyện, sao không khiến người kinh hi.

Nhụy Hương vẫn chưa hạ giọng, Lâm Cẩm Nghi một bên nghe được lời này, trong lòng một khối đá lớn coi như rơi xuống.

Nha hoàn lại nói nhỏ: "Vương gia nghe nói mọi người Trung Dũng hầu ở đây, phân phó nô tì đưa Lâm nhị cô nương tới. Nhưng không được kinh động Trung Dũng hầu đăm người, nô tì thật không biết làm sao bây giờ, cho nên mới tìm tỷ tỷ."

Nha hoàn tuy rằng không biết Lâm Cẩm Nghi, nhưng cũng biết đây là đích cô nương Trung Dũng hầu phủ cực kì coi trọng. Trước mắt tổ phụ và phụ thân người ta đều ở vương phủ, muốn dưới mí mắt bọn họ mang Lâm Cẩm Nghi đi, lại không kinh động bọn họ, thật sự khiến nàng không biết thế nào cho phải.

Nhụy Hương vuốt cằm nói: "Cũng dễ dàng, trước mắt người là Lâm nhị cô nương, để ta nói một tiếng với nàng, xem nàng có nguyện ý đi hay không."

Hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Lâm Cẩm Nghi cũng vẫn không cố ý thám thính nghe thử.

một lúc, Nhụy Hương đi tới trước mặt Lâm Cẩm Nghi nói: "Lâm nhị cô nương, vương gia chúng ta tỉnh, muốn ngài đi qua thăm một phen, ngài xem có thuận tiện?"

Lâm Cẩm Nghi quan tâm thương thể Tiêu Tiềm, đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Nhụy Hương và nha hoàn không nói thêm gì, đi phía trước dẫn đường cho Lâm Cẩm Nghi, theo cửa hông khác trở về tầng Hương Uyển, vào nội thất.

Trong nội thất, Tiêu Tiềm đã nửa ngồi lên, tựa vào thành giường uống nước từ tay Vương Đồng.

Nhìn thấy Lâm Cẩm Nghi vào, hần giờ giờ khoe miệng, dùng tiếng nói khàn khàn thô thô nói: "Nàng đã đến rồi."

hần thoát nhìn rất suy yếu, Lâm Cẩm Nghi không khỏi nhẹ cước bộ, chậm rãi đến trước giường.

Tiêu Tiềm phát phát tay, Vương Đồng và Nhụy Hương đều thức thời lui ra ngoài.

Tiêu Tiềm chống hai tay nỗ lực ngồi thẳng, nhưng không biết có phải dùng sức quá mạnh hay không, hần "Tê" một tiếng, mày cũng nhíu lại.

Lâm Cẩm Nghi vội nói: "Người đừng nhúc nhích."

Tiêu Tiềm vì thế khôi phục tư thế nửa nằm lúc trước, đối với nàng hữu khí vô lực vẫy vẫy tay, "Vậy nàng ngồi vào trước mặt ta."

bộ dáng như vậy, Lâm Cẩm Nghi cũng không đành lòng cự tuyệt. Nhưng trước giường cũng có không tú đôn hay ghế đầu, nàng đành phải ngồi ở trên mép giường. Hai người quá gần nhau, trong phòng yên tĩnh đến châm roi có thể nghe tiếng, lúc này mơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương.

Tiêu Tiềm ho nhẹ, Lâm Cẩm Nghi vội lấy chén trà Vương Đồng đặt ở trên bàn con đầu giường bưng qua. Tiêu Tiềm cũng không đưa tay, Lâm Cẩm Nghi đành phải bưng chén trà, giúp hần uống.

Tiêu Tiềm cảm thấy cổ họng dễ chịu một ít, sau đó vừa cười nói: "Nàng xem, ta đáp ứng nàng, nhất định sẽ để Trung Dững hầu binh an trở về? Ta cũng không nuốt lời đúng không?"

Tiêu Tiềm người này tuy rằng khí chất có chút tối tăm, nhưng nói tóm lại tướng mạo đường đường, phong thần tuấn lãng, cười lộ lên thập phần đẹp mắt. Lúc này hần tươi cười không có sáng rọi như ngày xưa. Lâm Cẩm Nghi hơi rũ mắt xuống gật gật đầu, "Đúng vậy, một nhà chúng ta đều thực cảm niệm ân đức vương gia."

Tiêu Tiềm lại khẽ cười nói: "Ta không cần các người cảm niệm ta ân cứu mạng gì hết? Ta làm như vậy cũng không phải vì người khác, chỉ là vì chính mình, vì chúng ta."

Lâm Cẩm Nghi không khỏi giương mắt hỏi: "Vương gia lời này giải thích thế nào?"

Tiêu Tiềm nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc: "Nàng còn không rõ ý tứ của ta sao?"

Lâm Cẩm Nghi trong nháy mắt hoảng loạn, sau đó nỗ lực trấn định lại, "Cẩm Nghi không rõ ý tứ của vương gia, vương gia trên người vết thương còn chưa khỏi hẳn, cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Tổ phụ và phụ thân còn đang ở vương phủ, Cẩm Nghi đi trước nói cho bọn họ tin tức tốt ngại đã tính lại." Dứt lời cũng không chờ hần trả lời, như chạy trốn, đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Tiêu Tiềm cũng không vội giữ nàng lúc này, chỉ lẩm bẩm: "Ta xem nàng có thể giả ngu đến bao giờ."

Lâm Cẩm Nghi bước nhanh ra khỏi phòng, chỉ cảm thấy tim trong ngực đập loạn. một tay nàng đề lên ngực, nhẹ giọng nói với chính mình: "Người có cái gì mà kích động khản trương. hần từ trước đến nay chường mặt người, nay bắt quả người thay đổi thân thể, hần liền thay đổi sắc mặt. Người thật tướng là hần để bụng với người sao?"

Ở trong sân đứng một lát, Lâm Cẩm Nghi cuối cùng bình tĩnh trở lại, về chỗ chính sảnh với Trung Dững hầu và Lâm Ngọc Trạch. Sau đó nói mình từ miệng nha hoàn biết được Tiêu Tiềm đã tỉnh, còn có thể mở miệng nói chuyện.

Trung Dững hầu nghe nói Tiêu Tiềm đã hoàn toàn tỉnh, đương nhiên là vô cùng vui vẻ, lập tức cùng Lâm Ngọc Trạch vào thăm. Lâm Cẩm Nghi nói mình không khoẻ, không cùng đi với bọn họ.

Tiêu Tiềm tinh thần không tốt, vẫn tiếp đãi Trung Dững hầu và Lâm Ngọc Trạch.

Trung Dững hầu thấy hần bộ dáng gầy yếu như vậy, trong lòng càng băn khoăn, ôm quyền nói: "Vương gia cao thượng, ta xin cúi đầu một lần." nói xong muốn khom người xuống.

Tiêu Tiềm bất chấp thương thế, nhanh chóng ngăn lại, nói: "Hầu gia là trưởng bối của ta, bảo hộ ngài chu toàn vốn là bổn phận. Còn hi vọng hầu gia sau này không cần coi ta là Trần Nam vương, chỉ coi là tiểu bối trong nhà."

Trung Dững hầu là người ngay thẳng, nghe nói như thế càng cảm thấy cảm xúc dạt dào, lần đầu tiên cùng ngoại tôn nữ tể (cháu rể bên ngoại) này thân cận.

Hai người lập tức nói chuyện sau khi Tiêu Tiềm hôn mê, tình hình chiến tranh bờ tiền tuyến.

Nghe Trung Dững hầu tự thuật một phen, Tiêu Tiềm yên lòng, cười nói: "Trước khi ta hôn mê còn tưởng xem thế này sợ có tao ương —— ta làm

chủ soái vừa ngã xuống, sợ là chúng ta sẽ bị đánh bại một trận. May mắn có ngài và Gia Định hầu mọi người theo bên cạnh đốc chiến, đánh thắng trận đánh ác liệt này."

Tiêu Tiềm bên người có Vương Đồng, Vương Đồng từ đầu đến cuối đều đi theo bên hắn. Hắn tỉnh lại, Vương Đồng đương nhiên đem mọi chuyện thực tế báo cáo đầy đủ. Trước mắt hắn nói lời này, là muốn đem công lao lớn nhất trong trận này quy về mọi người Trung Dũng hầu.

Trung Dũng hầu đã vài lần chịu ân cứu mạng của hắn, đương nhiên không muốn tranh công, lập tức nói: "Vương gia lời này có chút bất công, lúc đó ngài đã trước sau chém năm viên đại tướng, trong đó hai người là thân huynh đệ của Thiên Vu, Thất Sát vốn là không phải địa phương hưng thịnh nhân tài, nhất thời như rắn mất đầu, để chúng ta chiếm tiện nghi. Nên công lao này, nói đến cùng vẫn là vương gia."

Tiêu Tiềm nói: "Tóm lại mấy ngày nữa tiến cung diện thánh, ta sẽ đem tình huống lúc đó bẩm báo chi tiết, đến lúc đó định luận thế nào, cứ để thánh thượng quyết đoán."

Trung Dũng hầu và Gia Định hầu cùng mấy đại tướng tuy rằng đều đã tiến cung báo cáo, nhưng Tiêu Tiềm chủ soái lại chưa có cơ hội tiến cung. Phong Khánh đế cũng không phong thưởng bốn phía, chỉ ban cho bọn họ vàng bạc tế nhuyễn các loại. Phong thưởng quan tước đương nhiên đợi Tiêu Tiềm kháng phục sẽ làm trên tiệc mừng công.

Trung Dũng hầu và Tiêu Tiềm trải qua một trận chiến, coi như là có giao tình sâu đậm, hai người nói chuyện, thời gian cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua.

Tiêu Tiềm không đủ sức, giọng nói càng ngày càng nhẹ. Trung Dũng hầu cáo từ, hắn lại còn muốn giữ lại.

Rốt cục, một lúc lâu sau, Tiêu Tiềm đã ngủ, Trung Dũng hầu mới có thể mang theo Lâm Ngọc Trạch khinh thủ khinh cước lui ra ngoài.

Trước mắt canh giờ cũng không sớm, bọn họ và Lâm Cẩm Nghi gấp lại liền cáo từ.

Vương Đồng tự mình đưa tiễn, đưa bọn họ lên ngựa và xe, nhìn bọn họ đi xa mới quay người hồi phủ.

Trở lại Trung Dũng hầu phủ, Trung Dũng hầu có vẻ rất cao hứng, lúc vào phủ còn khen Tiêu Tiềm không dứt miệng.

Lâm Cẩm Nghi vừa trở lại Cẩm Tú Uyển, liền phát hiện Tô thị đang chờ nàng.

Tô thị thường ngày bận rộn quản lý toàn bộ công việc hầu phủ, ít khi có một ngày tới Cẩm Tú Uyển vài lần.

Thấy Lâm Cẩm Nghi trở về, Tô thị nhân tiện nói: "Con đi nghỉ ngơi hồi phục một chút, nương có chuyện muốn nói."

Lâm Cẩm Nghi giống đứa nhỏ làm việc gì sai, đáp ứng rồi ngoan ngoãn đi thay quần áo rửa mặt.

Nàng cuối cùng minh bạch vì sao cha nàng sợ nương như vậy. Bộ dáng nương khó chịu thật sự rất hung dữ a!

Thay xong xiêm y trong nhà, Lâm Cẩm Nghi ngồi xuống bên người Tô thị. Tô thị uống trà nhìn xung quanh, nàng cũng không dám mở miệng trước, cứ như vậy lẳng lặng ngồi một bên.

Sau một lát, Tô thị nói: "Lúc trước tổ mẫu con có ý cho con và tiểu công tử nhà Gia Định hầu đính hôn, con cũng đã biết. Lúc đó con nói còn sớm, không đồng ý, nương cũng không bức con. Trước mắt đã qua mấy tháng, tổ phụ con cũng từ biên quan toàn thân trở về, mới vừa rồi lúc mọi người ra phủ, nương và tổ mẫu con bàn nhau, chúng ta đều muốn cho con ở nhà thêm hai năm, nhưng việc hôn nhân của các con cũng không thể nói tới nói lui. Cho nên ta và tổ mẫu con nghĩ, không bằng ngay tháng sau con cập kê rồi định ra, chọn hôn kỳ..."

"Nương." Lâm Cẩm Nghi cầu xin than thở, "A Cẩm không muốn..."

Tô thị lạnh lùng nhìn nàng một cái, Lâm Cẩm Nghi co cổ lại, đem nửa câu sau nuốt vào trong bụng.

Thấy nữ nhi hiện ra thần sắc e ngại, Tô thị cũng nhu hòa hơn, vuốt tóc trước trán nàng ra sau tai, "Nương cũng là vì tốt cho con, tiểu công tử Gia Định hầu phủ nhân phẩm dạng vẻ đều thượng thừa, nay lại ở bên người thái tử làm thư đồng, bao nhiêu quý nữ danh môn đều coi trọng hắn hơn. Nếu bỏ lỡ lần này, sau này cũng không có ai tốt như vậy." Đương nhiên đây chỉ là một phương diện, về phương diện khác Tô thị không muốn nói. Nàng cũng sợ a, sợ nữ nhi động tình với Tiêu Tiềm, sau này càng không thể tự kềm chế, cho nên mới vội vã cùng Trung Dũng hầu phu nhân thương lượng định ra cửa hôn nhân này.

"Con thu hồi tâm, ở nhà chuẩn bị lễ cập kê, việc khác để người lớn chúng ta quan tâm." nói xong Tô thị lại thở dài, "Con trước mắt trách nương cũng không sao, sau này con sẽ biết nương thật tâm thực lòng quyết định vì con."

việc hôn nhân từ xưa là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối. Từ trước lúc nàng vẫn là Sầm Cẩm, bởi vì cảm tình đậm bạc với phụ thân Sầm Thanh Sơn, Kỷ thị đối với nàng "Hữu cầu tất ứng", cũng sẽ không sợ bọn họ thương tâm, cố ý muốn gả cho Tiêu Tiềm. Nay, Trung Dũng hầu trên dưới

đối với nàng thật tình trân trọng che chở, hận không thể nâng niu nàng trong lòng bàn tay. Nàng không thể để mọi người thất vọng thương tâm.

Lúc này Lâm Cẩm Nghi chỉ có thể nói: "Nương đừng thương tâm, A Cẩm nghe ngài là được."

Tác giả có chuyện muốn nói: chương sau tứ hôn, Trung Dững hầu phủ và Gia Định hầu phủ phải om xòm ~~~

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Đầu tháng mười, sinh nhật Lâm Cẩm Nghi mười lăm tuổi, nàng cũng tổ chức ngày lễ cấp kê.

Trung Dững hầu vừa lập chiến công, Trung Dững hầu phủ xưa đâu bằng nay, Lâm Cẩm Nghi là đích xuất cô nương duy nhất trong phủ, đương nhiên để bắt phượng chú mục. Nhưng lễ cấp kê của nàng, Tô thị không làm lớn, chỉ mời một ít gia đình thế giao.

Nguyên Văn Khanh làm người tán giả, Gia Định hầu phu nhân làm chính tân.

Lâm Cẩm Nghi tắm rửa xong, xõa tóc xuất trường, tiếp khách, vào chỗ, khai lễ, tân quán, thêm lần đầu, cúi đầu bái, thêm lần hai, bái lần hai, thêm lần ba, bái lần ba, trí lễ, tiểu tử vân vân một loạt lễ nghi làm xong, búi tóc nàng được Gia Định hầu phu nhân quán lên, cài trâm dài. Tiếp theo Gia Định hầu phu nhân đứng dậy mặt quay hướng đông, đọc lời cầu chúc viết cho Lâm Cẩm Nghi: "Chuẩn bị nghi lễ, ngày tốt trong tháng, chọn tên cho con. Theo chữ Không gia, làm một nữ tử, vĩnh được bảo vệ, gọi là Tĩnh Uyển." Tĩnh Uyển, chính là Gia Định hầu phu nhân thương lượng với Tô thị chọn ra tiểu tự cho Lâm Cẩm Nghi.

(PS: Đoạn bà phu nhân kia đọc là cổ văn 4 chữ chỉ hô già đã, ta dịch thoát ý thôi)

Lâm Cẩm Nghi đáp: "Con dù khờ dại, không dám chậm trễ." nói xong vái Gia Định hầu phu nhân hành lễ, Gia Định hầu phu nhân đáp lễ, tiếp theo trở lại vị trí cũ.

Sau đó Lâm Cẩm Nghi quỳ trước mặt Tô thị và Lâm Ngọc Trạch, nghe hai người dạy bảo. Lâm Ngọc Trạch không có gì để nói, Tô thị đơn giản nói vài câu. Sau khi nghe xong, Lâm Cẩm Nghi đáp: "Con dù khờ dại, không dám không nghe!". Tiếp theo bái lễ bọn họ.

Lập tức Lâm Cẩm Nghi quay về chính tân, khách nhân, nhạc giả, tán giả mọi người dự lễ vái một vái, coi như cảm tạ.

Cuối cùng kết thúc buổi lễ, Lâm Cẩm Nghi cùng Lâm Ngọc Trạch, Tô thị đứng song song, mọi người ở đây tất cả đều đứng dậy, Lâm Ngọc Trạch hướng về toàn thể khách dự lễ tuyên bố: "kê lễ của tiểu nữ Tĩnh Uyển đã thành, cảm tạ các vị khách và bằng hữu thịnh tình tham dự!" Dứt lời đồng loạt hướng mọi người vái tạ, xem như xong lễ.

Tân khách cứ như vậy hồi phủ, tán giả Nguyên Văn Khanh cùng chính tân Gia Định hầu phu nhân ở lại.

Gia Định hầu phu nhân nói chuyện với Tô thị, ánh mắt hướng sang phía Lâm Cẩm Nghi, khóe môi cũng không tự giác cong lên. Tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều, tháng này có thể định về nhà bà. Nếu không phải hai ngày qua trong cung làm tiệc mừng công, hai nhà còn bận việc khác, bà không nghĩ lần sau lại tới.

Bất quá làm tiệc mừng công kết thúc, hai nhà nhận được phong thưởng quan tước, đến lúc đó mới nghị thân, càng phong cảnh hơn.

Nguyên Văn Khanh kéo tay Lâm Cẩm Nghi nói chuyện, cũng cảm nhận được ánh mắt Gia Định hầu phu nhân thường thường đưa tới.

Nàng cười chọc chọc Lâm Cẩm Nghi, nói: "Ta nghe nói chuyện tốt của người tới gần. Trước mắt xem bộ dáng Gia Định hầu phu nhân này, là đối với người phi thường vừa lòng."

Lâm Cẩm Nghi không lộ ra vẻ nữ nhi thẹn thùng chờ gã, ngược lại có chút rầu rĩ không vui nói: "Ừ, ta biết."

Nguyên Văn Khanh kinh ngạc nói: "tam công tử Gia Định hầu phu nhân phẩm đáng về thế nào, không cần ta nhiều lời. Hai nhà lại luôn luôn giao hảo, Gia Định hầu phu nhân làm người hòa khí, cũng thích người, sao người còn rầu rĩ không vui? Đổi thành người khác, sợ là buổi tối đi ngủ còn vụng trộm cười tỉnh."

Lâm Cẩm Nghi vô tâm nói lời dĩ dìm với nàng, chỉ thờ dài nói: "Ta biết hết thấy an bày đều tốt, chỉ không vui về nỗi. không gạt người, ta căn bản không muốn lập gia đình."

Nguyên Văn Khanh vỗ vỗ bàn tay nàng, an ủi: "Ta lúc trước ở nhà cũng nghĩ như vậy, gả đến nhà người khác, sao có thể so sánh với nhà mình ngày ngày tiêu dao khoái hoạt? Thâm nghĩ luôn làm bạn ở bên người cha mẹ... Nhưng chúng ta là nữ tử, nào có thể đến tuổi không gả. Nếu người luyến tiếc, định hôn kỳ muộn lại, ở nhà làm bạn với cha mẹ người thêm hai năm..."

Lâm Cẩm Nghi quả thật luyến tiếc người nhà, nhưng không chỉ có luyến tiếc, nàng và Tống Diễm Hi tuy rằng trước sau gặp mặt hai lần, cơ bản hiểu biết đối phương, nhưng căn bản không có cảm giác gì. Hơn nữa nàng đối với hôn nhân vốn cực kì thất vọng, nay lại để nàng gả một người không phải trong lòng mình, làm sao có thể cao hứng được?

Tô thị giữ Gia Định hầu phu nhân và Nguyên Văn Khanh dùng cơm, Nguyên Văn Khanh dù sao trong nhà còn có cha mẹ chồng ở trên, không thể ở lâu bên ngoài, chối từ rồi đi về.

Sau khi ăn xong, Gia Định hầu phu nhân và Tô thị, Lâm Cẩm Nghi cùng nhau uống trà một lát, cũng cáo từ.

Lâm Cẩm Nghi cả một ngày này cũng không nói nhiều, Tô thị đương nhiên nhìn ra nàng cảm xúc không tốt, tiễn bước Gia Định hầu phu nhân rồi, Tô thị kéo nàng, tự mình đưa nàng về Cẩm Tú Uyển.

Tô thị thấy nàng thần sắc cô đơn, đương nhiên là muốn khuyên nàng, nhưng lời đến miệng, lại không biết nói ra thế nào. Làm nữ tử, nào có không trải qua chuyện này. Đừng nói hiện tại Tống Diễm Hi là ngàn chọn vạn tuyển, các mặt xem xét chọn ra rõ ràng. Lại nói lúc trước chính bản thân bà, bởi vì tiền đề hạ một đạo thánh chỉ, cũng phải gả đến kinh thành đó thôi? Càng đừng nói lúc đó gả cho Lâm Ngọc Trạch có thanh danh hoàn hảo bên ngoài. Lúc đó bà tuổi nhỏ, trong lòng đương nhiên cũng có phần uất và bất mãn, nhưng gả tới rồi dốc lòng nhiều năm, ngày tháng cũng hòa thuận mỹ mãn. Nữ nhi bây giờ trong lòng nhất thời khó chịu, vẫn tốt hơn đi sai bước nhầm, sau này chịu khổ cả đời.

Mẹ con trở về Cẩm Tú Uyển, Lâm Cẩm Nghi đỡ thoa hoàn, thay đổi xiêm y trong nhà. Hai người câu được câu không hàn huyên, Lâm Cẩm Nghi cũng biết Tô thị nhìn mình như bây giờ trong lòng sẽ không cao hứng, bắt nàng giả bộ hoan lại thực sự không làm được, đành nỗ lực mỉm cười nói: "Qua mấy ngày tổ phụ phải vào cung tham dự tiệc mừng công, đến lúc đó khắp nơi tới tạt lễ, nương hân còn có rất nhiều sự vụ bận rộn, cũng không cần luôn ở cùng con."

Tô thị đứng lên vỗ vỗ bờ vai nàng, nói: "Vậy con hảo hảo nghỉ ngơi, đừng nghĩ nhiều, mọi việc có nương ở đây."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, đứng dậy tiễn Tô thị ra cửa.

Thiên Ti hầu hạ bên người Lâm Cẩm Nghi, đương nhiên biết nàng đã nhiều ngày ban đêm ngủ không được tốt, ngày lễ cập kê, nàng lại dậy sớm, tính toán ra cũng mới ngủ hơn hai canh giờ.

Lập tức, Thiên Ti nhân tiện nói: "Nô tì đi thu thập giường một chút, cô nương lại nằm trên giường một lát."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, cứ dù biết mình nằm lên giường cũng không ngủ được, vẫn đi lên giường.

Thiên Ti đắp chăn cho nàng xong, cùng nha hoàn khác khẽ khàng lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại một mình, Lâm Cẩm Nghi thờ dài —— đời này về sau, giống như đã định hết mọi sự.

Ba ngày sau, Phong Khánh đế tổ chức khánh công yến trong cung.

nhân vật chính trên yến đương nhiên là Tiêu Tiềm bị trọng thương, nghỉ ngơi đã lâu mới có thể cố gắng xuống giường.

Tiêu Tiềm mặc mềnh bào màu giáng tử, sắc mặt tái nhợt, nói chuyện hành động so với ngày xưa chậm chạp không ít.

hắn đi tiền tuyến, bên ngoài còn đồn đãi là Phong Khánh đế nghi kị hắn công cao lấn chủ, muốn nhân cơ hội này trừ bỏ hắn, không ít người đều thấy gió đổi chiều, phân rõ giới hạn cùng Tiêu Tiềm. Nay hắn thu được toàn thắng, khai hoàn hồi triều, những người đó như quên lúc trước sở tác sở vi, lại lần nữa thân thiện cùng hắn bất chuyện.

Tiêu Tiềm không kiêu ngạo không siểm nịnh nói chuyện với mọi người, bộ dáng không chút để ý, nhưng chỉ có lúc nói chuyện cùng đám người Trung Dũng hầu, Gia Định hầu, ngũ khí và sắc mặt sẽ hòa hoãn vài phần.

Khoảnh khắc, thánh giá Phong Khánh đế đã tới, mọi người quỳ xuống đón chào, sau đó theo thứ tự ngồi xuống.

Trước khi khai yến, Phong Khánh đế còn quan tâm hỏi Tiêu Tiềm hai câu.

Tiêu Tiềm đứng dậy tạ hắn quan tâm, nói: "Ngự y nói trên người thần thương thế đã không nguy đến tính mạng, nhưng sau này không thể động võ, không thể vì hoàng huynh phân ưu, thần thật sự thẹn với hoàng huynh."

nói một phen, mọi người ở đây nghe được trong lòng cả kinh. Đây chính là Trần Nam vương lấy chiến công lập nghiệp, quân công hiển hách a!

Trước mắt Trần Nam vương phủ lửa mạnh thêm dầu, gấm hoa rực rỡ, nhưng đều là Tiêu Tiềm dùng mệnh đổi về. Nếu hấn về sau không thể lãnh binh, Trần Nam vương phủ sau này phải như thế nào?

Thế cục trong kinh, sợ là sẽ đại biến a!

Phong Khánh đế nghe xong lời này, cũng hiện ra vẻ đáng tiếc nói: "Ngươi là tướng tài cầm quân, nay rơi vào cảnh đau xót này, đến cùng là vì dân chúng triều ta. Là trẫm có lỗi với ngươi a."

Tiêu Tiềm vội đáp không dám

Phong Khánh đế lại nói: "Nguyên phi của ngươi đã mất sắp được một năm, nay thân mình ngươi như vậy, bên người không ai chăm sóc." nói xong, hấn trầm ngâm một lúc lâu, quay đầu hỏi: "Trẫm nghe nói đích cô nương nhà Trung Dũng hầu phủ mấy ngày trước đây vừa mới cập kê, còn chưa có hôn phối?"

Tuy rằng là hỏi, nhưng ở đây có người nào không nghe ra ý tứ trong lời nói.

Trung Dũng hầu và Gia Định hầu hai người nghe xong lời này, liếc nhau, đều thay đổi sắc mặt.

Còn không chờ hai người xuất thần, Tiêu Tiềm ho khan hai tiếng, đã mở miệng nói: "Hoàng huynh việc này vạn vạn không thể. Thần nay bản thân bị trọng thương, sau này có khối hấn không còn chưa biết, nửa thân tàn sao có thể cưới Lâm nhị cô nương? Liên lụy cả đời Lâm nhị cô nương, còn thỉnh hoàng huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban!"

Phong Khánh đế lại trầm ngâm không nói, trên mặt lộ ra thần sắc không vui.

Trung Dũng hầu và Gia Định hầu đều là người ngay thẳng trung hậu, sao có thể nghe được lời này. Hai người đều minh bạch, bốn chữ không thể tập võ nghe nhẹ bồng, nhưng đối với một người hàng năm luyện võ mà nói có ý nghĩa gì. Tiêu Tiềm có ân cứu mạng, vì bọn họ rơi vào kết cục này, lần này nếu không muốn liên lụy bọn họ mà kháng chỉ không tuân, thánh nhan tức giận, hai người thật sự là muôn lần chết không bù được.

Ngay khi Phong Khánh đế còn trầm mặc không nói, Trung Dũng hầu và Gia Định hầu suy tư, rốt cục có quyết đoán. Gia Định hầu thở dài với Trung Dũng hầu, sau đó thông thả mà trầm trọng gật gật đầu.

Trung Dũng hầu đứng dậy chấp tay nói: "Thần lĩnh chỉ, tạ thánh thượng thành toàn!"

Phong Khánh đế trên mặt lúc này mới có ý cười, nói với Tiêu Tiềm: "Ngươi xem, Trung Dũng hầu đã không ghét bỏ ngươi, ngươi còn chối từ cái gì?"

Tiêu Tiềm trên mặt hiện ra vẻ áy náy làm khó, vẫn do dự, không tạ ơn.

Trung Dũng hầu cũng nóng nảy, sợ hấn chọc mặt rồng giận dữ, khuyên nhủ: "Vương gia, chúng ta vốn là quan hệ thông gia, ngài lại có ân cứu mạng với ta, nay thân càng thêm thân, sao lại không tốt?"

Tiêu Tiềm thở dài một tiếng, nói: "Hầu gia đã nói như vậy..." Sau đó quỳ xuống với Phong Khánh đế, "Thần lĩnh chỉ tạ ơn!"

Phong Khánh đế thập phần cao hứng, lúc này viết thánh chỉ, để đại thái giám bên cạnh tự mình ra cung ban chỉ.

Trung Dũng hầu phủ, Tô thị đang ở Thuận Hoà đường nói chuyện cùng Trung Dũng hầu phu nhân. Mắt thấy Lâm Cẩm Nghi sẽ đính hôn, trong phủ đương nhiên là có rất nhiều sự tình bận rộn.

Hai người đang đứng trí bưng bưng thảo luận, bỗng nhiên có nha hoàn cước bộ vội vàng tiến vào bẩm báo: "Lão phu nhân, phu nhân, trong cung người tới ban chỉ!"

Tô thị và Trung Dũng hầu phu nhân vẫn chưa nghĩ nhiều, còn cho là thánh chỉ phong thưởng trong cung đến, lúc này sai người đi gọi Lâm Bác Chí, Trịnh Kiều Nguyệt và Lâm Cẩm Nghi tới, cùng nhau quỳ xuống tiếp chỉ.

Nhưng mà ý chỉ tuyên đọc xong, toàn gia đều mơ hồ...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Lúc Tiêu Tiềm còn nhỏ, tám tuổi là mốc quan trọng nhất.

năm tám tuổi đó, thân mẫu Ôn Nhu nhân của hắn chết bệnh.

Bọn họ ngày trước ở thiên điện Phúc An cung, chính điện có Trần tần. Trần tần vừa mới tiến cung nghe nói cũng sủng quan hậu cung, nhưng sau này nàng tuổi lớn, tính tình cũng không thích tranh giành, rất ít có cơ hội thị tẩm.

Trần tần tính tình điềm đạm, dưới gối không con, cùng với bọn họ luôn luôn tường an vô sự. Ngày thường lúc nhàn rỗi, Trần tần cũng thường cùng mẫu tử Tiêu Tiềm cùng nhau tiêu thời gian.

Có một chủ vị trong cung như vậy, mẫu tử Tiêu Tiềm sống coi như tốt hơn.

Đương nhiên, "Tốt hơn" này chỉ là tương đối bởi với hoàng tử trong cung mà nói, so với con cái của phi tử được sủng ái khác, hắn không thể so sánh được.

Cái khác không nói, lệ thường trong cung, hoàng tử năm tuổi phải tới thượng thư phòng theo tiên sinh học vỡ lòng. Tiêu Tiềm đã tám tuổi, phụ hoàng hắn cũng không nhớ ra gọi hắn đi vào.

May mắn là Trần tần và Ôn nhu nhân, ở nhà cũng đọc qua chút thi thư, được hai người họ dạy dỗ, Tiêu Tiềm đã đọc một lượt sách tam thiên vỡ lòng, học viết chữ, hàng ngày luyện tập, đến khi hắn tám tuổi, thể nhưng thực không kém.

Nhưng mà phong vận khó lường, một năm đó kinh thành bạo phát bệnh dịch.

Vừa đúng lúc này lại là mùa đông xuân, thời tiết chợt ấm chợt rét, Ôn nhu nhân đúng lúc này nhiễm phong hàn.

Phong hàn vốn không phải bệnh nặng, uống vài chén thuốc, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể chuyển biến tốt. Bất đắc dĩ lúc đó trong cung thần hồn nát thần tính, thảo mộc giai bình, bết kể cung nhân có chút bệnh nhỏ đau ít đều sẽ bị vào khu cách ly dịch bệnh. Mà một khi vào khu đó, có thể bình yên vô sự đi ra khả năng cực kỳ nhỏ.

Ôn nhu nhân chỉ qua một lần sủng, hoàng đế đến dáng vẻ nàng thế nào đều đã quên, đãi ngộ so với cung nhân cũng không tốt hơn.

Cho nên nàng không dám mời ngự y, chỉ nhờ Trần tần tìm chút dược liệu khu hàn, chính mình nấu thuốc uống.

Tiêu Tiềm khi đó còn nhỏ, cũng không rõ vì sao Trần tần và những người khác trong cung lo lắng trùng trùng, hắn cho rằng nương hắn có thể rất nhanh tốt lên.

Nhưng mà qua nửa tháng, bệnh Ôn nhu nhân chẳng những không chuyển, ngược lại xấu đi —— nàng sốt cao.

đã có thể tính đến lúc như vậy, nàng vẫn là lôi kéo tay Trần tần, cầu xin nàng ấy trăm ngàn không cần phô trương.

Trần tần cũng do dự, nếu lúc này không thỉnh ngự y, Ôn nhu nhân sốt cao rất có khả năng mất mạng, đến lúc đó không nói đến tình nghĩa hai người nhiều năm làm bạn —— nàng không muốn nhìn Ôn nhu nhân cứ như vậy không còn, hoàng hậu bên kia không thiếu sẽ hỏi tội chủ vị là nàng. Nhưng nếu là lúc này thỉnh ngự y, Ôn nhu nhân tất nhiên sẽ bị vào khu cách ly, ngay cả nàng và những người khác trong Phúc An cung liên lụy, có lẽ đều sẽ cùng nhau bị đưa vào.

Do dự mãi, Trần tần vẫn theo nàng, giữ lại không nói.

Đó là đêm mưa giọt giọt tí tách, Tiêu Tiềm trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, khinh thủ khinh cước nhìn nương.

Ôn nhu nhân cả người nóng rực, cái trán phủ khăn thấm nước lạnh, đã bất tỉnh nhân sự, mặc cho hắt hơi thế nào đều vô dụng.

hắn cũng hoảng sợ, mặc tấm y đi tìm Trần tần, lại bị đại cung nữ hầu hạ bên người nương hắn kéo lại.

Đại cung nữ nhẹ giọng dỗ hắn, nói Trần tần đã đến xem qua, chuyện này cũng không phải nàng ấy có thể quản.

Khi đó Tiêu Tiềm không hiểu cong cong vòng vòng trong đó, chỉ biết là nương hắn bệnh sắp chết. Trần tần đã không thể quản, hắn phải đi tìm ai có thể quản. Trong hậu cung, lớn nhất đương nhiên chính là hoàng hậu Khôn Trữ cung.

Đại cung nữ dỗ hắn trở về giường, có lẽ sợ hắn lại làm ầm ĩ muốn ra ngoài, còn cắt giày của hắn đi.

Nhưng mà Tiêu Tiềm hồi nhỏ tâm tính thập phần bướng bỉnh, đợi đại cung nữ trở về hầu hạ nương hắn, hắn liền lại vụng trộm xuống giường.

Phúc An cung là cung điện lạnh lẽo vắng vẻ, lúc này trăng treo giữa trời, thái giám giữ cửa cung đã sớm buồn ngủ.

hắn rón rén, dễ dàng chạy ra ngoài.

Sau đó thời gian trôi qua lâu, sau khi lớn lên Tiêu Tiềm đối với tình huống ban đêm hôm đó đã không nhớ được rõ ràng, lại nhớ rất rõ ràng ngày hôm đó trời lạnh mưa lạnh, đường đá lát lạnh lẽo cùng với ánh trăng trắng bệch.

hắn cứ như vậy mạo hiểm chân trần, một đường chạy tới Khôn Trữ cung.

Bọn họ hai mẹ con tuy rằng rất ít khi có thể nhìn thấy hoàng đế, theo quy củ vẫn thường xuyên tới thỉnh an hoàng hậu.

cung nhân trông giữ Khôn Trữ cung ngăn cản hắn, hắn bị người kiềm chế, lớn tiếng la hét muốn gặp hoàng hậu, rốt cục kinh động người trong cung, hoàng hậu nghe nói hắn lúc này một mình đi tới, coi như hảo tâm cho người đưa hắn đến trước mặt.

Khôn Trữ cung đèn đuốc sáng ngời chói mắt, phía trên còn trải thảm Ba Tư đậm sắc, chân hắn dẫn một đường nước bùn, đi lên một bước là một cái dấu chân bẩn thỉu. cung nhân nhìn hắn đi vào đều lấy đuôi mắt ghét bỏ hắn.

khi đó hắn cũng không đủ lớn để biết sắc mặt người khác, lại đang rất quẫn bách, sợ bởi vì làm bẩn kia tấm thảm đẹp để quý giá dị thường, bị hoàng hậu trách tội.

Nhưng hoàng hậu vẫn chưa đem thảm trải trong Khôn Trữ cung để ở trong lòng, chỉ hỏi hắn đêm khuya chặt vật chạy đến, là có chuyện gì.

hắn nghĩ đến mục đích mình tới, cũng cố không quẫn bách, quỳ trước mặt hoàng hậu cầu nài mời ngự y cho nương hắn.

Hoàng hậu mấy ngày này vốn là vì dịch bệnh mà vất vả, nghe nói Ôn nhu nhân bệnh đã không thể dậy, lúc này tuyên ngự y đi qua.

Tiêu Tiềm lúc đó trong lòng là mừng thầm cùng may mắn, còn tự cho là thông minh nghĩ chờ nương hắn tốt rồi, hắn nhất định nói cho nàng, đó đều là công lao của hắn.

Hoàng hậu không phải người có tình yêu thương với đứa nhỏ của người khác, nhưng nhìn hắn cả người ướt sũng còn để chân không, đến cùng vẫn động lòng trắc ẩn, lại tuyên một ngự y khác bắt mạch cho hắn, ngự y nói hắn rất khỏe mạnh, hoàng hậu cho người dẫn Tiêu Tiềm đi tắm gội, rửa mặt chải đầu, để hắn ngủ lại trong thiên điện Khôn Trữ cung.

Khôn Trữ cung so với Phúc An cung sáng ngời ấm áp, mặc dù bên ngoài mưa sa gió giật, cửa sổ cũng sẽ không chi chi nha nha đập loạn.

Cảm giác được, Tiêu Tiềm ngủ vô cùng say, nghĩ ngày mai có thể trở về đoàn tụ cùng mẫu thân đã mạnh khỏe.

Nhưng mà chờ hắn tỉnh lại, trở về Phúc An cung, lại phát hiện hết thảy đã thay đổi —— toàn bộ Phúc an cung đều bị cách ly.

Thủ vệ thị vệ mang theo khăn che mặt, cũng không cho hắn vào.

hắn ở cửa gọi thật lâu thật lâu, cung nữ Ngọc Chi bên người Trần tần mới chậm rãi đi đến, nói nương hắn đã bị đưa đi, sau này hắn cũng không thể ở trong này nữa, mà là đến ở Hiệt Phương điện.

Hiệt Phương điện, Tiêu Tiềm nghe nương hắn nói, đó là chỗ ở của hoàng tử không có mẹ đẻ.

hắn sợ tới mức phát khóc, bởi vì nương hắn ngày xưa dạy bảo không dám nháo lên, chỉ dám bịt miệng không tiếng động khóc thút thít.

Nhưng ở trong hoàng cung, nước mắt cho tới bây giờ là thứ vô dụng nhất. Cuối cùng, hắn vẫn bị mang đi Hiệt Phương điện, từ đó, rốt cuộc không gặp lại nương hắn.

Hiệt Phương điện sống cũng không tốt, nơi đó các hoàng tử từ nhỏ cầu sinh từ kẻ hở, am hiểu nhất là tay chân đầu đá, chia cắt tranh giành. Tiêu Tiềm vào sau như vậy, tức thì bị mọi người xa lánh, trở thành ngoại tộc. Ngược lại với trong Phúc an cung an bình mà tốt đẹp. hắn từng không chỉ một lần vụng trộm chạy về Phúc An cung, muốn biết một ít tin tức về nương hắn.

Nhưng sau khi Phúc an cung giải trừ lệnh cấm, không có ai cho hắn sắc mặt. Ngay cả Trần tần ngày xưa thập phần hòa khí, cũng không đồng ý gặp lại hắn.

Sau này hắn nghe thấy có cung nhân Phúc An cung ở sau lưng mĩa mai hắn nói: "Ôn nhu nhân như vậy, thật đúng là tướng sinh ra hoàng tử có thể bay lên đầu cành, trước mắt lại vì hoàng tử mình sinh ra mà ngay cả mạng cũng không còn, thật buồn cười."

Cung nữ bên cạnh nghe xong lời này cũng cười nói theo: "Cũng không phải sao. Bát hoàng tử này thật đúng là tai tinh, chẳng những liên lụy làm chết thân mẫu, còn liên lụy đến chúng ta, thực xúi quẩy..."

Cung nhân cười nhạo theo, "Cũng không phải sao. Ôn nhu nhân mệnh kém, người yếu tiếng nhỏ cả đời, ngay cả hoàng tử sinh ra cũng không biết

tính toán. Bất hoàng tử còn dám cầu đến trước mặt hoàng hậu, không biết ở trong cung bọn họ không thanh không vang, chết đi, các chủ tử đến mí mắt đều sẽ không nâng một chút... Cứ như vậy, hán còn có mặt mũi chạy đến cung chúng ta đâu..."

Hai người kia Tiêu Tiềm đều biết.

Cung nhân kia phụ trách vẩy nước quét nhà, mùa đông năm trước tay cung nhân này bị đông lạnh, da tróc thịt bong, hán không nhẫn tâm nhìn, còn vụng trộm cầm cao lạnh nướng cho hán đưa đến. Lúc đó cung nhân này ngân ân vạn tạ, còn nói hán tâm địa bỏ tất, là chuyển thế của Đồng Tử bên cạnh Quan âm.

Cung nữ kia là người rửa chân cho Trần tần, có một lần hán ở trong điện Trần tần nói chuyện, cung nữ đó nâng một chậu nước ấm không cẩn thận vấp ngã, một chậu nước đều hắt vào quần hán. Trần tần rất tức giận, lúc đó muốn trừng phạt nàng, là hán giúp đỡ nói vài lời nàng mới được miễn trách phạt. Sau này cung nữ đó còn làm điểm tâm đưa cho hán, nói về sau nhất định sẽ cảm niệm ân đức.

Cũng không đến mấy tháng ngắn ngủi, hai người kia đã thay đổi mặt mũi, ở sau lưng nói mẩu tử bọn họ như vậy...

Khi đó Tiêu Tiềm chỉ biết, nương dạy hán không cần tốt với mọi người, giúp mọi người cũng phải nhìn đôi phương là ai. Nếu giống bọn họ lang tâm cầu phế như vậy, đó là khiến đôi phương cảm thấy mình yếu đuối có thể khi dễ.

Hoàng cung, chính là một trường săn bắn, cá lớn nuốt cá bé.

Thân mẫu hán bởi vì lúc bệnh dịch nhiễm phong hàn, cứ như vậy "không thanh không vang" chết đi. Nhưng hán không nghĩ cứ như vậy "không thanh không vang" qua cả đời, không muốn để cung nhân tùy ý bắt nạt... Tiêu Tiềm hạ quyết tâm thay đổi hết thảy.

Vì thế, hán đã nghĩ tới dựa vào Cửu hoàng tử —— cũng chính là Vinh vương gia sau này.

mẹ đẻ Vinh vương gia là Tô quý phi được sủng ái, Vinh vương gia cũng được dưỡng dục thiên chân hồn nhiên, tâm địa thiện lương.

Hai người tuổi tác tương đương, rất nhanh chơi chung một chỗ. Tô thái phi lại là người thiện tâm, nhìn hán không đáng thương có mẹ ruột, thường xuyên quan tâm hán.

Nhưng Tiêu Tiềm cũng không sống tốt hơn nhiều lắm, hoàng tử khác ở Hiệt phương điện thấy hán dựa vào đại thụ, trong lòng khó chịu, càng ngày càng khi dễ hán ác liệt hơn, ví dụ như trong giày thả đinh, xé rách xiêm y mới làm, mấy chuyện linh tinh, nhiều không kể xiết. Bất quá bọn họ cũng không dám náo ra bên ngoài, tiêu đánh tiểu náo như vậy Tiêu Tiềm cũng không để trong lòng.

Vẫn là Vinh vương gia nhìn không được, giới thiệu võ sư phụ cho Tiêu Tiềm, muốn hán học chút quyền cước, không đến mức bị người khinh thị.

Võ sư phụ hán cũng là người yêu tài, thấy Tiêu Tiềm có vài phần thiên phú, liền dốc túi truyền thụ đ sở học của mình.

Tiêu Tiềm bình thường cũng là một sói con ngoan kính, hán biết mình học muộn, trụ cột không vững chắc, võ sư phụ bảo hán đứng tấn một canh giờ, hán đứng hai canh giờ. Võ sư phụ bảo hán đánh bộ quyền pháp mới dạy mười lần, hán đánh một trăm lần...

Chỉ bằng cổ ngoan kính này, Tiêu Tiềm mười tuổi đã có thể dùng một bàn tay đá bại Vinh vương gia tập võ từ nhỏ. Bất quá Vinh vương gia đến cùng so với hán nhỏ hơn gần hai tuổi, cũng không cao lớn như hán, cho nên hán biết mình thắng không vì võ. hán không có mẹ ruột, chỉ dựa vào cường bạo hơn Vinh vương gia, không có khả năng chờ được ngày xuất đầu.

Mùa đông năm hán mười tuổi, hoàng đế ra cung săn bắn, đến lúc đó sẽ mang theo phi tần được sủng ái cùng hoàng tử công chúa được yêu thích. Như Tiêu Tiềm, hoàng đế đến mặt hán cũng không nhớ, đương nhiên là không thể tham dự. Vì thế hán nhờ Vinh vương gia, Vinh vương gia lại đi cầu Tô thái phi, rốt cục cho hán được một danh ngạch.

Cũng chính ở lần săn bắn mùa đông đó, Tiêu Tiềm cải biến vận mệnh của mình.

Nhưng cũng không phải dễ như trở bàn tay, mà là hán liều mạng, lúc hoàng đế thiếu chút nữa ngã xuống ngựa, phi thân nhào qua, ở dưới vó ngựa cứu hoàng đế một lần.

Ngự mã cung đình đều được huấn luyện, đương nhiên sẽ không đâm đạp, hoàng đế dù ngã xuống, nhiều nhất cũng chỉ bầm tím. Mà hán mười tuổi, thân mình có thể nói vẫn đơn bạc, vừa ngã lăn một vòng như vậy, liền gãy một chân.

Lúc quay về, hoàng đế rốt cục nhớ tới mình còn có con trai như vậy, hỏi thái giám bên người mới biết được tên của hán.

Từ đây, hán ra khỏi Hiệt Phương điện, đưa đến dưỡng dục dưới gối hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Ở dưới gối hoàng hậu, so sánh với cuộc sống Tiêu Tiềm trước đây, có thể nói là cảm y ngọc thực.

Nhưng phụ hoàng của hắn trăm công nghìn việc ngày đi vạn dặm, mặc dù vì đoạn nhạc đệm đột sân bắn mùa đông nhớ đến hắn, không bao lâu lại ném hắn ra sau đầu. Hoàng hậu cũng bề bộn nhiều việc, vội vàng lo liệu sự vụ hậu cung, chăm sóc hoàng tử công chúa của mình, vội vàng đề phòng các hoàng tử khác có uy hiếp với ngôi vị hoàng đế, có thể chia cho hắn chút quan tâm và thời gian thật sự rất ít. Cũng may bà không phải người khắc nghiệt, Tiêu Tiềm đã được coi là đường dục dưới danh nghĩa bà, bà liền đưa hắn vào thượng thư phòng, còn mời võ sư phụ nổi tiếng nhất trong kinh thành.

Khi đó Tiêu Tiềm ở trước mặt hoàng hậu, thái tử —— cũng chính là Phong Khánh đế sau này, luôn cảm thấy không ngẩng nổi đầu. Hắn vẫn cảm thấy mình là đứa nhỏ trong đêm mưa chân trần, tứ cố vô thân, còn bọn họ luôn cao cao tại thượng...

Vì thế hắn càng tức giận phẫn đấu, dù văn hay võ, đều bỏ thêm nhiều hơn vài lần công phu hơn so với người thường.

Cứ như vậy qua tám năm, hắn mười tám tuổi, đến tuổi ra cung xây phủ.

Hoàng hậu chưa từng bạc đãi hắn, khi đó hắn võ nghệ đã thập phần xuất chúng, thái tử có tâm mời hắn nhập thái tử đảng, mẫu tử hai người hợp kế, trước sinh nhật hắn mười tám tuổi, cũng đã xin chỉ hoàng đế cho hắn, chọn tốt nơi xây phủ. Đồng thời, việc hôn nhân cũng được nhắc đến.

Cũng vào thời điểm đó, lúc hắn theo thái tử ra ngoài, ngẫu nhiên gặp được Nguyên Văn Tâm.

Nguyên Văn Tâm khí chất điềm tĩnh, mặt mày thanh tú, bề ngoài không tính là đặc biệt xuất sắc, lại có mỹ cảm của mưa bụi Giang Nam mông lung —— thật giống như Ôn nhu nhân, thân mẫu hắn.

Hắn thất thần một lát, bộ dáng kia rơi vào mắt hoàng tử khác, không bao lâu thành ra hắn ái mộ đích trường nữ của Nguyên học sĩ, nhân thoại cóc muốn ăn thịt thiên nga.

Hắn cũng lười biện giải, khi đó chính hắn cũng mê mẩn, thậm chí có lần còn cho cảm giác đó là động tâm.

Bất quá Tiêu Tiềm cũng biết tự hiểu lấy mình, hắn chỉ là hoàng tử không được hoàng đế coi trọng, lại không có mẫu tộc, Nguyên học sĩ là trụ cột thanh lưu trong triều, sao có thể để hắn vào mắt.

Không bao lâu, phụ hoàng người cho tới bây giờ chưa từng nhớ kỹ hắn lại tự hạ chỉ, định ra một cửa hôn nhân cho hắn. Đối phương là đích trường nữ của ngự sử Sầm Thanh Sơn, ngoại tôn nữ của Trung Dũng hầu.

Lúc nghe ý chỉ, trong nháy mắt hắn thất thần, thân phận Sầm gia cô nương ở kinh thành cũng không tính là thấp, so với hắn tuyệt đối dư dả. Thậm chí hắn từng hoài nghi chẳng lẽ hắn trách lầm phụ hoàng, phụ hoàng cũng có lúc chủ động nghĩ cho hắn?

Sau này, hoàng tử khác cười nói cho hắn nghe sự tích Sầm Cẩm. Hắn mới biết hóa ra cô nương ở nhà tuyệt thực kháng nghị, mệnh cũng mất một nửa, Trung Dũng hầu không có biện pháp mới tới trước mặt phụ hoàng hắn cầu ý chỉ... Bọn họ còn nói Sầm cô nương này nhất định là xấu như Vô Diệm, cho nên mới hận gả như vậy.

Cô nương gốc này, vì cái gì đây? Hắn không tiền không quyền, trong mười con trai của phụ hoàng, hắn có thể nói là không được coi trọng nhất. Nàng thế nhưng tuyệt thực vì hắn? Tiêu Tiềm suy nghĩ cả tháng cũng không thể nghĩ ra.

Sau đó, hôn kỳ đến.

Đại hôn ngày đó, Tiêu Tiềm vẫn có chút mờ mịt, hắn cô độc nhiều năm thế này, đột nhiên có thể từ? Đó là người sau này làm bạn với hắn cả đời a.

Lúc vào động phòng, hắn uống nhiều rượu, trong đầu một mảnh sương mù, đột nhiên có chút chân tay luống cuống. Nhưng hắn nhiều năm này sống trong cung đình, đã sớm luyện thành bản sự hi hiệp không hiện ra mặt, người khác cũng không thể nhìn ra hắn không đúng, chỉ có hắn biết mình có bao nhiêu khẩn trương.

Khoảnh khắc xúc khăn đỏ lên, hắn thấy dưới chúc quang thấp thoáng, Sầm Cẩm mình diễm động lòng người.

Trong nháy mắt hắn choáng váng không rõ, nàng căn bản không phải xấu xí như tin đồn, ngược lại vô cùng hoàn hảo, thế nào muốn gả cho mình?

Còn không chờ hắn nghĩ lại, tân nương đã tươi cười nhìn hắn nói: "Phu quân của ta bộ dạng thật đẹp mắt."

Khuôn mặt và bên tai hắn đều nóng lên, cũng may vì uống rượu vào đỏ lên che giấu, vẫn chưa thất thố.

một đêm xuân tiêu, trưởng ẩm xuân thâm, lần đầu tiên hắn cảm nhận được cực hạn vui thích.

Mà tân nương ngọc của hắn, lúc ngủ mệt còn ôm hắn, khoe môi cong lên ý cười mơ hồ, thỏa mãn như vậy.

Vài năm sau, cảm tình hai người coi như luôn luôn tốt. Hắn tuy không giỏi nói chuyện với người khác, nhưng Sầm Cẩm chọc người thích, lại có thể nói chuyện, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy liên tục, có thể nói với hắn cả ngày cũng không mệt.

Đoạn thời gian đó, Tiêu Tiềm cảm nhận được an bình tốt đẹp đã lâu. Trong nhân sinh đen trắng của hắn, đột nhiên như có ánh nắng chiếu vào.

Vì ánh nắng này, hắn bắt đầu nỗ lực, không đến vài năm dựa vào chiến công hiển hách, được phong Trấn Nam vương.

Nhưng cùng với vinh quang, hắn và Sầm Cẩm mâu thuẫn lại càng ngày càng tăng.

Hắn không rõ, cô nương này sao ngu ngốc như vậy, thành thân với hắn lâu như vậy, còn không rõ tốt xấu thiện ác, thay đổi chóng mặt khiến cho hắn ngột ngạt. Một lát là kẻ mầu nhà mẹ đẻ mưu đường cho đệ đệ, một lát muốn tìm cách cho hắn thêm di nương thông phòng, lời hoa văn thật sự là ùn ùn bay đến.

Hắn khi đó rất bận rộn, có công vụ lại phải đề phòng bên ngoài đã kích ngầm ngầm hay công khai, trở về phủ, cũng không thể khinh thường, còn phải thu thập cục diện rồi rấm vương phi làm ra. Trong nhất thời thật sự là sút đầu nề trán, ứng đối mệt mỏi.

Hắn từng nhiều lần nhắc nhở nàng, nhưng nàng trợn mắt nói cái gì "Nương ta tóm lại muốn tốt cho ta, chàng nói mấy lời này, ta không thích nghe. Chàng có gì không vừa lòng, nói với ta là được, đừng có liên lụy đến nương ta."

Nàng một ngum lại 'nương ta' thân mật vô cùng, có vẻ hắn giống tiểu nhân lấy sơ gian thân.

Sau này hắn thật sự mệt mỏi, cảm thấy mình cứ như vậy bảo hộ nàng cũng là vụ sự vô bổ, liền muốn lạnh lùng nàng, để nàng hảo hảo nghĩ lại. Theo hắn, nếu Kỳ thị biết hai người quan hệ phai nhạt, sẽ không luôn cúi, tiếp tục lợi dụng nàng tìm chỗ tốt.

Nhưng hắn thật sự đánh giá cao Sầm Cẩm, nàng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ bản thân sai ở nơi nào, còn tưởng rằng tâm hắn có người khác. Hai người thành hôn vài năm, nàng chưa từng có một phần tín nhiệm và tin tưởng hắn. Sao không khiến hắn lạnh tâm thất vọng?

Dần dần, hai người quan hệ lại thật sự lãnh đạm xuống.

Sau này hắn về viện ngày càng ít, đôi khi thực nhớ nàng, liền thừa dịp nàng ngủ về tầng Hương Uyển ngồi ở đầu giường nàng một lát.

Nàng ngủ thật ngọt ngào, chưa từng phát hiện ra.

Hắn cũng không giỏi biểu đạt, nghĩ dù sao sau này ngày tháng còn dài, nàng có lúc sẽ chân chính lớn lên, hắn không cầu nàng có khả năng lợi hại, chỉ hy vọng nàng có thể thấy rõ Kỳ thị đáng ghê tởm, đừng giống ngọc tử bị người lợi dụng còn không tự biết. Hôm nay chỉ có một Kỳ thị, sau này sẽ có ai đây? Hắn thậm chí không dám nghĩ tiếp.

Hoặc là kỳ thật nàng luôn luôn vô ưu vô lự như vậy cũng không sao, đợi sau vài năm, hắn đủ cường đại, người khác cũng không dám mơ ước nữa, như vậy nàng ngọc một chút, cũng không sao.

Nhưng Tiêu Tiềm không dự đoán được là, lúc hắn đạt tới quyền binh vinh quang cao nhất, Sầm Cẩm đột nhiên nhiễm quái bệnh. Hắn đến trước thánh giá xin ngự y, lại mời danh y tứ phương, vẫn không có cách nào chữa khỏi cho nàng.

Khi đó lời đồn đãi ngầm nổi lên bốn phía ở kinh thành, trong hoàng cung thậm chí nhắc tới chuyện cũ năm xưa nương hắn chết bệnh, nói Tiêu Tiềm thật sự là tai tinh hạ phàm, ngày trước khắc chết thân mẫu, trước mắt sắp khắc chết thể tử. Nhưng Tiêu Tiềm đã không phải hoàng tử ngày xưa không chịu sủng, người tạo lời đồn cũng chỉ dám ngầm bố trí.

Hắn thật sự hoảng, sợ Sầm Cẩm cứ như vậy giống nương hắn rời khỏi nhân thế, thậm chí thật sự bắt đầu nghĩ đến, chẳng lẽ mình thật sự mệnh cứng khắc nàng?

Hắn muốn quý trọng hết thảy thời gian ở chung với nàng, nhưng mỗi lần trở về tầng Hương Uyển, Sầm Cẩm đều dùng ánh mắt phòng bị nhìn hắn, thật giống như không tiếng động lên án hắn hại nàng. Bộ đáng xa cách lãnh đạm, thực khiến hắn khó chịu.

Ngự y cũng không chỉ một lần báo cho hắn, bệnh Sầm Cẩm căn tính dương, tối kỵ cảm xúc lên xuống. Lúc này hắn, với nàng mà nói, chính là tục giận một lần đòi mạng.

Hắn không có cách nào, đành phải vào lúc không nhiều đến nàng, vụng trộm đi thăm nàng. Đồng thời, hắn cũng làm hết khả năng cho người ta cầu y hỏi được. Đương nhiên, hắn cũng hoài nghi có phải Kỳ thị kê đơn hại nàng hay không. Nhưng Kỳ thị làm việc cẩn thận, trong nhất thời hắn cũng không thể nào tra ra.

Sau này hẳn tìm được một vị y y Nam Cương, y y chẩn trị Sầm Cẩm rồi nói cho hẳn, chứng bệnh như vậy hẳn từng nghe nói, chính là từ nhỏ ở trong thân thể người nuôi cô, người xuống tay lại nuôi mẫu cô, chờ vài năm, hai cổ tử mẫu đều đã nuôi xong, đến lúc đó chỉ cần giết chết mẫu cô, từ cổ trong cơ thể người kia không bao lâu cũng sẽ lặng yên không một tiếng động chết theo, đến lúc đó người bị hạ cổ sẽ giống như bị bệnh nan y mà chết đi..

hắn nghe xong kinh hãi không thôi, truy vấn biện pháp trị liệu.

Bất đắc dĩ y y tuy rằng nghe nói chuyện đó, nhưng cũng hết đường xoay xở, chỉ nói tạm thời thử một lần.

hắn nghĩ tốt xấu còn một đường sinh cơ, bảo y y chế chén thuốc cho Sầm Cẩm uống vào, đồng thời cũng bắt đầu truy tra Kỷ thị hạ thủ khi nào, nhưng giống như y y nói, kia cổ trùng nuôi ở trong cơ thể nàng từ nhỏ, qua nhiều năm, đã không có đầu mối.

Cho nên sau này lúc hẳn biết nha hoàn bên người Sầm Cẩm, dám vụng trộm đồ bỏ chén thuốc, hẳn tức giận đến thiếu chút nữa đương trường đánh chết nha hoàn này.

Mà vương phi ngốc kia, cư nhiên còn chạy đến tiền viện thư phòng vội cầu tình cho nha hoàn kia!

Chính mình mất ăn mất ngủ, nghĩ hết biện pháp giữ mệnh cho nàng. Nàng lại không thương tiếc mình như vậy? hẳn hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức mở đầu nàng ra, xem bên trong chứa cái gì!

Dưới con thịnh nộ, hẳn cho người đưa Sầm Cẩm ra ngoài, dặn dò Nhụy Hương từ đây phải đích thân nhìn nàng uống thuốc.

Nhưng dù như vậy, vương phi của hẳn vẫn không chống đỡ được qua ba năm, mùa đông năm phong khánh thứ tám chết bệnh.

hắn còn rất nhiều lời chưa nói với nàng, còn có rất nhiều chuyện chưa làm cùng nàng, nhưng nàng cứ như vậy không còn.

Cũng từ đó, hẳn mới hiểu được, muốn mang một người xem hết son xuyên hà hải, muốn hái hoa ngày xuân kiều diễm nhất cho mình, muốn cùng nàng trong rét lạnh vào đông nằm trong ổ chăn ấm áp trên giường nói tâm tình, hóa chỉ là vui mừng hão.

Đáng tiếc giai nhân đã qua đời, hồn thơm không còn, hẳn nghĩ muốn vui mừng, chung quy chỉ là công dã tràng.

Tác giả có chuyện muốn nói: viết xong một đời Tiêu Tiềm, không phải muốn tẩy trắng hẳn, hẳn chỉ là người ngốc, phản ứng rất chậm. Ban đầu Sầm Cẩm ấm áp hấp dẫn, sau đó hai người ở chung, qua lại, hẳn dùng biện pháp ngốc nghếch hi vọng nàng trưởng thành, mãi cho đến khi nàng chết, mới phát hiện mình thật tình, hối tiếc không kịp. hẳn nói Sầm Cẩm ngu ngốc, hẳn không phải thế sao?

Hai người từ nhỏ không có trưởng bối dẫn đường chỉ lối, nên đạo lý đối nhân xử thế luôn có vẻ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Đại thái giám Ưng Minh Tuyên bên người Phong Khánh đế đọc xong thánh chỉ, lại thấy mọi người Trung Dững hầu phủ cả đều quỳ không đáp.

hắn ho nhẹ một tiếng, thanh thanh cổ họng, nói: "Trung Dững hầu phu nhân, thế tử phu nhân, nên tiếp chỉ."

Trung Dững hầu phu nhân quỳ gối phía dưới, như nhập định. Tô thị nóng lòng không thôi, trong nhất thời cũng không biết nói cái gì.

thật lâu sau, Trung Dững hầu phu nhân mới nói: "Lão thân hoa mắt tai điếc, có nghe lầm ý chỉ thánh thượng? Thánh thượng chỉ tiểu A Cẩm chúng ta gả cho ai?"

Ưng Minh Tuyên nói: "Là Trần Nam vương nha. Hầu phu nhân mau tiếp chỉ đi. Chúng ta còn phải hồi cung phục mệnh." Thánh chỉ đã hạ, dù không tình nguyện cũng chỉ có thể tuân chỉ. Huống chi hẳn cho rằng, cửa hôn nhân này cũng không tính là bôi nhọ cô nương Trung Dững hầu phủ. Đối phương là Trần Nam vương a, trong kinh thành bao nhiêu danh môn quý nữ mơ ước! người nhà Trung Dững hầu phủ này phản ứng vừa rồi thực rất kỳ quái..

Tô thị biết đại thái giám này là người tâm phúc của Phong Khánh đế, đến lúc đó nhất định sẽ đem chuyện chứng kiến này bẩm báo chi tiết. Trung Dững hầu phu nhân nay chậm chạp không chịu tiếp chỉ, truyền đến tai Phong Khánh đế rất có khả năng rước lấy麻烦 tai vạ cho toàn bộ Trung Dững hầu phủ. Cho nên lúc này dù Tô thị trong lòng cũng thập phần không muốn, vẫn mở miệng nói: "Ưng công công, bà bà gần đây thân mình không được tốt, ngài đừng để ý." nói xong lại khuyên Trung Dững hầu phu nhân: "Bà bà, trước mắt thế này, ngài tiếp chỉ đã, mọi sự chờ công

công từ trong cung trở về lại nói."

Trung Dũng hầu phu nhân quay đầu sâu sắc nhìn Lâm Cẩm Nghi một cái, thờ dài một tiếng, tiếp ý chỉ.

Tô thị đỡ bà đứng lên, để Vạn Lũ cầm một cái hầu bao nặng trĩu nhét vào tay Uông Minh Tuyên, giọng cười nói: "Công công tha thứ, cái này để ngài thêm trà nước."

Uông Minh Tuyên ước lượng hầu bao trong tay, cười nói: "Vậy chúng ta từ chối thì bất kính." Dứt lời chấp tay, tự mang theo người hầu cung phục mệnh.

Đám người tuyên chỉ vừa đi, Trung Dũng hầu phu nhân rút cuộc không chống đỡ được, cả người lao đảo ngã xuống.

Tô thị kinh hô một tiếng, cùng Vạn Lũ một bên đỡ lấy bà.

Lâm Cẩm Nghi mới vừa rồi còn không rõ, lúc này lại cố gắng lên, vội nói: "Thiên Tì, đi thỉnh đại phu tới." Dứt lời nàng tiếp nhận vị trí Vạn Lũ, cùng Tô thị đỡ Trung Dũng hầu phu nhân về Thuận Hoà đường nghỉ ngơi.

Lâm Bác Chí và Trịnh Kiều Nguyệt cũng có mặt, nhưng lúc này hai người đều không thể nói nói. Chỉ có thể nhìn bọn họ ly khai.

Người bên ngoài đều đi rồi, Trịnh Kiều Nguyệt lôi kéo tay áo Lâm Bác Chí, kinh ngạc nói: "Thánh thượng tứ hôn không phải chuyện tốt sao? Sao tổ mẫu phản ứng như vậy..." Đối phương là Trần Nam vương Tiêu Tiềm a, bánh thơm bao nhiêu người nhìn chăm chăm.

Lâm Bác Chí ra dấu cho nàng so chớ có lên tiếng, nói: "Trong nhà rất nhiều việc nàng còn không biết, sau khi trở về ta sẽ giải thích."

Trịnh Kiều Nguyệt gật gật đầu, không nhiều lời nữa.

Lúc sai, đại phu đến Thuận Hoà đường chẩn trị cho Trung Dũng hầu phu nhân.

Cũng may Trung Dũng hầu phu nhân chỉ nhất thời khó thở công tâm, vẫn chưa có gì trở ngại, đại phu thi châm xong liền tốt hơn.

Tô thị và Lâm Cẩm Nghi ở trước giường trông một hồi lâu, cuối cùng đợi được Trung Dũng hầu phu nhân từ từ tỉnh dậy.

Trung Dũng hầu phu nhân tỉnh lại, câu nói đầu tiên, là với Tô thị: "Công công con đâu? Từ trong cung trở về chưa?"

Tô thị trả lời: "Trước mắt canh giờ còn sớm, công công vào cung bắt quá hơn một canh giờ, sợ là phải tới sau buổi trưa mới trở về."

Trung Dũng hầu phu nhân không khỏi đỏ hốc mắt, "Hơn một canh giờ, hán đã phá hủy tương lai của tiểu A Cẩm chúng ta?! Lão thất phu này..."

Tô thị hốc mắt cũng nóng lên theo, lúc này còn phải khuyên giải an ủi và nói: "Bà bà bớt giận, hiện tại thân mình ngài không thể giận dữ, mọi sự đợi công công trở về chúng ta lại..."

"Chờ hán trở về có ích lợi gì?!" Trung Dũng hầu phu nhân ngắt lời, "Thánh chỉ đã hạ, người kia ở trong cung không có thể ở trước mặt thánh thượng nói gì, việc đã định thành kết cục, hán trở về có ích lợi gì?! Đáng thương tiểu A Cẩm của ta a..." nói xong, Trung Dũng hầu phu nhân lại khóc lên.

Tô thị ngồi ở bên giường, nghe vậy cũng dùng khăn lau lệ.

Lâm Cẩm Nghi từ lúc đầu khiếp sợ đã tỉnh lại, lúc này nàng nỗ lực mỉm cười, nói: "Tổ mẫu, nương, các người thương tâm như vậy làm gì? Thánh thượng tứ hôn là thể diện lớn, các người không phải càng rõ ràng sao? Đối tượng tứ hôn vẫn là Trần Nam vương quyền cao chức trọng a, sau này trong phủ chúng ta không phải lo lắng gì, tổ phụ lại không cần dùng mệnh đổi lấy tiền đồ trong phủ..."

Tô thị ngừng lệ, nhìn nữ nhi như không biết sầu, thăm nghĩ nữ nhi quả nhiên là động tâm với Tiêu Tiềm, nếu không cũng sẽ không phản ứng như vậy. Lúc trước nàng còn đang lo lắng nữ nhi một dạ tình ý đặt sai, trước mắt có chút may mắn, hoàn hảo ít nhất nữ nhi cũng nguyện ý. Nếu nữ nhi khôngnguyện, các nàng làm trường bối lại vô lực làm gì, mới thực khiến người thương tâm.

Rất nhanh, Tô thị cũng khôi phục trấn định, khuyên Trung Dũng hầu phu nhân: "Ngài cũng nói chuyện đã định thành kết cục, chúng ta cứ khóc mãi như vậy cũng vô bổ. Ngài nghỉ trước một chút, dưỡng tinh thần, chờ công công trở lại, chúng ta hỏi một chút cụ thể tình huống trong cung, đến lúc đó lại quyết định kế tiếp ứng đối thế nào."

Trung Dũng hầu phu nhân cũng biết hiện nay trong lòng Tô thị khó chịu nhất, nghe vậy liền gật đầu nói: "Ta đã biết, con và tiểu A Cẩm đi xuống trước đi."

Tô thị và Lâm Cẩm Nghi đáp ứng, dặn dò nha hoàn cẩn thận chiếu khán Trung Dũng hầu phu nhân, hai người ra khỏi Thuận Hoà đường.

Tô thị bảo Lâm Cẩm Nghi cùng mình trở lại chính viện, cho lui hạ nhân, hai mẹ con đóng cửa nói chuyện.

"Từ trước ta nghĩ cho dù con và tiểu công tử Gia Định hầu phủ định thân, chung quy vẫn còn vài năm ở nhà, rất nhiều chuyện nói chưa nói với con. Trước mắt thánh chỉ đã hạ, hôn kỳ cũng không phải phủ chúng ta có thể quyết định. Rất nhiều chuyện trước tiên muốn nói với con."

Lâm Cẩm Nghi hơi cúi mặt, nói: "Nương ngài nói, A Cẩm nghe là được."

Tô thị than nhẹ một tiếng, lập tức nhắc nhở nàng một phen, cuối cùng còn dặn dò: "Nương biết con với Trần Nam vương có ý, nhưng sau này thành hôn, con cũng không thể nhường nhịn mọi chuyện, nếu có gì không chịu được hoặc là khó có thể quyết đoán, chỉ đề ý nhớ kỹ, Trung Dũng hầu phủ chúng ta luôn ở đây. Nhà chúng ta mặc dù so ra kém Trần Nam vương, nhưng quyết sẽ không cho con bị ủy khuất."

Lâm Cẩm Nghi biết Tô thị hiểu lầm mình, nàng đã trải qua sinh tử, sao còn có thể có tình ý với Tiêu Tiềm đâu? Nhưng cũng biết trước mắt không phải lúc giải thích chuyện này, để Tô thị hiểu lầm mình nguyên ý gả cho Tiêu Tiềm, hẳn sẽ làm trong lòng bà dễ chịu hơn, liền ngoan ngoãn gật đầu nói: "Nương nói, A Cẩm đều nhớ kỹ."

Mẹ con nói chuyện nửa buổi chiều, nha hoàn báo lại Lâm Ngọc Trạch đã hồi phủ.

Trước mắt còn chưa đến cuối ngày, hân vội vàng trở về, không cần nghĩ cũng biết là vì chuyện thánh chỉ tứ hôn.

Rất nhiều lời không tiện nói trước mặt Lâm Cẩm Nghi, Tô thị liền bảo nàng về Cẩm Tú Uyển trước.

Lâm Cẩm Nghi ra khỏi chính viện thời điểm, gặp ngay Lâm Ngọc Trạch dưới chân có gió, đầu đầy mồ hôi.

Lâm Ngọc Trạch thấy nàng, cũng sững sốt, không biết nên nói gì với nữ nhi.

Cha và con gái chào hỏi xong, Lâm Cẩm Nghi chỉ nói Tô thị ở trong phòng chờ hân, chính mình đi trước.

Lâm Ngọc Trạch đứng lại, nhìn nữ nhi ly khai, mới nhắc chân đi vào trong phòng.

"A Hân, ta nghe nói tiểu A Cẩm chúng ta bị chỉ cho Trần Nam vương..."

Tô thị kiểm lại u sầu trong lòng nói chuyện với nữ nhi một lúc lâu, lúc này lại nhin không được lệ ý nói: "Thánh chỉ đã hạ, còn ngay trong Thuận Hoà đường. Ta rất hối hận, vì sao không sớm đi định ra việc hôn nhân cho A Cẩm, cũng không đến mức tới bây giờ gặp chuyện như vậy..."

Lâm Ngọc Trạch vốn hoảng tay chân, lúc này thấy nàng rơi lệ, lại chân tay luống cuống, nói: "Nàng trước đừng khóc, chúng ta, chúng ta nghĩ biện pháp. Đừng rồi, cha còn chưa trở về, hân vừa mới lập chiến công, thánh thượng nhìn mặt mũi hân, nói không chừng còn có thể cứu vãn."

Kỳ thật hai người đều biết rõ trong lòng, Phong Khánh để miệng vàng lời ngọc, lại hạ thánh chỉ, sao còn có đường cứu vãn đâu. Thánh chỉ này là Trung Dũng hầu tiến cung mới đưa đến nhà, nếu ông có thể thì từ lúc trong cung đã cản lại...

Lâm Cẩm Nghi trở lại Cẩm Tú Uyển, liền bảo bọn người Thiên Ti lui ra.

Mới vừa rồi nàng không để Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị thương cảm, cường chống đỡ một hồi lâu, trước mắt cuối cùng không ngại trang nổi nữa. Nha hoàn vừa ra cửa, nàng liền rơi lệ rào rào.

Nàng thật không rõ, đời trước nàng muốn gả cho Tiêu Tiềm, cũng qua cửa ải khó khăn trùng trùng, tuyệt thực thiếu chút nữa chết đói mới đạt thành mục đích. Đời này, nàng rõ ràng muốn cùng Tiêu Tiềm không còn liên can gì, thế nào lại không chặt đứt được nghiệt duyên đâu?!

Sau buổi trưa, Trung Dũng hầu say rượi từ trong cung trở về Trung Dũng hầu phủ.

hân vốn không nghĩ uống rượu, nhưng Phong Khánh để hạ ý tứ tứ hôn xuống, tất cả mọi người biết sau này thân phận của Trung Dũng hầu phu nhân lên thì thuyền lên, một người tiếp một người tới chúc mừng. Ngay trước mặt Phong Khánh để, hân đành phải làm bộ như thập phần vui vẻ, một ly tiếp một ly uống vài. Đến lúc hân ra cung, cước bộ đã lảo đảo.

Người gác cổng thân thiện đón hân, nói: "Hầu gia, ngài cuối cùng đã trở lại. Lão phu nhân cho người gọi ngài trở về vài lần."

Trung Dũng hầu gật đầu, một bên đi Thuận Hoà đường, một bên nói: "Gọi thế tử, thế tử phu nhân cùng nhị cô nương, vợ chồng đại thiếu gia đến."

Người gác cổng tất nhiên là đáp ứng, rất nhanh đi thông truyền.

không lâu, toàn gia đều tụ tập ở Thuận Hoà đường.

Trung Dững hầu đã uống trà tỉnh rượu, Trung Dững hầu phu nhân ngồi ở bên cạnh, cảm tức nhìn chăm chú.

Thấy người đều đến đông đủ, Trung Dững hầu mới mở miệng nói: "chuyện Thánh thượng hạ chỉ tứ hôn, các người đều biết rồi. Ta biết trong lòng các người đương nhiên bất mãn, chuyện này là ta thẹn với tiểu A Cẩm." nói xong hắt dài thở dài một hơi, đem tình huống lúc đó trong cung nhất nhất kể lại chi tiết.

Nghe xong, mọi người nhất thời không có lời để nói, cũng đều minh bạch việc tứ hôn là Phong Khánh đế sớm có quyết đoán, Trung Dững hầu chịu ân Tiều Tiềm cứu mạng, lúc đó tình huống kia là đâm lao phải theo lao, chỉ có thể theo lời Phong Khánh đế tiếp nhận.

Trung Dững hầu phu nhân đập bàn bang bang, "Ông muốn báo ân, ta không phản đối, nhưng cũng không thể vì ân tình, để tiểu A Cẩm chúng ta trở thành thù lao!"

Trung Dững hầu lại thở dài một tiếng, cũng không cãi lại gì, chỉ nói: "Ta biết các người đương nhiên muốn trách ta, quả thật là ta thẹn với tiểu A Cẩm."

Trung Dững hầu yêu thương Lâm Cẩm Nghi, tất cả mọi người nhìn thấy trong mắt, so với Trung Dững hầu phu nhân chẳng ít hơn, quyết định lần này, trong lòng ông đương nhiên cũng thập phần không dễ chịu.

Tô thị không thể nói gì trường bối, nhưng bảo nàng lúc này khuyên Trung Dững hầu phu nhân đừng tức giận với Trung Dững hầu, nàng lại không làm được.

Đúng lúc này, Lâm Cẩm Nghi mở miệng. Nàng nói: "Tổ mẫu đừng trách tổ phụ, ông sao có thể không để A Cẩm tốt đâu? Nhưng tình huống như vậy, nếu ông hoàn toàn không màng tình cảnh Trần Nam vương, phủ chúng ta sợ là phải gánh thanh danh bội bạc. nói đến cùng, đây vẫn là ý tứ thánh thượng."

Trung Dững hầu phu nhân nắm chặt tay nàng, chậm lại ngữ khí, "Tổ mẫu đây là đau lòng con a! Biểu tỷ con thế nào, con đã quên sao? Trần Nam vương phủ kia là chỗ ăn thịt người a!"

Trung Dững hầu nói: "Ta và Trần Nam vương cùng ở tiền tuyến nửa năm, hấn cũng không phải người như thế..." Trung Dững hầu phu nhân mắt như dao nhỏ đưa qua, ông đành phải ngậm miệng.

Lâm Cẩm Nghi tiếp tục hát đệm: "Tổ phụ nhìn người rất chuẩn, người đã nói như vậy, chuyện biểu tỷ lúc trước sợ là có ẩn tình gì." Dứt lời, nàng làm bộ như thẹn thùng, hơi cúi đầu cười nói: "Huống chi Trần Nam vương bộ dạng nhân phẩm như vậy, lại có bản lĩnh, A Cẩm cũng không chịu ủy khuất đâu." Nàng đã ủy khuất đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Trung Dững hầu phu nhân cũng trải qua mưa gió, thấy Lâm Cẩm Nghi làm vẻ tiểu nữ nhi như vậy, sao còn không rõ. Trong lòng bà rung mình, quay đầu nhìn Tô thị.

Tô thị không nói, chỉ gật gật đầu, ý tứ là bà cũng không nghĩ sai.

Trung Dững hầu phu nhân cũng cố không tức giận với Trung Dững hầu, chỉ bắt gác khẽ thở dài: "Nghịch duyên a, nghịch duyên..." Đến cùng cũng không nói gì khác, cháu gái đã nguyện ý, cộc hôn sự này cũng không phải không có chỗ nào đúng.

Nhưng bà nghĩ không rõ là, ngoại tôn nữ lúc đó mê luyến Tiều Tiềm, chết sống đều phải gả cho hấn, tựa như mê muội. Thế nào đến cháu gái này, nàng cũng có ý với Tiều Tiềm... Chẳng lẽ Tiều Tiềm có cổ thuật gì?

Trung Dững hầu sắc mặt cũng hòa dịu vài phần, nói: "Tiểu A Cẩm chúng ta đã nguyện ý, chúng ta tốt nhất chuẩn bị hôn lễ đi. Đúng rồi, ta còn có tin tức tốt chưa nói với các người, hôm nay trong khánh công yến, thánh thượng ban thưởng ân điển, nhà chúng ta sau này ba đời tập tước đều không bị giáng."

Dựa theo quy chế Đại Diệu triều, ngoại trừ quốc công, hầu tước đệ tử khác nếu không có công hiến đặc biệt, tập tước đều phải giáng chức. Giống thế tử Lâm Ngọc Trạch của Trung Dững hầu phủ vậy, vẫn bắt thành võ không phải, giáng chức tập tước cơ hồ là chuyện vắn đã đóng thuyền. Nay ân điển này ban xuống, chẳng khác nào cho Trung Dững hầu phủ ba đời vinh quang.

Nghe tin tức tốt, trên mặt Lâm Ngọc Trạch không có dáng vẻ hớn hờ. hấn biết mình không bản sự, sau này trọng trách Trung Dững hầu phủ rơi

xuống vai mình, sợ là toàn gia ngày sau kèm ngày nay. Trước mắt một khối đại thạch đề trong lòng hấn nhiều năm cuối cùng được chuyển đi. Nhưng mà ánh mắt hấn nhìn sang, nương hấn và Tô thị sắc mặt vẫn rất khó coi, cũng không thể biểu hiện ra cao hứng.

Trung Dũng hầu phu nhân cứng rắn nói: "Là tin tức tốt." Nhưng tươi cười cũng không xả ra được.

Đây là Trung Dũng hầu dùng mệnh đối ân điển, lão thê lại phản ứng như vậy, Trung Dũng hầu nhất thời cũng có chút phần nộ.

Trong phòng lại lạnh xuống, Lâm Cẩm Nghi đứng dậy cười nói với Trung Dũng hầu: "A Cẩm chúc mừng tổ phụ, đây thật đúng là tin tức tốt bằng trời."

Trung Dũng hầu trấn an gật gật đầu, "Có tiểu A Cẩm chúng ta biết chuyện."

Trung Dũng hầu phu nhân vẫn cứ lạnh mặt, Trung Dũng hầu muốn nói với bà vài câu riêng tư xin bồi tội, lại không thuận tiện nói trước mặt bọn tiểu bối, Lâm Ngọc Trạch và Tô thị mọi người đều có nhãn lực cáo lui, tự trở về viện mình.

Trở lại Cẩm Tú Uyển, Lâm Cẩm Nghi rốt cục không cần ngại trang, trên mặt ý cười cũng lui xuống.

Thái Ca luôn đi theo nàng, thấy nàng trước mặt sau lưng phản ứng khác thường, liền hỏi dò: "cô nương mới vừa rồi không phải vô cùng cao hứng sao? Thế nào bây giờ lại tựa hồ có tâm sự."

Rất nhiều lời Lâm Cẩm Nghi không tiện nói cùng Thiên Ti, sợ nàng nói với Tô thị, bên người chỉ có Thái Ca có thể nói lời trong lòng. Nàng cho những người khác đi xuống, thản nhiên nói: "Ta cho tới bây giờ chưa từng thật sự cao hứng. Nhưng ta không làm ra bộ dáng đó, tổ mẫu sợ là càng khó chịu với tổ phụ, cha mẹ cũng không thể sinh ra hiềm khích với tổ phụ... Nhà chúng ta luôn hòa hợp với nhau, hòa thuận vui vẻ này, ta sao nhẫn tâm làm cho bọn họ vì một mình ta, từ đây không sống yên được?"

Thái Ca đau lòng nói: "thật ủy khuất cô nương. Nhưng cô nương, ngài nếu không đồng ý, vì sao không nói với hầu gia mọi người? Bọn họ còn có thể nghĩ biện pháp..."

"Thánh chỉ đã hạ, đối phương là Trần Nam vương có được đề tâm, có ân cứu mạng với tổ phụ, chúng ta còn có đường sống mà đòi ý?"

Thái Ca lắp bắp nói không ra lời. Dù nàng làm nha hoàn cũng minh bạch, kết cục đã định.

"Được rồi, ta không sao." Lâm Cẩm Nghi thấy Thái Ca đau lòng không chịu được, nói: "Gả cho ai mà không gả đâu? Nương lúc trước muốn gả ta vào Gia Định hầu phủ, ta và Tống Diên Hi tổng cộng mới gặp hai lần, hiểu biết về hấn còn không bằng Trần Nam vương đâu."

Nàng tự khoe vẫn là hiểu biết nhiều về Tiêu Tiềm, Tiêu Tiềm không phải người khó ở chung, tuy rằng tâm ý của hấn luôn khó dò, nhưng sau này nàng gả vào Trần Nam vương phủ, hấn là sẽ không khó chịu. Ngược lại Gia Định hầu phủ càng tràn ngập nhiều chuyện không biết.

Như vậy tự mình an ủi một phen, trong lòng nàng cũng dễ chịu không ít.

Lúc này trong Gia Định hầu phủ, Gia Định hầu, Gia Định hầu phu nhân và ba con trai cùng nhau ngồi nói chuyện.

Biết tình huống trong cung rồi, Gia Định hầu phu nhân không thể không oán trách Gia Định hầu: "Ông nói xem, ông vào cung dự khánh công yến, đem tức phụ đã định cho lão tam chúng ta cũng bồi theo!"

Gia Định hầu không hờn giận nhìn bà một cái, nói: "Bà làm nữ nhân trong nhà biết cái gì? Lúc đó tình huống như vậy ta có thể nói gì? Trần Nam vương đối với ta có ân. Đó là ý tứ thánh thượng, nghịch ý hấn, hầu phủ chúng ta có thể có ưu việt gì?"

Gia Định hầu lần này phong thường cũng là trong vòng ba đời không bị tập tước giáng chức. Tất cả mọi người minh bạch ý nghĩa là gì, so sánh lại, mất một cửa hôn sự chưa định thân của Tống Diên Hi, cũng không tính cái gì.

Đại công tử Tống Diên Thanh cũng mở miệng khuyên nhủ: "Nương, cha nói có đạo lý. Đại trượng phu lo gì không có vợ, tam đệ nhân phẩm bộ dạng như vậy, ngài còn lo hấn không có cửa hôn nhân tốt?"

Gia Định hầu phu nhân nhìn Tống Diên Hi một cái, Tống Diên Hi luôn cúi đầu không nói, trong nhà ba con trai, con trai này tiền đồ được xem trọng nhất, Gia Định hầu phu nhân đương nhiên không lo hấn tìm không ra nàng dâu, nhưng vẫn tiếc hận nói: "Cẩm Nghi cô nương kia ta nhìn lâu như vậy, không có chỗ nào ta không vừa lòng, ai, cũng là hai hài tử không có duyên phận đi..."

Thánh chỉ đã hạ, Gia Định hầu phu nhân trong lòng không đồng ý, cũng chỉ đành tiếp nhận sự thật.

Toàn gia cùng nhau nói vài lời, Tống Diên Thanh, Tống Diên Minh cùng Tống Diên Hi đều lui ra ngoài.

Tống Diên Hi toàn bộ quá trình một câu không nói, ngược lại giống người không thèm đếm xỉa.

Tổng diễn Thanh so với hắn lớn hơn rất nhiều, không nhìn ra cái gì không thích hợp, sau khi rời khỏi đây lại tiếp tục về đi xử lý công vụ.

Nhị công tử Tổng Diễn Minh cùng với Tổng Diễn Hi tuổi tương đương, ở cùng nhau nhiều nhất, hiểu biết nhau cũng nhiều.

Tổng Diễn Minh nhìn ra hắn không thích hợp, ôm lấy vai hắn trấn an nói: "Việc đã đến nước này, trong lòng ngươi khó chịu cũng vụ sự vô bổ. không bằng thấy rõ, như đại ca nói, đại trượng phu lo gì không có vợ. Mất cửa hôn nhân này, sau này còn có chỗ tốt hơn đang chờ ngươi."

Tổng Diễn Thanh và Tổng Diễn Minh đều thành hôn đã lâu, hai người thê tử đều là lệnh cha mẹ, lời mai mối, trước khi thành hôn cũng gặp mặt thê tử của mình một lần, thành hôn rồi coi như cũng hòa thuận mãi mãi.

Tổng Diễn Hi từng cũng cảm thấy việc hôn nhân như vậy cũng rất tốt, nhưng đến lúc ở núi Lạc Thanh gặp Lâm Cẩm Nghi, sau này lại nàng chính là nương cho hắn làm tức phụ tương lai... Lúc đó may mắn mừng thầm, hắn hiện tại khó có thể quên.

Mới hai ngày trước, nương hắn còn nói, việc hôn nhân của hắn và Lâm Cẩm Nghi sắp định rồi, bảo hắn thu hồi tâm chuẩn bị đi qua.

Lúc đó hắn trở về hưng phấn một đêm không ngủ.

Cũng không đến một buổi sáng, nàng đã là danh hoa có chủ, phải gả cho người kia.

hắn đến bây giờ còn có chút không thể chấp nhận, chỉ cảm thấy mình có giấc mộng hoang đường.

Tổng Diễn Hi vô tâm ứng đối hai câu, nói mình muốn yên lặng một chút, tạm biệt cùng Tổng Diễn minh, trở về viện mình.

Trong viện gã sai vặt và thư đồng thấy hắn thất hồn lạc phách trở về, đều thập phần có nhãn lực không tiến lên quấy rầy.

Tổng Diễn Hi đàn độn ngồi trước bàn học, cầm lấy sách lúc trước đọc một nửa, cứ nhìn mãi đến mặt trời lặn, cũng không xem vào một câu.

Sắc trời tối dần, thư đồng thấy hắn vẫn cứ ngồi yên trước bàn học, khinh thủ khinh cước vào nhà châm một loạt nến, miệng khuyên nhủ: "Công tử đọc sách cũng phải cẩn thận mắt mình, cẩn thận đừng để hỏng mắt."

Ánh nến được châm lên, trong phòng sáng ngời.

Thư đồng thấy Tổng Diễn Hi không lên tiếng trả lời, liền đánh bạo ngẩng đầu nhìn một cái, lại phát hiện công tử nhà hắn không biết thế nào xem sách đến đỏ hốc mắt...

Nếu gần đây tâm tình tốt nhất, đương nhiên chính là Tiêu Tiềm.

Từ lúc hắn ở khách công yến trong cung trở về, bước đi so với trước nhẹ nhàng không ít.

Lúc này hắn trọng thương vẫn chưa khỏi hẳn, ngày ngày đều phải dùng thuốc uống và bôi thuốc trị thương.

Vương Đồng phụ trách đổi thuốc cho hắn, mỗi lần coi bỏ băng vải, nhìn miệng vết thương ghê người kia, hắn đều thập phần không đành lòng, đồng thời còn có chút không yên. Vương gia nhà hắn luôn luôn lấy một thân võ nghệ xuất chúng làm vinh dự, ngự y lại nói lần này hắn bị thương hiểm yếu, không có một năm tái tĩnh dưỡng là không thể động võ... Bởi vậy vương gia nhà hắn tâm tình luôn không được tốt, cơ hồ có thể nói là từ hi giận không hiện ra sắc mặt, biến thành hi nộ vô thường.

Nhưng đã nhiều ngày, lúc đổi thuốc, vương gia nhà hắn phối hợp thần kỳ, đôi khi hắn hơi chậm một khắc, còn phải người đến thúc giục. Lúc hắn đổi thuốc, còn nghe vương gia hỏi ngự y có biện pháp nào hết khả năng khiến cho nhanh khỏi hẳn, bộ dáng kia lòng như lửa đốt, đừng nói cái khác...

Bất quá liên tưởng tới vương gia nhà hắn âm thầm bày bố chuyện thánh chỉ tử hôn, Vương Đồng cũng đoán được một ít.

Nhưng hắn vẫn có chút không rõ, vương gia nhà hắn cũng không phải lần đầu thành hôn, lúc này đáng giá như vậy sao.

Đương nhiên trong phủ Trần Nam vương, sờ không rõ tâm ý Tiêu Tiềm cũng không chỉ có một Vương Đồng.

Nhụy Hương nhiều ngày phụng mệnh Tiêu Tiềm, một lần nữa bỏ trí tàng Hương Uyển. Hạ nhân Tàng Hương Uyển đều biết trong vương phủ sắp nghênh đón nữ chủ nhân khác, nhất thời thập phần không yên. Các nàng đều là người cũ hầu hạ nguyên phi đã mất, nếu tân vương phi không dễ sống chung, các nàng đương nhiên cũng không dễ chịu.

Nhụy Hương là người kín miệng, mặc cho các nàng hỏi thăm thế nào, nàng chỉ đáp không biết, chỉ nói bất luận tân vương phi tính tình như thế nào, các nàng chỉ đề ý làm tốt bổn phận của mình là được.

Kỳ thật cũng không phải nàng một chút gió cũng không chịu hờ, thật sự là nàng và Lâm Cẩm Nghi cũng chỉ có duyên vài lần, hiểu biết rất ít.

Tất cả hạ nhân đều đánh trống trong lòng, nàng làm sao không thể? Chỉ ngóng trông tân vương phi kia có thể thanh tỉnh xử lý công việc, vạn không cần giống như vương phi trước, cho vương gia bọn hắn thêm phiền toái...

Tác giả có chuyện muốn nói: chương sau thành thân ~~~

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Tiêu Tiềm điên cuồng bồi bổ, từ trước sức ăn không lớn, bây giờ hẳn hẳn là không thể một ngày ăn tám bữa

Ngự y cũng không dám khinh thường, sợ hắn làm quá phát sinh chuyện gì, mỗi ngày đều cẩn thận nghiên cứu nguyên liệu nấu đồ ôn bổ và tính toán được liệu cần dùng.

Cứ như vậy, qua hai tháng, Tiêu Tiềm tuy rằng không thể động võ, thoát nhìn so với thường nhân không có gì khác.

Lúc trước Phong Khánh đề nghị rằng hạ chỉ tứ hôn, nhưng không nói rõ hôn kỳ, muốn chờ Tiêu Tiềm thân mình kháng phục mới cho bọn họ thành hôn.

Lúc Tiêu Tiềm tự khôi phục không sai biệt lắm, dâng sớ con xin chỉ định hôn kỳ.

Phong Khánh để không làm khó hắn, định hôn kỳ vào đầu xuân năm sau, trước mắt còn gần nửa năm, cũng cho hai nhà một ít thời gian chuẩn bị.

Tiêu Tiềm không có gì phải chuẩn bị, dù sao hắn gia đại nghiệp đại, phía dưới bận một đống lớn việc, nhưng Vinh vương gia chương quản nội vụ phủ và hắn quan hệ tốt, gấp gấp giúp hắn thu xếp.

Bên chỗ Lâm Cẩm Nghi, tuy rằng Tô thị không đồng ý của hôn nhân này, nhưng mà thể diện nên có cũng phải có. Tứ hôn ý chỉ đã hạ, Tô thị vội vàng giúp nàng làm đồ cưới, nghe nói hôn kỳ định ra, nhất thời lại bận chân không chạm đất.

Bất quá cũng may rất nhiều vật dụng cần thiết, từ sau khi sinh Lâm Cẩm Nghi, bà đã bắt đầu chuẩn bị, chỉ thiếu một ít đồ tế tóa, mấy tháng nhanh đuổi chậm đuổi, cũng không sao.

Lâm Cẩm Nghi mấy ngày này cũng không có chuyện gì làm, bị Tô thị ép bắt đầu khâu đồ cưới.

Nàng tú nghệ vốn bình thường, hóa ra tiểu biểu muội lại không làm nhiều việc chăm tuyền, bởi vậy nàng cũng coi như lần đầu, chỉ làm giá y, thứ khác là vài tú nương tài nghệ siêu quần được mời đến phủ đang vội sống vội chết.

Trung Dững hầu phu nhân luyện tiết Lâm Cẩm Nghi nhất, mỗi ngày nàng đi thỉnh an, Trung Dững hầu phu nhân đều kéo tay nàng nói một hồi lâu. nói đến chỗ tình cảm, còn lệ giã tung hoành, bà đã không còn một ngoại tôn nữ tâm can, nếu Lâm Cẩm Nghi có thể nào, cái mạng già này của bà cũng sẽ không còn.

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị luôn trấn an bà, sợ bà vì cảm xúc dao động mà phát bệnh.

Nhoáng một cái đã đến tháng chạp, mừng năm mới.

Năm trước giờ phút này, Tô thị có thai, Lâm Cẩm Nghi bận không thấy chân. Năm nay thực thanh nhàn, Tô thị không để nàng xử lý một chút công việc nào, nói là sau này đi Trấn Nam vương phủ, có rất nhiều lúc bận, chẳng bằng thừa dịp còn ở nhà làm cô nương thì cố khoan khoan khoái khoái.

Lâm Cẩm Nghi vài lần muốn giúp Tô thị chia sẻ một ít, đều bị bà cản trở, dứt khoát mừng rỡ thanh nhàn. Mỗi ngày ở trong phòng khâu đồ cưới, ngồi một lúc đi viện Tô thị trêu đùa tiểu A Hi, ngày qua có thể nói là thoải mái vô cùng.

Rất nhanh đến cửa ải cuối năm, Tô thị lần này kết năm làm phá lệ náo nhiệt, trăm bận bên trong lại thường xuyên bớt chút thời gian tự mình làm rất nhiều món ngon, đương nhiên không phải vì người khác, mà vì Lâm Cẩm Nghi ở Trung Dững hầu phủ qua một ngày tết cuối cùng.

Nhưng thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, rất nhanh, hôn kỳ của Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm đã gần ngay trước mắt.

Lâm Cẩm Nghi làm cô nương đợi gã, nhưng một chút cũng cao hứng không có.

Ở Trung Dững hầu phủ hai năm, cảm nhận được nơi này mọi người thật tình thật lòng quan tâm, đối với việc mình từng cùng mọi người xa lạ, nàng cảm thấy tiếc nuối hồi hận sâu sắc, nay thật sự không muốn cứ như vậy tách rời.

Nhưng bất đắc dĩ ngày tháng trôi nhanh, dù không bỏ được cũng chỉ có thể để thời gian trôi đi.

Mùng một tháng ba, Lâm Cẩm Nghi mặc đại trang, đầu đội mũ phượng, chòm khăn lụa, khoác khăn quàng vai đỏ tươi như lửa.

Lúc bái biệt trưởng bối Trung Dững hầu phủ, nàng và Tô thị, Trung Dững hầu phu nhân khóc thành một đoàn, cả Trung Dững hầu và Lâm Ngọc Trạch hai nam tử cũng không nhịn được đỏ hốc mắt.

Mãi cho đến khi người săn sóc đầu thúc dục ba lần, mắt thấy giờ lành sắp hết. Lâm Cẩm Nghi mới lưu luyến không rời chia tay, được Lâm Bác Chí công lên kiệu hoa.

Lâm Cẩm Nghi một tay cầm quả táo, một tay đỡ bình ngọc, một đôi mắt sưng đỏ ngồi vào kiệu hoa.

Bên tai là tiếng đội ngũ đón dâu diễn tấu sáo trống, cùng đám dân chúng vây xem náo nhiệt.

Nàng ngồi kiệu hoa hai lần, gã hai lần cho cùng một người, cảm thấy có chút buồn cười, cũng cười không nổi.

Tiêu Tiềm mặc hi phục đỏ thẫm, cưỡi một con ngựa lưng câu thiên lí mảy đen tuyền, đi đầu đội ngũ.

Hôm nay trên mặt hắn tràn đầy ý cười, khí chất tối tăm trở thành hư không, dân chúng bên đường lớn tiếng chúc mừng, hắn còn có thể mỉm cười gật đầu đáp lại.

Cứ như vậy đội ngũ đón dâu vòng quanh mấy con đường chính trong kinh thành ba vòng, trước giữa trưa đưa kiệu hoa vào Trấn Nam vương phủ.

Trấn Nam vương phủ ngày này giăng đèn kết hoa, khách nhân đến ăn tiệc mừng cũng nói liên không dứt, náo nhiệt phi phàm.

Lâm Cẩm Nghi hạ kiệu hoa rồi, được người săn sóc đầu mang vào tân phòng.

Tân phòng chính là chủ ốc của tằng Hương Uyển, Lâm Cẩm Nghi mặc dù ở dưới khăn đỏ, nhưng nàng ở Trấn Nam vương phủ nhiều năm, từ cửa chính đi đến tằng Hương Uyển dù nhắm hai mắt cũng biết. Huống chi tằng Hương Uyển này bài trí biến hóa thế nào, nàng nhìn ở dưới khăn đều nhận ra được.

Bất quá đến cùng là tân phòng, chủ ốc này cũng không phải bất biến, ít nhất cái giường nàng ngồi đã không là cái giường Từ Đan khắc giọt nước, mà là Tô thị chuẩn bị giường gỗ mun trạm kim bảo tượng.

Vào tân phòng, Nhụy Hương tiến lên hỏi Lâm Cẩm Nghi khát nước không, đã đói bụng chưa.

Lâm Cẩm Nghi buổi sáng chưa ăn gì, vừa ở bên trong kiệu xóc nảy ngồi nửa buổi sáng, quả thật đã là bụng đói kêu vang. Nàng gật đầu, muốn nước trà và điểm tâm.

không bao lâu, Nhụy Hương từ phòng bếp nhỏ bưng lên một đĩa hạt dẻ cao và một chén trà hoa cúc hạ hỏa.

Hạt dẻ cao làm thập phần khéo léo, vừa vụn một miếng, lúc ăn sẽ không dính vào son trên miệng. chén trà hoa cúc có một ống hút bằng trúc, uống cũng rất thuận tiện.

nha hoàn hồi môn đi theo Lâm Cẩm Nghi là Thiên Ti và Thái Ca, hai người lúc trước còn lo lắng hạ nhân Trấn Nam vương phủ sẽ không để ý, lúc này nhìn Nhụy Hương tỉ mỉ chuẩn bị mấy thứ này, không khỏi nhìn nhau cười, tạ xong, một người dứt điểm tâm, người còn lại dứt nước trà.

Lâm Cẩm Nghi ăn mấy thứ, cũng cảm nhận được Nhụy Hương cẩn thận săn sóc. Nàng ấy tới bây giờ đều như thế, tuy ngày trước hầu hạ cũng không biểu lộ tình cảm với mình, nhưng mọi chuyện đều làm thoả đáng cẩn thận, không thể tìm ra sai lầm.

Hôn lễ cử hành lúc hoàng hôn, Lâm Cẩm Nghi ăn no bụng rất nhanh liền buồn ngủ. Bất đắc dĩ mũ phượng trên đầu nàng điểm đầy đá quý, trân châu, ít nhất cũng hơn mười cân, đội như vậy muốn nhắm mắt một lát cũng không được.

Sau này vẫn là Thiên Ti và Thái Ca thấy nàng đã lâu không ra tiếng, nghĩ nàng hơn nửa là mệt, mỗi người một bên nâng mũ phượng.

Lâm Cẩm Nghi trên đầu nhẹ hơn, rất nhanh dựa vào Thiên Ti trên ngủ.

Cứ như vậy ngủ một giấc, thanh tỉnh lại, rất nhanh đến hoàng hôn.

Người săn sóc dẫu lại vào, đỡ nàng ra khỏi Tầng Hương Uyển, đi chính đường tiền viện. Chính đường ngồi đầy tân khách, tiếng nói chuyện và tiếng cười không dứt bên tai.

Lâm Cẩm Nghi cũng không luống cuống, được người săn sóc dẫu đỡ đứng ở bên cạnh Tiêu Tiềm, trong tay cầm một đoạn hồng trù.

Phụ mẫu Tiêu Tiềm đều không còn, lần này Phong Khánh đế và hoàng hậu đích thân tới, huynh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, đảm đương làm trưởng bối.

Lâm Cẩm Nghi choáng váng mơ hồ, nghe xướng bài đường cùng với Tiêu Tiềm, tân khách bên cạnh tới chúc mừng nói liên không dứt. Tại nàng ông ông tác hưởng, chỉ cảm thấy đầu nứt ra.

Tiêu Tiềm thấy nàng bài đường xong đứng lên, cước bộ có chút lảo đảo, liền tự đỡ cổ tay nàng một phen, sau đó để người săn sóc dẫu đỡ nàng đi xuống nghỉ ngơi.

Trở lại tầng Hương Uyển lý, Thiên Ti ra tiếng thân thiết nói: "cô nương mới vừa rồi như đứng không yên, là thân mình không thoải mái?"

Lâm Cẩm Nghi dậy thật sớm, vừa khóc suốt, một thân mặc xiêm y trang sức nặng nề ngồi cả ngày, trước mắt trên người chỗ nào cũng đau nhức không được. Nhưng nàng cũng đã hai lần xuất giá, biết nữ tử xuất giá đều vất vả như vậy, không đáng kêu khổ kêu mệt, chỉ nói: "Ta không sao, người để ta dựa vào là tốt rồi."

Thiên Ti đau lòng không được, cái gì cũng không làm, chỉ có thể đứng ở bên cạnh để nàng dựa vào.

Cũng may nàng ngồi vào chỗ của mình không bao lâu, Nhụy Hương liền tới, còn nói: "Vương gia nói hôm nay thánh thượng đích thân tới, tiệc mừng dâng trước sợ là một chốc chưa kết thúc. Sợ ngài đói mệt mỏi, bảo nô tì đến hầu hạ ngài thay quần áo trước."

Khăn đỏ của tân nương từ trước đến nay đều phải có chú rể đến mở. Dựa theo quy củ, Tiêu Tiềm nếu không vào động phòng, Lâm Cẩm Nghi cứ như vậy đợi

Thiên Ti và Thái Ca đương nhiên muốn Lâm Cẩm Nghi thoải mái hơn, nhưng làm như vậy lại có chút không hợp, cũng là điềm xấu, hai người nhất thời không quyết được, đành hỏi ý tứ Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Vậy phiền toái Nhụy Hương cô nương." Dù sao cũng không phải đại cô nương lên kiệu hoa lần đầu, lần trước xuất giá, nàng đội mũ phượng ngồi chờ Tiêu Tiềm đến nửa đêm, ngày thứ hai cổ cũng không nâng nổi, ở trên giường nằm đủ hai ngày mới trở lại bình thường. Trước mắt có thể có cơ hội khoan khoái, nàng đương nhiên không muốn bỏ qua. Dù sao lần trước nàng theo quy củ, cũng không thấy may mắn chỗ nào.

Nhụy Hương nói một tiếng không dám, đỡ nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, xốc khăn, bỏ mũ phượng xuống, sau đó lại mở tủ quần áo, chọn một bộ ở nhà màu đỏ thẫm ra thay cho nàng.

Lúc này, Lâm Cẩm Nghi nhân cơ hội lại đánh giá bài trí trong phòng một phen, như nàng suy nghĩ, trong phòng hết thấy quả nhiên không thay đổi, ngay cả bàn trang điểm của nàng từ trước, bảo bối đồ trang sức của nàng đều bày ra chói lọi.

Nàng không khỏi lo lo ngại ngại, thăm nghĩ Tiêu Tiềm cũng rộng tâm, như vậy mình mặc trang phục bày đồ của vợ cũ, sẽ không sợ "Tân vương phi" này mất hứng sao?

Đội xiêm y xong, Nhụy Hương lại một lần nữa trùm khăn đỏ lên đầu Lâm Cẩm Nghi, đỡ nàng về trên giường ngồi ổn, nói: "Vương gia nói sẽ nhanh chóng cùng ngài dùng tịch thực, nếu ngài đói bụng, muốn ăn cái gì thì phân phó, nô tì trước cho người làm để ngài lấp bụng."

Lâm Cẩm Nghi ở dưới khăn đỏ động đập cổ, cảm thấy nhẹ nhàng không ít, cũng không khách khí với Nhụy Hương, gọi một món tôm phi thủy bóc vỏ, một món cải dầu xào, còn muốn một chén mì gà

Nhụy Hương thật không nghĩ tới nàng một chút cũng không có thẹn thùng của tân nương mới gả, còn có khuôn có dạng hỏi đồ ăn. Trong lòng một trận kinh ngạc, tân vương phi này làm sao biết đầu bếp trong phủ có vài món đặc biệt? Bất quá nàng cũng không phải người nhiều chuyện, đáp ứng rồi cho người đi phòng bếp chuẩn bị.

Tác giả có chuyện muốn nói: tác giả: rộng tâm chính là người a, Cẩm Nghi!

Chương sau mọi người biết, nhập động phòng...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Chính sảnh ở tiền viện, qua ba tuần rượu, Phong Khánh đế và hoàng hậu bãi giá hồi cung. Tiêu Tiềm cung tiễn bọn họ ra ngoài, lại trở về tiệc mừng ngồi một lát.

Trong tiệc người uống rượu giỏi không ít, Phong Khánh đế vừa đi, không khí đương nhiên càng thêm sinh động. Mọi người nâng chén càn chén, nói chuyện cười đùa, càng tận hưởng.

Tiêu Tiềm ngày hôm nay lại không thể uống rượu, tân khách đều biết hắn trọng thương mới khỏi, thập phần biết điều không tới mời rượu.

Mất thấy canh giờ cũng không sớm, Tiêu Tiềm giờ chén rượu kính Trung Dũng hầu và Lâm Ngọc Trạch một lần, cứ như vậy cáo từ, để hạ nhân trong phủ chiêu đãi bọn họ.

Người đương thời thích nhất giúp vui náo động phòng, nhưng lấy thân phận địa vị Tiêu Tiềm hôm nay, cũng không ai dám đi náo động phòng với cùng, các tân khách chỉ trơ mắt nhìn hắn đi.

Tiêu Tiềm ra khỏi chính sảnh, bị gió lạnh ban đêm thổi, vốn không say lắm lập tức tan thêm phân nửa.

Hắn vẫn nhớ được lần trước thành thân, vương phi của hắn ngày thứ hai một nằm trên giường, đáng thương hê hê la hét xương sống, thắt lưng và cổ đều đau. Xương sống, thắt lưng là do hắn, cổ đau đương nhiên là mang mũ phượng nặng trĩu. Cũng không biết lần này nàng có mệt hay không, Nhụy Hương tuy rằng thay hắn truyền lời, nhưng nàng tính tình có chút cố chấp, nếu cứ kiên trì ý mình, cũng không phải Nhụy Hương có thể khuyên được. Nghĩ như vậy, Tiêu Tiềm cước bộ càng nhanh hơn.

Trong Tàng Hương Uyển, người săn sóc dậu canh giữ ở cửa, thấy hắn trở về liền ân cần cười nói: "Vương gia đã trở lại..."

Còn không đợi bà ta tiếp tục nói, Tiêu Tiềm đã giơ tay lên, nói: "Người đi xuống đi, trong phòng tự có người hầu hạ."

Nào có tân hôn động phòng không cần người săn sóc dậu chúc mừng, người săn sóc dậu nhất thời do dự, nhưng cũng không dám làm trái hắn, lên tiếng trả lời đi ra.

Tiêu Tiềm vào phòng, liền nghĩ thấy mùi thức ăn trộn lẫn mùi sữa ngọt ngào. Nghĩ cũng biết là Lâm Cẩm Nghi ở trong phòng ăn gì đó, các món cũng không ít.

Hắn nheo mắt, trong lòng buồn cười, nàng cũng không khách khí.

Chờ hắn đi tới giường nhìn chăm chú, sắp cười lại biến thành bất đắc dĩ —— chỉ thấy nàng trùm khăn đỏ, đang dựa vào nha hoàn ngủ say, nha hoàn kia thấy hắn đến, nhẹ nhàng kéo nàng, nàng cũng không tỉnh.

Tiêu Tiềm bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Quên đi, để nàng ngủ tiếp một lát."

Thiên Ti mặt đều nhú lại, cô nương nhà nàng ăn xong mì gà, lại ăn một chén tô lạc, ăn xong liền ngủ say. Trước mắt cứ nhiên gọi không tỉnh, quả thật có chút không hợp.

Tiêu Tiềm ngồi vào chỗ của mình ở trước bàn tròn trong phòng, Nhụy Hương dâng trà nóng, nhẹ giọng nói: "Vương phi mới vừa rồi đã dùng xong vài món, vương gia có cần truyền đồ ăn?"

Tiêu Tiềm lúc trước không ăn gì, nhưng uống hơn nửa bụng rượu, liền gật đầu nói: "Bảo đầu bếp đơn giản làm một chút, ta tùy tiện ăn là tốt rồi."

Nhụy Hương đáp ứng, vừa định xoay người đi ra ngoài, Tiêu Tiềm lại nghĩ đến cái gì, nói: "Cũng đừng phiền toái, theo lúc trước vương phi đã dùng, cho ta thêm một phần là tốt rồi."

Hắn muốn đồ giống nhau, trong phòng bếp nguyên liệu nấu ăn đều còn, làm đương nhiên phá lệ nhanh hơn. không bao lâu, đồ ăn và mì nước đều lên bàn.

Tiêu Tiềm vừa cầm lấy chiếc đũa, chợt nghe Lâm Cẩm Nghi bắt mồm mớ hồ than thở: "Thiên Ti, người hoàng cái gì a? Một sao? Ta đổi sang dựa vào Thái Ca đi." Hiện nhiên nàng cũng không biết Thiên Ti cố ý đánh thức nàng, còn tưởng rằng Thiên Ti mệt mỏi không thắng người được.

Thiên Ti quần bách nói: "cô nương, đã là lúc nào rồi. Vương gia đã đến!"

Lâm Cẩm Nghi giật mình một cái, mới phản ứng được tình cảnh trước mắt.

Tiêu Tiềm cũng không vội dùng cơm, đứng lên đi tới trước giường, cười nói: "Nàng tỉnh? Ta phải nhắc khăn trùm."

Lâm Cẩm Nghi mơ hồ không rõ lên tiếng.

Tiêu Tiềm liền cầm đòn cân đặt trong khay bên cạnh, nhắc khăn đỏ lên.

Khăn trùm đầu bỏ ra, hắn thấy rõ nàng, mũi ngọc môi son, mày ngài mắt hạnh, làm tân nương t ti mỉ rang dung càng nổi bật, có vẻ phá lệ mình diễm kiều mị, so với nàng lúc trước bộ dáng còn đẹp hơn ba phần.

Bất quá ánh mắt tân nương hắn còn sung đỏ, vẻ mặt cũng lười biếng, không có sung sướng và chờ mong tân hôn.

Bất quá không sao, Tiêu Tiềm cũng không thêm đề ý —— lần này nàng không l ô m hi vọng với hắn, không muốn chủ động, như vậy sau này đổi thành hắn là được. Hắn mặt mày cong cong cười nói: "Tân nương của ta bộ dáng thật là đẹp mắt."

Lâm Cẩm Nghi tĩnh ngữ, cũng không nghe ra lời này có gì không thích hợp, chỉ hồ nghi nhìn Tiêu Tiềm một cái. Hắn còn có lúc khen người?

Tiêu Tiềm thả đòn cân, lại hỏi nàng: "Ta cho người dâng đồ ăn, nàng muốn dùng một chút không?"

Lâm Cẩm Nghi mặc dù trước khi hắn trở về đã ăn no, nhưng không thể chậm trễ hắn, liền đứng lên đi tới bàn tròn.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Tiêu Tiềm lại cầm lấy đĩa.

Lâm Cẩm Nghi ăn không vào, chỉ chọn điểm tâm tùy tiện ăn một ít.

Trong phòng nhất thời cực kỳ yên tĩnh, hai người ở chung, bầu không khí không giống vợ chồng tân hôn, mà như vợ chồng già.

Lâm Cẩm Nghi trong lòng hơi động, kỳ thật quả thật là vợ chồng già, dù sao trong lòng nàng không có một chút dao động.

Tiêu Tiềm làm việc gì cũng chăm chú, dù ăn cơm cũng tập trung. Lâm Cẩm Nghi nhàm chán vô nghĩa, vụng trộm dùng dư quang nhìn hắn một cái, hắn mặt mày đẹp hơn không ít, nhưng vẫn như trước cảm thấy râu, xương gò má cao, thần sắc có bệnh. Nhưng ngày hôm nay hắn mặc cát phục đỏ, đầu mày đuôi mắt giãn ra, khí chất tối tăm biến mất. Khuôn mặt gầy ngược lại có vẻ tuấn tú hơn.

"A? Nàng nhìn ta làm gì?" Tiêu Tiềm quay mặt sang hỏi, "Nhìn ta no được sao?"

Lâm Cẩm Nghi trên mặt xấu hổ, thu hồi tầm mắt, "Ta đã ăn no."

Tiêu Tiềm buồn cười nói: "Nàng không đợi tân lang như vậy, tân nương một mình ở trong tân phòng ăn no, thật đúng là độc nhất Đại Diệu chúng ta."

Lâm Cẩm Nghi bĩu bĩu môi, nói: "Là người bảo Nhụy Hương đến truyền lời, cũng không phải ta tự chủ trương."

Biểu cảm nhỏ này, từ trước thường xuyên xuất hiện trên mặt nàng. Hơn nữa thường thường còn là lúc làm chuyện xấu.

Tiêu Tiềm cười khẽ, nói: "Phải, nàng nói rất đúng, là ý tứ của ta."

Sau khi ăn xong, hai người uống rượu hợp cần, đều tự đi rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Lâm Cẩm Nghi đỡ xuống đại trang tân nương, hiện ra da thịt thiếu nữ vốn vô cùng mịn màng. Thiếu vài phần thành thực, lại thêm nhiều hơi thở thanh xuân tươi trẻ.

Nàng thay một bộ tắm y trắng, phía dưới là một cái quần rộng màu vàng. Bộ xiêm y này nàng vẫn mặc ở Trung Dũng hầu phủ, cố ý mang tới, lúc đó Tô thị còn ngăn cản nói loại xiêm y này rất trẻ con, không thích hợp mặc sau thành hôn. Nàng vẫn cảm thấy không có gì, dù sao cũng không trông cậy vào Tiêu Tiềm thế nào, chính mình thoải mái quan trọng nhất, Tô thị không nói được nàng, đành phải để nàng mang đi.

không lâu, Tiêu Tiềm tắm rửa xong, mặc tắm y bằng lĩnh rộng màu nguyệt bạch từ tịnh phòng đi ra.

Thấy Lâm Cẩm Nghi đã mặc đồ xong, hắn rõ ràng sững sốt, hỏi: "Nàng chuẩn bị mặc thế này?"

Lâm Cẩm Nghi cúi đầu nhìn mình, nói: "Có cái gì không đúng? Ta ở nhà vẫn mặc như thế này."

Ở nhà mặc như vậy, đêm động phòng hoa chúc cũng mặc như vậy, đây mới là vấn đề lớn a!

Lâm Cẩm Nghi mặc kệ hắn nghĩ cái gì, đá giày thêu, đi lên giường.

Tiêu Tiềm nhìn Nhụy Hương một cái, Nhụy Hương tiến lên nhẹ giọng xin lỗi: "Nô tì đã chuẩn bị tắm y cho vương phi, nhưng vương phi cố ý muốn mặc đồ của mình mang từ Trung Dũng hầu phủ đến, nô tì cũng không có cách nào..."

Tiêu Tiềm gật gật đầu, nói: "Các người đi xuống trước đi."

Nhụy Hương cùng Thiên Ti, Thái Ca mọi người phúc thân, lui ra ngoài.

trên giường chỉ có một cái chăn gấm uyên ương nghịch nước, Lâm Cẩm Nghi đã nằm vào bên trong giường, lúc này không có động tĩnh, giống như đang ngủ.

Lúc tắm rửa vốn có chút mơ tưởng hảo huyền, Tiêu Tiềm lúc này cũng đã tỉnh táo lại, thoát hải nằm lên giường.

Nhưng mà lúc hắn muốn kéo chăn sang, lại phát hiện Lâm Cẩm Nghi dùng chăn gát gao quấn lên người, hắn muốn túm cái góc chăn cũng không túm được.

Lâm Cẩm Nghi vốn nghĩ rằng mình có thể bình tĩnh đợi, dù sao nàng và Tiêu Tiềm cũng đồng giường cộng chăn nhiều năm. Về sau Tiêu Tiềm và nàng mới xa lạ, hắn luôn luôn không gần gũi sắc, nàng an bày nha hoàn mỹ mạo đi hầu hạ, còn bị hắn đuổi ra. Hạ nhân Vương phủ từng truyền hắn có bệnh không tiện nói hay không. Nhưng mà lúc Tiêu Tiềm tới gần, hơi thở độc hữu trên người hắn truyền đến chớp mũi, Lâm Cẩm Nghi vẫn nhìn không được dựng lông tơ kêu lên: "Người làm gì?!"

Xem ra cũng không phải không kham chịu chút nào, Tiêu Tiềm nhin ý cười, nói: "Ta ngủ a, ta có thể không?"

Lâm Cẩm Nghi túm chặt chăn gấm trên người, nói: "Giường lớn như vậy, người ngủ bên ngoài là được. Trong hòm xiềng hắn là còn chăn khác, người lấy ra là được."

Tiêu Tiềm giống như nghe cái gì buồn cười, cười nói: "Đêm tân hôn, nàng muốn ngủ riêng với ta?"

Lâm Cẩm Nghi nửa gương mặt giấu trong chăn, chỉ lộ ra một ánh mắt sáng ngời, buồn giọng hờn dỗi nói: "Ta, ta ngủ thích đá chăn, ở nhà cũng luôn ngủ một mình một giường. Người nếu ngủ cùng ta, nửa đêm cảm lạnh sẽ không tốt." nói xong, nàng dừng một chút, lại bổ sung: "Huống chi người trọng thương mới khỏi, vốn cần nghỉ ngơi..."

Tiêu Tiềm quả thực không nói gì, hắn bị thương gân cốt và ngũ tạng, thế nào từ trong miệng nàng, giống như trọng thương không thể hành phòng?

Loại chê bai này, đại khái ai là nam nhân đều khó có thể chịu được.

Tiêu Tiềm hàm hừ xoay người, hai chân quỳ sang hai bên thân mình Lâm Cẩm Nghi, hai tay chống hai bên mặt nàng.

"Nàng có vẻ đang hoài nghi ta không được?" hắn híp mắt, giống một con báo đang đợi bắt mồi.

Hơi thở nguy hiểm trước mặt tràn đến, Lâm Cẩm Nghi cố hết khả năng chui vào trong chăn, lấp bấp: "Ta cái gì cũng không nói! Người này, làm gì vậy? Mau đi xuống!"

Tiêu Tiềm hừ một tiếng, bàn tay to dùng sức kéo, dễ dàng mở chăn ra.

Lâm Cẩm Nghi thét một tiếng kinh hãi, cuống quýt muốn cướp lại, trực tiếp bị hắn đè lên.

"Khí lực của ta nàng cũng biết, trước mắt mặc dù không thể động võ, chế phục một mình nàng vẫn dư dả. Hôm nay động phòng hoa chúc, chẳng lẽ nàng còn muốn ta dùng sức?" Tiêu Tiềm đã có chút mất hứng, hai người luôn luôn là vợ chồng đoan chính, trước mắt cách biệt đã lâu, thật vất vả lại thành một nhà, nàng cư nhiên đề phòng hắn như phòng cướp!

Lâm Cẩm Nghi không có chỗ trốn, chỉ cảm thấy hơi thở của hắn phun lên mặt, cuống quýt che kín mặt đỏ ửng.

Thấy nàng bộ dáng như vậy, Tiêu Tiềm không tức giận nữa, ôn thanh nói: "Đừng náo loạn, chúng ta tốt đẹp không được sao?"

Lâm Cẩm Nghi cắn cắn môi, nghĩ rằng sớm hay muộn việc cần đến sẽ phải đến, dù sao cũng không phải lần đầu, nhất quyết cắn răng, cúi đầu dùng giọng mũi "Ừ" một tiếng.

Tiêu Tiềm thả nhẹ tay chân, cởi bỏ tấm y và dây lưng vốn đã rời rạc của nàng.

Thiếu nữ da thịt trắng nõn giống một khối bạch ngọc dương chi tốt nhất, xuân quang chột tiết, đã lâu không cùng người, hô hấp hắn dồn dập lên. Đây là thể từ hắn từng quen thuộc nhất, trước mắt lại xa lạ, sao có thể nhìn được?

Bất quá đến cùng cố kỵ thân thể nàng là lần đầu xấu hổ, Tiêu Tiềm cũng không vội nhất thời, hết sức ôn nhu lấy tay mon trón từ trước ngực đến eo nàng, chậm rãi một đường đi xuống dưới...

Lâm Cẩm Nghi vốn muốn tùy tiện phối hợp với hắn một lần, nhưng mà tay hắn giống như mang theo hoa lửa, đến lúc nóng bỏng không chịu nổi, không khỏi hừ nhẹ ra tiếng.

Tiêu Tiềm giống như thưởng thức đồ quý, từng chút từng chút vuốt ve nàng từ đầu tới chậm, lại chậm chạp không tiến hành một bước cuối cùng.

Lâm Cẩm Nghi vài lần ưm ra tiếng, trên người càng ngày càng nóng bỏng, xấu hổ giận dữ không chịu nổi, không khỏi thúc giục: "Người nhanh lên."

Tiêu Tiềm vừa cời xiêm y của mình, vừa cười quỷ dị nói: "không thể nhanh được."

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Tiêu Tiềm cời tấm y, lộ ra lồng ngực tinh trắng.

Lâm Cẩm Nghi đỏ mặt nhìn một cái, lại phát hiện trên người hắn có thêm rất nhiều vết thương mới. Trước mắt rõ ràng nhất, chính là chỗ ngực trái có một vết tên bắn chói mắt, tuy đã kết vảy, nhưng nhìn vẫn rất đáng sợ.

Lâm Cẩm Nghi xem thêm một lúc, nhất thời không đành lòng hỏi ra tiếng: "Vết thương này còn đau hay không?"

Tiêu Tiềm loay loan khoe môi, "đã sớm không đau." Sau đó hắn cời quần áo ném về đầu giường, tiếp tục nói: "Trước mắt, cũng không phải lúc nàng quan tâm chuyện này." Dứt lời, liền xốc chăn chui vào.

Ban đêm, đầu mùa xuân, có hơi lạnh.

Nhưng trên người Tiêu Tiềm lại nóng bỏng, hai người dính sát vào nhau, người Lâm Cẩm Nghi cũng xấu hổ nóng lên.

Tiền diễn đã làm đủ, Tiêu Tiềm cũng không cạo xát nữa, dùng đầu gối tách hai chân nàng ra, đẩy người tiến vào.

Tiếp theo cảm nhận được một chỗ ấm áp khít khao.

Lâm Cẩm Nghi cảm thấy đau, không khỏi nhắm mi, hai tay để lên ngực, đẩy hắn.

Tiêu Tiềm ngừng động tác, chờ nàng thích ứng, sau đó cầm hai tay nàng từ trong ngực mình kéo lên vai hắn.

Tạm dừng một lúc lâu, Lâm Cẩm Nghi cũng chậm rãi thích ứng, thân thể trầm tĩnh lại.

Tiêu Tiềm cúi đầu hôn nàng, nàng nghiêng đầu né tránh, hắn cũng không thêm để ý, sửa thành hôn khoe môi nàng, tiếp đó cổ trắng nõn và ngực một mảnh rung động...

Lâm Cẩm Nghi trên mặt dần dần đỏ ửng, trong mắt cũng có một tầng hơi nước, hai chân không tự giác còn quăn lên thắt lưng hắn.

Tiêu Tiềm không ngưng lại nữa, động thân tiến quân thần tốc...

Lâm Cẩm Nghi ưm một tiếng, tiếp theo xấu hổ cắn môi mình.

Tiêu Tiềm thảo phạt bốn phía, nàng cũng chỉ có thể theo động tác hắn nhấp nhô mà vịn vào vòng eo.

Dần dần, hai người phối hợp ăn ý hơn, vui thích khoái cảm cũng nhiều hơn.

Lâm Cẩm Nghi chỉ cảm thấy mình giống một con thuyền bồng bềnh trên biển, theo sóng đông đưa... Sóng kia chợt xa chợt gần, khiến nàng mất phương hướng, mất chính mình.

Qua hồi lâu, Lâm Cẩm Nghi dường như thấy phía chân trời xuất hiện bạch quang, hai mắt nàng nhắm chặt không muốn mở, nhìn phía trên mình Tiêu Tiềm sắc mặt ửng hồng, cái trán đầy mồ hôi.

Giờ khắc này, trong thiên địa dường như chỉ còn hai người.

Nàng rút cuộc không nhờ ngày xưa ân oán tình cừu, gắt gao ôm cổ hắn, kéo hắn về phía mình.

Tiêu Tiềm cảm nhận được nàng chủ động, dán sát và gò má nàng.

Lại một trận kinh thiên động địa, rộng lớn mạnh mẽ, Lâm Cẩm Nghi cảm nhận được cực hạn sung sướng rồi thoát lực, Tiêu Tiềm sau khi phóng

ra một lát, cũng ngã xuống người nàng.

Hai người mồ hôi chảy ròng ròng nhắm mắt một lát, Tiêu Tiềm thoả mãn hôn hôn trán nàng, mới xoay người xuống, nằm bên cạnh nàng.

Lâm Cẩm Nghi từ từ nhắm hai mắt, hô hấp dần dần chậm rãi trở nên bình thản, đúng là mệt nên đã ngủ thiếp đi.

Thân mình Tiêu Tiềm tuy rằng tốt hơn, lúc này cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, bàn tay to duỗi ra, kéo chăn trùm roi xuống bên giường, đắp lên cho hai người, nghỉ ngơi một lát rồi đưa Lâm Cẩm Nghi đi tắm rửa.

Nhưng hắn đến cùng đã quên mình nhiều năm không có trải qua chuyện này, bình thường hắn cũng rất tự hạn chế, chuyện này cũng rất ít làm. Nay vừa thông suốt phóng thích, quả thật là cuồng hoan sau khi ghen thật lâu.

Vì thế vừa ngủ, hai người ngủ luôn đến buổi sáng ngày thứ hai.

Lâm Cẩm Nghi có một giấc mộng, mơ thấy lúc xe ngựa xuất môn gặp chuyện ngoài ý muốn, xe ngựa đổ, đè lên người nàng.

Nàng bị đè không thở được, vì thế tỉnh lại.

Kết quả vừa tỉnh lại, đè nặng lên nàng căn bản không phải xe ngựa, mà là một cánh tay cùng một cái chân dài của Tiêu Tiềm.

tướng ngủ của Tiêu Tiềm, nàng luôn không dám khen tặng, từ trước nàng cũng thường xuyên nửa đêm bị hấn đè tỉnh, nhưng bởi vì thích hấn, nguyện ý nhẫn nại vì hấn, thích ứng một thời gian mới quen. Nay nàng cũng không có phản tâm ý này, lập tức bỏ cánh tay và chân hấn từ trên người mình xuống.

Tiêu Tiềm xưa nay tỉnh ngủ, nàng vừa động, hấn đương nhiên tỉnh lại, lười biếng hỏi: "Giờ nào?"

Bên ngoài nắng đã cao, Lâm Cẩm Nghi ách xì một cái, nói: "không còn sớm nữa."

Tiêu Tiềm lại quay mặt về phía nàng, ôm lấy người, "Ngủ tiếp một lát đi."

Lâm Cẩm Nghi dù muốn ngủ, nhưng vừa thấy tư thế thân mật này nàng rất không thoải mái, thứ hai nàng cảm giác được bụng và phía trên đùi mình dính dính khô khô gì đó, sao còn ngủ được, liền tung chăn ngồi dậy nói: "Vậy ngươi ngủ đi, ta muốn tắm rửa."

Tiêu Tiềm mới nhớ tới mình đêm qua chưa lau rửa cho nàng, chính thứ của mình còn đang dính trên người nàng, trước mắt nàng chần chẫn cảm thấy không thoải mái, cũng ngồi dậy theo, muốn gọi người tiến vào chuẩn bị nước ấm. Nhưng ánh mắt hấn đảo qua, liền nhìn thấy đầu vai Lâm Cẩm Nghi nướt mà lộ ra, ngực cũng như ẩn như hiện một mảnh tuyết trắng, không khỏi còn có chút chần chờ —— dù sao đêm qua cũng không rửa, không bằng bây giờ lại đến một lần?

Ánh mắt hấn nồng cháy nóng bỏng, như muốn ăn thịt người, Lâm Cẩm Nghi sao có thể không cảm thụ được, không đợi động tác của hấn, lập tức mở miệng hô Thiên Ti.

Thiên Ti luôn canh giữ ở gian ngoài, nghe động tĩnh liền vào phòng, cách bình phong hỏi: "cô... Vương phi, ngài tỉnh? có gì phân phó?"

Lâm Cẩm Nghi nói: "Cho người đi tịnh phòng chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa."

Thiên Ti lên tiếng, tự đi làm. Tuy rằng cũng mới đến Trấn Nam vương phủ ngày thứ hai, nhưng qua một đêm, nàng đã quen thuộc hết người ở tầng Hương Uyển. Hạ nhân Tầng Hương Uyển cũng đều gấp gấp biểu hiện, nàng phân phó một tiếng, không lâu tịnh phòng bên kia đã chuẩn bị tốt.

Chính phòng có cửa ngầm trực tiếp thông sang tịnh phòng, Lâm Cẩm Nghi đem tằm y ngày hôm qua bị Tiêu Tiềm ném lên đầu giường mặc lên người, xuống giường đi tịnh phòng.

Tiêu Tiềm lấy hai tay tựa vào đầu giường, ánh mắt nhìn chằm chằm cặp chân trần thon dài, như ẩn như hiện dưới tằm y.

Ai, xem ra muốn như ngày trước tùy thời đều có thịt ăn, còn cần nỗ lực phấn đấu a, hấn bắt đầu đi thăm nghĩ.

Tịnh phòng Tầng Hương Uyển rộng mở sáng ngời, ở giữa có bình phong ngăn cách, một bên là chỗ tắm rửa, bên kia là chỗ đi ngoài.

Lâm Cẩm Nghi quen thuộc đi phía bên kia tắm rửa. Nơi tắm rửa kia giữa phòng, là một cái ao hình vuông xây bằng ngọc thạch. Cho tay vào nước thử độ ấm, nàng cởi tằm y, đi vào ao.

Nước ấm giãn gân cốt, điều dưỡng rất tốt.

Lâm Cẩm Nghi tắm sạch sẽ các thứ dính trên người, sau đó tựa vào bên thành ao ngâm mình.

Thiên Ti ở bên cạnh làm ướt tóc, gội đầu cho nàng.

Lâm Cẩm Nghi hưởng thụ nàng hầu hạ, thoải mái nhắm mắt lại.

một lần tắm rửa sạch sẽ mất khoảng hai khắc, nàng mới từ trong ao đứng dậy, thay một thân trung y mới tinh màu trắng.

Chờ nàng trở lại chủ ốc, Tiêu Tiềm đã không còn ở trên giường, nàng chỉ cho là hắn đi tìm chỗ tắm rửa, cũng không hỏi nhiều, thay một thân áo màu hồng đào thêu đôi hoa chiết chi, bảo Nhụy Hương gọi triều thực.

không bao lâu, cháo chim cúc củ từ gạo tẻ, cùng với tô tước tơ vàng, cuốn như ý cũng món ăn sáng được mang lên bàn.

Hai món điểm tâm, là món đầu bếp trong phủ chuyên môn nấu, nàng từ trước vẫn rất thích, đã lâu không ăn, bây giờ đương nhiên khẩu vị đại khai.

Ăn điểm tâm, dùng xong cháo, Lâm Cẩm Nghi lấy khăn lau miệng, hỏi Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm đại hôn, theo lý sẽ có ba ngày nghỉ, giờ đã không thấy bóng người.

Nhụy Hương đáp: "Nô tì cũng không rõ, mới vừa có thị vệ cho người thông truyền, vương gia nói có việc phải xuất môn, để nô tì hầu hạ vương phi."

Tiêu Tiềm chương quản trung quân đô đốc phủ, tất nhiên là có công vụ xử lý không hết. Lâm Cẩm Nghi cũng không để bụng, gạt đầu chỉ nói mình đã biết.

Dùng xong triều thực, Lâm Cẩm Nghi ở tầng Hương Uyển đi lại.

Bố trí trong chủ ốc không thay đổi, chỗ khác cũng thế.

Trong nháy mắt cảm giác quen thuộc này khiến nàng mê mang, tựa như nàng trùng sinh làm người chỉ là một giấc mộng, kỳ thật từ đầu đến cuối nàng vẫn không rời khỏi nơi này.

Loại mê mang này khiến nàng không thoải mái. Nàng không đồng ý lại làm kẻ ngốc Sầm Cẩm trước kia.

Bởi vậy đi dạo xong, Lâm Cẩm Nghi trở về chủ ốc, muốn tìm Nhụy Hương nói chuyện.

Nhưng Nhụy Hương cũng không ở đây, sau khi lão ma ma quản Trần Nam vương phủ lui xuống, Nhụy Hương bắt đầu quản lý công việc trong phủ, bởi vậy có rất nhiều việc bận. Hôm qua Tiêu Tiềm thành hôn, Nhụy Hương luôn luôn ở Tầng Hương Uyển, hôm nay thấy Lâm Cẩm Nghi đi ra ngoài tản bộ, nàng bớt chút thời gian đi xử lý sự vụ.

Thiên Ti và Thái Ca theo nàng tới, đối với Trần Nan vương phủ có rất nhiều việc không quen thuộc, Lâm Cẩm Nghi muốn tìm nha hoàn trong viện tìm Nhụy Hương truyền lời.

Lâm Cẩm Nghi nhìn một vòng chung quanh hạ nhân hầu hạ trong phòng, liền thấy một nha hoàn nàng quen thuộc từ trước. Nha hoàn này mặt tròn mắt to, mặc một thân bối tử màu thiên thanh, vắn tóc song hoàn kế, trên tai đeo một đôi Đinh Hương vàng nhỏ. Là người từ trước ở bên nàng, bất quá khi đó nàng ấy chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, mặt còn mang theo vẻ trẻ con tròn trịa, trước mắt qua hai năm, đã trưởng thành đại cô nương, thân hình yếu điệu không nói, ngũ quan cũng thanh tú hơn, xem cách trang điểm cũng thẳng làm đại nha hoàn. Lâm Cẩm Nghi còn nhớ rõ tên nàng ấy là "Thủy Vân".

"Thủy Vân, đi tìm Nhụy Hương, giúp ta truyền lời, bảo nàng lập tức tới."

Thủy Vân trong lòng kỳ quái không thôi, các nàng là nha hoàn đều chưa tiến lên báo danh với tân vương phi đâu, vương phi sao biết tên của nàng? Bất quá nàng cũng không dám hỏi nhiều, lên tiếng lĩnh mệnh đi ra.

Thủy Vân mới ra khỏi tầng Hương Uyển, liền gặp Nhụy Hương quay về.

Nhụy Hương nghe nói Lâm Cẩm Nghi đang tìm nàng, liền cùng Thủy Vân bước nhanh vào bên trong.

Lâm Cẩm Nghi thấy Nhụy Hương đã trở lại, cũng không vòng vo, đi thẳng vào đề nói: "Nương ta làm cho ta nhiều đồ cưới, sao trong phòng tất cả đều là đồ cũ từ trước?"

Nhụy Hương liền hỏi bả: "Nhà mẹ đẻ vương phi đưa đồ đặc tới, vương gia đều phân phó người đưa vào kho phòng, nô tì cũng cẩn thận trông coi." nói xong, nàng cũng biết vương gia bọn họ vẫn dùng đồ từ trước của vương phi cũ là không hợp lý, liền bổ sung thêm: "Do vương gia nghĩ các đồ này đã dùng quen, nhất thời không muốn đổi."

Lâm Cẩm Nghi cũng mặc kệ Tiêu Tiềm nghĩ như thế nào, nói: "Nào có đồ cưới tân nương mang đến lại bị bỏ xó, có phải không cần đạo lý? Ngươi mở kho phòng, đem của hồi môn của ta chuyển tới, lại đem đồ cũ chuyển đi."

Tiêu Tiềm không ở đây, Nhụy Hương không dám tự tiện làm chủ, nhưng giáp mặt cái lại lệnh của tân vương phi, không chịu đưa đồ cưới ra, lại sẽ làm tân vương phi xuống đài không được... Trong nhất thời, Nhụy Hương cũng không quyết đoán, hỏi: "Bằng không ngài chờ một chút, vương gia trở về, ngài cùng thương lượng xem?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Thấy Nhụy Hương vẻ mặt khó xử, Lâm Cẩm Nghi hừ cười một tiếng, "Thế nào, bất quá là chút đồ đạc bài trí, lời ta nói không đáng gì hết?" nói xong nàng hơi híp mắt, "Hay là người cảm thấy, ta vương phi ngự ban này là hữu danh vô thực?"

Nhụy Hương vội đáp không dám, Tiêu Tiềm đã sớm nhắc nhở nàng hầu hạ tốt tân vương phi. Nay ngày thứ hai tân hôn, nàng lại chọn tân vương phi không vui... Nhưng nếu tự tiện làm chủ, động đến bài trí trong phòng Hương Uyển, hậu quả cũng không phải nàng có thể gánh vác được.

Lâm Cẩm Nghi hừ lạnh một tiếng, nói: "Chìa khóa khóa phòng đâu? Người giao ra đây, người của ta đi làm, có việc ta chịu trách nhiệm!"

Nhụy Hương do do dự dự, không biết nên nói cái gì.

Lâm Cẩm Nghi sắc mặt lạnh như băng, giờ giờ cầm với Thiên Ti.

Thiên Ti tiến lên nói: "Nhụy Hương cô nương, vương phi đã tức giận, hôm nay lại là ngày thứ hai vương gia vương phi đại hôn, giờ phút này nếu người làm trái lời nàng như vậy, nào lên thất khó coi. Nếu người còn không chịu giao chìa khóa, ta đây cũng chỉ có đắc tội..."

Nhụy Hương không có biện pháp, đành phải giao chìa khóa.

Lâm Cẩm Nghi cầm chìa khóa, để lại Thái Ca nhìn Nhụy Hương, cũng không cần người dẫn đường, đi thẳng đến khóa phòng.

Bà tử và nha hoàn trông khóa phòng đều không biết nàng, nhưng cũng biết nàng là tân vương phi thánh chỉ tứ hôn, lại xem nàng cầm chìa khóa xưa nay Nhụy Hương bảo quản, nói là muốn tìm hỏi môn đồ cưới của mình, cũng không nhiều chuyện, không mất công Lâm Cẩm Nghi đấu võ mồm, các nàng liền mở ra.

Lâm Cẩm Nghi lúc trước còn ở Trấn Nam vương phủ, vào khóa phòng vài lần, biết bên trong đều chứa tài sản riêng của Tiêu Tiềm nhiều năm qua. Vật dụng bài trí không nhắc tới, kim ngân châu báu cũng không ít.

Lần này nàng trở ra, liền phát hiện khóa phòng được xây dựng thêm, bên trong nhiều hơn mấy lần.

Đồ cưới của nàng đều được để ở chỗ dễ thấy, Lâm Cẩm Nghi bảo Thiên Ti lấy ra, gọi bà tử tiến vào di chuyển.

Sau đó, bộ đồ cưới tơ vàng gổ lim của Lâm Cẩm Nghi đã được chuyển đến phòng Hương Uyển.

Nhụy Hương bị Thiên Ti nhìn, nha hoàn khác ngửi được mùi thuốc súng, cũng không dám khuyên bảo gì, có mắt tự đi tìm người thông tri Tiêu Tiềm.

Đồ dùng đã chuyển tới, Lâm Cẩm Nghi liền phân phó người trong viện đến hỗ trợ.

Người ở Phòng Hương Uyển đều biết Tiêu Tiềm hai năm nay coi đồ vật trong viện của tân vương phi là bảo bối, nhất thời người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không dám tự tiện làm chủ. Nhưng đồ cưới của tân vương phi này đã vào viện, các nàng cũng không có lá gan bỏ mặc...

Vì thế đồ dùng của Lâm Cẩm Nghi cũng được chuyển vào phòng, lại không ai dám chạm vào đồ cũ.

Trong nhất thời chủ ốc phòng Hương Uyển rộng rãi, chứa hai bộ gia cụ, trở nên chật chội không chịu nổi.

Bọn hạ nhân không dám gây chuyện, Lâm Cẩm Nghi cũng không có khả năng tự mình động thủ đi làm việc nặng, chỉ có thể giằng co như vậy.

Trước bữa cơm trưa, Tiêu Tiềm từ bên ngoài vội vàng trở lại.

Lâm Cẩm Nghi sắc mặt vốn không tốt, thấy hắn trở lại, mặt càng đen.

Tiêu Tiềm nghiêng ngẫm nhìn chủ ốc chật chội, hỏi: "Nàng làm gì vậy?"

Lâm Cẩm Nghi không tin không có ai mật báo cho hắn, nói thẳng: "Ta đang muốn thay đổi đồ dùng trong chủ ốc, hạ nhân Trần Nan vương phủ các người thật cao giá, lời ta nói một chút phân lượng cũng không có."

Tiêu Tiềm bắt đầu cười lắc đầu, biết nàng không phải cố tình gây sự, hơn phân nửa là tức giận mình, liền quay đầu phân phó Nhụy Hương: "Vương phi nói muốn bố trí phòng ở, các người làm theo nàng là được."

Nhụy Hương vội quỳ xuống nói với Tiêu Tiềm: "Là nô tì cãi lại lệnh vương phi, chộc giận vương phi, còn thỉnh vương gia trách phạt."

Lâm Cẩm Nghi thấy, nghĩ mới vừa rồi Nhụy Hương đối với mình luôn luôn lạnh nhạt, trước mắt bắt quá Tiêu Tiềm nói một câu, nàng liền cuống quýt xuống thỉnh tội. Hiển nhiên nàng như trước vẫn không có coi mình là chủ tử.

Tiêu Tiềm nhìn về phía Lâm Cẩm Nghi, "Nàng đừng mất hứng, Nhụy Hương đã thỉnh tội, như vậy đi, nàng nói trách phạt thế nào, ta nghe nàng."

Lâm Cẩm Nghi không phải người khắt khe với hạ nhân, đương nhiên cũng sẽ không thật sự để Nhụy Hương chịu tội, cho nên chỉ hừ một tiếng quay đầu đi, cũng không nói gì khác.

Tiêu Tiềm nhân tiện nói: "Nhụy Hương, vương phi không muốn xử phạt người, người trước đứng lên. Sau này phải nghe theo vương phi phân phó, vạn không thể chậm trễ vương phi như vậy."

Nhụy Hương nói: "Nô tì tạ vương phi tha thứ, sau này vạn vạn không dám như thế." Vương gia luôn luôn thập phần trân ái di vật của nguyên vương phi, nay tân vương phi này tự tiện làm chủ muốn chuyển đi, vương gia bọn họ một chút cũng không tức giận, có thể thấy là coi trọng tân vương phi, nàng sau này sao còn dám thoái thác.

Tiêu Tiềm gật gật đầu nói: "Các người tự đi bố trí phòng ở đi."

Bọn hạ nhân vội đứng lên, Tiêu Tiềm liền ngồi xuống bên người Lâm Cẩm Nghi, mang theo tươi cười hỏi: "Buổi sáng ta không chào mà đi, nàng tức giận?"

Lâm Cẩm Nghi nói: "Người xưa nay công vụ bận rộn, ta có gì mà tức giận?"

Tiêu Tiềm cười nói: "Nàng sắc sảo như vậy, trong lòng vì phu thật băn khoăn."

Hai người nói lời này, hạ nhân vừa vặn chuyển bàn trang điểm đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi liếc mắt một cái, liền nhìn thấy mũ kim quan mình từng yêu thích nhất còn ở phía trên, còn có cái trâm cài đầu không tước lúc phía trước Tiêu Tiềm mua ở Châu Ngọc các. Trong lòng nàng vừa động, bỗng nhiên có chút luyến tiếc. Đây đều là thứ nàng thập phần thích đó a, bỏ vào kho phòng có thể không thấy mặt trời nữa.

Tiêu Tiềm an vị ở bên cạnh nàng, đương nhiên thấy thần sắc nàng rối rắm, liền đơn giản nói: "Hay là trang sức đó giữ lại đi? Đều mới tinh, cho nàng thêm trang cũng tốt."

Trong lòng bọn nha hoàn vốn đã giật mình không thôi với phản ứng của Tiêu Tiềm lúc trước, lúc này lại sợ rớt cằm. Các nàng đều nhìn thấy ngày xưa vương gia coi trang sức của tiên vương phi là bảo bối, cũng không để các nàng chạm vào, chỉ có chính hắn thường chà lau một phen... Trước mắt hắn tự nhiên muốn đem hết cho tân vương phi thêm trang? Bất quá trang sức đó đều là bảo bối của tiên vương phi, đến cùng là di vật của người đã mất, tân vương phi hẳn là sẽ không muốn.

Mà khiến các nàng cùng giật mình là, tân vương phi Lâm Cẩm Nghi lại một ngụm chấp nhận, nói: "Tốt, đều là thứ tốt, bỏ vào kho phòng thực đáng tiếc."

Tiêu Tiềm gật gật đầu, cho người thu thập các đồ vừa dọn dẹp ra, đặt lên bàn trang điểm mới là đồ hồi môn của Lâm Cẩm Nghi.

Bọn hạ nhân trong lòng kinh đào hải lãng, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra, chỉ vui đầu làm tốt bổn phận.

Lúc này cũng đến giờ cơm trưa, Tiêu Tiềm nói: "Theo quy củ chúng ta hôm nay nên tiến cung thỉnh an thái hậu, thái phi và hoàng hậu. Buổi sáng hoàng huynh vội ta tiến cung, nên trì hoãn. Chúng ta dùng cơm trưa, buổi chiều liền tiến cung."

Quy củ nên như thế, Lâm Cẩm Nghi cũng trải qua một lần, không có gì từ chối, gật gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Bọn hạ nhân Tằng Hương Uyển còn đang chuyển chuyển nâng nâng, Tiêu Tiềm cùng Lâm Cẩm Nghi đi khóa viện ăn cơm.

Tiêu Tiềm khẩu vị thiên về ngọt, đại trù trong phủ chính là danh trù Giang Nam, Lâm Cẩm Nghi trước khi thành hôn bị Tô thị bắt buộc, không cho nàng dùng đồ ăn cay nóng, nói là sợ nàng ăn nhiều bốc hỏa, đến lúc thành thân sẽ không thể xinh đẹp xuất giá.

Lâm Cẩm Nghi cũng không khách khí với Tiêu Tiềm, trước khi ăn cơm để Thiên Ti đi phòng bếp gọi món ăn cho mình.

không bao lâu, trên bàn com liền thêm một món thịt dê nướng hành, một món tiêm tiêu sào măng sợi. Đầu bếp còn theo nàng phân phó, nấu cay

Tiêu Tiềm không ăn được cay, hai món đồ ăn này đương nhiên không chạm vào.

Mùi thịt dê bay vào mũi, măng sợi thanh thúy ngon miệng, Lâm Cẩm Nghi cũng không quản hân, chỉ để ý ăn, một lúc ăn nửa bát com, môi đã bị cay đỏ bừng. Sau này, ăn com cũng không bớt cay, nàng kêu muốn uống nước.

Thiên Ti vội vàng lấy trà lạnh cho nàng, nàng uống hai ngụm lớn, cuối cùng cảm thấy miệng không giống như bị lửa đốt khó chịu nữa.

Tiêu Tiềm có chút buồn cười nhìn nàng, ánh mắt cũng không tự giác lưu luyến trên môi nàng đỏ ửng.

Lâm Cẩm Nghi cảm nhận được mắt hân, nói: "Có gì buồn cười? Đồ ăn rất cay, người ăn cũng sẽ như vậy."

Tiêu Tiềm lo lo khỏe môi, nói: "Nàng đã nói như vậy, ta đây thế nào cũng phải nếm thử." Dứt lời liền nhào sang, ở trên miệng nàng thử một ngụm, còn thừa dịp Lâm Cẩm Nghi không kịp phản ứng, vươn đầu lưỡi liếm môi nàng một chút.

Lâm Cẩm Nghi vội vàng muốn đẩy hân, Tiêu Tiềm đã trước nàng một bước, lui về chỗ mình ngồi, như có đăm chiêu gật đầu nói: "Quả thật rất cay."

Lâm Cẩm Nghi che miệng, trên má đỏ ửng. Nha hoàn hầu hạ bên cạnh cũng đều quay mặt, làm bộ không nhìn thấy tình cảnh vừa rồi.

"Ta ăn no, trở về thay quần áo, người từ từ dùng." Lâm Cẩm Nghi bỏ lại một câu như vậy, vội vàng đứng lên chạy trốn chết.

Tiêu Tiềm tâm tình cực tốt, ăn xong một chén com trước mặt, lại cho người lấy thêm một chén.

Lâm Cẩm Nghi đỏ mặt trốn về chủ ốc.

hạ nhân Trần Nam vương phủ làm việc hiệu suất cực cao, nửa canh giờ, trong phòng đã bố trí thỏa đáng.

Lâm Cẩm Nghi xem đồ đạc mới tinh, trong lòng âm thầm nói với mình, nàng đã không phải Sầm Cẩm chi tâm tâm niệm niệm nghĩ đến Tiêu Tiềm, không nên bởi vì một ít hành vi của hân mà tìm đập nhanh hơn!

Buổi chiều nàng cùng Tiêu Tiềm muốn vào cung, phải giữ thẻ diện một chút, Thiên Ti mở tủ quần áo, cầm vài món cho nàng chọn lựa.

Lâm Cẩm Nghi vừa chọn một bộ áo màu hoa đào hoa văn như ý cùng một cái váy ngân văn thêu trăm điệp độ hoa, đã thấy Thủy Vân tiến vào bẩm báo: "Vương phi, Hồng Chúc đi nương cầu kiến."

Hồng Chúc, cái tên này Lâm Cẩm Nghi cũng không xa lạ. Nguyên là một nha hoàn trong Trần Nam vương phủ, sinh ra vốn thập phần mỹ mạo, nhưng thân phận của nàng ấy có chút xấu hổ. Bởi vì Lâm Cẩm Nghi từng muốn chải tóc, nàng nàng ấy làm di nương cho Tiêu Tiềm. Nhưng bất đắc dĩ Tiêu Tiềm không chút nào cảm kích, đuổi nàng ấy ra. Nhất thời Hồng Chúc thành chuyện chê cười của bọn hạ nhân lúc trà dư tửu hậu, nói nàng muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, nhưng căn bản vương gia bọn họ chú trọng mất con chim sẻ này. Sầm Cẩm cảm thấy có lỗi với nàng, vẫn cứ để ở Bích viện, nâng thành di nương, phái hai hạ nhân hầu hạ. Nhưng sau này Tiêu Tiềm cũng không nhìn đến nàng ấy dù một lần, thân phận di nương kia cũng là thùng rỗng kêu to.

Trước mắt Tiêu Tiềm tục cười nàng làm "Tần vương phi", nàng ấy tới bái kiến cũng là tình lý bên trong.

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, cho Thủy Vân dẫn người tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chapter Error

Error get chapter content.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Thái hậu mọi người cũng vừa dùng cơm trưa, cùng mấy người bọn họ nói vài lời đã có chút mệt mỏi.

Lúc này Phong Khánh để phái người đến triệu Tiêu Tiềm, Thập vương gia nói muốn báo tin tức tốt Sầm Thoa mang thai, cũng đi theo.

Hoàng hậu an bày người đỡ thái hậu đi ngủ trưa, Tô thái phi cũng không có tinh thần nói chuyện, hoàng hậu sợ Lâm Cẩm Nghi và Sầm Thoa ngồi ở trong này nhàm chán, nhân tiện nói: "Các người cũng không thường tiến cung, hôm nay khó được có dịp, không bằng đi ra ngoài dạo một chút. Hiện nay trong ngự hoa viên hoa nhài, đỗ quyên, hồ điệp đang độ nở đẹp, cho cung nữ đi theo các người, chọn loại các người thích hái mang về làm dầu bôi tóc, phấn sáp cũng không tệ."

Sầm Thoa cười tủm tỉm nói: "Tạ nương nương hảo tâm, nhưng nay thân mình ta không thuận tiện, chỉ dẫn theo một nha hoàn, Trấn Nam vương phi sợ là không đồng ý đi cùng ta, ta cũng không thể so đo." Dứt lời còn khiêu khích liếc nhìn Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi lúc đầu cũng không để ý Sầm Thoa, lúc này nhìn nàng ấy hếch mũi lên mặt, nói như mình không dung được, liền lạnh lùng cười, nói: "Thập vương phi nói gì vậy, hai ta là chị em dâu, nếu người muốn ra ngoài đi dạo, ta cũng không có đạo lý không đi cùng. Nương nương cũng nói sẽ phái cung nhân tới, người lo lắng cái gì?"

Sầm Thoa giọng cằn lên nói: "Đã như vậy, làm phiền Trấn Nam vương phi."

Hai người rõ ràng chị em dâu, một bên thì "Trấn Nam vương phi", một bên thì "Thập vương phi", ngôn ngữ còn toàn lời sắc bén, không ai nhường ai, hoàng hậu nhìn không được lắc lắc đầu.

Lâm Cẩm Nghi và Sầm Thoa cứ như vậy cùng đi ngự hoa viên. Lâm Cẩm Nghi sợ Sầm Thoa mượn cớ giờ trò xấu, liền đi sau nàng vài bước, cách một khoảng cách.

Sầm Thoa trước mắt chưa lộ bụng, vẫn một tay đỡ thắt lưng, một tay vỗ bụng, như sợ người khác không biết nàng mang thai.

Lâm Cẩm Nghi thật không hiểu sao nàng ấy như khổng tước xòe đuôi, cũng không quản, chỉ để ý thưởng thức cảnh sắc chung quanh.

Lúc này đúng vào đầu mùa xuân, trong ngự hoa viên muôn hoa đua thắm khoe hồng, đẹp không sao tả xiết. Tô thị là người yêu hoa, hoàng hậu còn nói các nàng có thể ngắt một ít, Lâm Cẩm Nghi nghĩ mang một ít về cho Tô thị, dỗ bà vui vẻ.

cung nữ Hoàng hậu phái tới đều là người có nhãn lực, chỉ cần Lâm Cẩm Nghi nhìn nhiều hoa cỏ nào, cung nữ tự đi bẻ mấy cành, không bao lâu, trong tay cung nữ bên người Lâm Cẩm Nghi đã tràn đầy.

Lâm Cẩm Nghi thấy nàng còn muốn tiếp tục bẻ, nhân tiện nói: "Làm phiền cô nương, đã đủ."

Sầm Thoa bên cạnh bỗng nhiên ra tiếng mỉa mai: "Cũng may Trấn Nam vương phi nói đủ, bằng không ta còn tưởng người muốn đem tất cả hoa trong vườn này chuyển về Trấn Nam vương phủ đâu."

bên cạnh hai người có bốn cung nữ bên người hoàng hậu, Lâm Cẩm Nghi mặc dù không muốn cùng Sầm Thoa nói này nọ, nhưng không thể để mất mặt trước mặt các cung nữ, để nàng ấy tiếp tục đắc ý như vậy.

Nàng mỉm cười, nói: "Sợ là Thập vương phủ không có hoa cỏ gì hay, Thập vương phi mới nghĩ như vậy. Người nếu đi qua hoa viên Trấn Nam vương phủ chúng ta vài lần, sẽ không có ý tưởng kỳ quái này."

Sầm Thoa bị nàng kiểm hãm, lại tiếp tục nói: "Trấn Nam vương phi đã chường mắt hoa cỏ trong ngự hoa viên này, sao cho người bẻ nhiều như vậy làm gì?"

Lâm Cẩm Nghi không chút hoang mang nói: "Đây là hoàng hậu nương nương cho thể diện, ta vì sao không muốn? Nhưng Thập vương phi nên cho người bẻ nhiều về mới phải, vừa đứng trong phủ các người hẳn không có thứ tốt như vậy, thứ hai, hôm nay là vì người chán ra hi mạch mới tiến cung, sau này cũng không có nhiều cơ cho người vào cung xin cái gì."

Sầm Thoa được Kỷ thị bảo hộ tốt, nàng tâm cao khí ngạo, tính tình không phải đặc biệt khéo đưa đẩy. Thập vương phủ thua kém vốn là sự thật, Lâm Cẩm Nghi nói chẳng khác nào lấy đao chọc chỗ đau của nàng.

trên mặt nàng không còn tươi cười, chỉ còn vô tận oán hận, "Trấn Nam vương phi đã biết tình cảnh Thập vương phủ, như vậy cũng nên ngẫm lại là ai thiết kế hãm hại ta đến tình cảnh này!"

Lâm Cẩm Nghi vẫn đạm phong khinh nhún nhún vai, "Đúng vậy, cho nên nói không thể có tâm hại người. Ai biết cuối cùng có phải tự ăn quả đắng

hay không."

"Lâm, Cẩm, Nghi!" Sầm Thoa nghiêng răng nghiêng lợi, hô từng chữ.

Thấy nàng gấp đến giờ chân, lại vô kế khả thi, Lâm Cẩm Nghi trong lòng như nở hoa, cười nói: "A, giờ không gọi ta là 'Trần Nam vương phi'? Bất quá cũng phải, phu quân hai ta tốt xấu cũng là huynh đệ, theo quy củ người nên gọi ta một tiếng Bát tẩu. Người làm đệ muội, sao có thể gọi thẳng tục danh của chị dâu đâu?"

"Bảo ta gọi người 'Bát tẩu'?! Người mơ tưởng!" Sầm Thoa cơ hồ là ghen hòng hô lên những lời này.

Lâm Cẩm Nghi vòng hai tay, vui vẻ thưởng thức bộ dáng nàng ấy hồn hên. Sầm Thoa tính tình này, có thể nói là kế thừa ác độc của Kỷ thị, nhưng không kế thừa được mưu trí, thật buồn cười!

"Người nào ồn ào ở đây!" một đội cấm vệ rất nhanh xuất hiện trước mặt mọi người, thủ lĩnh lại tiếp tục nói: "Quấy nhiễu thánh thượng, các người chịu được tội này?"

không nghĩ tới Phong Khánh đế cũng tới ngự hoa viên, Sầm Thoa vẫn cứ hằm hừ, nhưng không tiếp tục làm càn.

Lúc sau, đoàn người Phong Khánh đế cùng Tiêu Tiềm, Thập vương gia xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thập vương gia vừa thấy Sầm Thoa kia sắc mặt trắng bệch, ngực kịch liệt phập phồng, liền tiến lên đỡ tay nàng, thân thiết nói: "A Thoa, nàng không sao chứ?"

Sầm Thoa mới vừa rồi còn hồn hên, lúc này liền thay đổi gương mặt, nước mắt tràn mi, đầm đìa đáng yêu nói: "Vương gia, người phải thay thiếp thân làm chủ. Trần Nam vương phi nàng kính người quá đáng..." nói xong nước mắt nức nức nở khóc lên.

Lâm Cẩm Nghi nhìn về phía Tiêu Tiềm, Tiêu Tiềm cũng đang nhìn qua. Lâm Cẩm Nghi bĩu môi, thầm nghĩ mình thật không hay ho, Thập vương gia tất nhiên là che chở kiều thể vừa có thai, Tiêu Tiềm chưa chắc đã bảo hộ nàng... Nếu Thập vương gia truy cứu tới, ở trước mặt Phong Khánh đế, mình không thiếu được roi xuống hạ phong, nói không chừng còn phải nhận lỗi.

Phong Khánh đế khoanh hai tay, nói: "Tiểu thập a, trước để vương phi người ngừng khóc, nói xem Trần Nam vương phi khi dễ thế nào."

Sầm Thoa dùng khăn lau nước mắt, vừa nức nở nói: "Trần Nam vương phi châm biếm vương phủ chúng ta lụi bại, nói ta chắc chắn chưa từng xem các loại hoa trong ngự hoa viên, còn nói lần này ta và vương gia có thể đi vào cung, là vì ta mang thai, sau này cũng không có thể diện đó..." nói xong, nàng lại nhỏ giọng khóc nức nở tiếp.

Những lời này quả thật là Lâm Cẩm Nghi nói, bất quá cũng là Sầm Thoa khiêu khích trước. Trước mắt nàng ấy là phụ nữ có thai, khóc sụt sùi cáo trạng, dù ai cũng sẽ cảm thấy Lâm Cẩm Nghi không phải.

Lúc này Lâm Cẩm Nghi tiếc nuối mình được Tô thị bồi dưỡng tâm lý rất tốt, bằng không lúc này nàng cũng phải khóc lên, như vậy tình thế mới ngang nhau, Phong Khánh đế một đại nam nhân cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện hai nữ tử bất hòa, có thể nhẹ nhàng cho qua.

Phong Khánh đế trầm ngâm không nói, Tiêu Tiềm không biết là đây đại sự gì, hoàng huynh hẳn đối với gia sự hoàng gia xưa nay đảm đương làm người hoà giải, phỏng chừng cũng sẽ không trách cứ gốc cô nương nhà hắn. Cho nên hắn vốn không chuẩn bị phụ họa, nhưng ánh mắt hắn đảo qua, lại nhìn vương phi của hắn âm thầm tự véo đuôi một hai cái, véo xong rồi dường như... Đây là cử chỉ điên rồ gì?

Tiêu Tiềm nhanh tiến lên một bước, mở miệng nói: "Tiểu thập, vương phi nhà ta tính tình ngay thẳng, thích nói thật. Bất quá hôm nay nàng nói cũng không phải giọng điệu mỉa mai. Vương phủ của người, ta cũng đi vài lần, người vốn không thích hoa cỏ, trong vườn cũng không có ai quản lý; ngày thường người cũng không thích tiến cung, sợ hoàng huynh thuyết giáo người, cũng vì hôm nay vương phi nhà người chặn ra hi mạch, người mới đến báo tin vui phải không?"

Lâm Cẩm Nghi mày nhướng lên, kỳ quái Tiêu Tiềm hóa ra giúp mình nói chuyện, không tiếp tục véo giả vờ khóc.

Tiêu Tiềm đã lên tiếng, Thập vương gia lúc trước còn nghĩ Tiêu Tiềm làm chương quản trung quân đô đốc phủ, lúc này đương nhiên không nên bác mặt mũi hắn, liền gật đầu nói: "Bất ca nói phải, bát tẩu chỉ nhanh mồm nhanh miệng, không phải muốn châm chọc gì, là vương phi ta vừa hoài thai, thích miên man suy nghĩ..."

"không phải như thế!" Sầm Thoa vội vàng mở miệng.

Thập vương gia quay đầu nhìn nàng một cái thật sâu.

Hai người thành thân rồi, Thập vương gia đối với nàng hết sức ôn nhu, bộ dáng tức mịch hung ác như vậy, Sầm Thoa cũng chưa gặp bao giờ.

Nàng sợ tới mức giật mình một cái, lập tức ngừng chuyện.

Phong Khánh để lúc này cũng cười hà hà nói: "đã là hiểu lầm, không cần cứng rắn náo lên. Chúng ta đều là người nhà, răng nanh và đầu lưỡi còn có lúc đánh nhau, một chút vỗ mồm tranh chấp không cần để trong lòng." nói xong lại nhìn về phía Lâm Cẩm Nghi nói: "Trần Nam vương phi cũng thật là, lần tới nên chú ý, Thập vương phi đúng lúc mang thai, người nên thông cảm nhiều hơn."

Cho nên cuối cùng kết luận là, Sầm Thoa đã có thai miễn man suy nghĩ, không có gì tự tìm việc.

Lâm Cẩm Nghi nhin xuống cười, phúc thân đáp: "Tạ thánh thượng dạy bảo, thiếp thân nhớ kỹ."

Phong Khánh để gạt đầu, nói với Tiêu Tiềm và Thập vương gia: "Các người một mới tân hôn yến, một mới làm cha, trăm sẽ không giữ các người, trở về cùng tức phụ đi."

Tiêu Tiềm và Thập vương gia đáp ứng, cùng Lâm Cẩm Nghi, Sầm Thoa hành lễ cáo từ.

Sầm Thoa vẫn cứ ngồi liễn, Thập vương gia bồi theo. Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi nói cáo biệt với bọn họ, hai người vai kề vai bước ra ngoài cung.

Lâm Cẩm Nghi tâm tình cực tốt, khỏe môi cong cong, đi cũng nhẹ nhàng.

Tiêu Tiềm thấy, cười nói: "Bất quá thắng một trận đấu khẩu, đáng cho nàng cao hứng như vậy sao?"

Lâm Cẩm Nghi hé miệng cười trộm, "Đáng giá a. Nàng ấy khiến người ta chán ghét như vậy." nói xong, nàng cũng nhớ ra Tiêu Tiềm không biết ân oán của mình và Sầm Thoa ngày xưa, hẳn nghe lời này, có phải cảm thấy nàng bụng dạ hẹp hòi hay không?

không nghĩ tới, Tiêu Tiềm cũng cười rộ lên theo, "Ừ, quả thật làm cho người ta chán ghét."

Hai người bỗng nhiên như là chiến hữu chung kẻ địch. Lâm Cẩm Nghi và hẳn như vậy thật sự là cực kỳ vui mừng!

Sầm Thoa lên liễn, vẫn cứ không ngừng khóc, kéo Thập vương gia u oán nói: "Vương gia vì sao giúp Trần Nam vương phi nói chuyện? Nàng nói vương phi chúng ta như vậy..."

Thập vương gia vỗ vỗ bàn tay nàng, ôn nhu an ủi nói: "Bất ca ở đây, hoàng huynh ở đây, hai nữ tử các nàng mâu thuẫn với nhau, ta cuối cùng không nên ở trước mặt bọn họ đắc tội."

Sầm Thoa lại khóc, lần qua lộn lại vẫn nói mấy câu kia, trách cứ Thập vương gia không đứng bên nàng.

Thập vương gia kéo nàng vào trong lòng, lại an ủi một trận.

Chậm rãi, Sầm Thoa rốt cục ngừng khóc.

Mà lúc nàng không nhìn thấy, trên mặt Thập vương gia lộ ra vẻ chán ghét không kiên nhẫn, nhưng nghĩ đến hôm nay Phong Khánh để nói, chỉ cần Sầm Thoa sinh ra lần nì, sẽ khôi phục phong hào cho hẳn. hẳn lại thay đổi gương mặt, càng ôn nhu hơn...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Lâm Cẩm Nghi cùng với Tiêu Tiềm chậm rãi đi ra cửa cung, trên đường hai người mặc dù không nói gì, lại bởi vì cùng chung kẻ thù mà không khí khó được tốt lên.

Tiêu Tiềm chấp hai tay đi phía trước, thường quay đầu liếc nhìn nàng, thấy nàng đi sau liền thả chậm cước bộ chờ một chút.

Ra cửa cung, Tiêu Tiềm cưỡi ngựa, Lâm Cẩm Nghi lên xe ngựa.

Thiên Ti do dự một phen, vẫn ra tiếng khuyên nhủ: "Hôm nay ở trong cung như vậy, cô nương cần phải nhẫn nại hơn. Thập vương phi tuy đáng giận, nhưng đến cùng vừa hoài con nối dòng hoàng gia, nếu náo ra, liên lụy đến đứa nhỏ trong bụng, cô nương cũng không được tốt..."

Lâm Cẩm Nghi nói: "Ta cũng muốn nhẫn, nhưng nàng khắp nơi nhằm vào ta, là ý vào mang thai. Nếu hôm nay ta nhin xuống, nàng sẽ cảm thấy ta

yếu đuối dễ khi dễ, sau này nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì càng khác người."

Nàng lúc trước vẫn là Sầm Cẩm, từng nhường nhịn Thoa muối muối này nhiều, về sau cũng không có gì tốt. Phỏng chừng trong mắt nàng ấy và Kỳ thị, mình bất quá là gốc tử không biết phản kích nên ta cần ta cứ lấy!

Trước mắt nàng đã biết bộ mặt thật của đôi mẹ con này, theo tâm ý, phản kích lại, để họ không dám coi thường mình!

Thiên Ti lo lắng nói: "cô nương lời này không sai, nhưng hôm nay đến cùng là ở trong cung, ngài lại mới gả vào hoàng gia, không nên để người trong cung lưu lại ấn tượng không tốt..."

"cái nhìn của người khác thật sự trọng yếu sao?" Lâm Cẩm Nghi nhún vai, "Bên ngoài còn nói nương ta là đồ phụ đánh đá đâu? Nhưng bà sống rất dễ chịu."

"Sao có thể so sánh thế? Ngoại nhân không biết phu nhân, mới bịa đặt lung tung, nhưng người một nhà Trung Dững hầu phù chúng ta, đều biết rõ phu nhân."

Thiên Ti nói lời này có lý, Tô thị tuy rằng bên ngoài thanh danh không tốt, nhưng Lâm Ngọc Trạch và vợ chồng Trung Dững hầu đều đứng bên bà, một lòng che chở. Bên ngoài lời đồn đãi nhảm nhí cũng không thương tổn bà mấy may.

Mà trước mắt phu quân Tiêu Tiềm của nàng, có thể giúp nàng nói với Phong Khánh để đã là không dễ, sao có thể luôn giúp đỡ nàng như vậy đây?

Lâm Cẩm Nghi gật đầu nói: "Người bản khoán ta hiểu, sau này ta sẽ chu toàn hơn."

Chỉ có hai người nói chuyện, một lúc về tới Trần Nam vương phủ.

Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi cùng nhau trở về tầng Hương Uyển, Lâm Cẩm Nghi mang về nhiều hoa cỏ trong ngự hoa viên, lập tức tự mình chọn một ít trong đó, để hoa tượng cần thận chiếu cố, chuẩn bị ngày thứ ba lại mặt mạng về cho Tô thị.

Về phần chọn cái gì, cũng đều không phải vật phẩm, để nàng là người không hiểu thưởng thức ở đây không khỏi lãng phí, nàng nghĩ nghĩ, cho Thái Ca tìm bình hoa miệng rộng cổ dài, cắm hoa vào, cho người đi tặng Hồng Chúc.

Tiêu Tiềm nhân tản thoải mái dựa vào cửa sổ trên kháng xem binh thư, thường liếc nhìn Lâm Cẩm Nghi vội trước vội sau.

Qua một lúc, Lâm Cẩm Nghi bận xong rồi, đi tịnh phòng tắm rửa, thay đổi xiêm y thường ngày.

Từ tịnh phòng đi ra, Lâm Cẩm Nghi vừa lau tóc, vừa ngồi xuống kháng.

Hai người cách một cái bàn nhỏ, Tiêu Tiềm bưng chén trà nhỏ đi qua, nói: "Lúc nàng tắm rửa ta cho nha hoàn dâng trà, giờ hẳn là còn ấm, uống vừa vặn."

thói quen nhỏ kinh niên của một người, thường thường chính mình rất khó chú ý, cho nên càng không thể nào thay đổi.

Lâm Cẩm Nghi tắm rửa xong thích nhất uống trà ấm, lúc này nhận lấy, nói: "Vương gia có tâm."

Tiêu Tiềm lại ngồi trở về, tầm mắt như trước không rời binh thư, khẽ cười nói: "Bây giờ lại khách khí rồi."

Hai người đêm trước ở trên giường, nàng cũng không cung kính như vậy.

Lâm Cẩm Nghi cũng không tiếp lời hắn, chỉ hỏi: "Vương gia hôm nay sao rảnh rồi như vậy?"

Tiêu Tiềm lật một trang sách, nói: "Ừ, hoàng huynh cho ta ba ngày hưu mộc, hôm nay buổi sáng đã mất nửa ngày, thời gian còn lại không phải nên nghỉ ngơi thật tốt sao?"

Lâm Cẩm Nghi "A" một tiếng, cũng không biết nói gì, chỉ yên lặng lau tóc.

không bao lâu, nước trên tóc cũng được lau khô, nàng có chút mệt, nói với Tiêu Tiềm một tiếng, liền đá hai lên giường.

Nàng cả ngày hôm trước bị mệt, buổi chiều lại vào cung một chuyến, ngủ một giấc lúc mở mắt, trong phòng đã tối.

Nàng mê mang một lát, nghĩ Tiêu Tiềm hẳn là đã đi ra, muốn ngồi dậy. Nhưng nàng vừa động, lại phát hiện Tiêu Tiềm lại nằm ngang ngủ ở cuối giường.

Giường mặc dù đủ rộng, nhưng cũng không bằng vóc người hắn, cho nên hắn nằm nghiêng, co thân mình lại.

Nàng vừa động, Tiềm cũng tỉnh theo. Hắn xoa xoa mắt, thanh âm khàn khàn hỏi: "Nàng tỉnh?"

Tóc hấn tán loạn, vẻ mặt cũng không phải vạm vỡ không gọn sóng, một khuôn mặt tuấn tú, lúc này không lãnh lãnh thanh thanh, thêm vài tia khói lửa. Giờ khắc này, Lâm Cẩm Nghi bỗng nhiên cảm thấy Tiêu Tiềm cũng không phải xa xôi như vậy.

Nàng ngẩn người, sau đó vội dời tầm mắt, đáp: "A, canh giờ không còn sớm, nên dùng cơm chiều."

Tiêu Tiềm lại ách xì một cái, chân dài duỗi ra, đeo hài xuống giường.

Lâm Cẩm Nghi ổn định tâm thần, cũng theo xuống giường rửa mặt.

Thiên Ti và Nhụy Hương nghe động tĩnh trong nội thất, rất nhanh tiến vào hầu hạ.

Lúc Lâm Cẩm Nghi rửa mặt, đề thấp thanh âm hỏi Thiên Ti: "Hôm nay vương gia luôn không đi ra ngoài?"

Thiên Ti nói: "Ngài ngủ rồi, vương gia luôn luôn ở trên kháng đọc sách, sau này chắc cảm thấy mệt mỏi, cũng lên giường, chúng nô tì đều lui ra."

Tiêu Tiềm trong ấn tượng Lâm Cẩm Nghi, trừ lúc hai người vừa thành hôn vài năm, về sau luôn bận không thấy người, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ít có thời điểm thanh thân ở nhà như vậy.

Nàng lần này trước khi gả tới còn suy nghĩ, dù sao thành hôn rồi quanh năm suốt tháng cũng không gặp Tiêu Tiềm mấy lần, chỉ là đổi chỗ ở thôi.

Trước mắt tình huống này nàng không nghĩ tới. Bất quá Tiêu Tiềm cũng nói, là Phong Khánh để cho hấn nghi phép. Ba ngày sau, hấn lại phải bận rộn.

Hai người rửa mặt xong, tịch thực cũng được Nhụy Hương thu xếp đặt lên bàn.

thức ăn là cá nướng, mỗi cá nhám trắng, cá hấp nước gừng, vịt ngũ vị hương và vài món ăn chay.

Lâm Cẩm Nghi nhìn cảm thấy không có khẩu vị, lại muốn gọi món, còn không chờ nàng mở miệng, Tiêu Tiềm lại giống như con giun trong bụng nàng, nói: "Nàng đừng nghĩ ăn thứ cay nóng gì đó, ban ngày ăn còn chưa tính, buổi tối ăn nữa không tránh khỏi bốc hỏa, ngày mai nàng phải hồi môn, đừng để ngoài miệng rộp lên đi gặp trường bối."

Lời này nói có đạo lý, Lâm Cẩm Nghi có vẻ gật gật đầu, cầm lấy đũa.

Dùng xong, Lâm Cẩm Nghi đẩy bát cơm, mang theo Thiên Ti, Thái Ca đi tản bộ trong hoa viên.

Trong hoa viên lúc này đã tối, hành lang châm đèn lồng, Thiên Ti và Thái Ca cũng một người nói một câu, dẫn đường cho nàng.

Kỳ thật lại nói tiếp, Trần Nam vương phủ này phủ tay không quản, so với sống ở Trung Dũng hầu phủ còn dễ dàng hơn, mỗi ngày đồ ăn thức dùng đều rất tốt, còn rất thoải mái. Bất quá Lâm Cẩm Nghi vẫn thập phần tưởng niệm người nhà ở Trung Dũng hầu phủ, muốn hỏi một chút Trung Dũng hầu phu nhân ngủ ngon không, muốn cùng Tô thị nói chuyện riêng tư, muốn ôm tiểu A Hi treu đùa... Tuy rằng mới hai ngày không gặp, đã rất mong ngóng trở về.

Lâm Cẩm Nghi hãy còn xuất thần, bỗng nhiên phía đằng trước có bóng người trốn sau một thân cây.

Nàng kinh hô một tiếng, lui về phía sau nửa bước.

Thiên Ti và Thái Ca nghe tiếng, cũng theo tầm mắt nàng nhìn sang ——

"Người nào ở đây làm càn! Quấy nhiễu vương phi chúng ta."

Vừa dứt lời, sau gốc cây một người chậm chậm đi ra.

Người nọ thân hình không cao, mảnh khảnh gầy yếu, đến gần, Lâm Cẩm Nghi mới nhìn rõ người lên lút này không phải ai khác, mà là Hồng Chúc.

Thiên Ti vốn không có hảo cảm với Hồng Chúc, lớn tiếng chất vấn: "Hồng Chúc di nương, chạng vạng tối, ngươi lên lút trốn ở chỗ này, có mục đích gì?!"

Hồng Chúc co rúm bả vai, phúc thân với Lâm Cẩm Nghi, nhỏ giọng nói: "Quấy nhiễu vương phi, thiếp thân đáng chết. Thiếp thân ở chỗ này không phải có mục đích gì không thể cho ai biết, mà là buổi chiều được vương phi tặng hoa, muốn đến tạ ơn."

Thiên Ti chau mày, không tin nói: "Đến tạ ơn, vì sao không quang minh chính đại vào tặng Hương Uyển, ngược lại trốn ở góc phòng?"

Hồng Chúc lúc nào ngại ngùng nói không ra lời, đầu cúi càng thấp.

Lâm Cẩm Nghi kéo Thiên Ti một chút, ôn thanh nói: "Người đừng hung dữ như vậy, cẩn thận dọa nàng sợ hãi."

Thiên Ti bĩu môi, không nói.

Lâm Cẩm Nghi lại đón Hồng Chúc đến phía trước, cười hỏi: "Thiên Ti nói không sai a, người tìm ta sao không trực tiếp vào tầng Hương Uyển? ở trên đường trong hoa viên làm cái gì?"

Hồng Chúc vò khăn, lấp bắp nói: "Thiếp thân, thiếp thân nghe nói vương gia luôn luôn ở tầng Hương Uyển, không dám đi vào. Ở bên ngoài đợi một lát, nghe nha hoàn tỷ tỷ đi ra phân phó người thấp đèn lồng trên đường, nghĩ vương phi hẳn là muốn đi dạo, liền chờ trước ở đây... Thiếp thân thật sự không phải cố ý muốn kinh hách vương phi..."

sợ Tiêu Tiềm như vậy sao? Lâm Cẩm Nghi trong lòng bất đắc dĩ lại buồn cười, nói: "Lần tới người đừng ngây ngốc ở bên ngoài đợi như vậy."

Ban đêm đầu mùa xuân, đến cùng có chút ý lạnh. Lâm Cẩm Nghi lúc đi ra mang theo áo choàng, Hồng Chúc lại thân một thân áo cánh đơn bạc.

Lâm Cẩm Nghi so với nàng vóc người cao không ít, hơn nữa so với nàng sống lâu hơn rất nhiều, thấy nàng cúi đầu, quần áo đơn bạc lại tay chân thất thố, nhất thời cảm thấy không đành lòng, liền cởi áo choàng phủ thêm cho nàng.

Hồng Chúc liên tục lui ra phía sau, "Vương phi ngài mặc đi, ta không sợ lạnh."

Lâm Cẩm Nghi cũng giữ nàng lại, đem áo choàng mặc cho nàng, vạt áo cũng buộc chặt, "Người mặc đi, nơi này cách tầng Hương Uyển không xa, ta bảo Thiên Ti trở về lấy một kiện là được."

Thiên Ti trong lòng là cực không tình nguyện cô nương nhà nàng thân cận di nương này như vậy, nhưng trước mắt cũng không thể nói gì, nói cùng Thái Ca một tiếng, để nàng cẩn thận nhìn, rồi trở về lấy áo choàng.

Hai người tìm cái đình ngồi xuống nói chuyện, Lâm Cẩm Nghi hỏi Hồng Chúc: "Buổi chiều ta đưa hoa cho người còn vui như vậy? Là hôm nay ta tiến cung, hoàng hậu nương nương thưởng, ta chọn một ít cho nương ta, còn lại cho người đưa qua cho người."

Hồng Chúc thập phần thích chăm sóc hoa cỏ, lúc này cong môi, mỉm cười, "Đều là hoa bình thường khó gặp, lại nở vừa vặn, thiếp thân rất thích."

Lâm Cẩm Nghi lại nghĩ tới cái gì, hỏi nàng: "Sao gặp người hai lần, cũng không có nha hoàn bên người?"

Hồng Chúc lại bắt đầu vò khăn, ghen nửa ngày mới ra một câu: "Các nàng đều bận chuyện khác."

Lúc chủ tử đi ra cũng không dicùng, còn rất bận cái khác gì? Vừa nghe đã biết là nha hoàn không nhìn nàng trong mắt, tự tiện rời vị trí.

Lâm Cẩm Nghi trong lòng khê động, lại hỏi nàng: "Vậy hôm nay buổi chiều lúc nào người đi ra?"

Hồng Chúc nói: "Buổi chiều được ngài ban tặng liền đi ra, đợi bên ngoài một lát."

Buổi chiều Lâm Cẩm Nghi cho người tặng hoa, nhưng lại ngủ trưa một lát, tỉnh dậy còn dùng cơm. Tính sơ sơ cũng phải hơn một canh giờ.

Hồng Chúc cô nương này tuy rằng nhất gan, cũng là cái người cố chấp giữ quy củ. Nghĩ phải đáp tạ Lâm Cẩm Nghi, nhưng bởi vì sợ Tiêu Tiềm không dám đi tầng Hương Uyển, liền ở là bị mình đòi trước gây tai họa, bằng không nếu nàng vẫn cứ làm việc như cũ, bằng bộ dạng nhân phẩm như vậy, có thể gả cho gã sai vặt đắc lực hoặc là quân sự nào đó, so với hiện tại làm di nương độc thủ không khuê, bị hạ nhân không để vào mắt tốt hơn nhiều.

"Người lần tới đừng ngốc như vậy, nếu có việc muốn gặp ta, trước hết cho người tới thông báo một tiếng, ta nhận rồi đương nhiên sẽ cho người truyền người."

Hồng Chúc giong tan lên tiếng "Được".

một lúc, Thiên Ti lấy áo choàng đến, Lâm Cẩm Nghi mặc vào, đi cùng Hồng Chúc trong hoa viên một lát, rồi tự trở về viện mình.

Trở lại tầng Hương Uyển, lúc vào nhà, Lâm Cẩm Nghi sợ mình quên, thấy Nhụy Hương liền dặn: "Người đi thăm dò tra hai nha hoàn hầu hạ bên người Hồng Chúc, nếu thật sự làm nô khinh chủ, thì sớm đổi hai người khác cho nàng."

Bất quá là hai nha hoàn râu ria, Nhụy Hương mặc dù không biết vì sao đột nhiên nàng nói, vẫn đáp ứng.

Tiêu Tiềm dùng tịch thực xong, cho người đem công văn tới, lúc này đang xem ở trước án, nghe vậy không khỏi ngẩng đầu nói: "chuyện Hồng Chúc nàng bớt quản đi." hẳn thật sợ nàng nhất thời quật khởi lại muốn nhét Hồng Chúc lên giường hấn.

Lâm Cẩm Nghi nhú mày nói: "Ta vì sao không thể quản? Trước mắt ta là Trấn Nam vương phi, chuyện gì ở hậu viện ta không thể quản?"

bộ dáng nàng rất giống gà mái che chở gà con, lúc này Tiêu Tiềm cũng không muốn gây gổ cùng nàng, vội đầu hàng: "Tốt tốt, vương phi của ta, trong hậu viện nàng lớn nhất, nàng muốn quản cái gì, muốn những tay vào cái gì cũng được. Ta đang muốn nói với nàng, nay vương phủ chúng ta đặc biệt chủ nhân, sự vụ lớn nhỏ trong phủ nàng đều quản đi."

Lâm Cẩm Nghi ngồi vào trước bàn, nâng chén trà nói: "không phải còn có Nhụy Hương sao?"

Tiêu Tiềm nói: "Có thể giống nhau sao? đã có "tân vương phi" nàng, nào có đạo lý vương phi không làm đương gia?"

Lâm Cẩm Nghi nhìn về phía Nhụy Hương, Nhụy Hương cũng nói: "Vương gia nói có lý, nô tì về phương diện này vốn thực ngu dốt, thường xuyên phạm sai lầm, sau này nên để vương phi ngài chưởng gia mới đúng."

Lâm Cẩm Nghi không cảm thấy này có chỗ nào không tốt, đời này nàng không trông cậy vào cảm tình của Tiêu Tiềm, còn không bằng nắm quyền chưởng quản việc bếp núc trong tay, mặc dù sẽ mệt một ít, nhưng ngày qua mới ổn thỏa. Nàng gật đầu nói: "Tốt lắm, chờ ngày mai lại mặt trở về, ta tiếp nhận với Nhụy Hương."

Nhụy Hương lên tiếng, lại cầm lễ vật ra cho Lâm Cẩm Nghi xem.

Đây là lễ vật lại mặt hôm sau Lâm Cẩm Nghi mang về, đương nhiên đều lấy từ công khố trong phủ.

Nhụy Hương lúc trước nói mình "Ngu dốt", đương nhiên là khiêm tốn. Cứ xem nàng chuẩn bị phần lễ vật này, trên có được liệu cho Trung Dũng hầu phu nhân, danh kiếm cho Trung Dũng hầu, danh họa cho Lâm Ngọc Trạch, vải vóc tốt nhất cho Tô thị, điển tịch bản lẻ cho Lâm Bác Chí, đồ trang sức cho Trịnh Kiều Nguyệt, thậm chí còn có một bộ đồ chơi ngọc thạch cho tiểu A Hi, đã biết nàng tâm tư kín đáo, làm việc thoả đáng.

Lâm Cẩm Nghi xem một lần, cảm thấy không có gì không ổn, liền trả lại cho Nhụy Hương. Nhụy Hương tự cho người đem các đồ này lấy ra thu xếp, đóng rương để lên xe.

Lúc này canh giờ cũng không sớm, Lâm Cẩm Nghi tự đi tắm rửa thay quần áo.

Lúc nàng từ tịnh phòng đi ra, Tiêu Tiềm cũng không ở trong phòng.

Như thế chính hợp tâm ý nàng, một đêm trước còn nói là theo lễ làm động phòng hoa chúc, hôm nay lại thân mật như vậy, nàng sẽ không đồng ý.

Lâm Cẩm Nghi sung sướng lau khô tóc, đi lên giường, đang chuẩn bị bảo Thiên Ti thổi tắt đèn, Tiêu Tiềm lại thả tóc, mặc một kiện trung y màu trắng xuất hiện.

Thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc, Tiêu Tiềm mày nhướng lên, buồn cười nói: "Nàng đây là biểu cảm gì? Ta không nên xuất hiện?"

Lâm Cẩm Nghi lại dấu nửa gương mặt vào trong chăn, "Còn tưởng rằng vương gia đi thư phòng ngủ."

Tiêu Tiềm xóc lên một góc chăn, nằm kề bên nàng, "Hai ta tân hôn yến, ta đi ngủ thư phòng cái gì? ý tưởng này của nàng rất kỳ quái."

không phải "Tân hôn yến" a. Lâm Cẩm Nghi có khổ khó nói, xoay người đưa lưng về phía hắn, nói: "Ừ, vậy ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm, ta buồn ngủ quá a." nói xong còn giả vờ giả vịt ngáp to.

tiểu kỹ xảo giấu đầu hở đuôi ấy, sao có thể lừa Tiêu Tiềm. hắn khẽ cười một tiếng, xoay người theo, ôm nàng vào trong lòng.

Lâm Cẩm Nghi thân mình cứng đờ, sau một lúc lâu thấy Tiêu Tiềm không tiến thêm một bước, liền trầm tĩnh lại, nghĩ rằng ôm ngủ thì ôm ngủ đi.

Bất quá buổi chiều nàng ngủ lâu như vậy, giờ một tia buồn ngủ cũng không có.

Qua khoảng một khắc, Lâm Cẩm Nghi cảm giác được tư thế như vậy rất khó chịu, nghĩ Tiêu Tiềm hẳn là đã ngủ, liền khinh thù khinh cước bỏ tay hẫng sang một bên, sau đó quay người nằm ngửa.

Ai biết nàng vừa nằm xong, lập tức nghiêng đầu liền nhìn thấy Tiêu Tiềm cư nhiên không ngủ, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Nàng cảm thấy giật mình, cười nói: "Ngươi, ngươi không ngủ nha?"

Tiêu Tiềm khẽ cười: "Ta chưa nói ta mệt nha, nhưng mà nàng, không phải nói mệt nhọc sao? Thế nào còn có tinh thần như vậy?"

Lâm Cẩm Nghi bị hắn nhìn mặt ửng hồng lên, quay sang xấu hổ nói: "Mới rồi thật mệt, cũng không biết vì sao nằm một lát lại không mệt."

Tiêu Tiềm cũng không chọc nàng, gật đầu nói: "Chúng ta đều ngủ không được, không bằng làm chuyện khác?"

Lâm Cẩm Nghi sao không rõ hắn nói cái gì, lập tức lui về sau nói: "Ngày mai còn phải dậy sớm, thôi đi!"

Tieu Tiem cũng cười hừ hổng một tiếng, dán vào phía trước, mặt sát vào nàng nói: "Cách ngày mai còn xa, chúng ta cũng không cần nhiều thời gian như vậy."

Lâm Cẩm Nghi ngửa ra sau, tránh né hơi thở hắt nóng rực.

Tieu Tiem cũng không định nhường, chìa tay ra kéo nàng vào lòng, đè thấp thanh âm nói: "Nàng có từng nghe qua, dục cự còn nghênh, dụ người nhất?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Lâm Cẩm Nghi cảm giác được hơi thở nguy hiểm, bắt đắ dĩ hai người nằm trên một giường, nàng bị Tieu Tiem ôm vào trong ngực, cổ ngửa ra sau vẫn trốn không thoát.

"Ta, ta hôm nay không muốn cái đó." Nàng đỏ mặt nhỏ giọng nói.

Tieu Tiem khẽ nhú lông mày, nói: "Nhưng ta muốn a, làm sao bây giờ?"

Lâm Cẩm Nghi giờ cũng không phải tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu, cúi mắt dùng thanh âm càng nhot nói: "Vậy ngươì, ngươì tự giải quyết."

"Kiều thê bên cạnh, nàng để ta tự động thủ?" Tieu Tiem nói, "Có chuyện này sao?"

"Vậy làm sao bây giờ." Lâm Cẩm Nghi không có cách nào, nếu Tieu Tiem cứng rắn, nàng cũng không có biện pháp nào đào thoát.

Nhưng Tieu Tiem cũng không cố tình, hấn chỉ kéo tay nàng, đặt vào giữa hai chân.

Cách một tầng tiết khó mỏng manh, Lâm Cẩm Nghi cảm nhận được nơi đó nóng rực và cứng rắn.

Nàng muốn rút tay về, nhưng bị Tieu Tiem đè lại, Tieu Tiem ở dùng thanh âm mê hoặc nói bên tai nàng: "Nàng giúp ta, ta sẽ không bắt buộc nàng được không?"

Lâm Cẩm Nghi trong đầu tính toán nhanh, so ra chuyện giúp hấn phóng thích càng đỡ tổn thất hơn? Cân nhắc lợi hại hai tay vẫn nhẹ hơn. Trầm ngâm sau một lúc lâu, nàng gật đầu.

Tieu Tiem tự mình cời dây lưng, kéo quần xuống đến đầu gối, sau đó kéo tay Lâm Cẩm Nghi đặt lên trên

Lâm Cẩm Nghi nhắm chặt mắt, không thềm nghĩ nhiều nữa, chỉ thả lỏng cổ tay, để tay mình theo hấn kéo mà lên xuống.

Chậm rãi, nàng đã nắm giữ bí quyết, Tieu Tiem liền triệt để bỏ tay ra, thò vào trong tửm y nàng, ở trước ngực nàng lúc nặng lúc nhẹ lưu luyến qua lại.

Lâm Cẩm Nghi ngày trước lúc thân mình không tiện, cũng giúp hấn làm thế này, dù trí nhớ đã mơ hồ không rõ, nhưng thân thể vẫn còn nhớ. Nàng biết chỗ mẫn cảm của Tieu Tiem, tay lúc nhanh lúc chậm, còn thường thường dùng móng tay nhẹ nhàng cào cào.

Đại khái một hai khắc sau, Tieu Tiem hừ nhẹ một tiếng, đã tiết ra.

Lâm Cẩm Nghi cổ tay cũng mỏi không thôi, lập tức ngồi dậy, tìm khăn lau tay.

Tieu Tiem ra không ít mồ hôi, kéo chăn mỏng ra, cả thân hình cứ như vậy lộ rõ, trên mặt cũng còn chưa hết cảm giác.

Lâm Cẩm Nghi vô tình thấy, lập tức quay sang hoảng loạn nói: "Ngươi, ngươi mặc quần vào, ta, ta đi rửa tay." Dứt lời không đợi hấn nói, chạy vào tịnh phòng như trốn.

Cũng không phải mới nhìn một hai lần, Tieu Tiem thực không rõ nàng có gì mà thẹn thùng, bắt quá vẫn nâng tay kéo quần lên.

Lâm Cẩm Nghi ở tịnh trong phòng rửa tay, lại cọ xát một lát mới trở về.

Nàng cũng không biết Tieu Tiem có nghe lời mình hay không, chỉ thử dùng dư quang chăm chú nhìn.

Thấy Tiêu Tiềm đã đắp chăn, nàng cũng rút cục nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Tiềm cười nhìn nàng, "Tối ngủ đi."

Lâm Cẩm Nghi ừ một tiếng, khinh thủ khinh cước đi lên giường.

Bởi vì phát tiết ra, Tiêu Tiềm ngủ thật nhanh, không bao lâu hô hấp đã đều đều.

Lâm Cẩm Nghi tâm loạn như ma, nhất thời không hề buồn ngủ. Cùng Tiêu Tiềm ngày ngày gặp nhau, ban đêm còn thân mật, cứ thế mãi, nàng thật sự có thể dễ tâm như nước sao?

Nàng chỉ có thể bắt buộc mình không thêm nghĩ nữa, chỉ nghĩ đến ngày mai có thể về nhà.

Hôm sau sáng sớm, Lâm Cẩm Nghi không thể nào ngủ ngon đã sớm tỉnh, lập tức ngồi dậy xuống giường.

Đồng thời, Tiêu Tiềm cũng mở mắt, hẳn có chút buồn cười nói: "Trời vừa mới sáng bao lâu, nàng vội vã về nhà như vậy?"

Lâm Cẩm Nghi đã gọi Thiên Ti lấy nước ấm tiến vào, nghe vậy chỉ nói: "Nương ta bọn họ khẳng định đều đang ở nhà chờ, trở về chậm làm bọn họ lo lắng." mà về nhà thăm bố mẹ chỉ có thời gian một ngày, trời tối sẽ về Trấn Nam vương phủ, nàng đương nhiên muốn quý trọng thời gian cùng người nhà đoàn tụ.

Hai khắc sau, hai người đều rửa mặt, chải đầu, thay quần áo xong.

Vì đi về gặp người nhà, Lâm Cẩm Nghi giống lúc trước không thượng trang, chỉ thoa son coi như là vô cùng tiết kiệm thời gian.

Hai người rất nhanh đã xuất phát, đoàn xe đi gần nửa canh giờ, đến Trung Dững hầu phủ.

Lâm Cẩm Nghi nghĩ không sai, Tô thị quả thật từ sáng sớm đã chờ nàng, xe ngựa vừa ngừng lại, Lâm Cẩm Nghi vén rèm xe, đã nhìn thấy Vạn Lũ chờ ở cửa.

Vạn Lũ thấy nàng, vui vẻ ra mặt đi xuống bậc thềm.

Lâm Cẩm Nghi cũng lập tức xuống xe, Tiêu Tiềm đã xuống ngựa, lúc này đi tới bên xe ngựa, tự đỡ nàng xuống.

Vạn Lũ tiến lên thỉnh an nói: "cô nương đã trở lại, phu nhân đêm qua còn nhắc tới người. Hôm nay trời chưa sáng đã dậy."

Lâm Cẩm Nghi cũng nóng lòng muốn gặp Tô thị, một bên nói chuyện với Vạn Lũ, một bên nhắc chân vào Trung Dững hầu phủ.

Tiêu Tiềm an bày người dỡ lễ vật, lúc giương mắt lại nhìn, chỉ thấy bóng lưng Lâm Cẩm Nghi đã đi xa.

hắn cũng không thêm để ý, chỉ bắt đầu đi lác lác đầu.

Lâm Cẩm Nghi cùng Vạn Lũ đi Thuận Hoà đường, lúc này Trung Dững hầu phu nhân, Tô thị và vợ chồng Lâm Bác Chí, Trịnh Kiều Nguyệt đều ở đó chờ. Thậm chí Lâm Phương Nghi cũng đã trở lại.

Nhìn thấy các nàng, Lâm Cẩm Nghi hốc mắt nóng lên, "Tổ mẫu, nương, A Cẩm đã trở về!"

Trung Dững hầu phu nhân vội hô: "tâm can của Tổ mẫu đã trở về, mau đến đây."

Lâm Cẩm Nghi lập tức đi lên phía trước, quỳ bái Trung Dững hầu phu nhân, "A Cẩm cũng nhớ tổ mẫu, tổ mẫu hai ngày nay ngủ ngon giấc không?"

Trung Dững hầu phu nhân yêu thương vuốt tóc nàng, "Tốt, tốt, tổ mẫu hết thấy đều tốt."

Tô thị thấy Trung Dững hầu phu nhân đỏ hốc mắt, sắp rơi lệ, liền khuyên nhủ: "Chúng ta và A Cẩm bắt quá hai ngày không gặp, ngài không đáng như vậy." nói là nói vậy, nhưng trên mặt bà cũng rung động.

Lâm Cẩm Nghi nhin xuống ý lệ, cầm khăn lau mắt cho Trung Dững hầu phu nhân: "Nương nói rất đúng, hôm nay là ngày lành chúng ta đoàn viên, ngài không nên rơi lệ."

nói chuyện, Tiêu Tiềm cùng thị vệ nâng lễ vật cũng được người dẫn vào Thuận Hoà đường.

Lúc nhìn thấy tổ tôn bà cháu ba đời gặt gao ôm nhau một chỗ, vành mắt đều phấp phồng, Tiêu Tiềm ngẩn người, nháy mắt cảm thấy mình như là

thổ hào ác bá cường thường dân nữ.

Tô thị thấy hần, liền vỗ nhẹ Lâm Cẩm Nghi một chút, nói: "Ta còn chưa nói con đâu, thế nào một mình chạy vào trước." Ngược lại để mặc Tiêu Tiềm ở phía sau. Hai người vừa thành hôn, đứng lúc phải chú ý chi tiết, nếu Tiêu Tiềm cảm thấy nữ nhi không để hần vào mắt, không tránh được trong lòng không thoải mái.

Lâm Cẩm Nghi nói: "Con không phải một lòng vội vã muốn gặp ngài và tổ mẫu, nên mới quên thôi."

Tiêu Tiềm chấp tay chào Trung Dũng hầu phu nhân và Tô thị, nói: "tâm tình của A Cẩm ta có thể lý giải, một chút việc nhỏ không đáng gì, nhắc mẫu không cần phải nói năng. Hôm qua nàng chỉ nghĩ hôm nay về nhà, còn không ngủ ngon." nói xong để thị vệ trình lễ vật lên, nhất nhất phân cho mọi người.

một đêm trước nàng đến cùng vì sao ngủ không tốt, hần có thể không biết? Lâm Cẩm Nghi ở trong lòng thôi hần một ngụm, tai cũng không tự chủ được đỏ lên.

Tô thị đối với Tiêu Tiềm lúc trước ấn tượng luôn không tính là tốt, nhưng đến cùng hần đã là con rể mình, thành người một nhà. Lúc này nhìn hần nho nhã lễ độ, không có chút ra vẻ vương gia, đưa lễ vật cũng đều hợp ý mọi người, nên sinh ra hảo cảm. Bà cười mời Tiêu Tiềm ngồi, lại để nha hoàn dâng trà mới, nói: "Đây là nhạc phụ người trước đó không lâu tìm về, ta uống rất ngon, đương nhiên không thể so sánh với vương phủ các người, người không cần ghét bỏ."

Tiêu Tiềm cười nói: "Nhạc phụ ánh mắt tốt lắm, tiểu tể nào có đạo lý ghét bỏ." nói xong liền nâng chén, phẩm một ngụm, vẻ mặt hưởng thụ.

Vì bọn họ về sớm, Trung Dũng hầu và Lâm Ngọc Trạch đều đang bận công vụ, không trở về.

Thuận Hoà đường lúc này ngoài Lâm Bác Chí đều là nữ quyến, cũng tán gẫu một ít chuyện vặt. Về sau Lâm Cẩm Nghi đã lâu không gặp Lâm Phuong Nghi, hai tỷ muội ngồi vào một chỗ lặng lẽ nói chuyện. Tiêu Tiềm ứng đối Trung Dũng hầu phu nhân, Tô thị, không có chút nào có vẻ không kiên nhẫn.

Trịnh Kiều Nguyệt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép âm thầm đẩy Lâm Bác Chí một phen, nâng nâng cằm về phía Tiêu Tiềm.

Phu quân này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là rất thành thật. hần mặc dù đã khảo trúng cử nhân, nhưng đến cùng còn không phải viên chức, trước mắt khắp phòng chỉ hần và Tiêu Tiềm là hai nam tử, còn ngồi gần nhau, cơ hội thật tốt a, sao hần cũng không biết quý trọng đâu?

Lâm Bác Chí minh bạch ý tứ của nàng, nhưng không động. hần là một thư sinh, nhiều năm học tập, đắm chiều suy nghĩ, đều ở trên sách vở, hai người bất luận là thân phận địa vị hay nhân giới đều có chênh lệch lớn, hần có năng lực nói cái gì với Tiêu Tiềm chinh chiến nam bắc đây?

Lúc này Tiêu Tiềm vừa đứng cùng Trung Dũng hầu phu nói chuyện, quay đầu thấy Lâm Bác Chí, chủ động cùng hần bắt chuyện, hỏi hần gần đây sách gì.

Lâm Bác Chí vừa khản trương, vừa vui sướng, nói mấy tên sách. nói xong hần có chút hối hận, hần tự mình hiểu lấy, biết lần này trúng thi đã xem như gặp may, lại thi lên sẽ phải cố hết sức, gần đây buông học nghiệp, tìm một ít sách mở rộng tầm mắt để xem. hần vừa nói mấy quyển sách kia có chút xa lạ, thường nhân có lẽ còn chưa từng nghe tên, có thể dễ dàng cảm thấy hần xem sách đó để giải trí, không làm việc đáng hoàng.

Nhưng Tiêu Tiềm lại gật đầu nói, "Đại cử tử nói này mấy quyển sách này ta lúc nhàn rỗi cũng đều đã xem qua, bên trong miêu tả cực kỳ tường tận các nơi núi non sông biển, phong thổ, đọc một phen sau này bất luận là hành văn hay làm quan, đều có ích lợi lớn." nói xong hần lại liệt kê mấy quyển sách khác, "Mấy bản này nội dung càng rộng rãi, đề cập đến quan ngoại và hải ngoại, đại cử tử nếu có hứng thú, lần khác ta cho người đưa tới, để người đọc thử một phen."

Mấy quyển sách này đều luôn ở trong đơn sách của Lâm Bác Chí, nhưng bắt đầu dĩ đều là bản sách quý đơn lẻ, ở chợ căn bản tìm không được. Lúc này nghe Tiêu Tiềm cư nhiên đánh trúng mong muốn của hần, cũng không coi thường còn nói muốn đưa bản sách quý đơn lẻ giá trị nghìn vàng cho hần đọc, Lâm Bác Chí nhất thời cảm thấy gặp người cùng chung chí hướng, nói cũng nhiều lên.

Nhất thời hai người liên tục nói chuyện mình đọc sách gì, người tới ta đi, trò chuyện với nhau thật vui.

Lâm Cẩm Nghi và Lâm Phuong Nghi có một thời gian không gặp, Lâm Phuong Nghi tuy rằng không gả xa, nhưng đến cùng đã làm tức phụ người khác, không thể thường xuyên về nhà mẹ đẻ.

Hai người chụm đầu nói vài lời, Lâm Phuong Nghi lúc nào cũng lưu ý tình huống trong phòng, thấy Tiêu Tiềm hòa khí như vậy, thập phần hâm mộ nói: "Muội muội số phận tốt, gả cũng tốt, sau này hạnh phúc mỹ mãn cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Lâm Cẩm Nghi nghe xong lời này, liền thử hỏi: "Ồ nhà Vương Hàn Lâm tí bị đè nên?"

Lâm Phương Nghi vội vàng lắc đầu nói, "không có, phu quân bọn họ đối đãi ta luôn mười phần hòa khí." Nhưng không được hoàn mỹ là, Vương Như Ngu lúc trước thi hương không trúng, sau đó tinh thần hẫng sa sút một thời gian, mỗi ngày nhốt mình trong phòng đọc sách. Lúc này nàng về nhà mẹ đẻ, vốn cũng muốn mang hẫng đến, để hẫng và Tiêu Tiềm có thể gần gũi hơi. Nhưng bắt đắ dĩ Vương Như Ngu ngay thẳng đến cực điểm, nói thẳng không cần dựa vào quan hệ này, còn nói nàng một hồi.

Lúc này thấy Lâm Bác Chí và Tiêu Tiềm trò chuyện vui vẻ, Lâm Phương Nghi trong lòng đương nhiên không rõ tư vị.

Lâm Phương Nghi đã không muốn nói, đến cùng là việc tư, Lâm Cẩm Nghi cũng không truy vấn tiếp.

Đến giữa trưa, Trung Dũng hầu và Lâm Ngọc Trạch trở về phủ.

Tô thị thu sắp xếp các nam tử đi tiền viện dùng cơm, phía sau lôi kéo Lâm Cẩm Nghi một đường vào phòng bếp, để nàng giúp đỡ.

Đương nhiên, trợ thủ này cũng bất quá là cái cớ, chủ yếu vẫn là cùng Lâm Cẩm Nghi nói chút chuyện.

Trong phòng bếp, Tô thị cho lui hạ nhân, vừa không chút hoang mang nấu cơm, vừa hỏi tình huống Lâm Cẩm Nghi ở trong vương phủ.

Lâm Cẩm Nghi nhất nhất đều nói cùng Tô thị, bởi vì Tô thị hỏi cẩn thận, nên có rất nhiều chi tiết đều nói rõ ràng.

Tô thị nghe xong, chân mày cau lại, cảm thấy nơi nào kỳ quái không thể nói rõ. Nữ nhi nói nàng sống rất tốt, nhưng về mặt cũng không có ngưng ngừng và vui sướng, nhắc tới Tiêu Tiềm, càng như nhắc tới người rầu rĩ ở đây... Nàng không ái mộ Tiêu Tiềm sao, sao có thể phản ứng như vậy?

Lâm Cẩm Nghi thấy Tô thị trầm mặc không nói, lại tiếp tục: "Nương, thật sự đừng lo lắng, vương gia đối đãi ta tốt lắm, hôm qua còn nói sau này để ta chương quản việc bếp núc." nói đến đây, Lâm Cẩm Nghi toát ra vui mừng tự đáy lòng. Tô thị dạy nàng hai năm, sau này kiểm duyệt nàng học được bao nhiêu. Nàng có tin tưởng, đời này nhất định sẽ không để Tô thị và bản thân mình thất vọng.

Tô thị nhìn nàng một cái thật sâu, cảm thấy nữ nhi che giấu cái gì.

Lâm Cẩm Nghi nghiêng đầu, hỏi: "Sao thế nương, A Cẩm nói sai cái gì sao?"

Tô thị lắc đầu, nói: "Nương chỉ hy vọng con sống hạnh phúc, con thành thật nói cho nương, hiện tại con cảm thấy hạnh phúc sao?"

Lâm Cẩm Nghi trên mặt tươi cười bị kiềm hãm, chỉ cảm thấy Tô thị hiểu rõ hết thảy, ánh mắt khó có thể che giấu, nàng rũ mắt xuống nói: "Đương nhiên là hạnh phúc, nương hôm nay cũng thấy vương gia đối đãi con tốt lắm, ngài còn có gì lo lắng đâu?"

Tô thị nghĩ nghĩ, cũng phải, nếu nữ nhi và Tiêu Tiềm ở chung không tốt, Tiêu Tiềm lúc trước cũng sẽ không giúp nàng nói chuyện, lại càng không ôn hòa có lễ với mỗi người trong nhà. Nghĩ đến đây, bà cũng ném lo lắng qua đầu, là mình suy nghĩ nhiều đi.

không lâu, Tô thị đã làm tốt vài món đồ ăn, đều chia hai phần, đưa đến tiền viện và trong Hoà thuận đường.

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị đổi xiêm y, cùng Trung Dũng hầu phu nhân mọi người dùng cơm trưa.

Tiểu A Hi cũng tỉnh ngủ, được bà vú bế ra.

Lâm Cẩm Nghi nhớ hẫng, để bà vú ôm tiểu A Hi đến bên người, hôn hít một lúc.

Tiểu A Hi vài ngày không gặp tỷ tỷ, phá lệ thân thiết, bị nàng trêu chọc khanh khách cười không ngừng, ôm cổ nàng không chịu buông tay.

Lâm Cẩm Nghi cũng thích chơi đùa với hẫng, vừa chơi vừa dùng xong cơm trưa.

Sau khi ăn xong, bọn nha hoàn thu thập bàn ăn, gã sai vặt bên người Lâm Ngọc Trạch vội vã tiến vào thông truyền: "Lão phu nhân, phu nhân, thế tử uống nhiều, đang náo ở tiền viện. Chúng tiểu nhân cũng không biết làm sao bây giờ..."

Lâm Ngọc Trạch rượu phẩm vẫn kém, năm đó hẫng lúc vẫn là một thế hệ hoàn hảo, thường xuyên ở bên ngoài uống say làm trò cười.

Nghe vậy Trung Dũng hầu phu nhân không khỏi lắc đầu nói: "hẫng lớn như vậy, sao cũng không biết thu liễm." Nếu bình thường ở trong phủ thì thôi, hôm nay Tiêu Tiềm mang theo Lâm Cẩm Nghi lại mặt, nếu náo ra cái gì, thật có thể khó qua.

Có thể trị được Lâm Ngọc Trạch chỉ có Tô thị, Tô thị liền đứng lên nói: "Bà bà đừng lo lắng, ta đi xem."

Tiêu Tiềm cũng ở phía trước, Lâm Cẩm Nghi nói: "Con cũng đi thôi. Đều là người trong nhà, tổ mẫu đừng lo lắng."

nói xong, mẹ con hai người cước bộ vội vàng đi tiền viện.

Đội đến tiền viện, hai người vừa vào nhà liền nhìn thấy Lâm Ngọc Trạch đang say khướt múa kiếm. Hắn căn bản không thông võ nghệ, cả đám sai vật gia đình sợ hắn tự làm bị thương mình, đều về mặt lo lắng khuyên nhủ.

Lâm Ngọc Trạch cũng không nghe bọn hắn nói, chỉ ngây ngô cười, cong vẹo vừa đi vừa múa kiếm.

Thấy Tô thị, bọn hạ nhân như được đại xá thối lui, Tô thị đi qua, quát khẽ: "Phu quân, ngươi làm cái gì vậy?!"

Lâm Ngọc Trạch thấy nàng, cũng không cười ngây ngô, vội vàng dừng động tác, "A Hân, nàng đã đến rồi à."

Tô thị thở dài, đi lên phía trước cầm kiếm trong tay hắn.

Lâm Ngọc Trạch cũng không phản kháng, vẫn để nàng cầm, cúi đầu, giống đứa nhỏ làm việc gì sai.

Tô thị nhìn chung quanh một cái, gặp Trung Dũng hầu cùng Tiêu Tiềm, Lâm Bác Chí không ở đây, liền nói với Lâm Cẩm Nghi: "Ta an trí cha con trước, con lặng lẽ đi xem tổ phụ bọn họ thế nào."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, đi vào thư phòng.

Trong thư phòng, Trung Dũng hầu và Lâm Ngọc Trạch cũng hai gò má đỏ hồng, ánh mắt mê ly. Lúc này, hai người một đang thi triển quyền cước, một cất tiếng ngâm thơ. Trong phòng nhất thời có thể nói là cực kỳ náo nhiệt.

Lâm Cẩm Nghi không thấy Tiêu Tiềm, lại chăm chú tìm kiếm, Tiêu Tiềm đang đứng ở trước cửa sổ, đưa lưng về phía cửa, cũng không biết đang làm gì.

Bất quá Tiêu Tiềm tửu lượng tạm được, định lực cũng mạnh, giờ phút này chỉ đứng ở nơi đó, hắn không có chuyện gì.

Thấy bọn họ đều không có trở ngại, Lâm Cẩm Nghi thở dài nhẹ nhõm một hơi, khuyên Trung Dũng hầu và Lâm Bác Chí ngồi xuống, cho người dâng trà giải rượu.

Xem bọn họ uống xong trà giải rượu, Lâm Cẩm Nghi đi ra phía cửa sổ, nói: "Vương gia, ngài không có việc gì sao? Cần uống chút trà giải rượu không?"

Tiêu Tiềm nghe tiếng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh nói: "Nàng cảm thấy ta uống say?"

trên mặt hắn một chút đỏ ửng cũng không có, Lâm Cẩm Nghi càng khẳng định ý nghĩ của mình, gật đầu nói: "không có việc gì là tốt rồi."

Tiêu Tiềm cũng không nói chuyện với nàng, lại quay đầu đi.

Lâm Cẩm Nghi vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, liền hỏi: "Vương gia đang nhìn gì?"

Tiêu Tiềm bình tĩnh nói: "trên cửa sổ hoa lan nở vô cùng đẹp, ta đang ngắm hoa."

Lâm Cẩm Nghi nhìn thoáng qua, nháy mắt không nói gì.

trên cửa sổ là một cái bồn cảnh ngọc thạch hình hoa lan! Thường hoa cái rầm a!

Lại là con ma men!

Lâm Cẩm Nghi bất đắc dĩ nói: "Ừ, quả thật nở vô cùng đẹp, ta vừa cho người ngâm trà mới, ngài uống mấy ngụm đi." nói xong làm dấu với gã sai vật dâng trà, gã sai vật ngậm hiểu, dâng trà giải rượu tới.

Lâm Cẩm Nghi tiếp nhận, đưa tới trước mặt Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm há mồm: "A —— "

Lâm Cẩm Nghi...

Đành phải bụng chén trà, tự tay dứt cho hắn.

Tiêu Tiềm uống mấy ngụm, tap tap miệng, nói: "Ừ, trà mới không tệ, rất giống hoàng huynh mới thường."

Căn bản không thấy hương vị dược liệu trong đó.

Lâm Cẩm Nghi an bày ghế sai vật giúp Trung Dũng hầu và Lâm Bác Chí trở về nghỉ ngơi, chính mình bồi bên người Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm cũng không nói chuyện, vẫn hết sức chuyên chú thưởng "Hoa".

Đại khái qua một khắc, Tô thị tới, Lâm Cẩm Nghi bảo ghế sai vật giám sát chặt chẽ Tiêu Tiềm, cùng Tô thị đến một góc nói chuyện.

Tô thị giải thích: "Cha con mới vừa rồi ới ra một hồi, thanh tỉnh một ít. Ta hồi mới biết, hấn ở bên ngoài tìm được "Giải ngàn sầu". Lúc cơm trưa, bọn họ bốn người chia nhau uống một vò."

đại danh Giải ngàn sầu Lâm Cẩm Nghi đã nghe qua. Chính là rượu hạng nhất bây giờ, nghe nói là thần tiên uống một ngụm cũng phải say ba ngày. Mà rượu này chỉ có một đại sư phụ ủ rượu mới chế ra được, hàng năm sản xuất rất ít, thiên kim khó tìm. Người khác may mắn được một vò, đều rất trân quý, thỉnh thoảng uống một ít, cũng sẽ không một lần uống nhiều như vậy.

Lâm Cẩm Nghi kỳ quái nói: "Cha làm sao có thể nghĩ ra tìm thứ này về?"

Tô thị nói: "Con còn không biết cha con? Cảm thấy không yên lòng con, tưởng lấy đến đây thử rượu phẩm của con rể."

Đều nói rượu phẩm như nhân phẩm, Lâm Cẩm Nghi cũng minh bạch.

Nàng thờ dãi nói: "Hôm nay kết quả này nghĩ đến đã ngoài dự đoán, nương đừng trách cha."

Tô thị oán trách nói: "Cha người làm chuyện ô long cũng không phải một hai lần, ta cũng không vì vậy tức hấn. Nhưng A Cẩm, ta nghe hạ nhân nói tổ phụ và đại ca con đều say, vào trong mật vụ ong gia, không tránh được thấy toàn gia chúng ta không ra gì..."

Lâm Cẩm Nghi hé miệng, nhin cười nói: "Nương lo lắng thừa, vương gia hấn cũng say, chính là không hiện rõ, người xem hấn còn đứng ở đó lấy bồn cảnh ngọc thạch của tổ phụ làm hoa để thưởng đâu."

Tô thị cuối cùng thở ra một ngụm khí, "Cái này tốt. Bất quá vương gia cũng uống say, cha và tổ phụ con bọn họ lại như vậy, hôm nay sợ là không thể giữ con ở nhà dùng cơm chiều."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, Tiêu Tiềm trước mắt tuy rằng vẫn chưa hiện ra say rượu, nhưng nàng không gặp Tiêu Tiềm uống say cũng không biết hấn về sau có nháo lên hay không. Nếu thật sự để hấn say rượu bêu xấu, tình lại khẳng định là mất hứng, nói không chừng còn có thể trách tội Lâm Ngọc Trạch tìm thấy rượu mạnh kia.

Nàng lời kéo tay Tô thị, "Được, trước hết con đưa vương gia đi về. Chờ thêm hai ngày nhàn rồi, con lại trở về."

Nàng trên đầu không có bà bà, lúc Tiêu Tiềm không có mặt đương nhiên là tự do.

Tô thị gật gật đầu, kéo lọn tóc trước trán nàng, "Ừ, tốt, nương chờ con."

Mẹ con lưu luyến chia tay một phen, Lâm Cẩm Nghi trở về Thuận Hoà đường, nói một tiếng với Trung Dũng hầu phu nhân, tiếp theo lại về tiền viện đón Tiêu Tiềm: "Vương gia, canh giờ không còn sớm, chúng ta hồi phủ thôi."

Tiêu Tiềm ngơ ngác "a" một tiếng, theo Lâm Cẩm Nghi đi ra ngoài phủ.

Đến bên ngoài, Tiêu Tiềm đương nhiên đi tới trước ngựa của mình.

Lâm Cẩm Nghi vừa thấy hấn chuẩn bị cưỡi ngựa, kinh ngạc kêu một tiếng, "Vương gia, chúng ta ngồi xe đi?"

Tiêu Tiềm nhú nhú mày, "Ta không có việc gì, vì sao phải ngồi xe?"

Lâm Cẩm Nghi chỉ có thể đỡ hấn như đỡ đứa nhỏ, "Phải phải, ngài không có việc gì. Nhưng ta có chút không thoải mái, ngài có thể theo giúp ta ngồi xe ngựa sao?"

Tiêu Tiềm phẫn nộ thả dây cương, cổ nói: "Được rồi. Ai, nữ nhi gia các nàng chính là phiền toái."

Lâm Cẩm Nghi...

Đến cùng là ai phiền toái a?!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Lâm Cẩm Nghi bắt đầu đi đỡ Tiêu Tiềm lên xe ngựa.

Vương Đồng luôn đi theo Tiêu Tiềm, nhưng lúc trước Tiêu Tiềm và Trung Dũng hầu, Lâm Ngọc Trạch mọi người uống rượu, Vương Đồng chỉ đứng ở bên ngoài, cũng không biết cụ thể bên trong phát sinh việc gì. Lúc trước gặp Lâm Ngọc Trạch và Trung Dũng hầu mấy người đều có vẻ say rượu, Tiêu Tiềm lại chỉ trầm mặc đứng trước cửa sổ, như hẩn không có việc gì. Lúc này thấy Tiêu Tiềm tựa hồ có chút không thích hợp, liền thử ra tiếng hỏi: "Vương phi, vương gia đây là uống say?"

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, nhẹ giọng nói: "Ừ. là say, hồi phủ rồi người đi ngự y trong phủ khai một chén thuốc giải rượu. Vương gia hôm nay uống 'Giải ngân sầu'."

"Giải ngân sầu" đại danh vừa nhắc, Vương Đồng cũng biết này rượu mạnh vô cùng, liền tục đáp ứng.

Bọn họ nói chuyện, Tiêu Tiềm đã ngồi lên xe ngựa, kéo mạnh cửa xe, thò đầu thăm dò, không kiên nhẫn thúc giục nói: "Nàng không lên xe?"

Tiêu Tiềm xưa nay lão luyện thành thục, lúc mười bảy, mười tám tuổi đã ổn trọng như một người lớn. Nay bộ dáng này, giống đứa nhỏ phát giận.

Vương Đồng cũng không dám nhìn hẩn thế này, nhanh dời mắt đi.

Lâm Cẩm Nghi vội vàng lên tiếng trả lời, "Đến đến." nói xong đỡ tay Thiên Ti, đạp ghế nhỏ, lên xe ngựa.

Trong xe ngựa không gian nhỏ hẹp, mới vừa rồi còn chưa thấy cái gì, Lâm Cẩm Nghi lúc này ngửi thấy một cỗ mùi rượu nồng đậm.

Tiêu Tiềm ngồi vững vàng, xem về mặt vẫn nhìn không ra vẻ uống say.

trên xe ngựa chuẩn bị điểm tâm và nước trà, Lâm Cẩm Nghi nâng chén trà qua, Tiêu Tiềm nói: "Ta không khát, nàng vì sao luôn muốn ta uống trà?"

Lâm Cẩm Nghi cũng không phải để hẩn uống trà giải khát, mà hi vọng đồ thêm chút nước, pha loãng bụng rượu của hẩn, bất quá lúc này cũng không thể giải thích gì, chỉ nói: "Về phủ còn mất một thời gian, ta đây không phải muốn vương gia nhuận nhuận cổ họng sao?"

Tiêu Tiềm ngoan ngoãn tiếp nhận, nhấp hai ngụm, "Tốt lắm, nhuận rồi." Lại đẩy chén trà trở về.

Thấy Tiêu Tiềm nói chuyện có kết cấu, Lâm Cẩm Nghi liền hỏi hẩn: "Hôm nay trên tiệc vương gia uống bao nhiêu rượu? Cha ta và tổ phụ bọn họ uống bao nhiêu?"

Tiêu Tiềm chau mày suy nghĩ, ngơ ngác nói: "Ừ... Nhạc phụ bọn họ ba người uống một nửa, còn lại đều là ta uống."

Lâm Cẩm Nghi phát hoảng, không nghĩ tới Tiêu Tiềm uống nhiều nhất.

Bất quá cũng may Tiêu Tiềm uống say vẫn thực yên tĩnh, trừ bỏ có chút đại ra, thật không có tình huống khác. Bất quá Lâm Cẩm Nghi cũng không dám khinh thường, lúc nào cũng chú ý về mặt Tiêu Tiềm biến hóa.

Xe ngựa đi được một nửa, Tiêu Tiềm mày càng ngày càng nhăn, trên mặt cũng càng ngày càng ngưng trọng.

Lâm Cẩm Nghi thấy, liền hỏi: "Vương gia có cảm thấy không thoải mái? Có phải muốn nôn hay không?"

Tiêu Tiềm lắc đầu, vẻ mặt vẫn ngưng trọng túc mục như cũ. Qua một lúc lâu, hẩn mới chậm rãi mở miệng nói: "Ta, ta muốn đi tiểu."

trên xe ngựa cũng không có cái bồn tiểu gì đó, Lâm Cẩm Nghi dở khóc dở cười, "Vương gia có ghen đi? Còn nữa khác chúng ta có thể trở về vương phủ."

Tiêu Tiềm chậm rãi gật đầu, một đôi tay lại vò vào nhau.

Đường đường Trần Nam vương, cư nhiên ở trên xe ngựa mang bộ dáng ghen nước tiểu. Nếu không phải Tiêu Tiềm an vị bên cạnh, Lâm Cẩm Nghi đã ôm bụng cười ra tiếng. Giờ phút này nàng chỉ có thể nhìn cười, cách mạnh giục xa phu đi mau chút.

Xa phu run đây cương, tốc độ nhanh hơn.

Sau đó, xe ngựa rốt cục dừng ở cửa Trấn Nam vương phủ.

Xe còn chưa ngừng ổn, Tiêu Tiềm đã đi trước một bước, ven màn xe, phi thân ra, dùng khinh công, một thân võ nghệ cao cường kích động bay vào trong vương phủ.

Lâm Cẩm Nghi ở trên xe ngựa ha ha ha cười đủ, nước mắt cũng trào ra.

Vương Đồng không hiểu, sao vương gia dùng khinh công bay về phủ, vương phi lại ở trên xe ngựa cười to?

Lâm Cẩm Nghi cười đủ, xuống xe ngựa, chống lại ánh mắt mọi người tìm tòi nghiên cứu, nàng nhin ý cười, nói: "không có việc gì, không có việc gì, vương gia hẳn chỉ là luyện thân thủ, các người không cần để ý."

Mọi người gật gật đầu, cũng không dám tìm tòi nghiên cứu nữa.

Lâm Cẩm Nghi trở lại tầng Hương Uyển, đã thấy Tiêu Tiềm ngồi ở trong phòng, vẻ mặt đại ra.

Xem hẳn hẳn là đã giải quyết xong, Lâm Cẩm Nghi lại không nhịn được cười, loan loan khoe môi.

Nhụy Hương luôn đợi ở trong vương phủ, không đi Trung Dũng hầu phủ cùng bọn họ, lúc này tiến lên hành lễ, hỏi: "Nô tì nhìn vương gia có chút kỳ quái, là phát sinh chuyện gì?"

Lâm Cẩm Nghi liền giải thích chuyện hẳn uống nhiều.

Tiêu Tiềm vốn khác kỳ theo lễ, Nhụy Hương cũng lấp bắp kinh hãi. Vừa đúng lúc này ngự y bên kia đưa dược liệu tới, Nhụy Hương đi phòng bếp nấu chén thuốc giải rượu.

Lâm Cẩm Nghi nổi lên tâm tính, muốn thử xem Tiêu Tiềm đến cùng còn còn sót lại bao nhiêu lý trí, liền đi lên phía trước hỏi: "Vương gia đã đi tiểu? Có thoải mái?"

Tiêu Tiềm thành thành thật thật gật đầu, "đã đi, thập phần thoải mái."

Lâm Cẩm Nghi cười nói: "Vậy là tốt rồi. Ta ở đây có vấn đề muốn hỏi một chút, vương gia, không biết vương gia không có tiện giải đáp."

Tiêu Tiềm mặt không biểu cảm, "Nàng hỏi đi."

"Vương gia năm nay bao nhiêu tuổi nha?"

Tiêu Tiềm trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Mười tám tuổi a, nàng hỏi cái này làm gì?"

Mười tám tuổi cái đầu a! Lâm Cẩm Nghi cười xấu xa không thôi, người này quả nhiên là uống đến hồ đồ a!

Ai biết ngay sau đó, nàng lại cười không ra.

Tiêu Tiềm mê mẩn nhìn nàng, "A Cẩm, nàng hỏi cái này làm gì? Hai ta vừa thành thân, nàng sẽ không quên tuổi tác của ta."

Tuy rằng hẳn vẫn gọi là "A Cẩm" như cũ, nhưng Lâm Cẩm Nghi biết, Tiêu Tiềm mười tám tuổi, vừa thành hôn, thê tử không phải nàng hiện tại, mà là Sầm Cẩm đã mất —— cái tên nàng đã không muốn nhớ tới.

Tươi cười trên mặt nàng biến mất hầu như không còn, đột nhiên có chút xót xa, lạnh lạnh nói: "Vương gia còn nhớ rõ ta, thật không dễ dàng."

Tiêu Tiềm nghiêng đầu, kỳ quái nói: "Chúng ta thiếu niên kết tóc, ta sao có thể không nhớ rõ nàng?"

Lâm Cẩm Nghi quay sang, hít sâu hai ngụm, rốt cục hỏi ra một vấn đề vẫn giấu trong lòng nàng, từng chữ hỏi hẳn: "Tiêu Tiềm, có phải người rất chán ghét ta không?"

"Vì sao đột nhiên hỏi cái này? Hôm nay nàng thật sự kỳ quái, vấn đề phá lệ nhiều." Tiêu Tiềm nhú nhú mày, "Nàng là thê tử của ta, vì sao ta phải chán ghét nàng?"

không chán ghét ta, như vậy lúc ta sắp sửa bệnh chết, người nử điểm quan tâm cũng không có? Còn Nguyên Văn Tâm đâu? không phải người muốn cưới nàng sao? Vì sao không tục thú nàng?

Có rất nhiều vấn đề, nàng muốn hỏi ra toàn bộ. Nhưng lúc này nàng há miệng thở dốc, lại như cứng trong cổ họng, một chữ đều không ra được.

Lúc này Nhụy Hương đã nấu xong chén thuốc, bưng tới.

Lâm Cẩm Nghi thối lui trước mặt Tiêu Tiềm, có chút hoảng loạn phân phó nàng: "Người cho vương gia uống được đi, thân mình ta cũng không thoải mái, vào nội thất nghỉ ngơi trước."

Dứt lời không đợi Nhụy Hương đáp ứng, nàng bước nhanh vào nội thất.

Trong nội thất không có một bóng người, Lâm Cẩm Nghi bước chậm đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống.

Trong gương, là một gương mặt nàng nhìn hai năm, lại vẫn cứ cảm thấy có chút không quen.

Vì sao còn muốn chấp nhất đáp án này đâu? Nàng đã không phải Sầm Cẩm ngọc nghịch a. Vì sao muốn xen vào ý tưởng của Tiêu Tiềm đâu? khôngphải đã quyết định đời này chỉ vì mình mà sống sao?

Nàng nhắm chặt mắt, lại mở ra, đáy mắt đã khôi phục thanh minh.

Nàng là Lâm Cẩm Nghi, không phải người khác, nên bảo vệ tâm mình.

Tiêu Tiềm uống canh giải rượu xong, liền nói một lời.

Lâm Cẩm Nghi để hần lên giường trong buồng nghỉ ngơi, chính mình lui ra, ngồi ở gian ngoài trên kháng bên cửa sổ.

Nàng vẫn có nỗi lòng khó an, quyết định tìm chút chuyện để làm.

Lúc trước nàng và Tiêu Tiềm đã nói tốt, chờ xong lại mặt kết sẽ tiếp quản quyền bếp núc trong Trấn Nam vương phủ. Lúc này nàng muốn ban giao với Nhụy Hương.

Nhụy Hương giao đổi bài cho nàng, còn nói một ít chi tiết công việc bình thường trong Trấn Nam vương phủ cho nàng nghe.

Lâm Cẩm Nghi mặc dù ở Trấn Nam vương phủ sống qua thời gian không ngắn, từ trước không lưu ý mấy việc này đó lúc này tỉ mỉ nghe xong, gặp cái gì không rõ liền đặt câu hỏi, Nhụy Hương cũng thập phần kiên nhẫn nhất nhất giải đáp.

nói xong, Nhụy Hương nhớ tới một việc, nói với nàng: "Năm nay đầu năm, vương gia nói thuộc hạ trong ban thị vệ đều trưởng thành, lại đều còn độc thân. Muốn ta tuyển mấy nha hoàn vừa độ tuổi trong phủ, chọn hôn phối cho các nàng. Nô tì cũng không am hiểu việc này, vẫn trì hoãn..."

Nhụy Hương vẫn là cô nương gia, Tiêu Tiềm cư nhiên để nàng ở giữa làm mai kéo thuyền, Lâm Cẩm Nghi cũng không biết nói hần cái gì cho tốt, liền gật đầu nói: "Ừ, ta đã biết, việc này ta đến làm. Sau đó người đem danh sách nha hoàn vừa độ tuổi chưa hôn phối giao ra, ta sẽ chăm chú."

Nhụy Hương đáp ứng, lại nói: "Vương phi bên này người cũng không đủ, ngài cũng có thể chọn lựa hai người vừa ý."

nói chuyện, Lâm Cẩm Nghi không nhìn về phía Thiên Ti và Thái Ca.

Thiên Ti vừa hai mươi, Thái Ca còn chưa hết hai mươi, cũng không nhỏ. Hai người đều trung thành và tận tâm với nàng. Tô thị cũng coi các nàng cả đời không gả, ở bên người nàng. Mà lúc trước ở trong phủ vài nha hoàn nhị đẳng đều đã hôn phối, thành thê tử của quân sự cửa hàng và thôn trang đồ cưới của nàng.

Nhất đẳng thê diện đương nhiên hơn nhiều, nhưng nếu bàn đến, cũng không thoải mái như vài nha hoàn nhị đẳng làm nương tử của quân sự tướng mạo đoan chính.

Lâm Cẩm Nghi không đành lòng nhìn hai đại nha hoàn như hoa như ngọc cả đời đều chậm trễ vì mình, lập tức quyết định muốn nhân cơ hội tuyển hai giai tể như ý cho Thiên Ti và Thái Ca.

Thiên Ti tâm can sáng suốt, Thái Ca cũng không ngốc, nhìn Lâm Cẩm Nghi như có đăm chiêu, đã đoán được cái gì. Nhụy Hương vừa đi, hai người nhất tề quỳ trước mặt Lâm Cẩm Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Lâm Cẩm Nghi kinh ngạc nhảy dựng, vội hỏi: "Các người có chuyện nói thẳng, quỳ như vậy làm gì?"

Thiên Ti cúi đầu nói: "Chúng nô tì biết cô nương hảo tâm, toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì chúng nô tì. Nhưng chúng nô tì trước khi cô nương xuất giá, ngay trước mặt phu nhân cam đoan sẽ chiều cô cô nương cả đời, quả quyết không lập gia đình."

Lâm Cẩm Nghi không biết Tô thị còn nói thế với các nàng, liền khuyên nhủ: "Các người cho dù gả người, vẫn ở trong phủ, chúng ta sau này còn có thể gặp, sao không thể tiếp tục chiều cô ta?"

"Vẫn không giống như vậy." Thái Ca vội vàng nói. Bất quá miệng nàng cũng ngốc, muốn phản bác Lâm Cẩm Nghi, cũng không biết giải thích như thế nào.

"Ta biết ý tứ của các người, các người cảm thấy gả người, có đứa nhỏ, thì không thể tiếp tục làm đại nha hoàn trong phòng. Nhưng ta tin tưởng các người, tin tưởng các người bất luận ở vị trí nào, đều sẽ thật tình tương đãi ta. Cho nên các người không cần câu nệ thân phận đại nha hoàn đâu? Ta chuẩn bị cho các người hai phần đồ cưới thể diện, đến lúc đó các người thuận lợi vui vẻ xuất giá, chỉ cần trong lòng còn nhớ ta, trừ buổi tối không ở bên cạnh ta, có cái gì khác biệt đâu?"

Thiên Ti và Thái Ca hai người liếc nhau, đều không nói. Lâm Cẩm Nghi đến cùng là chủ tử các nàng, nếu tâm ý nàng đã quyết, hai người cũng không cãi lại được.

Đương nhiên, Lâm Cẩm Nghi cũng không phải muốn cưỡng bách các nàng, mỗi tay lôi kéo một người đứng lên, hòa khí nói: "Chuyện này không vội nhất thời, các người sau khi trở về cẩn thận suy nghĩ, nếu sửa lại chủ ý thì nói với ta."

nói xong với các nàng, Lâm Cẩm Nghi tự mình ngồi trên kháng một lát, tùy tay cầm châm tuyền lên làm.

Vừa làm một lúc, sắc trời cũng dần dần tối.

Trong lúc đó nàng vào nội thất nhìn Tiêu Tiềm hai lần, Tiêu Tiềm vẫn ngủ thực trầm, tư thế ngủ còn không thay đổi.

Trời tối, Nhụy Hương và Thiên Ti vào đốt đèn. Thấy Tiêu Tiềm còn chưa có tỉnh, Nhụy Hương nhân tiện nói: "Vương phi, sắp đến lúc dùng tịch thực, cần nô tì gọi vương gia dậy?"

Lâm Cẩm Nghi nhân tiện nói "Thôi đi, để hắn ngủ nhiều một lát, phân phó đầu bếp trông lửa, đợi vương gia tỉnh, lại bảo đầu bếp làm nóng đồ ăn cho hắn."

Nhụy Hương đáp lại, không nhiều lời nữa.

Lâm Cẩm Nghi dùng tịch thực, rửa mặt xong, lại ra bên ngoài xem thoại bản hồi lâu, thấy Tiêu Tiềm không có dấu hiệu muốn tỉnh, cũng trèo lên giường ngủ.

Mà ai cũng không ngờ là, Tiêu Tiềm vừa ngủ, cư nhiên đến ngày thứ hai cũng không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Lâm Cẩm Nghi cũng không kịp chuẩn bị, buổi sáng gọi hắn vài lần đều không có kết quả, cho người thông tri Vương Đồng đi trung quân đô đốc báo lại, để ngự y tới xem Tiêu Tiềm.

Ngự y chẩn mạch cho Tiêu Tiềm, chỉ nói hắn mạch tượng bình thản, cũng không lo ngại, trước mắt chỉ là uống rượu quá nhiều nên mê man. Chờ hắn tỉnh lại, cũng không có việc gì.

Lâm Cẩm Nghi thoáng yên lòng, đi xử lý hôn sự của bọn thị vệ.

thị vệ bên người Tiêu Tiềm hơn hai mươi tuổi không ít, Lâm Cẩm Nghi tìm cho bọn hắn trước, xem qua danh sách Nhụy Hương kê ra, nàng đem bọn nha hoàn gom lại Tằng Hương Uyển.

Các nha hoàn đại đa số không qua lại trước mặt chủ tử, lúc đầu nhìn thấy nàng, khẩn trương đến mức không biết để tay vào chỗ nào.

Bất quá Lâm Cẩm Nghi cũng hòa khí, ngữ điệu mềm nhẹ chỉ như bình thường tán gẫu việc nhà vậy.

Bọn nha hoàn cũng không ngốc, nghe nàng hỏi, lại liên hệ đến đầu năm thu được tiếng gió, liền đoán được lần này vì sao.

Lâm Cẩm Nghi thấy trong các nàng không ít người kỳ thật đều có chủ ý trong lòng, liền hỏi các nàng có phải có đối tượng hay không, nếu có, có thể trực tiếp nói cho nàng.

Bọn nha hoàn da mặt mỏng, đỏ mặt ấp úng nói không nên lời.

Lâm Cẩm Nghi liền để Thiên Ti cầm giấy bút, cho các nàng nếu biết viết chữ thì trực tiếp viết trên giấy, nếu không biết viết thì nói thầm với Thiên Ti, để Thiên Ti viết ra.

Như vậy thông suốt xuống, hai mươi nha hoàn này, cứ nhiên có mười tám người đã có trong lòng. Mà cũng rất rõ ràng, người trong tâm các nàng cũng không trùng lặp.

Lâm Cẩm Nghi để Thiên Ti nhất nhất đưa lên, cho bọn nha hoàn lui ra ngoài, sau đó tiếp tục cùng Nhụy Hương tính toán.

Nhụy Hương nói: "Tuy rằng rõ ràng cảm đoán nha hoàn và thị vệ tiếp xúc, nhưng đầu năm vương gia đã nói, để thị vệ thử tiếp xúc với nha hoàn. Nay như vậy, cũng không kỳ lạ."

Tuy rằng hôn sự của nha hoàn và thị vệ xưa nay đều là chủ tử định đoạt, nhưng nếu giúp người thành toàn ước vọng, đương nhiên là tốt. Đây đã là ý tứ của Tiêu Tiềm, như vậy các thị vệ này trước cùng bọn nha hoàn gặp gỡ, nàng cũng không nghĩ nhiều, đem danh sách cho Nhụy Hương, để nàng trước an bày cho mấy người tuổi lớn chọn một ít ngày tốt.

Nhụy Hương tự đi làm, Lâm Cẩm Nghi lại yên tĩnh, nhớ tới thị vệ trưởng Vương Đồng đi theo Tiêu Tiềm là người đắc dụng nhất, cũng đã trưởng thành, mới vừa rồi lại không ai nhắc tới tên hắn, là bị gạt ra.

Bất quá Vương Đồng đến cùng là tâm phúc của Tiêu Tiềm, cũng không vội nhất thời định xuống, còn cần thương lượng với Tiêu Tiềm.

Nghĩ như vậy, Lâm Cẩm Nghi lại đi nội thất nhìn Tiêu Tiềm trên giường —— Tiêu Tiềm như trước hô hấp đều đều nặng nề ngủ.

Mà Tiêu Tiềm vừa ngủ, ngủ đủ ba ngày. Hắn đã hết nghi kết hôn, Phong Khánh để mấy ngày không gặp, phải riêng đại thái giám Uông Minh Tuyên đến thăm hắn.

Lâm Cẩm Nghi phía trước đáp ứng Tô thị nếu rảnh về Trung Dũng hầu phủ một chuyến, nhưng Tiêu Tiềm luôn ngủ, trong phủ sự vụ lớn nhỏ đều cần nàng quyết đoán, không thoát ra được, cho người ta truyền thư cho Tô thị.

Tô thị nhắn về cho nàng, nói cha và tổ phụ nàng, bọn họ cũng ngủ cả ngày mới tỉnh lại, tỉnh lại sau cũng không có gì đáng ngại, bảo nàng không cần lo lắng. Còn nói chờ Tiêu Tiềm tỉnh, bà sẽ cùng Lâm ngọc trạch tự tới cửa tạ lỗi.

Cứ như vậy, đến rạng sáng ngày thứ ba, Tiêu Tiềm rốt cục từ từ tỉnh dậy.

Hắn tỉnh lại liền ngồi dậy, Lâm Cẩm Nghi cũng tỉnh theo, lập tức nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vương gia cuối cùng tỉnh."

Tiêu Tiềm nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, còn nói: "Đây là buổi tối sao? Ta nhớ mới vừa rồi còn cùng tổ phụ, nhạc phụ ở trong thư phòng uống rượu."

Lâm Cẩm Nghi bất đắc dĩ nói: "Ồ đâu mà mới vừa rồi, vương gia, đã là ba ngày trước." Người này hóa ra say rượu mất trí nhớ... Bất quá cũng tốt, nếu hắn nhớ lại hắn say rồi làm chuyện ngu xuẩn, nói lời ngu xuẩn, nói không chừng còn có thể giận chó đánh mèo người khác.

Tiêu Tiềm chợt nhui mày, cũng giật mình không nhỏ, "đã qua ba ngày?" nói xong hắn rung mình, nói: "không tốt, hôm nay là ngày hoàng huynh đi bãi săn bắn, lúc trước khâm điểm ta bồi giá. Trước mắt hắn là còn hai cái canh giờ mới xuất phát, chúng ta mau thu thập một chút."

Lâm Cẩm Nghi vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc còn mơ hồ, "Chúng ta?" Tiêu Tiềm tự mình đi là được a, mang theo nàng làm gì?!

Tiêu Tiềm vừa đứng dậy, vừa nói: "Chúng ta mới thành hôn, lần này người trong hoàng gia tôn thất đều tham dự, vừa vặn là thời cơ giới thiệu nàng với bọn họ. Lúc trước ta không tỉnh, có lẽ là cảm thấy không đi nổi, Vương Đồng bọn họ hẳn là đều không chuẩn bị cái gì, chúng ta trước mắt nhanh chân một chút, hắn là còn theo kịp."

Hắn đã nói như vậy, Lâm Cẩm Nghi cũng không có biện pháp, chỉ có thể theo hắn rời khỏi giường.

Hai người gọi nha hoàn tiến vào, Tiêu Tiềm tự đi tắm thay quần áo, Lâm Cẩm Nghi vừa phân phó Nhụy Hương chuẩn bị đồ đạc xuất hành, vừa thay đổi kỳ trang, để Thái Ca chải đầu, Thiên Ti thượng trang cho nàng.

Bọn hạ nhân nghe nói hai bọn họ hừng đông sẽ tiến cung bồi giá săn bắn, trong nhất thời cũng đều phong phong hỏa hỏa bận rộn.

Cũng may người Trần Nam vương phủ hiệu suất cực cao, hai canh giờ sau, hết thảy đã chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa.

Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm phân biệt kiểm tra đồ muốn mang theo, triều thực cũng không ăn, vội chạy tới cửa cung.

Phong Khánh để thấy Tiêu Tiềm một thân nhung trang, cũng có chút ngoài ý muốn, cười nói: "Trẫm còn cho là người lần này dậy không nổi, đang nói với hoàng hậu, người hàng năm đều đạt hạng nhất ở bãi săn, năm nay lại phải chấp tay để vị trí thứ nhất này nhường người khác, thực đáng tiếc."

Tiêu Tiềm ngủ ba ngày, tinh thần vô cùng tốt, cũng cười nói: "Thần cũng không dậy nổi đâu, sáng nay vừa đúng tỉnh lại."

Bọn họ một quân một thần, hai huynh đệ nói chuyện, người khác cũng không chen miệng vào, Lâm Cẩm Nghi đứng sau lưng Tiêu Tiềm, bỗng nhiên cảm giác được tầm mắt người nào. Nàng nhìn quanh bốn phía một phen, sau đó nhìn thấy Sầm Thoa đứng ở bên cạnh Thập vương gia, đang hung hăng nhìn chằm chằm mình.

Nàng buồn bực, Sầm Thoa không phải hoài thai sao? Hôm nay ra bãi săn bắn, nàng ấy theo tới xem náo nhiệt gì?!

Còn không chờ nàng nghỉ lại, Phong Khánh đế đã cùng Tiêu Tiềm nói xong, ra hiệu lệnh xuất phát.

Sầm Thoa đi theo Thập vương gia lên xe ngựa nhà mình, Lâm Cẩm Nghi cũng thu hồi tầm mắt.

Tiêu Tiềm đứng ở bên người nàng, lúc này theo phương hướng nàng mới vừa nhìn xem, đương nhiên cũng nhìn thấy Sầm Thoa.

Hai người ngồi trên xe ngựa Trần Nam vương phủ, Tiêu Tiềm chủ động mở miệng giải thích: "Hôm nay là ngày quan trọng của hoàng gia, tham dự đều là người có uy tín danh dự. chuyện trong nhà Thập đế nàng cũng biết, hấn ở trong dòng họ không có thể diện gì, lần này mang theo vương phi đến, cũng là cố ý tới."

hấn nói như vậy, Lâm Cẩm Nghi cũng minh bạch. Bất quá Sầm Thoa thật sự là hợp a, vì ở trước mặt dòng họ bày ra vẻ mặt, bụng lớn còn tới tham gia ồn ào —— nàng ấy không sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn sao?

Tiêu Tiềm thấy nàng như có đăm chiêu, lại dạn dò nói: "Hôm nay lần này nhiều người nhiều miệng, nàng cũng tỉnh táo chút, xuất nhập đều cho Nhụy Hương đi theo, đừng để cho người nào chui chỗ trống."

Xuất phát từ lo lắng an toàn với Phong Khánh đế, mỗi người mang theo hạ nhân đều rất hạn chế. Lâm Cẩm Nghi bên người chỉ dẫn theo Nhụy Hương và Thiên Ti. Bất quá Nhụy Hương có võ, Tiêu Tiềm cũng không quá lo lắng.

Lâm Cẩm Nghi gật đầu đáp ứng. Cũng biết phiền toái chân chính, không phải bởi vì muốn tránh là có thể tránh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Bãi săn hoàng gia ngay ở Kinh Giao. Đội ngũ tùy giá mệnh mông cuồn cuộn ra khỏi thành, đi một canh giờ là tới nơi.

Tiêu Tiềm đã ba ngày không ăn cơm, sáng sớm lại bận rộn nửa ngày, ở trên đường dùng nước trà ăn năm cái bánh, trong bụng mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Tới bãi săn, mọi người xuống ngựa, xuống xe, có cung nhân dẫn đi vào trong doanh trường đã sắp xếp.

Tiêu Tiềm quyền cao chức trọng, doanh trường của hấn đương nhiên chính là gần Phong Khánh đế nhất, cũng lớn nhất xa hoa nhất.

Lâm Cẩm Nghi chưa từng đi ra nơi săn bắn, còn có tư tưởng chuẩn bị phải chịu khổ, lúc này nhìn thấy trong doanh trường cái gì cũng có, còn có bốn cung nữ hầu hạ ở bên trong, cảm thấy mình lúc trước suy nghĩ nhiều.

Dàn xếp xong, mọi người tập hợp trước đài. Bọn nam tử đều mặc nhung trang, bọn nữ tử mặc trang phục cưỡi ngựa, có người trang điểm bình thường, đứng ở chung quanh khán đài trong doanh trường.

Ngày hôm nay vô cùng tốt, tất cả quý tộc hoàng cung đều hăng hái. Hoàng gia đi săn bắn, bởi vậy quy củ không nặng, Lâm Cẩm Nghi thấy thân muội muội của hoàng đế —— trưởng công chúa đều một thân nhung trang lên ngựa. Trong lòng nàng cũng ngửa ngáy, bảo Vương Đồng tìm một con ngựa ôn thuần đến cho mình, chuẩn bị đi theo cùng náo nhiệt.

Phong Khánh đế tâm tình rất tốt, tươi cười cổ vũ sĩ khí mọi người, phát ra một mũi tên xuyên vân, hạ hiệu lệnh xuất phát.

Tất cả mọi người cưỡi ngựa gào thét lao đi, Tiêu Tiềm không vội nhất thời, thấy Lâm Cẩm Nghi cũng chuẩn bị xuất phát, hấn liền dạn dò: "một lát nàng theo sát ta, cẩn thận chút."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu đáp ứng, để Thiên Ti lại trên khán đài, cùng Nhụy Hương cười chung một con ngựa.

đoàn người Trần Nam vương phủ cứ như vậy đi vào trong rừng.

Tiêu Tiềm đi trước làm gương, nhìn thấy con mồi liền tùy tay bắn cung, không cần nhắm một tên bắn trúng con mồi. Đám Vương Đồng tự xuống ngựa nhặt về.

Lâm Cẩm Nghi rất nhiều năm không chạm vào cung tiễn, nhất thời cũng có chút ngửa ngửa, cũng muốn cung tiễn từ Vương Đồng.

Vương Đồng thấy nàng bộ dáng tiêm gầy mảnh mai, trong nhất thời cũng không dám tự tiện làm chủ, liền đến hỏi Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm nghe xong, quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Cẩm Nghi vẻ mặt hưng phấn nóng lòng muốn thử, cong khówek môi gật đầu nói: "Theo nàng đi, người đề ý nàng."

cưỡi ngựa và bắn cung đều là năm đó hấn tự dốc lòng dạy Lâm Cẩm Nghi, hấn đối với nàng vẫn có tin tưởng.

Vương Đồng đáp ứng, mới tìm một bộ cung tiễn trình cho Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi nhân cơ hội này cùng Nhụy Hương thay đổi tư thế, để nàng ngồi ở phía trước, còn mình ngồi xuống phía sau, nửa ôm nàng ấy.

Hôm nay Lâm Cẩm Nghi chải tóc cao lên, một thân kỳ trang lửa đỏ tay áo hẹp, xa xa thoát nhìn tựa như thiếu niên tuấn tú, tư thế oai hùng hiên ngang.

Nhụy Hương cho tới bây giờ không biết nàng cưỡi ngựa thuần thục như vậy, ngược lại giống như đã khổ luyện vài năm. Lúc này được nàng ôm trong ngực, ngửi thấy mùi hương thanh nhã đặc biệt trên người Lâm Cẩm Nghi, trong nháy mắt nàng hơi hoảng sợ.

Tiêu Tiềm tiếp tục càn quét con mồi, Lâm Cẩm Nghi cũng không cam lòng rút lại, giục ngựa cùng hấn sóng vai, đôi khi đồng thời xuất hiện hai con mồi, Tiêu Tiềm không thể bắn hết, nàng liền lấy cung bắn tên, sẵn hạ con còn lại.

Chậm rãi hai người săn được càng ngày càng nhiều, Lâm Cẩm Nghi cũng phát hiện một ít không đúng. Có lẽ lúc trước Tiêu Tiềm có thể ở bãi săn đạt hạng nhất là bằng vào công phu thật, nhưng trước mắt hấn đã không cần tiêu phí nhiều khí lực, bởi vì bãi săn lớn, con mồi nhiều, những người khác thấy hấn đều tự giác thoái nhượng, rõ ràng để cho hấn thoải mái.

Bất quá thế này cũng không ảnh hưởng hai người hưng trí, phối hợp càng ăn ý, cơ hồ là gặp con mồi đều có thể thoải mái săn được.

Giữa trưa trận đấu lấy hạn định một canh giờ, mắt thấy sắp đến lúc, hai người liền quay đầu ngựa, trở về trước đài.

Tiêu Tiềm đột phát ý tưởng, hỏi nàng: "Có dám so với ta một lần?"

Lâm Cẩm Nghi tự tin cười, "Có gì không dám?" Tuy rằng đã nhiều năm không chạm vào mấy thứ đó, nhưng nàng năm thấy Tiêu Tiềm kỳ lạ như vậy, vì vượt qua hấn, nàng thật là khắc khổ khổ luyện nhiều năm.

Tiêu Tiềm cười gật đầu, "Ta cho người một khác?"

Lâm Cẩm Nghi để Nhụy Hương xuống ngựa, hừ cười: "không cần, nửa khác là đủ!"

Vừa dứt lời, nàng đã rung dây cương, kẹp chặt bụng ngựa, giục ngựa phát ào lao đi.

Tiêu Tiềm an bày người đuổi theo Lâm Cẩm Nghi, ở tại chỗ nhân tân đứng một lát. Đại khái một khác sau, hấn mới tập hợp lại, dương roi giục ngựa đuổi theo.

Từ rừng cây trở lại khán đài, đại khái cần nửa canh giờ. Tiêu Tiềm mặc dù nhường nàng đứng một khác. Nhưng hai khác sau, hấn đã chạy tới phía sau, cách Lâm Cẩm Nghi không xa.

Mắt thấy nắm được thắng lợi, Tiêu Tiềm lúc này chạy lên, Lâm Cẩm Nghi nghe được tiếng vó ngựa phía sau, đầu chịu nhường, càng nhanh hơn tốc độ.

Nhưng mà, ngay lúc nàng sắp tới nơi, Tiêu Tiềm đã dễ dàng vượt qua, hai người trước sau về trước đài.

Lúc này cung nhân ở trên gỗ vang đồng la, ý bảo trận đấu kết thúc.

Lâm Cẩm Nghi ra một thân mồ hôi, xuống ngựa quay đầu nhìn Tiêu Tiềm, hấn trên mặt nửa điểm đỏ ửng đều không có, hiển nhiên bộ dáng không cần dùng hết toàn lực. Nàng bĩu môi, phần nộ ném roi ngựa cho Vương Đồng.

Lúc này tất cả mọi người đã lục tục trở về, nhất thời náo nhiệt phi thường.

Lâm Cẩm Nghi hưng trí giảm bớt, cùng Tiêu Tiềm tiếp đón, rồi mang theo Nhụy Hương trở về trên khán đài ở doanh trướng.

Nhưng mà nàng mới vừa đến doanh trướng, còn chưa kịp đi vào, đã thấy một cung nữ tiến lên nói: "Trần Nam vương phi, trưởng công chúa chúng ta mới vừa rồi thấy ngài tư thế oai hùng, mời ngài đi qua một chuyến."

Triều đại chỉ có không đến mười vị trưởng công chúa, nhưng hôm nay trận này, cưới ngựa săn bắn lại chỉ có một vị, hẳn là thân muội muội của Phong Khánh đế, đích trưởng công chúa hoàng hậu sinh ra—— Bình Dương trưởng công chúa Tiêu Đình.

Bình Dương trưởng công chúa cũng là nhân vật truyền kỳ, đã gả hai lần, nhưng cũng cùng cách hai lần. Lần thứ hai cùng cách, nghe nói là phò mã thứ hai sau lưng nàng trộm hương thiết ngọc ở bên ngoài, bị nàng vừa vịn bắt được, cầm thượng phương bảo kiếm đuổi theo ba con phố.

Từ trước Lâm Cẩm Nghi cùng nàng từng có duyên vài lần, bất quá khi đó nàng bị Kỳ thị dạy thành tượng gỗ, cảm thấy nữ tử hẳn là phải tinh tình hiền lành, đối với tính tình Bình Dương trưởng công chúa kia trong mắt nửa điểm không chịu được hạt cát, không dám khen tặng, cũng chưa từng có tiếp xúc nhiều. Nay xem ra, Bình Dương trưởng công chúa là người tính tình có thể tương giao.

Bởi vậy Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, nói: "Ta ra đây người mờ mờ, có thể để ta đổi xiêm y trước không?"

Cung nữ cúi đầu nói: "Trưởng công chúa chúng ta cũng không thay quần áo, nàng cũng không phải người câu nệ chi tiết, Trần Nam vương phi không cần để ý."

Lâm Cẩm Nghi cũng không kiên trì, đi theo cung nữ đi tới doanh trướng của công chúa và phi tần.

Vào cửa doanh trướng, cung nữ tự đi đáp lời trưởng công chúa, để Lâm Cẩm Nghi ở trong đội một lát.

Lâm Cẩm Nghi gật đầu đáp ứng, tự mình đi vào trước.

Lúc này phòng trong vô cùng náo nhiệt, nữ quyến tốp năm tốp ba ngồi, hoặc nói chuyện, hoặc đùa giỡn. Các phi tần phần lớn đều nhỏ giọng nói chuyện, động tĩnh lớn là trưởng công chúa và công chúa.

Lâm Cẩm Nghi tiến vào, người thấy hương vị son phấn nồng đậm, hơi nhú nhú mày không thể nhận ra.

Nàng vừa định tìm một góc ngồi xuống, chợt nghe có người nói: "A, đây không phải Trần Nam vương phi?"

Nàng giương mắt nhìn lên, liền thấy được Sầm Thoa ngồi cùng nhóm công chúa.

Sầm Thoa vừa ra tiếng, trong doanh trướng đột nhiên yên tĩnh xuống, hơn mười ánh mắt loát loát nhìn lại.

Lâm Cẩm Nghi đành phải mỉm cười, đi lên phía trước, phúc thân hành lễ với vài vị trưởng công chúa.

Cùng Sầm Thoa ngồi gần nhất, là Gia Hòa công chúa thoát nhìn cũng bất quá mười ba mười bốn tuổi. Nàng là đích trưởng nữ của Phong Khánh đế, ở trong cung cũng được sủng ái xưa nay, nàng thấy Lâm Cẩm Nghi, liền nghiêng đầu cười nói: "Người chính là tần thủ vương phi của Bát vương thúc?"

Theo phẩm chế, nàng tuy rằng cùng cấp với Lâm Cẩm Nghi, nhưng theo bối phận, nàng lại phải gọi Lâm Cẩm Nghi một tiếng "Thảm thảm". Lúc này nàng đặt câu hỏi như vậy, đó là không đem Lâm Cẩm Nghi xem vào trong mắt.

Bất quá lúc này hoàng hậu cũng không ở trong trướng, người khác đều biết Gia Hòa công chúa là con gái của hoàng hậu, được sủng ái vô cùng, cũng không dám nói nàng cái gì, đều chỉ còn chờ xem Lâm Cẩm Nghi hóa giải như thế nào.

Lâm Cẩm Nghi mỉm cười, bộ dáng không để ở trong lòng nói: "Công chúa nói không sai, ta đúng là vương phi mới cưới của Trần Nam vương, theo quy củ, công chúa gọi ta một tiếng "Bát thảm"."

Gia Hòa công chúa bĩu môi, nói: "Người xem ra bất quá không lớn hơn ta nhiều, ta gọi người "Thảm thảm", chẳng phải là vô duyên vô cớ không đồng lứa?"

Lâm Cẩm Nghi nói: "Bối phận trong tôn thất cũng không phải theo tuổi, không nói cái khác, chỉ nói trong trướng vài phi tần nương nương, tuổi cũng không lớn hơn ta, cũng coi như là nửa mẫu thân của công chúa sao?"

Phi tần tính cái gì? Bất quá là tiểu lão bà của phụ hoàng, còn có thể tính là nửa mẫu thân của đích xuất công chúa nàng? Gia Hòa công chúa trong lòng oán thầm, lại cũng không thể nói gì. Dù sao phi tần này đều được phụ hoàng yêu thích, trước mắt lại ngồi không xa, nếu nàng một hơi đắc tội bọn họ, không cần phụ hoàng há mồm, mẫu hậu ra tay thu thập nàng trước.

Gia Hòa công chúa phần nộ không mở miệng, Sầm Thoa liền đứng dậy làm lễ bán phúc đối với Lâm Cẩm Nghi, cười nói: "Gia Hòa công chúa tuổi còn nhỏ, Trần Nam vương phi đừng so đo. Nếu có chỗ đắc tội, thiếp thân ở trong này bồi tội thay." Lại khuyên nhủ Gia Hòa công chúa, "Công chúa, Trần Nam vương phi thân phận thế nào, người sao lại đắc tội nàng?"

Lâm Cẩm Nghi và nàng cùng là vương phi, hai người vốn cùng cấp, Sầm Thoa lúc này lại hành lễ với nàng, còn nói như vậy, ngược lại giống như Lâm Cẩm Nghi ý vào địa vị Trần Nam vương phủ không coi ai ra gì, đem nàng và Gia Hòa công chúa không xem trong mắt.

Đắc tội Sầm Thoa, đối với Lâm Cẩm Nghi mà nói không tính là gì, hai người kết thù cũng không phải một ngày hai ngày. Nhưng đắc tội đích xuất nữ nhi duy nhất của Phong Khánh đế, lại là một chuyện khác.

Quả nhiên, nghe Sầm Thoa khuyên giải, kì thực là châm ngòi thổi gió, Gia Hòa công chúa sắc mặt trở nên khó coi, nàng đứng lên, "Trần Nam vương phi là thân phận gì? Còn có thể quý trọng hơn công chúa sao?"

Lâm Cẩm Nghi cuối cùng hiểu được, trách không được Sầm Thoa gấp gáp lấy lòng Gia Hòa công chúa, hóa ra công chúa này không chịu được kích thích, bị người lợi dụng còn không tự biết mà làm bao cớ!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

nói hai ba câu khiến Gia Hòa công chúa giận dữ cũng không khó. Nhưng Gia Hòa công chúa bộ dạng này, vừa thấy đã biết là tiểu cô nương được nuông chiều, cho dù trước mặt vẫn hồi mặt mũi, lại khiến nàng nhớ kĩ, sau này sẽ có lúc nàng báo thù.

Lâm Cẩm Nghi cũng không muốn gây chuyện thị phi, nhất thời không biết đắn đo ứng đối đúng mực như thế nào.

Đúng lúc này, một đoàn cung nữ nối đuôi nhau vào.

tầm mắt tất cả mọi người bị hấp dẫn, nhìn ra cửa.

Bình Dương trưởng công chúa một thân nhung trang huyền sắc phong phong hòa hòa đi vào.

Lâm Cẩm Nghi tuy rằng cũng quần tóc, mặc kỵ trang, nhiều nhất từ xa nhìn khó phân biệt nam nữ. Nhưng Bình Dương trưởng công chúa một thân nam tử, hơn nữa nàng thông dong eo nhỏ chân dài, khuôn mặt cũng mang theo anh khí, liếc thấy giống như là nam nhi anh tuấn tiêm gầy tuấn lãng.

Bình Dương trưởng công chúa vừa cầm khăn lau tay, vừa bước nhanh đi đến gần Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi mất sắc, bỗng chú ý tới chỗ x tay nàng vừa lau qua, được nha hoàn tiếp nhận, trên khăn thượng là một mảnh màu đỏ.

Trong doanh trường yên tĩnh không tiếng động, Gia Hòa công chúa thấy nàng, lập tức ngậm miệng, không có khí diễm mới vừa rồi, ra vẻ gọi nàng một tiếng "Đại cô cô".

Bình Dương trưởng công chúa nhú mày, không vui nói: "Gia Hòa, ta chẳng qua ở bên ngoài trì hoãn một lát, ngươi cứ như vậy khi dễ khách nhân của ta, ngươi có để cô cô này vào mắt?" Lâm Cẩm Nghi là nàng mời vào, nàng để lại người ở doanh trường, chuyện phát sinh lúc trước, hai người nói chuyện đương nhiên đều truyền đến tai nàng từng chữ. Nếu hôm nay Lâm Cẩm Nghi ở trong này bị khi dễ, không chỉ có đánh mất mặt mũi Trần Nam vương phủ, còn có thể diện trường công chúa nàng!

Gia Hòa công chúa biết đâu rằng Lâm Cẩm Nghi đột nhiên xuất hiện tại đây là đáp ứng Bình Dương trưởng công chúa ái mộ. Nàng cúi đầu vừa vò ngón tay, vừa nhỏ giọng tranh cãi nói: "Gia Hòa không có..."

"Tốt lắm, ngươi không cần nói nữa." Bình Dương trưởng công chúa ngắt lời nàng, tiếp tục nói: "Còn có lần sau... Ngươi cứ thử xem."

Gia Hòa công chúa cứ như vậy bị nàng giáo huấn trước mặt người khác, miệng cũng không dám nói lại một câu.

Bình Dương trưởng công chúa nói xong, quay đầu nhìn về phía Lâm Cẩm Nghi, sắc mặt liền hòa hoãn không ít, "Đứa nhỏ này chính là bị hoàng tẩu ta làm hư, ngươi không cần để tâm nàng."

Lâm Cẩm Nghi vội đáp: "không có gì, công chúa rất thiên chân, nhanh mồm nhanh miệng. Chỉ là bị người lòng dạ khó lường lợi dụng, nàng cũng không có ý xấu."

Bình Dương trưởng công chúa "Ừ" một tiếng, lại quay mặt nhìn Sầm Thoa một cái thật sâu. Gia Hòa tuy rằng không tiến bộ, nhưng đến cùng là thân chất nữ của nàng. Thập vương phi này, cư nhiên dám lợi dụng Gia Hòa để bài trừ dị kỷ!

Gia Hòa công chúa cũng không dám chọc Bình Dương trưởng công chúa, càng không nói đến Sầm Thoa, Sầm Thoa lập tức lui bả vai cúi thấp đầu xuống.

"Đến lúc cơm trưa, ta vừa làm thịt một đầu hươu, người tới theo giúp ta dùng cơm đi." Bình Dương trưởng công chúa mời Lâm Cẩm Nghi.

Nguyên lai mới vừa rồi máu trên tay nàng là giết hươu dính vào.

Bình Dương trưởng công chúa vừa giải xấu hổ cho nàng, Lâm Cẩm Nghi không chối từ, nàng cùng trưởng công chúa đi vào doanh trướng riêng.

Các nàng vừa đi, những người ở doanh trướng lúc đó cũng không tiếp tục xem nào nhiệt, đều tự làm bộ như không phát sinh chuyện gì.

Gia Hòa công chúa ở trước mặt mọi người bị xấu hổ, mặt ngượng đỏ, cũng không muốn tiếp tục ở trong này, mang theo người của mình, nói một tiếng "Chúng ta đi", liền bước nhanh ra ngoài.

Sầm Thoa vội vàng đi theo, đến khán đài bên ngoài doanh trướng, mới đuổi kịp Gia Hòa công chúa.

"Công chúa, Trần Nam vương phi nói chuyện với ngài như vậy, ngài vẫn nhẹ nhàng buông tha sao?"

Gia Hòa công chúa một bụng âm ức, không dám phát với Bình Dương trưởng công chúa, với Sầm Thoa lại không cổ ky. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Sầm Thoa một cái, "Người biết cái gì?! cô cô ta tính tình hóa bạo thế nào, người không nghe nói? Nàng đã nóng giận, cả phụ hoàng ta đều phải nhường nàng ba phần!"

Sầm Thoa cũng được nuông chiều từ bé lớn lên, có khi nào bị người giáp mặt quát lớn như vậy, lập tức cũng bốc lửa giận trong lòng, nhưng đối với Gia Hòa công chúa nàng thật vất vả mới xây quan hệ, nàng không thể không xả ra tươi cười, "Công chúa ngài bớt tức giận, hôm nay Bình Dương trưởng công chúa che chở nàng ấy, nàng ấy mới dám bừa bãi, lần tới sẽ không có vận tốt như vậy."

"Câm miệng đi!" Gia Hòa công chúa đề cao âm lượng, nàng cũng không phải ngốc tử, trước khi Lâm Cẩm Nghi đến, chính Sầm Thoa nói bên tai nàng cái gì Trần Nam vương phi này tuy rằng mới gả vào vương phủ, cũng đã hết sức kiêu căng, cho nên sau này nàng thấy Lâm Cẩm Nghi, mới nhất thời nảy lòng muốn áp khí điểm. Sầm Thoa mới vừa rồi mặc dù có thể kích nàng một hồi, nhưng sau này đuổi theo nói này nọ đã có thể nhìn ra dụng ý thật, "Người và Trần Nam vương phi có chuyện, chính người xử lý đi! Cũng không xem xem bản thân là ai!" Dứt lời không để ý nàng, đi thẳng.

Sầm Thoa thiếu chút nữa cắn răng, Lâm Cẩm Nghi! Lại là Lâm Cẩm Nghi! Nàng mất bao nhiêu công mới tiếp cận Gia Hòa công chúa, nếu không phải nàng ấy, mình sao có thể bị Gia Hòa công chúa ghét bỏ!

Lâm Cẩm Nghi đi theo sau Bình Dương trưởng công chúa vào doanh trướng riêng. Vị trí doanh trướng này mặc dù không bằng chỗ Tiêu Tiềm kia, bên trong đồ dùng bài trí lại tỉ mỉ hơn, không giống như chỗ dừng chân tạm thời.

Bất quá trong doanh trướng mùi vị không đúng, đầy huyết tinh, mặc dù có huân hương che bớt, nhưng hai mùi trộn lại, huyết tinh vẫn có thể người được rõ ràng.

Bình Dương trưởng công chúa áy náy nói: "Vừa rồi ở trong này có máu hươu, mùi vị khó ngửi một chút, nếu không lúc trước cũng sẽ không cho người chờ bên kia. Nếu người khó chịu, chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu nói: "không ngại, ngài không cần khách khí như vậy."

Bình Dương trưởng công chúa cũng không thấy ngoại, cho Lâm Cẩm Nghi ngồi.

Các cung nữ không cần Bình Dương trưởng công chúa phân phó, tự giác bắt đầu dâng cơm canh.

Bình Dương trưởng công chúa cũng nói rõ ngọn nguồn vì sao mời Lâm Cẩm Nghi tới: "Vừa rồi ta mới thấy người cùng Bát đệ đưa ngựa, mới nghĩ muốn đưa với các người thử xem, lại bị các người để lại phía sau. Về sau còn nghe nói người cũng săn được không ít con mồi. Trong kinh thành này các quý nữ móng tay bị xước còn phải khóc một trận, như người thật hiếm thấy."

Nguyên lai Bình Dương trưởng công chúa là thấy nàng cưỡi ngựa bắn tên giỏi, cảm giác gặp người cùng sở thích, mới có tâm kết giao.

Bất quá Lâm Cẩm Nghi biết nàng hiểu lầm, kỳ thật ngày thường mình cũng rất yếu ớt, biết cưỡi ngựa bắn tên là vì năm đó Tiêu Tiềm thích ý, buộc mình học thôi.

Nàng hổ thẹn cười, nói: "Mới vừa rồi chỉ lo đấu với vương gia, không chú ý tới ngài, thật có lỗi."

Bình Dương trưởng công chúa lơ đãng phát phát tay, nói: "Chúng ta coi là người trong nhà, không cần nghi thức xã giao đó."

nói đến đây, đồ ăn cũng đều đặt lên bàn. Bởi vì ở bãi săn, cho nên thức ăn đều là con mồi hôm đó Bình Dương trưởng công chúa săn được. Món ăn thôn quê chủ yếu là tươi mới, trong đó có thỏ hoang nướng, còn có thịt hươu các loại thức ăn. Lâm Cẩm Nghi bình thường rất ít khi ăn đến, nàng khẩu vị đại khai, so với bình thường sức ăn lớn hơn nhiều. Bình Dương trưởng công chúa thấy nàng như vậy, cũng lộ ra ý cười từ đáy lòng.

Bình Dương trưởng công chúa biết Lâm Cẩm Nghi sinh ra ở Trung Dũng hầu phủ, nhân tiện hỏi nhỏ nàng cũng từng nghe công tích vĩ đại của Trung Dũng hầu, còn nhớ một ít chuyện xưa êm tai nói ra.

Lâm Cẩm Nghi tuy rằng là chí thân ở Trung Dũng hầu, nhưng đời trước cùng với Trung Dũng hầu phủ lui tới không nhiều, Kỳ thị và Sầm Thanh Sơn cũng không nhắc tới. Đời này nàng ở Trung Dũng hầu phủ hai năm, nhưng Trung Dũng hầu phủ vinh quang không còn, Trung Dũng hầu cũng không thích người nhà nhớ lại vãng tích, hiếm khi có người nhắc lại năm đó thế nào.

Lúc này nghe Bình Dương trưởng công chúa chậm rãi nói ra, Lâm Cẩm Nghi lại nghe đến nhập thần. Nguyên lai tổ phụ từng dùng mãnh phi thường như vậy, cho nên mới từ áo vải về sau phong hầu làm quan.

Hai người vừa nói vừa nghe, một bữa cơm ăn gần nửa canh giờ.

Bình Dương trưởng công chúa thích võ, cũng ngưỡng mộ anh hùng, bình thường nói chuyện này với người khác, phần lớn đều ít hưng trí. Chỉ có Lâm Cẩm Nghi, dù mình nói về tổ phụ nàng, nàng đã sớm nghe, nhưng không hiện ra một chút nào không kiên nhẫn, về mặt lại biến hóa theo lời mình kể... Tuyệt đối là người lắng nghe tốt nhất.

Về sau là Tiêu Tiềm phải người đến tìm, Bình Dương trưởng công chúa mới lưu luyến để Lâm Cẩm Nghi rời đi, còn bảo nàng lúc rảnh rỗi tới ngồi chơi.

Lâm Cẩm Nghi đáp ứng, cáo biệt trở về doanh trường của Trần Nam vương phủ.

Tiêu Tiềm ngồi trong doanh trường xem binh thư, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu nói: "Cuối cùng nàng đã trở lại, giữa trưa tổng cộng có một canh giờ nghỉ ngơi. Ta còn trận đấu buổi chiều, nàng tham gia không?"

Săn bắn phải ba ngày, mỗi cuối ngày sẽ kiểm kê con mồi, buổi tối ngày thứ ba tính toán lại, ai có tổng số nhiều nhất là thắng.

Lâm Cẩm Nghi nói: "Đương nhiên là tham gia, bất quá vừa rồi cùng Bình Dương trưởng công chúa nói vài lời, nhất thời quên canh giờ."

Tiêu Tiềm lúc trước biết Lâm Cẩm Nghi được Bình Dương trưởng công chúa mời qua, còn có chút lo lắng hai người không hợp. Dù sao Bình Dương trưởng công chúa tính tình không giống với nữ tử bình thường, từ trước Lâm Cẩm Nghi cũng phê phán nàng, không ngờ, lúc này thấy Lâm Cẩm Nghi bộ dáng tươi cười, thoạt nhìn hai người ở chung không tệ.

nói chuyện, Lâm Cẩm Nghi lại nhớ tới lúc trước Gia Hòa công chúa khó xử nàng, liền nói với Tiêu Tiềm.

"Tuy rằng một việc nhỏ, Gia Hòa công chúa cũng bị Sầm Thoa lợi dụng, nhưng cuối cùng ta cảm thấy có chỗ không đúng." Gia Hòa công chúa dù thiên chân, đến cùng vẫn ở trong cung đình lớn lên, nếu không có tiền căn hậu quả, nàng sao chỉ nghe hai câu gièm pha đã đến khó xử nàng?

Tiêu Tiềm trầm ngâm một lúc lâu, lại nhớ tới một chuyện, "Lúc trước cháu nhà mẹ đẻ của hoàng tẩu —— tiểu công tử của An quốc công muốn vào trung quân đô đốc phủ. Ta nhìn hán vai không thể khiêng, tay không thể xách nên cự tuyệt. Gia Hòa xưa nay thân thiết cùng nhà ngoại tổ, bên ngoài còn đồn đãi nàng và tiểu công tử kia thanh mai trúc mã, đã định tuyển hán làm phò mã. Nay nàng ấy làm khó dễ, rất có khả năng là vì thế. Làm khó nàng."

nói như thế đã thông, Lâm Cẩm Nghi gạt đầu ý bảo mình minh bạch. Ngày trước nàng đối với trường hợp như vậy có lẽ chân tay luống cuống, nhưng hiện tại nàng cũng không biết "Làm khó" là gì. Các nàng những người này đều được gia tộc, phu gia chu cấp nuôi dưỡng, nên đôi mắt tình huống như thế.

Tiêu Tiềm cũng một lần nữa đổi mới nhận thức về nàng, có thể từ một lần tranh chấp võ mồm nhỏ nhỏ, nghĩ đến liên lụy trên quan trường, vương phi hán quả nhiên đã xưa đâu bằng nay.

Tác giả có chuyện muốn nói: Lúc này, một tình địch xuất trưởng, so với nam chủ thân phận càng tôn quý, bộ dạng càng đẹp mắt, còn thật thương thức nữ chủ!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Lâm Cẩm Nghi buổi sáng ra một thân mồ hôi, trên người dính ngầy khó chịu, mắt thấy thời gian nghỉ ngơi sắp hết, nàng vội thay đổi một thân kỳ trang khác, nằm lên sạp nghỉ ngơi.

Mơ mơ màng màng đang muốn ngủ, nàng nghe thấy Tiêu Tiềm gọi.

Nàng ngồi dậy, vừa dụi mắt vừa hỏi: "Đã đến lúc?"

Tiêu Tiềm đứng trước sạp, cúi đầu cười nhìn nàng, "Thế nào nghỉ trưa cũng không thay quần áo thường?"

Lâm Cẩm Nghi bị hắn nhìn đến sắc mặt hơi nóng, "Ta không phải vì tiết kiệm thời gian sao."

Tiêu Tiềm cười lắc đầu, "Nếu nàng mệt mỏi, buổi chiều không tham gia là được."

"Đã tham gia buổi sáng rồi, không có đạo lý bỏ dở nửa chừng." Lâm Cẩm Nghi nói rồi đứng lên rửa mặt.

Đội nàng rửa mặt xong, hai người đi ra chỗ tập hợp.

Lúc này trên đài mọi người bởi vì vừa nghỉ trưa, tinh thần sáng láng, xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Nhất là một ít hoàng gia đệ tử tuổi trẻ, muốn dựa vào sẵn bản lộ diện trước mặt Phong Khánh đế, càng hăng hái.

Phong Khánh đế buổi sáng không cùng bọn họ tham gia, buổi chiều đã thay đổi trang phục, cười một con hân huyết bảo mã màu đỏ.

Lâm Cẩm Nghi hỏi Nhụy Hương, biết mình buổi sáng sẵn con mồi so với Tiêu Tiềm chỉ ít hơn năm con, đứng hàng thứ tư trong mọi người.

Sau đó nàng không muốn cùng đường với Tiêu Tiềm nữa. Hai người nếu luôn luôn cùng nhau, nàng càng không thể vượt qua Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm khó được thấy nàng có sức sống như vậy, cũng tùy nàng, chỉ phân phó Vương Đồng và Nhụy Hương mang theo một nhóm thị vệ cẩn thận đi theo nàng.

Xuyên Vân tên được bắn ra, Phong Khánh đế hô một tiếng "Xuất phát". Mọi người liền rung dây cương, phía sau nói phía trước giục ngựa mà đi.

Lâm Cẩm Nghi buổi sáng đã quen địa hình, đi vào trong rừng sâu chỗ có nhiều con mồi nhất.

không có Tiêu Tiềm bên cạnh, đối thủ gặp trên đường đều không kiêng kỵ gì. Rất nhiều lúc rõ ràng nàng nhìn thấy con mồi, lại bị người khác xuống tay trước một bước.

Cứ như vậy gần một canh giờ, nàng mới săn được mấy con gà rừng và thỏ hoang.

Lâm Cẩm Nghi nhất thời nóng vội, càng đi vào rừng sâu.

Vương Đồng thấy, vội giục ngựa về phía trước cùng nàng, khuyên nhủ: "Vương phi, cuối rừng cây đó là núi sâu, bên trong hiểm ác, ngài vạn vạn không thể mạo hiểm."

Lâm Cẩm Nghi hơi trầm ngâm, nói: "Chúng ta nếu không mạo hiểm, sẽ không có cơ hội thắng lợi. Lại nói vừa rồi thánh thượng cũng tự mình đi ra, trong bãi săn canh gác càng nghiêm minh hơn, chúng ta mang theo nhiều người như vậy, không có gì nguy hiểm." Có lẽ lúc trước nghe Bình Dương trưởng công chúa nói công tích vĩ đại của Trung Dũng hầu hồi trẻ, lúc này nàng một bầu nhiệt huyết, rất muốn làm chuyện gì, lập uy nổi danh vì Trung Dũng hầu phủ.

Vương Đồng không khuyên được nàng, liền quay đầu nhìn về phía Nhụy Hương.

Nhụy Hương gật gật đầu, ở phía sau lặng lẽ phân phó một thị vệ đi mật báo với Tiêu Tiềm.

Lâm Cẩm Nghi cứ như vậy dẫn theo đoàn người tiếp tục đi vào rừng sâu, trên đường thấy đối thủ cũng càng ngày càng ít, con mồi cũng càng ngày càng nhiều, hươu nai linh tinh con mồi lớn nhìn mãi quen mắt. Lâm Cẩm Nghi lấp cung bắn tên, tên pháp tinh chuẩn, nhất thời thu hoạch rất phong phú.

Đúng như Vương Đồng nói, xuyên qua rừng cây là núi lớn, nơi đây cũng là bên cạnh bãi săn.

Lâm Cẩm Nghi gặp được một vùng hồ rộng lớn, cảm thấy có chút mệt mỏi, nàng liền xuống ngựa, để Nhụy Hương tới bên hồ giặt khăn lau mặt.

Nhụy Hương thấy nàng dừng lại, đương nhiên đáp ứng, còn cố ý thả chậm tay chân.

Đột nhiên, phía sau bọn họ vang lên tiếng vó ngựa.

Vương Đồng và Nhụy Hương mọi người vui vẻ, đều nghĩ Tiêu Tiềm tới rồi.

Làm cho bọn họ thất vọng là, một đội Ngự Lâm quân được huấn luyện đi tới, đều không phải Tiêu Tiềm và thị vệ Trần Nam vương phủ.

Lâm Cẩm Nghi nhìn chăm chú, trong đám ngự lâm quân gặp một thân ảnh huyền sắc quen thuộc.

Thân ảnh kia càng ngày càng gần, khuôn mặt anh khí của Bình Dương trưởng công chúa cũng càng ngày càng rõ.

Đến gần, Bình Dương trưởng công chúa nhanh nhẹn từ trên ngựa nhảy xuống.

Lâm Cẩm Nghi cũng xuống ngựa, hai người đi tới một chỗ nói chuyện.

Bình Dương trưởng công chúa cười nói: "Ta ngại trong rừng cây người nhiều, nghĩ đi ra giải sầu, không ngờ lại gặp ngươi ở trong này."

Lâm Cẩm Nghi cười nói: "thật là khéo, ta cảm thấy bên trong người nhiều, sẵn không được cái gì, mới nghĩ đi ra thử thời vận."

nói chuyện, Bình Dương trưởng công chúa liền nhìn đoàn người trên lưng ngựa phía sau Lâm Cẩm Nghi, thấy bọn họ đã treo không ít con mồi, liền cười nói: "Xem ra ngươi là muốn vượt qua Bát đệ, đạt thứ nhất. Bát quá Bát đệ bao năm qua đều liên tục thắng lợi, chỗ mồi ấy của người tựa hồ không đủ." nói xong, Bình Dương trưởng công chúa quay đầu phân phó vài câu.

Khoảnh khắc, con mồi nàng sẵn hạ đều đưa đến trước mặt Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi đầu chịu nhận, chối từ nói: "Đây đều là chiến quả của ngài, ta nào dám đoạt."

Bình Dương trưởng công chúa cười, nói: "không cần khách khí, dù sao ta cũng không muốn tham gia đua tranh gì. Ngươi cứ việc lấy, ta cũng không hoàn toàn vì giúp ngươi, chủ yếu cũng muốn nhìn một chút bộ dáng Bát đệ cam chịu bị vương phi nhà mình vượt qua."

Lâm Cẩm Nghi vẫn không nhận, Bình Dương trưởng công chúa thôi cười, "Ngươi còn chối từ, bản cung sẽ tức giận."

Trưởng công chúa tính tình hay thay đổi, Lâm Cẩm Nghi không muốn khó xử, chỉ có thể để Vương Đồng nhận.

Trưởng công chúa lại khôi phục miệng cười, nói: "đã gặp nhau, chúng ta cùng đi vào núi săn con thú lớn."

Tiêu Tiềm cho Lâm Cẩm Nghi hai mươi thị vệ, Ngự Lâm quân bên người trưởng công chúa có ba bốn mươi người, hai bên gộp vào, nhiều người như vậy, đương nhiên không có gì đáng sợ.

Lâm Cẩm Nghi gật đầu đáp ứng, hai người phân biệt lên ngựa, đi vào núi.

Núi trong bãi săn này tên là Phượng Hoàng, là bảo sơn, tương truyền năm đó từng có phượng hoàng dừng chân. trên núi Phượng Hoàng cỏ cây sum xuê, con mồi lớn nhỏ nhiều không đếm xuể.

Lâm Cẩm Nghi cùng Bình Dương trưởng công chúa cùng dương cung tên, tùy tùng bên cạnh hai người treo đầy con mồi của các nàng trên lưng ngựa, bất tri bất giác đã đến lúc hoàng hôn.

khi trời tối là trận đấu kết thúc, hai người cũng không trì hoãn, quay đầu ngựa chuẩn bị xuống núi.

Nhưng mà núi Phượng Hoàng địa hình phức tạp, đường lớn đường nhỏ giăng khắp nơi, Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa đều đến lần đầu, người bên cạnh bọn họ cũng chưa tới nơi đây, đi vài vòng hai người phát hiện đã bị lạc đường.

Lâm Cẩm Nghi cũng không hoảng hốt, nếu một mình nàng lạc đường ở trong này có lẽ còn có chút không yên, nhưng Bình Dương trưởng công chúa cùng với nàng, hai người cộng lại nhiều người như vậy, hơn nữa Bình Dương trưởng công chúa thân phận quý trọng, một khi những người khác phát hiện nàng chưa có mặt, đương nhiên sẽ đi tìm.

Bình Dương trưởng công chúa vẫn trấn định, nàng cho người đốt lửa, kéo Lâm Cẩm Nghi cùng sưởi ấm, còn cho người giết thú ngay tại chỗ, làm mấy món ăn thôn quê và đồ nướng.

không lâu món ăn nướng tốt rồi, cung nữ của Bình Dương trưởng công chúa lấy dao cắt thịt, cho vào khăn trải lên.

Món ăn thôn quê tuy rằng không có gia vị, nhưng ăn ở dã ngoại lại vô cùng mỹ vị.

Bình Dương trưởng công chúa cười nói: "Ngày trước trong lòng ta cực kỳ hâm mộ người độc hành du hiệp ở rừng núi hoang vắng, ăn thịt nướng uống rượu mạnh, hôm nay cũng có thể noi theo một lần."

Lâm Cẩm Nghi cũng cười, "Đáng tiếc hôm nay không rượu, chúng ta chỉ có thể lấy nước thay rượu. Đến, ta kính ngài một ly."

Bình Dương trưởng công chúa cầm túi nước cùng với nàng, cười nói: "Chúng ta cùng chung hoạn nạn, sau này không cần khách khí như vậy. Ta gọi người Cẩm Nghi, người gọi ta A Đình là được."

Trong kinh bao nhiêu quý nữ đều muốn ở trước mặt Bình Dương trưởng công chúa thân phận quý trọng tìm tốt, nàng cũng không để ý, lúc này lại thân mật cùng Lâm Cẩm Nghi, Lâm Cẩm Nghi cảm thấy mình trong họa được phúc.

Nơi nơi yên tĩnh không tiếng động, hai người ở bên đồng lửa nói nói cười cười, chỉ còn chờ Ngự Lâm quân đến cứu.

Bỗng nhiên lúc đó, nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng gấu rít gào.

Bình Dương trưởng công chúa nhất thời thay đổi sắc mặt, "không tốt, có gấu!"

Các thị vệ Trấn Nam vương phủ và Ngự Lâm quân nhất tề đứng lên, vây hai người ở bên trong, rút đao kiếm, hiện ra tư thái phòng vệ.

Vương Đồng nói: "Trưởng công chúa, vương phi, nơi đây hung hiểm, các người xem muốn đi giá tới nơi khác hay không."

Khi nói chuyện khe núi xa xa thế nhưng vang lên tiếng sói tru vang động.

Bình Dương trưởng công chúa nhú mày, nói: "Đối mặt một con gấu, chúng ta người đông thế mạnh có lẽ còn có sinh cơ, nhưng nếu gặp bầy sói, chúng ta những người này sợ là đều phải ở lại trong này."

Vương Đồng lại sốt ruột khuyên nhủ: "Trưởng công chúa chỉ để ý tìm chỗ trốn cùng vương phi, chúng ta nơi này nhiều người, sẽ dẫn gấu và bầy sói đi."

Bình Dương trưởng công chúa lông mi khẽ chớp, "Người đây là để bản cung ném các người lại chạy trốn? Vậy bản cung thành người thế nào?!"

Lâm Cẩm Nghi cũng khản trương lên, "Bãi săn là trọng địa, sao có thể có gấu có sói?" Phải biết rằng bãi săn là chỗ hoàng cung hậu duệ quý tộc chọn ra, còn có độc quân và thị vệ, mỗi lần trước khi săn bắt bắt đầu, bọn họ sẽ cần quét hết thầy dã thú hung mãnh trong phạm vi lớn.

Bình Dương trưởng công chúa gặp nguy không loạn, kéo nàng ra phía sau, "Lúc này đầu mùa xuân, nói không chừng gấu kia chốn ở trong động ngủ đông, lúc này vừa thức tỉnh. Nhưng bầy sói..." Nàng hừ cười một tiếng "Đương nhiên là bởi vì được an bày." nói xong nàng phân phó người giáp tất đồng lửa.

Gấu mới ngủ đông thức dậy, bởi vì cả mùa đông không ăn gì, đói khát và hung ác vô cùng, không buông tha cái gì có thể ăn. Còn bầy sói, vốn hung mãnh, không chết không ngừng.

"một lát nếu gấu tới, ta chu toàn ở đây, người chỉ để ý mang theo người chạy trước, cẩn thận đừng gặp bầy sói, chỉ để ý tìm sơn động gần đây trốn vào trước." Bình Dương trưởng công chúa vừa nói, vừa rút bảo kiếm thượng phương tùy thân của mình.

Bình Dương trưởng công chúa biết võ, nhưng đến cùng cũng là một nữ nhi. Lâm Cẩm Nghi sao chịu chạy trốn một mình, chỉ nói: "Việc này là vì ta, trưởng công chúa chỉ theo ta lên núi, ngài đã không đồng ý một mình cầu sinh, ta sao có thể bỏ ngài tự chạy trốn? Dù sống sót, cũng là sống tạm." Nàng cầm lấy cung tiễn, ánh mắt thập phần kiên định, "Ta bắn cung không kém, một lát các người lấy đao kiếm công kích, ta từ xa phân tán lực chú ý của nó."

Bình Dương trưởng công chúa cao giọng cười, "Cẩm Nghi không hổ là tướng môn hổ nữ, được, nay chúng ta liều chết một lần, săn hạ con gấu này, trở về đoạt hạng nhất!"

Vừa dứt lời, cách đó không xa lại vang lên tiếng bước chân rất nặng nề —— con gấu đang tới gần chỗ các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Mọi người dàn trận địa sẵn sàng nghênh đón, không bao lâu, một con gấu to lớn xuất hiện trong tầm mắt.

Gấu xưa nay gọi là 'gấu mù', thị lực không tốt, nhất là lúc chạng vạng sắp tối, nhưng thính giác và khứu giác lại nhạy bén vô cùng, cứ như vậy thông thả từng bước một đi tới chỗ bọn họ.

Tránh cũng không thể tránh, Bình Dương trưởng công chúa không e ngại, vung kiếm hô: "Ngự Lâm quân, nghe hiệu lệnh! một đội công kích

đầu, một đội công kích phía dưới!"

Hai đội Ngự Lâm quân khí thế ngút trời, nhất tề đáp ứng.

một con gấu, đối với bọn họ đã được huấn luyện mà nói, cũng không ngại. Nhưng lúc này sắc trời đã tối, tầm mắt của bọn họ bị hạn chế, lại bởi vì sợ dẫn bầy sói tới mà không dám đốt lửa, bóng đêm cũng hỗ trợ cho con gấu.

Ba mươi thị vệ vừa tới gần, con gấu bắt đầu vung chân chạy như điên, ầm vào trong bóng tối.

Thị vệ đã được lệnh, đương nhiên không thể tay không mà về, tất nhiên là đuổi theo, nhất thời tiếng đánh nhau, tiếng kêu đau và tiếng gấu rít gào không ngừng.

Lâm Cẩm Nghi nắm chặt cung tiễn, tay ra mồ hôi, bất quá lúc này đã yên tâm hơn. Lúc trước các nàng lo lắng gấu chó phát hiện không địch lại bọn họ sẽ điên cuồng, liều chết một lần. Đến lúc đó muốn chế phục nó, tất nhiên tổn thương không nhỏ. Lúc này con gấu lại bị Ngự Lâm quân của Bình Dương trưởng công chúa đuổi, dĩ nhiên không có khí thế đã thương người.

Nhưng nàng vừa mới thở ra một hơi dài, Vương Đồng bỗng nhiên ra tiếng nói: "không tốt, còn một con nữa!"

Vừa dứt lời, phương hướng lúc trước con gấu kia đến lại xuất hiện một thân ảnh to lớn nữa.

Nguyên lai mới vừa rồi con gấu kia không phải e ngại đám người mới chạy đi, mà là vì dẫn dụ mọi người.

Ngự Lâm quân mới vừa rồi chia ra hơn ba mươi người, bên cạnh Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa chỉ còn lại hai mươi thị vệ của Trần Nam vương phủ.

Vương Đồng bảo Nhụy Hương che chở các nàng, lưu lại năm người chiếu cố, mang theo người còn lại rút kiếm xông lên.

Bình Dương trưởng công chúa bên cạnh còn hai cung nữ yếu đuối, lúc này đã sợ tới mức run rẩy.

Năm thị vệ Trần Nam vương phủ vây xung quanh Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa, Nhụy Hương, cung nữ mọi người, Bình Dương trưởng công chúa tuy biết thị vệ dưới tay Tiêu Tiềm xuất ra đều đáng tin, nhưng lần này thiên tử săn bắn, trừ thị vệ cận thân, võ tướng và thị vệ còn lại đều chỉ có thể đeo kiếm bằng đồng. Kiếm này không sắc bén bằng bảo kiếm bằng sắt thép, bọn họ lại chỉ có mười lăm người, muốn chế phục con gấu này không thiếu được một trường ác đấu.

Nàng phân phó một thị vệ đi báo cho Ngự Lâm quân mới vừa đi ra, để bọn họ chia người về bảo vệ, một bên hô một tiếng "Vương Đồng", đem thượng phương bảo kiếm sắc bén của mình ném cho hắn.

Lâm Cẩm Nghi lúc đầu còn nói mình có thể giúp bắn cung, nhưng lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối mịt, nàng biết mình căn bản không giúp được gì, ngược lại Vương Đồng phải chia người ra chiếu cố mình.

Bình Dương trưởng công chúa lúc nào cũng chú ý chiến cuộc, thấy một thị vệ Trần Nam vương phủ không cẩn thận, bị gấu chó chụp một chương ngã trên mặt đất, rốt cuộc không dậy được, nàng có lòng muốn hỗ trợ, lại bị hai cung nữ gắt gao giữ chặt.

Thị vệ Trần Nam vương phủ quả thật được huấn luyện, nhưng con gấu này lại giao hoạt dị thường, ý vào màu lông đen ngụy trang trong bóng đêm, chạy trong núi đá sau, thường ra tay tập kích bọn họ. Cứ như vậy đại khái qua một khắc, trên thân gấu đã đầy vết thương nhưng đều không nguy hiểm đến tính mạng, thị vệ Trần Nam vương phủ cũng trước sau tổn hại năm người.

Cũng may lúc này, Ngự Lâm quân đã trở về, đi hơn ba mươi người, toàn thân trở về chỉ còn mười chín. Nhưng người trở về này cũng đều dính máu, bị thương ít nhiều.

Bình Dương trưởng công chúa vẫn giữ khẩu khí, vội hỏi: "Các người nhanh đi hỗ trợ, chế phục con gấu này là chúng ta an toàn!"

Ngự Lâm quân cùng kêu lên đáp ứng, lại vung kiếm lao vào trận đánh tiếp theo.

Bình Dương trưởng công chúa vỗ vỗ bả vai Lâm Cẩm Nghi, an ủi nói: "không có việc gì, người xem chúng ta còn có nhiều người như vậy."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, vừa định nói tiếp, lại nghe con gấu phía sau này tựa hồ đã nhận ra đồng bạn tử vong, phát ra một tiếng kêu nhớ tiếc vang vọng núi rừng.

Lúc trước bọn họ lo lắng đánh nhau với gấu sẽ đưa bầy sói tới, cho nên đều hết sức thả nhẹ động tác, lúc này tiếng gấu kêu lại vang vọng thiên địa.

Bình Dương trưởng công chúa nhăn mày, lớn tiếng phân phó: "Tốc chiến tốc thắng, nơi đây không nên ở lâu!"

Con gấu nóng nảy nghe được thanh âm nàng, lại từ chỗ Ngự Lâm quân và thị vệ vây quanh nàng mở một đường máu, lao thẳng đến chỗ x Bình Dương trưởng công chúa và Lâm Cẩm Nghi!

năm thị vệ lưu lại tiến lên ngăn cản, Lâm Cẩm Nghi muốn lôi Bình Dương trưởng công chúa lui về phía sau, lại bị Bình Dương trưởng công chúa đẩy ra. Nàng đẩy Lâm Cẩm Nghi về phía sau, nói với Nhụy Hương: "Che chở vương phi các người!" Dứt lời liền nhặt thanh kiếm đồng lúc trước bị Vương Đồng ném xuống, gia nhập vào trận chiến.

Con gấu rất to, cao bằng hai người. Nó dĩ nhiên là giết đỏ cả mắt, cũng không chú ý đến sinh tử, thấy người liền điên cuồng vung trao.

Vương Đồng đã đuổi theo tới, thấy Bình Dương trưởng công chúa cầm kiếm đồng đánh gấu chó, bị dọa ra mồ hôi lạnh, chỉ có thể ra dấu chia người đi hộ vệ quanh nàng.

Cứ như vậy, hơn ba mươi người bị chia làm hai ba nhóm, một nửa tiếp tục chiến đấu cùng gấu, một nửa vây chung quanh Bình Dương trưởng công chúa, sợ nàng xảy ra chuyện gì.

Bọn họ người đông thể mạnh, rất nhanh gấu đã địch không lại, Vương Đồng chọn đúng thời cơ, cầm thương phurong bảo kiếm trong tay đâm vào ngực nó.

Con gấu kêu gào thảm thiết, ầm ầm ngã xuống.

Mọi người mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, không ít người mệt đến trực tiếp ngồi bệt xuống.

Bình Dương trưởng công chúa coi như trấn định, bảo người không bị thương đi trước đưa người bị trọng thương về.

May mắn là, kiểm kê một phen, nàng và Lâm Cẩm Nghi mang đến hơn năm mươi người, trừ ba người bị trọng thương, lâm vào hôn mê, còn lại tính mệnh đều không lo.

Hai con gấu hoặc xa hoặc gần đều đã chết, trong sơn dã mùi huyết tinh rất nhanh truyền đi.

Bình Dương trưởng công chúa lập tức phân phó người dò trận địa.

Đoàn người hơi thu thập, lại tiếp tục sờ soạn đi ra.

Nhưng mà trời không chiều lòng người, hôm nay không gió, bốn phía cỏ cây lại bắt đầu xuất hiện tiếng tất tất tốt tốt.

Trải qua một hồi ác chiến, tất cả mọi người siết chặt phòng bị, nhưng ai cũng không chú ý tới.

Chờ Vương Đồng phát hiện, đã có sói từ trong bụi cỏ lộ ra. Mà phía sau đàn sói, là mấy chục cặp mắt trong bóng đêm phát ra lục quang...

Chuyện bọn họ lo lắng nhất, đến cùng vẫn phát sinh!

Lâm Cẩm Nghi sợ tới mức chân mềm ra, Bình Dương trưởng công chúa cười khỏ nói: "Lúc trước còn nói có một đường sinh cơ, xem ra lão thiên gia thật sự là không cao hứng, một đường sinh cơ này cũng xóa đi." nói xong đưa tay cánh tay đập lên bả vai Lâm Cẩm Nghi, "Cẩm Nghi, xem ra hôm nay chúng ta thật sự phải kết thúc ở đây."

Khó được nàng dưới tình huống như vậy còn có thể tìm vui. Lâm Cẩm Nghi lắc đầu bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: "Ta cũng không nghĩ tới đời này lại kết thúc như vậy."

Khi nói chuyện, sói hoang đã cùng bọn thị vệ đánh nhau.

Bọn thị vệ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể bảo vệ đội ngũ, đa khởi mười hai vạn phần tinh thần tiếp tục lấy sức.

Mất thấy chiến cuộc hết sức căng thẳng, trong lúc chỉ mình treo chuông, cách đó không xa vang lên tiếng vó ngựa.

Tiêu Tiềm quát roi, rất nhanh chạy tới, hai chân hấn kẹp chặt bụng ngựa, lấp tên dương cung, trong bóng đêm tinh chuẩn nhất bắn trúng con sói đầu đàn như hổ rình mồi.

Con sói kêu rên một tiếng, nghe thấy sau lưng hấn tiếng vó ngựa mệnh mông cuộn cuộn, dẫn theo đàn sói biến mất vào bóng tối.

Mọi người hiển nhiên được cứu, không hận mà cùng hoan hô vang dậy.

Tiêu Tiềm tự lập tức nhảy xuống, đẩy mọi người tới chỗ Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa, sốt ruột lo lắng đều viết ở trên mặt.

Bình Dương trưởng công chúa cười nói: "May mắn người tới kịp, bằng không ta cùng vương phi nhà người đều phải táng thân bụng sói."

Tiêu Tiềm gật gật đầu, cũng không nói tiếp, một tay kéo Lâm Cẩm Nghi đến trước mặt, lớn tiếng chất vấn: "Trước khi xuất phát ta nói thế nào với nàng? Ai cho nàng đi đến núi Phurong Hoàng này?" hấn trước khi trời được thị vệ báo tin, nói Lâm Cẩm Nghi đi vào rừng sâu. Lúc

đó hẳn đang tùy giá bên Phong Khánh đế, không thoát ra được, chỉ đành tăng cường nhân thủ đi ngăn trở nàng. Ai ngờ người phải đi không lâu trở về nói Lâm Cẩm Nghi đã không còn bóng dáng, rất có khả năng lên núi Phượng Hoàng.

Bãi sản thiết lập dưới núi Phượng Hoàng không phải không có đạo lý, là vì núi Phượng Hoàng địa thế phức tạp, người không quen thuộc tiến vào sẽ giống như trong mê cung, khó có thể đào thoát, cũng sẽ không phát sinh tình huống kẻ xấu tới mai phục.

hắn vội vã bẩm báo với Phong Khánh đế, nói muốn lên núi tìm người.

Phong Khánh đế lại nói núi Phượng Hoàng địa thế hung hiểm, địa hình phức tạp, không người dẫn dắt rất khó đi ra, lại truyền người ở bãi sản đến dẫn đường.

Đến lúc này định đi, lại trì hoãn xuống, Tiêu Tiềm lòng nóng như lửa đốt, Phong Khánh đế lại không cho hắn độc thân phạm hiểm.

Về sau nghe nói Bình Dương trưởng công chúa cũng đã mất dấu, rất có khả năng cũng ở trên núi Phượng Hoàng, người dẫn đường cũng chạy tới chỗ bọn họ, Phong Khánh đế mới cho đi.

Lên núi Phượng Hoàng, Tiêu Tiềm may mắn nghe lời Phong Khánh đế, bằng không nếu hắn lỗ mãng lên đây, có lẽ đến giờ còn tìm không được đám người Lâm Cẩm Nghi, như vậy các nàng có lẽ đã...

Lâm Cẩm Nghi tới bây giờ chưa từng thấy Tiêu Tiềm hung ác như vậy, nhất thời nói không nên lời.

Bình Dương trưởng công chúa liền hoà giải nói, "Bất đệ, không thể trách Cẩm Nghi, là ta đề nghị lên núi, Cẩm Nghi vốn chuẩn bị sẵn sàng ngay tại chân núi, ta nhất thời có lòng..."

Đối với Bình Dương trưởng công chúa, Tiêu Tiềm một bụng lửa giận không thể phát tiết, đành phải trầm mặt nói: "Các người không có việc gì thì tốt, hoàng huynh còn đang chờ, chúng ta nhanh trở về." Dứt lời liền Lâm Cẩm Nghi đi về phía ngựa của mình.

Tiêu Tiềm xoay người lên ngựa, sau đó kéo Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi muốn nói chính mình có thể cưỡi ngựa, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Tiềm sắc mặt tức mục ngưng trọng, lời cự tuyệt đều nuốt vào bụng, ngoan ngoãn đưa bàn tay cho hắn.

Tiêu Tiềm kéo nàng lên lưng ngựa, cỡi áo choàng trên người quần lấy nàng, rung dây cương quay đầu ngựa...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thưởng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Lâm Cẩm Nghi nửa tựa vào ngực Tiêu Tiềm, vì xóc nảy, nàng luôn theo bản năng lao về phía trước, Tiêu Tiềm thường đưa tay ôm nàng lại.

Bọn họ hai người một ngựa đi đầu đoàn người, phía sau Vương Đồng và Bình Dương trưởng công chúa đám người xa xa đuổi theo.

Lâm Cẩm Nghi lúc đầu còn lo lắng không có người dẫn đường, Tiêu Tiềm cũng sẽ bị lạc, nhưng không nghĩ tới Tiêu Tiềm lúc lên núi được người đưa đi một lần, xuống núi đã quen thuộc địa hình mê cung rõ như bàn tay.

Sau gần nửa canh giờ, bọn họ về tới khán đài bãi sản.

Tiêu Tiềm kéo dây cương nhảy xuống ngựa, Lâm Cẩm Nghi cũng xuống theo.

Đại thái giám Ưng Minh Tuyên bên người Phong Khánh đế đã chờ sẵn, thấy bọn họ tiến lên cười nói: "Vương gia cuối cùng đã trở lại, thánh thượng còn chờ ngài đấy."

Tiêu Tiềm nhìn Lâm Cẩm Nghi một cái, do dự không mở miệng.

Lâm Cẩm Nghi nhận tiện nói: "Vương gia tự đi đi, ta tự mình về doanh trướng."

nói chuyện, Bình Dương trưởng công chúa và Vương Đồng mọi người cũng trước sau đi đến.

Ưng Minh Tuyên thấy Bình Dương trưởng công chúa, thân thiện tiến lên kéo tay nàng nói: "Điện hạ, ngài cũng bình yên vô sự, thật hù chết lão nô."

Uông Minh Tuyền từ trước chính là lão nhân bên người tiên đế, nhìn Phong Khánh đế và Bình Dương trưởng công chúa lớn lên.

Bình Dương trưởng công chúa cười vỗ vỗ bàn tay hân, "Đại giám không cần lo lắng, ta cũng không bị chút thương tích nào."

Tiêu Tiềm lúc này đi tới trước mặt Bình Dương trưởng công chúa, nói: "Cầm Nghi bị kinh hách, ta mang nàng trở về nghỉ ngơi trước, hoàng huynh bên kia..."

Bình Dương trưởng công chúa gật gật đầu, hiểu ý nói: "không việc gì, người đi đi, trước mặt hoàng huynh ta sẽ giải thích."

Tiêu Tiềm ôm quyền tạ ơn, quay đầu liền lui Lâm Cầm Nghi đi.

Tiêu Tiềm bước chân thật lớn, Lâm Cầm Nghi cơ hồ là chạy chậm mới đuổi kịp.

Hai người vào doanh trướng, Vương Đồng và Nhụy Hương cũng ở phía sau đuổi kịp, Tiêu Tiềm đầu cũng không quay lại nói: "Các người tự đi lĩnh phạt!"

Vương Đồng và Nhụy Hương một câu biện giải cũng không có, Tiêu Tiềm giao bọn họ bảo hộ Lâm Cầm Nghi, bọn họ lại để nàng mạo hiểm, là bọn hăn làm việc bất lợi, hai người đáp ứng, lui ra ngoài.

Thiên Ti luôn luôn chờ trong doanh trướng, thấy Lâm Cầm Nghi vội đi lên: "Vương phi không có việc gì là tốt rồi, hù chết nô tì!"

Lâm Cầm Nghi mỉm cười, trấn an: "Ta không sao, người đừng lo lắng."

Tiêu Tiềm thấy nàng cư nhiên còn có mặt mũi để cười, tức không chỗ đến, mặt so với bóng đêm bên ngoài còn thâm trầm hơn, nói với Thiên Ti và hạ nhân trong doanh trướng: "Các người đều đi ra ngoài."

Thiên Ti lưu luyến không rời nhìn Lâm Cầm Nghi không chịu đi, Lâm Cầm Nghi gật gật đầu, bảo nàng nghe theo mệnh lệnh của Tiêu Tiềm.

Trong doanh trướng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiêu Tiềm một đường kéo Lâm Cầm Nghi vào nội thất, sau đó hung hăng ném nàng lên giường.

trên giường trải đệm dày, Lâm Cầm Nghi ngã lên cũng không đau, chỉ cảm thấy Tiêu Tiềm con tức lớn dọa người.

"Sao nàng không nhớ lâu? một lần hai lần như vậy, nàng có mấy cái mệnh để vung vãi?! Ta còn cho là nàng xưa không bằng nay, nhưng nhìn xem hôm nay nàng làm gì! Nếu vừa rồi ta tới chậm, hoặc ta cần bản là không nóng vội lên núi tìm nàng... Nàng làm sao bây giờ?!"

Liên tiếp chất vấn, làm Lâm Cầm Nghi choáng váng đầu óc, nàng gượng cười nói: "không phải đã không có việc gì sao? Lại nói, cho dù vương gia đến chậm một chút, ta và trưởng công chúa bên cạnh còn mấy chục người, không đến mức bỗng chốc bị bày sới đánh bại."

Tiêu Tiềm tức giận, ngực kịch liệt phập phồng, "Lần này là vận khí tốt! Nhưng sau này nàng không thể dựa vào vận khí như vậy... Ta thấy nàng cũng không biết hai chữ giáo huấn viết như thế nào!" nói xong, Tiêu Tiềm nhảy lên, hai tay nhập vào vạt áo nàng, chạm vào lưng quần.

Lâm Cầm Nghi sửng sốt một lát. không thể nào, Tiêu Tiềm lúc này muốn cái kia? Chuyển biến có phải quá nhanh hay không?

nàng sửng sờ trong nháy mắt, Tiêu Tiềm đã cởi quần nàng, thuận thế ấn nàng nằm sấp xuống.

Lâm Cầm Nghi sợ hãi kêu một tiếng, muốn đẩy tay hân ra, nhưng lúc này tay Tiêu Tiềm giống như sắt, dùng lực ép nàng không động được mấy mảy.

Tiêu Tiềm mở trung khố của nàng, nhưng không cởi tiết khố, ngược lại xoay người nàng lại, để nàng nằm trên đùi mình, tiếp theo bàn tay to vĩ mạnh, cách tiết khố mỏng manh, "Phách" một tiếng đánh mạnh vào cái mông tròn tuyết trắng của nàng, lớn tiếng hỏi: "Nàng có biết sai hay không?"

Lâm Cầm Nghi bị đánh có chút mơ hồ, nàng cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, Tiêu Tiềm sao có thể đối xử với nàng như vậy?!

Nàng không đáp lời, Tiêu Tiềm lại đánh mông nàng một cái, "Nàng có biết sai hay không?"

Lâm Cầm Nghi hầy còn giả dụ, "Tiêu Tiềm, người buông ta ra!"

Tiêu Tiềm một tay gắt gao đè nàng, tay kia lại giờ cao lên, hung hăng đánh xuống, "Có biết sai hay không?"

Lâm Cầm Nghi gắt gao cắn môi, nước mắt khuất nhục đầy vành mắt.

Tiêu Tiềm bàn tay to một lần lại một lần hạ xuống, đánh mấy cái lại hỏi một tiếng "Có biết sai không ", trong nhất thời doanh trướng yên tĩnh nghe thấy tiếng "phách phách".

Lâm Cẩm Nghi nổi lên ngoan cường, mặc hấn đánh, mặc hấn hỏi, một tiếng cũng không kêu.

Đánh hơn mười cái, mông Lâm Cẩm Nghi đã sưng đỏ lên, Tiêu Tiềm cũng không đành lòng đánh tiếp, nói tay thả nàng ra.

Lâm Cẩm Nghi lập tức rời khỏi đùi hấn, quỳ gối trên giường kéo quần áo của mình.

Thấy nàng hốc mắt hồng hồng, Tiêu Tiềm cảm giác như một quyền đánh vào bông.

"Nàng cứ quật cường đi!" hấn hừ một tiếng, xoay người ra khỏi doanh trướng, tự đi đáp lời Phong Khánh đế.

hấn vừa đi, Lâm Cẩm Nghi không cần cố nén, khóc thút thít nghẹn ngào.

Thiên Ti rất nhanh đi vào, thấy nàng búi tóc hỗn độn ghé trên giường, mặt chôn ở trong gối nằm khóc, trên giường một mảnh hỗn độn, vội tiến lên thân thiết nói: "cô nương, ngài không có việc gì đi? Ngài đừng khóc, nói với nô tì đây là làm sao?" Tiêu Tiềm vừa trở về mặt đen xì, Thiên Ti thấy nàng thế này, sợ là Tiêu Tiềm tức giận động thủ. cô nương nhà nàng từ nhỏ được nuông chiều lớn lên, phu nhân và thế tử cũng không bỏ được mà động nàng một ngón tay, sao có thể chịu được Tiêu Tiềm hàng năm tập võ đánh...

Lâm Cẩm Nghi thút tha thút thít ngẩng đầu lên, nước mắt nói: "Ta, ta không sao."

Thiên Ti vội nhìn nàng, thấy nàng vô sự, lại tiếp tục truy vấn: "cô nương trên người có... có đau không?"

Lâm Cẩm Nghi không biết Thiên Ti lo lắng gì, lợi lại cho là nàng lo lắng mình ở lúc ở trên núi bị thương. Trước mắt mông nàng đau đã chết, nhưng ngượng ngùng nói với Thiên Ti, chỉ nói: "Ta không bị thương."

Thiên Ti rốt cục thở dài một hơi, thấy Lâm Cẩm Nghi còn khóc, liền ra tiếng khuyên nhủ: "Đó là vương gia quở trách ngài thôi? Ngài đừng tức giận, vương gia cũng thật sợ hãi. Nô tì nghe nói, vương gia biết ngài lên núi Phụng Hoàng muốn lập tức xuất phát đi tìm. Thánh thượng hạ khẩu dụ, không cho hấn hành động một mình, nếu không phải bị thị vệ vương phủ gắt gao giữ chặt, vương gia có lẽ đã kháng chỉ không tuân, trực tiếp xuất phát..."

"hấn, hấn mới không phải thật sự quan tâm ta." Lâm Cẩm Nghi nghẹn ngào nói. Nếu Tiêu Tiềm thật quan tâm nàng, vì sao nàng vừa trở về, hấn không an ủi nàng trước, lại ập xuống chất vấn liên tục, còn ra tay đánh nàng...

"Ngươi, ngươi không cần giúp hấn nói tốt."

Thiên Ti đương nhiên là ngóng trông Lâm Cẩm Nghi tốt, hai người mới thành hôn, cảm tình còn chưa thâm hậu, lúc này xảy ra tranh chấp lớn như vậy, phá hỏng cảm tình hai người vốn không sâu sắc, sau này cũng không dễ tu bổ.

"cô nương, trong lòng nô tì đương nhiên hướng về ngài." Thiên Ti thở dài, thấy Lâm Cẩm Nghi đã quay đầu đi không để ý mình, đành phải nói: "Vậy cô nương nghỉ ngơi trước, nô tì đi lấy nước ấm đến rửa mặt cho ngài."

Lâm Cẩm Nghi mang giọng mũi "Ừ" một tiếng.

Thiên Ti tự tay đi ra ngoài lấy nước ấm, lúc trở về lại phát hiện Lâm Cẩm Nghi đã ngủ, hô hấp đều đều.

Thiên Ti dùng nước ấm giặt khăn lông, nhẹ nhàng thoát áo khoác, lau mặt và cổ cho nàng, rồi nâng nước ấm lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi nằm sấp ngủ, ngẫu nhiên xoay người liền cảm thấy trên mông một trận nóng bừng đau đớn, sau đó liền tỉnh lại, bắt đầu đi lại đổi trở về tư thế nằm sấp. Cứ như vậy mơ mơ tỉnh tỉnh, mông lưng nàng cảm giác được trên mông một lần thanh lương, nàng mơ mơ màng màng quay mặt nhìn thoáng qua, liền thấy một thân ảnh mơ mơ hồ hồ cao lớn, bất quá nàng cũng không thấy rõ, lại mơ mơ hồ hồ ngủ tiếp.

Hôm sau sáng sớm, Lâm Cẩm Nghi tỉnh lại, phát hiện gối đầu đệm giường bên cạnh đều ngay ngắn chỉnh tề, có vẻ không có ai ngủ.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, chống đỡ ngồi dậy, nhưng vừa ngồi xuống, đau đớn trên mông lại lần nữa đánh úp tới. Nàng "Tê" một tiếng, không thể không đứng lên.

Thiên Ti nghe được động tĩnh, nâng nước ấm vào, thấy nàng cau mày, bước lên phía trước nói: "Vương gia nói trên người ngài có thương tích, đêm qua quả nhiên là ngài lừa nô tì, trước mắt đi nghỉ ngơi đi."

Lâm Cẩm Nghi trên mặt ửng đỏ, "Ngươi có biết?" Xem ra đêm qua bôi thuốc cho nàng, hấn là Thiên Ti.

Thiên Ti đỡ nàng đi đến bên chậu nước rửa mặt, miệng nói: "cô nương cũng thật là, có thương tích sao không nói sớm. Ngài rửa mặt xong phải đi nằm, nô tì bôi thuốc cho ngài."

Lâm Cẩm Nghi vội cự tuyệt: "không cần không cần, ta tự mình làm là được."

Thiên Ti lo lắng, nhưng nhớ tới Tiêu Tiềm dặn dò vết thương của Lâm Cẩm Nghi ở chỗ tư mật, nghĩ nàng ngưng ngưng, lại dặn dò: "cô ngưng lát nữa nhất định đừng quên. Thuốc dán ngoại thương này đêm hôm qua vương gia đi trước mặt thánh thượng cầu được, nói bình thường bôi một hai ngày là có thể khỏi hẳn."

Tiêu Tiềm này, chân trước đánh móng nàng nở hoa, sau lưng lại làm người tốt. Lâm Cẩm Nghi oán hận "Hừ" một tiếng.

Thiên Ti cho rằng nàng còn bôi vì tối hôm qua tranh chấp võ mồm mà tức giận Tiêu Tiềm, cũng không nhiều lời.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thuợng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Rửa mặt xong, Lâm Cẩm Nghi nhìn canh giờ không còn sớm, có tâm muốn hỏi một chút Tiêu Tiềm đi đâu, lại bởi vì ghen khí, cố ý không muốn đề cập.

Thiên Ti nhìn, vừa đỡ nàng về giường nghỉ ngơi, vừa thiện giải nhân ý nói: "Vương gia đã đi tùy giá, dặn nô tì ở trong này chiếu cố ngài. Ngài nghỉ ngơi trước, nô tì đi lấy triều thực tới."

Lâm Cẩm Nghi bĩu môi, "Ai quan tâm hẳn, quản hẳn đi chỗ nào."

Thiên Ti thấy bộ dáng nàng liền biết nàng nghĩ một đằng nói một lẻo, cũng không nói ra: "Đúng đúng, ngài không quan tâm vương gia, là nô tì lắm miệng nhắc tới."

Lâm Cẩm Nghi ghé vào trên giường, rầu rĩ "ừ" một tiếng, sau đó lại nghĩ tới cái gì, hỏi: "Nhụy Hương và Vương Đồng đâu?" Ngày hôm trước Tiêu Tiềm thật là ác độc, trước hai người có mâu thuẫn thế nào, Tiêu Tiềm cũng không động đến nàng một sợi tóc... Đêm qua chính tai nàng nghe Tiêu Tiềm bảo Nhụy Hương và Vương Đồng đi lĩnh phạt, cũng không rõ hai người giờ thế nào.

Thiên Ti nói: "Vương thị vệ trưởng đã theo vương gia đi ra ngoài, Nhụy Hương tỷ tỷ từ đêm qua không gặp người."

Vương Đồng là hán tử thân khinh lực tráng, Lâm Cẩm Nghi không lo lắng hẳn, ngược lại Nhụy Hương, tuy rằng cũng có một thân võ nghệ không tầm thường, nhưng đến cùng là nữ nhi.

"Người trước không vội chuẩn bị triều thực, đi nhìn Nhụy Hương trước."

Thiên Ti đáp ứng, đem thuốc mỡ đặt ở đầu giường, đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi ghé vào trên giường, chọc chọc bình bạch ngọc đựng thuốc mỡ ở đầu giường kia. Tuy rằng Tiêu Tiềm cầu đến, nàng không muốn dùng, nhưng trên móng cũng thật đau. Mà vết thương không thể nằm ngửa, không thể đi nhanh, bị người khác nhìn thấy, lại không dễ giải thích. Nàng do dự mãi, vẫn mở lọ.

Thuốc mỡ màu trắng, mở ra bôi cũng không có màu, Lâm Cẩm Nghi thử trên mu bàn tay, cảm giác thanh lương thư hoãn. Nàng cởi quần, lấy vào tay, xoa lên hai cái móng lẫn lẫn như cánh hoa.

Xoa thuốc xong, nàng lập tức kéo quần lên, đem bình thuốc mỡ nhét vào gối đầu phía dưới —— nhắm mắt làm ngơ!

không lâu, Thiên Ti đã trở lại, đi theo phía sau nàng là Nhụy Hương đi thông thả.

Nhụy Hương sắc mặt trắng bệch, Lâm Cẩm Nghi cố đứng dậy, vội hỏi: "Nhụy Hương, người không sao chứ? Sao sắc mặt như vậy, có cần truyền ngự y?"

Nhụy Hương tiến lên phúc thân, chậm rãi lắc đầu nói: "Nô tì không việc gì, vương phi không cần lo lắng."

Nàng thế này sao lại không có việc gì, Lâm Cẩm Nghi bảo Thiên Ti lấy ghế cho nàng, để nàng ngồi trước giường mình nói chuyện.

"Tiêu... Vương gia đến cùng phạt người thế nào? Người nói với ta."

Nhụy Hương do dự mãi, chỉ nói: "Bất quá là một ít trừng phạt nho nhỏ, không đáng kể gì."

Lâm Cẩm Nghi vội la lên: "Nhụy Hương, chúng ta cùng trải qua sinh tử, người không nói ta tự cởi quần áo người nhìn xem."

Nhụy Hương mới mở miệng nói: "đã chịu ba mươi quân côn thôi."

Lâm Cẩm Nghi hít một ngụm lãnh khí, nói: "Ba mươi quân côn? hấn hấn tâm thế sao?!" Nhụy Hương tuy rằng cho tới nay chưa bao giờ chân chính coi nàng là chủ tử, nhưng nàng ấy đối với Tiêu Tiềm một mảnh trung tâm nhật nguyệt ỏi tở!

"Vương Đồng đã trúng năm mươi côn, nô tì thế này đã xem như phạt nhẹ."

Lâm Cẩm Nghi thấp phần áy náy, "Việc này vì ta mà ra, là ta hại người chịu thương." Giờ khắc này, nàng thậm chí suy nghĩ, Tiêu Tiềm mất một chút cũng không sai, nếu Tiêu Tiềm không kịp thời đuổi tới, nàng là người khởi xướng, chết chưa hết tội, những người khác thì phải oan uổng đánh mất tánh mạng.

Nhụy Hương không sợ hãi nói: "Vương phi, là chúng nô tì không làm tốt, để ngài rơi vào hiểm cảnh, vương gia vốn nên phạt nô tì. Hôm qua chịu ba mươi quân côn, nô tì hôn mê bất tỉnh, hôm nay còn phải đi lĩnh hai mươi gậy còn lại."

"Người điên rồi?" Lâm Cẩm Nghi cũng không để ý trên mông ần ần đau đớn, ngồi phất dậy, "không được, ta đi nói với hấn, người một cô nương gia, sao có thể bị đánh nhiều như vậy?"

Nhụy Hương giữ chặt nàng, thanh âm mềm nhẹ mà kiên định nói: "Vương phi, nô tì là cô nương không sai, nhưng nô tì đi theo vương gia làm việc, là vì hấn đối xử bình đẳng với thuộc hạ, cũng không bởi vì thân phận nữ nhi mà dãi nô tì đi. Ai nói nữ nhi nhất định so ra kém nam tử đâu?"

Nàng là một bé gái mồ côi Tiêu Tiềm ngẫu nhiên cứu được, khi đó Tiêu Tiềm tuổi cũng không lớn, ở ngoài cung nuôi trồng thể lực không dễ dàng, nàng lớn hơn một chút liền tự thỉnh gia nhập dưới trướng hấn. Sau này, Tiêu Tiềm ra cung xây phủ, lập chiến công, tùy tùng bên người dần dần nhiều lên, những người đó luôn khinh thường nàng, sau lưng nói nàng là một nữ lưu nên tìm người để gả, cả ngày cùng một đám nam tử luyện võ định làm chuyện gì.

Nhưng Tiêu Tiềm, cho tới bây giờ cũng không bởi vì nàng có thân phận nữ nhi mà cảm thấy nàng yếu đuối, ở trong mắt hấn, nàng và nhóm người kia đều là bộ hạ trung tâm, hấn có thể yên tâm giao phó tánh mạng. Sau này Tiêu Tiềm trừng trị người thích nói nhảm, Nhụy Hương tự mình cũng không chịu thua kém, lập không ít công lao, rốt cuộc không có ai ở sau lưng chê trách nàng.

Cũng chính là Tiêu Tiềm, cho nàng biết, nữ nhi cũng không kém nam tử, có thể giống nam tử kiến công lập nghiệp. Sau này được đưa đến bên người Tiêu Tiềm làm tỷ nữ, cũng là bởi vì nàng trong một chiến dịch bị trọng thương, suýt nữa mất tính mạng, khôi phục lại rồi tay phải cũng không linh như trước, Tiêu Tiềm nói với nàng "Những người sớm đi theo bên ta đều không còn, ta không nghĩ người cuối cùng cũng rơi xuống kết cục như vậy".

Lâm Cẩm Nghi không biết Nhụy Hương cư nhiên mạnh mẽ như vậy, so lại, mông nàng chịu hơn mười cái đánh cũng không đáng nhắc tới.

"Được rồi." Nàng gật đầu, "Người đã cố ý muốn lĩnh phạt, ta cũng không miễn cưỡng người." nói xong từ gối đầu hạ lấy ra bình thuốc mỡ, "Nhưng người phải hảo hảo trị thương, nữ nhi chúng ta mặc dù không kém xú nam nhân cái gì, nhưng nữ nhi luôn khác, nếu để lại vết sẹo, vậy không đẹp."

"Vương phi, đó là vương gia tự mình diện thánh cầu được, người thế nào..." Thiên Ti nóng nảy, thốt ra. Lâm Cẩm Nghi nhìn nàng một cái, nàng mới ngừng lại.

"Vương gia tự cầu cho ngài, ta sao có thể dùng." Nhụy Hương liên tục chối từ.

Lâm Cẩm Nghi mặc kệ nàng, trực tiếp ấn vào tay nàng, "Là ta liên lụy người, để ta có cơ hội nhận lỗi được không? Nếu người không chịu nhận, là trong lòng oán trách ta."

Nhụy Hương vội đáp không dám, nhận không được, không nhận cũng không được.

Lâm Cẩm Nghi lại nói: "Người đừng nghe Thiên Ti nói bừa, chúng ta hôm qua luôn luôn cùng một chỗ, ta cũng không bị thương. Chỉ là cười ngựa nhiều, có chút cọ xước da mà thôi." Nàng đến cùng vẫn không thể không biết xấu hổ nói thẳng mình bị thương ở chỗ nào.

Nhụy Hương đành phải nhận lấy, đứng dậy phúc thân, nói: "Vậy nô tì tạ vương phi, quay về nô tì dùng một ít, lại đến chỗ ngài."

Lâm Cẩm Nghi liên tục gật đầu, lại nói với Thiên Ti: "Người đỡ Nhụy Hương trở về nghỉ ngơi đi." Nhụy Hương trọng quy củ, nàng phúc thân cũng lung lay sắp đổ, thật sự là không đành lòng.

Thiên Ti đáp ứng, đỡ Nhụy Hương lui ra ngoài. Sau đó, bưng triều thực vào, để Lâm Cẩm Nghi ở trên giường dùng một ít.

Có Nhụy Hương kiên cường, Lâm Cẩm Nghi cũng không muốn "Chiều chuộng" mình tiếp, đứng ở trước bàn.

Bởi vì ở bãi săn, đồ ăn đương nhiên không thể so sánh với Trấn Nam vương phủ, bất quá là chút bánh, cháo gạo cũng vài món ăn sáng ngon miệng. Lâm Cẩm Nghi một ngày trước cơm xong cũng chưa ăn gì, lúc này khẩu vị đại khai, một thoáng đã uống xong một chén cháo, còn ăn hai cái bánh.

Thiên Ti không biết thương thế của nàng, lúc trước thấy nàng đưa thuốc mỡ cho Nhụy Hương còn gấp đến độ không được, lúc này nhìn nàng còn có thể ăn, nghĩ hẳn là không nghiêm trọng, rất cục yên lòng.

Ăn xong, Lâm Cẩm Nghi chậm rãi đi trong phòng vài vòng, lại nằm sấp về trên giường. Thiên Ti sợ nàng nhảm chán, mở hòm xiềng, tìm thoại bản cho nàng xem.

Lâm Cẩm Nghi xem thoại bản, ăn cơm xong rồi ngủ ngủ trưa, bắt tri bắt giác qua một ngày.

Khi đêm đến, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân.

Tiêu Tiềm đã trở lại? Lâm Cẩm Nghi ném thoại bản, xả chăn bọc lấy mình.

Tiêu Tiềm phong trần mệt mỏi từ bên ngoài vội trở về, nhìn Lâm Cẩm Nghi quần thành kén tằm, hẳn bất đắc dĩ cười cười.

Thiên Ti chào hắn, giúp đỡ Lâm Cẩm Nghi nói: "Vương gia, vương phi trên người hẳn là khó chịu, cả ngày không có tinh thần, vừa rồi mới ngủ, ngài không cần để ý."

Tiêu Tiềm gật đầu, vẫy vẫy tay, "Ừ, bần vương biết, người đi xuống đi."

Thiên Ti phúc thân, nhìn thoáng qua trên giường, lui ra ngoài.

Tiêu Tiềm ngồi vào chỗ của mình ở trước bàn, tự mình rót chén trà lạnh, uống cạn, phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Lâm Cẩm Nghi lui ở trong chăn, một cử động nhỏ cũng không dám, đã nghĩ chờ Tiêu Tiềm khi nào thì lại đi ra.

Nhưng Tiêu Tiềm uống xong trà rồi đứng lên, không đi ra ngoài, mà đi tới trước giường.

Cảm giác được hắn hơi thở tiến đến, Lâm Cẩm Nghi lộ đầu ra, về mặt phòng bị nói: "Người làm gì?"

Tiêu Tiềm bị nàng làm giật mình, theo bản năng lui về sau nửa bước, sau đó mới nói: "Ta chỉ xem nàng có phải thật sự đang ngủ hay không."

Lâm Cẩm Nghi rụt lui vào trong giường, "Tốt lắm, người xem xong rồi, ta không ngủ."

Tiêu Tiềm nhân thế ngồi xuống cạnh giường, "Nàng đã không ngủ, chúng ta đến tâm sự?"

Lâm Cẩm Nghi hừ một tiếng, quay mặt đi, "Ta và người không có gì để nói."

Tiêu Tiềm bất đắc dĩ buồn cười, vương phi này a, đừng nhìn bề ngoài thành thực không ít, nhưng trong khung còn là tiểu nữ hài nhi có chút tiểu ti khí từ trước kia.

"Nàng không muốn biết là ai thiếu chút nữa hại nàng?"

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên muốn biết! Nhưng nếu Tiêu Tiềm muốn nàng chịu thua mới bằng lòng nói cho nàng, vậy lúc trước nàng bị đánh không phải uổng phí sao.

Tiêu Tiềm kéo nàng quay mặt lại, ôn nhu nói: "Được được, nàng không muốn nói chuyện, là ta đặc biệt muốn nói cho nàng được không?"

Lâm Cẩm Nghi cố mà ra vẻ nói: "Vậy người nói một chút, ta nghe tạm."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Tiêu Tiềm loan loan khoe môi, kéo bọc chăn Lâm Cẩm Nghi vào trong lòng.

Lâm Cẩm Nghi vịn vịn từ chối một chút, than thở nói: "Đã nói là nói chuyện, người làm gì vậy."

Tiêu Tiềm thân thủ nhẹ nhàng đè nàng lại, "Đừng nhúc nhích, ta mệt mỏi một ngày, để ta ôm một lát."

Dù sao cách chặn, hai người cũng không tính là có tứ chi tiếp xúc, Lâm Cẩm Nghi không từ chối, thúc giục hẳn nói: "Đến cùng sao lại thế này? Người nói mau."

Tiêu Tiềm nhân tiện nói: "Kỳ thật việc này, thực rõ ràng có thể nhìn ra, vì sao trong bãi săn trọng địa có một con gấu ngủ đông chưa tỉnh, sao có thể ra đến hai con và một bảy sói. Đương nhiên là vì có người tận lực làm. Ta hôm nay nghe hoàng trưởng ty nói tình huống ngày ấy, hai con gấu nghe nói còn hung mãnh dị thường, gấu không phải thiên tính như thế. Vì thế ban ngày đi kiểm tra hai thi thể gấu, kết quả tra ra "Thất hồn hương"."

"Thất hồn hương" này, Lâm Cẩm Nghi chưa bao giờ nghe nói, lúc này lại nghe thấy, không hiểu ra sao.

Tiêu Tiềm lại giải thích tiếp: "Thất hồn hương là một loại độc Nam Cương lưu truyền tới, ăn vào cũng không chết, mà là thay đổi tính tình, hoàng đế tiền triều chính là bị hạ loại độc này, nên bạo ngược dị thường."

"Làm sao có thể có người đem loại độc này hạ vào hai con gấu?"

Tiêu Tiềm sờ sờ cằm, nói: "Có thể là muốn kích phát thủ tính Bất quá lại thành một manh mối, thất hồn hương làm tiền triều diệt quốc, triều đại này thập phần kiêng kỵ, có thể tiếp xúc với thứ này, có thể lấy lượng thuốc lớn như vậy, tổng cộng cũng chỉ có vài người thôi."

"Vậy hiện tại tập trung hiểm nghi lớn nhất là ai?" Tiêu Tiềm có thể đến nói với nàng, đương nhiên là đã có dự đoán chuẩn xác.

Tiêu Tiềm nói: "Tiêu Lang." Tiên đế còn tại vị, Thập vương gia Tiêu Lang là ái tử được thương yêu nhất, trong cung các loại kiêng kỵ hẳn cũng không quan thủ, có thể tùy ý ra vào được giám ngục.

Lâm Cẩm Nghi không tự giác há miệng, Tiêu Lang là tước danh của Thập vương gia a! Thất thân một lát, nàng nói: "Chẳng lẽ Sầm Thoa trong lòng tức giận, cho nên ra tay muốn trừ bỏ ta?"

Tiêu Tiềm ở trên trán nàng gõ một cái, "Nàng thực coi đệ đệ này của ta là ngọc sao? Vì phụ nhân các nàng mâu thuẫn, hẳn dám mạo hiểm như vậy? Nàng thật nghĩ hẳn coi Sầm Thoa trọng yếu hơn tính mạng a."

Lâm Cẩm Nghi sờ sờ đầu, nói: "Vậy người nói hết đi a."

Tiêu Tiềm nói: "Thất hồn hương là Thập đệ chuẩn bị không sai, nhưng trong bãi săn còn sót lại mảnh thú, đương nhiên cùng đốc quân ở đây có liên quan. Hôm nay chúng ta trời đốc quân kia, hẳn đã thành thật khai hai con gấu là hẳn tận lực dạy dỗ, nhưng phía sau màn người nào chủ mưu, hẳn không đề cập tới. Lúc đó lo lắng vô cùng, ta và hoàng trưởng ty họp lại một phen, thay đổi ý nghĩ, suy nghĩ một chút là ai muốn hại các người đây? Nàng luôn ở Trung Dũng hầu phủ và vương phủ, đặc tội cũng tổng cộng chỉ vài nữ tử, các nàng ấy cũng không có quyền thế làm ra đại sự như vậy. Cho nên, cuối cùng chúng ta kết luận, âm mưu lần này, không phải muốn hại nàng, mà là hoàng trưởng ty."

Lâm Cẩm Nghi đâm chiêu gật gật đầu, "Ta quả thật là ở bia rừng đầu hồ nước gặp trưởng công chúa, nghĩ định quay về, trưởng công chúa nói ngại trong rừng nhiều người, mới đến nơi đó..."

Tiêu Tiềm gật đầu, "Theo nàng ấy nhớ lại, lúc đó nàng ấy ở trong rừng cây nhảm chán, một tỷ nữ thuận miệng nói "Bên trong người nhiều, hay đi lên núi một chút". Nàng hỏi thị vệ trong ngự lâm quân, một thị vệ nói là biết ngọn núi đó, liền mang theo bọn họ một đường đi vào."

"Tỷ nữ kia đâu?"

"Lúc chúng ta đi tìm tỷ nữ kia, đã không còn dấu vết, một lúc sau, phía dưới thông truyền lên, nói là tỷ nữ đó mức nước ở bên cạnh giếng, trượt chân ngã xuống."

"Lại khéo như vậy? Vậy Ngự Lâm quân kia đâu?"

"Thị vệ kia theo các người lên núi Phụng Hoàng, không bao lâu đồng bạn không gặp lại hẳn, lúc đầu còn tưởng rằng hẳn dò đường bị lạc, trước mắt sợ là cũng đỡ nhiều lạnh ít."

"Thủ pháp hủy thi diệt tích cũng quá nhanh."

Tiêu Tiềm "Ừ" một tiếng, "Cho nên chúng ta kết luận, chủ mưu sau màn ở bãi săn, cho nên mới biết rõ hướng đi của chúng ta như lòng bàn tay."

Lần này đi theo Phong Khánh đế đến bãi săn đều là người trong hoàng gia tôn thất, phạm vi cũng không lớn, trừ những người không có năng lực làm loại chuyện này, lại trừ người không có kết thù kết oán với Bình Dương trưởng công chúa, kết quả cơ hồ là rõ ràng rồi.

"Đến cùng là ai?" Lâm Cẩm Nghi bắt vạt áo trước ngực hẳn, khăn trương hỏi.

Tiêu Tiềm nhẹ nhàng hất tay nàng ra, nói: "Là Hiền phi, mẹ đẻ của nhị hoàng tử. Nàng và hoàng trưởng ty ân oán rất sâu, nhất là hoàng trưởng ty tính tình ngay thẳng, Hiền phi ở hậu cung dưới một người, trên vạn người, bình thường ý vào thân phận của mình ở hậu cung hoành hành ngang ngược, nhưng hoàng trưởng ty cũng không nể mặt nàng, thường xuyên làm nàng khó chịu. Thứ hai, việc hôn nhân lần đầu của hoàng trưởng ty là

lúc tiền đề còn tại vị, Hiền phi lúc đó vẫn là trác phi trong phủ hoàng huynh, vì muốn tiền đề vui, tự mình làm mai kéo thuyền thúc đẩy, nhưng phò mã này thực không ra gì, hoàng trưởng tử chịu đựng ba năm, cuối cùng náo đến cùng cách. Tiền đề và hoàng huynh bắt lẫn nhau, hoàng huynh dần dần năm đều không đến phòng nàng. Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, thái tử suy nhược, nhị hoàng tử lại mỗi năm một lớn lên, Hiền phi và nhà mẹ đẻ nàng vài năm nay tâm tư rất lung lay, hoàng trưởng tử là đại biểu tôn thất, thủy chung đứng ở bên thái tử..."

Bên trong cong cong vòng vòng thật nhiều, Lâm Cẩm Nghi nghe xong nói: "Vậy vì đoạt đích mới thiết trí thế cục?"

Tiêu Tiềm cười nhìn nàng, "Ừ, sự tình đã báo đến trước mặt hoàng huynh, quyết đoán như thế nào là toàn quyền hắn. Bất quá chuyện này Hiền phi làm, một tia nhi chứng cứ đều không lưu lại, hoàng huynh lại coi trọng nhất mặt mũi hoàng gia, nghĩ đến cũng sẽ không nháo đến chỗ sáng."

Lâm Cẩm Nghi bắt lẫn bừa bãi, "Vậy không phải tiện nghi Hiền phi? Vô duyên vô cớ để nàng thiếu chút nữa hại tánh mạng một đám người chúng ta."

Tiêu Tiềm cũng cười, nói: "Chính là bên ngoài không thể xé rách da mặt mà thôi, hoàng huynh cũng không phải hoa mắt ù tai, hơn nữa..." hắn ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, "không phải còn có ta sao?" Đàng Hiền phi thiếu chút nữa hại vương phi của hắn, hắn có thể cho bọn họ bình yên vô sự sao? Đương nhiên là muốn gộp lại tính sổ.

"Thập vương gia bên kia..."

"Thủ phạm chính đã không lưu lại manh mối, Thập đệ xác nhận tông phạm, lại không thể đưa ra ngoài. Hoàng huynh hơn phân nửa sẽ không nhắc tới chuyện này, mà là tìm cớ, tiểu trủng đại giới."

Lâm Cẩm Nghi và Thập vương gia không có giao tình gì, chỉ nghe nói hắn say rượu đánh chết nguyên phối, đối với hắn không có hảo cảm. Sầm Thoa lại là người nàng cực kì chán ghét, sinh tử của bọn họ cùng với mình không quan hệ. Nàng gật gật đầu, không truy vấn tiếp.

nói xong chính sự, Tiêu Tiềm bắt đầu động thủ kéo chân nàng. Bất đắc dĩ Lâm Cẩm Nghi gắt gao cầm lấy không chịu buông ra.

Tiêu Tiềm cũng không cưỡng mạnh với nàng đang bị thương, đành phải ngừng tay, ôn thanh nói: "Tốt rồi, ta chỉ muốn nhìn một chút vết thương của nàng thế nào."

Lâm Cẩm Nghi tuy gầy, nhưng mông cũng có chút thịt, nằm sấp một ngày, lại bôi thuốc, Tiêu Tiềm không nhắc tới, nàng đã sắp quên chuyện này.

"không có việc gì không có việc gì." Nàng đỏ mặt nói liên thanh. nói đến kỳ quái, nàng lúc trước rõ ràng tức giận phi thường, nhưng mới vừa rồi tựa vào trong lòng Tiêu Tiềm, nghe hắn kiên nhẫn đem tiền căn hậu quả giải thích cho nàng, một bụng tức giận mặc danh kỳ diệu biến mất không còn.

Tiêu Tiềm cũng không miễn cưỡng nàng, lại kéo nàng vào trong lòng mình, cầm đặt ở trên đỉnh đầu nàng vuốt ve, ôn nhu nói: "A Cẩm, thực xin lỗi, nàng có thể tha thứ ta không? Đêm qua ta thật sự sợ hãi, chỉ cần nghĩ ta đến muộn một khắc, nàng có thể sẽ mất mạng... Ta thật sự sợ hãi muốn chết, đối ta thật vất vả ở cùng nhau, ta không muốn lại trở mặt nhìn nàng chết trước mắt ta..."

Lúc hắn nói nửa câu đầu, Lâm Cẩm Nghi khóe miệng không tự giác cong lên. Tiêu Tiềm còn muốn để nàng chịu thua, nhưng nhìn trước mắt, chịu thua đến cùng là ai đây? Nhưng sau khi nghe nửa sau, trên mặt nàng tươi cười nháy mắt đã không thấy.

"Ngươi, nói cái gì... Ta, ta không rõ." Thanh âm nàng không tự giác run run lên.

Tiêu Tiềm nói: "A Cẩm, lúc trước là ta sai, nàng có phải còn trách ta hay không?"

Lâm Cẩm Nghi cả người phát run, lập tức từ trong lòng hắn tránh ra, sắc mặt trắng bệch nói: "Vương gia có phải uống rượu hay không? Coi ta... coi ta thành người khác."

Tiêu Tiềm giữa vai nàng, nhìn thẳng mắt nàng nói: "Là nàng, cho tới bây giờ đều là nàng, cũng không có người khác."

Lâm Cẩm Nghi quay đầu đi, né tránh tầm mắt hắn, môi cũng không chịu không chế run run lên.

Nàng không còn là Sầm Cẩm ngu xuẩn ngây thơ kia, thân phận nàng hiện tại chính là át chủ bài cuối cùng, điểm mấu chốt, nàng có thể lại gả cho Tiêu Tiềm, có thể làm kẻ thất của hắn, nhưng nàng đã cùng nhân sinh đời trước phân ra ngăn giới. đi qua nhân sinh, với nàng mà nói, từ đầu tới cuối chỉ là một hồi ác mộng, nàng không bao giờ muốn đụng đến quá khứ, trong lòng nàng một đao đứt trí mạng, vết sẹo mãi không khỏi hẳn. Mà trước mắt, Tiêu Tiềm cứ nhiên muốn bung vào miệng vết thương, khiến nàng lại đối diện quá khứ máu chảy đầm đìa!

Tiêu Tiềm thấy nàng kinh hãi không thôi, cho tới bây giờ hắn không nghĩ tới nàng sẽ kháng cự lại như vậy, đành phải ra tiếng trấn an nói: "Là ta nhất thời hồ đồ, nói sai rồi, nàng không cần để ở trong lòng."

Lâm Cẩm Nghi đẩy ra, sắc mặt cứng lại nói: "trên người ta không thoải mái, muốn đi nghỉ sớm, phiền toái vương gia tối nay đi nơi khác ngủ trước." Dứt lời liền nằm xuống, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hắn.

Tiêu Tiềm thở dài, "Được, ta không bức nằng, nằng... bình tĩnh bình tĩnh."

Lâm Cẩm Nghi không lên tiếng trả lời, gắt gao cắn góc chăn.

Tiêu Tiềm đứng trước giường nhìn nằng một lát, nhưng vẫn thỏa hiệp đi ra ngoài doanh trướng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thuợng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Lâm Cẩm Nghi ở trong chăn run rẩy, sau khi Tiêu Tiềm rời khỏi đây, Thiên Ti tới hầu hạ, thấy nằng cuộn chặt thân mình, Thiên Ti liền hỏi: "có phải ngài cảm thấy lạnh hay không, có cần nô tì lấy thêm chăn tới?"

Lâm Cẩm Nghi răng gở lập cập, chỉ "ừ" một tiếng.

Lúc sau, Thiên Ti cầm một cái chăn đến, đắp lên trên cho nằng.

Lâm Cẩm Nghi từ từ nhắm hai mắt, lần nữa nói với mình, không có khả năng, Tiêu Tiềm không có khả năng biết. hần xưa nay không tin chuyện kì quái, việc phát sinh trên người mình với hần mà nói, chỉ là nói nhảm thôi. Dù nói ra, nhất định không ai tin được, hần sao có thể biết để khẳng định đây?

không cần nghĩ nhiều, không cần nghĩ nhiều, có lẽ Tiêu Tiềm quá mệt, hồ ngôn loạn ngữ thôi, nằng luôn nói với mình, cũng không dám nghĩ nhiều.

Cứ như vậy, một đêm không ngủ.

Ngày thứ hai Lâm Cẩm Nghi dậy, trên mông đã không còn đau.

Thiên Ti nói Tiêu Tiềm đã cùng Phong Khánh đề xuất phát đi săn bắn, dặn nằng lúc không có việc gì có thể ở đi chung quanh một chút.

Lâm Cẩm Nghi không có tinh thần, tùy tiện dùng triều thực, đi thăm Nhụy Hương.

Nhụy Hương lại ai chịu hai mươi quân côn, trước mắt còn ở trên giường nằm không dậy được.

Bất quá Tiêu Tiềm không phải thật sự thiết huyết vô tình, mặc dù phạt bọn họ, cũng an bày ngự y chiếu khán.

Lúc Lâm Cẩm Nghi đi qua, Nhụy Hương đang uống thuốc, thấy nằng, Nhụy Hương liền chống thân thể chuẩn bị ngóidậy.

Lâm Cẩm Nghi bước lên phía trước đề vai nằng, "Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, ngươiuống thuốc trước."

Nhụy Hương gật đầu, "Tạ vương phi thể tuất."

Lâm Cẩm Nghi ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn Nhụy Hương uống thuốc.

Nhụy Hương thấy nằng lo lắng trùng trùng, nhân tiện nói: "Vương phi không cần lo lắng, quan chấp hình dưới trướng vương gia cực có chừng mực, bất quá một vết thương ngoài da, nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng là có thể khôi phục như ban đầu."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, "Ừ, ngươichi cần nghỉ ngơi, chờ khỏe rồi trở về đàm việc." Tiếp theo lại hỏi, "Hôm qua ta đưa thuốc mỡ cho ngươicó dùng không? Ta bôi hai lần, vết thương trên người đã tốt lắm, ngươicó thể yên tâm để lại dùng, hần là đốivới thương thể của ngươicó ích lợi lớn."

Nằng thập phần thân thiết chân thành, cũng không coi nằng ấy là một nô tì, mà chân chính coi là một người bạn. Nhụy Hương tâm tư mẫn cảm, đương nhiên cảm giác được, do dự mãi, lần đầu tiên đi quá giới hạn bốn phận của mình, khuyên nhủ Lâm Cẩm Nghi: "Nô tì nghe nói hôm qua cái vương gia ở nơi khác... Vương phi đừng trách vương gia, ngài cũng chỉ nhất thời nóng vội mới có thể như vậy. Nô tì đi theo vương gia nhiều năm, rất ít khi thấy ngài thất kinh như vậy." Lần trước, là lúc tiên vương phi qua đời.

Nằng theo Tiêu Tiềm đã lâu, đêm đó nhìn Tiêu Tiềm hùng hổ kéo Lâm Cẩm Nghi vào doanh trướng, nghĩ hai người hơn phân nửa là vì việc đó mà nổi lên tranh chấp, cho nên Tiêu Tiềm mới không ngủ ở doanh trướng. Những lời này vốn không phải nằng một nô tì nên nói, nhưng lúc này, nằng cảm thấy Lâm Cẩm Nghi là vương phi tốt, xứng với vương gia, nằng không hy vọng vương gia lại giẫm lên vết xe đổ.

Nhắc tới Tiêu Tiềm, Lâm Cẩm Nghi cả người không được tự nhiên, nàng ấp úng nói: "Ừ, ta, ta đã biết, người đừng nghĩ này nọ, chỉ chú ý dưỡng tốt vết thương."

Hai người còn nói một chút, Nhụy Hương thoát nhìn không còn sức, Lâm Cẩm Nghi liền kéo chân cho nàng, rồi cáo từ.

Bên ngoài thời tiết vô cùng tốt, trời sáng khí trong, trong gió nhẹ mang theo hương khí hoa cỏ nhàn nhạt.

Lâm Cẩm Nghi đứng ở bãi đất trống trước doanh trường, nàng không muốn trở lại doanh trường, lại càng không muốn nhớ lại chuyện tối hôm qua, nhất thời cũng không biết nên đi hướng nào.

Thiên Ti thấy nàng thần ra một hồi lâu, liền ra tiếng nói: "Vương phi, là cảm thấy nhàm chán? Muốn ra khán đài đi dạo không?"

Lâm Cẩm Nghi mờ mịt gạt đầu, nhắc chân đi về phía khán đài. Đến lúc nàng chân chính tỉnh thần, cũng đã đến chỗ đó.

trên khán đài lúc này cũng không có ai, nhưng không ít ngựa được nuôi thả rông, ở trên bãi đất trống chậm bước.

Lâm Cẩm Nghi tìm được con ngựa mình cưỡi lúc trước, hỏi mã phu muốn cõ ngựa đút cho nó một lát.

Thiên Ti cảm thấy cô nương nhà nàng hôm nay có điểm không thích hợp, thất hồn lạc phách, cả người mệt mỏi không tinh thần, lúc này nhìn nàng lạnh thang ở bên ngoài một hồi lâu, liền hỏi: "Vương phi, cần lên khán đài ngồi không?"

trên khán đài đều là quý phi và công chúa, không chừng còn có thể gặp Sầm Thoa, Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, ucho ngựa ăn cỏ trong tay xong, liền phúi vụn cỏ trên tay, nói: "Chúng ta trở về đi."

Thiên Ti lên tiếng, đi theo nàng trở về.

Hai người vừa định rời khỏi, một tỷ nữ từ phía sau chạy lên, "Trần Nam vương phi xin dừng bước!"

Lâm Cẩm Nghi nghe tiếng đứng lại, quay đầu nhìn người tới.

Tỷ nữ thở hổn hển chạy tới trước mặt nàng, hành lễ, nói: "Trưởng công chúa chúng ta xa xa thấy ngài đến, sợ nhận sai, cho nô tì qua xem."

Nàng nhắc tới "Trưởng công chúa", Lâm Cẩm Nghi cũng nhận ra đó là người bên cạnh Bình Dương trưởng công chúa, lúc trước mời nàng đi doanh trường kia.

Tỷ nữ lại nói: "Trưởng công chúa thập phần quan tâm ngài, nói nếu đúng là ngài, nhất định bảo nô tì thỉnh ngài qua nói chuyện."

Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa coi như là bạn cùng chung hoạn nạn, hai người từ sau ngày đó chưa gặp lại, liền gạt đầu đáp ứng, đi lên khán đài.

Tỷ nữ dẫn nàng đi, như lần trước lại về doanh trường chỗ quý phi và công chúa.

Lâm Cẩm Nghi vừa đi vào, tiếng nói chuyện bên trong liền im bật.

Bình Dương trưởng công chúa hôm nay thay đổi nữ trang, đang ngồi bên cạnh hoàng hậu, thấy nàng liền vui vẻ ra mặt đi lên phía trước, vừa kéo tay nàng đi vào bên trong, vừa nói: "Cẩm Nghi, ta đã sớm muốn đi thăm ngươi. Nhưng Bát đệ nói ngươi bị hoảng sợ, muốn nghỉ ngơi hồi phục hai ngày mới gặp ngươi, làm ta lo lắng hỏng rồi." Nàng vốn cảm thấy Lâm Cẩm Nghi tính nết hợp khẩu vị, hơn nữa về sau trải qua chuyện "Ngoài ý muốn" chút nữa mất mạng là nhằm vào mình, trong lòng áy náy, bởi vậy đối với Lâm Cẩm Nghi nửa điểm đáng về trưởng công chúa cũng không có, phá lệ hòa khí.

Lâm Cẩm Nghi tươi cười, nói: "Tạ ngài lo lắng, ta đã không có việc gì."

"Đừng một ngụm lại "Ngài", chúng ta người trong nhà, nghe quá khách khí."

Hai người nói chuyện, đã tới trước mặt hoàng hậu.

Lâm Cẩm Nghi thu làn váy, hành lễ thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu cũng vui tươi hơn hờ nói: "Bình Dương nói không sai, chúng ta là người trong nhà, không cần khách khí." nói xong lại để cung nữ kê ghế ở bên cạnh Bình Dương trưởng công chúa.

Bình Dương trưởng công chúa lôi kéo Lâm Cẩm Nghi ngồi xuống, lại quan tâm nàng cả một hôm qua không thấy bóng người là bạn cái gì.

Lâm Cẩm Nghi đơn giản nói, Bình Dương trưởng công chúa bình thường rất không thích nghe việc nhỏ vụn vặt, nhưng cũng không có biểu hiện không kiên nhẫn ra ngoài. Trong doanh trường những người khác đều ghé mắt, oán thầm Trần Nam vương phi này không biết có vận cứt chó gì, thế nhưng trong họa có phúc, được Bình Dương trưởng công chúa coi trọng.

Lúc các nàng nói chuyện, hoàng hậu thập phần thỏa đáng chen vào nói: "Ta nghe nói hai ngày trước nhà đầu nhà ta kia chộc người? Có chuyện này sao?"

Gia Hòa công chúa lúc này đang cùng các công chúa khác ngồi một chỗ nói chuyện, nghe mẫu hậu nhắc tới việc này, lập tức đồng tai lên nghe. Trần Nam vương phi này nếu dám cáo trạng với mẫu hậu, nói nàng nửa điểm không tốt, xem nàng về sau đáp trả thế nào... Mẫu hậu cũng thật là, đã qua hai ngày, còn nhắc tới làm gì!

Lâm Cẩm Nghi cười nhẹ, nói: "Công chúa thiên chân hồn nhiên, nhanh nhẹn nhanh miệng, bất quá lần đầu tiên gặp ta, thấy tuổi tác xấp xỉ, nói vài câu đùa với ta, không đáng là gì."

Gia Hòa công chúa quyết miệng, thâm nghĩ hoàn hảo Trần Nam vương phi này biết đạo lý, nay xem ra so với vương phi bại coi mình làm cái bè kia còn thuận mắt hơn.

Hoàng hậu thân thiết cười, "Người và nàng ấy tuổi không khác, lòng dạ so ra rộng rãi hơn, đứa nhỏ kia a, chính là ngoài miệng không có cửa, nghĩ cái gì liền nói cái đó, nếu có gì mạo phạm, ta ở đây thay nàng ấy nhận lỗi."

Lâm Cẩm Nghi vội đáp không dám, "Cẩm Nghi quả thật không để trong lòng, nương nương không cần khách khí như thế."

Hoàng hậu cười gật gật đầu, ánh mắt nhìn nàng phá lệ ôn hòa.

Bình Dương trưởng công chúa đối với mình tốt, cũng không khó lý giải, nhưng hoàng hậu hôm nay sao thái độ cũng khác thường như vậy? Phải biết rằng xưa nay hoàng hậu tuy rằng đối với ai cũng hòa ái khách khí, trên mặt tươi cười, nhưng trong khách khí, luôn hiện ra vài phần xa cách cao cao tại thượng. Hôm nay hoàng hậu ở trước mặt nàng, đến "Bản cung" cũng không xưng, còn nhắc tới mẫu thuẫn lần trước của Gia Hòa công chúa và nàng, cho nàng cơ hội hòa dịu quan hệ, thân thiết làm người ta suy nghĩ sâu xa.

Nàng hơi trầm ngâm, chẳng lẽ bởi vì quan hệ của mình và Bình Dương trưởng công chúa, cho nên hoàng hậu đối với mình kính trọng vài phần? Rất có khả năng đây là một nguyên nhân. Về phần cái khác... Nàng không tự chủ được liên hệ tới lời Tiêu Tiềm nói đêm qua, hoàng hậu toàn tâm toàn ý tính toán vì thái tử, chính mình âm kém đương sai gần gũi Bình Dương trưởng công chúa, còn suýt chết trong tay Hiền phi. Tiêu Tiềm không phải người rộng bụng, tính kế đến nhà mình, đương nhiên cũng sẽ đáp lại một kích. Nói cách khác, Tiêu Tiềm chưa bao giờ tỏ thái độ với việc đoạt đích, vô hình trung đã bị quy về đảng thái tử... Xem ra, đây mới là nguyên nhân cuối cùng.

Lúc này ở góc doanh trường, Sầm Thoa một người ngồi lãnh lãnh thanh thanh. Hai ngày trước ở ngoài doanh trường, nàng bị Gia Hòa công chúa quát mắng trước mặt một đám hạ nhân, chuyện này đã sớm lan nhanh truyền xa. Các công chúa, vương phi, ai không phải nhân tình, các nàng vốn xem thường Thập vương phi, nay thấy nàng không có thể diện gì trước mặt Gia Hòa công chúa, lại vàng khinh thường nàng.

Lúc này thấy Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa, hoàng hậu mọi người thân ái ngồi một chỗ nói chuyện, trong doanh trường những người khác về mặt cực kỳ hâm mộ, khẩn trong tay Sầm Thoa đã bị vô nát.

Tác giả có chuyện muốn nói: Sầm Thoa làm chuyện lớn

Phía sau từ kỳ của Kỳ thị cũng không xa...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa, hoàng hậu mọi người nói vài lời, đột nhiên nghe "Ai u" một tiếng. Nàng nhìn lại, ngồi một góc, Sầm Thoa ôm bụng, mặt nhăn nhu lại.

Trong doanh trường những người khác cũng chú ý tới, nhưng cũng chỉ châu đầu ghé tai nhìn. Mặc dù hoàng hậu thấy, cũng chỉ thản nhiên mở mí mắt liếc nhìn một cái, quay đầu phân phó cung nữ bên cạnh vài câu, cung nữ tự đi đến chỗ Sầm Thoa.

Sầm Thoa trán toát ra tầng mồ hôi nóng, nàng cũng không biết vì sao bụng bỗng nhiên quặn đau, trong bụng nàng cũng là con nôi dòng hoàng gia, nhưng ở đây những người này không có một ai tới quan tâm nàng.

cung nữ của Hoàng hậu đến gần, dùng giọng giải quyết việc chung hỏi: "Thập vương phi, ngài không có việc gì chứ?"

Sầm Thoa đau đến đầu óc choáng váng, nghiêng răng nói: "Ta, ta đau bụng quá..."

trên mặt cung nữ như trước không có nhiều biểu cảm, nghe vậy cũng chỉ đi qua nói: "Vậy nô tì đỡ ngài về doanh trướng nghỉ ngơi, sau đó thỉnh ngự y qua."

Sầm Thoa cầm tay nàng, run run rẩy rẩy đứng lên.

Cung nữ có chút gầy yếu, cũng cố gắng dùng khí lực, tốn sức đỡ nàng đi ra.

Lâm Cẩm Nghi nhìn ra ngoài một hồi, thấy Sầm Thoa chậm rãi đi ra doanh trướng, liền thu hồi tầm mắt.

Gia Hòa công chúa chạy tới bên người hoàng hậu, kéo tay lâm nũng nói: "Mẫu hậu, người để ý nàng ấy làm gì, nàng làm ra thủ đoạn như vậy, không biết là để cho ai xem"

Chuyện Bình Dương trưởng công chúa và Lâm Cẩm Nghi thiếu chút nữa bị hại đã truyền khắp bãi sấn, Tiêu Tiềm tra ra kết quả chi tiết báo cho Phong Khánh đế. Phong Khánh đế tuy không lộ ra, nhưng trong bãi sấn này công chúa, phi tần cũng không phải ngồi không, đã sớm nghe được một ít tiếng gió. Gia Hòa công chúa lúc trước vốn tức giận, sau này nghe nói Thập vương phủ hóa ra có tham dự mưu hại cô cô, nguy hiểm cho thái tử vị của huynh đệ nàng, liền căm hận bọn họ.

Hoàng hậu vỗ bàn tay nàng, ôn thanh nói: "Gia Hòa, trước mặt nhiều người như vậy, người nói cái gì? Trong bụng Thập vương phi đến cùng là cốt nhục hoàng gia, mẫu hậu đương nhiên phải quan tâm nàng."

không biết vì sao, nghe hoàng hậu nói lời này, Lâm Cẩm Nghi không tự giác rung mình. Sầm Thoa mới vừa rồi đột nhiên bụng đau như vậy, chẳng lẽ là hoàng hậu...

Gia Hòa công chúa bĩu môi, nói: "Nàng tâm tư ác độc như vậy, sao còn xứng mang đứa nhỏ họ Tiêu chúng ta."

"Được rồi, " hoàng hậu nhìn nàng một cái, "không được nói hươu nói vượn nữa."

Gia Hòa công chúa rầu rĩ "A" một tiếng, lại về chỗ các công chúa tiếp tục nói cười.

Hoàng hậu giống như cái gì đều không phát sinh, lại tiếp tục cùng Bình Dương trưởng công chúa nói chuyện.

Sầm Thoa được cung nữ đỡ về doanh trướng, lúc này Thập vương gia đi săn bắn còn chưa trở về, trong doanh trướng chỉ còn lại vài nha hoàn.

Bọn nha hoàn thấy sắc mặt nàng trắng bệch, cũng đều phát hoảng, nom nớp lo sợ đỡ nàng nằm xuống giường.

Sau đó, ngự y tới bắt mạch, Sầm Thoa cả trái tim đều đặt lên cổ họng, đây là đứa nhỏ đầu tiên của nàng và Thập vương gia, Thập vương gia đã nói lúc đứa nhỏ sinh ra, hẳn sẽ được khôi phục phong hào, đứa nhỏ này đối với toàn bộ vương phủ mà nói có quan hệ trọng đại.

Ngự y bắt mạch xong, cũng vuốt râu thật lâu không nói.

Sầm Thoa lòng nóng như lửa đốt, cố không để ý trong bụng quặn đau, lời kéo tay áo ngự y cầu xin: "Ngự y, đứa nhỏ trong bụng ta thế nào? Người cứu hần được không?"

Ngự y đẩy tay nàng ra, đứng lên vãi nàng, nói: "Thập vương phi, đứa nhỏ trong bụng ngài nay xem mạch tướng không tốt lắm. Hạ quan cũng chỉ có thể khai chút được liệu ôn bổ, tận lực thử một lần..."

Sầm Thoa ngồi ở trên giường, ánh mắt đại ra nói: "Hài tử của ta, có mấy phần cơ hội?"

Ngự y nói: "Hạ quan cũng không dám nói bừa."

Sầm Thoa lại truy vấn, gần như điên cuồng: "Người nói cho ta, người nói cho ta!"

Ngự y bị nàng lời kéo không có cách nào, cuối cùng mới mở miệng nói: "Vương phi nếu tính dưỡng tốt, có lẽ vẫn có hai ba phần cơ hội... Nhưng hạ quan không dám giấu diếm, đứa nhỏ này tiên thiên suy nhược, cho dù may mắn còn sống, cũng sẽ sinh ra đã có bệnh yếu ớt."

Sầm Thoa như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ.

Ngự y nhân cơ hội cáo từ, rất nhanh lui ra ngoài.

Bên người vài nha hoàn thấy nàng như vậy, đều tiến lên an ủi.

Sầm Thoa trong đầu trống rỗng, vẫn khó mà tin được. Đứa nhỏ của nàng, sao có thể sinh ra đã có bệnh yếu ớt?! Tương lai hần kế thừa Thập vương phủ thế nào? Thập vương gia dựa vào cái gì khôi phục phong hào? Hai hàng nước mắt trên khuôn mặt nàng thấm thiết chảy xuống.

Bọn nha hoàn khuyên bảo thật lâu, thấy nàng không phản ứng, trong nhất thời cũng hoảng tay chân, đã có người chuẩn bị đi doanh trưởng thông tri Thập vương gia.

Sầm Thoa bỗng nhiên hồi thần, quát: "Đứng lại!"

nha hoàn đi tới cửa bị phát hoảng, lập tức đứng lại.

Sầm Thoa sắc mặt âm trầm nói: "Việc hôm nay, không ai được nói cho vương gia i. Nếu có ai lăm mồm, xem ta bóc một lớp da!"

Trong doanh trưởng nha hoàn đều là thân tín, rất hiểu biết tính tình nàng, nghe vậy đều không hện mà cùng lắc đầu.

Sầm Thoa cầm khăn lau sạch lệ trên mặt, ngồi trước bàn trang điểm, để nha hoàn Vân Chi bên cạnh thượng trang cho mình.

Vân Chi là nha hoàn hồi môn đến từ Sầm phủ, từ nhỏ đi theo nàng, thấy nàng không thích hợp liền thử thăm dò, nhỏ giọng hỏi: "Vương phi, có cần nô tì thông truyền một tiếng với phu nhân?" Kỷ thị xưa nay tâm phúc, nay trên người Sầm Thoa phát sinh đại sự như vậy, nàng đương nhiên nghĩ tới xin Kỷ thị giúp đỡ.

Sầm Thoa mặt không biểu cảm nói: "Nương còn ở trong kinh thành, cước xa phân không cứu được lửa gần. Ta tự có biện pháp, người không cần nhiều lời."

Vân Chi không nhiều lời nữa, một lần nữa trang điểm cho nàng.

Trang điểm xong, Sầm Thoa vỗ về bụng phát ngực một lát, rốt cục hạ quyết định, nói với Vân Chi: "Người đưa tai ra, ta có việc phân phó người."

Vân Chi theo lời nàng đến gần, Sầm Thoa ở bên tai nàng nhỏ giọng nói vài câu.

Vân Chi nghe xong vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Nàng ấy và ngài thủy hỏa bất dung, sẽ đồng ý sao?"

Sầm Thoa lãnh lạnh cười, "Ta tự có biện pháp, người theo lời ta cứ làm như vậy..."

Lâm Cẩm Nghi cùng hoàng hậu và Bình Dương trưởng công chúa đến buổi chiều, mắt thấy ngày tàn, sắp trời tối, Phong Khánh để mọi người cũng sắp trở về.

Hoàng hậu không giữ các nàng, mọi người tự tan tác về doanh trưởng.

Lâm Cẩm Nghi mang theo Thiên Ti mới vừa đi đến doanh trưởng của mình, liền thấy một bóng người lén lút thập thò trước doanh trưởng.

Thiên Ti lập tức quát: "Ai ở đâu?!"

Người nọ nghe vậy liền lập tức vòng ra.

Lâm Cẩm Nghi đại khái nhìn, không tự giác lẩm bẩm ra tiếng: "Vân Liễu?"

Vân Liễu là đại nha hoàn hồi môn lần trước nàng của, về sau bởi vì đồ thuốc của nàng, bị Tiêu Tiềm nhắc chân bán ra.

Nhưng trong nháy mắt hoảng hốt, Lâm Cẩm Nghi cũng tỉnh ngộ, Vân Liễu còn sống hay không vẫn không rõ, quả quyết không có khả năng xuất hiện tại nơi này.

Bóng người trước mắt, Lâm Cẩm Nghi nhìn rõ ràng, thấy nàng và Vân Liễu có bảy tám phần tương tự, cũng nhớ ra là ai. Lúc trước Kỷ thị mua một đôi tỷ muội vào phủ, điều dạy dỗ một lượt, sau đó tỷ tỷ Vân Liễu đưa đến bên người nàng, muội muội Vân Chi cho Sầm Thoa.

Vân Chi tiến lên phúc thân với Lâm Cẩm Nghi, miệng nói: "Nô tì gặp qua Trấn Nam vương phi."

Thiên Ti phòng bị che ở bên nàng, cũng không cho nàng ấy tới gần.

Lâm Cẩm Nghi thần sắc thản nhiên gật gật đầu, "Người sao ở chỗ này?"

Vân Chi nói: "Vương phi nhà ta có chuyện bảo ta mời ngài."

Lâm Cẩm Nghi tự giác không có gì hay nói với Sầm Thoa, nhắc chân đi vào trong doanh trưởng, "Trở về chuyển cáo vương phi các người, ta và nàng không có gì để nói."

Vân Chi bị Thiên Ti cản, cũng không thể đi vào, nhất thời nóng nảy, mở miệng hô: "Trần Nam vương phi không quan tâm biểu tỳ ngài qua đời thế nào sao?"

Lâm Cẩm Nghi nghe vậy lập tức đứng lại, quay đầu gắt gao nhìn chăm chăm nàng, "Ngươi nói cái gì?"

Vân Chi bị ánh mắt nàng nhiếp nhân co rúm lại, vẫn theo lời Sầm Thoa nói: "nguyên phi của Trần Nam vương, cũng chính là biểu tỳ ngài, chẳng phải bởi vì chứng bệnh kỳ quái mà đi. Nguyên nhân chân thật, chẳng lẽ ngài không muốn biết sao?"

Lâm Cẩm Nghi sắc mặt lạnh xuống, "Sầm Thoa nói cho ngươi những lời này ý đồ là gì?"

Vân Chi nói: "Vương phi chỉ muốn mời ngài qua trò chuyện."

Lâm Cẩm Nghi trầm ngâm không nói, Thiên Ti nóng nảy lập tức nói: "Vương phi, vừa thấy là biết trong đó có gian trá, ngài trăm ngàn không thể đi a."

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên biết Sầm Thoa rắp tâm bắt lương, nhưng Vân Chi mới vừa rồi nói kia lời..

Sau một lúc lâu, nàng ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nói: "Ta đi cùng ngươi."

Thiên Ti nóng nảy, hô: "Vương phi, không thể!"

Lâm Cẩm Nghi vỗ vỗ tay nàng, nói: "không có việc gì, có ngươi đi theo, ta thực yên tâm."

Vân Chi làm tư thế mời", nói: "Trần Nam vương phi mời theo nô tì đến bên này."

Lâm Cẩm Nghi đi theo nàng, rất nhanh tới bãi đất trống bên khán đài. Thiên Ti cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bên này canh gác nghiêm minh, cách đó không xa đều là chỗ đóng quân, Sầm Thoa dù muốn cũng không làm nổi cái gì khác thường.

Cách đó không xa trên bậc thềm núi đá có cái đình hóng mát, lúc này Sầm Thoa đang chờ ở đó.

Lâm Cẩm Nghi mang theo Thiên Ti đi đình hóng mát, Sầm Thoa sắc mặt như trước dùng son phấn cũng không che giấu được trắng bệch, thấy Lâm Cẩm Nghi, nàng tươi cười, chắc chắn nói: "Ta biết ngươi sẽ đến." nói xong bảo nha hoàn lấy ghế cho Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên ngồi xuống, lạnh lùng nói: "nói đi, ngươi hao tổn tâm cơ dẫn ta tới, muốn gây chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Sầm Thoa bên môi mang theo châm biếm nhìn nàng: "Biết rõ ta dẫn ngươi tới đã có tính toán, ngươi không phải vẫn tới sao?"

Lâm Cẩm Nghi lạnh lùng nhìn, còn không chờ nàng mở miệng, Sầm Thoa lại tiếp tục cười nói: "Ngươi và tỷ tỷ ta thật sự là ngu giống nhau, thị phi xấu tốt không có nửa điểm rõ ràng." nói xong tươi cười trên mặt nàng cũng biến mất, ngược lại biến thành oán hận ác độc căm ghét, "Nàng coi nương ta thành mẹ ruột, ngươi nói buồn cười không?"

Tay Lâm Cẩm Nghi không tự giác nắm chặt, "Ngươi mời ta tới vì nói chuyện này?"

Sầm Thoa đứng dậy nói: "Đương nhiên không chỉ thế này, ta muốn chia sẻ với ngươi một sự thật buồn cười, tỷ tỷ ta đến chết cũng không biết."

Lâm Cẩm Nghi sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi, nàng nỗ lực duy trì trấn định, "Ngươi nói."

Sầm Thoa nhìn thoáng qua Thiên Ti, Lâm Cẩm Nghi liền quay đầu nói với Thiên Ti: "Ngươi đứng ở phía dưới bậc thềm đi."

"Nhưng mà vương phi..." Lâm Cẩm Nghi lại nhìn nàng một cái, Thiên Ti đành phải ngừng nói, trước khi đi còn không quên dặn dò Lâm Cẩm Nghi: "Vương phi, nếu có gì không thích hợp, ngài kêu lớn tiếng lên."

Sầm Thoa cũng lẻ loi một mình tiến đến, Vân Chi canh giữ ở dưới bậc thềm, bậc thềm cách đình chỉ vài bước, Thiên Ti nghĩ chỉ cần mình tinh táo, Sầm Thoa có chiêu gì, cũng không kịp.

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, Thiên Ti đi qua đứng ở một chỗ cùng Vân Chi.

Sầm Thoa đứng lên, cúi thấp người tiến đến bên tai nàng. "Kỳ thật... Tỷ tỷ từ lúc ở Sầm phủ đã trúng cổ độc."

Lâm Cẩm Nghi sững sờ tại chỗ, trong nhất thời toàn thân nhin không được run rẩy. Nàng tuy sớm biết mình đời trước chết đi, rất có khả năng thoát không ra can hệ với Kỳ thị, nhưng lúc này nghe Sầm Thoa chính miệng thừa nhận biện pháp ác độc này, nàng vẫn sững sờ tại chỗ, không dám tin.

Sầm Thoa thừa dịp nàng sững sờ, thân mình lao vào bàn đá trong đình ——

Chờ Lâm Cẩm Nghi phục hồi tinh thần, Sầm Thoa đã ôm bụng ngã xuống.

Thiên Ti và Vân Chi đều kinh hãi hét một tiếng, cuống quýt chạy vào đình. Bất đồng là, Vân Chi đi đỡ Sầm Thoa, còn Thiên Ti kéo Lâm Cẩm Nghi đứng sang một bên.

Lâm Cẩm Nghi rũ mắt nhìn Sầm Thoa, bỗng nhiên có chút muốn cười.

Thiên Ti thấy nàng như vậy, kích động nói: "Vương phi, ngươi không sao chứ?"

Lâm Cẩm Nghi trấn định lắc đầu, nói: "Có chuyện không phải ta."

Tuy rằng đã sớm đoán được Sầm Thoa sẽ mượn cơ hội giờ trò, nhưng không nghĩ tới nàng ta lại ngu xuẩn như vậy, dùng đứa nhỏ hãm hại nàng. Kỳ thị nếu biết nữ nhi bà mang hy vọng làm ra chuyện ngu xuẩn bực này, sẽ có biểu cảm thế nào đây? Lâm Cẩm Nghi bỗng nhiên thập phần chờ mong.

Vân Chi đỡ Sầm Thoa lên, Sầm Thoa sắc mặt trắng bệch một mảnh, Vân Chi vội vàng đỡ nàng sam đi.

Thiên Ti lo lắng nói: "Ngài xem Thập vương phi có phải sẽ đổ lỗi lên ngài không?"

Lâm Cẩm Nghi lo loan khóc môi, "Đương nhiên là sẽ."

Thiên Ti trấn đồ mồ hôi, "Ngài biết còn không vội sao? Trước mắt chúng ta nên đi tìm vương gia, nói rõ chân tướng, cũng không đến mức ngậm bồ hòn."

Lâm Cẩm Nghi khẽ lắc đầu, "không cần, chúng ta đi gặp hoàng hậu nương nương."

Thiên Ti không hiểu, nhưng thấy nàng nói lời chắc chắn, có định liệu trước, liền không hỏi nhiều, nhanh đi theo.

Phong Khánh đế và Tiêu Tiềm đám người thắng lợi trở về, lúc này tâm tình cực tốt kiểm kê con mồi, hoàng hậu và Bình Dương trưởng công chúa cũng ở bên cạnh.

Cung nhân tiến vào bẩm báo nói Lâm Cẩm Nghi cầu kiến hoàng hậu, hoàng hậu đang muốn tìm nơi khác tiếp kiến Lâm Cẩm Nghi, Phong Khánh đế đắc cười hề hề mở miệng: "Trần Nam vương phi đến đúng lúc, vừa rồi Bình Dương còn nhắc ở trên núi ít nhiều được Trần Nam vương phi hỗ trợ, trẫm còn chưa thưởng cho nàng đâu. Cho nàng vào đi."

Cung nhân đáp ứng, đón Lâm Cẩm Nghi vào.

Lâm Cẩm Nghi vào doanh trướng, thấy Phong Khánh đế cùng Tiêu Tiềm, lại có chút ngoài ý muốn.

Phong Khánh đế cười vẫy vẫy tay, nói với nàng: "Trần Nam vương phi không cần đa lễ. Vương gia nhà ngươi hôm nay lại đạt hạng nhất, hơn nữa lúc trước ngươi làm bạn với Bình Dương trưởng công chúa có công, mau nghĩ muốn phong thưởng cái gì đi."

Lâm Cẩm Nghi phúc thân, nói: "Thiếp thân không muốn phong thưởng gì, thậm nghĩ lấy công chuộc tội, cầu ngài tha thứ."

Phong Khánh đế nhíu mày, kỳ quái nói: "Trần Nam vương phi làm chuyện sai gì? nói để trẫm nghe một chút."

Lâm Cẩm Nghi nhân tiện nói: "Mới vừa rồi Thập vương phi mời thiếp thân đi ra biên đình hóng mát, đang cùng thiếp thân nói chuyện, nàng ấy lại ngã xuống, đụng vào bàn đá, trong bụng nàng ấy đang mang nhi tử của hoàng gia, thiếp thân tự biết có tội, đến thỉnh tội cùng hoàng hậu nương nương."

Phong Khánh đế nghe xong, trên mặt nhưng lại không có gợn sóng, chỉ thoáng kinh ngạc nói: "Lại xảy ra chuyện như vậy? Thập vương phi ở đâu?"

"Đã được nha hoàn đỡ về."

Phong Khánh đế gật gù đầu, phân phó người truyền ngự y đi qua.

Mọi người trầm mặc một lúc lâu, cung nhân đi theo ngự y đi qua vội vã trở về phục mệnh, nói là Sầm Thoa hạ thân đã chảy máu, đứa nhỏ hơn nửa không bảo đảm.

Phong Khánh đế nghe xong, quay mặt nói với hoàng hậu: "Hoàng hậu, nàng xem việc này làm sao bây giờ đây?"

Hoàng hậu trên mặt như trước là ý cười nhợt nhạt, nàng nói: "Trần Nam vương phi xưa nay tính tình ôn trọng, ngược lại Thập vương phi, buổi sáng lúc ở cùng chúng ta đã kêu bụng đau, thần thiếp đã cho nàng về nghỉ ngơi, nàng thế nhưng còn chạy loạn chung quanh, chuyện này cũng không hoàn toàn là lỗi của Trần Nam vương phi."

Nàng thốt ra lời này, cơ hồ xác minh Lâm Cẩm Nghi đoán lúc trước, bụng Sầm Thoa kia có khả năng là hoàng hậu động tay chân. Sầm Thoa ngu xuẩn, không biết Thập vương gia vừa đắc tội, càng không biết Thập vương phủ đã bị đế hậu ngầm tức giận, còn hồn nhiên cho rằng có thể hãm hại nàng.

Phong Khánh đế gật đầu nói: "thì ra là thế, đứa nhỏ của Thập vương phi vốn đã không bảo đảm, việc này không liên quan đến Trần Nam vương phi. Trần Nam vương phi, người cũng đừng để trong lòng."

Lâm Cẩm Nghi vuốt cằm, nói: "Bất quá tốt xấu là một tính mạng, ừ như vậy ở trước mặt thần thiếp mất đi, trong lòng thần thiếp thật sự khó chịu, không muốn phong thưởng gì."

Hoàng hậu hợp thời nói: "Bản cung thấy Trần Nam vương phi sắc mặt trắng ra, nghĩ đến hẳn là bị kinh hách."

Phong Khánh đế nghĩ nghĩ, nhân tiện nói: "Vậy trăm cũng không phong thưởng gì cho người, chỉ ban một ít dược liệu, người sau khi trở về nghỉ ngơi tốt, cẩn thận giữ gìn thân mình."

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên tạ ân.

Tiêu Tiềm từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt một cái, Lâm Cẩm Nghi cũng không nhìn hắn, hai người từ sau đêm đó, quan hệ liền có vẻ quá mức xấu hổ.

Phong Khánh đế và Tiêu Tiềm còn nói chuyện, Lâm Cẩm Nghi xin cáo lui, Bình Dương trưởng công chúa nói tiễn nàng, một đường kéo nàng ra doanh trường.

Ra ngoài, Bình Dương trưởng công chúa thẳng thắn hỏi nàng: "Sầm Thoa kia sao luôn không chịu nổi người?" Lúc trước Sầm Thoa chằm ngòi Gia Hòa công chúa khó xử Lâm Cẩm Nghi, Bình Dương trưởng công chúa còn chưa quên. Trước mắt Sầm Thoa lại lấy đứa nhỏ trong bụng hãm hại nàng.

Lâm Cẩm Nghi giải thích: "Sầm Thoa và biểu tỷ ta quan hệ rất kém, về sau biểu tỷ không còn, nàng muốn vào làm chủ Trần Nam vương phủ."

Như vậy giải thích, Bình Dương trưởng công chúa cũng hiểu được, nói đến cùng vẫn là Bất độ nàng chọc nợ phong lưu.

Nàng bĩu môi, nói: "Cẩm Nghi người yên tâm, sau này có ta ở đây, sẽ không để nàng ấy tiếp tục tiêu dao."

Lâm Cẩm Nghi cười gật đầu, "Nàng ấy sẽ không tiếp tục tiêu dao, chúng ta chờ xem kịch vui đi."

Thập vương gia làm tùy tùng bồi Phong Khánh đế một ngày, nhưng Phong Khánh đế một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn hắn, ngược lại luôn luôn nói cười vui vẻ với Tiêu Tiềm. Trở về đại doanh, Phong Khánh đế cùng Tiêu Tiềm vai kề vai nói cười, trực tiếp không nhìn hắn.

Thập vương gia đang ghen một bụng khí không chỗ phát, sau đó nghe được hạ nhân bẩm báo Sầm Thoa đẻ non.

hắn cả kinh, vội vàng chạy về doanh trường của mình.

đi vào, hắn ngửi thấy mùi huyết tinh khí dày đặc. hắn không khỏi trầm xuống, nhấc chân đi đến bên giường.

Nha hoàn vây quanh giường tự giác tan ra, Sầm Thoa búi tóc tán loạn, sắc mặt trắng bệch đang nằm, thấy hắn, Sầm Thoa lập tức khóc hô: "Vương gia, ngài cuối cùng đã trở về, ngài nên làm chủ cho thiếp thân a."

Thập vương gia nắm chặt nắm tay, trầm giọng hỏi: "Đứa nhỏ thế nào?"

Sầm Thoa bị khí thế của hắn dọa phát hoảng, ánh mắt né tránh nói: "Đứa nhỏ, đứa nhỏ không còn... Vương gia, Trần Nam vương phi hại thiếp thân đẻ non, ngài nên làm chủ cho thiếp thân, cho đứa nhỏ chúng ta a!"

Thập vương gia nhắm chặt mắt, khắc chế tức giận trong lòng ngực, quay đầu hỏi ngự y: "đứa nhỏ của Vương phi quả thật không còn?"

Ngự y thành thật nói: "Vương phi buổi sáng đã kêu bụng đau, mới vừa rồi lại chịu ngoại lực va chạm, đứa nhỏ... Quả thật là đã không bảo đảm. Vương phi thân mình cũng bị hao tổn, bất quá cũng may còn trẻ, nghỉ ngơi hai ba năm là không đáng ngại."

Sầm Thoa còn khóc sụt sùi, Thập vương gia chỉ cảm thấy huyết thái dương đột đột nhiên nhảy lên. Hai ba năm, hắn ở đâu còn hai ba năm để có lần sau!

Hắn gật gật đầu, ý bảo mình đã biết, tiếp theo cho người ta tiễn ngự y trở về.

Lúc này Vân Chi đã nấu xong chén thuốc đi vào, Thập vương gia nhận chén thuốc, bảo các nàng đi ra ngoài.

Nhà hoàn đều đi xuống, Sầm Thoa cho rằng Thập vương gia muốn dứt mình uống được, liền chậm rãi ngồi lên.

Thập vương gia bụng chén thuốc đi tới trước giường, nhưng không dứt thuốc, mà hung hăng cầm chén thuốc nện xuống.

Chén sứ đổ trên mặt đất, phát ra một tiếng động thật lớn, Sầm Thoa phát hoảng, lại nghe Thập vương gia nói: "Ngươi còn mặt mũi uống thuốc?!" hắn nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt trợn nộ, bộ mặt trở nên dữ tợn.

Sầm Thoa chưa bao giờ thấy hắn hung ác như thế, trong nhất thời bị dọa đến không dám nói.

Nhưng mà Thập vương gia vẫn chưa định cứ như vậy nhẹ nhàng bỏ qua nàng, hắn tiến lên, trực tiếp vung tay, cho nàng mấy cái tát.

Sầm Thoa thân kiều thịt nộn, đầu chịu nỗi da thịt đau khổ như vậy, mấy cái tát vung xuống, mặt nàng sưng vù lên, miệng tràn ra máu tươi. Giờ khắc này nàng rốt cục biết sợ, Thập vương gia trước mắt đầu còn là lang quân như ý, rõ ràng giống như ác ma bên ngoài đồn đại, hung ác tàn bạo, say rượu sau đánh chết nguyên phi!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Sầm Thoa về mặt kinh hoàng nhìn Thập vương gia, không tự giác dịch vào trong giường.

Thập vương gia vung tay lôi nàng lại, mặt lộ hung quang nói: "Ai cho phép ngươi động vào hài tử của ta?"

Sầm Thoa liên tục lắc đầu, "Vương gia, thiếp thân không có, là Trần Nam vương phi..."

Thập vương gia tức quá hóa cười, "Hạ nhân nói với ta chính ngươi hèn Trần Nam vương phi đi ra đình hống mát, ngươi xưa nay không thích nàng, vô duyên vô cớ hèn gặp, ngươi thực coi bản vương là ngốc tử?"

Thập vương gia tuy rằng không nên thân, nhưng từ nhỏ lớn lên ở trong cung đình sóng to gió lớn, cái dạng âm mưu quỷ kế gì còn chưa gặp. Sầm Thoa tiểu kỹ xảo này muốn giấu diếm hắn đương nhiên là không có khả năng.

Vừa dứt lời, Thập vương gia vung tay cho nàng một cái tát.

Sầm Thoa bị tát ngã vào mép giường, đối mặt với Thập vương gia như vậy, nàng cũng không dám nói dối, chỉ bất lực cầu xin tha thứ: "Vương gia, vương gia, thiếp thân biết sai rồi. Đứa nhỏ này ngự y nói dù sinh ra cũng sẽ yếu ớt, cho nên thiếp thân mới..."

Thập vương gia âm trầm cười, "Vốn sinh ra đã yếu ớt thì thế nào? Ngươi thật cho là bản vương hiếm lạ cái gì từ trong bụng ngươi ra? Bản vương bất quá là muốn xin cơ hội khôi phục phong hào. Sầm Thoa, bản vương nhìn ngươi lâu như vậy, ngươi thực coi bản vương là quả hồng mềm cho ngươi nắn bóp?"

Sầm Thoa run run, đến giờ phút này nàng mới nhận rõ bộ mặt chân thật của Thập vương gia, nhớ lại lúc trước, nương nàng nhiều lần nhắc nhở nàng phải tỉnh táo, nàng lại cảm thấy nương lo lắng quá nhiều, không muốn bà lại nhai mãi. Nhưng đối mặt với Thập vương gia tuyệt đối bạo lực, nàng cũng không dám biểu hiện ra cái gì, chỉ tiếp tục lấp bắp cầu xin tha thứ: "Vương, vương gia, thiếp thân còn có thể mang thai lại, về sau chúng ta nhất định có thể sinh đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu."

Thập vương gia không nói một lời, hừ lạnh một tiếng, đến cùng là ở bãi săn, dưới mí mắt Phong Khánh đế, hắn không nên làm quá mức, dù sao còn nhiều thời gian, đợi về vương phủ, hắn có rất nhiều cơ hội thu thập xuân phụ này. Hừ lạnh một tiếng, Thập vương gia nhắc chân đi ra ngoài.

Sầm Thoa như được đại xá, ghé vào mép giường thở hổn hển từng ngụm. Vân Chi mọi người đi vào, thấy nàng như vậy giật nảy mình. Nhưng là nhà hoàn xuất thân từ Thập vương phủ, nhìn quen rồi cũng không nói gì, hồi tưởng nguyên phi Thập vương gia ngày trước, chịu khổ cũng không chỉ thế này.

Vân Chi sợ hãi nhìn Sầm Thoa, Sầm Thoa hai gò má sưng to, ôm nàng nước nước nở nở khóc lên.

Thập vương gia ra khỏi doanh trướng, tìm nơi yên lặng suy nghĩ sự tình.

Chuyện hán ngầm giúp đỡ Hiền phi hãm hại Bình Dương trưởng công chúa đã bại lộ, nhưng hoàng huynh hán coi trọng nhất thể diện, hơn phân nửa tạm thời sẽ không động vào bọn họ, mà là chờ phong ba đi qua, sẽ xử trí.

hán vốn định đợi mấy tháng, chờ Sầm Thoa nhiều tháng, dùng biện pháp trợ sản khiến nàng sinh hạ đứa nhỏ trước, đến lúc đó Phong Khánh để đã có khẩu dụ, cho dù không khôi phục phong hào cho hán, hơn phân nửa cũng lấy ưu khuyết bù nhau, không truy cứu chuyện trước mắt này.

Nhưng Sầm Thoa ngu dốt, lại tự cho là thông minh dùng lợi thế cuối cùng của hán, đi hãm hại Trấn Nam vương phi.

So sánh với Phong Khánh để trách tâm nhân hậu, Thập vương gia càng sợ hãi Tiêu Tiềm kinh nghiệm sa trường, nhìn quen huyết tính và mạng người. Xem thế này, hán có thể nói là triệt để đắc tội Tiêu Tiềm!

Lâm Cẩm Nghi cùng Bình Dương trưởng công chúa nói vài lời, liền trở về doanh trướng mình.

Thiên Ti cuối cùng thở ra một ngụm khí dài, lòng còn sợ hãi nói: "Suýt hù chết nô tì, Thập vương phi dám dùng đứa nhỏ của mình hãm hại ngài, dụng tâm thật ác độc!"

Lâm Cẩm Nghi châm chọc cười, nói: "Nàng hơn phân nửa không biết Thập vương gia đã làm chuyện gì, mới vừa rồi trong đại trướng, đại khái tất cả mọi người biết cho dù không có chuyện ngoài ý muốn đó, đứa nhỏ của nàng cũng không giữ được. Nay xảy ra việc này, hán là tổn công thánh thượng và nương nung động tay chân rất nhiều."

Đề cập đến bí mật của hoàng thất, Thiên Ti cũng không dám hỏi.

Hôm nay đã là ngày sản bản thứ ba, ngày kế mọi người sẽ trở lại kinh thành. Trở lại doanh trướng, Lâm Cẩm Nghi tự tắm rửa, Thiên Ti bắt đầu thu thập đồ đạc.

Lâm Cẩm Nghi thay đổi tâm ý đi ra, nhìn thấy Thiên Ti đã không sai biệt lắm thu thập đồ đạc.

"Sáng ngày mai mới trở về, ngày mai dậy thu cũng kịp, ngươi cũng mệt mỏi một ngày, sớm đi nghỉ ngơi đi."

Thiên Ti vừa gấp quần áo vừa nói: "đi theo ngài ra ngoài chơi ba ngày, cũng không dám kêu mệt. Trước mắt Nhụy Hương tỷ tỷ bị thương, đồ đạc của ngài lại không thể để ngoại nhân chạm vào, vẫn là nô tì tự mình làm đi."

Lâm Cẩm Nghi ngồi vào trước bàn uống trà ấm, lau tóc nói: "Vậy ngươi mệt mỏi rồi nhanh đi nghỉ ngơi."

Thiên Ti "ai" một tiếng, tiếp tục bận rộn việc trong tay.

một lát sau, tóc Lâm Cẩm Nghi cũng sắp khô, chuẩn bị lên giường ngủ.

Thiên Ti do do dự dự, rốt cục bắt đầu hỏi ra, "cô nương, vương gia tối nay vẫn không trở lại sao?"

Lâm Cẩm Nghi rầu rĩ nói: "không biết, thánh thượng hôm nay tâm tình vô cùng tốt, phải ở lâu một lát cũng chưa biết, chúng ta mặc kệ hán."

Thiên Ti nhin không được than nhẹ, muốn khuyên nhủ nàng, nhưng Lâm Cẩm Nghi đã nằm xuống, nàng đành phải thổi đèn, thối lui ra gian ngoài.

Lâm Cẩm Nghi lên giường lại chưa buồn ngủ, hôm nay Sầm Thoa nói những lời này còn văng vẳng bên tai. Nàng không khỏi nắm chặt quyền, nàng từng có bao nhiêu kính yêu Kỳ thị, lúc này có bấy nhiêu hận thù!

Trăng tới giữa trời, Tiêu Tiềm uống nửa bụng rượu, rốt cục được Phong Khánh để thả đi.

hán cước bộ có chút bất ổn trở về, Vương Đồng muốn đỡ hán, Tiêu Tiềm nâng mí mắt, thấy sắc mặt hán cũng không được tốt, nghĩ năm mươi quân còn đủ hán mệt, liền vẫy tay đẩy hán ra.

Sau đó, về tới doanh trướng, Vương Đồng đi lấy nước cho hán rửa mặt, Thiên Ti dâng trà nóng.

Lau mặt, uống trà, hơn nửa lúc trở về hứng gió, Tiêu Tiềm cảm thấy bớt say không ít, liền hỏi: "Vương phi đâu? Ngủ sao?"

Thiên Ti nói: "Vương phi hôm nay bị kinh hách, trở về ngủ sớm." Nàng nói như vậy, đương nhiên là muốn Tiêu Tiềm đi nhìn Lâm Cẩm Nghi.

không phụ nàng hi vọng, Tiêu Tiềm nghe xong liền đứng lên đi về nội thất, Thiên Ti cũng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, cô nương nhà nàng tâm địa mềm, chỉ cần vương gia chịu thua, hai người có thể bình thường.

Tiêu Tiềm nhẹ cước bộ đi vào, Lâm Cẩm Nghi tuy rằng quay lưng về bên ngoài, nhưng không ngủ, có tiếng bước chân nàng vừa nghe đã biết là Tiêu Tiềm trở lại.

Tiêu Tiềm ngồi xuống trước giường, trong bóng đêm nhìn nàng một lát.

Lâm Cẩm Nghi vẫn không nhúc nhích, nhưng tiếng hít thở vừa nghe đã biết là không ngủ.

Hai người không ai mở miệng trước, Tiêu Tiềm ngồi một lúc lâu, rốt cục vẫn thở dài một tiếng, lại đứng lên đi ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi cũng nhẹ nhàng thở ra, động đập tay chân cứng ngắc, thay đổi tư thế thoải mái.

Hôm sau buổi sáng, Phong Khánh đề luận công ban thưởng, đệ tử trẻ tuổi vào mắt hẳn đều được chức vị tốt, Tiêu Tiềm không thể phong thêm, chỉ thưởng vàng bạc tiền tài.

Phong thưởng xong, Phong Khánh để lại cổ vũ hoàng thất đệ tử một phen, hi vọng bọn họ ngày sau vì quốc gia xã tắc làm ra công huân.

Từ đây, sân bắn hoàng gia mệnh mông cuộn cuộn hạ xuống màn che, đoàn người tự đi thu thập hành trang, trở lại kinh thành.

Lâm Cẩm Nghi ở trên khán đài, Bình Dương trưởng công chúa kéo nàng nói một hồi lâu, cùng nàng hẹn lúc vô sự nhất định đi phủ công chúa.

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên đáp ứng, ánh mắt không tự giác quét chung quanh một lần, không nhìn thấy Sầm Thoa, cũng không biết có phải ngoài ý muốn.

Sau đó, đoàn người thu thập thỏa đáng, đều lên ngựa hoặc ngồi xe đi về kinh thành.

Lâm Cẩm Nghi một đêm không ngủ ngon, hôm nay dậy sớm không có tinh thần, lên xe ngựa dựa vào gối đầu nhắm mắt một lát.

không bao lâu, xe ngựa đến Trấn Nam vương phủ.

Lâm Cẩm Nghi được Thiên Ti đỡ xuống xe ngựa, lúc xuống xe còn nhìn nhìn bên cạnh, không gặp Tiêu Tiềm và bọn người Vương Đồng.

Thiên Ti nhân tiện nói: "Vương gia cho người đến thông báo, nói trong nha môn còn công vụ mấy ngày, hẳn đi về xử lý trước."

Tiêu Tiềm chương quản trung quân đô đốc phủ, lúc trước có ba ngày nghỉ kết hôn, sau đó lại ngủ ba ngày, lúc dậy cùng Phong Khánh đi bãi săn bắn, tính lại đã vắng mặt chín ngày, quả thật là có một đồng việc chờ hẳn xử lý.

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

Trở về tầng Hương Uyển, Lâm Cẩm Nghi thay đổi xiêm y trong nhà, Thiên Ti cùng bọn nha hoàn đi sửa sang lại đồ đạc.

không bao lâu, Nhụy Hương cũng tới nhận việc, Lâm Cẩm Nghi bảo nàng không vội làm gì, hỏi thân thể nàng khôi phục tốt chưa.

Nhụy Hương nói: "Năm hai ngày, đã tốt rất nhiều. Vương phi không cần lo lắng, ngược lại khiến nô tì ngượng ngùng."

Lâm Cẩm Nghi thấy nàng kiên trì, chỉ bảo nàng chọn việc thoải mái để làm.

Đến trưa, Lâm Cẩm Nghi ngủ trưa vừa tỉnh, còn có người đến thông truyền nói là Tô thị và Lâm Ngọc Trạch đến, vội để người mời bọn họ tiến vào.

Tô thị vào cửa, liền cười nói với Lâm Cẩm Nghi: "Ta hai ngày trước cùng cha con tới, đến cửa mới nghe nói con và vương gia đi bãi săn kinh giao."

Lâm Cẩm Nghi áy náy nói: "Vương gia vừa tỉnh dậy nói hẳn lúc trước muốn tùy giá săn bắn với thánh thượng, lúc đó thời gian vội vàng đã quên cho người về nhà thông báo một tiếng. Làm phiền cha mẹ mất công một chuyến."

Tô thị lắc đầu nói: "Đều là người trong nhà, cũng không ngại gì."

một nhà ba người ngồi một chỗ, Thiên Ti dâng điểm tâm và nước trà.

Lâm Cẩm Nghi nhìn Tô thị và Lâm Ngọc Trạch tuy rằng trên mặt đều mang theo cười, nhưng ý cười lại chưa chạm đáy mắt, hơn nữa Lâm Ngọc Trạch, tầm mắt một mảnh mờ mịt, như không thể nào ngửi ngon, liền hỏi Tô thị: "Gần đây trong nhà đều khỏe?"

Tô thị cũng không muốn giấu giếm nàng, thở dài một tiếng nói: "Năm nay tổ mẫu con luôn luôn không khỏe, con cũng biết. Hai ngày trước bà nhiễm phong hàn, bị ho, đã nhiều ngày ta và cha con luôn luôn hầu hạ ở Thuận Hoà đường."

Trung Dũng hầu phu nhân thân mình kém cũng không phải một ngày hai ngày, tuy rằng hai năm này nghỉ ngơi, nhưng đến cùng tuổi lớn, trụ cột cũng kém, vào đông và đầu mùa xuân luôn bệnh nhỏ không ngừng.

Lâm Cẩm Nghi cũng nhíu mi nói: "Trong phủ đại phu khám thế nào? Cần con bảo ngự y vương phủ đi qua?"

Tô thị vỗ vỗ bàn tay nàng, trấn an nói: "Đại phu nói phong hàn không phải bệnh nặng, nhưng tổ mẫu con thân mình vốn luôn không được tốt, cũng không thể hạ trọng được, chỉ có thể chậm rãi nghỉ ngơi. Con cũng không cần lo lắng, đến cùng là vừa gả vào vương phủ, đừng kinh động vương gia."

"Hôm qua thánh thượng vừa thưởng một ít dược liệu cho con, không bằng cha mẹ mang về cho tổ mẫu."

Tô thị lại nói: "vật ngự ban, lén chuyển tặng không tốt, vẫn là chờ vương gia trở về, con và hân thương lượng rồi nói."

nói là như vậy, nhưng Lâm Cẩm Nghi vẫn rất không yên tâm, nói vài lời cùng bọn họ, Tiêu Tiềm vẫn chưa trở về, Tô thị và Lâm Ngọc Trạch lưu lại lễ liên cáo từ.

sau khi bọn họ trở về, Lâm Cẩm Nghi luôn muốn tìm cơ hội nói chuyện dược liệu với Tiêu Tiềm, nhưng Tiêu Tiềm luôn ở nha môn không về, đến ngày thứ hai, Lâm Cẩm Nghi mất kiên nhẫn chờ hân, cho người đưa dược liệu vào xe, chuẩn bị tự đưa đi Trung Dũng hầu phủ.

Nhưng vừa tới xe ngựa, Lâm Cẩm Nghi còn chưa đi lên, liền thấy xe ngựa bay nhanh chạy đến Trần Nam vương phủ. Xe ngựa Trung Dũng hầu phủ rất nhanh ngừng lại, còn chưa ngừng hẳn, Vạn Lũ nghiêng ngả lao đảo từ xe ngựa xuống, thấy Lâm Cẩm Nghi liền nói: "Vương phi mau trở về nhìn một cái, lão phu nhân không ổn!"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Lâm Cẩm Nghi sợ hãi, túm Vạn Lũ hỏi: "Tổ mẫu thế nào? Người nói cẩn thận."

Vạn Lũ nói: "Lão phu nhân sáng nay bỗng nhiên ngất đi, đại phu trong phủ nói là có vẻ trúng gió... Phu nhân cho nô tì lập tức tới thông tri cô nương."

Lâm Cẩm Nghi trong lòng kinh hoàng, lập tức lên xe ngựa, đi Trung Dũng hầu phủ.

Xa phu biết chuyện lớn, không dám trì hoãn, một đường ra roi thúc ngựa mà đi.

Đến Trung Dũng hầu phủ, Lâm Cẩm Nghi kéo váy chạy vào bên trong, Thiên Ti cùng Vạn Lũ hai người lo lắng nàng bị ngã, cũng chạy theo.

Cứ như vậy chạy đến Thuận Hoà đường, Lâm Cẩm Nghi thở hổn hển ngừng lại.

Lúc này nha hoàn bà tử đứng đầy hành lang, vẻ mặt lo lắng nhìn vào bên trong, thấy Lâm Cẩm Nghi, đại nha hoàn Mặc Trúc bên cạnh lão phu nhân tiến lên phúc thân nói: "Nhị cô nương cuối cùng đã trở lại."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, bước nhanh vào trong phòng.

Trung Dũng hầu, Tô thị, Lâm Ngọc Trạch, vợ chồng Lâm Bác Chí, Trịnh Kiều Nguyệt, lúc này đều cau mày canh giữ trước giường.

Lâm Cẩm Nghi hốc mắt chưa xót, cổ họng nghẹn chặt, đột nhiên có chút không dám nhìn.

Tô thị thấy nàng, đỏ mắt vành mắt tiến lên cầm tay nàng, "A Cẩm, nhanh đến trước mặt tổ mẫu, người luôn chờ con đâu."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, nhịn xuống ý lệ nằm sấp trước giường, "Tổ mẫu, A Cẩm đã trở lại, ngài mở mắt ra nhìn con."

Trung Dững hầu phu nhân vẫn như bình thường, một đầu tóc bạc không một tia rối loạn, nhưng lúc này sắc mặt bà vàng như nến, miệng cũng lệch về một bên. Nghe Lâm Cẩm Nghi khóc nức nở kêu lên, Trung Dững hầu phu nhân cố hết sức nâng mí mắt, muốn há mồm nói cái gì, miệng quá thật mở hồ không rõ, nói không ra.

Lâm Cẩm Nghi lòng nóng như lửa đốt, quay đầu nói với Tô thị: "Nương, đại phu nói như thế nào? Tô mẫu vì sao bỗng nhiên như vậy?"

Tô thị ần ần thở dài, kéo Lâm Cẩm Nghi ra bên ngoài.

Hai người tới gian ngoài, Tô thị mới nói rõ: "Tô mẫu con từ lúc hết năm, nói ban đêm mơ thấy cô cô con, nói cô cô khóc kể ở trong mộng, trách là không chiếu cố tốt biểu tỷ con. Tô mẫu cũng thẹn trong lòng, cho nên thân mình mới mỗi ngày càng không tốt. Nghe nha hoàn nói hôm qua lại cả đêm không ngủ, hôm nay dậy nói muốn đi tiểu phát đường niệm kinh cho cô cô con, mới vừa đến cửa tiểu phát đường liền ngất đi..."

Lâm Cẩm Nghi nước mắt tràn mi, "Đại phu nói như thế nào?"

Tô thị nói: "Đại phu nói tô mẫu trúng gió, hơn nữa trụ cột cũng kém, lúc này có thể sống hay không chỉ xem thiên ý." Xem Lâm Cẩm Nghi đã rơi lệ, Tô thị trong lòng cũng thập phần không dễ chịu, cầm khăn lau lệ cho nàng, "A Cẩm, con đã là người lớn, hai năm trước nương đã từng nói với con, tô mẫu có thể tranh thủ hai năm an khang, đã là ông trời ban ân. Chúng ta cũng nên chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Lâm Cẩm Nghi liên tục gật đầu, nhưng nước mắt vẫn nhịn không được dâng lên. Tuy Trung Dững hầu phu nhân tuổi đã lớn, mọi người cũng đều sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng cốt nhục chí thân, ai bỏ được cứ nhìn Trung Dững hầu phu nhân đi như vậy?

Trung Dững hầu phu nhân uống thuốc đã ngủ. Lâm Cẩm Nghi mới vừa nghe Vạn Lũ nói không tí mĩ, cho rằng Trung Dững hầu phu nhân đã đi, lúc này mới biết còn một tia cơ hội, đương nhiên không muốn buông tha, liền lấy được liệu mang theo, lại sai người hỏi phủ thỉnh ngự y.

không bao lâu, ngự y Trần Nam vương phủ chạy tới, cùng đại phu Trung Dững hầu phu nghiên cứu một phen, lại vẫn là không có gì rõ ràng.

Lâm Cẩm Nghi không tin, kéo ngự y nói: "Thánh thượng thương tuyệt liên nhân sâm đều là chí bảo, các thứ này cũng không có thể cứu mệnh tô mẫu ta sao?"

Ngự y toán mò hôi nói: "Thuốc đó quả thật là có hiệu quả trị liệu, nhưng hầu phu nhân thân mình hàng năm ốm yếu, cũng không thể hạ trọng dược, dược lượng không đúng rất có khả năng phát sinh ngoài ý muốn. Hạ quan không dám làm bừa, quả thật là chỉ có thể nghe thiên mệnh."

Ngự y đã nói như vậy, Lâm Cẩm Nghi tuy rằng trong lòng vẫn không muốn buông tha nhưng cũng không có biện pháp.

Tô thị thấy nữ nhi vội trước vội sau, lệ trên mặt không dừng, đau lòng không thôi, mắt xem trời đã tối, liền an bày cơm canh đưa tới.

Trung Dững hầu và Lâm Ngọc Trạch mọi người đều không có khẩu vị, toàn gia mặc dù còn ở cùng nhau, lại không có không khí hòa thuận vui vẻ ngày xưa.

Mọi người không nói được lời nào, tùy tiện dùng xong mấy miếng, lại lần nữa đến bên giường Trung Dững hầu phu nhân.

Tiêu Tiềm đêm nay mới từ quân doanh về.

Bài bố quân đội là việc cơ mật, Vương Đồng và thị vệ cũng chỉ trông ở ngoài cửa. Hôm nay Phong Khánh đế an bày chuyện bố phòng biên quan cùng thân tín, canh gác sâm nghiêm.

Tiêu Tiềm vừa ra, Vương Đồng vội vã tiến lên nói: "Vương gia, nhanh đi Trung Dững hầu phủ, Trung Dững hầu phu nhân không được!"

Tiêu Tiềm giật mình, vừa đi ra bên ngoài vừa hỏi: "Chuyện khi nào? Sao người không báo sớm?"

Vương Đồng mặt lộ vẻ khó khăn nói: "Lúc buổi chiều, vương phi và ngự y đều vội đi qua. Tiểu nhân muốn thông truyền đến vương gia, nhưng vương gia và chúng đại nhân thương lượng chuyện quân tình cơ mật, thị vệ cũng không cho thuộc hạ tới gần..."

Hôm nay canh gác đều là người tâm phúc của Phong Khánh đế, bọn họ chỉ nghe theo mệnh lệnh Phong Khánh đế.

Tiêu Tiềm từ chối cho ý kiến "ừ" một tiếng, ra bên ngoài lập tức xoay người lên ngựa, chạy như điên về Trung Dững hầu phủ.

Đến Trung Dững hầu phủ, người gác cổng lên đón hán, hán xuống ngựa một đường đi nhanh.

Vừa tới Thuận Hoà đường, Tiêu Tiềm nhĩ lực hơn người liền nghe thấy tiếng khóc thảm thiết.

hán cả kinh, bộ pháp càng nhanh hơn.

Lúc này Lâm Cẩm Nghi và Tô thị, Lâm Ngọc Trạch mọi người canh giữ ở trước giường Trung Dũng hầu phu nhân, Trung Dũng hầu phu nhân lúc trước thiếu chút nữa không có hô hấp, lúc này bỗng nhiên lại mở mắt, có thể nghe nói chuyện, miệng cũng không lệch, rõ ràng ngay ngắn lên.

Tất cả mọi người biết đây là hồi quang phản chiếu, một đám đều đỏ hốc mắt.

Trung Dũng hầu phu nhân hô khát nước, Tô thị tự tay rót cho bà hai ngụm trà nóng, bà mới cười nhìn mọi người nói: "Các người đây là thế nào? Khóc cái gì đây? Ta hàng năm có bệnh, nay cuối cùng được giải thoát rồi." nói xong lại nhìn Trung Dũng hầu nói: "Lão già, ta đi trước một bước, ông cố sống tốt, trăm ngàn đừng nóng vội tới tìm ta."

Trung Dũng hầu xưa nay cảm tình không lộ ra ngoài, lúc này cũng lệ già tung hoành, Lâm Cẩm Nghi và Trịnh Kiều Nguyệt, trước đó không lâu còn có Lâm Phương Nghi mới tới đã khóc thành một đoàn.

Trung Dũng hầu phu nhân vẫy tay với Lâm Cẩm Nghi, Lâm Cẩm Nghi quỳ đến trước giường, Trung Dũng hầu phu nhân lôi kéo tay nàng nói: "Tiểu A Cẩm, tổ mẫu lúc trước lo lắng nhất là con. Nay con gả cho người, sau này nhất định phải tốt, trăm ngàn không thể giống biểu tỷ con như vậy, biết không?"

Lâm Cẩm Nghi nước mắt nói dài trên mặt, nàng nghẹn ngào nói: "A Cẩm biết, tổ mẫu yên tâm."

"Tốt tốt" Trung Dũng hầu phu nhân gật đầu, lại nhìn về phía Tô thị: "A Hân, mấy năm nay con chiếu cố trong nhà rất tốt, đưa con không nên thân của ta sau này chỉ có thể trông cậy vào con, vất vả cho con."

Tô thị nén nước mắt, lắc đầu nói: "Bà bà yên tâm, con đâu cũng không thấy vất vả."

Trung Dũng hầu phu nhân cứ như vậy nói mấy câu với từng người trong phủ, cuối cùng chậm rãi, thở ra một hơi thật dài: "Tốt rồi, các người đều tốt, ta cũng an tâm"

nói xong, ánh mắt Trung Dũng hầu phu nhân dần tan rã, trên mặt bà mang ý cười vui vẻ, nói về không trung: "Ngọc San, con tới đón nương? Con không trách nương sao?"

Lâm Ngọc San, cũng chính là mẹ ruột Sầm Cẩm, đại nữ nhi Trung Dũng hầu phu nhân tâm tâm niệm niệm nhiều năm qua.

Mất thấy Trung Dũng hầu phu nhân sắp trút ra hơi thở cuối cùng, Lâm Cẩm Nghi vội cầm tay bà, khóc thảm thiết nói: "Tổ mẫu tổ mẫu..."

Trung Dũng hầu phu nhân lại giống như đã không nghe thấy nàng, chỉ làm bầm tiếp tục nói: "Đại A Cẩm, con cũng tới rồi? Ai, tổ mẫu rất nhớ con. Con đi chậm một chút, đợi tổ mẫu..."

"Tổ mẫu, A Cẩm ở trong này, A Cẩm luôn ở nơi này a!" Lâm Cẩm Nghi khóc không kìm chế được, chỉ gất gao kéo tay Trung Dũng hầu phu nhân, hi vọng có thể gọi bà trở về.

Nhưng Trung Dũng hầu phu nhân đã đắm chìm trong ảo giác, khoe miệng khẽ nhếch, cười nhắm lại mắt.

"Nương!" "Tổ mẫu!"

Tất cả mọi người bi thống không thôi, nhất tề quỳ trước giường.

Lâm Cẩm Nghi khổ sở nhất, nàng hối tiếc không kịp, Trung Dũng hầu phu nhân trước khi chết còn gọi tên nàng, nếu chính nàng dừng cảm quả quyết, sớm nói cho bà tình hình thực tế của mình, bà có khả năng không dứt rút nhiều như vậy, có lẽ cũng sẽ không sớm qua đời như vậy.

Bi thống và áy náy cùng áp xuống, Lâm Cẩm Nghi khóc ngất lên ngất xuống, gất gao nắm chặt tay Trung Dũng hầu phu nhân không chịu rời.

Tô thị thấy, bước lên phía trước ôm lấy bờ vai nàng khuyên nhủ: "A Cẩm, tốt rồi, buông tổ mẫu ra, đừng để người đi không an tâm"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, cầm lấy aty Tô thị thủ ấn lên tay Trung Dũng hầu phu nhân, khóc nói: "Nương, tay tổ mẫu vẫn nóng, người sờ đi, còn nóng đúng hay không? Tổ mẫu còn chưa đi a, người sờ đi..."

Tô thị cũng rơi lệ đầy mặt, ôn thanh nói: "A Cẩm, nương biết con luyến tiếc tổ mẫu, nhưng người tất nhiên đều phải chết, chúng ta phải chấp nhận sự thật."

Lâm Cẩm Nghi khóc nức nức nở nở, thanh âm dần dần khàn đi.

Tiêu Tiềm đi vào trong phòng, Trung Dũng hầu phu nhân đang nói chuyện với mọi người, mọi người cũng không chú ý đến hắn. Giờ khắc này, hắn nhìn Lâm Cẩm Nghi khàn cả giọng như vậy, rất muốn làm cái gì cho nàng, nhưng cái gì cũng không làm được. Thậm chí hắn cũng không dám tiến lên, Trung Dũng hầu phu nhân luôn luôn coi Sầm Cẩm chết là tiếc nuối nhất trong đời, Sầm Cẩm từ tuy rằng không phải bị hắn làm hại, nhưng hắn cũng không thoát nổi can hệ...

Tô thị trấn an Lâm Cẩm Nghi, thấy Tiêu Tiềm đứng ở cửa, bà lau nước mắt, nói: "Vương gia đến."

Tiêu Tiềm gật đầu, nói: "Nhạc mẫu nên bị thương." nói xong đi đến trước giường.

Lâm Cẩm Nghi thấy hắn, bỗng chốc đứng lên, nói: "Người theo ta đi ra ngoài, ta có lời muốn nói với người."

Tất cả mọi người còn đắm chìm trong bi thương, cũng không có ai để ý nàng nói với Tiêu Tiềm như vậy là không hợp quy củ.

Tiêu Tiềm lại cảm thấy Lâm Cẩm Nghi trước mắt thực không giống với bình thường, nhất là trong đôi mắt ẩn chứa hận ý ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

nói xong, Lâm Cẩm Nghi cắn môi nhịn xuống ý lệ, đi ra ngoài, Tiêu Tiềm đương nhiên đuổi theo.

Đến gian ngoài, nhóm nha hoàn vú già bên ngoài đã khóc thành một đoàn, trong bầu không khí như vậy, Lâm Cẩm Nghi bắt buộc mình trấn định.

Tiêu Tiềm thấy môi nàng bị cắn đỏ sẫm, nhân tiện nói: "Nàng có ổn không?"

Lâm Cẩm Nghi lau nước mắt, nhắm chặt mắt, nói: "Tiêu Tiềm, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, người có biết ta là ai đúng không?"

Tiêu Tiềm gật đầu, "Ừ." lúc trước hắn còn hỏi hận lộ bí mật quá sớm, khiến Lâm Cẩm Nghi nhất thời khó có thể chấp nhận, lúc này thấy nàng lại nguyện ý nói chuyện thẳng thắn, đương nhiên vui mừng.

Lâm Cẩm Nghi nói: "Chúng ta đã hai lần vợ chồng, ta chưa bao giờ nghiêm cần cầu người cái gì, bây giờ ta chỉ hy vọng người giúp ta một việc." nói xong Lâm Cẩm Nghi thẳng tắp quỳ xuống, Tiêu Tiềm vội ngăn đón, nàng lại vung tay đẩy ra, "Vương gia, ta thỉnh cầu người giúp ta lần này."

"Nàng có việc, đương nhiên ta giúp, nàng làm gì vậy? Đứng lên rồi nói."

Được hắn hứa chắc chắn, Lâm Cẩm Nghi mới đứng lên. Nàng nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, "Người cũng biết đòi trước ta không phải bị quái bệnh, mà là Kỳ thị hạ cổ độc hãm hại."

Tiêu Tiềm gật đầu, nói: "Lúc nàng... trước khi nàng mất, ta đã biết rồi. Lúc đó cho nàng uống thuốc đắng như vậy, cũng đều là dược liệu chữa cổ độc Nam Cương."

Lâm Cẩm Nghi châm chọc cười, "Hiện giờ nhớ lại, đòi trước người đã ba lần bốn lượt nhắc nhở ta, ta lại chỉ muốn làm người mù kẻ điếc, không chịu hiểu bộ mặt thật của Kỳ thị, cuối cùng rơi vào kết cục kia, thật có thể nói là tự làm tự chịu..." nói xong sắc mặt nàng nghiêm trang lên, "Nhưng Kỳ thị hại ta, liên lụy tổ mẫu ta đến chết còn mang áy náy trong lòng, cừu này không thể không báo!"

Tiêu Tiềm cũng nói: "Được, nàng muốn báo thù thế nào, nói với ta, ta toàn lực làm." Tuy rằng hắn không thể bắt được nhược điểm của Kỳ thị, nhưng nếu Lâm Cẩm Nghi yêu cầu, hắn dùng chút thủ đoạn thì thế nào? Muốn giải khúc mắc này cho nàng, dù bị Phong Khánh đế biết, giáng tội xuống, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Lâm Cẩm Nghi đôi mắt híp lại, ánh mắt hiện ra vài phần hung ác, "Ta muốn mệnh bà ta!"

Trung Dững hầu phu nhân mất, Trung Dững hầu phu đương nhiên phải làm đại tang, Tiêu Tiềm cũng cho người từ Trấn Nam vương phủ đến lo liệu.

Vì Trung Dững hầu có công huân cùng với Tiêu Tiềm tọa trấn, vương công quý tộc, quan to quý nhân đến phúng viếng nói liền không dứt, cả Bình Dương trưởng công chúa và Thập vương gia cũng đều tự mình tới cửa dâng hương.

Nhất thời, lễ tang Trung Dững hầu phu nhân hết sức trọng thể trở thành đề tài nghị luận nóng hổi trong kinh thành.

Trong Sầm phủ, Kỳ thị hiển nhiên không quan tâm chuyện này, trước mắt lòng bà tràn đầy lo nghĩ, là nữ nhi Sầm Thoa.

Chuyện Sầm Thoa sinh non ở bãi sấn đã sớm truyền về, bà đau lòng không thôi, nghĩ chờ nữ nhi trở về rồi tự mình đi Thập vương phủ thăm nom. Mà lúc Sầm Thoa cùng Thập vương gia trở về vương phủ, bà tự mình tới, người gác cổng cùng đám gia đình đều ngăn lại.

Thập vương gia lúc trước đối với Sầm Thoa ôn nhu tiểu ý, đối với nhạc mẫu Kỷ thị cũng cung kính có thêm, hạ nhân đối với vị thông gia phu nhân này rất ân cần chu đáo.

Nhưng lần này, gia đình, người gác cổng của Thập vương phủ lại thay đổi sắc mặt, chỉ nói vương phi Sầm Thoa thân mình không khỏe, vương gia ngàn vạn lần đừng để nàng nghỉ ngơi cẩn thận, người ngoài không được gặp.

Kỷ thị đầu phải người ngoài, nghe xong lời này nổi giận, nhưng đến cùng không phải ở nhà mình, Kỷ thị vẫn nén tức giận, bảo nha hoàn lấy bạc, để bọn họ dễ dàng hơn.

Nhưng người gác cổng thu bạc rồi, chỉ nói quay vào xin chỉ thị vương gia rồi nói tiếp, sau đó cho gia đình đuổi đám người Kỷ thị đi.

Kỷ thị cũng là người khôn khéo, xem sắc mặt hạ nhân liền đoán được tình trạng nữ nhi sợ là rất không tốt. Bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, dẫu khuyên nài, Thập vương gia không phải thoát nhìn đơn giản như mặt ngoài, bảo nàng tính toán hơn, gặp tình huống không đúng thì kịp thời tìm mình thương lượng. Nhưng nữ nhi ngốc, bị Thập vương gia kia dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ, coi lời bà trở thành gió thoảng bên tai... Nhưng đến cùng vẫn là miếng thịt rơi xuống từ người mình, Kỷ thị sao có thể làm ngơ, vẫn phải nghĩ biện pháp vào gặp nữ nhi một lần.

Sau khi Sầm Thanh Sơn đi Trung Dũng hầu phủ phụng viếng trở về, Kỷ thị nói bóng nói gió nhắc tới chuyện nữ nhi Sầm Thoa.

Ai ngờ Sầm Thanh Sơn không những chưa nói tới cử người tìm hiểu, ngược lại không vui nói: "Nàng đã là người lớn như vậy, tự nên có chừng mực. Cẩn thận mang thai một đứa trẻ còn cũng không giữ được, vương gia vì thế bắt nạt nàng. Bất quá lần trước A Thoa trở về cũng nói vương gia thích nàng, đối xử rất tốt, vợ chồng đầu giường đánh nhau cuối giường giải hòa, mấy ngày nữa sẽ không có việc gì, bà đừng buồn lo vô cớ."

Hai người vợ chồng nhiều năm, Kỷ thị tự khoe rất hiểu biết Sầm Thanh Sơn, nhưng không nghĩ tới nữ nhi xảy ra chuyện lớn như vậy, hấn lại vẫn thái độ như là chuyện không liên quan tới mình, thực khiến bà lạnh tim.

Kỷ thị sốt ruột ái nữ, hấn không để ý, bà tự mình nghĩ biện pháp.

không đến hai ngày, trong kinh thành lại có một chuyện mới mẻ —— nói là Thập vương phi đau mất ái tử, Thập vương gia tự đứng giận chó đánh mèo Thập vương phi, đã giam lỏng nàng.

Sầm Thoa ở bãi sấn sanh non không phải là bí mật, hơn nữa Thập vương gia giữ miệng rất kém, cho nên đồn đại lan nhanh truyền xa, không đến hai ngày đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Phong Khánh đế đã sớm bắt nạt Thập vương gia, mượn cơ hội tuyên hấn tiến cung răn dạy một phen.

Thập vương gia từ bãi sấn trở về tinh thần vốn thập phần sa sút, lại bị Phong Khánh đế mắng cầu huyết lâm đầu. Trở lại vương phủ, hấn càng nghĩ càng giận, ăn xong ngũ thạch tán, lại uống rượu mạnh, rồi đi tìm Sầm Thoa hả giận.

Sầm Thoa lúc trước ở bãi sấn bị hấn hung hăng tát mấy cái, luôn lo lắng đề phòng nằm trong viện dưỡng thương, cũng may Thập vương gia nhiều ngày không tới tìm nàng gây chuyện, lúc nàng dưỡng thương đã nghĩ rất nhiều biện pháp truyền tin cho Kỷ thị. Nhìn Thập vương gia đã lộ bộ mặt hung ác, ảo tưởng của nàng sớm tan biến, trước mắt chỉ nghĩ bảo nương nàng nghĩ biện pháp cứu nàng ra khỏi bể khổ.

Nhưng Thập vương gia sai người trông giữ nhốt nàng trong viện, không nói là nàng, chính nha hoàn Vân Chi bên người cũng không thể bước ra một bước. Mà nha hoàn trước kia biểu thị trung tâm với nàng, nàng cho là tâm phúc, lúc này thấy hướng gió thay đổi thì cây đổ bầy khi tan, không nghe lệnh nàng nữa.

Sầm Thoa sống một ngày bằng một năm, ngắn ngủn mấy ngày đã gầy một vòng lớn. Vân Chi trung thành tận tâm, đương nhiên nhìn thấy trong mắt, nhớ ở trong lòng, mỗi ngày khuyên giải an ủi nàng, lại không thể giúp gì.

Đêm hôm nay, Thập vương gia mang theo men say tới, bọn hạ nhân khác vô cùng thức thời đều lui ra bên ngoài.

Vân Chi biết Thập vương gia đã động tay với Sầm Thoa, lại liên tưởng hấn từng say rượu rồi phạm tội lớn, đương nhiên không chịu để hấn tới gần Sầm Thoa còn đang dưỡng thân thể.

Thập vương gia cũng không nói nhằm với nàng, một cước đá nàng ra, chân thứ hai đạp vào ngực nàng.

Vân Chi "oa oa" ói ra hai ngụm máu, lập tức ngất đi không biết gì.

Sầm Thoa sắc mặt trắng bệch ngồi trên giường, trơ mắt nhìn Vân Chi giống như thi thể bị người nâng ra ngoài, nhìn không được rùng mình.

Thập vương gia hừ lạnh một tiếng, tháo đai lưng, cởi quần đi lên giường.

Sầm Thoa không dám phản kháng, tùy ý để Thập vương gia ở trên người mình thảo phạt. Từ trước hai người làm chuyện phòng the, cũng cả nước thân mật, trước mắt lại chỉ còn tra tấn và đau đớn vô tận.

Nhưng Sầm Thoa đến kêu đau cũng không dám, chỉ dám cầm lấy chân gấm, khẩn cầu thời gian mau qua.

một lúc, Thập vương gia tiết xuất ra, về mặt ghét bỏ từ trên người nàng đi xuống, mặc quần đi ra ngoài.

Sầm Thoa quần áo hỗn độn nằm ở trên giường, đầu vai và ngực tất cả đều xanh tím, nàng run run, cảm thấy mình giống như ở trong địa ngục.

Bất quá vì áp lực dư luận bên ngoài, Thập vương gia phát tiết xong, vẫn phân phó giải tán hạ nhân trông giữ Sầm Thoa.

Ngày thứ hai Kỷ thị lại tới cửa, người gác cổng cũng không ngăn bà.

Sầm Thoa như cũ ở trên giường dưỡng thân, nghe hạ nhân nói Kỷ thị đến, nàng kích động lập tức muốn đứng lên. Bất đắc dĩ nàng vừa sinh non, thân mình hư hao nhiều ngày, hơn nữa trong lòng bất an, ăn không biết vị, đêm không thể ngủ, suy yếu nằm bệt trên giường.

Hai ngày trước khi Sầm Thoa đi theo Thập vương gia tới bãi săn, Kỷ thị còn tới thăm nàng, đầu nghĩ đến chỉ ngần ngừ mấy ngày, nữ nhi đã biến thành quang cảnh này. Vừa nhìn thấy Sầm Thoa, Kỷ thị đã khóc lên, "Con của ta, sao con thành thế này?"

Sầm Thoa trên mặt sưng đỏ còn chưa rút, lúc này tóc xõa không búi, sắc mặt trắng bệch, thân mình gầy yếu, thoạt nhìn quả là chật vật đến cực điểm.

Sầm Thoa cũng chảy nước mắt, khóc nói: "Nương, ngài đã đến! Ngài cứu nữ nhi, cứu nữ nhi a..."

Kỷ thị nhìn nha hoàn trong phòng một cái, bọn nha hoàn cùng nhau lui ra ngoài.

Kỷ thị vội vàng bước tới, ngồi xuống mép giường, cầm khăn lau lệ cho nàng, "Tâm can của nương, con đừng khóc, nói với nương, là chuyện gì xảy ra."

Sầm Thoa khóc thút thít nghẹn ngào nói chuyện phát sinh ở bãi săn và sau đó, mẹ con hai người xưa nay không có bí mật, cho nên nàng định hăm hại Lâm Cẩm Nghi thế nào, lại tự ăn quả đắng ra sao cũng nói kỹ càng.

Kỷ thị nghe xong, mày nhíu lại, nói: "A Thoa, con hồ đồ a! Ta đã sớm nói, Thập vương gia không phải người có thể giao phó thật tình, hẳn coi trọng con bất quá là hi vọng con sinh một đứa trẻ, khôi phục phong hào cho hắn. Con sao có thể hồ đồ như vậy, dùng đứa nhỏ đi làm lợi thế!"

Sầm Thoa lại khóc lên, nói: "Nương, nữ nhi cũng không muốn. Nhưng ngự y nói, đứa nhỏ nhiều phần không bảo đảm, Lâm Cẩm Nghi lại khắp nơi đề đầu con, cho nên nữ nhi mới..."

Kỷ thị thở dài một tiếng, nữ nhi đã gây ra, hiện có hối hận cũng khó sửa chữa, không bằng nghĩ biện pháp cứu vãn. Kỷ thị hơi trầm ngâm, nói: "Chuyện này không đơn giản, lúc đó con và Lâm Cẩm Nghi hai người ở đấy, con đẻ non, nàng lại bình yên vô sự, để hậu ở bãi săn đều là người mù kẻ điếc?"

Sầm Thoa lau lệ nói: "Bọn họ chính là thiên lệch Trần Nam vương phủ, nữ nhi cũng chuẩn bị không kịp."

"không, không đúng." Kỷ thị liên hệ tiền nhân hậu quả, "Con trước khi xuất kinh thai còn tốt, ngày ấy lại êm đẹp đột nhiên bụng đau, bãi săn như vậy, đồ ăn nước uống đều là thân tín của đế hậu phụ trách, người khác động tay chân không được, sợ là..."

Sầm Thoa về mặt kinh ngạc, "Vì sao? Bọn họ vì sao muốn hại hài tử của con?" rõ ràng lúc trước Thập vương gia mang nàng tiến cung báo tin vui, Phong Khánh đế và hoàng hậu đều khách khách khí khí tỏ vẻ cao hứng.

"Con nói cho ta, lúc trước bãi săn còn phát sinh đại sự gì?"

Sầm Thoa hơi nghĩ lại, nói ra chuyện Bình Dương trưởng công chúa và Lâm Cẩm Nghi bị nhốt ở núi Phượng Hoàng, bị dã thú tập kích.

Kỷ thị thở dài, nói: "hội tình trong đó ta không rõ, nhưng như vậy xem ra, chuyện đó và Thập vương gia không thoát được can hệ, cho nên bọn họ mới không dung được hài tử của con. Con đem sai lầm đổ lên Lâm Cẩm Nghi, bọn họ đều rõ đứa nhỏ này vốn không bảo đảm, cho nên đương nhiên sẽ không xử trí nàng ấy, nói không chừng còn muốn cảm ơn vì bớt cho bọn họ một phen công phu... Đứa con số khổ của ta, con đây là bị Thập vương gia liên lụy a."

Sầm Thoa sững sờ tại chỗ, lúc trước nàng còn tự khoe khoang thông minh, đánh rớt đứa nhỏ Thập vương gia coi trọng rồi tự trách hối hận không thôi, đầu nghĩ tới đứa nhỏ này kỳ thật là vì Thập vương gia mới không còn!

"Nương, người cứu con đi, con một khắc cũng không muốn ở trong này. Nương đón con về đi, con không làm vương phi nữa." Sầm Thoa kéo tay

Kỷ thị đau khổ cầu xin.

Mặt Kỷ thị cũng lộ vẻ khó xử, "Cha con coi trọng thể diện như vậy, sợ là hấn sẽ không nguyện ý. Mà chuyện này nhà chúng ta cũng không thể làm chủ, con là thánh chỉ tử hôn gả vào Thập vương phủ, nếu Thập vương gia không chịu buông..."

Sầm Thoa nói: "Chỉ cần có thể rời khỏi nơi này, nữ nhi nguyện ý cắt tóc lên núi làm ni cô." Sợ Kỷ thị không đồng ý, Sầm Thoa lại kéo cổ áo cho bà xem vết thương trên người, "Nương, ngài xem nữ nhi, không có chỗ nào tốt. Hôm nay ngài đến không thấy Vân Chi đứng không, đêm trước vương gia uống rượu đi tối, Vân Chi che chở ta, đã trúng hai cước của hấn, ói ra máu hôn mê rồi, trước mắt sinh tử chưa biết. Nương, nếu ngài không chịu cứu nữ nhi, nữ nhi sợ cũng rơi vào kết cục như Vân Chi..."

Kỷ thị đau lòng xoa vết xanh tím trên người Sầm Thoa, nhắm chặt mắt, rốt cục nói: "Được, nương đáp ứng con, nhất định cứu con ra ngoài."

Từ trước bà chỉ đấu với nữ tử hậu trạch, nhưng lần này, vì nữ nhi, bà quyết định bạo đấu với Thập vương gia đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Sầm Thoa từ nhỏ sống dưới sự che chở của Kỷ thị, ở trong mắt nàng, Kỷ thị không gì không làm được. Cho nên Kỷ thị nói lời này, Sầm Thoa về mặt cũng thoải mái vài phần, "Nương, vậy người nhất định phải nhanh chút, nữ nhi chờ người."

Thấy ánh mắt nữ nhi toàn tâm toàn ý tin nhiệm, Kỷ thị trong lòng cũng căng thẳng. Chiến trường của bà xưa nay là hậu trạch một mẫu ba phân, đối thủ cũng chỉ là vài nữ tử, chưa từng nghĩ tới đùa giỡn tâm nhãn tử với Thập vương gia hậu duệ quý tộc thiên hoàng như vậy. Bà cũng chưa nghĩ ra, nhưng giờ phút này vì an tâm nữ nhi, bà vẫn nói: "Nương, nương tự có biện pháp, con chỉ đề ý dưỡng thân mình."

Sầm Thoa liên tục gật đầu, trong mắt bởi vì có hi vọng, cũng không còn trầm lặng.

nói một lát, bên ngoài nha hoàn tiến vào thông truyền, báo Thập vương gia mời Kỷ thị dời bước tới gặp.

Sầm Thoa nghe Thập vương gia đến, cả người bắt đầu không thể khống chế run lên, hai tay gắt gao bắt cánh tay Kỷ thị.

Kỷ thị vỗ vỗ bàn tay nàng, nói: "A Thoa đừng sợ, nương đi một chút sẽ trở lại."

Sầm Thoa vô lực buông bà ra, lại lùi về trên giường.

Kỷ thị đứng lên đi ra ngoài, bọn nha hoàn một đường dẫn bà đến thư phòng tiền viện của Thập vương gia. Hậu viện đến tiền viện cũng không gần, từ trước Kỷ thị tới cửa, là Thập vương gia khách khách khí khí nghênh đón nói chuyện, chưa từng như bây giờ coi bà như khách nhân ở vương phủ đi ra phòng ngoài.

Kỷ thị trong lòng đè nặng tức giận, đến thư phòng.

Thập vương gia đang cho chim ăn, thấy Kỷ thị, cũng chỉ xốc mí mắt, "Nhạc mẫu đến." hấn tuy rằng vẫn gọi Kỷ thị là "Nhạc mẫu", nhưng bộ dáng không chút để ý, một trời một vực so với thái độ thân thiện ân cần trước kia.

Kỷ thị cũng không nổi nổi nộ cười, đi thẳng vào đề hỏi: "không biết vương gia gọi đến, là chuyện gì?"

Thập vương gia thả chim vào lồng, vỗ vỗ tay nói: "Cũng không thể nói là gọi đến. Nhưng nhạc mẫu đã đến, có chút chuyện bản vương không thể không nói."

Kỷ thị sắc mặt lạnh lùng, "Vương gia cứ nói đừng ngại."

Thập vương gia nói: "Vương phi dùng hài tử của ta làm lợi thế đi hãm hại Trần Nam vương phi, nhạc mẫu cũng biết việc này?"

"Trong đó sợ là có hiểu lầm gì." Kỷ thị trấn định nói, "A Thoa ở bãi săn vô duyên vô cớ đau bụng, ngự y đều nói không giữ được đứa nhỏ. Cũng đáng thương đứa nhỏ này, không biết bị cái gì liên lụy, cư nhiên ở dưới mí mắt thánh thượng và hoàng hậu nương nương xảy ra sự cố."

Kỷ thị có ý ám chỉ, Thập vương gia nhú mày, không nghĩ tới Kỷ thị so với Sầm Thoa thông minh hơn nhiều, chỉ vừa rồi cùng Sầm Thoa hàn huyên vài câu, đã nhận ra dấu vết.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý, nói: "Nhạc mẫu đã biết một ít nội tình, nên biết đứa nhỏ này đối với bốn vương có bao nhiêu trọng yếu."

Kỷ thị lạnh lùng cười, "Đương nhiên là biết, nếu không vương gia cũng sẽ không vì A Thoa mất đi đứa nhỏ, mà đối xử như vậy. Sớm trước nghe nói chuyện vương gia và tiên vương phi, chúng ta một nhà đều không tin, không nghĩ tới vương gia nhanh như vậy lại chứng nào tật ấy."

Thập vương gia cũng nhếch miệng cười, "Tùy nhạc mẫu nói thế nào. Bất quá đây đã là lỗi của vương phi, bốn vương không thể dung thứ nàng."

Thập vương gia tự tay đánh chết vợ cả, nghe được lời này, dù là Kỷ thị cũng nhịn không được rung mình, "Vương gia muốn thế nào?"

Thập vương gia nhún vai, nói: "Đương nhiên là muốn hòa li với vương phi."

Kỷ thị thở ra một hơi thật dài, không nghĩ tới Thập vương gia lại dễ dàng thả người như vậy. Nếu Sầm Thoa đưa ra hòa li, hoàng gia vì giữ mặt, đương nhiên sẽ không đồng ý. Nhưng Thập vương gia thì khác, hắn là hải tử tiên đế thương yêu nhất, tiên đế trước khi băng hà còn dặn dò lúc đó Phong Khánh đế vẫn là thái tử phải cẩn thận chiếu cố hắn. Nếu hắn mở miệng, Phong Khánh đế hơn phân nửa sẽ đồng ý.

"Bất quá..." Thập vương gia lại tiếp tục nói, "Ta cần một đứa trẻ, chỉ cần vương phi lại mang thai sinh hạ đứa nhỏ, bốn vương sẽ để nàng rời đi."

Kỷ thị nhíu mi nói: "A Thoa vừa mới sinh non, phải nghỉ ngơi một năm nửa năm mới có thể mang thai."

Thập vương gia gật đầu nói, "Điều kiện tiên quyết là đối với thân mình vô hại, nếu vương phi nguyện ý thử một lần..."

Kỷ thị trầm mặc. Sầm Thoa nếu bất chấp thân thể hoài thai đứa nhỏ này, về sau không biết sẽ bị bệnh gì. Nhưng nếu không đồng ý, bà cũng không đành lòng để nữ nhi ở lại địa ngục như vậy.

"Nhạc mẫu không vội quyết định ngay, không bằng trở về thương lượng cùng vương phi, bốn vương chờ các người."

Kỷ thị "Ừ" một tiếng, xoay người ra khỏi thư phòng, đi thương lượng với Sầm Thoa.

Hậu viện, Sầm Thoa nhìn cửa trông mòn con mắt, sợ Thập vương gia tới, lại sợ hắn làm gì Kỷ thị, càng sợ Kỷ thị đã bị đuổi ra phủ, mình mất đi cơ hội cầu sinh.

Cũng may không lâu, Kỷ thị trở về.

Sầm Thoa thất tha thất thểu theo từ trên giường xuống, tiến lên cầm tay khăn trương hỏi: "Nương, vương gia nói gì? Hắn có làm gì ngài không?"

Kỷ thị vỗ vỗ bàn tay nàng, trấn an nói: "A Thoa, nương không có việc gì, con không cần khăn trương như vậy."

Sầm Thoa lòng còn sợ hãi nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Kỷ thị đỡ nàng về giường, sau đó mới bắt đầu chậm rãi thuật lại lời Thập vương gia nói vừa rồi cho nàng nghe.

Kỷ thị không dám mạo hiểm thân thể nàng, không nghĩ tới Sầm Thoa nghe xong lại một ngụm đáp ứng: "Nương, con đáp ứng, con đáp ứng! Chỉ cần có thể rời khỏi nơi này, con đều đáp ứng!"

Kỷ thị khó xử nói: "Con phải nghĩ rõ ràng, nữ tử sinh đứa nhỏ vốn là một bước tới quý môn quan, con trước mắt thân thể lại thiếu hụt, đến lúc đó..."

Sầm Thoa gắt gao nắm chặt tay Kỷ thị, "Nương, nữ nhi không sợ, chỉ cần còn một đường cơ hội, nữ nhi đều muốn rời khỏi nơi này!" Nghĩ đến Thập vương gia kia bộ dáng ác sát, nàng thật sự là một khắc cũng không đồng ý ở lại Thập vương phủ.

Kỷ thị đành thở dài, "Như vậy đi, nương đi thương lượng cùng vương gia, để nương sau này ở vương phủ cùng con đợi dựng thai, đến lúc đó nương tìm thêm phương thuốc cho con điều trị thân mình."

Sầm Thoa liên tục gật đầu, "Tốt quá, nương nhanh thương lượng với vương gia đi."

Kỷ thị lại đi thư phòng. Trong thư phòng, Thập vương gia đang chà lau một khối dương chi bạch ngọc thật tốt, trên đầu khắc một chữ "Lang", thể chữ mạnh mẽ hữu lực, chính là tiên đế giả tự tay khắc ra.

Kỷ thị nói mình vào ở Thập vương phủ làm bạn với Sầm Thoa, Thập vương gia một ngụm đáp ứng, lúc này cho người và Kỷ thị về Sầm phủ thu thập đồ đạc.

Tiến bước Kỷ thị rồi, Thập vương gia như có đăm chiêu.

Gã sai vật bên người đi theo hắn từ nhỏ, đối với hắn cũng coi như trung thành tận tâm, liền kỳ quái nói: "Vương gia, Kỷ thị và vương phi đều đồng ý, tiếp theo, trong phủ chúng ta sắp có thể thêm một vị tiểu thế tử hoặc tiểu quận chúa."

Ai ngờ Thập vương gia nghe xong, lại cười nói: "Đâu chỉ thế, vương phủ chúng ta sau này còn có thể dựa vào đại thụ."

Gã sai vật không hiểu, Thập vương gia lại không có hưng trí nói thêm gì nữa, cất ngọc bài đi, ra lệnh: "Truyền đại phu tới, bảo hắn khai hai đơn thuốc cho vương phi thanh lý thân thể." Việc Sầm Thoa điều dưỡng đã có Kỷ thị bận rộn, hắn nhớ lần trước uống nhiều rượu, sinh hoạt vợ chồng với Sầm Thoa, dưới thân nặng còn ác lộ, thực ghê tởm.

Buổi sáng hôm nay, Thập vương gia đi Trung Dững hầu phủ phúng viếng, dâng hương cúi đầu xong, Tiêu Tiềm đưa hắn vào trong đình hóng mát ở hoa viên.

Thập vương gia lúc trước vốn đắc tội với Tiêu Tiềm, nay nhìn hắn lại nguyên ý nói chuyện với mình, đương nhiên là vui mừng.

Hắn vừa định mở miệng bồi tội, Lâm Cẩm Nghi đã chậm rãi đi tới. Thập vương gia rõ ràng chấp tay nói với Lâm Cẩm Nghi: "Bát tử, ngày trước tiện nội có đắc tội, người trăm ngàn không cần để ở trong lòng."

Lâm Cẩm Nghi mặc một thân đồ trắng, khuôn mặt gầy vài phần, càng có vẻ thanh lệ vô song. Nàng thân nhiên nói, "Thập vương gia tự mình tạ lỗi, ta đương nhiên sẽ không trách tội người. Nhưng Sầm Thoa..." Nàng dừng một chút, "Nàng nhiều lần hãm hại ta, lại khiến vương gia đau mất ái tử, người cảm thấy ta sẽ dung tha nàng sao?"

Thập vương gia đương nhiên không muốn cùng Trần Nam vương phủ trở mặt, lúc này nghe Lâm Cẩm Nghi nói, đương nhiên là mượn nước đẩy thuyền, hoàn toàn đổ lên Sầm Thoa, "Tiện nội xấu xa không chịu nổi, tâm tư ác độc, ta cũng gần đây mới biết, về sau nhất định quản giáo nghiêm."

"Quản giáo thì không cần, " Lâm Cẩm Nghi không gọn sóng nói, "Bên ngoài có lời đồn đãi nhảm nhí không tốt về ngài, nếu Sầm Thoa có tâm nháo lên, vương gia cũng không chịu được."

Thập vương gia nói: "Phải phải, bát tử nói có đạo lý. Nhưng nếu cứ như vậy nhẹ nhàng bỏ qua, sợ là nàng ấy không nhớ lâu."

Lâm Cẩm Nghi nói: "Ta không cần nàng nhớ lâu, chỉ không muốn nhìn thấy nàng nữa, người hiểu chưa?"

Thập vương gia nhất thời không nói, có chuyện nguyên phi trước, hắn có thể lấy được Sầm Thoa cũng thật vất vả. Nếu hừ Sầm Thoa, vậy về sau...

"Vương gia không cần lo lắng, chỉ cần người làm theo, vương gia chúng ta ngày sau đương nhiên sẽ đủ khả năng giúp đỡ, như chuyện khôi phục phong hào."

Thập vương gia không dám tin nhìn về phía Tiêu Tiềm, Tiêu Tiềm gật đầu với hắn.

Thập vương gia thế này mới nói: "Ý tứ bát tử là, để ta trực tiếp hừ nàng."

Lâm Cẩm Nghi cười lạnh nói: "Như vậy không khôi rất tiện nghi cho nàng." Tiếp theo nàng liền nói cho Thập vương gia ý nghĩ của mình.

Thập vương gia nghe xong, không nghĩ tới ý tứ Lâm Cẩm Nghi là để Sầm Thoa lưu lại đứa nhỏ cho mình rồi mới hừ nàng. Có thể lưu lại đứa nhỏ, Sầm Thoa đương nhiên là nửa điểm tác dụng cũng không còn, có Tiêu Tiềm tương trợ, hắn đương nhiên có thể khôi phục phong hào. Đến lúc đó Thập vương phủ có vương phi Sầm Thoa này hay không đều không sao.

Lâm Cẩm Nghi lại cam đoan, "Lúc trước không biết Sầm Thoa phẩm tính như vậy, gia mẫu mới tác hợp vương gia với nàng. Chờ vương gia hừ nàng, ta đương nhiên ra mặt vì ngài làm mai."

Lâm Cẩm Nghi nay thân phận là Trần Nam vương phi, có thể được nàng làm mai, tướng mạo gia thế của đối tượng đương nhiên sẽ không kém Sầm Thoa. Thập vương gia vui vẻ cùng, vội đáp: "Vậy tiểu vương trước hết tạ Bát tử."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chapter Error

Error get chapter content.

Chương 88

Kỷ thị cùng Sầm Thoa trở về Thập vương phủ rồi cho người đi ra ngoài hỏi thăm về Vân Dật đạo nhân.

Giống như đại chưởng quầy Châu Ngọc các nơi, Vân Dật đạo nhân ở Dương Châu đã vô cùng nổi danh, nay tuy rằng mới đến kinh thành, không ít người cũng nghe tiếng, mộ danh mà tới. Nhưng Vân Dật đạo nhân tính tình cổ quái, không phải khách nào cũng gặp, nói ở kinh thành mấy tháng, chỉ giúp trợ người hữu duyên.

Có sắc thái truyền kỳ, dân chúng kinh thành lại nghị luận nóng hổi, nói là Vân Dật đạo nhân vừa tới kinh thành, Trần Nam vương phi Lâm Cẩm Nghi mang theo lễ vật tới cửa cầu kiến, lại bị chặn ở ngoài am ni cô. Trần Nam vương phi đợi thật lâu bên ngoài, Vân Dật đạo nhân cũng không chịu gặp mặt nàng.

Sầm Thoa từ lúc biết tin tức này, cảm thấy ánh rạng đông của hi vọng, lập tức cho người mang lễ vật và số tiền lớn tới cửa cầu kiến.

Kỷ thị không mấy tin thần phật, cũng không có cách nào, để tùy ý Sầm Thoa.

Lễ vật và tiền bạc từ trong Thập vương phủ ra, Thập vương gia đương nhiên cũng biết, bất quá hắn cũng vội muốn một đứa trẻ để khôi phục phong hào, nên không để ý.

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng, Sầm Thoa để hạ nhân mỗi ngày mang theo lễ vật tới cửa, bụng nàng như trước có hề động tĩnh, càng nóng vội thêm. Sau này nàng lại nghe nói Lâm Cẩm Nghi vẫn thường xuyên tự mình tới, nàng lại chỉ cho hạ nhân đi, sợ là không có hi vọng.

Kỷ thị không mấy đồng ý nàng đi am ni cô ngoài thành, Lâm Cẩm Nghi không biết xấu hổ đó là chuyện của nàng, bà không muốn nữ nhi trở thành câu chuyện để dân chúng kinh thành nhắc lúc trà dư tửu hậu.

Sầm Thoa nghe nương ngăn cản, nhân tiện nói: "Nương, giờ đã là lúc nào, hay chỉ muốn thể diện sao? Ngài có thương nữ nhi, thì để nữ nhi đi thôi." Tuy rằng lúc này Thập vương gia không đánh đập, nhưng chỉ cần nghĩ đến hàng đêm đều phải cùng phòng với ác ma mặt người dạ thú như vậy, nàng cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

Kỷ thị mười phần bất đắc dĩ đành phải đồng ý, lại vẫn là lo lắng nói, "Vậy nương đi cùng con."

Vì thế mẹ con hai người ngồi xe ngựa đi Vị Nguyệt am ngoài thành.

như hạ nhân nghe ngóng, bình thường lúc này núi Lạc Thanh vốn thanh lãnh đã người tới tập nập. Những người này đều không phải ngày thường đi Hoàng Giác tự dâng hương, mà đều đi Vị Nguyệt am cầu kiến Vân Dật đạo nhân.

Người đông tập nập, không có khiếu, Kỷ thị và Sầm Thoa chỉ có thể đi bộ lên núi.

Kết quả hai người đi đến giữa đường, liền gặp Lâm Cẩm Nghi từ phía sau vượt qua.

Lâm Cẩm Nghi ngồi trên kiệu nhẹ Trần Nam vương phủ đặc chế, cũng không liếc mắt nhìn các nàng một cái, chỉ giục kiệu phu mau đi lên núi.

Sầm Thoa nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, cũng không được gì.

Hơn một canh giờ sau, Kỷ thị và Sầm Thoa đi từng chậm từng bước rốt cục đến Vị Nguyệt am.

Lúc này trong Vị Nguyệt am có người đang tranh chấp, dân chúng đều tụ tập vây xem, Kỷ thị mệt không nổi, trước tìm chỗ nghỉ chân, Sầm Thoa cũng mệt mỏi, bảo nha hoàn đỡ mình đi qua nhìn xem.

đã thấy lúc này ở trung tâm náo nhiệt không phải ai khác, là Lâm Cẩm Nghi vẽ mặt giận dữ.

tiểu đạo cô thanh tú đứng trước mặt nàng, khác hẳn nàng đang kích động, tiểu đạo cô vẫn đạm phong khinh, tựa hồ không nhìn nàng vào trong mắt.

Sầm Thoa không rõ chân tướng, liền bảo nha hoàn hỏi thăm dân chúng một phen. Sau đó từ miệng dân chúng vây xem mới biết, Lâm Cẩm Nghi trong thời gian này hầu như mỗi ngày đến thỉnh Vân Dật đạo nhân, Vân Dật đạo nhân đều tránh mặt không gặp, chỉ mỗi ngày cho đệ chọn người hữu duyên từ ở trong đám dân chúng. Mới vừa rồi chính là một đám người hữu duyên sớm được Vân Dật đạo trưởng chọn lựa, đã chắn ra hi

mạch, giống trống khua chiêng đến cảm tạ.

Lâm Cẩm Nghi nhìn đương nhiên là tức không có chỗ phát, tại chỗ chất ván đệ tử Vân Dật đạo trưởng.

"Ta ngày ngày tới đây, Vân Dật đạo trưởng lại tránh không gặp, ngược lại dân chúng bình thường này, đạo trưởng lại gặp từng người một, là không để Trần Nam vương phủ ta vào mắt?"

Nàng quần áo gọn gàng, bên người mang theo nha hoàn thị vệ, vừa thấy chính là cao quý, không ít dân chúng đã đoán được thân phận của nàng, đương nhiên là đến xem náo nhiệt.

Nhìn thấy Lâm Cẩm Nghi cam chịu, Sầm Thoa âm thầm bật cười, lúc này liền đi lên phía trước, mở miệng nói: "Trần Nam vương phi, đạo gia vốn chú ý duyên pháp, người cần gì phải ép buộc?"

Lâm Cẩm Nghi tức giận hừ một tiếng, "Người là ai, đến phiên người tới nói này nọ? Ta không có duyên pháp, người thì có?"

Mọi người vây xem, Lâm Cẩm Nghi lại một chút thể diện cũng không cho nàng, trước mặt mọi người quát lớn. Sầm Thoa mặt lập tức đỏ lên.

Ai ngờ tiểu đạo cô kia luôn không thèm nói chuyện lại mở miệng giải vây, "Trần Nam vương phi cần gì giận chó đánh mèo người khác? Tiểu đạo xem vị phu nhân này bộ mặt nhu hòa, quả thật là hữu duyên cùng đạo gia ta."

Lâm Cẩm Nghi lại hừ lạnh, "Chi bằng nàng?"

Sầm Thoa nháy mắt lo lắng, nâng cằm nói với Lâm Cẩm Nghi: "Tiểu đạo trưởng đã nói như vậy, chẳng lẽ còn không đúng?"

Lâm Cẩm Nghi tức không nhẹ, xoay người nói với người đi theo: "Chúng ta đi!"

Sầm Thoa vui rạo rực nhìn theo nàng rời đi, lại quay đầu hỏi tiểu đạo cô: "Tiểu đạo trưởng, người đã nói ta cùng với đạo gia hữu duyên, có phải có thể tiến cử ta vào sương phòng, gặp mặt Vân Dật đạo trưởng hay không?"

Tiểu đạo cô lại mặt lộ vẻ khó xử nói, "Vị phu nhân này, mới vừa rồi tiểu đạo chỉ là thấy Trần Nam vương phi khinh người quá đáng, cho nên mới nói giúp."

Sầm Thoa cũng nóng nảy, nói: "Tiểu đạo trưởng sao có thể nói không giữ lời đâu? Nơi này nhiều người đã nghe ngài chính miệng nói, nếu thế này vẫn không tính, Vân Dật đạo trưởng sau này thủ tín với hậu thế như thế nào?"

Tiểu đạo cô không thể biện giải, nghe vậy thở dài, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, vậy phu nhân chờ, tiểu đạo đi vào xin chỉ thị sư tôn."

Sau một lát, tiểu đạo cô lại ra, nói với Sầm Thoa: "Sư tôn nói đây cũng là duyên pháp, thỉnh phu nhân dời bước vào sương phòng."

Sầm Thoa đuôi lông mày vui vẻ, hơn nữa nghĩ đến nếu Lâm Cẩm Nghi biết mình vẫn là ít nhiều vì nàng mới gặp được Vân Dật đạo nhân, khẳng định là tức giận đến chết, tâm tình càng sung sướng. Lập tức cho nha hoàn đi thỉnh Kỷ thị đang nghỉ chân bên kia tới, mẹ con hai người đồng loạt vào sương phòng.

sương phòng Vị Nguyệt am phong cách cổ xưa yên tĩnh, đàn hương thơm nhiên quanh quẩn, ngăn cách ồn ào náo động tranh cãi ầm ĩ bên ngoài.

Tiểu đạo cô dẫn bọn họ vào, trong sương phòng, cạnh bàn tròn an vị một bóng người đơn bạc gầy guộc, đó là Vân Dật đạo nhân.

Sầm Thoa vụng trộm liếc mắt một cái, thấy Vân Dật đạo nhân ngồi khoan kiên, vẻ mặt nhả trí thanh tú, thần sắc lạnh nhạt, có vẻ đẹp khó phân biệt trai gái.

Vân Dật đạo nhân thấy hai người, liền đứng lên chấp tay nói: "Bần đạo gặp qua hai vị phu nhân." Nàng vóc người cao hơn người ngoài không ít, thanh âm có thể nói là thanh nhuận uyển chuyển, mặc dù không đủ kiều mị, lại như nước suối trong núi, làm cho người ta nghe thấy liền khó có thể quên.

Sầm Thoa và Kỷ thị cũng hoàn lễ, Vân Dật đạo nhân thỉnh các nàng ngồi xuống nói chuyện.

Lúc các nàng xuất môn là sau chính ngọ, trước mặt đã sắp hoàng hôn. Sầm Thoa nghĩ đến trước trời tối về Thập vương phủ, cũng cố không nói nhiều với Vân Dật đạo nhân, đi thẳng vào đề: "Đạo trưởng, ta nghe nói ngài là cao nhân được Tổng tử Quan âm phái đến, có thể cho ta một đứa trẻ không?"

Vân Dật đạo nhân cười nói: "Phu nhân nói lời này, Tổng tử Quan âm chính là phật gia, bần đạo tu hành là đạo pháp. Hai nhà dù tính thế nào, cũng không phải một nhà."

Sầm Thoa vội bồi tội nói: "Ta nói sai, đạo trưởng đừng trách mớ." "

Vân Dật đạo nhân lơ đãng khoát tay, "không sao, trên phố bên ngoài ồn đại, phu nhân nghe vào cũng bình thường. Bất quá chuyện sinh con, chú ý là duyên pháp. Bản đạo cũng không thể cam đoan, chỉ có thể trước tiên thử duyên pháp cho phu nhân..."

Sầm Thoa liên tục gật đầu, "Đúng đúng, quả thật muốn thử trước."

Kỷ thị ở dưới bàn kéo váy nàng, ý bảo nàng đừng vội như vậy.

Sầm Thoa lại bất chấp bà khuyên can, thúc giục Vân Dật đạo nhân: "Vậy đạo trưởng hiện có thể hành pháp?"

Vân Dật đạo nhân gật đầu nói: "Gặp tức là hữu duyên, còn thỉnh hai vị phu nhân dời bước vào nội thất."

Sầm Thoa cùng Kỷ thị đứng lên, vào nội thất sương phòng. Sương phòng đơn sơ, nói là nội thất, kỳ thật cũng chỉ cách gian ngoài một bình phong.

Chỉ thấy sau bình phong, không có giường, là ba tòa tượng trông rất sống động, trước tượng có lư hương cắm mấy cột hương thơm ngát, trước đài là vài cái bồ đoàn.

Vân Dật đạo nhân cho bọn họ quỳ gối phía trước, sau đó rửa tay dâng hương, ngồi xuống bồ đoàn, nhắm mắt lẩm bẩm.

Kỷ thị và Sầm Thoa hai người tất nhiên cũng đều nhắm mắt, thành tâm cầu nguyện.

Cứ như vậy, Vân Dật đạo nhân niệm gần nửa canh giờ, Sầm Thoa và Kỷ thị chân đã quỳ tê rần, Vân Dật đạo nhân mới mở mắt, bảo các nàng có thể đứng dậy.

Kỷ thị tuổi lớn, thiếu chút nữa đứng lên không nổi. Sầm Thoa nâng Kỷ thị dậy, cõi lòng đầy chờ mong hỏi Vân Dật đạo nhân: "Đạo trưởng, thế này tính là thành sao?"

Vân Dật đạo nhân nói: "Hành pháp liên tục bảy ngày, phu nhân hôm nay trở về dâng hương tắm rửa, ngày mai canh giờ này lại tới."

Bảy ngày, so với Sầm Thoa mới vừa rồi dự tính thời gian dài hơn nhiều. Nhưng nàng lúc trước đã đợi mấy tháng, cũng không nghĩ tới đến lần đầu có thể gặp Vân Dật đạo nhân, như vậy so với bảy ngày cũng không tính là gì.

Lúc này bên ngoài mặt trời đã lặn, sắc trời âm đạm, Sầm Thoa cũng không dám trì hoãn, bảo nha hoàn công Kỷ thị, đoàn người xuống núi.

Trở lại Thập vương phủ, Kỷ thị cảm thấy trên đùi rất không thoải mái, cho đại phu cảm thảo được đến chườm nóng, Sầm Thoa ở trong phòng chăm sóc bà một lát, nha hoàn đi qua thúc giục, nói là Thập vương gia đã đến, đang tìm nàng.

Sầm Thoa không có lá gan chọc Thập vương gia mất hứng, lập tức đi chính viện.

Thập vương gia đến cũng không vì cái gì khác, thấy nàng tiến vào, cho những người khác đi xuống.

Hai người cởi bỏ quần áo phía dưới, bắt đầu sinh hoạt vợ chồng, Sầm Thoa lúc này cũng không biết khổ sở. Chỉ nghĩ đến qua bảy ngày, mình có thể giải thoát rồi.

Vì hôm nay nàng phối hợp, Thập vương gia cảm thấy phá lệ tận hứng. Xong việc hần không lập tức rời đi, mà ở trên giường nằm một lát, cùng Sầm Thoa nói chuyện: "Bổn vương nghe nói hôm nay ngươi đi núi Lạc Thanh?"

Chuyện này Sầm Thoa cảm thấy không có gì phải lừa gạt, gật đầu nói: "thanh danh Vân Dật đạo hần là vương gia cũng đã nghe, hôm nay bà đã tiếp kiến ta, nói chỉ cần liên tục thực hiện bảy ngày, ta có thể hoài đứa nhỏ."

Thập vương gia nhú mày, nói: "Nếu thật sự linh nghiệm thì tốt rồi, chúng ta có thể cầu được."

Sầm Thoa chịu đựng ghê tởm cười cười với hần, nói: "Vương gia nói có lý."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Trần Nam vương phủ, Lâm Cẩm Nghi đang cùng Tiêu Tiềm ngồi một chỗ, nghe mật thám ở núi Lạc Thanh bẩm báo tình huống Sầm Thoa và Kỷ thị ban ngày.

Lâm Cẩm Nghi nghe xong, cong khoe miệng, trên mặt khó được xuất hiện dáng vẻ hớn hờ.

Từ lúc Trung Dững hầu phu nhân qua đời, tính tình nàng càng trầm tĩnh, hi vọng ái ố đều nội liễm rất nhiều, thậm chí có chút tối tăm, đôi khi Tiêu Tiềm nhìn nàng, thật giống như thấy chính mình.

Mặt thám bẩm báo xong, Tiêu Tiềm cho hắn đi xuống, thấy Lâm Cẩm Nghi tâm tình cũng không tệ, hắn liền muốn trò chuyện thêm với nàng.

"Kỷ thị không phải dễ đối phó, trước mắt bà ta đối với Vân Dật đạo nhân vẫn không yên tâm, có bà ta ở bên, không dễ xuống tay."

Lâm Cẩm Nghi vuốt ve cằm trầm ngâm một lúc lâu, "Vây chế tạo chút nhiễu loạn, để Kỷ thị không thể lúc nào cũng theo Sầm Thoa."

Như thế không khó, Sầm phủ người như vậy, ai cũng có thể đâm chọc.

Tiêu Tiềm gật đầu nói, "Được, ta sai người đi làm."

nói xong việc này, canh giờ cũng không sớm.

Tiêu Tiềm tự giác đứng lên nói: "Vây nàng nghỉ ngơi trước, có tiến triển ta lại nói với nàng."

Lâm Cẩm Nghi đứng lên đưa hắn tới cửa, "Vương gia đi thông thả."

Trung Dững hầu phu nhân tuy đã đi mấy tháng, tâm tình Lâm Cẩm Nghi vẫn không được tốt, bình thường trang điểm cũng trắng trong thuần khiết, Tiêu Tiềm cũng thông cảm nàng, cho nên luôn ở thư phòng.

bọn người Thiên Ti và Nhụy Hương ngắm trông hai người tốt đẹp, thấy bọn họ ôn hoà như vậy, trong lòng tránh không được muốn khuyên hai câu. Nhưng mỗi lần đối diện ánh mắt Lâm Cẩm Nghi không sợ hãi, không vui giận, lời khuyên bảo hai người chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

chính viện Thập vương phủ, tùy tiện bắt chuyện vài câu với Sầm Thoa xong, Thập vương gia đứng dậy, chậm rãi mặc quần rồi đi.

Sầm Thoa lập tức gọi nha hoàn chuẩn bị nước ấm, chạy vào tịnh phòng tắm rửa một phen.

Tắm rửa xong, Sầm Thoa ghét bỏ bảo nha hoàn ném đi tắm y mặc lúc cùng Thập vương gia, lúc này giường bên ngoài cũng thu thập tốt. Nàng lại qua thăm Kỷ thị, rồi trở về nằm xuống.

Ngày thứ hai, Kỷ thị nghỉ ngơi một đêm trở lại bình thường, nhưng vẫn cứ cảm thấy đi đứng đau mỏi.

Sầm Thoa cũng không dễ đi lại, nàng coi như còn trẻ, hơn nữa chờ mong sinh con rồi rồi đi Thập vương phủ, không thể chịu được.

Sầm Thoa đau lòng Kỷ thị, muốn cho Kỷ thị ở trong phủ nghỉ ngơi, một mình mang theo nha hoàn đi gặp Vân Dật đạo nhân.

Kỷ thị cũng là bất chất thân thể khó chịu, kiên trì cùng đồng hành.

Sầm Thoa cũng toàn tâm toàn ý ỷ lại Kỷ thị, thấy bà kiên trì, cũng không khuyên nhiều nữa.

Hôm nay trên núi Lạc Thanh, đám đông bắt đầu khởi động, Sầm Thoa trước tiên cho người chuẩn bị tốt kiệu nhẹ, mẹ con hai người lên núi cũng không tính là cố sức.

Trong Vị Nguyệt am như trước tụ tập không ít dân chúng cầu kiến Vân Dật đạo nhân, tiểu đạo cô khắp nơi ứng đối, thấy Sầm Thoa và Kỷ thị, mời các nàng đi vào.

Vân Dật đạo nhân như trước một thân đạo bào, một đầu tóc đen dùng trâm cài lên, tiên phong đạo cốt, phong thái lỗi lạc.

Tuy biết nàng là nữ tử, Sầm Thoa cũng không tự chủ được nhìn nhiều hai mắt.

một ngày trước lúc Sầm Thoa đến, cho hạ nhân mang vàng bạc tế nhuyễn, Vân Dật đạo nhân cũng không thu. Hôm nay nàng mang một ít hương liệu thanh nhả và lá trà, không tính là đặc biệt quý trọng, xem như một phần tâm ý, Vân Dật đạo nhân lại nguyện ý nhận.

Thấy nàng không thích vàng bạc, Sầm Thoa càng phát khăng định Vân Dật đạo nhân chính là thể ngoại cao nhân đặc đạo.

Hôm nay lưu trình giống ngày hôm trước, Vân Dật đạo nhân để các nàng quỳ gối trên bồ đoàn, bắt đầu hành pháp.

Ngày hôm trước quỳ hơn một canh giờ, hôm nay quỳ cũng đến lúc trời sắp tối, chừng hai canh giờ.

Sầm Thoa coi như có thể chống đỡ, Kỳ thị đã lung lay sắp đổ, hai tay chống trên mặt đất mới giữ vững thân mình.

Canh giờ đến, Vân Dật đạo nhân cho các nàng đứng lên, Sầm Thoa vội đỡ Kỳ thị ngồi xuống bồ đoàn, thân thiết nói: "Nương, người khỏe?"

Kỳ thị trán đầy mồ hôi, được Sầm Thoa lau mồ hôi, vừa nói: "không có gì, nương nghỉ một lát là tốt rồi."

Vân Dật đạo nhân bảo tiểu đạo cô dâng trà, nhân tiện nói: "Thực hiện bảy ngày, chú ý là tiến hành theo chất lượng, ngày mai canh giờ càng lâu, vị phu nhân này chống đỡ không được, cũng không cần cùng tiến vào."

Sầm Thoa cũng khuyên nhủ: "Đừng vậy, nương, nữ nhi đã biết đường lên núi, ngài không cần ủy khuất mình ngày ngày theo giúp con."

Kỳ thị lắc đầu, không chịu nghe theo, cũng đã mệt đến nói không nói nên lời.

Canh giờ không còn sớm, hai người dùng trà xong, Sầm Thoa cho nha hoàn trông ở bên ngoài cổng Kỳ thị lên kiệu, hai người cùng nhau xuống núi.

Vất vả hai ngày, Kỳ thị trở lại Thập vương phủ, sắc mặt thật không tốt. Nhà giội gặp đêm mưa gió, các nàng vừa xuống xe, người gác cổng tiến lên bẩm báo: "Thông gia phu nhân, vương phi, mới vừa rồi người Sầm phủ đến thông truyền, nói là Sầm gia công tử hôm nay cười ngửa chân kinh, ngã xuống, tình huống không tốt lắm..."

Kỳ thị có một trai một gái, nữ nhi là lòng bàn tay, nhi tử là mu bàn tay, lập tức cường đả tinh thần nói: "không tốt thế nào? đã đi tìm đại phu nhìn?"

Người gác cổng hàm hồ nói: "Tiểu nhân cũng không rõ, người đến tìm ngài, tiểu nhân nói ngài và vương phi có việc đi ra ngoài, người tới vội vội vàng vàng đã về, chỉ để lại lời nhắn, nói phu nhân nếu trở lại, lập tức về nhà xem một chút đi."

Kỳ thị cảm thấy đầu óc choáng váng, cũng không dám ở lại, lập tức lên xe ngựa.

Sầm Thoa thấy bà cước bộ bất ổn, tự đỡ lấy, "Nương, cần nữ nhi bồi ngài một đường trở về?"

Kỳ thị nhìn sắc trời đã tối, nghĩ Thập vương gia một lát còn muốn tìm nàng, nhân tiện nói: "không cần, con ở vương phủ chờ, nương về xem ca ca con thế nào, rồi lại đến nhìn con."

Sầm Thoa gật gật đầu, nhìn theo xe ngựa rồi đi.

Kỳ thị lòng như lửa đốt trở về, Sầm phủ lúc này cũng loạn thành một đoàn.

Thê tử Sầm Ngọc là Vương thị, là Kỳ thị tự mình chọn lựa, tính tình nhu nhược. Thời gian này Kỳ thị không ở trong phủ, luôn là nàng miễn cưỡng chủ trì việc bếp núc, trước mắt Sầm Ngọc xảy ra đại sự như vậy, Vương thị không có tâm phúc, trừ canh giữ ở trước giường gạt lệ thì cái gì cũng không biết.

Kỳ thị sau khi trở về, nhìn Sầm Ngọc sắc mặt trắng bệch nhắm hai mắt nằm ở trên giường, hai chân đều lấp ván gỗ, quần băng vải, lập tức nóng nảy, chất vấn Vương thị: "Người đừng khóc, A Ngọc đây là thế nào?"

Vương thị vừa khóc thút thít, vừa nói: "Thiếp thân cũng không rõ, chỉ biết là hôm nay phu quân hưu mộ, cùng vài bạn tốt ra ngoài thành ngắm cảnh, chạng vạng bị nâng về, nói là ở ngoại ô ngã ngựa, đôi chân đều bị vó ngựa dẫm đứt."

Kỳ thị gấp đến độ không được, lại hỏi: "Đại phu xem rồi nói như thế nào?"

Vương thị tiếp tục nói: "Đại phu nói phu quân gân cốt đều đứt, phải ở trên giường nghỉ ngơi mấy tháng, về sau nói không chừng còn có thể... còn có thể tàn tật."

Kỳ thị hít một ngụm khí lạnh, nhất thời hốc mắt đỏ lên.

Lúc này Sầm Thanh Sơn ở trong thư phòng xử lý xong công vụ cũng tới, thấy Kỳ thị trách cứ liên tục: "Nhà chúng ta chỉ A Ngọc một nam đinh, sau này môn hộ đều phải dựa vào hắn chống đỡ, bà không ở nhà hảo hảo nhìn hắn, chỉ biết đi chiều có nữ nhi đã gả, bà làm mẹ thế nào?"

Kỳ thị đau lòng con, vẫn tranh cãi: "Lão gia, a Thoa cũng là cốt nhục chúng ta, lại nói A Ngọc cũng đã lớn, ta nào ngờ chỉ không ở trong phủ mấy tháng, hắn sẽ xảy ra chuyện lớn như vậy đâu?"

Sầm Thanh Sơn nhú nhú mày, ở trước mặt bọn tiểu bối ần ần giận dữ nói: "Dù sao A Ngọc bị thương nặng, bà ở nhà chiều cổ hủ, chỗ nào cũng không cho đi."

Phải biết rằng triều đại này làm quan cũng chú ý đáng về, Sầm Ngọc khoa cử c không thông, vài năm nay dựa vào quan hệ Sầm Thanh Sơn mới đến một chức quan nhân tản, trong nhà giúp hắn khôi thông hơn nửa năm, mắt thấy đến lúc có thể lên chức, trước không nói sau này có phải tàn tật hay không, gần ngay trước mắt cơ hội lên chức cũng đã không còn. Sau này nếu thật sự tàn tật, ngay cả cơ hội vào triều làm quan

đều không có. Sầm Thanh Sơn chỉ cần nghĩ đến mình dốc sức nhiều năm làm việc, khả năng truyền đến đời Sầm Ngọc lại thất bại trong gang tấc, liền tức không kiềm chế được.

Kỷ thị thấy Sầm Thanh Sơn giận thật, mặc dù vẫn lo lắng nữ nhi, cũng không dám kiên trì.

Sầm Thoa ở Thập vương phủ đợi một canh giờ, Kỷ thị phái người tới đơn giản nói tình huống Sầm Ngọc, cũng nói trong lúc này bà phải ở lại phủ chăm sóc Sầm Ngọc, không có thời gian tới.

Nghe Sầm Ngọc không nguy hiểm tính mệnh, Sầm Thoa cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bảo nha hoàn thu thập một chút đồ của Kỷ thị, cho người tiện thể mang về.

Hôm sau giữa trưa dùng đồ ăn xong, Sầm Thoa một người cùng vài nha hoàn lên núi Lạc Thanh.

Vân Dật đạo nhân đã chờ nàng, thấy nàng đến một mình, Vân Dật đạo nhân không chút kinh ngạc, vẫn dẫn nàng đi đến chỗ tu hành quỳ xuống.

Sầm Thoa ngửi thấy huân hương ngọt ngào trong nội thất, nhất thời đột nhiên cảm thấy tâm tình sung sướng không ít, vốn nên trầm tĩnh hôm nay nàng không biết thế nào, đột nhiên cảm thấy có chút xao động.

Lần này Kỷ thị không đến cùng nàng, Vân Dật đạo nhân liền ngồi ở bờ đoàn bên cạnh Sầm Thoa, cảm giác được nàng dị thường, Vân Dật đạo nhân mở mắt ra kỳ quái nói: "Phu nhân cảm thấy nơi nào không khỏe?"

Sầm Thoa gò má nóng lên, nói: "Cũng không biết thế nào, tâm thần hơi có chút không yên."

Vân Dật đạo nhân bấm tay tính toán, nói: "Bản đạo có câu này, không biết có nên nói với phu nhân hay không."

Sầm Thoa nói: "Đạo trưởng cứ nói đừng ngại."

"Phu nhân vốn chỉ có một con trai, nhưng hắn là đã siêu thoát mà đi, bản đạo sợ là bất lực..."

Sầm Thoa nóng nảy vội hỏi: "Đạo trưởng thần thông quảng đại, ngài giúp ta! Ta có thể thêm dầu vừng, thêm công đức, muốn bao nhiêu ngân lượng ngài chỉ cần mở miệng!"

Vân Dật đạo nhân cười lắc đầu, "Bản đạo là người thế ngoại, muốn cái đó có tác dụng gì? Bản đạo lúc trước đã nói, cái gọi là thực hiện cũng bất quá xem nhân duyên con nối dõi trước, trong sinh mệnh đã không có, bảo bản đạo như thế nào..."

Sầm Thoa giữ chặt ống tay áo Vân Dật đạo nhân, "Đạo trưởng, ta chỉ có thể hi vọng vào ngài, cầu ngài giúp ta đi! Ta đã đến đường cùng, nếu không thể hoài đứa nhỏ, ta nửa đời sau cũng sẽ bị hủy! Có biện pháp khác, ngài chỉ cần nói, nếu có thể làm được, cái gì ta cũng nguyện ý!"

Vân Dật đạo nhân vỗ vỗ bàn tay nàng, hỏi: "thật sự cái gì cũng nguyện ý?"

Sầm Thoa liên tục gật đầu, đầy cõi lòng chờ mong nhìn bà. Cái gì càng đáng sợ hơn là không có hi vọng? Chính là có hi vọng lại tan biến. Nàng thật sự đã không chịu được đả kích như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Vân Dật đạo nhân gật đầu nói: "Được, một khi đã như vậy. Phu nhân có từng nghe chuyện xưa Hoa Tư Thị ở Lôi Trạch đâm đầu chôn người không lỗ, vì thế mang thai, sau đó sinh hạ Phục Hi?"

thần thoại thượng cổ, Sầm Thoa đương nhiên đã nghe, liền gật đầu nói: "đã nghe qua, truyền thuyết đầu chôn kia chính là lời thần thượng cổ lưu lại, đầu chôn này thâm địa tinh khí thần ngàn năm mà thành, Hoa Tư Thị mới có thể thụ thai..." nói đến đây, Sầm Thoa trong mắt lại dấy lên hi vọng, "Đạo trưởng ý tứ là, ta cũng có thể giống Hoa Tư Thị như vậy mượn dùng tinh khí thần linh mà thụ thai?"

Vân Dật đạo nhân lại gật đầu, "Bản đạo đúng là ý tứ này." Sau đó bà dùng một chút, nói: "Bất quá bản đạo pháp lực kém cỏi, không giống lời thần có thể ngưng kết địa tinh khí thần bên ngoài cơ thể như vậy. Cho nên cần giống người thường, thông qua tứ chi tiếp xúc."

Thân cận một phen? Sầm Thoa hồ nghi nhìn nàng, "Nhưng đạo trưởng không phải là nữ tử sao?"

Vân Dật đạo nhân giải thích: "Bản đạo không phải đã nói cùng phu nhân sao, đứa nhỏ này chính là địa tinh khí thần, không có quan hệ với giới tính nam nữ." nói xong lại lắc đầu nói, "Thôi thôi, phu nhân đã không tin, cho dù bản đạo đường đột, cũng là bản đạo say mê thuật pháp, gần đây vừa vận nghiên tập ra, muốn thử một phen mà thôi. Coi như bản đạo không nói gì."

Sầm Thoa vừa nghe cũng nóng nảy, vội hỏi: "Đạo trưởng, ta không phải không tin nhiệm ngài, nhưng đây là có chút... Có chút..."

Vân Dật đạo nhân thở dài một tiếng, kéo tay Sầm Thoa thủ đặt lên ngực mình. Ngực bà ta mềm nhũn, bàn tay Sầm Thoa cảm giác được, Vân Dật đạo nhân liền buông tay nâng ra, nói: "Chúng ta đều là nữ tử, chẳng lẽ phu nhân còn sợ bản đạo là tiểu nhân ham muốn sắc đẹp phu nhân mà mượn cơ hội chiếm tiện nghi?"

Sầm Thoa hổ thẹn nói: "Là ta suy nghĩ nhiều, đạo trưởng không nên trách móc. Ta tin tưởng đạo trưởng, đạo trưởng có thể vì ta thử một lần?"

Vân Dật đạo trưởng nói: "Được, vậy thỉnh phu nhân cởi quần áo, có thể nằm một chỗ cùng ta." nói xong bà đứng dậy, kéo ra một cái giường.

Trong phòng tuy chỉ có hai người, nhưng Sầm Thoa chưa bao giờ thử ở một chỗ đơn sơ như vậy, trước mặt người ngoài cởi áo tháo thắt lưng. Nhưng trong đầu nàng chấp niệm muốn trốn thoát Thập vương phủ vẫn đánh bại hổ thẹn.

Rất nhanh, Sầm Thoa thoát áo ngoài, chỉ còn lại một cái yếm cùng một cái tiết khó.

Vân Dật đạo nhân cũng cởi đạo bào, bất quá bà không mặc yếm, chỉ dùng vài vòng vải quấn ngực, hạ thân cũng không phải tiết khó mỏng nữ tử thường mặc, mà là một cái quần dài vải trắng Tùng Giang.

Hai người song song nằm cùng nhau, Sầm Thoa nhích lại gần, cách một khoảng với Vân Dật đạo nhân.

Vân Dật đạo nhân nhắm mắt, miệng nói: "Phu nhân nhắm mắt lại, giữ quyết tâm, minh tư tĩnh tưởng."

Sầm Thoa theo lời mà làm, rất nhanh nhắm mắt lại.

Cũng không biết thế nào, nàng thế nhưng không lâu đã ngủ mất, thậm chí còn có một giấc mộng hoang đường.

Trong mộng Vân Dật đạo nhân khuôn mặt không thay đổi, thân hình lại biến thành một nam tử, cùng nàng mây mưa, lửa nóng dây dưa, nàng lại cũng không biết xấu hổ, ở trong mộng điên cuồng đón ý nói đùa hân...

Chờ lúc Sầm Thoa mở mắt, trong phòng đã tối, Vân Dật đạo nhân còn nằm bên cạnh nàng như trước.

Sau đó Vân Dật đạo nhân cũng mở mắt nói: "Tốt lắm, hôm nay đã thành, phu nhân ngày mai lại đến là tốt rồi."

Nghĩ đến cảnh hương diễm hoang đường trong mơ kia, Sầm Thoa mặt ửng hồng, rũ mắt nói: "Ta cáo từ, đa tạ đạo trưởng."

đêm hôm đó, Lâm Cẩm Nghi nhận được tin tức. Nàng không khỏi cảm thán nói với Tiêu Tiềm: "Quả nhiên thiếu Kỳ thị, sự tình thuận lợi hơn."

Tiêu Tiềm cũng cười nói: "Đúng vậy, Sầm Thoa không có đầu óc, nay lại bị Thập đệ dọa hồng lá gan, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, để người tùy ý đùa nghịch."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, nói: "Vấn đề Kỳ thị về Thập vương phủ đi." Dù sao cuối cùng nàng phải đối phó là Kỳ thị, Sầm Thoa bất quá là thuận đường. Nếu chỉ có Sầm Thoa tham dự trong đó, về sau chắc chắn không thể không đắc tội Kỳ thị.

Tiêu Tiềm nói: "Ừ, ta đã thông qua quan hệ đưa một vị đại phu am hiểu nói xuong đi Sầm gia, chân Sầm Ngọc qua một hai tháng là vô sự."

"một hai tháng a" ngón tay Lâm Cẩm Nghi như có như không gõ nhẹ trên mặt bàn, "Cũng không biết Sầm Thoa có phải thai hay không."

Tiêu Tiềm cũng rất chắc chắn nói: "Sẽ có, cho dù không có, ta cũng có thể nghĩ biện pháp để nàng giống như có thai."

Tiêu Tiềm hứa son sắt, đương nhiên hẳn có biện pháp, Lâm Cẩm Nghi không nhiều nghĩ nữa.

Hai người nói xong, Tiêu Tiềm đứng lên: "Sắc mặt nàng thoát nhìn không được tốt như trước, hàng ngày nhớ uống thuốc bổ, sắc trời không còn sớm, nàng nghỉ ngơi đi."

Lời này vừa ra, Thiên Ti và Nhụy Hương bên cạnh thập phần ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt hai người đều hiện ra vẻ lo lắng. Vương gia và vương phi nay lại xa cách như vậy, sau này khó có thể hòa dịu!

Thiên Ti mở miệng nói: "Vương gia thư phòng gần hồ nước, gần đây có nhiều muỗi rất đáng ghét."

Nhụy Hương cũng nói: "Năm trước mùa hè nghe vương gia nói muỗi ở thư phòng quả thật phiền lòng, cũng không biết năm nay thế nào."

Hai người kẻ xướng người hoạ, Lâm Cẩm Nghi sao không hiểu. Lúc trước nàng biết được Tiêu Tiềm đã phát hiện bí mật của mình, quả thật là sợ hãi cũng không dám đối mặt. Nhưng mấy tháng tĩnh táo lại, tâm tình đã sớm bình phục. Kỳ thật đời trước lúc nàng vẫn là Sầm Cẩm, Tiêu Tiềm cũng không làm gì sai, đời này hắn đã biết thân phận của mình, còn tận tâm tận lực tìm cách giúp đỡ... Từ đầu đến cuối, trừ chuyện không thích nàng, Tiêu Tiềm dường như cũng chưa bao giờ làm gì quá đáng.

"Thư phòng đã có muỗi, vương gia ở lại đi." Lâm Cẩm Nghi mượn nước đẩy thuyền nói.

Tiêu Tiềm nghe vậy không khỏi vui vẻ, "thật sự?"

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, quay đầu phân phó Thiên Ti lấy thêm chăn mỏng ra.

Thiên Ti và Nhụy Hương cũng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi trải giường.

Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm hai người tự thay quần áo, rửa mặt, rồi thay đổi tẩm y lên giường ngủ. Giống trước đây, Tiêu Tiềm ngủ phía ngoài, Lâm Cẩm Nghi ngủ bên trong.

Trong phòng thả bồn băng, rất mát mẻ, hai người đều đắp chăn mỏng, nhất thời nhưng chưa buồn ngủ.

Trầm mặc một lúc lâu, Lâm Cẩm Nghi mở miệng trước: "Lại nói vẫn không hỏi vương gia, làm sao phát hiện ta không phải là Lâm Cẩm Nghi?"

Tiêu Tiềm cười nhẹ, nói: "Chúng ta vợ chồng thiếu niên, rất nhiều thói quen nhỏ của nàng chưa từng thay đổi, chỉ cần có tâm lưu ý, sẽ phát giác được. nói cũng khéo, khi đó Kinh Giao xảy ra chuyện lạ tương tự, ta tới điều tra, cũng đoán được tám chín phần."

"Kinh giao phát sinh chuyện như vậy? Người nọ hiện tại thế nào?"

"Ừ, bất quá người nọ và nàng tình huống không giống, hẳn chết rồi phục sinh lại nói không phải người triều đại này, mà là đến từ tương lai mấy trăm năm sau, cũng trước mặt mọi người nói rất nhiều lời bất lợi với triều đình, yêu ngôn hoặc chúng. Sau này hoàng huynh bảo ta lên đi xử trí."

Tiêu Tiềm động thủ xử trí, người nọ đương nhiên không còn đường sống. Nghe nói như vậy, Lâm Cẩm Nghi không khỏi choàng vàng, nếu không phải Tiêu Tiềm phát hiện bí mật của nàng, có phải hiện tại nàng cũng bị coi thành yêu nhân để xử lý hay không?

Nàng trầm mặc không nói, Tiêu Tiềm đã nhận ra, lại ra tiếng trấn an: "Nàng thì khác, nàng yên tâm, có ta ở đây, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện nữa."

Lâm Cẩm Nghi rầu rĩ "Ừ" một tiếng, nói: "không nói nữa, chúng ta ngủ đi."

Tiêu Tiềm đáp lời, nhắm mắt lại.

Kỳ thật trong lòng Lâm Cẩm Nghi còn có một nghi vấn, Tiêu Tiềm đã sớm biết bí mật, vì sao đời này vẫn cưới nàng? Chẳng lẽ thật sự là ý tứ của Phong Khánh đế, cho nên hắn không thể cãi lại?

Trước mắt thù lớn chưa trả, không phải lúc nghĩ chuyện này, nàng cũng ấn xuống nghi vấn trong lòng.

thượng tuần tháng tám, Thập vương phủ truyền ra tin vui, Thập vương phi Sầm Thoa sinh non nửa năm, rốt cục lại mang thai.

Đồng thời, thanh danh Vân Dật đạo nhân ở kinh thành lan truyền rộng, dân chúng đều truyền Vân Dật đạo nhân pháp thuật siêu nhiên, ngay cả Thập vương phi sanh non không lâu cũng lại hoài thai.

Thập vương gia thập phần coi trọng đứa nhỏ này, để Sầm Thoa ở vương phủ an tâm dưỡng thai, lúc này chân Sầm Ngọc cũng tốt lên, Thập vương gia đón Kỳ thị đến vương phủ, để bà chăm sóc Sầm Thoa.

Sầm Thoa cũng cao hứng, chỉ ngóng trông mười tháng mang thai mau qua, nàng có thể lập tức thoát thân.

Kỳ thị thậm chí đã bắt đầu tìm nơi đi cho Sầm Thoa sau này, Sầm phủ không trở về được, tuy rằng tức phụ Sầm Ngọc bị bà kìm kẹp gắt gao, không dám có ý kiến gì, nhưng Sầm Thanh Sơn hiển nhiên không dung nữ nhi đã lập gia đình lại cùng cách về nhà. Nhà mẹ đẻ Kỳ thị ở vùng Giang Chiết, bà liền chuẩn bị để nữ nhi về nhà mẹ đẻ mình ở trước một năm rưỡi, sau đó chờ chuyện qua đi, bà lại khuyên giải Sầm Thanh Sơn, có thể đón nữ nhi trở lại.

Ai ngờ bà đã an bày xong, Sầm Thoa lại không đồng ý, nàng nói: "Nương cần gì phiền toái như vậy, trước mắt ở nhà ngoại tổ, mợ là đương gia, tuy rằng mợ đáp ứng ngài, nhưng nữ nhi phải ở lại một thời gian dài, ăn nhờ ở đậu, đến lúc đó còn không biết phải chịu tức giận gì. Còn không bằng vào Vị Nguyệt am ngoài thành, cách kinh thành cũng gần, đến lúc đó nương và ca ca thăm ta cũng thuận tiện."

Sầm Thoa lo lắng không phải không có lý, Kỳ thị cũng lo lắng huynh trưởng và tẩu tử sẽ bạc đãi nữ nhi, nhưng bà vẫn lo lắng nói: "Vị Nguyệt am kham khổ, con có thể chịu được như vậy sao?" Sầm Thoa cũng được nuông chiều từ bé lớn lên, thực đưa tới am ni cô kia đến thịt cũng không được ăn, sao Kỳ thị có thể yên tâm.

Sầm Thoa tựa hồ nhớ tới cái gì, cắn môi cười cười, "Nữ nhi nguyện ý đi, không sợ kham khổ."

Kỳ thị xưa nay miễn cảm đa nghi, Sầm Thoa mang thai mỗi ngày vẫn đi Vị nguyệt am, lúc đó bà còn kỳ quái không phải chỉ làm phép bảy ngày sao, nhưng nữ nhi lại ngày ngày đều đi. Khi đó bà chiếu cố Sầm Ngọc không thể phân thân, chỉ cho người đến hỏi vài câu, Sầm Thoa nói mình và Vân Dật đạo nhân hữu duyên, Vân Dật đạo nhân nguyện ý để nàng vào thêm, cũng hồ lộng cho qua. Lúc này nhìn thấy nữ nhi lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhi thẹn thùng, Kỳ thị lập tức tỉnh táo, cho lui nha hoàn, trầm mặt hỏi Sầm Thoa: "A Thoa, con thành thật nói cho nương, thời gian này đến cùng phát sinh chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Sầm Thoa cười cười, nói: "Nương, không có phát sinh chuyện gì, ngài đừng suy nghĩ nhiều."

Kỳ thị hồ nghi nhìn nàng, "A Thoa, con đừng gạt nương."

Sầm Thoa lắc lắc tay Kỳ thị, "Nương, nữ nhi có tính tình gì ngài không biết sao? Nữ nhi đã bao giờ cố ý giấu diếm ngài việc gì?"

Lời này là thật, Sầm Thoa được Kỳ thị nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, giữa hai mẹ con xưa nay không có bí mật, Sầm Thoa cũng không phải người giấu chuyện gì.

Kỳ thị nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vô sự là tốt rồi." Có lẽ là vì mấy ngày này liên tiếp phát sinh nhiều chuyện, bà mới đa tâm thôi.

Cái thai của Sầm Thoa càng ngày càng tốt, Thập vương gia bởi vì nghĩ đến sắp khôi phục phong hào, tâm tình cũng cực tốt.

Hôm nay hắn ở bên ngoài uống nhiều, sau khi trở về liền đi thẳng đến chính viện, nhảy lên người Sầm Thoa.

Sầm Thoa sợ hãi, không dám phản kháng hắn, lại lo lắng an nguy của đứa nhỏ.

Lúc đang tiến hành đến bước cuối cùng, Thập vương gia bỗng nhiên tỉnh táo lại, từ trên người nàng đi xuống.

Sầm Thoa lòng còn sợ hãi nhìn hắn lao đảo rồi đi, ngày thứ hai liền đưa ra ý tưởng đổi nơi yên tĩnh dưỡng thai.

Thập vương gia cũng biết mình rượu hồ đồ dọa đến nàng, tuy rằng tâm tình Sầm Thoa cho tới bây giờ không ở trong phạm vi hắn lo lắng, nhưng hiện tại nàng có thai, không thể không cố kỵ. Cho nên Thập vương gia thấy nàng kiên trì, liền đồng ý. Vốn nghĩ rằng, Sầm Thoa sẽ theo Kỳ thị về Sầm phủ dưỡng thai, nhưng Sầm Thoa lại muốn đi Vị Nguyệt am tĩnh dưỡng.

Vị Nguyệt am kham khổ, không nói Thập vương gia không đành lòng con hắn ở chỗ như vậy, chính Kỳ thị cũng không đồng ý.

Nhưng không biết Sầm Thoa bị làm sao, gắt gao cắn răng không chịu nhả ra.

Nàng hoài thai, có ai thật sự muốn chọc nàng mất hứng đâu, Thập vương gia lại nghĩ, nếu không có đạo cô trong Vị Nguyệt am kia, sợ là mình cũng sẽ không có con nhanh như vậy, Sầm Thoa nguyện ý đi thì đi thôi. nói không chừng đạo cô kia lại làm phép gì, nữ tử của hắn còn có thể lớn nhanh hóm, sớm sinh ra.

sau khi Thập vương gia đồng ý, Kỳ thị không có quyền phản đối, đành phải cùng Sầm Thoa lên núi Lạc Thanh.

trên Núi Lạc Thanh, Vân Dật đạo nhân thanh danh lan xa, dân chúng lui tới muốn nhờ càng nhiều. Thậm chí không ít gia quyến quan viên đều mộ danh mà đến.

Nhưng Vân Dật đạo nhân vẫn làm theo ý mình như trước, nói mình ở kinh thành duyên pháp đã hết, nói không gặp chính là không gặp, cho dù người là thiên vương lão tử cũng vô dụng.

Tất cả mọi người biết lúc trước cả Trần Nam vương phi cũng không có mặt mũi, Trần Nam vương phi không thể được lòng, giấu lại thân phận

nhà mình sao vượt được cửa Trấn Nam vương phủ, nên không dám làm cản ở trước mặt Vân Dật đạo nhân.

Lúc này Sầm Thoa vào Vị Nguyệt am, còn thường xuyên làm bạn bên Vân Dật đạo nhân, bỗng chốc hấp dẫn mọi người chú ý. Trong kinh đều truyền, Thập vương phi này cũng không biết có vận cứt chó gì, được Vân Dật đạo nhân thi pháp không nói, nay lại được Vân Dật đạo nhân coi trọng, muốn thu nàng tọa hạ cùng đi theo tu hành.

Nhưng mấy tháng sau, trong kinh thành bỗng nhiên nổi lên lời đồn đãi bốn phía, nói Vân Dật đạo nhân đạo pháp siêu nhiên, đã sớm siêu thoát thân thể bên ngoài, bất nam bất nữ, Thập vương phi Sầm Thoa cùng bà ta chính là đoàn tụ.

Dân chúng xưa nay yêu nhất bàn tán quái lực loạn thần và gièm pha quý nhân, này một lời nói gom cả hai người, rất nhanh đồn đãi lan nhanh truyền xa, ồn ào huyền ảo.

Thập vương gia vì tin vui lúc trước mừng đến u mê, mỗi ngày chỉ đề ý cùng đám bạn nhậu sống mơ mơ màng màng, chờ hán phản ứng lại, lời đồn đãi này đã truyền vào trong cung.

Sự tình liên quan đến hoàng gia, Phong Khánh đế đương nhiên không thể ngồi yên không quản, cho người đi thăm dò một phen rồi truyền Thập vương gia vào cung.

Thập vương gia kinh sợ vào cung, mới phát hiện trong ngự thư phòng không chỉ có một mình Phong Khánh đế, còn có Bình Dương trưởng công chúa, Tiêu Tiềm, Vinh vương gia, đám người liên can trong hoàng thất.

Hắn tiến lên hành lễ, Phong Khánh đế cho hắn đứng lên, không đợi hắn mở miệng, Phong Khánh đế chất vấn thẳng: "Tiểu thập, bên ngoài đồn đãi là chuyện gì xảy ra? Người giải thích cho bản vương!"

Phong Khánh đế sắc mặt thật không tốt, lúc hắn nói chuyện cũng không hòa khí như xưa.

Thập vương gia nuốt mồm hôi trán nói: "Hoàng huynh, dân chúng bên ngoài nhân đến vô sự mới thích xuyên tạc, ngài không nên vì một ít nhân ngôn toái ngữ mà tức giận."

Phong Khánh đế hừ lạnh một tiếng, nói: "Nhân ngôn toái ngữ? Trẫm đã cho người đi dò xét, đồn đãi này sớm từ miệng một thể tử phú thương trong kinh truyền ra, nàng vào Vị Nguyệt am, gặp vương phi của người và đạo nhân kia cùng ăn cùng ở, cứ chỉ vô cùng thân thiết, người khác cũng nói vậy, không chỉ một người nhìn thấy cảnh này, cho nên đồn đãi mới có thể càng truyền càng rộng..."

Thập vương gia nói: "không, không thể nào, Vân Dật đạo nhân kia cũng là nữ tử, các nàng hai nữ tử vô cùng thân thiết cũng bình thường..."

Phong Khánh đế lạnh lùng nhìn hắn không nói, Thập vương gia liền đem lời chưa kịp nói nuốt vào trong bụng.

Người ở đây đều xuất thân từ cung đình, trong cung chuyện bản thủ gì không có, đừng nói hai nữ tử, ngay hai thái giám ở cùng nhau... cũng đều là nhìn nhau quen mắt.

Trầm mặc một lúc, Phong Khánh đế nói: "Vương phi của người không thể ở am ni cô, người nhanh chóng phái người đón nàng về, về phần đạo cô kia..." Phong Khánh đế trầm ngâm một lát, nhất thời không biết xử trí thế nào. Đạo cô này cũng không phạm tội gì, trước mắt lại là đối tượng dân chúng kinh thành ủng hộ, thật sự là không dễ xử trí.

"Như vậy đi, hoàng huynh", Tiêu Tiềm nói, "Bên ngoài dân chúng có đồn đãi như vậy thật sự là bởi vì Vân Dật đạo nhân kia quá mức bí hiểm, không chịu gặp người ngoài, dân chúng cũng vì tò mò, mới có thể truyền rộng những lời này. không bằng truyền triệu Vân Dật đạo nhân tiến cung, hoàng huynh tự mình gặp, vẫn nói tai nghe là giả, mắt thấy là thật, nếu Vân Dật đạo nhân đúng như lời đồn đãi, hoàng huynh liền trị tội. Nếu không phải vậy, hoàng huynh an bày đạo trường lập đàn tràng, để dân chúng nhìn thấy đạo trường, xóa bỏ hiểu lầm, bọn họ cũng sẽ không giữ chặt chuyện này không buông."

Phong Khánh đế gật đầu, nếu đạo cô này tác phong chính phái, đến lúc đó hắn sẽ để lại trong cung mấy ngày, tôn sùng là thượng khách hoàng thất, tổ chức đàn tràng, lời đồn bên ngoài đương nhiên không công mà phá.

Vì thế Sầm Thoa cũng không cần Thập vương gia đi đón, Phong Khánh đế cho người đưa các nàng cùng tiến cung.

Kỷ thị về nhà hỏi thăm Sầm Ngọc, Sầm Thoa và Vân Dật đạo nhân ở núi Lạc Thanh thấy nhiều thị vệ đeo đao như vậy, nhất thời không biết phát sinh chuyện gì.

Mãi đến lúc vào hoàng cung, gặp Phong Khánh đế và người liên can trong hoàng thất, Sầm Thoa vẫn không hiểu, kéo Thập vương gia hỏi: "Vương gia, có chuyện gì?"

Thập vương gia không kiên nhẫn nhìn nàng một cái, nhỏ giọng nói: "Còn không phải bởi vì người!"

Sầm Thoa rất vô tội, "Thiếp thân luôn ở Vị Nguyệt am dưỡng thai, chưa từng chộc chuyện phiến toái gì?"

Trước mặt Phong Khánh đế cũng không để hai người bọn họ nói thêm gì nữa, Phong Khánh đế ho nhẹ một tiếng, hai người liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vân Dật đạo nhân luôn luôn chấp tay đứng một bên, so với Sầm Thoa và Thập vương gia khấn trương, bà ta ngược lại giống như người ngoài cuộc.

Phong Khánh đế yên lặng quan sát một lát, thấy bà tuy một thân đạo bào, chưa quần búi tóc, nhưng vóc người khung xương rõ ràng chính là nữ nhi. Nhìn lại khuôn mặt cũng thanh tú, khí độ siêu nhiên, trước mắt bao người không hiển lộ vẻ e ngại, quả thật không giống người có quý trong lòng.

Phong Khánh đế không khỏi cười, nghĩ đến cũng là đám người rảnh rồi, nhàn đến vô sự cầu lời đồn.

Đúng lúc này, thống lĩnh Tổng Mãng ngự tiền đeo đao vội vàng đến, hành lễ xong đến bên tai Phong Khánh đế bẩm báo một ít lời.

Phong Khánh đế biến sắc, vỗ bàn cả giận nói: "Tặc tử kia ở đâu?!"

Tổng Mãng nói: "Đã bị thần bắt, đã trói lại, đưa vào trong cung."

"Đem người vào!"

Tổng Mãng ứng một tiếng, đi thẳng, sau một lúc lâu hấn áp tải một nam tử bị trói gô vào trong điện.

Mọi người thấy tướng mạo nam tử kia, không khỏi đều kinh hô một tiếng.

Sầm Thoa không rõ chân tướng nhìn sang, ngay sau đó hô hấp của nàng như ngừng lại —— chỉ thấy nam tử quần áo hỗn độn, búi tóc tán loạn, nhưng khuôn mặt so với Vân Dật đạo nhân giống nhau như đúc!

Nguyên lai Phong Khánh đế cho người đưa Sầm Thoa và Vân Dật đạo nhân tiến cung, đồng thời cũng cho Tổng Mãng đi Vị Nguyệt am âm thầm điều tra trong am ni cô tìm căn cứ chính xác. Tổng Mãng biết sự tình liên quan đến hoàng gia, là chuyện lớn, thập phần cẩn thận tập hợp người trong am ni cô thẩm vấn, sau đó bắt được nam tử này xen lẫn trong một đồng ni cô!

Phong Khánh đế vỗ bàn nói: "Thập vương phi, ngươi nói cho trẫm, cùng ăn cùng ở, cùng giường cùng ngủ với ngươi đến cùng là đạo cô hay nam nhân này!"

Sầm Thoa nom nóp lo sợ quỳ xuống, nàng dù ngốc, cũng biết Vân Dật đạo nhân cất giấu một nam nhân giống nhau như đúc là có chuyện, nhưng lúc này nàng đương nhiên không thể nhận, chỉ khóc gọi: "Thánh thượng minh giám, thiếp thân ngưỡng mộ phật hiệu của Vân Dật đạo nhân, cùng với thiếp thân đương nhiên là Vân Dật đạo nhân. Về phần nam tử này, thiếp thân thật sự chưa bao giờ gặp!"

Phong Khánh đế lại nhìn về phía Vân Dật đạo nhân, Vân Dật đạo nhân đã không còn thông dong vừa rồi, thân mình đã run rẩy.

Phong Khánh đế nhìn Tổng Mãng một cái, Tổng Mãng đá vào chân Vân Dật đạo nhân, để bà ta quỳ xuống.

"Ngươi nói thực ra, nếu có một chữ lừa gạt, trẫm chu di tam tộc ngươi!"

Vân Dật đạo nhân chịu không nổi, vừa dập đầu vừa nói: "Thánh thượng tha mạng, thánh thượng tha mạng, thảo dân cũng không phải cao nhân đắc đạo, chỉ trông vào một ít kỹ xảo duy trì sinh kế mà thôi."

Phong Khánh đế nói: "Vậy ngươi làm thế nào để phụ nhân khó mang thai có thể có thai?"

Vân Dật đạo nhân nói: "Thảo dân và huynh trưởng là song sinh, bộ dạng giống nhau như đúc, mỗi lần đều là thảo dân lấy thân phận đạo cô xuất hiện, tranh thủ tín nhiệm, sau đó chờ các nàng thả lỏng cảnh giác, liền kê đơn họ, cho huynh trưởng và các nàng làm chuyện phòng the, một vài lần các nàng đương nhiên có thai..."

Trong [tam ngôn nhị phách] từng có một chuyện xưa 'Miếu cầu con', nói là có một tòa miếu thờ nổi tiếng, cầu con rất linh nghiệm. Cuối cùng mới bị phát giác, nói là hòa thượng bên trong đều là hòa thượng giả, phụ nhân đi cầu tử sẽ bị mê gian, các phụ nhân này không dám lộ ra, có thai liền nói là Phật Tổ ban thưởng cho đứa nhỏ.

Nhưng ai cũng thật không ngờ, chuyện như vậy sẽ phát sinh ở triều đại này. Phong Khánh đế giận không thể át, hung hăng nhìn chằm chằm Vân Dật đạo nhân nói: "Đứa nhỏ của Thập vương phi đến như thế nào?"

Vân Dật đạo nhân sợ tới mức run rẩy, "Đương nhiên, đương nhiên cũng như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

"Ngươi nói vậy!" Sầm Thoa hét chói tai bỏ nhào vào người Vân Dật đạo nhân, "Ta chưa bao giờ gặp huynh đệ song sinh của ngươi, ngươi vì sao phải hại ta?!"

Vân Dật đạo nhân bị nàng bị đâm vào lão đảo một cái. Phong Khánh đế không vui trừng mắt nhìn Thập vương gia, Thập vương gia túm Sầm Thoa trở về. Thập vương gia cũng tức không nhẹ, nếu không phải trước mắt là Phong Khánh đế, xem hấn thu thập tiện nhân tư thông gian phu này thế nào!

Vân Dật đạo nhân liên tục đập đầu với Phong Khánh đế nói: "Thánh thượng minh giám, tiểu nhân không dám giấu diếm, là Thập vương phi nói Thập vương gia không thể sinh dục, hi vọng đạo pháp của thảo dân có thể hỗ trợ, cho nên thảo dân mới thừa cơ."

Phong Khánh đế nhú mày không nói, Thập vương gia khó có thể dựng dục con nối dòng là bí mật trong cung. Vân Dật đạo nhân chân trắng đương nhiên không có khả năng biết. Duy nhất có khả năng là Thập vương phi Sầm Thoa ở vương phủ lâu, đã nhận ra cái gì, nói cho người ngoài. Chuyện này đến cùng là thái hậu động thủ, nếu bị truyền ra, sợ là rất khó giải thích. Dù là Phong Khánh đế, nhất thời cũng mặt ử mày chau.

Thập vương gia nghiêng răng nghiêng lợi tát Sầm Thoa một cái, "Ngươi tiện phụ này! Cư nhiên ở bên ngoài bố trí bốn vương như vậy!" không thể sinh dục, quả thực là vũ nhục lớn nhất đối với một nam nhân.

Nếu mới vừa rồi Sầm Thoa vẫn là không thể tin được, vì thoát tội mà làm bộ như vô tội, lúc này nàng chân chính vô tội, nàng bị Thập vương gia tát một cái ngã xuống đất, kinh hoàng vô thố nói: "Vương gia, thiếp thân không có, thiếp thân thật sự không có a!"

Vân Dật đạo nhân nói có, Sầm Thoa nói không có, lại không có chứng cứ thực tế nói Sầm Thoa cùng với nam tử kia, mà không phải Vân Dật đạo nhân, định tội là không dễ, nhưng huyết mạch trong bụng nàng có nghi vấn, tất nhiên cũng không lưu lại được. Nhưng Sầm Thoa xuất thân từ Sầm gia, thân tử Sầm Thanh Sơn này Phong Khánh đế vẫn rất coi trọng, nếu không có chứng cứ liên gán tội cho khuê nữ hấn, Sầm Thanh Sơn giữ thể diện như vậy, phỏng chừng không còn có thể nào một hồi. Đến lúc đó hấn theo thói thanh lưu đương đương tìm chứng cứ chứng minh trong sạch, sẽ không dễ xong việc.

Phong Khánh đế nhất thời khó làm, Tiêu Tiềm lúc này mở miệng nói: "Đạo cô này, luôn miệng nói là Thập vương phi cấu kết cùng huynh đệ ngươi, nhưng theo bốn vương biết, Thập vương phi lên núi dưỡng thai rồi, đều có Sầm phu nhân làm bạn bên cạnh, Sầm phu nhân cũng tùy ý các ngươi đánh vào sao?"

Vân Dật đạo nhân gục đầu xuống nói: "Sầm phu nhân về sau mới biết được nội tình trong đó, bất quá lúc đó Thập vương phi đã hoài thai, Sầm phu nhân biết cũng đã chậm, bà nói chỉ cần thảo dân giữ bí mật, Thập vương phi thuận lợi sinh ra lân nhi, sẽ cho thảo dân số tiền lớn, để thảo dân và huynh đệ hai người xa chạy cao bay."

Tiêu Tiềm kinh ngạc nói: "Sầm phu nhân chính là ngự sử phu nhân đương triều, phẩm hạnh bà ấy ngươi nói như vậy được sao?"

Vân Dật đạo nhân liên tục đập đầu, "Thảo dân biết mình đã không có đường sống, đâu dám nói dối, chẳng qua hi vọng thánh thượng xem xét thảo dân thẳng thắn nhận tội, có thể theo khoan tay buông tha tộc nhân của thảo dân."

"Tốt lắm!" Phong Khánh đế ra lệnh một tiếng, nói: "Người tới, đưa đạo nhân này và huynh đệ bà ta, còn cả Thập vương phi và mẫu thân nàng, tất cả bắt vào đại lao, chờ thẩm điều tra rõ rồi lại định đoạt!"

Vân Dật đạo nhân nói ở Dương Châu cũng dùng phương pháp như vậy, Phong Khánh đế đương nhiên muốn tìm người đi Dương Châu điều tra, mới tin tưởng lời hấn.

Tổng Mãng ra lệnh một tiếng, đem Vân Dật đạo nhân cùng huynh đệ song sinh áp lên, sau đó đi lên phía trước nói với Sầm Thoa vẫn đang ngã ngời ở đó: "Thập vương phi, thánh thượng đã hạ khẩu dụ, ngài nên tự mình đi thôi." Tuy rằng người sáng suốt đều biết vương phi này sợ là không còn đường sống, nhưng trước mắt nàng vẫn là vương phi, lại bụng lớn, Tổng Mãng cũng không quá mức mạo phạm.

Sầm Thoa đã bị dọa choáng, nàng thật sự không rõ sự tình sao có thể đến bước này. Nàng biện giải mọi cách, nhưng người ở đây không một ai chịu tin tưởng. Lúc này nàng còn muốn há mồm nói cái gì đó chợt nghe Bình Dương trưởng công chúa lạnh lùng nói: "Sầm Thoa, bọn thị vệ có tâm cho ngươi thể diện, ngươi không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nếu ngươi không chịu đi, bản cung cho tỳ nữ bịt miệng bắt ngươi vào thiên lao."

Sầm Thoa mới ngậm miệng, thành thành thật thật theo Tổng Mãng đi ra. Trong lòng nàng còn đang an ủi mình, không có việc gì, nàng rõ ràng không làm gì, Vân Dật đạo nhân lại không có chứng cứ, nàng sợ cái gì đâu? Đúng, nàng chưa làm gì, nàng chính là bị một con ác mộng hoang đường, không chân thật... Nàng còn có nương, nương nàng nhất định có thể nghĩ được biện pháp.

Sầm Thoa và người liên can bị áp đi, trong điện bỗng chốc lâm vào tĩnh mịch.

thật lâu sau, Phong Khánh để mới thờ dài một tiếng, "Tiểu thập a tiểu Thập, người muốn trăm nói người cái gì cho tốt."

trên mặt Thập vương gia không còn ánh sáng, xấu hổ vô cùng nói: "Là tiểu Thập không để ý dạy dỗ vương phi, khiến nàng làm ra gièm pha bực này, khiến hoàng gia chúng ta hổ thẹn."

Phong Khánh để thờ dài một tiếng, đến cùng vẫn không nhẫn tâm trách móc nặng nề. Dù sao nếu không phải thái hậu hạ độc Thập vương gia, Sầm Thoa cũng sẽ không biết tin tức này, sau đó còn có ý niệm mượn giống sinh con.

Tuy án chưa phán xuống, nhưng người ở đây đều đã chấp nhận "Chân tướng" như lời Vân Dật đạo nhân. Về sau xem Phong Khánh để xử trí các nàng và người liên can thế nào, vẫn hồi mặt mũi hoàng gia.

"Trước hết như vậy đi, các người trở về. Đãi trăm điều tra rõ lại định đoạt."

Mọi người đáp ứng một tiếng, đều lui ra ngoài.

Thập vương gia ủ rũ đi cuối cùng, xem thế này đừng nói có Tiêu Tiềm hỗ trợ, dù Đại La Kim Tiên đều không có khả năng giúp hắn khôi phục phong hào. một vương gia dung túng vương phi tư thông gian phu còn có thai, ở trong tôn thất một chút thể diện đều không còn, sau này cả đời đều khôngngẩng đầu lên được.

Tiêu Tiềm ra khỏi hoàng cung liền đi thẳng đến Trấn Nam vương phủ, đến tầng Hương Uyển đem chân tướng sự tình nói cho Lâm Cẩm Nghi.

sự việc này coi như luôn tiến hành thuận lợi, Lâm Cẩm Nghi cũng không ngoài ý muốn, chỉ cười nói: "Trừ tính mấy tháng, hôm nay cuối cùng thu lượm, cũng không uổng chúng ta bận lâu như vậy." Vừa nói, vừa tiếp chén trà nha hoàn trình lên đặt tới trước mặt Tiêu Tiềm.

Tiêu Tiềm liên tục không ngừng lại, lúc này uống hai ngụm trà mới hòa hoãn nói, "Còn lại, sẽ chờ hoàng huynh đi thăm dò, chúng ta chỉ để ý chờ xem kết quả là được."

Lâm Cẩm Nghi nghĩ nghĩ, hỏi: "Vương gia có biện pháp để ta và Kỳ thị, Sầm Thoa gặp mặt một lần?"

Tiêu Tiềm nói: "Nay họ đã bị nhốt vào thiên lao, thiên lao thủ vệ sâm nghiêm, bất quá biện pháp cũng không phải không có. Nhưng ban ngày là khôngcó khả năng, nếu nàng muốn gặp, ta có thể an bày cho nàng nửa đêm đi vào một lần."

Thời gian cũng không quan trọng, Lâm Cẩm Nghi đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Vì thế hôm đó vào đêm, Lâm Cẩm Nghi mặc thân nam trang, trùm áo choàng, theo Tiêu Tiềm đi thiên lao.

giám giữ trong thiên lao đều là tội phạm quan trọng, giống như Tiêu Tiềm nói, bên trong đồng thủ vệ, canh gác sâm nghiêm.

Lâm Cẩm Nghi mới vừa vào thiên lao, đã ngửi thấy dày đặc mùi mốc cùng mùi thối trên thân thể người.

ngực tốt dẫn đường sát ngôn quan sắc nói: "Quý nhân thứ lỗi, chúng ta bên trong này không thấy mặt trời, mùi khó tránh khỏi khó ngửi."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, dùng khăn bịt kín mũi.

Ngực tốt dẫn theo bọn họ đến một gian tối bên trong, bên trong mùi dễ ngửi hơn bên ngoài không ít, cũng tương đối sạch sẽ. Nhưng chỉ là tương đối thôi, bên trong trần thấp, bàn mục ghế đồ, không có giường, chỉ có cỏ trải làm giường. Sầm Thoa và Kỳ thị trước mắt đang ngồi trên cỏ, cùng nhau nói cái gì, vẫn chưa chú ý có người tới.

Ngực tốt mở khóa, kéo cửa sắt, Sầm Thoa và Kỳ thị lúc này mới quay mặt nhìn ra cửa, thấy người đến là Lâm Cẩm Nghi, trên mặt hai người đều hiệnra vẻ phẫn hận.

Tiêu Tiềm đứng lại, nói: "Ta ở ngoài cửa chờ nàng, nàng cẩn thận chút, có việc thì kêu một tiếng."

Lâm Cẩm Nghi lên tiếng, nhấc chân đi vào bên trong.

Sầm Thoa và Kỳ thị cũng đứng lên, hai người vẫn chưa thay tù phục, mặc xiêm y cầu mình, vì hôm nay ban ngày mới bị bắt vào, cũng không làm quá chật vật. Nhưng đến cùng gặp đại sự, sắc mặt hai người đều không thể đẹp mắt, hơn nữa Sầm Thoa bụng lớn, ở nơi như vậy đương nhiên không dễ chịu, mặt trắng bệch có chút dọa người.

"Lâm Cẩm Nghi! Người còn có mặt mũi tới!" Sầm Thoa từng chữ gọi tên nàng, hận không thể ăn nàng vào trong bụng. Buổi chiều Kỳ thị bị bắt vào, mẹ con hai người một phen gom lại, Kỳ thị đoán là có người cô ý hạ thủ, mà hiềm nghi lớn nhất, đương nhiên chính là Lâm Cẩm Nghi ngay từ

đầu "vô tình" tiết lộ tin tức Vân Dật đạo nhân cho họ.

Lâm Cẩm Nghi cũng không sợ, thản nhiên cười nói: "Thập vương phi nói gì đâu, ta bắt quá nhớ giao tình chúng ta ngày xưa, qua thăm thôi. Sao lại không có mặt mũi tới?"

Sầm Thoa tức giận bộ ngực kịch liệt phập phồng, nếu không phải Kỷ thị kéo, dĩ nhiên muốn tiến lên cào xé nàng.

Kỷ thị kéo Sầm Thoa lại, sau đó bình tĩnh mở miệng nói: "Trần Nam vương phi, mẹ con chúng ta và người thường ngày bắt quá có chút chuyện vặt, người đáng giá hao tổn khổ tâm hại chúng ta như vậy sao?"

"Chuyện vặt?" Lâm Cẩm Nghi không khỏi bật cười lắc đầu nói, "Trong tháng giêng đi bách bệnh, Sầm phu nhân ở thọ yến Sầm đại nhân hãm hại ta, hóa ra ở trong mắt Sầm phu nhân đều là 'chuyện vặt'."

Kỷ thị mặt không đổi sắc nói: "Chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, lúc trước quả thật ta thiết kế người, nhưng người cũng không trúng chiêu, ngược lại A Thoa vào Thập vương phủ, ăn không ít đau khổ... Kết quả là người cũng không sao rồi?"

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, "Sầm phu nhân nói có đạo lý." Dừng một chút, nàng lại tiếp tục nói: "Sầm phu nhân không hãm hại được Lâm Cẩm Nghi ta, nhưng Sầm Cẩm thì sao? Sầm phu nhân còn nhớ rõ cái tên này sao?"

Kỷ thị biến sắc, "Nữ nhi Sầm Cẩm của ta gả vào Trần Nam vương phủ sau đó bị bệnh lạ qua đời, có quan hệ gì với ta đâu?"

Lâm Cẩm Nghi nhìn về phía Sầm Thoa, "A? Nhưng lệnh ái không nói thế, nàng nói biểu tỷ đáng thương của ta bị người hạ cổ từ nhỏ, cho nên mới thống khổ lia đời."

Đó là lúc ở bãi săn, Sầm Thoa vì hãm hại Lâm Cẩm Nghi mới nói cho nàng. Sầm Thoa sau này cũng không có dám nói việc này cho Kỷ thị. Lúc này Sầm Thoa "Ta, ta..." nửa ngày, cũng không thể biện bạch một câu.

Loại sự tình này nữ nhi thế nhưng nói cho người ngoài! Kỷ thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Sầm Thoa một cái, sau đó vẫn bình tĩnh nói: "A Thoa bắt quá nói đôi lời chọc giận người thôi, cũng không thể tưởng thật."

Cũng khó trách Tiêu Tiềm nhiều năm luôn không thể bắt được nhược điểm của Kỷ thị, bây giờ đã rơi vào kết cục như vậy, Kỷ thị còn có thể bảo trì bình tĩnh như thế, không nói cái khác, tố chất tâm lý đã vượt xa người khác.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Đối mặt Kỷ thị mạnh miệng như thế, Lâm Cẩm Nghi không ngoài ý muốn, nàng cười lắc đầu, nói: "Được, một khi đã như vậy, chúng ta không nói nữa."

nói đến cũng là nàng quá mềm lòng, nghĩ lúc mình còn nhỏ, Kỷ thị cũng thường xuyên ôm nàng đùa, nàng sinh bệnh, Kỷ thị cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố... Dù Kỷ thị cũng không thật tình, nhưng quả thật là cuối cùng có ân dưỡng dục. Nàng vốn định nếu Kỷ thị có thể thành tâm hối cải, dù biểu hiện ra một tia hối hận, nàng có lẽ sẽ cho bà ta không chết khó khăn như vậy.

Nhưng trước mặt Kỷ thị bình tĩnh, nói đến Sầm Cẩm, giống như đang nói một người râu ria. Lâm Cẩm Nghi đáy lòng một tia nhân từ cuối cùng cũng đã triệt bị xóa đi.

nói xong, Lâm Cẩm Nghi trực tiếp xoay người đi ra ngoài, "Chúng ta sẽ chờ xem kết quả đi."

Sầm Thoa hét lớn: "Ta chưa làm gì, người đừng mơ tưởng oan uổng ta! Là người nói với ta câu tặc Vân Dật đạo nhân kia, đến lúc đó ta sẽ cung khai chi tiết, Lâm Cẩm Nghi người chờ đi, người cũng không có gì ngon để ăn!"

Lâm Cẩm Nghi cười cười từ chối cho ý kiến, lười tranh cãi với kẻ ngu xuẩn.

Ra khỏi nhà ngục, ngục tốt khóa cửa lại, cung tiễn Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm ra khỏi thiên lao.

trên đường về, Lâm Cẩm Nghi luôn luôn trầm mặc không nói, Tiêu Tiềm ngồi xe ngựa cùng nàng, thấy nàng bỗng nhiên như vậy liền ra tiếng thân thiết hỏi: "Sao không nói chuyện? không thoải mái sao?"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, than nhẹ một tiếng nói: "Ta cảm thấy từ trước mình thật sự quá ngốc, một mảnh thật tình coi Kỳ thị là mẹ ruột. Mới vừa rồi, thấy bà ta rơi vào kết cục như vậy, nghĩ đến lúc còn nhỏ bà đối đãi tốt với ta, lại có chút không đành lòng..."

Tiêu Tiềm đặt tay lên bàn tay nàng, ôn thanh nói: "Nàng không phải người vững tâm. Bất quá không sao, nàng không đành lòng, không bỏ xuống được, để ta ra tay cũng giống nhau."

Lâm Cẩm Nghi cười cười với hắn, ý cười lại chưa vào đáy mắt, "VẬY ĐA TẠ NGƯỜI."

Tiêu Tiềm lắc đầu, "Chúng ta là vợ chồng không cần khách khí như vậy."

Lâm Cẩm Nghi quay đầu đi, xuyên qua cửa kính xe nhìn cảnh bên ngoài, giờ khắc này nàng suy nghĩ, trước mắt Tiêu Tiềm giúp nàng đối phó Kỳ thị, có lẽ là cảm thấy thẹn với đời trước của mình. Vậy về sau thế nào? Về sau thu thập xong Kỳ thị, hai người có phải lại giống như trước xa lạ tiếp hay không?

Giống như Sầm Thoa nói, hội thẩm về sau, Sầm Thoa cắn ngược Lâm Cẩm Nghi, nói là Lâm Cẩm Nghi nói chuyện về Vân Dật đạo nhân cho nàng, cũng nói chuyện mình lần đầu tiên lên núi Lạc Thanh, có Lâm Cẩm Nghi trợ giúp, nàng mới quen biết Vân Dật đạo nhân.

Phong Khánh đế liền triệu Lâm Cẩm Nghi vào cung, để nàng cùng Sầm Thoa đối chất tại chỗ.

Lâm Cẩm Nghi đã sớm chuẩn bị tốt, không chút hoang mang vào cung.

Bởi vì lúc này nói đến huyết mạch hoàng thất, cho nên thẩm vấn Sầm Thoa là ngự tiền thống lĩnh Tống Mãng, Phong Khánh đế và hoàng hậu, Bình Dương trưởng công chúa dự thính.

Lâm Cẩm Nghi bị cung nhân mang vào điện, trước hành lễ với Phong Khánh đế mọi người, sau đó đứng qua một bên, chờ Tống Mãng thẩm vấn.

Bình Dương trưởng công chúa thấy, liền trấn an cười nói: "Cẩm Nghi, không cần khẩn trương như vậy, Tống thống lĩnh chỉ hỏi ngươi hai câu mà thôi." nói xong bảo cung nữ cho Lâm Cẩm Nghi ngồi.

Sầm Thoa và Kỳ thị tuy rằng chưa mang gông xiềng, cũng quỳ ở trong điện, trái lại Lâm Cẩm Nghi ngồi an an ổn ổn. Sầm Thoa tức không chịu được, lập tức nói với Tống Mãng: "Tống thống lĩnh, lời nói của ta đều là thật, không có nửa điểm sai!"

Tống Mãng gật gật đầu, quay sang nói với Lâm Cẩm Nghi: "Thập vương phi mới vừa nói một chút việc về ngài, hạ quan làm theo phép, muốn hỏi một phen."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, nói: "Ta mặc dù không biết Thập vương phi nói như thế nào, nhưng quả thật nàng từ chỗ ta mới biết đến Vân Dật chân nhân, sau này ở Vị Nguyệt am trên núi Lạc Thanh và chạm cùng Thập vương phi." Sau đó nàng dừng một chút, lại nói: "Bất quá trong đó sợ là có hiểu lầm."

Tống Mãng ý bảo nàng nói tiếp, Lâm Cẩm Nghi tiếp tục nói: "Ta cho người điều tra Vân Dật đạo nhân, cũng bởi vì trong phủ mới tới vài hạ nhân từ Dương Châu, nói về Vân Dật đạo nhân vô cùng kì diệu. Ta và vương gia thành hôn nửa năm, hơn nửa vương gia tuổi cũng không nhỏ, cho nên nhất thời nóng vội..."

Tống Mãng gật gật đầu, "Trần Nam vương gần nhĩ lập, Trần Nam vương phi nhất thời nóng vội là tình lý bên trong. Về phần hạ nhân Dương Châu trong vương phủ..."

Lâm Cẩm Nghi nói: "Chuyện xảy ra, ta đã cho người trông giữ bọn họ, thống lĩnh cứ việc thẩm vấn." Tống Mãng gật gật đầu, vẫy tay cho thị vệ đi Trần Nam vương phủ tìm người.

Lâm Cẩm Nghi liền giải thích tiếp: "Lúc ta tìm hiểu về Vân Dật đạo nhân, vừa đứng ở Châu Ngọc các, lúc đó phát sinh chuyện không vui cùng Thập vương phi, lập tức đi luôn. Cũng biết chuyện này không phải không quang minh lỗi lạc, nên không kiêng kị gì, Thập vương phi khi đó nghe thị vệ vương phủ chúng ta nhắc tới Vân Dật đạo nhân, bất quá là đúng dịp, đại chương quỳ Châu Ngọc các hẳn là có thể làm chứng cho ta. Về phần chuyện trên núi Lạc Thanh, là ta đi cầu kiến vài lần, Vân Dật đạo nhân lại từ chối, không chịu gặp ta, ta nhất thời tức lên tranh luận với một đệ tử, Thập vương phi khi đó đến hoà giải, nói tác phong ta, bởi vì thể nàng và đệ tử kia kết bạn, được dẫn tiến với Vân Dật đạo nhân. Lúc đó có rất đông dân chúng, thống lĩnh tùy tiện đi hỏi một câu là biết."

Tống Mãng gật đầu, lại phân phó người đi gọi chương quỳ Châu Ngọc các và dân chúng ở trên núi lúc đó.

Sau đó, trong điện có rất nhiều người, hạ nhân Trần Nam vương phủ từ Dương Châu, đại chương quỳ Châu Ngọc các, còn có dân chúng kinh thành liên can.

Tống Mãng cho người dùng binh phong chia đôi điện, Phong Khánh đế mọi người cùng Lâm Cẩm Nghi, Sầm Thoa, Kỳ thị đều ở bên kia, sau đó ngay trước mặt bọn họ nhất nhất thẩm vấn, những người này chưa từng trải qua trường hợp như vậy, cũng không rõ vì sao bị hỏi việc nhỏ vụn vặt

này, đều nom nóp lo sợ nói rõ một năm một mười.

Kết quả cuối cùng, căn cứ từ bọn họ đã chứng minh Lâm Cẩm Nghi nói thật.

Tổng Mãng cho người ghi khẩu cung, về bọn họ, cũng nhắc nhở bọn họ không thể nói tới việc hôm nay với người khác, thấy bọn họ đều cam đoan, liền cho người dẫn bọn họ ra ngoài.

Bọn họ đi rồi, bình phong bỏ ra, Tổng Mãng đem khẩu cung trình đến ngự tiền, Phong Khánh đế sắc mặt cũng hòa dịu vài phần. May mắn, Trần Nam vương phi không có liên lụy trong đó, bằng không chuyện này thật đúng là càng ngày càng khó làm.

Xem xong khẩu cung, Phong Khánh đế vỗ bàn, chất vấn Sầm Thoa: "Sầm Thoa, ngươi còn lời gì muốn nói?"

Sầm Thoa lấp ba lấp bắp nói: "Thánh thượng minh giám, bọn họ đều thông đồng một mạch... Đúng! Bọn họ đều bị Lâm Cẩm Nghi thu mua, thánh thượng nên vì đệ muội làm chủ a!"

Bình Dương trưởng công chúa nói giọng mỉa mai: "Sầm Thoa, ngươi nhưng còn không quên thân phận mình là Thập vương phi. Ngươi làm ra chuyện bản thủ kia, trước mắt còn có mặt mũi ở thánh thượng trước mặt xưng đệ muội?!"

Kỷ thị nghĩ trước mấy bước, giữ chặt Sầm Thoa, mở miệng nói: "Thánh thượng, Trần Nam vương phi chuyện này có lẽ là đúng dịp, nhưng thiên địa chứng giám, A Thoa chúng ta phẩm tính thuần lương, sao có thể làm ra chuyện vụng trộm say lưng kia? Nàng ngày ngày ở cùng với Vân Dật đạo nhân, không phải người huynh đệ song sinh kia! Mà Vân Dật đạo nhân luôn miệng nói làm vậy chỉ vì cầu tài, cho nên tính kế đến chúng ta. Nhưng rõ ràng Trần Nam vương phi thân phận địa vị đều cao hơn chúng ta rất nhiều, sao bà ta không động đến Trần Nam vương phi? Trong đó chẳng lẽ không có nội tình gì?"

Đích xác Vân Dật đạo nhân nói bọn họ làm thế chỉ là vì cầu tài, nhưng lúc trước Lâm Cẩm Nghi cũng nghe tin đồn bên ngoài, một lòng cầu kiến, Vân Dật đạo nhân ngược lại còn tránh không gặp đâu? Kỷ thị quả thật đưa ra một điểm đáng ngờ lớn, Phong Khánh đế hơi hơi vuốt cằm, trầm ngâm một lúc lâu, cho nhân đem Vân Dật đạo nhân ra.

Khoảnh khắc, Vân Dật đạo nhân một thân chật vật quỳ trong điện, đôi mắt nghi vấn lần này, bà ta cung khai: "Thảo dân dù cầu tài, nhưng cũng rất tiếc mệnh, thiên hạ ai chẳng biết Trần Nam vương chinh chiến sa trường, là kiện tướng đặc lực của thánh thượng, thảo dân dù có chín cái mạng, cũng không dám tính kế đến Trần Nam vương phi, cho nên mới luôn tránh không gặp..."

Kỷ thị vội hỏi: "Ngươi nói mình tiếc mệnh, không dám trêu chọc Trần Nam vương phi. Chúng ta Thập vương phi mặc dù không dám đánh đồng cùng Trần Nam vương phi, nhưng đến cùng cũng là hoàng thân quý thích, ngươi sao có tìm gấu mặt hổ kia?"

Vân Dật đạo nhân cúi đầu nói: "Thảo dân, thảo dân vốn cũng không dám, nhưng Thập vương phi nàng... nàng làm Trần Nam vương phi tức giận bỏ đi, tiểu đệ tử của ta nhận ân của nàng, giúp nàng giảng hòa, nói nàng và chúng ta hữu duyên. Sau này Thập vương phi liền níu chặt những lời này không tha, nói nếu đệ tử kia nói chuyện không tính, nàng sẽ chiêu cáo khắp thiên hạ chúng ta không đáng tin. Huynh đệ thảo dân còn nợ cớ bạc nhiều, vốn có nhu cầu cấp bách dùng tiền, vừa vặn Thập vương phi dây dưa lên, cho nên liền mượn nước đẩy thuyền... Vốn thảo dân cũng không chuẩn bị làm gì Thập vương phi, nhưng Thập vương phi ra tay dứt khoát, lại thập phần dễ dàng tín nhiệm thảo dân, thảo dân liền..."

"Nàng đâu phải thập phần dễ tin người, " Phong Khánh đế hừ lạnh một tiếng, "Theo trầm thấy, quả thực là mười phần ngu xuẩn!"

một phen dài dòng đối chất xuống, một ít căn cứ chính xác như vậy đều cho thấy Lâm Cẩm Nghi trong sạch, Phong Khánh đế càng không kiên nhẫn nữa, nhíu mày nói: "Sầm Thoa, lời ngươi nói không có một câu là thật, vì liên lụy người khác xuống nước, cư nhiên hư cấu ra lừa dối vô căn cứ. Xem ra lời khác của người cũng đều là nói dối!"

Bình Dương trưởng công chúa vốn bất hòa cùng Sầm Thoa, hơn nữa xảy ra chuyện này, lại hận không thể lập tức cho nàng tìm chết, lúc này cũng mở miệng nói: "Hoàng huynh, Sầm Thoa đến bây giờ không những không nhận tội, còn lung tung bôi bẩn trong sạch của Trần Nam vương phi. Nàng rối loạn huyết mạch hoàng thất chúng ta, còn ý đồ ly gián người trong hoàng thất, dụng tâm ác độc, luận tội tru di!"

Luận tội tru di bốn chữ này, không khác một tiếng sấm vang ở bên tai Kỷ thị và Sầm Thoa, hai người nhất thời câm bặt, xụi lơ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Phong Khánh đế mặt không biểu cảm nhìn Bình Dương trưởng công chúa một cái.

Hai người là thân huynh muội, Bình Dương trưởng công chúa đã nhận ra Phong Khánh đế không vui, đương nhiên ngậm miệng lại.

Phong Khánh đế quả thật là ghét Kỷ thị và Sầm Thoa, các nàng phạm tội cũng đủ chịu cực hình, nhưng luận tội tru di thì không đến mức, vừa lúc chuyện này đến cùng quan hệ đến mặt mũi hoàng gia, khơi ra với ai đều không có lợi. Thứ hai Sầm Thanh Sơn ở trong thanh lưu rất có danh vọng, lại là ngự sử khó được không khiến hân chán ghét, hân còn không muốn bởi vì việc này mà mất đi một trọng thần đắc lực.

Phong Khánh đế không nói gì, Kỷ thị đã nhận ra một đường sinh cơ, nàng vội lôi kéo Sầm Thoa dập đầu với Phong Khánh đế, "Là thần phụ hiểu lầm Trần Nam vương phi, việc này là thần phụ dựng lên, Thập vương phi vô tội, còn thánh thượng trọng tội thần phụ, chớ bởi vì việc này phủ định khẩu cung của Thập vương phi!"

Kỷ thị nghĩ, nàng dù đắc tội vu hãm Lâm Cẩm Nghi, chỉ cần Sầm Thoa liều chết không nhận, Vân Dật đạo nhân là lời phiến diện, lại không có chứng cứ có thể chứng minh Sầm Thoa và huynh đệ Vân Dật đạo nhân cấu kết, Sầm Thoa nhiều nhất mất đi một đứa trẻ và danh hiệu vương phi, tánh mạng không lo.

Trong điện nhất thời không ai mở miệng, trầm mặc một lúc lâu, Lâm Cẩm Nghi mở miệng nói: "Thánh thượng, Cẩm Nghi có một lời không biết có nên nói hay không."

Phong Khánh đế gật gù đầu, "Ngươi cứ nói."

"Cẩm Nghi từ trước cùng với Sầm phu nhân, Thập vương phi có chút thù cũ, chuyện này lại có chút can hệ với ta, các nàng nhất thời đa nghi, cảm thấy Cẩm Nghi có phần tham dự, là tình lý bên trong, có lẽ chẳng phải vì vu hãm Cẩm Nghi mà làm giả khẩu cung."

Lâm Cẩm Nghi sao có thể thay các nàng nói chuyện? Kỷ thị lộ ra kinh ngạc, Sầm Thoa cảm thấy mình đã không có đường sống, dứt khoát hung tợn nói: "Lâm Cẩm Nghi, không cần ngươi từ bi giả mèo khóc chuốt!" Kỷ thị kéo nàng, bịt kín miệng nàng.

Lâm Cẩm Nghi cũng không quản nàng, lại tiếp tục nói: "Vân Dật đạo nhân làm nhiều việc ác, lời chứng không thể tin. Bình Dương trưởng công chúa nói luận tội chu di là không sai, bởi vì rất có khả năng là hân giả khẩu cung, vu hãm Thập vương phi..."

nghe nói như thế, Vân Dật đạo nhân quỳ ở một bên rốt cuộc kiềm chế không được, mở miệng nói: "Thánh thượng, thảo dân thật sự không nói sai... Thảo dân, thảo dân có chứng cứ!"

"Có chứng cứ vì sao không sớm trình lên?" Phong Khánh đế nhìn hân.

Vân Dật đạo nhân mồ hôi đầy đầu, áp ứng nói: "Lúc này liên lụy đến bí mật của thảo dân, thảo dân tình nguyện chết cũng không nguyện cho hậu thế biết, nếu không phải Trần Nam vương phi cố tình bức bách, thảo dân cũng sẽ không..." nói xong hân cắn chặt răng, rốt cục nói: "Thảo dân chẳng phải nữ tử, mà là "Người lưỡng tính"! Mà thảo dân còn biết trên đùi Thập vương phi có một nốt ruồi đen!"

Người lưỡng tính, cũng chính là người song tính, đồng thời có cả tính khí của nam và nữ. Đại Diệu coi là yêu dị, người người hô đánh.

"Làm sao có thể..." Sầm Thoa kinh ngạc không thôi, cả Kỷ thị cũng cảm lạnh. Nếu Vân Dật đạo nhân thật sự là người lưỡng tính, vậy hai người đã hết đường chối cãi!

Phong Khánh đế nâng tay với Tống mẫn, Tống mẫn mang Vân Dật đạo nhân đi xuống nghiệm thân. Sầm Thoa xui lơ, cũng bị cung nữ kéo xuống xem trên đùi có nốt ruồi đen hay không.

Sau đó, Tống mẫn lại mang theo Vân Dật đạo nhân trở về, cung nữ cũng xem xét xong rồi, đều chứng minh Vân Dật đạo nhân nói không sai.

Phong Khánh đế trực tiếp cầm chén trà ném tới trước mặt mẹ con Kỷ thị, "Kỷ thị, Sầm Thoa, giỏi, các ngươi khẳng khẳng không từng gặp huynh đệ của tặc đạo nhân này, ngày ngày cùng ăn cùng ở là đạo nhân này. Nay chứng minh đạo nhân này cũng là nửa nam tử, các ngươi còn có gì nói đây?"

Sầm Thoa "Ta ta ta" nửa ngày, không có nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Kỷ thị sắc mặt trắng bệch, cũng biết mình và nữ nhi đã đi đến cuối cùng. Giờ khắc này, bà rốt cục hiểu được, hóa ra Lâm Cẩm Nghi không nói chuyện vì mình, mà là cho Vân Dật đạo nhân một cây thang, để hân thêm một đao cuối cùng, cộng có dè chết lạc đà.

"Người tới! Đem mấy người bọn họ nhốt vào tử lao!" Phong Khánh đế vung bàn tay to lên, bọn thị vệ liền tiến lên bắt người.

Sầm Thoa cũng cố không để ý mình chết sống, vừa bị đưa ra ngoài điện vừa hô lớn: "Thánh thượng, ta nhận tội! Là ta làm, ta nhận tội! Nương ta vô tội, thỉnh ngài tha bà!"

Nhưng mà cũng không có ai nguyện ý nghe nàng nói.

Mọi việc đã định, Phong Khánh đế thở phì phì về ngự thư phòng xử lý công vụ.

Hoàng hậu cùng cười tự mình tiến Lâm Cẩm Nghi, "Khiến người mất công, bắt quá khẩu cung các nàng liên lụy đến người, thánh thượng cũng không có cách nào."

Lâm Cẩm Nghi biết điều chỉ gật gật đầu, "Cẩm Nghi hiểu rõ, nương nương đừng tiến."

Hôm đó ban đêm, Sầm Thanh Sơn bị triệu vào cung.

Trong cung giữ bí mật rất tốt, Kỷ thị và Sầm Thoa bị người trong cung mang đi mấy ngày, người Sầm phủ chỉ ảm ảm nhận ra gặp chuyện không may, nhưng đến cùng là vì sao thì không rõ ràng.

Phong Khánh đế công bằng nói với Sầm Thanh Sơn, Sầm Thanh Sơn biểu hiện thập phần tức giận, lập tức đáp: "Là thần quân giáo vô phương, dù giết dù tha, tùy thánh thượng xử trí."

Phong Khánh đế chính là muốn thái độ quân pháp bất vị thân này, cũng thập phần rộng lượng nói: "Ái khanh trung thành tận tâm, việc này trẫm biết không có quan hệ với người. Chuyện này không thể phổ trương, trẫm đã nghĩ cùng với người xử lý thế nào."

Nghe được lời này của Phong Khánh đế, Sầm Thanh Sơn biết mình còn không mất đề tâm, "Họ làm ra chuyện bại hoại môn phong bức này, dù lăng trì cũng khó có thể giải hận, đương nhiên nghe theo thánh thượng."

Phong Khánh đế trầm ngâm nói: "Tốt, được những lời này của ái khanh trẫm cũng an tâm. Nữ nhi của ái khanh đã gả vào hoàng thất, vậy giao cho các trưởng bối tôn thất quyết định. Về phần thể tử của ái khanh, trẫm cũng không thể nói đến cùng có tham dự không, hoặc là tham dự bao nhiêu, thả bà ta về nhà, để ái khanh định đoạt đi."

Sầm Thanh Sơn quỳ xuống dập đầu, "Tạ thánh thượng bảo toàn thể diện Sầm gia, thần muôn lần chết cũng không thể hồi báo."

Vì thế Kỷ thị bị Sầm Thanh Sơn mang theo về Sầm phủ.

Kỷ thị không rõ, còn tưởng rằng Sầm Thanh Sơn ở trước mặt Phong Khánh đế nói lời hay cho mình, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nhớ nữ nhi... Cũng không biết nữ nhi có thể bảo trụ tính mạng hay không.

Nhưng mà bà cũng không có thời gian đi quan tâm Sầm Thoa, trở về Sầm phủ, Sầm Thanh Sơn liền nhốt bà vào thiên viện, mỗi ngày chỉ cho người đưa chút cơm rau dưa.

Tháng chín cùng năm, Thập vương phi Sầm Thoa sinh non, mẩu tử đều mất, một xác hai mệnh. Thập vương gia tinh thần sa sút, Phong Khánh đế cho hân một chức vụ đóng ở biên cương, để hân ly khai kinh thành.

Kỷ thị bị giam giữ ở trong viện, cũng không biết Sầm Thoa qua đời, tang lễ Sầm Thoa cũng đều không thể ra mặt.

Sầm Thanh Sơn chỉ nói với bên ngoài bà thương nữ nhi sót ruột, bị bệnh nặng, không bao lâu đưa đến thôn trang thượng "an dưỡng".

Năm nay tháng mười một, kinh thành nghênh đón trận tuyết đầu. Tuyết lớn rơi mấy ngày, thời tiết ngày càng rét lạnh.

Lâm Cẩm Nghi ngày ngày ở trong vương phủ, mỗi ngày xử lý xong việc trong phủ, cùng bọn nha hoàn đi thưởng tuyết, đắp người tuyết.

Nhanh đến cuối năm, đô đốc phủ cũng không cần ngày ngày luyện binh bố phòng. Tiêu Tiềm thanh nhàn không ít, mỗi ngày đứng hạn về nhà.

Hôm nay sau Ngọ hân ở bên ngoài xong xuôi công việc, không về nha môn, trực tiếp trở về phủ. Lâm Cẩm Nghi đang nói đùa vui về ở trong sân, nhìn vài tiểu nha hoàn đắp các loại người tuyết.

sau khi chuyện mẹ con Kỷ thị đi qua, cả người nàng đều thả lỏng, trên mặt chậm rãi rót cục cũng có ý cười từ đáy lòng.

Tiêu Tiềm lúc trước còn lo lắng nàng đè nén, ghen hông tính tình, lúc này không cần lo lắng nữa.

Thấy Tiêu Tiềm tới hành lang, Lâm Cẩm Nghi đi tới trước mặt hân, "Vương gia hôm nay sao trở về sớm như vậy?"

Tiêu Tiềm thấy nàng mũi lạnh đỏ lên, cười cầm tay nàng lạnh lẽo, vừa đi vào trong phòng vừa nói: "Trời lạnh như thế, ở bên ngoài không ấm áp như trong nhà, bận hết thì về. Sao nàng mặc đơn bạc lại đi ra ngoài, cũng không sợ rét lạnh sinh bệnh."

Lâm Cẩm Nghi cười cười, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: "Vừa xem vài tiểu nha đầu cao hứng ném tuyết đùa trong sân, nhất thời nhện không được cũng đi."

Tiêu Tiềm không khỏi bật cười, "Các nàng dám dùng cầu tuyết ném nàng?"

"Đương nhiên là không dám, cho nên sau này cảm thấy mắt mệt, chỉ đứng ở bên cạnh xem các nàng đập người tuyết."

Hai người quan hệ so với lúc trước giương cung bạt kiếm đã thân cận không ít, hẳn hiện tại cơ hồ ngày ngày ở tầng Hương Uyển, lúc muốn thân cận Lâm Cẩm Nghi cũng sẽ không đẩy ra, nhưng cho tới bây giờ cũng sẽ không chủ động muốn. Lâm Cẩm Nghi thật giống như biến thành thê tử hẳn từng mong muốn, ôn nhu đạt lễ, cũng không hỏi nhiều hẳn, cũng không quản thúc hẳn, nhưng dù khoan dung lý giải, luôn khiến Tiêu Tiềm cảm thấy khiếm khuyết cái gì. Hẳn càng ngày càng hoài niệm Sầm Cẩm trước kia hoạt bát rạng rỡ, dám vui dám giận, tính tình nóng nảy đùa giỡn hẳn. Nhưng hiện tại Lâm Cẩm Nghi, bất luận là tên tuổi, thân phận tính tình, hình như đều không giống nàng, không phải nàng.

Nhìn núi không phải núi, Tiêu Tiềm, trong nhất thời không biết cải thiện quan hệ hai người như thế nào.

Năm nay tháng chạp, Kỳ thị đến cùng vẫn không được sống hết năm, ở thôn trang Kinh Giao "chết bệnh".

Tiêu Tiềm từng mang theo Cẩm Nghi đi chỗ thôn trang đó nhìn Kỳ thị, Kỳ thị bị nhốt ở trong phòng, Sầm Thanh Sơn để lại hai bà tử khỏe mạnh trông giữ, cũng không tra tấn, chỉ hạn chế tự do của bà ta.

Kỳ thị nhiều năm cảm y ngọc thực làm đương gia phu nhân, vừa đau mắt ái nữ, nay rơi xuống kết cục như vậy từ từ sa sút tinh thần. Trước mùa đông, xương cốt như củi mục, khí tức trầm lặng, không có hình người.

tin tức "chết bệnh" truyền đến, Lâm Cẩm Nghi cũng không ngoài ý muốn.

Tiêu Tiềm hỏi nàng: "Nàng nói Kỳ thị chết, đến cùng thật chết bệnh, hay là Sầm Thanh Sơn hạ thủ?"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng đoán không được.

Kỳ thật quá trình không trọng yếu, quan trọng là dù Kỳ thị thật sự sinh bệnh nặng hay không, Sầm Thanh Sơn đều sẽ không để bà ta sống qua năm. Kỳ thị từng ý vào Sầm Thanh Sơn lãnh tình lãnh tính, hạ độc thủ với Sầm Cẩm nàng, nay bà ta phải nhận hậu quả xấu. Có kết quả này, đã đủ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Ngày rất nhanh đến tháng chạp, cũng là thời điểm từng nhà bận rộn nhất.

Lâm Cẩm Nghi phải lo liệu toàn bộ Trấn Nam vương phủ, vừa phải thanh toán cửa hàng thôn trang đồ cưới của mình, trong nhất thời bận tới mức.

Tiêu Tiềm thanh nhàn vài ngày, mỗi ngày buổi tối lại bị Phong Khánh đế triệu kiến cung, cũng cả ngày không thấy bóng người.

Hôm nay ngày mùng tám tháng chạp, Lâm Cẩm Nghi tự mình đi phòng bếp hâm một bát cháo mùng 8 tháng Chạp, hạ nhân vương phủ người người có phần. Tay nghề của nàng mặc dù không tính đặc biệt tốt, nhưng đến cùng là thân phận vương phi, nàng tự tay làm thường cho hạ nhân đã là một loại thể diện.

Đến buổi tối, cháo mùng 8 tháng Chạp đều được chia hết, Tiêu Tiềm còn chưa trở về, Lâm Cẩm Nghi cho người để lại cho hẳn một chén, còn lại cùng bọn nha hoàn tầng Hương Uyển chia ra ăn.

Trăng tới giữa trời, Lâm Cẩm Nghi đã ngủ say, Nhụy Hương trực đêm, canh giữ ở gian ngoài.

Tiêu Tiềm mang theo hàn khí, phong trần mệt mỏi từ bên ngoài trở lại.

Đại Diệu vẫn thực coi trọng hội "Ngày mùng tám tháng chạp" hôm nay, từng nhà đều chú ý đoàn viên. Hẳn gấp gấp trở về, đương nhiên cũng vì cùng Lâm Cẩm Nghi qua ngày mùng tám tháng chạp.

Bất quá Lâm Cẩm Nghi đã ngủ, hẳn vẫn là về trễ.

Tiêu Tiềm cũng không thêm để ý, khinh thủ khinh cước đi tịnh phòng rửa mặt thay quần áo.

Nhụy Hương đi vào bếp hâm lại cháo mùng 8 tháng Chạp, đặt lên trên bàn.

Tiêu Tiềm uống một bụng gió lạnh, không có khẩu vị gì.

Nhụy Hương nhân tiện nói: "Đây là vương phi hôm nay từ sáng sớm tự tay hầm, người trong phủ chúng ta đều có phần. Bát này là vương phi cố ý để cho ngài".

Nghe xong lời này, Tiêu Tiềm cười cười, rồi bưng bát lên.

Cháo mồng 8 tháng chạp có đậu đỏ táo đỏ đều được hầm nhừ, cháo ngọt mềm, hợp khẩu vị Tiêu Tiềm, không lâu lắm, một chén đầy cháo mồng 8 tháng Chạp vào hết bụng Tiêu Tiềm.

Lâm Cẩm Nghi ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ nghe được động tĩnh bên ngoài, liền đứng dậy khoác áo xuống giường.

Tiêu Tiềm thấy nàng dậy, nhướn mi nói: "Sao lại dậy? là ta âm ỷ đến nàng?"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu, ánh mắt dừng ở cái bát không trên bàn, không khỏi loay loay môi khẽ cười nói: "không âm ỷ ta, là ta nghe người đã trở lại, nghĩ trên bếp còn để lại cháo cho người."

Tiêu Tiềm nhìn bát không bữu bữu môi, "Đều uống xong rồi, hương vị tốt lắm."

Lâm Cẩm Nghi rũ quần áo ngồi xuống, nói: "Vương gia hôm nay bận không ở nhà, trong phủ rất nhiều việc còn chờ người quyết định."

Lúc trước Lâm Cẩm Nghi giúp thị vệ của Tiêu Tiềm hứa hôn sự, trước năm sẽ định xuống hôn kỳ.

Nhắc tới đây, Tiêu Tiềm nói: "Nàng đã có chủ ý, nghe nàng là được."

"Bọn họ đều là người cũ đi theo người, phần lớn trên người đều có công lao, ta cũng sợ làm không tốt, bạc đãi bọn họ." nói xong Lâm Cẩm Nghi cho Nhụy Hương lấy một tập giấy nàng chuẩn bị tốt lúc trước, phía trên đều viết đồ dùng nàng chuẩn bị cho bọn thị vệ thành hôn.

Tiêu Tiềm đơn giản nhìn qua, cảm thấy không vấn đề gì "Nàng nghĩ thực chu đáo, cũng không có gì không ổn." nói xong, Tiêu Tiềm lại nhớ tới cái gì, "Ta nhìn nàng mỗi tờ đều viết tỉ mỉ tên thị vệ và nha hoàn, sao không có Vương Đồng?"

Lâm Cẩm Nghi nhân tiện nói: "Nha hoàn trong phủ vừa độ tuổi chỉ có như vậy, bọn thị vệ so với nha hoàn nhiều hơn, sẽ có mấy người chưa có, nhưng ta cũng không rõ, Vương Đồng dù bản lĩnh hay chức vị đều mạnh hơn người ngoài, thế nào lại không có nha hoàn có ý với hắn."

Tiêu Tiềm cười liếc mắt dò xét Nhụy Hương, Nhụy Hương rũ mắt xuống tránh được tầm mắt hắn, Tiêu Tiềm nói: "hắn đương nhiên là có người nhớ thương."

Lâm Cẩm Nghi lập tức cũng hiểu được, nguyên lai Nhụy Hương và Vương Đồng đúng là một đôi.

Hai người tuổi cũng đều không nhỏ, không thể trì hoãn. Trước mắt Nhụy Hương ở đây khó mà nói cái gì, về sau tính toán lại một phen, sắp xếp cho bọn họ.

nói vài lời, đêm dần dần sâu, Tiêu Tiềm thúc giục Lâm Cẩm Nghi về giường nằm. Lâm Cẩm Nghi ngoan ngoãn theo lời đi vào nội thất, Tiêu Tiềm thấy nàng nằm xuống, lại kéo góc chăn cho nàng, một lần nữa đứng lên.

"Vương gia không ngủ?"

Tiêu Tiềm nói: "Còn có một số việc chưa xử lý xong, ta đi thư phòng một chuyến, nàng ngủ trước đi."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Vậy vương gia cũng sớm đi nghỉ."

Tiêu Tiềm vuốt cằm, đáp ứng.

Ra khỏi chủ ốc, Tiêu Tiềm lại không thấy Vương Đồng trở về cùng hắn đột ở bên ngoài, hỏi nha hoàn canh giữ ở gian ngoài, nha hoàn nói: "Vương thống lĩnh đi tiểu phòng bếp, nô tì đi tìm hắn ngay."

không lâu, Vương Đồng chạy tới.

Tiêu Tiềm tức giận liếc hắn một cái, "Người đây là trốn đi phòng bếp nhàn hạ?"

Vương Đồng liên tục xua tay, "Vương gia, thuộc hạ sao dám a, là Thái Ca cô nương bên người vương phi nói hôm nay trong phủ mọi người đều có cháo mồng 8 tháng Chạp, chỉ có thuộc hạ đi theo vương gia ra ngoài cả một ngày, không có gì uống. Thái Ca cô nương nói để lại một chút cho thuộc hạ, thuộc hạ tới tiểu phòng bếp ăn cháo."

Tiêu Tiềm cũng không hỏi nhiều, nói: "đi nhanh đi, bản vương còn có việc thương lượng với người." Hai người nói chuyện rồi đi thư phòng.

một việc nhỏ như thế này, ngày thứ hai Thiên Ti bẩm báo cho Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi vừa nghe liền thấy không thích hợp, nàng có thể nghĩ đến giữ cháo mồng 8 tháng Chạp cho Tiêu Tiềm, bởi vì hai người là vợ chồng, Thái Ca kia thế nào lại nghĩ Tiêu Tiềm thị vệ bên người? Thái Ca làm việc giữ bốn phận, không phải người khéo đưa đẩy, nàng làm như vậy đương nhiên không phải vì lấy lòng Vương Đồng, sợ là...

Nếu sớm phát hiện, Lâm Cẩm Nghi nói không chừng liền làm chủ cho Thái Ca và Vương Đồng, này lại không thể, một ngày trước Tiêu Tiềm đều nói ngay trước mặt Nhụy Hương, Nhụy Hương cũng không tỏ vẻ kháng cự. Chuyện này thật sự khó làm. Luận cảm tình, Thái Ca là đại nha hoàn theo nàng nhiều năm, trung thành và tận tâm, nhưng luận tình lý, Nhụy Hương cũng là lão nhân trong vương phủ, còn từng mạo hiểm cùng Lâm Cẩm Nghi... Này lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, bị thương thế nào cũng không tốt.

Thiên Ti cố ý thừa dịp chỉ có mình với nàng hai người nhắc tới, nghĩ đến cũng đã nhìn ra cái gì.

Lâm Cẩm Nghi tỏ vẻ mình đã biết, suy nghĩ nửa buổi chiều lại không thể nghĩ ra biện pháp gì đẹp cả đôi đường.

Ban đêm, Tiêu Tiềm từ bên ngoài một thân mùi rượu trở lại, hắn chỉ nói mình không uống nhiều, nhưng Lâm Cẩm Nghi nhìn ánh mắt hắn ngơ ngác, cảm thấy hơn phân nửa là uống say, liền đỡ Tiêu Tiềm lên giường ngủ, bảo Thiên Ti đi nấu trà giải rượu, lại hỏi Vương Đồng sao để Tiêu Tiềm uống nhiều rượu như vậy.

Vương Đồng nói: "Vương gia làm chuyện tốt, trong lòng thánh thượng cao hứng, giữ vương gia lại uống rượu. Thánh thượng mời, vương gia cũng không thể không uống."

Lâm Cẩm Nghi gật gật đầu, tuy rằng Tiêu Tiềm nhiều năm qua tận tâm tận lực làm việc vì Phong Khánh đế, hai người lại là huynh đệ từ nhỏ sống cùng một chỗ, nhưng đến cùng một quân một thần, quan hệ có chút vi diệu, Tiêu Tiềm không thể nghịch ý Phong Khánh đế cũng là bình thường.

Lâm Cẩm Nghi lại hỏi hắn: "Vương gia uống như vậy, người uống bao nhiêu?"

Vương Đồng ngượng ngùng gãi gãi đầu, "không bao nhiêu, cùng Tổng thống lĩnh uống một bầu nhỏ."

Lâm Cẩm Nghi để hắn ngồi, vừa vặn Thiên Ti dâng trà giải rượu, Lâm Cẩm Nghi để nàng đưa cho Tiêu Tiềm, lại phân phó Thái Ca bưng một chén tới cho Vương Đồng.

Thái Ca lên tiếng trả lời, không lâu trở lại.

Lâm Cẩm Nghi ngồi một bên làm bộ tiếp tục xem sổ sách, dư quang lại lưu ý về mặt động tác hai người bọn họ.

Thái Ca bưng trà giải rượu đến trước mặt Vương Đồng, Vương Đồng nhìn không chớp mắt tiếp nhận, nói tạ. Tiếp theo bưng lên uống.

Thái Ca mỉm môi cười cười, nhìn hắn uống, mãi cho đến khi Vương Đồng uống xong, nàng mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, thu bát không lại.

Vương Đồng trừ lúc mới đầu nói chuyện cùng Thái Ca, cũng không nhìn nàng.

Lâm Cẩm Nghi không khỏi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, rõ ràng là thần nữ có tâm, Trương vương vô mộng a.

Vương Đồng nghe nàng thở dài, còn cho là nàng vì Tiêu Tiềm uống say mà cảm thấy phiền lòng, liền đứng lên nói: "Vương phi, thuộc hạ đã uống trà giải rượu, thuộc hạ cáo lui?" Vương gia nhà hắn tự mình uống rượu, khiến hắn bị vương phi tức giận đi, hắn cũng không muốn làm bia đỡ đạn.

Lâm Cẩm Nghi không yên lòng phát phát tay, Vương Đồng lui ra ngoài rồi, Lâm Cẩm Nghi lại đi vào xem Tiêu Tiềm.

Nàng muốn lập tức thương lượng với Tiêu Tiềm chuyện này, bất đắc dĩ Tiêu Tiềm tuy rằng không ngủ, uống xong trà giải rượu lại chơi trang trí trên màn gấm.

Bộ dạng này say không nhẹ, sao có thể nói được gì.

Thấy hắn chơi hăng say, Lâm Cẩm Nghi cũng không quản hắn, tự đi rửa mặt.

Rửa mặt xong nàng lên giường, lúc đi qua người Tiêu Tiềm, Tiêu Tiềm cũng buông thứ hắn đùa nghịch ra, kéo cánh tay nàng vào bên cạnh.

Lâm Cẩm Nghi nhất thời không kịp chống đỡ, trọng tâm bất ổn trực tiếp ngã lên người hắn. Tiêu Tiềm kêu lớn một tiếng, hai cái tay cũng đã vòng lên ôm.

Lâm Cẩm Nghi đẩy ra, tay Tiêu Tiềm lại càng dùng sức hơn, sau đó trực tiếp gắt gao ôm lấy lưng nàng, giữ không cho nàng nhúc nhích.

Người này uống say là thích làm gì thì làm, Lâm Cẩm Nghi rõ ràng bất động, chỉ hỏi hắn: "Vương gia, người làm gì đây?"

Tiêu Tiềm đương nhiên nói: "không làm gì, ôm nàng một cái." nói xong lại cúi đầu ngửi ngửi tóc nàng, cười hi hi nói: "A Cẩm, nàng thật dễ ngủ."

Lâm Cẩm Nghi ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy hán con người đen bóng mỉm cười — ánh mắt kia tràn đầy nàng, chỉ có nàng.

"Vậy cho người ôm một lát, sắc trời cũng không sớm, chúng ta cũng nên ngủ."

Tiêu Tiềm "Ừ" một tiếng, Lâm Cẩm Nghi cũng nằm trong lòng hán nhắm hai mắt lại. Đại khái qua một khắc, nàng mơ mơ màng màng muốn ngủ, Tiêu Tiềm bỗng nhiên mở miệng nói: "A Cẩm, ta ngủ không được, người nóng khó chịu."

Lâm Cẩm Nghi nghĩ hán uống rượu khó chịu, liền sờ sờ trán hán. Trán của hán vẫn ấm áp, "không nóng a."

Tiêu Tiềm lại kéo tay kia của nàng xuống phía dưới thân mình tìm kiếm ——

"Nơi này thực nóng, nàng sờ sờ."

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thuợng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Lâm Cẩm Nghi cách một tầng tiết khó đơn bạc đứng đến chỗ lửa nóng kia.

Thành hôn với Tiêu Tiềm gần một năm, trải qua chuyện Trung Dững hầu phu nhân qua đời, tang phục ba tháng rồi hai người tuy rằng lúc rảnh rỗi thân thiết, nhưng số lần cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lâu ngày, nàng bắt đầu cảm thấy Tiêu Tiềm chính là thanh tâm quả dục.

Nàng lập tức muốn rút tay về, nhưng Tiêu Tiềm lại gắt gao đè lại. Lâm Cẩm Nghi cũng biết chỗ kia thập phần yếu ớt, sợ làm đau hán, nên không dám lộn xộn.

Cứ thế, giằng co một lát sau, Lâm Cẩm Nghi thỏa hiệp.

Nàng tự đi vào, đứng phải chỗ cứng rắn nóng bỏng kia.

Cảm giác được tay nàng cảm lấy của mình, Tiêu Tiềm thoải mái than thở một tiếng.

Lâm Cẩm Nghi coi như rất quen thuộc, trên dưới bắt đầu chuyển động, thường thường chiếu cố chỗ mẫn cảm, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn khiêu khích.

Tiêu Tiềm từ từ nhắm hai mắt, thường thường phát ra một hai tiếng than nhẹ.

Ước chừng qua hai khắc, cổ tay Lâm Cẩm Nghi đã đau nhức, Tiêu Tiềm lại vẫn cứng như trước,

Nàng bắt đầu dĩ từ chối, rút tay ra, lắc lắc cổ tay.

Đồng thời Tiêu Tiềm cũng ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy nàng, sức nặng toàn bộ thân thể áp ở trên người nàng, "A Cẩm tốt của ta, tay có mỏi hay không?"

Lâm Cẩm Nghi bắt đầu dĩ trợn trừng mắt, Tiêu Tiềm này hỏi cái gì, quả thực biết rõ còn cố hỏi.

"Chúng ta đây đòi phương pháp được không?" Tiêu Tiềm đề thấp thanh âm thì thầm bên tai nàng.

hơi thở nóng rực phun ở bên tai, Lâm Cẩm Nghi cảm thấy lỗ tai run lên, qua lại trên người.

Tiêu Tiềm từ phía sau ôm lấy vòng eo nàng tinh tế mềm mại, không cố sức đã đặt nàng thành tư thế quý.

Hai người rất ít dùng loại tư thế này, từ trước vừa thành thân lúc hoang đường nhất, Tiêu Tiềm mới ham thích ép buộc nàng thành các loại tư thế bất đồng.

Lâm Cẩm Nghi vừa mới nằm sắp xuống, Tiêu Tiềm đã thuận thực cởi thắt lưng nàng, bàn tay to lớn kéo, lộ ra kiều mông tròn tuyệt trắng, tiếp theo thẳng lưng, toàn bộ nhập vào.

Lâm Cẩm Nghi ưm một tiếng, chợt nghe thanh âm Tiêu Tiềm mang theo chút trêu đùa ở phía sau vang lên, "ướt như vậy à?"

trên mặt nàng ngượng ngùng, cắn môi không ưm ra tiếng

Tiêu Tiềm cũng không do dự, giữ thắt lưng nàng bắt đầu mãnh liệt va chạm.

Lâm Cẩm Nghi bị đâm đến thân thể không khống chế được, trước sau đong đưa, trong miệng bắt chợt phát ra tiếng ngâm nga.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Cẩm Nghi chỉ cảm thấy đầu gối bị cọ phát đau, phần eo trở xuống tê mõi không được, Tiêu Tiềm lại chậm chạp không phát tiết.

Nàng cũng quỳ không nổi, trực tiếp ghé vào trên giường.

Tiêu Tiềm nói thắt lưng nàng, để nàng nâng mông, động tác càng lúc càng nhanh, va chạm càng ngày càng dùng sức...

Ngay lúc Lâm Cẩm Nghi cảm thấy mình bị đâm hổng, Tiêu Tiềm than nhẹ một tiếng, rốt cục xuất ra.

Lâm Cẩm Nghi một tia khí lực nâng tay đều không có, Tiêu Tiềm cũng kiệt lực, trực tiếp nằm ở trên người nàng.

thật lâu sau, Tiêu Tiềm mới tìm về khí lực, ngồi dậy xuống giường đi rót nước uống. Uống xong lại rót một chén, đưa tới bên môi Lâm Cẩm Nghi. Lâm Cẩm Nghi từ tay hắn uống hai ngụm, mới cảm thấy trong họng dễ chịu không ít.

"Chàng đây là say thực hay say giả?" Nàng cau mày lờm hẩn, giọng nói mang theo oán trách.

hắn cười cười, "Say thực say thực, sao có thể giả." Thiên địa làm chứng, hắn vừa trở về quả thật là say, sau uống trà giải rượu, ở trên giường nằm một lát, chậm rãi tỉnh lại.

Lâm Cẩm Nghi cũng mặc kệ, mặc quần áo, bảo Thiên Ti đưa nước vào.

Hai người đều tự tẩy sạch thân thể, lại lần nữa nằm về trên giường.

Bởi vì lúc trước quá mệt, Lâm Cẩm Nghi cơ hồ là dính vào gối liền ngủ.

Mà Tiêu Tiềm so với nàng ngủ muộn hơn nhiều, hắn lẳng lặng quan sát Lâm Cẩm Nghi ngủ một lúc lâu, nghĩ đến nàng mới vừa rồi mệt không mở được mắt, còn lo lắng oán trách mình, không khỏi khẽ cười ra tiếng. thật tốt, nàng cũng không phải hoàn toàn thay lòng đổi tính, ít nhất lúc này, nàng vẫn rõ ràng giống trước đây.

Ngày thứ hai Lâm Cẩm Nghi dậy, cảm thấy thắt lưng chua xót đau đớn không giống mình, đi lại đứng ngồi hai chân khẽ run rẩy. Nàng ở trong lòng thầm mắng Tiêu Tiềm một trăm lần, ở trước mặt bọn nha hoàn lại còn phải làm bộ như không có việc gì, xử lý khoản thu chi phức tạp.

Lúc này nàng rốt cục minh bạch, năm trước Tô thị vì sao nhất định bảo nàng hảo hảo nghỉ ngơi.

Ban ngày và ban đêm cùng vất vả, thực không phải người thường có thể chịu nổi.

Mà càng làm cho nàng buồn rầu là, từ đêm đó Tiêu Tiềm được hưởng thụ rồi, buổi tối càng biến đổi đa dạng ép buộc nàng. Cái gì quỳ xuống, nằm nghiêng cũng không đáng kể, sau này thế nhưng hoang đường bắt nàng xuống giường, ghé vào trên bàn.

Lâm Cẩm Nghi cũng bị hắn ép buộc choáng váng, còn tùy ý hắn muốn làm gì thì làm, mỗi lần tỉnh táo lại liền hối hận xanh ruột.

Trời biết Tiêu Tiềm vì sao ở bên ngoài bận cả ngày, trở về còn dường như chưa dùng hết khí lực, nàng cũng thật sự không đủ sức, ban ngày lý xử lý sự tình không lưu loát. Còn cực độ mệt mỏi, buổi chiều ngủ một giấc có thể ngủ đến hoàng hôn.

Cứ như vậy, rất nhanh đến cửa ải cuối năm. Lâm Cẩm Nghi xử lý chuyện mừng năm mới, an bày thỏa đáng rồi, cuối cùng cảm thấy có thể nghỉ ngơi một hồi.

Mà khiến nàng khó có thể chấp nhận là, Tiêu Tiềm từ ngày hai mươi lăm bắt đầu nghỉ, công tác nàng phải gánh vác vào buổi tối biến thành ban ngày.

Ban ngày tuyên dân, xưa nay người có quy củ khinh thường nhất. Tiêu Tiềm lại như không biết xấu hổ, mặc nàng nói từ chối thế nào, hắn đều có thể da mặt dày cười hi hi dán lên.

Hôm nay là hai mươi tám, Lâm Cẩm Nghi rốt cục bạo phát, lúc Tiêu Tiềm thản không biết quý không hay cời quần áo nàng, nàng hung hăng đẩy Tiêu Tiềm ra, cá giận nói: "Vương gia, chúng ta tuy rằng là vợ chồng đứng đắn, cũng không thể có đạo lý ngày ngày như vậy. Từ trước chỉ buổi tối, ta cũng không nhắc lại, nay giữa ban ngày, lại sắp mừng năm mới, trong phủ đúng lúc bận rộn, chàng đây đưa ta như vậy, không phải để trong phủ

cao thấp đều chế giễu sao?"

Tiêu Tiềm bị nàng đẩy thiếu chút nữa ngã ngửa từ trên kháng xuống, lúc này hắn cũng không tức giận, vẫn cười nói: "Ngày xưa vào buổi tối, không phải ban ngày thì thế nào? Trước mắt ta nghỉ ở nhà, ngày ngày đều có thể nhìn thấy vương phi nhà ta, đương nhiên là kim lòng không đậu..." nói xong lại đuổi tay đi kéo nàng.

Lâm Cẩm Nghi thối hắn một ngụm, đập tay hắn, "Vương gia không có việc gì, nhưng trong phủ rất nhiều việc phải chờ ta định đoạt. Lại nói tiếp ta cũng là năm đầu xử lý lễ tết trong phủ, chẳng chậm trễ ta như vậy, đến lúc đó năm mới sao qua tốt được, cũng không nên oán trách ta làm việc không chu toàn."

Tiêu Tiềm nói: "Làm sao có thể? Lại nói chúng ta năm mới cũng chỉ ở trong phủ vài ngày."

Lâm Cẩm Nghi lông mi khẽ chớp, hiển nhiên có chút giật mình. Đầu năm nay từng nhà đều nghỉ ở nhà, ngay cả Phong Khánh đế, lúc mừng năm mới đều không xử lý công vụ, chẳng lẽ Tiêu Tiềm còn muốn ra ngoài làm việc?

Thấy nàng phân thần, Tiêu Tiềm lại dính lên, ôm lấy bờ vai nàng nói: "Chúng ta mừng năm mới về Trung Dũng hầu phủ ở, ngày ở nhà đương nhiên ít đi, cũng không cần nàng lo lắng chuẩn bị cái gì."

Lâm Cẩm Nghi mặt không khỏi vui vẻ, "Về nhà ta?" Nàng ở Trung Dũng hầu phủ hai năm, cảm tình từ từ thâm hậu, vốn còn đang phiền muộn năm nay chỉ có thể cùng Tiêu Tiềm hai người lạnh lẽo ở Trấn Nam vương phủ mừng năm mới, không nghĩ tới Tiêu Tiềm cư nhiên đưa ra ý về Trung Dũng hầu phủ.

Tiêu Tiềm cười nói: "Ừ, ta đã nói cùng nhạc mẫu rồi, vốn định ba mươi trực tiếp mang nàng trở về, cho nàng kinh hi."

"Vậy sao hiện tại lại nói với ta?" Lâm Cẩm Nghi liếc mắt nhìn hắn.

Tiêu Tiềm lại cười cười, "Còn không phải vì..." nói xong hắn đè thấp thanh âm, đã hôn lên đầu vai trần của nàng.

Được hắn cho chỗ tốt, Lâm Cẩm Nghi cũng không khó xử hắn, tùy ý hắn làm xằng làm bậy, trong đầu đã bắt đầu tính toán mừng năm mới cùng Tô thị mọi người náo nhiệt một phen thế nào.

Nhưng không bao lâu, nàng đã vô tâm nghĩ chuyện này, bị Tiêu Tiềm biến thành mắt hờn phách.

Ba mươi đại niên, Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi mang theo một xe lễ vật về Trung Dũng hầu phủ.

Sau khi Trung Dũng hầu phu nhân qua đời, cảm xúc mọi người Trung Dũng hầu phủ đều thập phần sa sút. Điều chỉnh đến bây giờ, trong phủ cao thấp mới khôi phục một phần sinh khí.

Tô thị được tin trước tiên, tự mình đến hành lang đợi.

Lâm Cẩm Nghi xuống xe ngựa, nhìn thấy Tô thị mặc một thân áo choàng vân cẩm màu thiên thanh, cười tủm tỉm đứng ở cửa chờ mình.

"Nương, sao ngài tự đi ra? Bên ngoài rất lạnh a."

Tô thị cười xuống thêm đá, cầm tay Lâm Cẩm thủ nói: "Nương ở nhà cũng không có việc gì, dứt khoát ra đón con."

Mẹ con nói chuyện, Tiêu Tiềm cũng tới, cung kính nói với Tô thị: "Tiểu tể gặp qua nhạc mẫu."

Tô thị vội nói: "Đều là người trong nhà, vương gia không cần khách khí như thế."

Tiêu Tiềm cũng cười nói: "Cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ. Tiểu tể dẫn theo chút lễ vật đến, đặt mua vội vàng, cũng không biết hợp tâm ý nhạc mẫu không."

Tô thị cười gật đầu, "Vương gia có tâm."

Lâm Cẩm Nghi tức giận trắng mắt liếc Tiêu Tiềm một cái, người này thật đúng là "dối trá". Năm nay lễ vật mang đến rõ ràng đều là nàng theo sở thích người nhà lựa chọn, hắn thốt ra lời này, ngược lại giống như đem công lao nhận vào người hắn.

Tiêu Tiềm như không cảm giác ánh mắt của nàng, vẫn cứ khách khí hàn huyên với Tô thị một phen.

Lúc này lễ cũng được tháo dỡ xuống hết, Tô thị kéo tay Lâm Cẩm Nghi, cùng Tiêu Tiềm vai kề vai đi vào trong phủ.

Lâm Cẩm Nghi đã lâu không gặp Tô thị, mẹ con hai người đúng là nói không hết lời. Vòng qua ảnh bích, Lâm Cẩm Nghi quen bước rẽ phải, Tô thị

lại giữ chặt nàng, nói: "A Cẩm, đi nhầm, chính viện ở bên cạnh đây."

Lâm Cẩm Nghi thế này mới dừng bước, lòng có lưu luyến, nàng mới rồi cao hứng quá mức, tự nhiên quen hướng đi Thuận Hoà đường. Ngày xưa nàng từ bên ngoài trở về, luôn đi thỉnh an Trung Dũng hầu phu nhân trước. Nay nàng đã trở lại, Trung Dũng hầu phu nhân đã qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thuợng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Lâm Cẩm Nghi nhất thời đau buồn, Tô thị cũng không khỏi thở dài một tiếng, vỗ bàn tay nàng nói: "đi, cùng nương về chính viện, tổ phụ và cha con bọn họ sáng sớm đã ngóng trông con."

Lâm Cẩm Nghi kiểm chế khổ sở trong lòng, gật đầu cười đáp ứng.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi chính viện, mới vừa vào sân, đã thấy một tiểu thị cầu tròn trịa nghiêng ngả lão đảo chạy ra, phía sau còn một chuỗi dài bà tử nha hoàn.

"Nương, nương, ôm!" Tiểu thị cầu miệng hàm hồ gọi, vừa nhảy lên người Tô thị.

Lâm Cẩm Nghi tập trung nhìn, vừa chạy tới không phải ai khác, đúng là tiểu A Hi còn kém nửa tháng là một tuổi.

"A Hi lớn lên nhiều như vậy nha!" Lâm Cẩm Nghi lần trước về hầu phủ đã là hai tháng trước, tiểu A Hi vừa mới được người đỡ đi, nay đã nghiêng ngả lão đảo chạy được.

Tô thị ôm lấy tiểu A Hi, có vẻ có sức nói: "Lúc này đứa nhỏ một ngày một lớn, hơn nữa gần đây mừng năm mới, cái miệng hấn đường như không chịu yên, tổ phụ và cha con đều nghỉ ở nhà, cả ngày cũng kệ hấn, thường xuyên qua lại, béo lên nhiều."

Lâm Cẩm Nghi thấy Tô thị có chút lao lực, liền nói: "Nương, để con ôm."

Tô thị liên tục lắc đầu nói: "Đừng, đệ đệ con bám người, muốn ôm phải ôm một hồi lâu. Ta nhìn con gần đây rất gầy, hẳn là lo liệu công việc vương phủ vất vả, khó được về nhà, trăm ngàn đừng mệt mình."

Lâm Cẩm Nghi nghe xong không khỏi mặt ửng hồng lên, mấy ngày này nàng quả thật gầy, nhưng đâu phải lo liệu gia sự, rõ ràng là bị Tiêu Tiềm áp bức thành như vậy.

Lúc này Tiêu Tiềm tiến lên nói: "Nhạc mẫu, để ta tới ôm, A Cẩm gầy cũng vì ta."

Lời này Tô thị nghe thấy đó là Lâm Cẩm Nghi vì phân ưu với hấn mà mệt mỏi, Lâm Cẩm Nghi lại nghe ra ý tứ hấn bốn cột, bên tai đều nóng lên.

Tiêu Tiềm biểu hiện bình dị gần gũi, nhưng đến cùng thân phận là Trấn Nam vương, Tô thị đang muốn từ chối, chỉ thấy Tiêu Tiềm đã giơ tay với tiểu A Hi, dùng ngữ khí dụ dỗ nói: "Tiểu A Hi, để tỷ phụ ôm được không?"

Tiểu A Hi một đôi tròng mắt quay tròn, nhìn nhìn nương, lại nhìn nhìn tỷ tỷ, thấy họ đều không lắc đầu, quay mặt sang giòn tan nói: "Ôm!"

Tiêu Tiềm "Ôi" một tiếng, lập tức ôm hấn vào trong lòng.

Bất quá hấn đến cùng vẫn là lần đầu ôm đứa nhỏ, tư thế không chính xác, Tô thị dạy hấn ôm thế nào dùng ít sức, cũng có thể ngăn ngừa đứa nhongã xuống.

Tiêu Tiềm nghiêm cẩn học hỏi, một tay ôm lấy thắt lưng tiểu A Hi, một tay đỡ sau lưng hấn.

Mọi người chậm rãi vào chính viện chủ ốc, Trung Dũng hầu, Lâm Ngọc Trạch cùng vợ chồng Lâm Bác Chí, Trịnh Kiều Nguyệt đều ở trong đó, thấy bọn họ, mọi người tất nhiên là không hẹn mà cùng đứng lên.

Tiêu Tiềm vừa đưa tiểu A Hi, vừa nói: "Tổ phụ, nhạc phụ, không cần đa lễ, đều là người trong nhà. Ta ôm tiểu A Hi, cũng sẽ không cho hai ngài hành lễ."

Trung Dũng hầu từ lần ở biên quan trở về luôn luôn tán thưởng Tiêu Tiềm, mà Lâm Ngọc Trạch mọi người trong thời gian này sửa lại nhìn nhận về Tiêu Tiềm, hấn đã nói như vậy, mọi người cũng đều không khách khí.

Giống như Tô thị nói, tiểu A Hi thập phần bám người, vào phòng hán cũng không chịu từ trên người Tiêu Tiềm đi xuống. Tiêu Tiềm rõ ràng cho hán ngồi ở trên người mình, cứ như vậy ôm hán nói chuyện cùng mọi người.

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị, Trịnh Kiều Nguyệt ngồi nói chuyện riêng tư, Tô thị thường thường giương mắt xem tiểu A Hi, sợ hán buống binh chọc Tiêu Tiềm mất hứng.

"Ném thử lá trà này, là bằng hữu cha con từ vùng Lĩnh Nam mang tới, mặc dù không so được với trong vương phủ các con, cũng là kinh thành hiếm thấy." Tô thị tiếp đón Lâm Cẩm Nghi thường trà, vừa dứt lời chợt nghe một tiếng giòn vang, tiểu A Hi khóc rống lên.

Mọi người nhìn lại, thấy bên chân Tiêu Tiềm chén trà bị rơi, trước ngực Tiêu Tiềm cũng bị ướt một mảng, còn có một đồng lá trà. Tiểu A Hi ngồi ở đầu gối Tiêu Tiềm bụm mặt khóc lên.

Tô thị mọi người phát hoảng, lập tức bước nhanh qua, kéo tay tiểu A Hi xem xét. Thấy tiểu A Hi trên đầu trên mặt cũng không dính nước, các nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Mà ngay lúc các nàng chỉ lo xem tiểu A Hi, Trung Dững hầu mấy người bọn họ đã nhìn đến Tiêu Tiềm. Tô thị ngồi một bên không nhìn thấy toàn quá trình, bọn họ đều nhìn rõ. Mới vừa rồi Tiêu Tiềm đang nói với bọn họ, một tay bưng chén trà chuẩn bị uống. Bên ngoài bỗng nhiên đọt pháo trúc, tiểu A Hi phát hoảng đột nhiên ngồi thẳng lên, bỗng chốc đụng vào chén trà. Tiêu Tiềm tay mất lạnh lẽo, tay kia thì chấn trên đầu tiểu A Hi, bằng không tiểu A Hi khẳng định đã bị phồng.

Tiêu Tiềm một bàn tay đã đỏ lên, hán chỉ là lơ đãng cười cười, nói: "không có chuyện gì, A Hi không bị thương là tốt rồi."

Tô thị và Lâm Cẩm Nghi lúc này đại khái cũng minh bạch chuyện gì xảy ra, Tô thị thập phần áy náy nhận sai, lại cho nha hoàn lấy thuốc mỡ chữa phỏng đến.

không lâu thuốc mỡ đã được trình đi lên, Tô thị lấy ra nhét vào tay Lâm Cẩm Nghi.

Tiêu Tiềm trong miệng vẫn nói: "Nước trà không quá nóng, thật sự không có chuyện gì."

Lâm Cẩm Nghi ngồi xuống bên người Tiêu Tiềm, kéo cái tay hán đã đỏ lên bôi thuốc, "Tay đỏ thành như vậy còn có chống chế."

Tiêu Tiềm bị oán trách cũng không giận, chỉ cười cười, "Được, nghe nàng, không chống chế."

Thấy hai người bọn họ vô cùng thân thiết như thế, mọi người Trung Dững hầu phủ không hện mà cùng nở nụ cười.

Lâm Cẩm Nghi bôi thuốc cho Tiêu Tiềm xong, mới phát hiện người nhà đều mang theo ý cười nhìn mình, mặt nàng hồng lên: "Các người đều nhìn con làm gì?" nói chuyện liền đứng lên, đi chỗ Tô thị bên kia ngồi xuống.

Mọi người cười một trận, còn nói đến nói đi.

Tiểu A Hi được đưa đi đổi xiêm y lại trở về, Tô thị cũng không dám để hán đi gây tai họa với Tiêu Tiềm, liền ôm hán đùa ở trong lòng.

Trịnh Kiều Nguyệt ngồi kề bên Lâm Cẩm Nghi, thập phần hâm mộ nói với nàng: "Vương gia đối đãi người thật tốt."

Lâm Cẩm Nghi cười cười, "Chị dâu nói lời này, chẳng lẽ đại ca ta bạc đãi người?"

Trịnh Kiều Nguyệt cũng cười, "Đương nhiên là tốt." Chính là dù tốt, cũng chỉ tương đối. Tiêu Tiềm ánh mắt hán nhìn Lâm Cẩm Nghi, nóng bỏng mà dung túng, cho dù Lâm Cẩm Nghi trước mặt mọi người mang theo ngữ khí oán trách nói hán, hán cũng không để ý. Chỉ điểm này, nàng cùng Lâm Bác Chí chỉ là tương kính như tân, so ra kém, càng không cần nói Tiêu Tiềm bất luận là bộ dạng gia thế bản lĩnh, đều mạnh hơn Lâm Bác Chí một trăm một ngàn lần.

Lâm Cẩm Nghi mặc dù không biết Trịnh Kiều Nguyệt nghĩ gì, nhưng vẫn sợ nàng có tâm so sánh, liền nói tránh đi: "Tẩu tử trong thời gian này uống thuốc bổ gì, sắc mặt lại tốt như vậy, người mau nói cùng ta."

Trịnh Kiều Nguyệt trong thời gian này mướt mà một vòng, nhìn càng thủy linh đầy đặn, lúc này then thùng nói: "Nào có thuốc bổ, chỉ là vào ngày đông tham ăn thích ngủ, mới béo. không thể so với Cẩm Nghi, nhìn còn như tiểu cô nương."

Quả thật, Lâm Cẩm Nghi tuy rằng trang điểm phụ nhân, nhưng như trước là cảm đầy, eo nhỏ mảnh mai, phong tư thiếu nữ.

"Con cũng đừng nói nàng, ta sắp buồn chết, từ nhỏ không có nhiều thịt, gần đây hai tháng không gặp, càng gầy hơn." Tô thị nói xong liền nghiêm cẩn nói với Lâm Cẩm Nghi, "A Cẩm, không phải nương nói con, con cũng là người lớn, nên chú ý thân mình, đừng để cho nương luôn phải đi theo quan tâm."

Lâm Cẩm Nghi cảm thấy thật sự oan uổng, nàng đâu phải không chú ý thân mình, thật sự là nàng gả cho Tiêu Tiềm rồi trải qua chút chuyện như

vậy, hơn nửa ngày gần đi vì Tiêu Tiềm ham muốn vô độ, nàng thật muốn béo cũng không được.

Mọi người hòa thuận vui vẻ ngồi một chỗ, nói nói bắt tri bắt giác đến giờ cơm.

Tô thị tự đi thu xếp đồ ăn, Lâm Cẩm Nghi muốn đi hỗ trợ, bị Tô thị dè lại nói: "Con ở vương phủ cũng mệt, khó được về nhà, nghỉ ngơi là tốt rồi."

Lâm Cẩm Nghi nhân tiện nói: "Nương cũng ngày ngày ở nhà bận rộn, nương chẳng lẽ không mệt mỏi?"

Tô thị nhìn nàng một cái, "Nương làm quen, con nghe lời, không được tham việc."

Lâm Cẩm Nghi tuy rằng gả cho người, nhưng ở trong mắt Tô thị vẫn là một đứa trẻ, sao để nàng về nhà còn bận rộn, nói cái gì cũng không chịu cho nàng làm cùng, còn sợ nàng nhầm chán, để Trịnh Kiều Nguyệt lại bồi nàng nói chuyện.

Sau đó, một bàn đồ ăn sắc hương vị câu toàn đã được mang lên.

Trung Dững hầu mời Tiêu Tiềm lên ghế trên, Tiêu Tiềm đương nhiên không chịu, để ghế trên cho Trung Dững hầu, ghế tiếp cho Lâm Ngọc Trạch, chính mình ngồi cùng Lâm Cẩm Nghi ở dưới.

Tô thị thân thiện lấy đĩa chung chia thức ăn cho Tiêu Tiềm, "Cũng không biết vương gia thích ăn cái gì, chỉ ngẫu nhiên nghe A Cẩm nói vương gia thích ăn ngọt, ta học làm hai món đồ ăn Giang Nam, cũng không biết hợp khẩu vị người không."

Tô thị hôm nay riêng vì Tiêu Tiềm làm vài món đồ ăn, có cá viên kim chân, cua thịt măng sợi, sườn bảo ngọc, canh tuyết nhĩ vân vân.

Tiêu Tiềm thập phần hưởng thụ, lộ ra thần sắc kinh hi nói: "Nhạc mẫu thủ nghệ quá tốt, khẩu vị này so với đầu bếp Giang Nam trong phủ chúng ta làm còn tốt hơn."

Tô thị cười cười, nói: "Vương gia nếu thích thì để A Cẩm trở về học làm, nàng ở nhà không học được bản sự gì, một tay trù nghệ coi như được." Lâm Cẩm Nghi đi theo học hai năm, còn thập phần có thiên phú, nói đến đây, trong giọng nói Tô thị bắt giác lộ ra ba phần tự hào.

Tiêu Tiềm không khỏi nhũn mày, vương phi hẳn còn có trù nghệ rất cao? hẳn lần trước uống cháo mồng 8 tháng Chạp nàng nấu đã thập phần kinh ngạc, dù sao từ trước nàng không biết gì cả, ai ngờ hiện tại nàng còn nấu một tay nghề như vậy!

Lâm Cẩm Nghi sợ Tiêu Tiềm lạnh lùng nói hờ cái gì, dù sao Tô thị truyền trù nghệ cho nàng là hi vọng nàng phát dương quang đại, mà không phải bỏ xó, lập tức nói: "Ngày xưa ở trong phủ công việc bận rộn, trù nghệ cũng hoang phế không ít, nương nói rất đúng, về sa ta học với ngài, làm đồ ăn cho vương gia."

Phản ứng lại rất nhanh. Tiêu Tiềm nhìn cười, lại gấp một đĩa đồ ăn cho Lâm Cẩm Nghi, "A Cẩm có tâm, vậy ta sẽ chờ."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Mừng năm mới, lại đều là người một nhà, trên bàn cơm cũng không chú ý quy củ, Tiêu Tiềm và Trung Dững hầu mọi người uống rượu, Lâm Cẩm Nghi ở một bên dùng bữa nói chuyện với Tô thị.

đang náo nhiệt, Trịnh Kiều Nguyệt thử một miếng cá đột nhiên nổi lên cảm giác ghê tởm, che miệng muốn nôn.

Lâm Cẩm Nghi thấy vội để nha hoàn đổi trà nóng, "Chị dâu đây là thế nào? Vì mùi cá nặng?"

Trịnh Kiều Nguyệt uống hai ngụm trà mới ngăn được ghê tởm, sắc mặt lại có vẻ không ổn.

Tô thị gấp miếng cá, kỳ quái nói: "không phải a, con cá này ta tự tay làm, đã khử tanh..." nói xong bà bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, "Kiều Nguyệt, con không phải là... có thai chứ?"

Trịnh Kiều Nguyệt cũng giật mình không thôi, "không thể nào!"

Tô thị lại dè thấp thanh âm hỏi nàng, "Nguyệt sự của con có đúng không?"

Trịnh Kiều Nguyệt vô khăn nói: "Con vẫn chưa đến nguyệt sự."

Tô thị lập tức kéo Trịnh Kiều Nguyệt đứng dậy, đưa tới chỗ đại phu trong phủ.

Giống như Tô thị đoán trước, đại phu chẩn đoán ra tin vui, nói Trịnh Kiều Nguyệt đã có thai sắp hai tháng.

Tất cả mọi người Trung Dũng hầu phủ vui sướng không thôi, ngay cả Tô thị cũng thật tâm cảm thấy cao hứng cho đôi vợ chồng son. Lâm Bác Chí mặc dù không phải nàng sinh ra, nhưng Lâm Bác Chí phẩm tính không xấu, nhiều năm qua cẩn thủ bổn phận, đối với nàng luôn tôn kính, mặc dù có tiểu A Hi sinh ra rồi cũng không thay đổi. Còn Trịnh Kiều Nguyệt vào cửa rồi giúp bà chia sẻ không ít công việc, đối với các trưởng bối đều thập phần hiếu thuận.

Tiêu Tiềm nhìn mọi người như vậy, cũng cong khóe miệng tỏ vẻ cao hứng, tay ở dưới bàn nắm lấy tay Lâm Cẩm Nghi. hần cũng rất muốn một đứa trẻ.

Có chuyện vui vẻ, hôm nay mọi người cảm xúc đều tăng, Trung Dũng hầu đã cùng Lâm Bác Chí nghĩ đặt tên cho chất trai.

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị nói không hết lời, hai mẹ con ngồi một chỗ tâm sự việc vặt mấy ngày này, không bao lâu đã đến đêm.

trong tiếng pháo vô cùng náo nhiệt, dùng xong cơm tối, tiểu A Hi giấy dựa muốn từ trong lòng Tô thị xuống dưới đất đi ra ngoài xem pháo hoa.

Tô thị bế hần cả ngày, đã sớm không còn khí lực bồi hần chơi nữa, Lâm Cẩm Nghi nhân tiện nói: "Nương, ta đưa đệ đệ đi ra ngoài, khó được mừng năm mới náo nhiệt, cũng đừng bắt buộc hần."

Tô thị lắc đầu nói: "Đệ đệ con rất dính người, một mình con sợ không giữ nổi hần."

Tiêu Tiềm cũng đứng lên, "Nhạc mẫu, ta ôm A Hi, bảo đảm giữ được hần."

Ban ngày tiểu A Hi đã nghịch là Tiêu Tiềm bị phồng bàn tay, Tô thị không yên lòng, dặn dò: "Vương gia cũng cẩn thận chút."

nói xong nói, Tiêu Tiềm không phí sức ôm tiểu A Hi sao ở trong lòng, tay kia thì kéo Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi lắc lắc tay, không bỏ ra được, trước mặt trưởng bối mặt cũng không thể biểu hiện quá mức, liền tùy ý hần nắm.

Bên ngoài náo nhiệt, tiểu A Hi 1 tuổi mừng năm mới, hưng phấn dị thường, xem xong pháo hoa lại duỗi ngón tay chỉ giả sai vật đốt pháo cách đó không xa.

"A Hi muốn đốt pháo sao?" Tiêu Tiềm hỏi.

Tiểu A Hi y y nha nha gật đầu, nửa thân mình dò dẫm đi qua.

Tiêu Tiềm đặt hần vào trong lòng Lâm Cẩm Nghi, nói: "Nàng ôm một lát, ta đi đốt pháo cho A Hi."

Lâm Cẩm Nghi ôm lấy tiểu A Hi, lại kéo Tiêu Tiềm một phen, "Để hạ nhân trong phủ làm là được rồi."

Tiêu Tiềm vỗ tay nàng cười cười, "Bất quá đốt pháo mà thôi". hần lại quay đầu cười tùm tùm hỏi tiểu A Hi, "Tiểu A Hi muốn nhìn tỷ phu đốt pháo đúng không?"

Tiểu A Hi cười hi hi vỗ tay nói: "Đốt, đốt!"

Tiêu Tiềm đến hỏi hạ nhân dây đốt, tới đốt pháo trúc.

Lâm Cẩm Nghi ôm tiểu A Hi đứng một bên, ánh mắt không tự chủ được dừng ở khuôn mặt tươi cười của Tiêu Tiềm trong ánh lửa lay động đầy sức sống.

Tiêu Tiềm thoải mái cười to, nàng đã thật lâu không thấy. Lâu đến mức sắp quên hần còn có một mặt nhiễm khói lửa nhân gian như vậy.

Chơi náo xong, tiểu A Hi ra một thân mồ hôi, Lâm Cẩm Nghi để bà vú ôm hần đi thay quần áo.

Tiêu Tiềm đi tới bên người nàng, dắt nàng đi vào trong phòng vừa nói: "A Cẩm, cũng sinh một đứa trẻ cho ta đi."

Lâm Cẩm Nghi sững sốt, trước đây chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Đòi trước mới gả cho Tiêu Tiềm lúc ấy, nàng thật là bức thiết muốn sinh một đứa trẻ cho hần, nhưng nỗ lực vài năm không có kết quả, Tiêu Tiềm cũng không biểu hiện ra yêu thích đứa nhỏ, phản tha thiết kỳ vọng đó của nàng cũng dần dần phai nhạt xuống.

"Sao bỗng nhiên nói thế này."

Tiêu Tiềm kéo nàng lại, "Chính là bỗng nhiên thấy thèm."

nói chuyện đã đi tới cửa phòng, Lâm Cẩm Nghi chỉ cúi mắt nói: "Để nói sau."

Đại niên ba mươi từng nhà đều có tập tục đón giao thừa, nhưng rạng sáng hôm sau tất cả mọi người phải vào cung, trọng trách đón giao thừa để cho Lâm Bác Chí.

Tô thị trước đã cho người quét dọn tốt Cẩm Tú Uyển, an bày Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm vào trong đó ở.

Lâm Cẩm Nghi mang theo Tiêu Tiềm trở về Cẩm Tú Uyển quen thuộc, hai người tự đi rửa mặt thay quần áo.

Buổi tối hai người nằm lên giường, giường này vốn nàng một mình nằm ngủ, đương nhiên không cần rộng như giường cưới ở Trần Nam vương phủ, hai người chỉ có thể dính sát vào nhau.

Nghĩ đang ở trong nhà mình, Tiêu Tiềm nên thu liễm, Lâm Cẩm Nghi quay người đi, ngáp dài nói: "Canh giờ không còn sớm, vương gia ngủ đi."

Tiêu Tiềm hiển nhiên không buồn ngủ, thấy nàng đang buồn ngủ, liền tìm chuyện nói: "Ta nghe tổ phụ nói, qua năm người chuẩn bị truyền tước vị cho phụ thân nàng."

Lâm Cẩm Nghi quả nhiên mở mắt, trở mình hỏi: "thật sự?"

Tiêu Tiềm gật gật đầu, "Ừ, ban ngày lúc nàng và nhạc mẫu đang nói chuyện, tổ phụ thương lượng với ta."

"Tổ phụ tuy rằng tuổi cao nhưng thân thể cường tráng, sao bỗng nhiên nghĩ tới chuyện này." Lâm Ngọc Trạch đến cùng là trưởng bối của nàng, cũng không thể nhiều lời. Nhưng hai người trong lòng đều minh bạch, Lâm Ngọc Trạch xem như không thành khí, cho nên Trung Dũng hầu luôn lo lắng giao cái hầu phù to như vậy cho hắn.

Tiêu Tiềm trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Chắc là sau khi tổ mẫu đi, tổ phụ trong lòng không chịu nổi, ta nghe ý tứ người, mơ hồ chuẩn bị truyền tước vị cho nhạc phụ, sau đó trở về cố hương ở một thời gian."

Trung Dũng hầu phu nhân qua đời, đối với mỗi người trong phủ đều là đả kích không nhỏ. Lâm Cẩm Nghi gật đầu, nói: "trong lòng tổ phụ khó chịu, chúng ta nghe người là được."

"Còn một việc nữa, " Tiêu Tiềm dừng một chút, "Tổ phụ hôm nay trong lời nói còn mơ hồ thúc giục chúng ta."

"Giục chúng ta? Giục chúng ta cái gì?" Lâm Cẩm Nghi phản ứng hỏi lại, đỏ mặt lên, lại xoay mình đi, "Có cái gì tốt mà giục, nên đến thì đương nhiên sẽ đến."

Vừa dứt lời, tay Tiêu Tiềm cũng đã bắt đầu thò vào vạt áo nàng.

Lâm Cẩm Nghi thở nhẹ một tiếng, đề tay hẳn lại.

Tay Tiêu Tiềm đặt trước môi làm dấu hiệu chó có lên tiếng, "Đây chính là ở trong nhà nàng, nháo lên để nhạc phụ nhạc mẫu biết thì thật khó coi."

Lâm Cẩm Nghi trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng ánh mắt này không hề có lực sát thương, ngược lại khiến nhân tâm ngửa ngáy, Tiêu Tiềm cơ hồ lập tức hôn xuống, cắn cánh môi nàng một phen, sau đó thuận thế cởi vạt áo nàng.

Lâm Cẩm Nghi sao địch nổi hắn, bởi vì ở nhà càng không dám phát ra động tĩnh quá lớn, Tiêu Tiềm không cần cố sức đã đắc thủ.

Cũng may Tiêu Tiềm coi như có lương tâm, nghĩ ngày hôm sau hai người đều phải dậy sớm, chỉ theo tư thế bình thường ép buộc nàng một hồi rồi để nàng ngủ.

Rạng sáng hôm sau, chân trời mới lộ ra mặt trời, Thiên Ti ngoài cửa gọi dậy.

Tiêu Tiềm tỉnh lại trước, rửa mặt thay quần áo, Lâm Cẩm Nghi muộn hơn một khắc, sợ chậm, cũng đẩy nhanh tốc độ trang điểm ăn mặc.

Năm trước lúc mới mừng năm, Trung Dũng hầu phu nhân vì thân mình khó chịu để nàng đại diện Trung Dũng hầu phu vào cung yết kiến, hôm nay là Tô thị mang theo Lâm Cẩm Nghi vào cung.

Vào cửa cung, mẹ con hai người nói chuyện, rất nhanh đến Từ Ninh cung.

Tô thái phi đang cùng thái hậu nói chuyện, thấy các nàng liền cười vẫy tay nói: "Ôi, Tiểu Cẩm Nghi đến, nhanh lên đây để cô nãi nãi cẩn thận nhìn một cái."

Tô thị và Lâm Cẩm Nghi chào hỏi với mọi người đi xong, liền theo lời đến trước mặt bà.

Tô thái phi một năm này thân mình luôn không tốt, người cũng gầy một vòng lớn, tinh thần lại không như trước. Bà đã lâu không ra Thập vương phủ, đương nhiên cũng đã lâu không gặp Lâm Cẩm Nghi mọi người, lúc này gặp có một bụng lời muốn nói.

Thái hậu tinh thần không hoàn hảo, không thể nhận được nhiều người, hôm nay yết kiến đều do hoàng hậu lo liệu. Hoàng hậu là người lanh lợi, thấy mọi người cửu biệt gặp lại không tự tìm việc, nhân tiện nói: "Thế tử phu nhân và Trần Nam vương phi ở đây ngồi một lát rồi đi thiên điện, thái phi cũng đã lâu không cao hứng như vậy." nói xong cho người đặt ghế bên cạnh Tô thái phi.

Tô thị và Lâm Cẩm Nghi cũng không chối từ, nói tạ xong ngồi hai bên Tô thái phi.

Tô thái phi hỏi tình hình Tô thị gần đây, hàn huyên vài câu lại quay đầu hỏi Lâm Cẩm Nghi, "Cẩm Nghi, đã lâu không gặp sao gầy như vậy? Ở Trần Nam vương phủ sống không tốt?"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu nói: "Sống rất tốt, phiền cô nãi nãi quan tâm, chỉ là cuối năm trong phủ nhiều chuyện, bận rộn mới gầy đi."

Tô thái phi đau lòng nắm tay nàng, "Con tuy tuổi nhỏ, cũng phải chú ý thân mình, bằng không lúc già đi, lại phải chịu khổ."

đang nói chuyện, thái hậu hồ đồ đột nhiên nghe được cái gì, chen vào nói: "Trần Nam vương phi, vương phủ các người rất nhiều việc sao? Cần ai gia ban thưởng hai người giúp con?"

Đừng nói Lâm Cẩm Nghi các nàng, chính hoàng hậu cũng không dự đoán được sao thái hậu đột nhiên nói thế này.

Lúc mọi người kinh ngạc, thái hậu lại nói: "bên cạnh Tiểu Bát luôn không có ai, nay tuy có vương phi, hậu viện vắng vẻ, hẳn lại không có người thừa tự, như vậy mãi không tốt."

Thế nào vòng tới vòng lui đến chuyện con nối dòng, đầu Lâm Cẩm Nghi cũng to ra.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Thái hậu không chút để ý nói một lúc, không khác gì ở trong dầu nóng đổ thêm nước sôi. Nhất thời hơn mười ánh mắt trong điện đều hướng về Lâm Cẩm Nghi, chờ xem nàng ứng đối thế nào.

Thái hậu là trưởng bối, lại là mẹ đẻ Phong Khánh đế, tuy rằng đầu óc hồ đồ, nhưng thân phận vẫn còn đó, Lâm Cẩm Nghi có thể làm gì bây giờ, chỉ đành kiên trì đứng lên nói: "Tạ ngài quan tâm, Cẩm Nghi sau khi trở về nhất định thương lượng cùng vương gia một phen, tranh thủ sớm ngày sinh con cho hoàng gia."

Thái hậu nhìn khắp nơi gật gật đầu, "Con là đứa trẻ biết chuyện. Ai gia hôm kia thấy tiểu biểu muội của Hiền phi thường tới trong cung, bộ dáng tính tình đều là trầm đậm mới tìm được một, sau này con gặp, nếu cảm thấy ánh mắt ai gia không sai, thì đón nàng vào trong phủ."

Nếu nói mới vừa rồi thái hậu đề nghị còn coi là nhất thời nghĩ ra, như vậy hiện tại người cũng đã chọn tốt lắm, việc này cũng không phải đơn giản như vậy.

Nhưng đối phương là biểu muội nhà Hiền phi, thân phận cũng không thấp, nếu vào Trần Nam vương phủ, tất nhiên là phải lên ngọc điệp làm trắc phi. Lâm Cẩm Nghi vị trí chính phi cũng mới ngồi không đến một năm, sao có thể nguyện ý nhường một trắc phi không dễ ứng phó như vậy vào cửa.

Lâm Cẩm Nghi cảm thấy ánh mắt những người đó đều cùng dính trên người mình, khiến nàng cảm thấy khó chịu cực kỳ. Nhưng mà trước mặt mọi người, nàng vẫn duy trì tươi cười thỏa đáng như trước, "Ngài chọn người đương nhiên sẽ không kém, chỉ sợ Hiền phi nương nương chướng mắt vương phủ chúng ta, chuyện lớn như vậy, phải chờ vương gia gật đầu mới được."

Thái hậu còn muốn nói gì, hoàng hậu đã mở miệng hát đệm: "Mẫu hậu, hôm nay còn có rất nhiều phu nhân tiểu thư chờ hành lễ với ngài, chúng ta cũng không vội nhất thời, chờ sau này Bát đệ cũng tới, ngài trực tiếp nói với hắn."

Thái hậu gật đầu, đáp được, rốt cục vẫn nể mặt mũi hoàng hậu, không tiếp tục nói nữa.

Lâm Cẩm Nghi ở bên cạnh nhẹ nhàng thở ra một ngụm khí, may mắn hoàng hậu coi Tiêu Tiềm cùng trận tuyến với thái tử, không đồng ý Trần Nam vương phủ bọn họ và Hiền phi nhắc lên quan hệ, bằng không thái hậu lấy hiếu đạo áp người, nàng cũng chỉ có thể ở trước mặt mọi người bất buộc

đáp ứng, đến lúc đó thành kết cục đã định, ván đã đóng thuyền, không có đường vãn hồi nữa.

Tô thái phi đau lòng nắm chặt tay Lâm Cẩm Nghi, "Cẩm Nghi a, ngồi cùng cô nải nải một lát đã đói bụng chưa? Đứng ở chỗ này theo ta, cùng nương con đi thiên điện ăn chút đồ đi."

Lâm Cẩm Nghi biết đây là Tô thái phi cho mình một cây thang, liền nói theo: "cô nải nải không nói Cẩm Nghi còn không biết, lúc này đúng là bụng đói kêu vang, Cẩm Nghi cáo lui trước."

nói chuyện, Tô thị đương nhiên cũng cùng nàng đứng dậy hành lễ, mẹ con hai người đi thiên điện.

Trong thiên điện, lúc này một đám ngoại mệnh phụ đang tốp năm tốp ba ngồi một chỗ nói chuyện, thấy mẹ con hai người các nàng tiến vào, không ít người còn nườn nần thân mật đứng dậy tiếp đón.

Lâm Cẩm Nghi nhất nhất đáp lễ, nghĩ một lát chuyện lúc trước hẳn sẽ truyền tới, liền cùng Tô thị tìm một góc ngồi xuống.

Tô thị đau lòng vỗ vỗ tay nàng, vốn là năm mới vô cùng cao hứng mừng vui, ai ngờ sẽ có chuyện xảy ra như vậy.

Lâm Cẩm Nghi cầm tay nương nhéo nhéo, nhỏ giọng nói: "Nương, không việc gì, chuyện này còn chưa nhất định đâu."

nói chuyện, trong thiên điện lại có vài vị ngoại mệnh phụ mới vừa rồi bái kiến thái hậu. Như Lâm Cẩm Nghi sở liệu, các bà rất nhanh truyền chuyện vừa rồi ra, trong phòng từng tiếng nói chuyện ong ong, càng có không ít người đủ sáng đủ tối phóng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Mà lúc Lâm Cẩm Nghi nhìn qua, họ lại thu hồi tầm mắt, dường như không có việc gì tiếp tục nói.

Tình hình này thật sự phiền lòng, Lâm Cẩm Nghi dứt khoát không quản, tùy ý họ.

Mẹ con hai người ngồi ở một góc, có không ít người muốn đi kéo quan hệ cùng Lâm Cẩm Nghi, nhưng bởi vì nghe được chuyện bất quáai vừa rồi, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ gặp rủi ro.

Lâm Cẩm Nghi cũng được thanh tịnh, cùng Tô thị dùng điểm tâm.

không lâu Gia Định hầu phu nhân tới, bà cũng nghe nói chuyện đó, nhưng không sợ bị giận chó đánh mèo, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh hai người nói chuyện.

Gia Định hầu phu nhân vốn thường xuyên đi Trung Dũng hầu phủ, nhưng từ khi Lâm Cẩm Nghi gả cho người khác, Trung Dũng hầu phu nhân lại qua đời, hai nhà ít lui tới hơn nhiều. Lúc này đã lâu không gặp, đương nhiên muốn hàn huyên một phen.

Đơn giản hỏi han xong, Gia Định hầu phu nhân không khỏi cảm thán: "Cẩm Nghi nữ hài nhi tốt như vậy, nếu có thể vào nhà chúng ta, đương nhiên là sẽ không để nàng chịu nửa điểm ủy khuất. Nay rất nhiều việc, cũng là chỉ có thể thân bất do kỷ."

Lâm Cẩm Nghi là bà nhìn lớn lên, lại là con dâu bà vẫn muốn, bắt đầu bị Tiêu Tiềm quấy phá. Cho dù đến tình trạng này, Gia Định hầu phu nhân vẫn hi vọng nàng sống tốt, không muốn nàng chịu ủy khuất. Nhất là từ lúc việc hôn nhân của bọn họ thất bại, Tổng Diên Hi chưa gượng dậy nổi, chỉ nói một lòng đọc sách, không bao giờ muốn đàm hôn luận gả nữa, bà làm nương mới hậu tri hậu giác biết con động chân tình. Nay gặp Lâm Cẩm Nghi không được như ý, sao có thể khiến bà không tiếc hận.

Lâm Cẩm Nghi theo Gia Định hầu phu nhân cười cười, nói: "Chuyện còn chưa định đâu, ngài không cần lo lắng thay Cẩm Nghi. Lại nói, chuyện này còn phải đợi vương gia đáp ứng mới tính."

Gia Định hầu phu nhân nghe lời này không khỏi lại muốn thở dài, tiểu biểu muội nhà Hiền phi bà cũng từng gặp một lần, phong thái bộ dáng thật sự không thua Hiền phi năm đó điểm quan lục cung, đừng nói nam tử tầm thường, chính bà cũng không tránh được muốn nhìn thêm vài lần. Tiêu Tiềm đến cùng là nam nhân, nam nhân nào không thích sắc đẹp. Theo bà, Lâm Cẩm Nghi đến cùng vẫn còn trẻ, quá mức tự tin vào mình, quá mức tin nhiệm nam nhân, cho nên mới nói chuyện như vậy.

Lâm Cẩm Nghi thì sao, cũng chưa nói tới cái gì tự tin tín nhiệm, nàng chỉ cảm thấy cao thấp hai đời theo Tiêu Tiềm lâu như vậy, Tiêu Tiềm trừ đôi đũa với Nguyên Văn Tâm đặc biệt hơn, đối với nữ tử khác đều là không nhìn vào mắt, trong khung hán chính là người không thích nữ sắc như vậy. Mà Trần Nam vương phủ nay đã là đẳng thái tử, tiểu biểu muội nhà Hiền phi dù đẹp, Tiêu Tiềm sẽ không nguyện ý đón người như củ khoai lang bông tay hồi phủ.

Tô thị nói sang chuyện khác, thay đổi đề tài, hỏi Gia Định hầu phu nhân tình hình con cái gần đây.

Nhắc tới đây, Gia Định hầu phu nhân lại chú ý, "Diễn Hi nhà ta nói năm sau chuẩn bị xuất môn đi xa, nói là "Đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường". hần từ nhỏ cầm y ngọc thực lớn lên ở bên người ta, chạy ra bên ngoài ăn khổ, ta cực kỳ luyến tiếc, nhưng cha hẳn lại nói nam nhi đại trượng phu cũng nên ra ngoài kiến thức, tương lai có ích lợi lớn cho sĩ đồ."

Tô thị kinh ngạc không thôi: "Diễn Hi không phải ở Đông cung làm thư đồng cho thái tử sao? Chuyện này liền mặc kệ?" vị trí thư đồng của Thái tử là khối thịt béo, bao nhiêu người đều như hổ rình mồi nhìn chăm chăm, nếu Tổng Diên Hi lúc này đi rồi, chờ hẳn trở lại, vị kia trí không chừng bị ai

chiếm

Gia Định hầu phu nhân nói: "Ai nói không phải đâu, nhưng hấn quyết tâm không muốn ở kinh thành nữa, người cũng gây một vòng lớn, ta và cha hấn đều nhìn thất, thật đau lòng."

Vì thế Gia Định hầu phu nhân và Tô thị chỉ nói về Tống Diễm Hi, không nói người khác nữa.

Lâm Cẩm Nghi ở một bên nghe xong không khỏi cũng cảm thấy tiếc hận cho Tống Diễm Hi, bất quá lúc này nàng không có lập trường lên tiếng, nàng và Tống Diễm Hi cũng chưa nói có cảm tình gì. Dù sao Tống Diễm Hi với nàng, bất quá là gặp mặt hai lần, thiếu chút nữa đính hôn.

Sau đó, nghi thức triều kiến chính thức bắt đầu.

Lâm Cẩm Nghi năm trước trải qua một lần, đã có kinh nghiệm, trong lòng cũng chuẩn bị tốt, không thấy gian nan. Chỉ phiền chán bị những người khác nhìn như quái dị.

Bởi vậy nghi thức xong, nàng không muốn ở trong cung đợi, sớm cùng Tô thị lấy lý do thân thể không khoẻ cáo từ.

Hoàng hậu biết trong lòng nàng để ý cái gì, cũng không khó xử, còn tự mình phái nữ quan bên cạnh đưa mẹ con các nàng ra cung.

Tiêu Tiềm và Trung Dũng hầu, Lâm Ngọc Trạch luôn ở trước mặt Phong Khánh đế. Trung Dũng hầu nói với Tiêu Tiềm chuyện muốn truyền tước vị cho Lâm Ngọc Trạch. Đầu năm, Phong Khánh đế cũng không bận chính vụ, phá lệ để nói chuyện hơn, Tiêu Tiềm liền toàn tâm toàn ý nghĩ an bày cơ hội nói chuyện cho bọn họ.

Đại thần triều kiến rất đông, ai cũng muốn gặp Phong Khánh đế. Mặc dù là Tiêu Tiềm, cũng mất không ít khí lực, thuyết phục đại thái giám Ưng Minh Tuyên bên người Phong Khánh đế, mới cho Trung Dũng hầu thêm thời gian.

Trung Dũng hầu có được cơ hội một mình nói chuyện với Phong Khánh đế, liền biểu lộ ý đồ.

một hầu vị, Phong Khánh đế cũng không xem trong mắt. Trung Dũng hầu lúc trước lập được công lớn, tuổi quả thật đã già, Phong Khánh đế quan tâm vài câu liền chuẩn.

Trung Dũng hầu dẫn Lâm Ngọc Trạch cảm tạ, lẳng lặng thối lui sang một bên.

Tiêu Tiềm trên mặt cũng dẫn theo ý cười, nghĩ mình thay Trung Dũng hầu làm rõ tâm nguyện, trở về còn có thể tranh công với Lâm Cẩm Nghi một phen, ban đêm muốn thân mật thêm hai lần, nàng cũng không có lý do từ chối.

Nhưng mà ý cười trên mặt hấn cũng không thể duy trì lâu, tin tức Lâm Cẩm Nghi và Tô thị ra cung đã truyền tới, hỏi lại toàn bộ lúc trước trong Từ Ninh cung thái hậu nói gì cũng một chữ không sót truyền đến tai hấn.

Từ trước Tiêu Tiềm vẫn thường xuyên lưu ý động tĩnh trong cung, nhưng từ khi thành hôn cùng Lâm Cẩm Nghi, đầu tiên là giúp đỡ nàng sắp xếp đối phó mẹ con Kỷ thị, sau lại sa vào nhĩ nữ tình trường, thậm chí sống ngày tháng tốt đẹp trong vương phủ, nên không chú ý Hiền phi khi nào thì bám lên thái hậu.

Thái hậu quả thật là hồ đồ, tình mình cứng rắn cả đời, về già cứ nhiên bị người ta sử dụng.

Hậu viện nổi lửa, Tiêu Tiềm cũng không yên, trực tiếp nói một tiếng với Phong Khánh đế, lòng như lửa đốt ra cung.

Chỉ mong vương phi của hấn không cần ăn dấm chua gì! Lấy tính tình bướng bỉnh của vương phi hấn, nếu thực để nàng hiểu lầm, hấn sợ là dù đầy miệng cũng giải thích không nổi!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị trở về Trung Dũng hầu phủ, hai người đi thay quần áo thường, mặc xiêm y rộng rãi, vào phòng ấm đốt than, không hẹn mà cùng thoải mái than thở ra tiếng.

Trong cung tuy rằng nơi nơi đốt than, nhưng cung điện trống trải, cửa lại mở rộng, không ấm áp như vậy. Hơn nữa lúc triều kiến lại ở ngoài trời, trời dù ấm, gió thổi lên mặt cũng như dao nhỏ.

Tô thị sợ nữ nhi tâm tình không tốt, liền đề nghị: "Khó được chúng ta ở nhà, hôm kia trong nhà nhường rượu hoa quế mùa thu đã thành, mẹ con chúng ta uống một ít ấm áp thân mình được không?"

Lâm Cẩm Nghi khó được lúc về nhà mẹ đẻ, khoan khoan khoái khoái, đương nhiên cười đáp ứng.

Sau đó, rượu hoa quế được đưa lên. Lâm Cẩm Nghi và Tô thị mỗi người một cái chén ngọc đối ẩm.

Tô thị trù nghệ rất cao, tay nghề ủ rượu cũng không kém. Từ trước còn ở trong phủ, Tô thị nói nàng còn nhỏ, cũng không cho nàng uống. Hôm nay lại không ngăn nàng, Lâm Cẩm Nghi uống tận hứng, không lâu đã uống non nửa bình.

Tô thị đau lòng nữ nhi ở trong cung ảm đạm, lúc này cũng chỉ mềm giọng khuyên một câu: "A Cẩm, rượu này tác dụng chậm, con cẩn thận uống say."

Lâm Cẩm Nghi lơ đãng cười cười, "Com uống cảm giác cũng không tệ lắm."

Nàng chưa bao giờ uống rượu thoải mái, Tô thị nghĩ mình tử lượng rất tốt, nữ nhi hẳn là di truyền của mình, cũng kệ nàng.

Lúc Tiêu Tiềm sau lưng gấp trở về, Lâm Cẩm Nghi đã hiển vị say, được Tô thị đưa về Cẩm Tú Uyển ngủ.

Tiêu Tiềm thập phần giữ quy củ đi thỉnh an Tô thị trước, Tô thị thấy hần hoảng hốt chạy về, cũng đoán được hần khẩn cấp nữ nhi, không làm khó hần. Nhân thoái vài câu rồi cho hần đi chiếu khán Lâm Cẩm Nghi.

Trong Cẩm Tú Uyển, Lâm Cẩm Nghi mặt đỏ ửng, mắt say lơ đãng như sương mù nằm ở trên tháp quý phi.

Trong phòng im ắng, Thiên Ti đi nấu trà giải rượu, Tiêu Tiềm vừa vặn gặp được, tiếp nhận bát, để những người khác đi xuống.

"A Cẩm? Cẩm thấy khó chịu?" Tiêu Tiềm mềm giọng, ngồi ở bên sạp.

Lâm Cẩm Nghi mở mắt đầy nước choáng váng nhìn hần, run một lát mới nhận ra, "Vương gia đã trở lại?"

Tiêu Tiềm "Ừ" một tiếng, một tay nâng bát một tay cầm thìa múc trà giải rượu đến bên miệng nàng, ôn thanh nói: "A Cẩm, nàng uống say, uống cái này giải rượu."

Lâm Cẩm Nghi ngoan ngoãn mở miệng, uống trên tay hần. Rất nhanh, Tiêu Tiềm dứt xong. Lâm Cẩm Nghi bên môi chút nước, trên môi anh đào ánh nước lấp lánh, hần vừa định lấy khăn lau cho nàng, thấy nàng đã vươn đầu lưỡi phần nộn liếm cái.

Tiêu Tiềm ánh mắt không khỏi trầm trầm. Lâm Cẩm Nghi liếm môi xong, thấy ánh mắt hần sáng quắc, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm mình, lại ha ha cười nói: "Vương gia không uống rượu, ngồi ở chỗ này ngăn người cái gì?"

Tiêu Tiềm cũng cười theo, dời ánh mắt nói: "A Cẩm của ta đẹp mắt, nhìn thế nào cũng không đủ đâu."

Lâm Cẩm Nghi đang cười bỗng nhiên ngừng, kéo tay áo hần hỏi: "Vậy nếu có người càng đẹp đâu?"

Vừa hỏi, Tiêu Tiềm đã biết nàng đối với việc hôm nay ở Từ Ninh cung có khúc mắc, vì thế lập tức nói: "Sẽ không. A Cẩm đẹp nhất, người khác ta sẽ không để ý".

Lâm Cẩm Nghi rũ mắt xuống, "Đúng vậy, chàng không phải người mê nữ sắc..." nói xong nàng buồn bã cười, "Trong mắt chàng, đương nhiên chỉ có cảnh hoa cao ngạo ngễ không thể với kia."

"A Cẩm," Tiêu Tiềm nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng, nhìn chăm chú vào mắt nàng nói, "Nàng lại nghĩ đến chỗ nào?"

Lâm Cẩm Nghi tự giễu cười, "Có lẽ ta uống nhiều thật, ta có một bụng lời nói, một bụng nghi vấn, ghen hông rồi, ghen điên rồi!"

Tiêu Tiềm luôn muốn tìm cơ hội nói chuyện thẳng thắn, bắt đầu dĩ Lâm Cẩm Nghi hiện ra trạng thái phòng vệ, không muốn thẳng thắn thành khẩn với hần. Lúc này là cơ hội tốt, hần đương nhiên sẽ không bỏ qua, liền dùng giọng dụ dỗ nói: "A Cẩm ngoan, nàng muốn nói cái gì, cứ việc nói cùng ta, ta nhất định nghe kỹ; nàng có gì muốn hỏi, cũng cứ việc hỏi, ta tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận."

Lâm Cẩm Nghi cắn môi sừng sốt một lát, sau đó nàng nhắm chặt mắt, hạ quyết tâm, "Được, ta hỏi chàng, chàng có từng thật tâm thích ta? không phải kiểu chấp nhận thích, mà là cái loại này thích chỉ có ta, không phải ta không thể."

Tiêu Tiềm nghiêm cẩn nhìn nàng, gần từng chữ: "Ta Tiêu Tiềm, luôn luôn yêu nàng. Tuy rằng phát hiện chậm, nhưng cho tới bây giờ chỉ có nàng."

Lâm Cẩm Nghi tim đập mạnh, loạn nhịp một lát, "Là ta? Vậy Nguyên Văn Tâm..."

Tiêu Tiềm ngắt lời: "Đó bất quá là lúc còn trẻ có một lần thất thân, vì nàng ấy khí chất, đáng vẻ giống như mẫu thân ta mà thôi, ta cũng từng cho rằng mình động tâm, sau này ta gặp nàng a."

Đáp án này, nàng đợi đã lâu lắm, cho nên hiện tại nghe được vẫn không thể tin.

Nhưng nếu Tiêu Tiềm nói thật, như vậy mọi chuyện trước sau cũng đã nói thông. Bởi vì thích nàng, cho nên nàng an bày thông phòng di nương cho hắn, hắn giận không thể nhịn; bởi vì thích nàng, cho nên biết nàng vụng trộm để nha hoàn đổ thuốc, hắn tức giận như vậy; bởi vì thích nàng, cho nên đòi này hắn cưới nàng, mà không phải Nguyên Văn Tâm; bởi vì thích nàng, cho nên hắn tận sức giúp nàng đòi phò mẹ con Kỳ thị...

"Khi đó ta bệnh nặng như vậy, chàng chẳng quan tâm ta..." Nàng bắt giác đã nước mắt liên tục.

"Ta sai rồi, A Cẩm, ta thật sự sai rồi. Ta thường vụng trộm đi thăm nàng, cũng không dám kinh động nàng. Kỳ thật ta cũng sợ, sợ khi đó nàng đã không có nữa điểm thích ta, sợ nàng nhìn ta ánh mắt xa lạ phòng bị. Ta thật sự sai rồi, hậu tri hậu giác biết sai rồi, nàng tha thứ ta được không?" Xưa nay Tiêu Tiềm trấn định đương nhiên, trên chiến trường cũng không lộ ra kinh hoảng, lúc này đã đỏ hốc mắt.

Trong vô số giấc mộng, nàng vẫn là Sầm Cẩm đang chờ mong giờ khắc này, chờ mong Tiêu Tiềm nói thích nàng, yêu nàng. Mà lúc giờ khắc này đến, nàng lại không thể tin được.

"Chàng nói chàng luôn thích ta, như vậy chàng chứng minh cho ta xem"

"Được, nàng nói đi."

Lâm Cẩm Nghi cắn môi một lát, lại vẫn không nghĩ ra iện pháp gì.

Tiêu Tiềm thấy nàng khổ sở suy nghĩ, không khỏi nở nụ cười, "không vội, chúng ta còn cả đời, nàng có thể nghĩ từ từ, bất luận nàng muốn cái gì, ta sẽ làm được."

Lâm Cẩm Nghi cũng nín khóc mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy ý cười giao hoạt, "Được, vậy chờ ta nghĩ cái gì thật khó, chàng nên chuẩn bị sẵn sàng."

Hai người chạm trán nói thầm chuyện riêng một hồi, Lâm Cẩm Nghi bị rượu làm mệt, tựa vào vai Tiêu Tiềm ngủ.

Tiêu Tiềm cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, lại không dám ngủ. Hôm nay thổ lộ tình cảm, với hắn mà nói đã đợi lâu lắm. Hắn sợ một giấc ngủ đi qua, vương phi hắn không còn nhớ rõ cái gì, lại biến thành bộ dáng khoan dung bình thản, không hề ghen ghét, không có sinh khí.

Lâm Cẩm Nghi ngủ kê bên Tiêu Tiềm, bởi vì tư thế không thoải mái, không đến một canh giờ nàng đã tỉnh lại, hơi rượu cũng bớt không ít.

Cơ hồ nàng vừa mở mắt, Tiêu Tiềm vội vàng mở miệng hỏi: "A Cẩm, nàng có còn nhớ rõ những lời chúng ta nói lúc trước?"

Lâm Cẩm Nghi xoay cổ, cười nói: "Ta chẳng qua ngủ một lát, chẳng lẽ đã thành mất trí nhớ sao?"

Tiêu Tiềm thở phào nhẹ nhõm, nói: "không mất trí nhớ là tốt rồi."

Lâm Cẩm Nghi cười nhìn hắn, bồn chồn nói: "Cũng không phải mỗi người đều giống chàng, uống rượu liền mất trí nhớ." Nàng vừa rồi có chút bốc lên đầu, cho nên mới xúc động đem lời trong bụng nói ra toàn bộ, nhưng cũng không phải say không còn thần chí. Nghĩ đến Tiêu Tiềm kia say rượu rồi có thể nói thần chí không rõ bộ dáng ngu si, nàng không nhịn được muốn cười.

Tiêu Tiềm thân thiết chọc trán nàng, "Nàng bây giờ ở trước mặt ta không phải nhanh nhẹn nhanh miệng sao? Thế ta hôm nay nào nghe nói, có người ở Từ Ninh cung bị thái hậu nói á khẩu không trả lời được?"

Lâm Cẩm Nghi ngửa ngửa, né tránh ngón tay hắn, nói: "Thái hậu là mẹ cả chàng, đối với chàng có ân dưỡng dục, tuy rằng trước mắt biết bà bị bệnh, nhưng hôm nay như vậy, ta cũng không thể trước mặt nhất chúng mệnh phụ bác lời của bà. Lại nói, biểu muội của Hiền phi nương nương mặc dù ta chưa gặp, nhưng phong thái Hiền phi nương nương lúc trẻ ta cũng nghe nói. Nghĩ đến biểu muội nàng sẽ không kém nàng lúc tuổi trẻ đi, chưa chừng trong lòng chàng có nhớ thương, nếu ta một lời từ chối, quay về chàng lại trách ta..."

"Nàng nàng này!" Tiêu Tiềm giả bộ tức giận trừng nàng, "Ta mới cúi đầu làm thấp nói như vậy, quay lại nàng muốn ta nhớ thương người khác?!" nói xong không đợi Lâm Cẩm Nghi trả lời, chọc bên hông nàng ngứa ngứa.

Lâm Cẩm Nghi xưa nay sợ ngứa, dù thay đổi thân mình cũng không có thể sửa, nàng ôm cánh tay né tránh chung quanh, bắt đầu đi trốn không thoát kiềm chế của Tiêu Tiềm. Rất nhanh nàng cười ra nước mắt, liên tục xin tha: "Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, ta không nói còn không được sao..."

Cười đùa qua, Tiêu Tiềm vuốt tóc nàng, nghiêm mặt nói: "Hiền phi nương nương nhiều lần tính kế lên phủ chúng ta, không thể để nàng ấy cảm thấy

chúng ta dễ khi dễ, đến lúc thích hợp cho nàng ấy chút màu sắc xem sao."

Hai người lúc trước hợp mưu thiết kế mẹ con Kỳ thị, lúc này có ăn ý đồng mưu, Lâm Cẩm Nghi lập tức hỏi: "Chàng chuẩn bị làm thế nào?"

Tiêu Tiềm ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói một phen.

Lâm Cẩm Nghi nghe xong tròng lớn hai mắt, kinh ngạc nói: "Đây... có phải làm quá hay không?" Đầu phải cho chút màu sắc, rõ ràng là cho cả cái cháo nhuộm a!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Tiêu Tiềm sờ sờ cằm, "Chiêu số tuy rằng âm hiểm, nhưng đánh rắn phải đánh bảy tấc, một khi đánh chết, nó sẽ không có cơ hội quay đầu lại cắn người trả thù."

hắn tuy rằng vô tình tham dự vào đấu tranh phe phái, nhưng Hiền phi hết lần này đến lần khác vron tay quá dài, đã hai lần ba lượt chạm vào điểm mấu chốt của hắn, mà hoàng huynh kia, lại thích cảnh thái bình giả tạo không chịu ra tay, đảng Hiền phi thật đúng coi hắn thành không biết giận.

Lâm Cẩm Nghi gật đầu nói: "Chàng đã có chủ ý, ta tận lực phối hợp là được."

Tiêu Tiềm cười đi lên, "Thực là vương phi tốt của ta, để bổn vương yêu nàng "

Lâm Cẩm Nghi thối hắn một ngụm, đẩy hắn, "Giữa ban ngày, chàng nào cái gì?"

Tiêu Tiềm lơ đãng cười cười, "Được, vậy chờ ban đêm. Ban đêm lại cùng nàng..."

Lâm Cẩm Nghi vội đỏ mặt che kín cái miệng hắn.

Hai người lại náo một trận, Lâm Cẩm Nghi sửa sang quần áo, ngồi vào trước bàn trang điểm nói: "Tổ phụ và phụ thân hắn cũng sắp trở lại, chúng ta đi chính viện." Ở trong vương phủ, hai người pha trộn hồ nháo thế nào đều không sao, nhưng ở trước mắt các trưởng bối, hai người bọn họ luôn ở Cẩm Tú Uyển cũng không tốt.

Tiêu Tiềm đáp ứng nói: "Cũng phải, chuyện này còn phải trao đổi cùng các trưởng bối ". nói xong, hai người sửa sang lại dung nhan rồi đi chính viện.

Tô thị còn lo lắng bọn họ tiểu vợ chồng thành hôn không lâu, trụ cột cảm tình không đủ vững chắc, bởi vì chuyện buổi sáng ở Từ Ninh cung nổi lên mâu thuẫn. Nhưng nhìn thấy bọn họ một trước một sau tiến vào, trên mặt còn mang theo tươi cười, liền biết là mình lo lắng thừa.

Lâm Cẩm Nghi thấy Tô thị thiện ý bồn chồn tươi cười, đỏ mặt ngồi xuống bên Tô thị, "Nương, con uống nhiều, để ngài chế giễu."

Tô thị cười giữ chặt tay nàng, "Con là nương sinh ra, bộ dáng gì nương chưa từng thấy qua? Ở trong nhà mình, uống say thì uống say, không có gì ngại." nói xong lại nhìn Tiêu Tiềm, tuy rằng Lâm Cẩm Nghi uống say là nhất thời, nhưng không biết theo Tiêu Tiềm, có phải cảm thấy trong lòng nàng không dung được hay không.

Tiêu Tiềm thập phần thức thời nói: "Nhạc mẫu nói phải, A Cẩm ở vương phủ làm lụng vất vả mấy tháng, khó được về nhà khoan khoái. Hôm nay lại mừng năm mới, thế nào cao hứng thì làm mới đúng."

Đều nói nhạc mẫu nhìn con rể, càng nhìn càng ưng ý, Tô thị lúc trước còn rất có thành kiến với Tiêu Tiềm, gần một năm này ở chung, cũng đổi mới rất nhiều về hắn.

Ba người đang cùng nhau nói vài lời, Trung Dĩnh hầu và Lâm Ngọc Trạch từ trong cung trở về. Tô thị đứng lên thu xếp tịch thực, Lâm Cẩm Nghi rảnh rỗi hai ngày, lúc này nói cái gì cũng ngồi không yên, đi theo Tô thị vào phòng bếp.

Trung Dĩnh hầu được Phong Khánh đế nói chắc chắn qua tiết nguyên tiêu sẽ hạ chỉ gia phong tước vị cho Lâm Ngọc Trạch, cho nên hưng trí cực cao, trên bàn cơm lôi kéo Tiêu Tiềm và Lâm Ngọc Trạch uống rượu.

Tô thị biết Lâm Ngọc Trạch tửu lượng không được, Lâm Cẩm Nghi lại biết Tiêu Tiềm uống nhiều thì vờ ngó ngẩn, nàng vừa định ra tiếng ngăn cản, Tô thị ngay trên bàn kéo nàng một phen.

Lâm Cẩm Nghi không rõ chân tướng, Tô thị liền hạ giọng nói: "Tổ phụ con khó được cao hứng như vậy, theo người đi."

Lâm Cẩm Nghi không ở trong phủ, đương nhiên không biết từ lúc Trung Dũng hầu phu nhân đi, Trung Dũng hầu buồn bực không vui, từ một người cười mờ, gần đây trên mặt khó thấy tươi cười. Chờ thánh chỉ hạ xuống, Trung Dũng hầu sẽ về cố hương ở một thời gian, sắp tới cũng không có cơ hội đoàn tụ cùng người nhà.

Lâm Cẩm Nghi rất nhanh hiểu rõ, hơi hơi vuốt cằm không nhiều lời nữa.

Bọn họ ba người dốc chén, khoái hoạt vô cùng, sau đó, ba người đều uống nhiều. Trước khi bọn họ say khướt, Tô thị cho người đưa bọn họ đi xuống.

Lâm Cẩm Nghi để Thiên Ti về Cẩm Tú Uyển chiếu khán Tiêu Tiềm trước, chính mình lưu lại nói cùng Tô thị kế hoạch của Tiêu Tiềm.

Tô thị sau khi nghe xong, cảm thấy thập phần vui mừng. Nàng và Lâm Ngọc Trạch vợ chồng nhiều năm, luôn thẳng thắn thành khẩn với nhau, không có bí mật, đương nhiên cũng hi vọng nữ nhi và Tiêu Tiềm như vậy. Nhưng Tiêu Tiềm và Lâm Ngọc Trạch bất đồng, Tiêu Tiềm là người làm đại sự, trong triều đình có lẽ có rất nhiều việc hắn không muốn chia sẻ với nữ nhi. Nhưng không nghĩ tới kế hoạch như vậy, hánthương lượng cùng nữ nhi trước chuyện xảy ra, có thể thấy được rất coi trọng nữ nhi.

Bởi vậy nghe xong nàng gật đầu nói: "Nương đã biết, các con cứ việc làm, nương sẽ nói với cha con, nhất định không vướng víu các con."

nói xong, Lâm Cẩm Nghi cũng không ở lâu, trở về Cẩm Tú Uyển nhìn Tiêu Tiềm.

Vốn nghĩ Tiêu Tiềm uống nhiều không biết náo ra chê cười gì, không nghĩ tới lúc nàng trở về chỉ thấy Tiêu Tiềm đang tựa trên kháng, nhàn tản lật bình thư.

Lâm Cẩm Nghi kỳ quái nhìn hắn, "không phải uống nhiều sao? thế nào lại xem bình thư?"

Tiêu Tiềm nhéo nhéo mi tâm, đậm cười nói: "không uống nhiều, nhưng thấy tổ phụ hưng trí cao, không thể quét hưng trí của lão nhân gia, chỉ có thể theo, cuối cùng cảm giác uống không được, giả vờ say."

Lâm Cẩm Nghi đã ngồi xuống bên kháng, bảo Thiên Ti thay trà nóng, "Nhìn chàng trên bàn không ăn cái gì chỉ uống, có muốn ăn gì? Ta bảo phòng bếp nhỏ lập tức đi làm."

Tiêu Tiềm ném bình thư, hi hi cười nói: "Đương nhiên là muốn ăn."

Lâm Cẩm Nghi đang chờ nghe hắn nói muốn ăn gì, cũng không ngờ Tiêu Tiềm bỗng nhiên vron tay, nàng bắt ngờ không kịp đề phòng đã bị kéo vào trong lòng hắn.

"Ta muốn ăn nàng nha." Tiêu Tiềm ở bên tai nàng thổi khí nóng.

Tư thế ái muội trộn với mùi rượu thân nhiên trên người hắn càng khiến người ta đỏ mặt.

Trong kế hoạch của Tiêu Tiềm, tương lai hai người có một khoảng thời gian không thể thân cận. Hơn nữa hôm nay hắn ở trong cung giúp chiếu cố Trung Dũng hầu, lại đỡ người nhà cao hứng, Lâm Cẩm Nghi cũng theo hắn hồ nháo.

Vừa hồ nháo, đã đến nửa đêm, Lâm Cẩm Nghi cảm thấy mình và khung giường cũng đều bị đổ. Về sau mệt, nàng cái gì cũng không quản, trực tiếp ngủ, cũng chỉ có lúc Tiêu Tiềm thanh lý thân thể cho nàng mới tỉnh một lần.

Vì một đêm hồ nháo, ngày thứ hai lúc Lâm Cẩm Nghi mở mắt, bên ngoài trời đã sáng hẳn, Tiêu Tiềm cũng không ở trong phòng.

Lâm Cẩm Nghi chống thân thể dậy, hô Thiên Ti tới hầu hạ mình rửa mặt, vừa nói: "Canh giờ nào, sao không gọi ta?"

Thiên Ti vừa dâng nước ấm, vừa giải thích: "Là ý tứ vương gia, nói ngài khó được về nhà, để ngài ngủ nhiều một lát."

Cũng đúng, ở Trung Dũng hầu phủ, chỉ cần Tiêu Tiềm không có ý kiến, người nhà cũng tuyệt đối sẽ không để ý loại chuyện này. Thậm chí Tô thị thấy Tiêu Tiềm dung túng nàng như vậy, đáy lòng còn cảm thấy vui mừng.

Rửa mặt chải đầu trang điểm xong, Lâm Cẩm Nghi thay một thân váy áo điệp hí thủy tiên, quần lĩnh xà kế đơn giản đi chính viện.

Đại niên mừng hai, ngày nữ tử xuất giá lại mặt. Lúc này trong chính viện Lâm Phương Nghi và Vương Như Ngu đã trở lại, đang ngồi dưới Tô thị mọi người nói chuyện.

Thấy bọn họ, Lâm Cẩm Nghi ngượng ngùng cười cười, "Tỷ tỷ, tỷ phu đã trở lại? Ta dậy muộn, để mọi người chê cười."

Lâm Phương Nghi hôm nay trở lại, mới nghe nói Tiêu Tiềm mang theo Lâm Cẩm Nghi về Trung Dũng hầu phủ qua năm mới. Sang năm mới, sao nàng không muốn về hầu phủ gặp di nương, cho nên hôm nay không thôi, đứng dậy lôi kéo Lâm Cẩm Nghi đến bên cạnh ngồi xuống, "Muội muội ở nhà ngủ muộn chút cũng bình thường, thật lâu không gặp, muội muội trở về càng đẹp."

Lâm Phương Nghi thành hôn xong đầy đà hơn, sắc mặt cũng tươi phần hồng nhuận, hôm nay mặc váy gấm Tứ Xuyên bách hoa, trên tóc cài mấy cái mai trâm tinh xảo, mặc dù không nhìn rõ phú quý, cũng nhẹ nhàng khoan khoái, cực có tinh thần.

Lâm Cẩm Nghi cũng cười nói: "Tỷ tỷ sao càng ngày càng thủy linh, nghĩ đến hẳn là ở hân lâm phủ sống vô cùng tốt."

Tỷ muội hai người nói nói cười cười ngồi một chỗ, nói chuyện riêng.

Còn Tiêu Tiềm cùng Vương Như Ngu, Lâm Bác Chí mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện. Ba người tuy rằng quan hệ thông gia, địa vị lại cách biệt một trời. Lâm Cẩm Nghi sợ Tiêu Tiềm và bọn họ không được, lúc nói chuyện với Lâm Phương Nghi, thường thường nhìn sang.

Nhưng sự thật chứng minh nàng nghĩ nhiều. Tiêu Tiềm lúc trước có thể sử dụng một chút lời kéo gần quan hệ với Lâm Bác Chí, lúc này đương nhiên có thể tìm được đề tài trọng tâm với Vương Như Ngu.

Vương Như Ngu lúc đầu còn có chút lo sợ, nói chuyện với nhau một phen cảm thấy hôm nay Tiêu Tiềm ngoài ý muốn bình dị gần gũi, cũng không khẩn trương nữa.

Ban ngày rất nhanh đi qua, Vương Như Ngu làm người săn sóc, thấy Lâm Phương Nghi một ngày này đều ở trước mặt Tô thị, không có cơ hội bồi di nương mình, lại nghe Lâm Cẩm Nghi nói, chuẩn bị cùng Tiêu Tiềm ở Trung Dũng hầu phủ ở mười ngày nửa tháng, liền thương lượng với Lâm Phương Nghi ở Trung Dũng hầu phủ một ngày.

Lâm Phương Nghi thập phần kinh hỉ, đương nhiên nguyện ý, lại lo lắng về nhà chồng muộn, chọc bà bà mất hứng. Vương Như Ngu biết nàng băn khoăn, trấn an nói: "không việc gì, cũng chỉ là ở thêm một đêm, chúng ta ngày mai trở về."

Lâm Phương Nghi cũng không chối từ, vui vẻ nói với Tô thị việc này. Tô thị đương nhiên cũng cao hứng, cho người đi quét dọn phòng ở.

Cứ như vậy, Lâm Phương Nghi ở lại, buổi chiều cùng Chu di nương gom lại một chỗ. Chu di nương lúc trước còn chướng mắt Vương Như Ngu, nhưng Vương Như Ngu nho nhã lễ độ, đối với di nương cũng tôn kính có thêm, hơn nữa thấy vợ chồng hai người cảm tình hòa thuận, tự do ăn ý, đối với con rể này cũng không có thành kiến.

Rất nhanh, Trung Dũng hầu phủ vô cùng náo nhiệt qua năm mới.

Tiêu Tiềm vốn định nói qua thượng nguyên mới hồi phủ, Lâm Cẩm Nghi lại ngượng ngùng ở nhà mẹ đẻ ở hơn nửa tháng, chủ động nói hồi phủ. Dù sao hai nhà không xa, lúc không vội trở về nhiều cũng được.

Vì thế mười ba tháng giêng, Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm đẹp đường hồi phủ.

Tiêu Tiềm tuy còn đang hưu mộc, nhưng công văn cũng một đồng chưa đọc, hồi phủ rồi hẳn chui vào thư phòng bận rộn.

Lâm Cẩm Nghi chỉ dẫn theo Thiên Ti và Thái Ca về phủ, mấy ngày nay trong vương phủ luôn có Nhụy Hương liệu lý công việc. Sau khi trở về nàng gọi Nhụy Hương đến trước mặt, hỏi sự vụ lớn nhỏ trong vương phủ thời gian này.

Nhụy Hương không gì không bẩm báo, hai người đang nói chuyện, Thiên Ti tiến vào nói: "Vương phi, Hồng Chúc di nương tới, nói là chúc tết ngài."

Từ khi Lâm Cẩm Nghi đời này gả tới rất chiều có Hồng Chúc, cuộc sống của Hồng Chúc cũng thập phần thoải mái. Lâm Cẩm Nghi lúc trước thương lượng với Tiêu Tiềm qua năm thả nàng ấy ra ngoài tái giá, bây giờ nàng tới, muốn nói chuyện này với nàng.

Lâm Cẩm Nghi cho người dẫn Hồng Chúc tiến vào. Hồng Chúc lạy chào, nàng bảo nha hoàn phát hồng bao, đi thẳng vào đề nói ý tưởng của mình. Vốn Hồng Chúc ở vương phủ chưa từng được Tiêu Tiềm coi trọng, ngược lại tại sao phải sợ hãi sợ không thôi, nói với nàng việc này nàng hẳn là cao hứng, không ngờ Lâm Cẩm Nghi vừa dứt lời, Hồng Chúc cong đầu gối vội quỳ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Nhìn Hồng Chúc cúi đầu quỳ thẳng tắp, Lâm Cẩm Nghi nhún lông mày, nói: "Người trước đứng lên nói, không cần vừa động đã quỳ." Nàng không phải người nhân tâm khắt khe, dù là các nha hoàn Thiên Ti, Thái Ca, nàng cũng rất ít khi để họ quỳ.

Hồng Chúc lại không nhúc nhích, miệng nói: "Thiếp thân cầu vương phi không cần đuổi thiếp thân ra khỏi vương phủ."

Lâm Cẩm Nghi giờ cảm với Thiên Ti, Thiên Ti ngầm hiểu, đi đỡ Hồng Chúc lên.

"Hồng Chúc, có phải người hiểu lầm cái gì không? Ta không muốn đuổi người đi, mà là chọn người trong sạch cho người, cho người thuận lợi vui vẻ gả qua. Đến lúc đó ăn ở mặc dù kém vương phủ, nhưng đến cùng là đương gia nương tử tướng mạo đoan chính, sông khằng định không kém hiện tại."

Hồng Chúc cúi mắt, không yên vò khăn, "Thiếp thân biết vương phi thật tâm thật lòng tính toán cho thiếp thân. Nhưng mà... Thiếp thân thật sự không thể ra phủ."

Lâm Cẩm Nghi như có như không gõ cái bàn, "Người có nỗi khổ gì? Người cứ nói đừng ngại, người không nói, ta cũng không giúp được người."

Hồng Chúc vẫn nói năng thận trọng, "Thiếp thân quả thật có lời khó nói, không dám làm phiền vương phi..."

Thiên Ti mở miệng ngắt lời: "Hồng Chúc di nương, vương phi chúng ta vì hảo tâm mới tính toán nửa đời sau cho người, chẳng lẽ người thật nguyên ý cứ như vậy cô đơn chiếc bóng ở tiểu viện sống qua? Mà vương phi là chủ tử, nàng hỏi người nói, người vốn không nên có điều giấu diếm."

Thiên Ti ngữ khí cũng không hòa khí như Lâm Cẩm Nghi, Hồng Chúc vò khăn, vẻ mặt khó xử.

Thiên Ti cũng không mấy thích nàng, lúc này nói với Lâm Cẩm Nghi: "Vương phi, mắt công ngài hảo tâm tính toán cho người, người ta căn bản không muốn linh tình của ngài. Theo nô tì thấy, hay là thôi đi, người ta không chừng còn cảm thấy ngài xen vào việc của người khác đâu."

Hồng Chúc vội đáp: "Thiếp thân không dám! Thiếp thân biết vương phi là vì tốt cho thiếp thân..." Cuối cùng nàng nhắm chặt mắt, gian nan nói: "Kỳ thật, cha mẹ thiếp thân đã mất sớm, thiếp thân bây giờ chỉ còn anh trai và chị dâu, bọn họ từng muốn bán thiếp thân đi làm làm thiếp cho người ta. Sau này thiếp thân cầu tiên vương phi, tiên vương phi ban thưởng ân điển, nâng thiếp thân thành di nương, lại đưa bọn họ về thôn trang làm quản sự. Nhưng vài năm nay tâm bọn họ càng lớn, thường xuyên cho người vào hỏi thiếp thân đòi tiền bạc, thiếp thân dựa vào vương phủ che chở mới không phải để ý, bọn họ cũng không dám làm quá mức. Nếu ra khỏi vương phủ, đi nhà người khác, anh trai và chị dâu quả quyết sẽ không bỏ qua thiếp thân. Thiếp thân cũng không thể liên lụy nhà người khác."

Hồng Chúc vốn sinh ở trong nhà, Tiêu Tiềm phúc hậu, nói chỉ cần nô bộc trong nhà muốn, có thể tùy thời tự chuộc thân ra ngoài. Cũng vì thế, lúc đó anh trai và chị dâu Hồng Chúc mới nghĩ giao mấy lượng bạc cho nàng chuộc thân, sẽ đưa nàng làm thiếp cho người ta kiếm lấy khoản tiền bán mình thật lớn.

Lâm Cẩm Nghi hồi tưởng lại, hình như có chuyện như vậy. Lúc đó nàng muốn chọn thiếp thất cho Tiêu Tiềm, lựa chọn vài người tướng mạo tính tình không tệ, đang do dự, Hồng Chúc lại thập phần dũng cảm đến trước mặt nàng tự tiến cử. Nàng còn tưởng rằng Hồng Chúc trong tâm có Tiêu Tiềm, mới làm ra chuyện lớn gan như vậy. Nhưng sau này Hồng Chúc bị Tiêu Tiềm dọa một trận liên tránh Tiêu Tiềm như rắn rết, lúc đó chính nàng còn vô cùng kinh ngạc.

Hóa ra Hồng Chúc dũng cảm là vì bị anh trai và chị dâu vô lương bức bách? anh trai và chị dâu nàng cũng đủ ác độc, có thể bức Hồng Chúc nhát gan đến mức đó.

"Đây cũng không phải đại sự gì" Lâm Cẩm Nghi nói, "Bọn họ trước mắt vẫn là hạ nhân vương phủ, nếu người sợ bọn họ áp bức, ta điệu bọn họ đi là được. Trong phủ có nhiều sản nghiệp như vậy, đưa đến chỗ xa xôi, cả đời đều không về kinh thành." Đương nhiên là lời nói với Hồng Chúc, kỳ thật đối với loại hạ nhân thế này, Lâm Cẩm Nghi không muốn dùng, tốt nhất trực tiếp đuổi cả nhà ra mới tốt. Nhưng thế này, sợ là Hồng Chúc nửa đời sau đều phải nuôi bọn họ.

Hồng Chúc nói: "Thiếp thân mặc dù khinh thường anh trai và chị dâu, nhưng cha mẹ lúc trước ra đi còn không yên lòng huynh trưởng kia, luôn dặn dò thiếp thân phải chiều cố hân, mà anh trai và chị dâu còn dưỡng dục mấy đứa trẻ, bọn họ tuy rằng đáng giận, đứa nhỏ cũng vô tội... Cho nên vương phi, thiếp thân không cầu gì khác, cũng không dám ô uế tay ngài, ngài cho thiếp thân cả đời ở vương phủ đi."

sự việc này quả thật có chút khó làm, nhẹ không được nặng không xong, Lâm Cẩm Nghi lại có chút áy náy với Hồng Chúc, có chút cổ kị. Lúc này gật đầu nói: "Ta đã biết, chuyện này về sau ta thương lượng cùng vương gia, người đi xuống trước đi."

Hồng Chúc cung kính hành lễ, chậm rãi lui ra ngoài.

Lâm Cẩm Nghi nhíu mi trầm tư, Thiên Ti ở một bên nói ra tiếng: "Ngài hảo tâm vì nàng tính toán, cho dù nàng không cảm kích, ngài cần gì hao tổn tinh thần vì nàng đâu?"

Lâm Cẩm Nghi nói: "Ta... Biểu tỷ ta cũng có lỗi với nàng, nàng tính tình tốt, đã ở trong vương phủ uống phí nhiều năm, không thể cứ như vậy sống cả đời. Hơn nữa nàng cũng nói rõ cho ta, vương gia nhân hậu mới cho bọn hạ nhân tự chuộc thuộc ra ngoài, lại khó đảm bảo có người muốn gầy rói, cũng là lúc chỉnh sửa một phen."

Lúc sau, Tiêu Tiềm từ thư phòng trở về.

Lâm Cẩm Nghi cho người dâng trà, tự mình đón lấy đưa cho hắn, thuận tiện nhắc tới chuyện Hồng Chúc.

Tiêu Tiềm không thích Hồng Chúc, càng không thích tâm ý vương phi thêm thiếp cho hắn, vừa nghe tên Hồng Chúc, hắn không ngăn nổi nhướn mày, chờ nghe xong, mày hắn có thể kẹp chết con ruồi.

"Vốn là một ít người không liên quan, nâng quân bọn họ làm gì? Hồng Chúc này nếu không có ân điển của nàng, đã sớm bị bán đi làm thiếp, đâu có thể sống thoải mái như vậy? Đây đã xem như nàng được đại vận. Nàng nguyện ý ở vương phủ, nàng lại cho nàng ấy ở lại, trong phủ chúng ta cũng không thiếu một ngum cơm ăn."

"nói là như vậy, nhưng lúc trước ta thật sự cho rằng Hồng Chúc đối với chàng có ý, mới nâng nàng lên. Về sau ta lại bị bệnh, không chiếu cố đến nàng, nàng mặc dù có danh di nương, vài năm nay sợ là cũng không được yêu thích bằng nha hoàn. một nữ tử có thể có mấy năm thanh xuân đâu? Nếu không nắm chặt..."

Lâm Cẩm Nghi còn chưa nói xong, Tiêu Tiềm đã kéo nàng lên đùi.

Lâm Cẩm Nghi bắt đắc dĩ hạ bờ vai, "đang nói chuyện với chàng, sao không thể đứng đắn chút."

"Ngồi trên đùi ta không thể đứng đắn nói chuyện sao?" Tiêu Tiềm cười cười.

Thấy hắn cười, thì còn có đường thương lượng, Lâm Cẩm Nghi cũng không từ chối, nghiêng người ngồi trên đùi hắn, hai tay ôm cổ hắn, "Ta không phải vì không biết đắn đo đứng mực như thế nào, cho nên mới thỉnh giáo chàng sao?"

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Lâm Cẩm Nghi thái độ lại tốt như vậy, Tiêu Tiềm thập phần hưởng thụ, mày cũng buông lỏng, "Vậy bán anh trai và chị dâu nàng ấy đến nơi khe suối xa xôi đi, bên ngoài chỉ nói là phát sinh ngoài ý muốn, bất hạnh không còn. Mấy đứa trẻ kia, cho người xem phẩm tính thế nào, nếu đã sai lệch, thì cũng bán đi, phẩm tính tốt thì tiếp tục lưu lại, Hồng Chúc này làm cô cô chiếu cố một phen cũng đủ rồi. Nàng a, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, còn lòng dạ đàn bà, nên dùng loại biện pháp này, bảo đảm nhất lao vĩnh dật."

Lâm Cẩm Nghi bĩu môi nói: "Ta vốn là đàn bà, lòng dạ đàn bà có gì không đúng? Chẳng lẽ còn phải rèn luyện giống chàng kinh nghiệm sa trường, tâm tư sắt đá như vậy?"

Bộ dạng nàng đáng yêu cực kỳ, Tiêu Tiềm nhìn không được hôn cánh môi nàng, "Được, nàng còn có chuyện gì, chưa nắm chắc thì hỏi ta, ta tới làm chủ cho nàng."

nói chuyện, tay Tiêu Tiềm lại bắt đầu không thành thật. Lâm Cẩm Nghi đè tay hắn lại, mặt đỏ nói: "Giữa ban ngày, chàng thế nào lại..."

Tiêu Tiềm cũng mặc kệ nhiều như vậy, đứng lý hợp tình nói: "Ta ở trong nhà mình, với thê tử của mình, quản gì giữa ban ngày a."

Lâm Cẩm Nghi liên tục xin tha: "Đừng náo đừng náo... Vậy làm theo chàng nói. Hồng Chúc thì sao, nàng đã ở vương phủ mới an tâm, ta ở trong phủ tìm người thích hợp cho nàng."

"Làm đi, làm đi." Tiêu Tiềm có lệ đáp lời, lúc này cả đầu hắn đều là việc kia, kệ nàng ấy Hồng Chúc hay Bạch Chúc, hắn một chút cũng không muốn quản.

Lúc trước quan hệ của Thái Ca, Vương Đồng, Nhụy Hương còn chưa rõ ràng, chuyện này cũng không bỏ được, đến lúc đó cùng nhau làm. Lâm Cẩm Nghi xuất thần nghĩ, chờ phục hồi lại tinh thần, vật áo đã bị Tiêu Tiềm mở ra.

Tiêu Tiềm quen thuộc chỗ nàng mặc cảm, ở trước ngực và bên hông nàng xoa nắn, bất quá giây lát, Lâm Cẩm Nghi đã mềm thành nước.

Lâm Cẩm Nghi thập phần ngượng ngùng, mỗi khi muốn cự tuyệt, Tiêu Tiềm lại thấp giọng dỗ dành: "A Cẩm ngoan, mấy ngày nữa chúng ta không được gặp nhau, nàng đau lòng ta đi..."

Lâm Cẩm Nghi sao còn có thể cự tuyệt, chỉ đánh mặc hắn ta cần ta cứ lấy.

Tháng giêng mười lăm thượng nguyên, con dân Đại Diệu đi bách bệnh.

Ngày này nữ tử có thể quang minh chính đại xuất môn, cũng có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi có tình ý lén gặp gỡ.

Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi đi Thành Nam náo nhiệt, mà vừa khéo, ở Thành Nam bọn họ ngẫu gặp tiểu biểu muội nhà Hiền phi, Vương Minh Yên.

Vương Minh Yên quần áo trắng, trên mặt che một tầng bạch sa. Nghe đồn nàng mặt mày như họa, dung mạo khuynh thành. Tuy đám người rộn ràng nhón nháo trên đường, lại khiến người ta liếc mắt một cái cũng chỉ nhìn đến nàng. Càng khó được là, khí chất của nàng xuất trần, tựa như trích tiên, trước đây Nguyên Văn Tâm vốn như vậy, mà ngũ quan nàng so với Nguyên Văn Tâm càng thêm xuất sắc.

trên đường không ít người đều nhìn nàng thất thần, mặc dù Tiêu Tiềm thấy cũng sợ sệt một lát.

Lâm Cẩm Nghi thấy, lập tức giận, bắt đắc dĩ ở bên ngoài cũng không thể biểu hiện ra, đang muốn lôi kéo Tiêu Tiềm thất thần rời đi, Vương Minh Yên lại chú ý tới bọn họ, thì thì nhiên nhiên mang theo người đi đến.

"Minh Yên gặp qua Trần Nam vương, Trần Nam vương phi." Vương Minh Yên hơi cúi đầu, thu váy hành lễ, theo góc độ Tiêu Tiềm, vừa vặn có thể nhìn thấy cổ nàng tinh tế trắng nõn.

Tiêu Tiềm nhìn sợ hãi, còn không chờ hấn mở miệng, Lâm Cẩm Nghi đã lạnh lùng nói: "Vương cô nương, khéo như vậy? Có việc?"

Vương Minh Yên vô tội nhìn, "Minh Yên thấy vương gia và vương phi, tới hành lễ thôi, cũng không có việc khác."

Lâm Cẩm Nghi hừ giọng nói: "Bỏ vương phi chưa bao giờ gặp Vương cô nương, không biết Vương cô nương nhận ra thế nào."

Vương Minh Yên cắn môi, có vẻ không yên nói: "Vương gia vì nước vì dân, chiến công hiển hách, thiên hạ không ai không biết, không ai không hiểu, Minh Yên ở trong cung nghe biểu tở nhắc tới, cũng từng xa xa thấy mặt vương gia..." Nàng càng nói càng nhỏ giọng, tựa như một tiểu bạch thỏ bị chấn kinh.

"Tốt lắm" Tiêu Tiềm không vui liếc mắt nhìn Lâm Cẩm Nghi một cái, "Người ta bắt quá coi trọng cấp bậc lễ nghĩa tới vấn an thôi, nàng cần gì khi thế bức nhân như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Trước mặt ngoại nhân, Lâm Cẩm Nghi bị nói như vậy, sắc mặt đương nhiên trở nên thập phần khó coi. Tiêu Tiềm cũng không quản nàng, quay đầu ôn thanh an ủi Vương Minh Yên: "Vương phi hôm nay tâm tình không tốt, cũng không phải cố ý nhằm vào nàng, nàng đừng để trong lòng." Thanh âm thật sự là ôn nhu có thể chảy ra nước.

Vương Minh Yên ngượng ngùng rũ mắt xuống, má cũng xuất hiện đỏ ửng, càng có vẻ xinh đẹp khả nhân, nàng thập phần biết đại thể nói: "Là Minh Yên đi quá giới hạn, không trách vương phi."

Lâm Cẩm Nghi phụng phịu, lạnh lùng trừng nàng, sau lại cố nén giận dữ nói: "Vương cô nương đã không có chuyện gì, chúng ta không phụng bồi nữa."

Vương Minh Yên lại cắn môi khó xử nói: "Thực không dám giấu diếm, Minh Yên cùng hạ nhân trong nhà đi ra, nay bên người chỉ có vài nha hoàn, vốn muốn xin vương gia và vương phi giúp đỡ, bắt quá vương phi đã không thích Minh Yên, Minh Yên liền..."

trên đường đám đông bắt đầu khởi động, Vương Minh Yên lại dung mạo xuất chúng, không ít người đi đường lui tới đều đang vụng trộm đánh giá. Nếu mặc nàng một mình, nói không chừng gặp đấng đồ lăng tử. Nam nhân đều biết liên hương tích ngọc, nhất là đối đãi với nữ tử dung sắc xuất chúng.

Tiêu Tiềm nhân tiện nói: "Vương cô nương một mình đi xa không tiện, đã gặp nhau, bốn vương tất nhiên phải tương trợ."

"Vương gia!" Lâm Cẩm Nghi không vui hô, "Chúng ta để lại hai thị vệ cho Vương cô nương là được, vương gia đáp ứng theo ta đi bách bệnh, nay canh giờ không còn sớm, hành trình lại mới một nửa, chúng ta nếu không nhanh sẽ bị muộn canh giờ."

Tiêu Tiềm nhú nhú mày, nhìn nàng nói: "Nàng xem hôm nay trên đường người nhiều như vậy, để lại hai thị vệ, nếu Vương cô nương xảy ra chuyện..."

Lâm Cẩm Nghi hừ lạnh một tiếng, cũng không quản hấn, quay đầu dẫn người đi.

Tiêu Tiềm bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng, nói với Vương Minh Yên: "Vương phi chính là từ khí này, bốn vương quả thật đáp ứng nàng trước. Như vậy đi, ta lưu lại thị vệ thống lĩnh trong phủ, để hấn bảo hộ nàng hồi phủ."

Vương Minh Yên vượt cảm hành lễ, thập phần thiện giải nhân ý nói: "Vây Minh Yên tạ vương gia."

Lâm Cẩm Nghi đã đi xa, Tiêu Tiềm mặt lộ vẻ khó xử, nhưng vẫn còn nói: "Vây Vương cô nương, chúng ta từ biệt." nói xong đi theo hướng Lâm Cẩm Nghi, bước nhanh đuổi theo.

Vì chuyện này, Lâm Cẩm Nghi sắc mặt luôn rất khó coi, Tiêu Tiềm đuổi theo đỡ hai câu, nàng vẫn lạnh mặt như trước.

Trước công chúng, Tiêu Tiềm bị nàng xụ mặt, cũng mất kiên nhẫn, hạ mặt xuống. Hai người tuy rằng vai kề vai đi chung, nhưng không trao đổi, cứ như vậy trăm mặt đi xong bách bệnh. Tuy rằng không tranh chấp nữa, nhưng người sáng suốt vừa thấy đã biết giữa hai người không khí rất không tốt.

Hôm sau, Vương Minh Yên tiến cung, nói với Hiền phi chuyện ngày hôm trước.

Hiền phi đã định đem tiểu biểu muội gả vào Trấn Nam vương phủ, cũng đã sớm tính toán, xếp cơ sở ngầm, trước khi Vương Minh Yên đến, Hiền phi đã biết chân tướng sự tình rồi.

Biểu tỷ muội hai người tuổi tác kém nhau không ít, tính tình cũng không giống nhau, bình thường không có bao nhiêu quan hệ. Lúc này Hiền phi đổi đãi biểu muội này lại phá lệ thân thiết, để cung nhân dâng nước trà trần quý chiều đãi không nói, còn lôi kéo tay nàng nói chuyện tâm sự: "Hào muội muội, tỷ tỷ chỉ biết bằng dung mạo này, thế gian không có nam tử nào có thể thờ ơ với người. Bất quá Trấn Nam vương đến cùng không phải phạm phu tục tử, người kiên nhẫn chút, chúng ta còn nhiều thời gian."

Hôm nay Vương Minh Yên mặc áo ngũ sắc cảm bàn thêu kim thai, đầu đeo đầy trang sức đá quý, mặc vàng mang bạc, càng sắc sỡ loá mắt. Nàng cười gật đầu, hồi tưởng đêm trước Tiêu Tiềm kia ánh mắt lửa nóng, định liệu trước nói: "Minh Yên hiểu rõ. Bất quá Trấn Nam vương đến cùng là nam tử, tỷ tỷ cũng không cần lo lắng quá mức. Nhưng Trấn Nam vương phi kia..."

Hiền phi nói: "Vương phi kia quả thật là có chút không hay, bất quá hôm qua chuyện đó, bản cung nghe nói bọn họ hồi phủ rồi nổi lên mâu thuẫn, Trấn Nam vương ban đêm đều ở thư phòng, chỉ cần có thời gian, Trấn Nam vương tất nhiên giận nàng. Đến lúc đó muội muội lại vào vương phủ, từ giữa quay vắn, còn gì lo lắng Trấn Nam vương phi uy hiếp đâu?"

Đang Hiền phi ở trong triều ngũ đông đã lâu, muốn đem Vương Minh Yên nhét vào Trấn Nam vương phủ, ít nhất cũng có mấy chục loại biện pháp. Nhưng nếu không để Tiêu Tiềm cam tâm tình nguyện tiếp nhận Vương Minh Yên, như vậy bước này cũng không có ý nghĩa. Cho nên kế hoạch của bọn họ chính là trước lợi dụng Vương Minh Yên chia rẽ Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi, sau đó lại an bài Vương Minh Yên vào Trấn Nam vương phủ, Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi đương nhiên ly tâm, Vương Minh Yên cũng có thể ở Trấn Nam vương phủ đứng vững gót chân, ở bên người Tiêu Tiềm phát huy tác dụng lớn nhất.

Nhà Vương Minh Yên chẳng qua là châu quan không lớn không nhỏ ở nơi khác, chỉ vì bộ dạng có vài phần tương tự Hiền phi lúc trẻ, thập phần xuất chúng, mới có cơ hội thăng tiến nhanh. Sau khi thấy kinh thành phồn hoa phú quý, nàng đương nhiên không muốn về nhà, trước mắt lòng tràn đầy suy nghĩ, tương lai ở Trấn Nam vương phủ gắm hoa rực rỡ.

Tỷ muội nói một lúc, Hiền phi tự mình tiễn Vương Minh Yên xuất môn, lúc chia tay, nàng không thiếu được nhắc nhở: "Muội muội hôm nay trang điểm thực đẹp, nhưng ngày thường nếu đi gặp Trấn Nam vương, vẫn nên mặc xiêm y trong phủ chuẩn bị."

Tiêu Tiềm coi trọng tướng đãi, ngoại trừ Lâm Cẩm Nghi hiện tại còn có Nguyên Văn Tâm, khí chất Vương Minh Yên và Nguyên Văn Tâm có chút tương tự, Hiền phi liền chuẩn bị cho nàng nhiều xiêm y tiên khí phiêu phiêu.

Vương Minh Yên lại không thích thể này, nhưng vẫn gật đầu nói: "Muội muội minh bạch, tỷ tỷ đừng bước."

Hiền phi nhìn theo nàng đi ra ngoài, trên mặt ý cười cũng chậm chậm phai nhạt. Vương Minh Yên bất quá là một quân cờ, hôm nay mặc sáng rỡ như vậy, còn hạ thấp nàng, lời nói lúc đó cũng đầy đắc ý, ngữ khí khoe khoang. Bất quá là ý vào tuổi trẻ có tư sắc thôi, nếu không có mình chống đỡ, nàng ta một nha đầu ở nông thôn có thể gây ra sóng gió gì.

Chờ kéo Tiêu Tiềm về phía mình, nếu Vương Minh Yên còn không rõ như vậy, nàng không để ý một lần nữa tìm một nữ tử dung sắc tiên nghiễm thay nàng ấy.

Trấn Nam vương phủ, từ ngày đi bách bệnh ấy, Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm phát sinh một lần tranh chấp, Tiêu Tiềm liền ở ngoại thư phòng, không tới Tàng Hương Uyển.

Lâm Cẩm Nghi cũng không đi tìm hắn, hai người cứ như vậy lạnh nhạt qua mấy ngày, rất có vẻ giận dỗi.

Thiên Ti và Nhụy Hương mọi người vội không được, nhưng hai người đều không đi theo ra phủ, cũng không biết đêm đó bọn họ ở bên ngoài cụ thể phát sinh cái gì. Bất quá may mắn Nhụy Hương cùng thị vệ trong phủ quan hệ không tệ, hơi hỏi thăm đã biết đại khái. Về sau nàng lại hỏi thăm Vương Đồng xem Vương Minh Yên là nữ tử nào.

Vương Đồng lúc trước phụng mệnh Tiêu Tiềm hộ tống Vương Minh Yên hồi phủ, thị vệ khác có lẽ còn có thể nói không biết, hẳn lại nhìn thật rõ ràng. Việc của chủ tử hẳn vốn không nên lăm miệng, nhưng người hỏi là Nhụy Hương, hẳn cũng không có gì giấu diếm, thẳng thắn nói: "Vương cô nương rất đẹp, so với vương phi chúng ta cũng chẳng kém gì."

Lâm Cẩm Nghi tướng mạo ở kinh thành đã tính là tuyệt vời, có thể so với nàng, Vương Minh Yên đương nhiên dung mạo xuất chúng. Hơn nữa Vương Đồng người này thành thật, kỳ thật coi như cơ trí, hẳn đưa Lâm Cẩm Nghi ra so, đương nhiên là có một tầng ý tứ khác.

Lúc trước thái hậu ở Từ Ninh cung đưa ra chuyện đề Vương Minh Yên làm tiểu thiếp cho Tiêu Tiềm, dư luận xôn xao, vương phủ cao thấp đương nhiên cũng biết. Nhưng sau này thấy Tiêu Tiềm cùng Lâm Cẩm Nghi ân ái có thêm, mọi người không để bụng nữa. Lúc này Vương Đồng nói ra như vậy, Nhụy Hương trong lòng không thể không nghĩ, chẳng lẽ vương gia bọn họ đối với Vương cô nương cũng có ý tứ kia?

Vương Đồng theo Tiêu Tiềm nhiều năm, lại cùng là nam tử, đương nhiên sẽ không nhìn lầm. Nhụy Hương thầm nghĩ thở dài, thất vọng vương gia được voi đòi tiên, lại đau lòng vương phi gả vào vương phủ bất quá một năm đã đổi mặt với chuyện như vậy.

nói xong với Vương Đồng, Nhụy Hương tâm sự nặng nề trở về tằng Hương Uyển.

Lâm Cẩm Nghi đang tìm nàng, thấy nàng trở về liền cười nói: "Ta đang có chuyện này thương lượng với người, người đi nơi nào?"

Nhụy Hương thấy nàng cười, trong lòng thập phần không phải tư vị. Vương phi nhất định là sợ các nàng lo lắng, cho nên làm bộ như không có chuyện gì. "Nô tì tìm Vương Đồng nói chút chuyện, vương phi tìm nô tì vì chuyện gì đâu?"

Lâm Cẩm Nghi bảo Thiên Ti chuyển cái tú đôn cho nàng ngồi xuống, "Trong phòng chỉ chúng ta và Thiên Ti ở đây, cũng không có ngoại nhân. Ta có chuyện muốn nói cùng người, vừa vặn cũng về Vương Đồng."

Nhụy Hương sững sốt, lập tức mặt đỏ ửng, "Nô tì và Vương Đồng có thể có chuyện gì?"

Lâm Cẩm Nghi cười nói: "Chúng ta trong phủ cuối năm trước đã thành vài đôi, hai người có ý tưởng gì không?"

Nhụy Hương hiện ra xấu hổ, "Vương phi nói, nô tì nghe không hiểu."

"Được rồi, đều là người một nhà, không vòng quanh. Vương gia lúc trước cũng hỏi Vương Đồng có chung thân đại sự gì không? Hai người các người tuổi cũng không nhỏ, đã có ý với nhau, vì sao không nắm chắc?"

Nghe Lâm Cẩm Nghi nhắc tới Tiêu Tiềm, Nhụy Hương trong lòng lại xúc động không thôi, vương phi trong lòng không dễ chịu, lại còn lo liệu chuyện bọn họ, thật sự là khiến nàng không biết hồi báo như thế nào. Bởi vậy Nhụy Hương không lảng tránh, chỉ nói: "Chuyện này cũng không phải nô tì một người định đoạt, Vương Đồng bên kia cũng không biết hẳn có ý tứ gì..."

Nhụy Hương như vậy vừa thấy là nguyện ý, Lâm Cẩm Nghi tiếp tục cười nói: "Có gì khó, cho người truyền Vương Đồng đến hỏi một chút là được." Có kỳ. Nhụy Hương đến cùng là nữ nhi, đa mặt mông, Lâm Cẩm Nghi cho nàng đi ra sau bình phong núp vào.

không bao lâu, Vương Đồng đã được gọi tới. hẳn có chút lo sợ, tưởng mình lăm miệng nói gì rước lấy mồm tai vạ, vào nhà tay không phải tay, chân không phải chân.

Lâm Cẩm Nghi đề Thiên Ti trông cửa, nói với Vương Đồng: "Người khẩn trương cái gì?"

Vương Đồng căn bản không dám ngẩng đầu, cúi đầu nói: "Thuộc hạ, thuộc hạ không có."

Lâm Cẩm Nghi cũng không vòng vo cùng hắn, đi thẳng vào đề nói: "Vương Đồng, người đối với Nhụy Hương có ý tứ gì?"

Vương Đồng không yên nói: "Vương phi, thuộc hạ đối với Nhụy Hương luôn luôn thủ lễ, chưa bao giờ làm ra chuyện gì khác người."

Lâm Cẩm Nghi nhíu nhíu mày, "Ai hỏi người cái này? Ta nói lúc trước vương gia hỏi hôn sự người, ta chỉ hỏi người đối với Nhụy Hương có tình ý không?"

Vương Đồng một khuôn mặt đen đã đỏ bừng, sau một lúc lâu mới nghẹn ra một chữ: "Có."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu nói: "Đã như vậy, ta đây làm chủ cho các người, bắt đầu xử lý chuyện các người, chính người cũng chuẩn bị đi."

Vương Đồng mặt lộ vẻ khó xử nói: "Nhưng mà Nhụy Hương nàng..." Tuy rằng Lâm Cẩm Nghi nói làm chủ cho hắn, nhưng nếu Nhụy Hương không đồng ý, hẳn cũng sẽ không ép buộc.

"Người yên tâm" Lâm Cẩm Nghi cố ý vô tình nhìn bình phong một cái, "Trong lòng ta đã biết, khẳng định cho hai người các người đều như ý."

Vương Đồng không khỏi lộ ra tươi cười vui sướng, cung kính hành lễ nói lời cảm tạ Lâm Cẩm Nghi.

Vương Đồng đến cùng là thị vệ, xuất nhập hậu trạch đều bất tiện, Lâm Cẩm Nghi cũng không giữ hần, nói xong liền cho hần trở về.

đi ra phía trước, Vương Đồng cảm niệm ân đức Lâm Cẩm Nghi, do dự mãi vẫn nhắc nhở nói: "Vương phi, thuộc hạ đi quá giới hạn nói một câu, ngài đừng tức giận với vương gia, vương gia miệng cứng lòng mềm, cũng không phải thật còn tức ngài, có lẽ chính là cảm thấy ở trước mặt những người này bị ngài hạ mặt mũi như vậy, nhất thời không xuống được, ngài nói hai câu dễ đánh hần, là không có việc gì."

Vương Đồng với Tiêu Tiềm trung thành và tận tâm, tuy rằng thường ngày với Lâm Cẩm Nghi cung kính có thêm, nhưng đến cùng trong lòng hần nhận chủ tử chỉ có một Tiêu Tiềm, lúc này hần có thể nói ra nói như vậy đã thập phần không dễ.

Lâm Cẩm Nghi gật đầu nói: "Ừ, ta tự có chừng mực, người đi về trước đi."

Vương Đồng cũng không cần nhiều lời nữa, lại ôm quyền, ra tềng Hương Uyển.

"Nhụy Hương, xuất hiện đi, thế này có thể yên tâm rồi?"

Nhụy Hương đỏ mặt, chậm rãi từ phía sau bình phong đi ra, "Nô tì còn có việc chưa làm xong, cáo lui trước."

Lâm Cẩm Nghi biết nàng xấu hổ, thiện giải nhân ý gật đầu nói: "Tốt lắm, người tự đi đi."

Nhụy Hương đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Lâm Cẩm Nghi và Thiên Ti.

Đối với nàng, Lâm Cẩm Nghi không cần giấu diếm, bất đắc dĩ thở dài nói: "Thiên Ti, phản ứng của Vương Đồng và Nhụy Hương người cũng thấy, bọn họ quả thật là lương tình tương duyệt, tâm ý của Thái Ca sợ là khó thanh toán, chỉ hy vọng nàng không oán ta mới được."

Thiên Ti thản nhiên nói: "Chuyện thế gian vốn không thể đẹp cả đôi đường, vương phi đã tận tâm tận lực, Thái Ca nàng.. Nàng sẽ hiểu ra." Hai người đều son sắt đáp ứng Tô thị một thân không gả chiếu Cổ Lâm Cẩm nghi, Thái Ca lại động tâm với Vương Đồng, còn biểu hiện rõ ràng như vậy. Thiên Ti kín đáo rất có phê bình, với Thái Ca cũng không thân cận giống như trước kia.

"Cảm tình là không thể khống chế." Lâm Cẩm Nghi nhìn ra thái độ Thiên Ti biến hóa, không thiếu được nhắc nhở hai câu, "Ta từ trước vẫn câu nói kia, các người đối với ta đều một mảnh trung tâm, ta đương nhiên cũng ngóng trông các người tốt, cũng tin tưởng các người sẽ không bội vì lập gia đình mà thay đổi."

Bất quá chuyện Nhụy Hương và Vương Đồng tuy rằng đã định rồi, không gấp nhất thời, Lâm Cẩm Nghi cảm thấy tất yếu vẫn là khuyên giải Thái Ca trước, "Như vậy đi, mấy ngày nữa ta muốn đi thôn trang, để Thái Ca đi theo ta."

Bình thường Lâm Cẩm Nghi xuất môn, đều là Thiên Ti đi theo, Thái Ca ở trong phủ lo sự vụ lớn nhỏ, nàng đặc biệt đề xuất, cũng muốn mang Thái Ca đi ra ngoài giải giải sầu.

"thế nào ngài đột nhiên muốn đi thôn trang?" Thiên Ti thập phần kỳ quái.

Lâm Cẩm Nghi vừa thốt ra, lúc này mới phản ứng tới kế hoạch này chỉ có mình và Tiêu Tiềm biết, những người khác đều chưa biết gì. Nàng ngượng ngùng cười cười, bổ sung nói: "không phải sắp đầu xuân sao, muốn đi ra ngoài chơi mấy ngày, đập thanh."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104

Vào tháng hai là lúc đầu xuân, vạn vật hồi phục, chột ẩm còn rét.

Tiêu Tiềm bận công vụ rút được một ngày rảnh rỗi, cùng Vinh vương gia hẹn ngoại ô đập thanh. Hai người đều là nhân vật quyền thế cường thịnh kinh thành, xuất hành mỗi người một ngựa, mang vài thị vệ, nhẹ nhàng đi ra.

Hai người tướng mạo thượng thừa, quần áo hoa lệ, ai thấy cũng phải tán thán một tiếng "lang quân cực tốt".

Vinh vương gia là người biết chơi đùa, ở ngoại ô đã sớm bố trí tốt, cùng Tiêu Tiềm giục ngựa săn bắn khoái hoạt vô cugf.

Huỳnh đệ hai người tuy rằng thi đấu, nhưng chỉ là để cao hứng, Tiêu Tiềm cũng muốn nhàn, hai người săn được con mồi không chênh lệch mấy. Sau đó Vinh vương gia không chịu nổi, lôi kéo Tiêu Tiềm đi chỗ xa hơn.

Hai người giục ngựa đến một chỗ bên hồ, mới phát hiện ở chỗ này người thường cảnh không ít, căn bản không có chỗ trống.

Vinh vương gia có chút mất hứng, liền nói quay lại chỗ cũ. Tiêu Tiềm gật đầu đáp ứng, đang chuẩn bị kéo dây cương, quay đầu ngựa lại, thì thấy một nha hoàn chậm chậm đi tới gần.

Bọn thị vệ ngăn nàng lại, nàng nhẹ giọng nhỏ nhẹ giải thích. Sau đó, thị vệ liền tiến lên bẩm báo, nói nha hoàn này tới tìm Tiêu Tiềm.

Vinh vương gia là người liên hương tích ngọc, cũng không làm khó nàng, cho nàng tiến lên nói chuyện.

Nha hoàn tiến lên phúc thân hành lễ, nói: "Nô tì được lệnh của cô nương đến đây, cô nương nhà ta nói háng giếng mười sáu được vương gia quan tâm, hôm nay lại xảo ngộ tại đây, muốn mời vương gia đi qua một lần để cảm tạ."

Vương gia có hai vị, Vinh vương gia không nhớ rõ ngày mười sáu tháng giếng mình giúp cô nương nhà ai, nghe nha hoàn nói xong như có đâm chiều nhìn Tiêu Tiềm. Bát ca hần xưa nay thanh tâm quả dục, chẳng lẽ còn có chuyện phong quang tuyết nguyệt như vậy?

Tiêu Tiềm không để ý tới ánh mắt Vinh vương gia kia mang theo ý cười tìm tòi nghiên cứu, gật đầu nói: "Nguyên lai Vương cô nương ở đây." nói xong nhảy xuống ngựa đi đến.

Vinh vương gia đương nhiên cũng xuống ngựa đi theo, đuổi kịp bước chân Tiêu Tiềm.

Nha hoàn dẫn bọn họ đến một đình hóng mát bên hồ, ngoài đình hóng mát ngoại có hộ vệ, nhìn thấy hai người bọn họ câu đều cung kính hành lễ.

Vinh vương gia lúc này cũng có chút tính toán trong lòng, bên người có thể mang theo nha hoàn xinh đẹp cùng hộ vệ được huấn luyện như vậy, xem ra Bát ca hần trước chộc không phải ong bướm gì mà là tiểu thư khuê các.

Vương Minh Yên lúc này đang ngồi trong đình hóng mát pha trà, thấy bọn họ liền dùng khăn lau tay, đứng dậy nói: "Minh Yên gặp qua hai vị vương gia."

Vương Minh Yên đeo mạng che mặt, trên mặt chỉ có chút son phấn thần nhiên, như trước quần áo trắng thuần, đầu quần hoàn phân tiếu kể, trên tóc trăm mây cảnh ngân thoa hồ điệp trông rất sống động, tai đeo một đôi khuyên ngọc bích hình giọt nước mưa, thanh lệ tựa như hoa sen mới nở.

Vinh vương gia vừa thấy đã thất thần một lát, trong lòng không khỏi cảm thán, Vương cô nương thế nhưng tư sắc như này, cũng khó trách nhân vật như Bát ca hần cũng có vài phần kính trọng.

Tiêu Tiềm miễn lễ cho Vương Minh Yên, ra tiếng nói: "Vương cô nương sao lại trùng hợp ở chỗ này?"

Vương Minh Yên thỉnh bọn họ ngồi xuống, tiếp tục nói: "Đã nhiều ngày thời tiết ẩm áp hơn, ở trong nhà đi nhàn đến vô sự, liền dẫn theo người ra ngoài đi một chút, không ngờ gặp hai vị vương gia ở trong này."

Vinh vương gia cũng cười nói: "thật xảo hợp." Sau đó lại quay đầu hỏi Tiêu Tiềm, "Bát ca, cần ta tránh đi?" Đầu xuân cảnh đẹp ở trước mắt, ôn hương nhuyễn ngọc ở bên cạnh, hần cảm thấy mình thập phần dư thừa.

Tiêu Tiềm nhìn hần một cái, "Tránh cái gì? Ta và Vương cô nương cô nam quả nữ ở chung có bất tiện."

Vinh vương gia bắt đầu dĩ lắc đầu, "Được được được, đều nghe người." không ngờ Bát ca hần còn muốn cùng Vương cô nương này ngồi lâu một lát, coi mình thành cái bè để tránh tiếng người dị nghị.

Vương Minh Yên tay ngọc nâng hai chén trà đến trước mặt bọn họ, "Minh Yên không có gì tốt chiêu đãi, chỉ có thể bêu xấu tự mình pha trà, mong hai vị vương gia không ghét bỏ."

Tiêu Tiềm và Vinh vương gia đương nhiên nâng trà lên thử. Trà là trà ngon, mùi nồng đậm, nước cũng rất tốt, vào cổ ngọt lành. Nhưng bọn họ đều sống ở trong cung từ nhỏ, đã uống thứ tốt nhất, cũng không lấy làm lạ.

Tiêu Tiềm lại biểu hiện ra bộ dáng thập phần hưởng thụ, tán dương: "Vương cô nương tay nghề siêu tuyệt, tuyết son lô nha này bốn vương tử trước cũng uống không ít, lại chưa từng có tư vị như vậy."

Vương Minh Yên ngượng ngùng mỉm cười, "Vương gia khen nhầm rồi, Minh Yên mới tập trà đạo, nước trà có thể có tư vị như vậy, là vì vào ngày đông bắt được tuyết trên hoa mai."

Tiêu Tiềm lại thử một ngụm, nói: "Được Vương cô nương nhắc nhở, lại thưởng thức, bên trong quả thật có hương khí hoa mai."

Vinh vương gia ở bên cạnh đã nổi da gà, bát ca nhà hần xưa nay không bao giờ thích những người học đòi văn vẻ, khi nào thì thế này, còn có vẻ thập phần thích thú. Cái gì tuyết hoa mai, lần trước hình như có thư sinh nhắc tới ở trước mặt bọn họ, lúc đó bát ca hần cười nhạt, nói người ta có công phu này không bằng nhiều đi đọc thêm hai quyển sách. Thời thế đổi thay, vật đổi sao dời a, bát ca hần cũng trước chộc tiểu cô nương. Vinh

vương gia ở trong lòng thở dài liên tục.

Tiêu Tiềm khen ngợi tay nghề pha trà của Vương Minh Yên xong, lại hỏi nàng bình thường ở nhà làm cái gì, còn có tài nghệ hơn người khác hay không.

Vương Minh Yên chậm rãi nói, ngày thường đọc sách gì, học thêu thùa gì.

Tiêu Tiềm nghiêm cẩn lắng nghe, khóe miệng luôn luôn giữ ý cười thân thiện.

Vinh vương gia bên cạnh thập phần không được tự nhiên, lại không thể biểu hiện ra, chỉ có thể coi mình thành một thứ trang trí.

Như vậy hơn một canh giờ, Tiêu Tiềm và Vương Minh Yên mới nói chuyện xong. Vương Minh Yên nói mình đến giờ hồi phủ, đứng lên cáo từ.

Tiêu Tiềm cũng đứng lên theo, nhìn nàng rời đi.

Người đi xa, Vinh vương gia dùng khuỷu tay chọc chọc Tiêu Tiềm, cười xấu xa nói: "Bát ca, còn nhìn gì?"

Tiêu Tiềm mới thu hồi tầm mắt, lại khôi phục thành bộ dáng lão luyện thành thục ngày thường, "đi thôi, chúng ta trở về, đã nói với Bát tẩu người trở về trước khi trời tối."

Lúc này còn Bát tẩu, Vinh vương gia nhún vai, cùng Tiêu Tiềm một trước một sau trở về, lên ngựa rồi lập tức quay đầu ngựa lại đi về thành.

Hai người vào thành rồi mỗi người đi một ngã, Vinh vương gia còn có tâm nhãn, tiễn bước Tiêu Tiềm rồi không vội vã hồi phủ, mà phân phó thị vệ thân cận: "đi thăm dò tra xem Vương cô nương gặp hôm nay có lai lịch gì."

Thị vệ đương nhiên đáp ứng, Vinh vương gia tìm trà lâu ngồi chờ tin tức.

không nghĩ tới tin tức không có còn chưa đến, lại gặp Lâm Cẩm Nghi xuất môn dạo phố mua đồ.

Bởi vì vừa mới tới, Vinh vương gia chỉ chọn một góc sảnh lớn ngồi xuống. Lâm Cẩm Nghi mang theo đám thị vệ nối đuôi nhau vào, tiểu nhị tiến lên chiêu đãi, đang chuẩn bị đưa bọn họ vào nhà gian lâu hai.

Vinh vương gia vừa cùng Tiêu Tiềm gặp một cô nương, đột nhiên nhìn thấy Lâm Cẩm Nghi thì có chút chột dạ, nhưng đã gặp, hắn cũng không thể tránh không gặp, liền tiến lên tiếp đón.

Lâm Cẩm Nghi nhìn thấy Vinh vương gia, cũng ngoài ý muốn: "Vương gia cũng ở chỗ này, thật là khéo."

Vinh vương gia trong một ngày trải qua hai lần ngẫu ngộ, chỉ có thể xấu hổ cười nói: "Đúng vậy Bát tẩu, thực quá khéo."

Lâm Cẩm Nghi mang theo không ít người, nói chuyện cùng Vinh vương gia ở đại đường, ngoài cửa không ít người đều bị ngăn cản. Tiểu nhị thập phần khó xử, sợ ảnh hưởng sinh ý trong tiệm, lại không dám tiến lên quấy rầy hai đại nhân vật.

Lâm Cẩm Nghi và Vinh vương gia hàn huyên vài câu liền phát hiện tiểu nhị bên cạnh lộ vẻ lúng túng, liền nói với Vinh vương gia: "Vương gia người xem chúng ta cùng đi nhà gian hay là ngồi ngay ở đại đường?"

Vinh vương gia đáy lòng chột dạ, không can đảm ngồi chung với nàng, nhân tiện nói: "Đại đường nhiều người nhiều miệng, bát tẩu đi nhà gian là được, ta ngồi đây một lát rồi về."

Lâm Cẩm Nghi nói: "Ta còn muốn hỏi tình hình cô nãi nãi gần đây thế nào, vương gia đã không muốn đi nhà gian, chúng ta ngồi ở góc này nói chuyện cũng được." nói xong không đợi Vinh vương gia trả lời, cho thị vệ Trần Nam vương phủ đi chờ bên ngoài trà lâu, chỉ để lại nha hoàn ở trong.

Hai người nói đến cùng là họ hàng, Vinh vương gia cũng không thể từ chối, cùng Lâm Cẩm Nghi ngồi ở góc đại đường.

Lâm Cẩm Nghi gọi nước trà, uống mấy ngụm rồi nhân tiện nói: "Ta mới vừa đi hiệu thuốc nhà mình xem, trong cửa hàng vừa vận gặp lấy được một ít thuốc tốt, liền lấy về, đang nghĩ cho người đưa đến Vinh vương phủ, không nghĩ tới lại gặp trong này, cũng không cần phiền toái nữa, phiền người tự mang về." nói xong cho nha hoàn từ trong một đóng lễ lấy ra một cái hộp gấm, trình đến trước mặt Vinh vương gia.

Tô thái phi gần đây thân mình luôn không tốt, ngự y trong cung cũng đến xem, nói là tuổi cao có bệnh kinh niên, cũng không có cách gì đặc biệt giải quyết được, chỉ nói phải chậm rãi điều dưỡng. Các loại thuốc này Vinh vương phủ đương nhiên không thiếu, nhưng Lâm Cẩm Nghi lúc xuất môn còn có thể nghĩ Tô thái phi, đương nhiên là một phen tình chân ý thiết khác.

Vinh vương gia trong lòng xúc động, càng cảm thấy áy náy, cho người nhận lấy rồi tạ ơn.

Lâm Cẩm Nghi cười lắc đầu, "Vương gia khách khí, không nói đến nay người gọi ta một tiếng "Bát tẩu", dù ta không gả cho bát ca người, hai nhà

chúng ta cũng là thân thích phải không?"

Lời này nói có lý, Lâm Cẩm Nghi không chỉ là bát tẩu, vốn là hậu bối nhà mẹ đẻ mẫu phi hán thập phần yêu thương, hán còn gặp Lâm Cẩm Nghi hồi nhỏ, tiểu cô nương đi theo phía sau hán ngọt ngào gọi hán "Biểu ca"... Vinh vương gia nói đến cùng tính tình vẫn là ngay thẳng thiện lương, hán ngồi không yên, cảm thấy phải nhắc nhở nhắc nhở biểu muội chẳng biết gì của mình.

Nghĩ thế, Vinh vương gia lại bắt đầu cố ý vô tình nhắc tới buổi chiều hôm nay cùng Tiêu Tiềm tình cờ gặp Vương Minh Yên. Cuối cùng hán còn làm bộ như vô tình cảm thán nói: "Cũng không biết Vương gia cô nương này có lai lịch gì, bộ dáng tốt, tính tình cũng điềm tĩnh, đến bát ca cũng có vài phần kính trọng."

hán vốn nghĩ Lâm Cẩm Nghi bình thường đối nhân xử thế thập phần hòa khí, có tính tình tốt, mình chỉ nhắc nhở nàng, nàng cũng sẽ không biểu hiện ra cái gì, khẳng định là quay về còn muốn tra rõ một phen.

không nghĩ tới Lâm Cẩm Nghi đứng phắt dậy, lớn tiếng nói: "Vương gia người nói gì? Vương gia chúng ta hôm nay lại liên lụy cùng biểu muội nhà Hiền phi ở một chỗ?"

Trong trà lâu vốn vô cùng náo nhiệt, nhưng Lâm Cẩm Nghi một tiếng chất vấn này, trong đại đường đột nhiên yên tĩnh xuống, không ít người ôm đầu nhìn sang.

Vinh vương gia ảo não không thôi, sớm biết Lâm Cẩm Nghi phản ứng thế này, hán sẽ không lẩm miệng.

"Bát tẩu, an tâm một chút chờ vội, an tâm một chút chờ vội, ta cũng chưa nói bát ca làm gì khác người nha!"

Lâm Cẩm Nghi nhủ mi nói: "Vương gia, người không biết, mười sáu tháng giêng lần trước Vương cô nương kia cùng chúng ta "Ngẫu ngộ" một lần, lúc đó trước mặt ta liền... Người xem kinh thành này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, sao lần nào xuất môn cũng có thể ngẫu ngộ? Ta có thể nhìn một lần, cũng không thể nhìn mãi. Quên đi, ta cũng không nói nữa, cáo từ trước."

Vinh vương gia không giữ nàng, tự mình tiễn nàng ra trà lâu.

Lúc này thị vệ hán phái đi cũng đã trở lại, tiến lên bẩm báo nói: "Vương gia, thuộc hạ đã điều tra rõ, Vương cô nương kia đúng là biểu muội nhà mẹ đẻ Hiền phi..."

Vinh vương gia tức giận nói: "Bổn vương đã biết, còn đến phiên người tới nói?!"

Thị vệ không rõ vì sao bị mắng, thôi lui sang một bên. Vinh vương gia không muốn bị người nhìn chằm chằm trong trà lâu, nói một tiếng "Hồi phủ" rồi mang theo người đi.

Rất nhanh, lời đồn đãi Trần Nam vương Tiêu Tiềm và Vương Minh Yên biểu muội nhà Hiền phi lưỡng tình tương duyệt liền lan nhanh truyền xa.

Cũng có người không tin, nói Trần Nam vương thành hôn không lâu, cũng không phải người thay đổi thất thường như vậy. Có người còn son sắt nói: "Còn giả sao? Ngày đó kia trong trà lâu có không ít người chính mắt nhìn thấy Vinh vương gia mật báo cho Trần Nam vương phi, Trần Nam vương phi phát ra lửa giận thật lớn đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Ngày đó, Lâm Cẩm Nghi từ quán trà đi ra liền hùng hổ lên xe ngựa.

Thiên Ti và Nhụy Hương mọi người cũng nghe được vừa rồi Vinh vương nói, ở trên xe ngựa khuyên Lâm Cẩm Nghi không nên giận dữ, dù sao sự tình còn chưa sáng tỏ, chỉ nghe Vinh vương gia nói một phía cũng không tính.

Lâm Cẩm Nghi dùng khăn che mặt, ghen ngào nói: "Chuyện này các người không rõ, vương gia hán tính tình này, nếu mà hán không để trong lòng, sao có thể đi bồi tiểu cô nương uống trà nói chuyện phiếm? Lại nói Vinh vương gia và vương gia tay chân tình thâm, cả hán nhìn thấy cũng nhắc nhở, có thể thấy việc này là không đơn giản như thế."

Thiên Ti và Nhụy Hương còn muốn khuyên nữa, lại nghe Lâm Cẩm Nghi nói: "Được rồi ta biết các người hảo tâm, nhưng trước mắt cái gì ta cũng không nghe nổi, muốn yên lặng suy nghĩ một mình." Vì thế hai người chỉ có thể xuống ngựa.

Về tới Trần Nam vương phủ, Lâm Cẩm Nghi hỏi hạ nhân chỗ Tiêu Tiềm, lập tức đen mặt dẫn người xông đến thư phòng.

Vương Đồng và Nhụy Hương mọi người trông ở bên ngoài, người nhìn ta ta nhìn người, lo lắng đều viết ở trên mặt.

không lâu, trong thư phòng truyền đến tiếng tranh cãi của Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi, tiếp theo là tiếp đồ vật đổ vỡ.

Nhụy Hương và Thiên Ti vội không được, nếu không phải kiêng kị Tiêu Tiềm, hai người thiếu chút nữa đã muốn phá cửa xông vào.

một khắc sau, tiếng tranh cãi bên trong chợt ngừng, đại môn thư phòng bị mở ra từ bên trong, Lâm Cẩm Nghi bùm mặt chạy ra.

"Vương phi!" Nhụy Hương và Thiên Ti trăm miệng một lời kinh hô một tiếng, rất nhanh đi theo.

Vương Đồng thập thò ở cửa, cũng không dám hướng đi vào trong thư phòng. Mãi cho đến lúc Tiêu Tiềm hô một tiếng, hắn mới cung kính đi vào phòng.

Trong thư phòng một mảnh hỗn loạn, đầy mảnh sứ vỡ, Vương Đồng cũng không có chỗ đặt chân.

Tiêu Tiềm trầm mặt ngồi trước thư án, "Tìm người thu dọn đi."

Vương Đồng lên tiếng, quay đầu ra ngoài gọi người vào. Trong bầu không khí như thế, hạ nhân quét dọn cố ý nhẹ tay chân, đảo mắt đã thu thập sạch sẽ trong phòng.

"Vương gia còn có gì phân phó?" Vương Đồng cẩn thận hỏi.

Tiêu Tiềm khoát tay, "Đều đi ra ngoài đi, bốn vương muốn ngồi một mình."

Đám người Vương Đồng nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài.

Lại nói Lâm Cẩm Nghi phía này, nàng bùm mặt chạy về tầng Hương Uyển, đám người Thái Ca thấy nàng trở về như thế, đều giật mình không thôi. Lâm Cẩm Nghi cũng không quản các nàng, vào phòng rồi cho các nàng lui ra.

Thiên Ti và Nhụy Hương theo sau cũng trở lại, Thái Ca vội kéo Thiên Ti sang một bên hỏi phát sinh chuyện gì.

Thiên Ti lời ít mà ý nhiều nói chân tướng, Thái Ca không khỏi thay đổi sắc mặt, đau lòng nói: "cô nương từ nhỏ được phu nhân nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng chịu tức giận như vậy."

Thiên Ti cũng thở dài theo, "không phải sao, mới vừa rồi trong thư phòng động tĩnh lớn như vậy, người không biết, tìm ta cũng lên cổ họng, người nói cô nương chúng ta mảnh mai như vậy, nếu vương gia tức giận động thủ, nàng sao chịu được."

Thái Ca bị dọa: "Vương gia còn động thủ với cô nương chúng ta?"

"không có, chúng ta lúc đó đều ở bên ngoài, chỉ nghe tiếng tranh cãi và đồ vật bị ném, còn không biết cô nương thế nào đâu."

Thái Ca chà chà chân, sốt ruột nói: "Nếu ta ở đó, quản hán vương gia cái gì, dám đụng đến cô nương bọn ta một sợi lông, phải bước qua thi thể ta!"

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe Lâm Cẩm Nghi ở trong gọi các nàng, liền nhanh chóng đi vào trong phòng.

Lâm Cẩm Nghi mặt hồng hồng, trên mặt còn dính nước, như vừa rửa mặt, vẻ mặt coi như bình tĩnh.

ánh mắt Thiên Ti và Thái Ca bắn khoắn ở trên người nàng vài lần, thấy nàng bình yên vô sự, trên người không có vết thương, mới yên lòng.

"Các người dọn dẹp một chút, chúng ta ra phủ ở hai ngày." Lâm Cẩm Nghi nói.

Thiên Ti mọi người trao đổi ánh mắt, sau đó Thiên Ti mới mở miệng nói: "Vương phi, chúng ta định đích chỗ nào? Về hầu phủ?"

Lâm Cẩm Nghi lắc đầu nói, "Trong nhà bận rộn, không muốn nương phải bận tâm. Lúc trước không phải ta nói muốn đi thôn trang chơi mấy ngày sao, đi thôn trang đi."

Thiên Ti bọn người biết nàng mới vừa rồi bị ủy khuất rất lớn, cũng không khuyên bảo gì, rất nhanh thu đi thập đồ đạc.

Đồ đạc đóng gói chỉnh tề, Lâm Cẩm Nghi dặn dò: "Lần này Thái Ca cùng ta đi là được, Nhụy Hương và Thiên Ti ở lại phủ trông nom."

Thiên Ti biết lúc trước Lâm Cẩm Nghi tính toán đưa Thái Ca đi giải sầu, cũng không nói thêm gì.

Nhụy Hương lại thấy kì quái, nói ra tiếng: "Vương phi mang thêm vài người đi, thôn trang không thể so với trong phủ, bên ngoài không có ai hữu dụng cũng không tiện." Nàng nghĩ Lâm Cẩm Nghi không mang theo nàng, có lẽ là vì tức Tiêu Tiềm, mà để ý nàng là người của Tiêu Tiềm, cho nên không nghĩ để Lâm Cẩm Nghi mang theo mình, mà muốn Lâm Cẩm Nghi đem Thiên Ti đi.

Lâm Cẩm Nghi lại lắc đầu nói: "không cần nhiều người như vậy, ta chỉ đi giải sầu, người đông lại không tốt. Lại nói trong phủ nhiều chuyện như vậy, có Thiên Ti và người trông nom giải quyết, ta cũng yên tâm. Về phần chú ý an toàn, ta mang thêm vài thị vệ là được rồi."

Nhụy Hương liền cam đoan: "Vương phi yên tâm, nô tì và Thiên Ti nhất định trông coi vương phủ thật tốt."

Cứ như vậy, trước khi trời tối, Lâm Cẩm Nghi mang theo đoàn người ra khỏi thành.

trước khi các nàng xuất phát, Vương Đồng đã được tin, tuy có chút sợ hãi Tiêu Tiềm tức giận lây, hần vẫn đánh bạo vào thư phòng, "Vương gia, vương phi bảo xa phu đóng xe, còn dẫn theo đồ đạc, thị vệ, sợ là muốn tách ra ở riêng."

Tiêu Tiềm lại ngoài dự kiến, không ngăn trở, tầm mắt như trước dừng trên công văn, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Bỏ vương đã biết, để nàng đi đi."

Vương Đồng mấp máy môi, còn muốn khuyên cái gì. Tiêu Tiềm đã không kiên nhẫn nói: "Còn không đưa?"

Vương Đồng đành phải nuốt vào bụng lời nói đã đến trên miệng.

sản nghiệp dưới danh nghĩa Trấn Nam vương phủ rất nhiều, ở Kinh Giao có mấy thôn trang, Lâm Cẩm Nghi đi lúc này, cũng không đi mấy chỗ đó, mà là thôn trang đồ cưới của mình ở một nơi thanh sơn tú thủy.

Ra khỏi thành, xe ngựa đi hơn nửa canh giờ đã tới nơi.

Thái Ca vốn nghĩ thôn trang điều kiện hạn chế, cũng không vội đi vào, trước để Lâm Cẩm Nghi đợi ở trong xe ngựa, chính mình dẫn người đi chinh đồn một phen, mới mời nàng xuống.

không nghĩ tới nơi nàng mới phát hiện, phòng ở trong thôn trang thượng đã sửa chữa thu thập trước, vài bà tử ở thôn trang cũng đã thu thập sạch sẽ, đang cung kính nghênh đón trên đường, ngược lại giống như sớm có chuẩn bị, căn bản không cần phí công đi chinh đồn.

Lúc này tới thăm trên mặt Lâm Cẩm Nghi cũng đã không còn, bắt đầu hưng trí bưng bưng hỏi bà tử quanh thôn trang chỗ nào có cảnh đẹp.

Thái Ca trong lòng thập phần kinh ngạc, lại sợ nói nhiều chạm đến chỗ thương tâm của Lâm Cẩm Nghi, đành phải rầu rĩ đi sắp đặt đồ đạc mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Lâm Cẩm Nghi cùng mọi người đến thôn trang lúc trời sắp tối, dùng cơm xong, hơi chỉnh đốn lại thì trời đã tối hẳn.

Thái Ca đốt đèn trong chính phòng, thấy Lâm Cẩm Nghi còn chưa trở về, đang chuẩn bị đi ra ngoài tìm, lại thấy Lâm Cẩm Nghi đốt đèn lòng cười tủm tỉm trở lại.

"Vương phi, ngài vừa đi đâu? Cao hứng như vậy?"

Lâm Cẩm Nghi giao đèn lòng cho nàng, vừa cười áo choàng vừa nói: "Vương đại nương nói với ta phía sau thôn trang có một dòng suối, tháng trước hết lạnh, tháng này đúng lúc phù hợp câu cá, ngày mai chúng ta mang theo cần trúc đi câu, buổi tối trở về còn có thể ăn tôm cá tươi tự câu, mùi vị so với trong phủ có sẵn hẳn định ngon hơn."

Nàng cao hứng phấn chấn, ngược lại giống như đem chuyện không vui lúc trước ném ra sau đầu, trên mặt Thái Ca cũng mang cười, "Tốt quá, vậy tối nay vương phi đi ngủ sớm, sáng sớm mai chúng ta xuất phát."

Lâm Cẩm Nghi tự đi thay quần áo rửa mặt, sau đó thay đổi tâm ý đi lên giường.

Thái Ca đốt huân hương an thần, bởi vì không yên lòng cũng không lui ra ngoài, mà canh giữ trước giường.

Lâm Cẩm Nghi không buồn ngủ, coi như ra ngoài du ngoạn nhìn thấy chuyện mới mẻ, hưng phấn như đứa nhỏ, trước khi ngủ còn nhắc với Thái Ca tịch thực hôm nay vài món ăn rất không tệ, tuy rằng không tinh xảo bằng vương phủ, nhưng rất ngon, cũng không biết ngày mai phòng bếp sẽ làm món gì.

Thái Ca nói một lát với nàng, chờ nàng nhắm mắt, hô hấp đã đều đều, mới khinh thủ khinh cước đóng cửa lui ra ngoài.

Chủ ốc ở thôn trang không thể so sánh với vương phủ, gian ngoài cũng không thể ngủ, Thái Ca đành ngủ ở phòng cách vách.

Nàng ngủ rồi, bởi vì lo lắng Lâm Cẩm Nghi ở trước mặt ra vẻ kiên cường, nửa đêm không chừng sẽ không ngủ được, cho nên để quần áo nằm xuống, vẫn chưa định ngủ say. Thái Ca xưa nay vẫn rất tự tin với tự chủ của mình, nhưng về sau không biết thế nào, nàng ngủi thấy một mùi hương như có như không, cảm thấy mí mắt nặng trĩu không không chế được, buồn ngủ đánh úp lại, ý thức cũng dần dần mất đi.

Trong đêm, nàng ả ả nghe thấy cách vách truyền đến tiếng nói chuyện và tiếng cười, tựa hồ còn có thanh âm nam tử, trong lòng cảnh giác mãnh liệt, nhưng thế nào cũng không mở mắt ra được...

Chờ Thái Ca tỉnh lại, bên ngoài sắc trời đã sáng rõ. Nàng giật mình ra mồ hôi lạnh, sợ Lâm Cẩm Nghi xảy ra chuyện gì, từ trên giường ngồi xuống, lê giày thêu đi chủ ốc.

Lâm Cẩm Nghi còn đang ngủ, nghe được động tĩnh liền mở mí mắt, than thở: "Thái Ca, để ta ngủ một lát."

Thái Ca thấy nàng bình yên vô sự, trong lòng hơi thả lỏng, nhưng vẫn hỏi: "Vương phi, đêm qua có phát sinh chuyện gì kỳ quái?"

Lâm Cẩm Nghi trở mình, đưa lưng về phía nàng nói: "Có cái gì kỳ quái? Ta rất sớm... đã ngủ a."

Thái Ca nhủ mi nói: "Nô tì không muốn ngủ ngay, nhưng say này bỗng nhiên không có ý thức... Trong đêm nô tì thậm chí còn nghe thấy động tĩnh trong phòng ngài..."

"Hôm qua chúng ta đi cả ngày, có lẽ mệt mỏi, người bắt tri bắt giác ngủ mất. Về phần động tĩnh trong đêm, hẳn là thay đổi chỗ ngủ, người nằm mơ thôi."

Thái Ca nhớ lại một lần, quả thật, đêm qua nàng rõ ràng muốn động nhưng không được, rất giống quý áp giường a. Chẳng lẽ nơi này có gì không sạch sẽ? Nàng giật mình ra một thân mồ hôi lạnh.

"Được rồi, người đi ra ngoài đi, để ta ngủ tiếp một lát."

Thái Ca đáp ứng "Vậy nô tì một lát lại gọi ngài." Tiếp theo nàng lui ra ngoài, đi thôn trang hỏi nơi này có hiện tượng quái dị hay không. Nếu nơi này thật sự không sạch sẽ, nói gì nàng cũng phải khuyên Lâm Cẩm Nghi rời đi.

Cũng may Thái Ca ở thôn trang hỏi một vòng, người khác cùng đi cũng không gặp chuyện kỳ quái, bà tử ở thôn trang cũng nói nơi này chủ ốc tuy rằng luôn để không, nhưng các bà đều đúng giờ quét dọn, ngày lễ ngày tết còn dâng hương thổ địa, tảo quân trong nhà, đều là chính khí, Thái Ca tâm mới lui xuống.

một lúc mặt trời lên cao, thời gian sắp đến giữa trưa, Thái Ca không trì hoãn nữa, đi vào phòng gọi Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi khó khăn xốc mí mắt, tỉnh rồi cũng không nhúc nhích.

Thái Ca vừa chuẩn bị quần áo cho nàng xuất hành, vừa nói: "Vương phi hôm qua không phải ngăn cản vạn dân nô tì muốn gọi ngài dậy sớm sao? Bây giờ canh giờ đã sắp đến trưa, nếu ngài không dậy, đừng nói đi câu cá, cả cơm trưa cũng không kịp."

Lâm Cẩm Nghi cố sức bò dậy, vừa xoa thắt lưng, vừa tức giận than thở.

Thái Ca cũng không biết nàng đang nói gì, chỉ cho là nàng ngồi xe ngựa một ngày một mỏi, không dậy nổi.

Lâm Cẩm Nghi chậm rãi chuyển đến trước bàn trang điểm, để Thái Ca chải đầu cho nàng, cuối cùng vì thể lực chống đỡ không nổi, kế hoạch đi ra ngoài câu cá cũng thành bọt nước.

Cứ như vậy, Lâm Cẩm Nghi đi thôn trang ở, Tiêu Tiềm luôn luôn coi như không phát sinh chuyện gì, mỗi ngày lên triều hạ triều. Lúc này lời đồn đãi trong kinh thành đã ồn ào huyền ảo, người ngoài nhìn vào, Lâm Cẩm Nghi đã trốn đi thôn trang, Tiêu Tiềm lại thờ ơ, biểu muội của Hiền phi này gả vào Trần Nam vương phủ làm trắc phi, cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Sau này tin tức truyền vào trong cung, một ngày hạ triều xong, Phong Khánh đế đặc biệt giữ Tiêu Tiềm lại nói chuyện.

Huỳnh đệ hai người cũng không xa lạ, lúc này không có ngoại nhân, Phong Khánh đế đi thẳng vào đề nói: "Tiểu Bát, không phải trẫm nói người,

nội tình người rõ ràng nhất, sao lần này hồ đồ như vậy, Trần Nam vương phi là kẻ phi người cưới hời đảng hoàng, lúc trước người còn ở trước mặt trăm hứa hẹn son sắt cái gì "Nào nước ba ngàn, chỉ cần một gáo, nay người như vậy, có còn nhớ rõ cam đoan lúc trước?"

Tiêu Tiềm mặt lộ vẻ xấu hổ, nói: "Hoàng huynh minh giám, không phải là thần đệ cô phụ nàng, mà là xưa nay đãi nàng rất tốt, khiến nàng làm vợ không đúng mực. Thần đệ bất quá là theo Vương cô nương ngẫu ngộ gặp hai lần, nói vài câu cũng không ảnh hưởng toàn cục, nàng trở về cải lộn, một hai lần như thế, lại được một tác muốn tiến một bước, khiến thần đệ về sau mất hết mặt mũi."

Phong Khánh đế đã gặp Lâm Cẩm Nghi vài lần, không cho nàng có tính tình mạnh mẽ bản tên không thích. Bất quá lại nói, mẹ ruột Lâm Cẩm Nghi, Tô thị, nhưng có tiếng là đồ phụ ở kinh thành, thanh danh Lâm Ngọc Trạch sợ vợ cũng vô cùng vang dội. Cái gọi là có mẫu này tất có nữ này, Lâm Cẩm Nghi nói không chừng cũng giống nương nàng.

Phong Khánh đế chính mình trấn giữ lục cung phần đại, cũng không thấy nam tử bình thường tam thê tứ thiếp có vấn đề gì. Lúc trước Hiền phi thuyết phục thái hậu chỉ hôn cho biểu muội nàng, Phong Khánh đế mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng không cảm thấy là chuyện xấu. Thái tử tuy rằng do hán khâm định chọn ra, nhưng hán tuổi càng lúc càng lớn, thái tử cũng dần dần trưởng thành, hán không muốn thái tử một nhà độc đại, nguy hiểm đến quyền uy mình. Biểu muội Hiền phi nếu được Tiêu Tiềm yêu thích, Tiêu Tiềm mặc dù không đến mức lập tức quy về đảng Hiền phi, ít nhất có thể bảo trì trung lập.

Cho nên tình thế trước mắt, Phong Khánh đế trong lòng vẫn có chút vừa ý, nhưng lúc này hán vẫn biểu hiện ra vẻ lo lắng, "biểu muội của Hiền phi trăm đã gặp, quả thật rất tốt, người còn trẻ, động tâm với nàng cũng là tình lý bên trong. Nhưng cho dù nàng vào cửa, đến cùng vẫn là thiếp được lên ngọc điệp, trong hoàng thất chúng ta cũng không thể làm mấy chuyện sùng thiếp diệt thê."

Tiêu Tiềm mặt vui vẻ, "Hoàng huynh đây là làm chủ cho thần đệ?"

Phong Khánh đế thờ dài nói, "Người là thần đệ đệ của trăm, trăm đương nhiên hướng về người. Như vậy đi, tháng sau thọ yến của trăm, đến lúc đó Trần Nam vương phi khẳng định sẽ tham gia, người hảo hảo dỗ nàng, hòa dịu quan hệ, chờ sau này trăm sẽ tìm thời cơ từ hôn cho người."

Tiêu Tiềm vui rạo rực tạ ân, lúc lui ra ngoài cước bộ còn nhẹ nhàng không ít.

Phong Khánh đế thấy hán vui mừng, trên mặt cũng chậm rãi lộ ra ý cười.

Giữa tháng ba, Phong Khánh đế chính thọ bốn mươi, thiên hạ cùng vui.

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên cũng phải tham gia, nhưng nàng không về Trần Nam vương phủ, chỉ phái Thái Ca về phủ đi lấy lễ phục và trang sức.

Thiên Ti và Nhụy Hương ở trong vương phủ lo lắng không yên, thấy Thái Ca trở về đương nhiên phải hỏi một phen.

Thái Ca đơn giản nói Lâm Cẩm Nghi ở thôn trang làm gì, Thiên Ti và Nhụy Hương nghe Lâm Cẩm Nghi không chịu khổ, ngược lại sống rất tốt, cùng nhau nhẹ nhàng thở ra. Bất quá Thiên Ti vẫn nói: "Vương phi tâm địa tốt, hán là không muốn chúng ta lo lắng, cho nên làm bộ như không chút để ý." Bằng không nếu thật sự không thêm để ý, sao có thể tức giận đến mức đi thôn trang không chịu trở về?

Thái Ca cũng thờ dài theo, "Hi vọng ngày mai vương gia và vương phi gặp nhau, có thể trò chuyện, cởi bỏ khúc mắc."

Nhụy Hương gật đầu nói: "Chúng ta ngày mai tinh táo chút, tận lực tạo cơ hội cho họ, dù sao thôn trang đến cùng không thể so với trong phủ."

Mấy người đơn giản thương lượng một phen, Thái Ca lấy đồ xong, ngồi xe ngựa đi thôn trang.

Hôm sau, Lâm Cẩm Nghi dậy thật sớm, thay một thân lễ phục hoa lệ thêu kim tuyến, đeo bộ trang sức hồng bảo, bảo Thái Ca quân cho nàng búi tóc Lăng Vân, mặc đầy đủ đại trang, lên xe ngựa trực tiếp vào cung.

Lúc đó trong cung đã có không ít người mừng thọ, nhìn thấy Lâm Cẩm Nghi mặc dù đều tha thiết tiếp đón, trong mắt lại thêm vài phần ý tứ hàm xúc tìm tòi nghiên cứu.

Lâm Cẩm Nghi chỉ làm như không thấy, cùng các nàng hàn huyên xong, liền vào Khôn Trữ cung.

Hoàng hậu chiêu đãi các ngoại mệnh phụ đến mừng thọ, thấy nàng đến, liền tiến lên nói chuyện tui cười tiếp đón nàng.

Hoàng hậu trong lòng vẫn hi vọng Lâm Cẩm Nghi có thể kiên trì lập trường, dù sao Vương Minh Yên gả vào Trần Nam vương phủ đối với nàng mà nói không có chỗ tốt, ngược lại càng có khả năng làm bọn họ mất đi ủng hộ đắc lực của Tiêu Tiềm, hôm nay hoàng hậu đối đãi Lâm Cẩm Nghi mười hai phần hòa ái dễ gần, còn thân thiết hỏi nàng trong thời gian này hằng ngày ăn ở thế nào.

Lâm Cẩm Nghi ngồi bên hoàng hậu, nhất nhất trả lời, dù chưa biểu hiện ra cái gì khác thường, mi mắt lại hơn vài phần buồn rầu.

Hoàng hậu thấy bộ dáng nàng gượng cười, trong nhất thời còn hơi có chút cảm động lây. Nhớ năm đó lúc Hiền phi chưa tiến cung, nàng và Phong

Khánh đế cũng cứ án tề mi, trong cung mặc dù cũng có mỹ nhân khác, nhưng không ai có thể nổi bật qua nàng. Sau này bên người Phong Khánh đế có Hiền phi tuổi trẻ mạo mỹ, tâm cũng nghiêng sang nơi đó. Nàng rõ ràng nhận thấy Phong Khánh đế với mình có biến hóa, nhưng cũng đành phải cố gắng chống đỡ thể diện một quốc gia chi mẫu, dường như không có việc gì chường quân lực cung, khi đó mọi hi vọng của nàng đều ở trên người Phong Khánh đế, khó khăn không có bộ dáng như Lâm Cẩm Nghi trước mắt này.

Nhưng Lâm Cẩm Nghi chung quy tốt hơn nàng, xem ra, Tiêu Tiềm đối với nàng ấy thập phần coi trọng, trước mắt bất quá nhất thời bị mê hoặc, cho nên mới xa lạ nàng ấy, chỉ cần hai người cởi bỏ khúc mắc, về sau vẫn có ngày lành.

Sau đó hoàng hậu mang theo chân tình thực lòng nói, "Nam nhân nào có không thích tiên nghi lễ sắc, cũng bất quá chỉ là thứ tươi mới, người cũng thấy rồi, cần thận nói chuyện với Trần Nam vương, đầu giường đánh nhau cuối giường cùng ngủ, chuyện này cũng sẽ qua, thế nào còn có chuyện biểu muội Hiền phi kia."

Lâm Cẩm Nghi cũng không cố gắng chống đỡ, thở dài nói: "Ngài nói Cẩm Nghi đều minh bạch, nhưng Cẩm Nghi thực không chịu nổi, nay mới vừa thành hôn, vương gia đã thành bộ dáng như vậy, sau này qua đi vẫn tiếp tục. Cẩm Nghi hôm nay có thể đầu được một Vương Minh Yên, không đảm bảo sau này lại thêm một Lý Minh Yên, Lưu Minh Yên, chẳng lẽ sẽ như vậy không ngừng đầu tiếp? trên đời này chỉ có ngàn ngày làm cướp, nào có ngàn ngày phòng cướp đâu?"

Hoàng hậu lôi kéo tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ, "Chúng ta chỉ để ý giải quyết trước mắt, ngày sau cũng chưa biết, người không cần buồn lo vô cớ như vậy."

đang nói chuyện, bên ngoài cung nhân xướng: "Hiền phi nương nương tới —— "

Hiền phi hôm nay mặc cung trang bồng đảo hoa màu hồng đào duệ phi điều miêu, đầu cài một cành phượng thoa ngậm hồng bảo bằng vàng, mặc dù đã gần ba mươi, cũng quả nhiên mỗi son mỗi ngọc, da trắng hơn tuyết, dung sắc bức người.

Mà phía sau nàng, đi theo một thân ảnh yếu điệu, quần áo màu trắng hoa văn thiên thủy, đầu quấn búi tóc hoàn phân tiếu kế, dung mạo so với Hiền phi có ba bốn phần tương tự, trang điểm mặc dù không hoa lệ, nhưng cũng thanh lệ khiến người mù mắt.

Hoàng hậu liếc mắt một cái liền nhận ra phượng thoa trên đầu Hiền phi kia là năm trước Phong Khánh đế ban thưởng, trong lòng đang buồn bực, lại cảm giác được Lâm Cẩm Nghi bên cạnh bỗng chốc căng thẳng. Nàng lại nhìn chăm chú, đi theo phía sau Hiền phi không phải Vương Minh Yên thì ai!

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thuợng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Hoàng hậu kiểm chế chán ghét với Hiền phi, an ủi vỗ vỗ mu bàn tay Lâm Cẩm Nghi, sau đó cười nói với Hiền phi: "Hiền phi muội muội đến."

Hiền phi chậm rãi từ cửa tiến vào, Lâm Cẩm Nghi cùng ngoại mệnh phụ khác phải đứng lên hành lễ đón chào.

Hiền phi lên phía trước, hành lễ với hoàng hậu, cười nói: "Thiếp thân tới chậm, để tỷ tỷ đợi lâu."

Phong Khánh đế đại thọ, phi tần khác đã sớm đến Khôn Trữ cung đón khách cùng hoàng hậu, nhưng Hiền phi khoan thai đến chậm, còn muốn các ngoại mệnh phụ đầy điện hành lễ đón chào trước, thái độ kiêu căng này hiển nhiên rõ ràng. Hoàng hậu lại như hồn nhiên không để ý, tiếp tục cười nói: "Bản cung nghe nói Hiền phi muội muội mấy ngày trước đây đột nhiên phong hàn, tới chậm cũng không quan trọng, đường tốt thân mình mới là chính sự."

Hiền phi ngồi xuống vị trí phía dưới trước mặt hoàng hậu, lắc đầu cười bất đắc dĩ nói: "Thánh thượng cũng nói như tỷ tỷ, hôm qua còn riêng tặng rất nhiều dược liệu, nhưng thân thể muội muội chính là không tốt, cách hai ba ngày lại khó chịu một lần."

Hiền phi trong lời ngoài lời đều khoe khoang Phong Khánh đế sủng ái, trên mặt hoàng hậu vẫn có thể duy trì mỉm cười. Nhưng Lâm Cẩm Nghi, từ lúc Vương Minh Yên vào trong điện, mặt trầm xuống hung hăng nhìn chằm chằm nàng ấy.

Hiền phi và hoàng hậu hàn huyên xong, mắt phượng đảo qua, tầm mắt dừng ở trên người Lâm Cẩm Nghi, "Đây không phải Trần Nam vương phi sao? Hôm nay là sinh thần của hoàng thượng, sao lại cúi mặt, nhìn thật mất hứng."

Lâm Cẩm Nghi động khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Nương nương nói có lý, chỉ là gần đây gặp chuyện phiền lòng, để ngài chê cười."

Vương Minh Yên việc này là một tay Hiền phi bày ra, lúc này nghe Lâm Cẩm Nghi chủ động nhắc tới, đương nhiên theo lời nàng hỏi trước: "Chuyện phiền lòng gì? nói bản cung nghe một chút, không chừng có thể vì Trần Nam vương phi phân ưu giải nạn."

Lâm Cẩm Nghi rũ mắt xuống, nói: "Cũng không phải đại sự, chỉ là Cẩm Nghi gần đây nghe nói một chuyện phiền lòng, nói là một nhà giàu sa sút, nuôi nữ hài nhi đưa vào nơi nhà cao cửa rộng làm thiếp, toàn gia đi theo gà chó lên trời, qua vài năm an ổn, lại quên chính mình tên họ gì, tiếp tục bồi dưỡng nữ hài nhi khác, chuẩn bị đưa cho một nhà khác làm thiếp. Nương nương ngài nói, thế gian sao có thể có nhà nào không biết xấu hổ như vậy?"

Hiền phi sắc mặt đột nhiên khó coi, Lâm Cẩm Nghi lời này không phải là đánh thẳng vào mặt nàng sao!

"Trần Nam vương phi, người nói cái gì!" Hiền phi nghiêng răng nghiêng lợi hô.

Lâm Cẩm Nghi che miệng, ra vẻ kinh hoảng nói: "đồn đãi thô bỉ nơi hương dã, không nên nói cho nương nương nghe, làm bẩn tai nương nương. Hiền phi nương nương thứ tội."

Hoàng hậu bên cạnh trong lòng vui đến nở hoa, nói cho cùng a! Hiền phi dù kiêu ngạo được sủng thithế nào? Bất quá là một thiếp thất, tự mình làm thiếp, còn muốn để biểu muội mình làm thiếp, cũng không phải cả nhà không biết xấu hổ sao!

"Tốt lắm, Hiền phi muội muội, Trần Nam vương phi cũng bất quá là nói chút việc nhà, chẳng phải nhằm vào ai, người cũng đừng so đo, làm mất danh vẻ phi tần, để người khác xem còn cho là người thẹn quá thành giận đâu." Hoàng hậu nhìn như khuyên giải, kỳ thật cũng họa theo lời Lâm Cẩm Nghi nói. Quả thật, nếu không phải trong lòng Hiền phi có khúc mắc, sao có thể ở trường hợp như vậy không màng đáng về mà kêu lên.

Nhất thời mọi người trong điện hoặc khe khẽ nói nhỏ, hoặc che miệng cười trộm, Hiền phi một khuôn mặt hoa dung nguyệt mạo sung thành màu gan lợn.

Bất quá Hiền phi cũng là lão nhân trong cung, sóng to gió lớn gặp nhiều, nàng rất nhanh bình tĩnh lại. Lâm Cẩm Nghi xưa nay cho tới giờ không chủ động gây chuyện, lần này nàng trước mặt người khác nói như vậy, không phải chứng minh nàng thật sự giận Vương Minh Yên sao, kế hoạch của mình phát huy tác dụng không phải sao?

Hiền phi tự khoe đối với nam nhân vẫn có chút hiểu biết, nam nhân nào không thích tươi mới, Tiêu Tiềm đương nhiên cũng như thế. Bất quá Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi tình cảm hòa thuận, chờ Tiêu Tiềm đối với Vương Minh Yên tươi mới qua đi, còn có thể về bên cạnh Lâm Cẩm Nghi. Nhưng chỉ cần Lâm Cẩm Nghi giống như bây giờ khí thế bức nhân, nàng và Tiêu Tiềm lúc đó ngăn cách sẽ càng ngày càng sâu.

Nghĩ như vậy, Hiền phi cũng không khó chịu, so sánh với chỗ tốt về sau, hiện tại bị chọc ngoáy một hai câu, có tính là gì đâu?

Hiền phi cười quay lại nói với Vương Minh Yên: "Minh Yên, đừng nói bản cung làm biểu tỷ không nhắc nhở người, làm nữ nhân phải chú ý ôn lương kiệm nhường, người về sau gả cho ai, vạn không thể giống người nào đó miệng lưỡi như vậy, không buông tha người, không giữ được trọng phụ mình không nói, còn có thể làm người khác chê cười."

Vương Minh Yên mím môi cười, "Tạ nương nương dạy bảo, Minh Yên nhớ kỹ."

Lâm Cẩm Nghi lúc đầu thấy Hiền phi cam chịu tức giận, còn hiện ra cao hứng, lúc này lại giận tái mặt, lửa giận dâng cao hung hăng trừng mắt nhìn qua.

Lời nói sắc bén qua lại, Hiền phi và Lâm Cẩm Nghi đều đầy bụng lửa giận, không thèm nói thêm nửa câu, cũng không bắt chuyện tiếp.

Các nàng thủy hỏa bất dung, đương nhiên không ngoài hoàng hậu dự kiến, nàng thấy họ như thế cũng vui vẻ, không mặn không nhạt khuyên vài câu, cũng bỏ qua.

Lúc sau, Phong Khánh để dẫn theo vương công hậu duệ quý tộc, trọng thần triều đình bãi giá phòng tiệc, hoàng hậu cũng dẫn nhóm nữ quyến tới.

Phong Khánh để hôm nay trên mặt mang cười, tâm tình mười phần không sai, còn miễn lễ cho mọi người, để mọi người theo thứ tự ngồi xuống.

Tiêu Tiềm ngồi gần Phong Khánh để nhất, Lâm Cẩm Nghi đương nhiên an vị ở bên hấn, đối diện bọn họ chính là Hiền phi và Vương Minh Yên.

Lâm Cẩm Nghi nghiêm mặt, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ chán ghét.

Tiêu Tiềm thập phần ân cần rót rượu gấp thức ăn cho nàng, nàng đến ánh mắt cũng không nâng một chút.

Chuyện Lâm Cẩm Nghi náo loạn với Tiêu Tiềm rồi tức giận đi thôn trang đã sớm truyền khắp kinh thành. Trong tiệc không ít người hoặc sáng hoặc tối xem náo nhiệt.

Tiêu Tiềm bận rộn một lúc, Lâm Cẩm Nghi cũng không trả lại vẻ mặt, hơn nữa trên tiệc nhiều ánh mắt nhìn rõ như vậy, Lâm Cẩm Nghi trước mặt người khác rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, chính là không cho hấn thể diện, Tiêu Tiềm rót cục cũng giận tái mặt, vợ chồng hai người mặc dù ngồi cùng nhau nhưng không nói gì.

Đương nhiên Hiền phi và Vương Minh Yên ở giữa, hai người khoe miệng đều cong đến tận tai.

Yến hội bắt đầu một lát, thái tử Tây An đứng lên chúc thọ Phong Khánh đế, đưa lễ lên. Thái tử nay cũng sắp mười lăm tuổi, Phong Khánh đế hai mươi lăm tuổi mới được trưởng tử như vậy, trong lòng đương nhiên càng thiên vị hẳn, nghe hẳn nói lời chúc mừng rồi, thoải mái nói: "Con ta có tâm, vì phụ thập phần cao hứng."

Tiếp đó là nhị hoàng tử cùng hoàng tử khác theo thứ tự tiến lên. Nhị hoàng tử tuổi sắp mười ba, nhưng vóc người rất cao, từ nhỏ tập võ lại luyện ra một thân cơ bắp tinh tráng, ngược lại so với thái tử thành thực không ít.

Phong Khánh đế càng hưng trí, chờ các hoàng tử nói xong, đều nhất loạt khen ngợi.

Tiệc quá nửa, rượu nóng tai. Vương Minh Yên theo Hiền phi đứng lên, cung nữ dâng tỳ bà, nàng hiến một khúc nhạc, mừng thọ Phong Khánh đế. Ngón tay ngọc trên tỳ bà bay nhanh, khúc đàn khi thì nhệnhàng, khi thì thư hoãn, là lần điệu mọi người chưa bao giờ nghe.

Hết một khúc, Phong Khánh đế vỗ tay cười nói: "Minh Yên đàn vô cùng tốt, khúc này rất hay, đúng là trẫm cũng chưa bao giờ nghe, là từ đâu tập được?"

Vương Minh Yên mỉm môi cười, trong mắt ý cười lưu quang dật thái, trả lời: "Khúc này thần nữ gần đây riêng vì thánh thượng làm ra, chút tài mọn, bêu xấu."

Phong Khánh đế cũng cười nhìn nàng, tiểu cô nương xinh đẹp lại có tài như vậy, đừng nói Tiêu Tiềm, cho dù hẳn cũng có chút động tâm.

Tiêu Tiềm cũng không nhìn nhiều Vương Minh Yên, trong mắt tràn đầy tán thưởng. Lâm Cẩm Nghi mặt đã trầm trọng đến chảy ra nước, nàng đứng phắt lên, cứng ngắt nói: "Thiếp thân thân thể có bệnh nhẹ, muốn ra ngoài đi dạo."

Phong Khánh đế cũng coi như lý giải, vẫn chưa khó xử nàng, "Trần Nam vương phi thân thể không khoẻ thì đi ra ngoài hít thở không khí." nói xong còn gọi hai cung nữ trong điện, đi ra ngoài cùng nàng.

Tiêu Tiềm từ đầu đến cuối không nói lời nào, lúc này sắc mặt càng khó coi, trùng hợp nhị hoàng tử tới kính rượu, bên người Tiêu Tiềm cũng không có ai, để cho nhị hoàng tử ngồi xuống. Thúc cháu hai người mặc dù không thể nói rất quen thuộc, nhưng đến cùng là huyết mạch chí thân, đương nhiên cũng nói chuyện.

Nhị hoàng tử mang đến là rượu tự hẩn chuẩn bị, Tiêu Tiềm uống vào cảm thấy tư vị rất không tệ, hơn nữa nhị hoàng tử bên cạnh liên tiếp khuyến mãi, không bao lâu, một bầu rượu hơn phân nửa vào bụng Tiêu Tiềm.

Từ lượng Tiêu Tiềm vốn bình thường, hơn nữa hôm nay người sáng suốt đều có thể nhìn ra tâm tình hẳn không được tốt, cho nên không lâu hẳn đã say, mọi người cũng không cảm thấy chỗ nào không đúng.

Tiêu Tiềm đầy mặt ửng hồng ghé vào trên bàn, Phong Khánh đế nhìn thấy, nhị hoàng tử liền đứng dậy áy náy nói: "Là nhi thần không đúng, tán gẫu cùng bát thúc, không biết bắt giác để người uống nhiều."

Phong Khánh đế cũng không ngoài ý muốn, nói: "không có cách nào, người đỡ bát thúc người đi xuống nghỉ ngơi đi."

Nhị hoàng tử đáp ứng một tiếng, để cung nhân tùy thị đỡ Tiêu Tiềm trở về tẩm cung của mình.

Tiệc rượu vẫn tiếp tục, bên trong náo nhiệt, Vương Minh Yên vô ý đổ rượu vào quần áo. Hiền phi nhệnhàng trách cứ nàng một câu, cho nàng lui ra ngoài thay quần áo.

Sau đó, tiệc rượu qua hơn nửa, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều uống, Phong Khánh đế cũng không chịu nổi, đang chuẩn bị cho mọi người giải tán. thì thấy một cung nhân hoang mang rối loạn tiến vào bẩm báo nói: "Thánh thượng, trong điện Thừa Hi đã xảy ra chuyện!"

Điện Thừa Hi, cũng chính là cung điện nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử cùng Tiêu Tiềm đi xuống nghỉ ngơi vẫn không trở về.

Phong Khánh đế mảy nhảy dựng, hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Cung nhân kia vẻ mặt đỏ bừng, ấp úng nửa ngày, nói: "Nô tì ngọng nghịu nói không rõ, thỉnh bệ hạ di giá, tới định đoạt!"

Hiền phi cũng đứng lên nói: "A Nhượng không phải cùng với Trần Nam vương sao? đã xảy ra chuyện gì?" nói xong lại nghiêng đầu nói với Phong Khánh đế, "Thánh thượng, ngài và thiếp thân cùng đi nhìn một chút."

Phong Khánh đế luôn không đồng ý đem chuyện trong hoàng thất náo đến trước mắt người ngoài, nhưng lúc này trong điện những người này đều nghe được cung nhân bẩm báo, hẳn cũng không thể ngồi không mặc kệ, nhân tiện nói: "Được, vậy trẫm tự đi nhìn một cái. Nếu không phải chuyện quan trọng, cẩn thận cái đầu của người!"

Cung nhân kia không tự giác rùng mình, lại vụng trộm nhìn Hiền phi một cái, Hiền phi chỉ tiếc rên sát không thành thếp trừng mắt nhìn trở lại, cung nhân kia mới khẳng định: "Quả thật là đại sự, nô tì không dám khi quân."

Những người khác trong tiệc nghe cung nhân nói vậy, không hẹn đều tò mò đứng lên, hôm nay là ngày sinh của Phong Khánh đế, đến cùng là có đại sự gì, khiến cung nhân này kích động như thế, còn nhất định phải để Phong Khánh đế tự mình đi qua?

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Hoàng hậu mười phần sâu sắc, ánh mắt đảo qua phòng tiệc, lập tức liên tưởng đến cái gì, "đã là chuyện Thừa Hi điện, để Hiền phi muội muội tự đi xử lý là tốt rồi, cần gì làm phiền thánh thượng. Thánh thượng ngày thường một ngày vạn dặm, sinh thần hôm nay khó được có cơ hội thả lỏng, cần gì lấy dính tặc sự?"

Hiền phi rũ mắt xuống, kiều kiều nhược nhược nói: "Thần thiếp vốn không có bản sự, gặp việc sẽ hoảng loạn, việc trước mắt lại phát sinh ở Thừa Hi điện, có lẽ là A Nhường có chuyện gì đây? Thần thiếp càng không có chủ ý, cho nên mới thỉnh thánh thượng đến định đoạt."

Hoàng hậu ở trong lòng mắng nạng một ngụm, hồ mị tử này, giờ phút này cũng không quên thông đồng thánh thượng?!

Phong Khánh đế gật đầu: "Hoàng hậu không cần nhiều lời, cùng trầm đến là được."

Vinh vương gia đứng lên theo, "Hoàng huynh, có phát sinh việc gì quan trọng? Thần đệ bồi ngài đồng hành được không?"

Phong Khánh đế chưa lên tiếng, Hiền phi đã không thể đợi nói: "Nghĩ đến hẳn là có việc gấp, cung nhân mới có thể hoảng thành như vậy, vương gia cùng đi đương nhiên rất tốt." Nàng biết tính tình Phong Khánh quen thói việc lớn hóa nhỏ, lúc này đương nhiên ước gì càng nhiều người đi theo làm chứng.

Vì thế, Phong Khánh đế cùng hoàng hậu, Vinh vương gia, Hiền phi cứ như vậy theo cung nhân đi Thừa Hi điện.

Thừa Hi điện vốn là có rất nhiều cung nhân cung nữ hầu hạ, lúc này ngoài điện lại chỉ có mấy người trông coi.

Phong Khánh đế hồ nghi liếc nhìn Hiền phi một cái, Hiền phi tránh tầm mắt dường như muốn hiểu rõ hết thảy của hắn, làm bộ như thập phần quan tâm nói: "Cũng không biết bên trong có chuyện gì? Bên ngoài sao nửa người hữu dụng cũng không có, không biết lười nhác đi nơi nào, xem thần thiếp về sau thu thập đám nô tài này thế nào."

Hiền phi nói càng nhiều, trong lòng Phong Khánh đế khả nghi càng lớn, bất quá hắn đã đến đây, cũng không có đạo lý không vào xem.

Phong Khánh đế đi đầu, rất nhanh đã vào trong điện. Đồng dạng, trong điện không có một bóng người, chỉ dày đặc mùi rượu, một ít quần áo nữ nhi phân tán xung quanh, mà quần áo màu nhạt này vung vãi ở nơi rất dễ thấy, một cái đai lưng thêu mãng xà màu giáng tử, đai lưng mười phần quen mắt, Phong Khánh đế cơ hồ lập tức nhận ra, mắt trầm xuống, cước bộ nhanh hơn vòng qua bình phong ——

Hoàng hậu và Vinh vương gia theo sát, mấy người vào nội điện không hẹn mà cùng thay đổi sắc mặt.

Đại thái giám Ưông Minh Tuyên luôn tùy thị bên cạnh Phong Khánh đế, lúc này đi theo vào, thấy rõ tình huống trên giường, hắn hoảng hốt thét lên, trong phòng nhỏ yên ắng, tiếng nói càng có vẻ chói tai.

"Ai ô ô, đây là thế nào?" Hiền phi bên môi không khỏi giờ lên tươi cười, bước nhanh từ phía sau Phong Khánh đế đi ra.

Bỗng nhiên, nàng cười không nổi.

trên giường bằng gỗ khảm đá, lúc này một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ. Nữ tử đúng là Vương Minh Yên, còn nam tử rõ ràng lại là nhị hoàng tử Tiêu Nhường!

Phong Khánh đế một khuôn mặt lạnh có thể kết thành băng, lớn tiếng chất vấn Hiền phi: "Đây là chuyện gì?!"

Hoàng hậu trong lòng vui mừng quá đổi, lúc này cũng không biểu hiện ra, chỉ mát mẻ nói: "Thánh thượng cũng không cần hỏi nhiều, chúng ta đều nhìn tận mắt."

Hiền phi kinh ngạc nói không nên lời, sau một lát mới lẩm bẩm nói: "Thế... này sao có thể? Sao có thể là a Nhường?"

Nàng vừa thốt ra, Phong Khánh đế cũng không phải ngạc tử, cơ hồ nháy mắt hiểu được dụng ý của nàng.

Vinh vương gia cũng đi theo lắc đầu thở dài nói: "Tuy rằng hoàng gia chúng ta đưa nhỏ đều hiểu sớm, a Nhường cũng đã mười ba tuổi... Nhưng Vương cô nương này, là biểu muội của Hiền phi nương nương, luận ra a Nhường còn phải gọi nàng một tiếng biểu đi, thế nào lại..."

Hoàng hậu tiếp tục nói theo: "Tuy rằng một bầu trong ba ngàn, Vương cô nương và Hiền phi muội muội trong đó chưa nói tới huyết thống thân bao nhiêu, nhưng nàng và a Nhường khác bối phận! Hai người làm ra chuyện bực này, cũng không phải là... không phải là rối loạn luân thường sao!"

Uông Minh Tuyên đã đi đến trước giường cầm chân đắp lên hai người bọn họ, động tĩnh này lập tức làm tỉnh Vương Minh Yên.

Nàng thấy rõ người tới trước giường, cũng không thể nói rõ kinh hoàng, nhưng lúc tầm mắt nàng dừng ở người bên gối, một tiếng thét kinh hãi chói tai vang trong điện.

Phong Khánh đế giật dử bật cười, nhìn Hiền phi nói: "Người nuôi nhi tử ngoan, người có biểu muội tốt, ha!"

Hiền phi đã mặt đầy lệ quỳ xuống nói: "Thánh thượng minh giám, a Nhường phẩm tính thuần lương, quả quyết không làm ra loại sự tình này, trong này... trong này nhất định có âm mưu, là người khác hại a Nhường!"

Phong Khánh đế cũng không muốn nghe nàng nhiều lời, hôm nay trường hợp như vậy cũng không thể huyền não quá lớn, hần chỉ nói: "Hôm nay đợi mọi người tản đi, trẫm sẽ xử trí các người! Người tới, đem người trong điện Hiền phi tạm giam lại, không có trẫm phân phó, không cho phép ra ngoài nửa bước!" nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Hiền phi quỳ trên mặt đất khóc không kềm chế được, nàng làm sao hiểu nổi vốn thiết kế Tiêu Tiềm, thế nào lúc Phong Khánh đế đến, người trên giường lại biến thành con trai mình đây?!

Vinh vương gia thở dài nặng nề một tiếng, đi theo Phong Khánh đế ra ngoài.

Hoàng hậu đi cuối cùng, lúc này dừng lại ôn hoà nói: "Hiền phi muội muội cũng đừng khóc, thánh thượng đi rồi, người khóc cho ai xem đây? Có thời gian nên nghĩ làm sao lo liệu tốt về sau, không lâu nữa tiểu biểu muội sẽ cho người thêm một tôn tử béo a!"

Hiền phi bị hoàng hậu chọc một phen, nhưng kém khí không nói được. Hoàng hậu mỉm cười, cũng không xen vào nữa, đi ra khỏi điện.

không lâu, Tiêu Nhường từ từ tỉnh dậy, hần nghe được tiếng khóc của Hiền phi, vuốt sau gáy phát đau ngồi dậy hỏi: "Mẫu phi, ngài đây là thế nào?"

Hiền phi càng đau đớn, khóc nói: "Con ta, con bị người tính kế còn không biết?"

Tiêu Nhường quay đầu thấy Vương Minh Yên lui ở một góc trên giường, lập tức giống như bị người hất vào đầu một chậu nước lạnh, buột từ đầu đến chân.

Tại sao có thể như vậy?! rõ ràng hần đỡ Tiêu Tiềm tới nghỉ ngơi, đuổi những người khác đi, sau đó Vương Minh Yên mượn cơ hội đi đến, hần thấy Vương Minh Yên coi áo tháo thắt lưng nằm một chỗ với Tiêu Tiềm, cho người thông tri Phong Khánh đế. Lại sau đó, hần canh giữ ở cửa, đột nhiên sau đầu tê rần, liền bất tỉnh nhân sự...

Phong Khánh đế đen mặt mang theo người về phòng tiệc, mà khiến hần không ngờ là, Tiêu Tiềm cũng đã về phòng tiệc, đang cùng Lâm Cẩm Nghi nói cái gì, hai người thoạt nhìn cực kỳ hòa thuận.

Mọi người đang nói chuyện, Uông Minh Tuyên đã xướng giá, tất cả đều đứng dậy hành lễ.

Phong Khánh đế trầm mặc đi lên trên ngai, lúc đi qua vợ chồng Tiêu Tiềm, dừng chân, nói: "Tiểu bát, người cùng vương phi nhà người đã hòa hảo?"

Tiêu Tiềm cười cười, tâm tình sung sướng nói: "Thần đệ rượu say tỉnh lại mới đi tìm vương phi, vương phi đã không còn tức giận thần đệ."

Lâm Cẩm Nghi giật dử nhìn Tiêu Tiềm một cái, "Nếu không phải vương gia thừa dịp say rượu khoe mẽ, ta mới không để ý tới hần."

Vợ chồng hai người kẻ xướng người họa, người khác không ai không nhìn thấy hai người đã nói lại tình xưa, thêm mỡ trong mật.

Hoàng hậu theo sau đến, chỉ cảm thấy bọn họ so với người thân còn thân hơn, liền cười nói: "Tốt tốt, vợ chồng vốn là đầu giường đánh nhau, cuối giường làm lành, nhìn các người như vậy, bản cung cũng an tâm."

nói vài câu, Phong Khánh đế và hoàng hậu về ghế trên ngai xuống. Hai người tâm tình hoàn toàn bất đồng, nhưng không biểu hiện ra. Chỉ có Vinh

vuông gia, hẳn là người không dấu được chuyện gì, mới vừa rồi thấy một chuyện bí mật cung đình, lúc này chỉ cảm thấy mới vừa rồi lo Bát ca hẳn gặp chuyện không may, mới muốn theo Phong Khánh để cùng đi qua, thật là ngu xuẩn!

Bát ca hẳn, Trần Nam vương đại danh lừng lẫy Đại Diệu! Trải qua bao sóng to gió lớn, sao có thể dễ dàng bị tính kế như vậy, mình thật sự buồn lo vô có!

Hiền phi một đường đi ra, lúc này lại không trở về, trên mặt để hậu mặc dù nhìn không ra cái gì, nhưng Vinh vương gia u sầu đầy mặt, người hiểu biết đã sớm cho người đi hỏi thăm.

không lâu, yến hội kết thúc, Phong Khánh để cũng không có hưng trí giữ người nói chuyện, mọi người đều cáo từ, tự trở về nhà.

Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm tâm tình không tệ, hai người nói nói cười cười, không lâu ra cung lên xe ngựa nhà mình.

Trong xe ngựa chỉ có hai người, Lâm Cẩm Nghi không có kỵ bất cười: "Hôm nay không thể tự mình đi Thừa Hi điện xem thật tiếc nuối, nghĩ đến biểu cảm Hiền phi nương nương nhất định mười phần phẫn khích."

Tiêu Tiềm cười chọc cái trán nàng, "May mắn Hiền phi kiểm chế không được, trên thọ yến hoàng huynh động thủ, bằng không ta cũng không biết còn phải đợi bao lâu mới có thể gặp nàng. Trong lòng ta gấp đến không được, nàng còn cười?!"

Lâm Cẩm Nghi vuốt trán, tránh ngón tay hắn, "Chàng gấp cái gì? Ta mới đi thôn trang ở một tháng, chàng cũng tới mười bảy mười tám lần, mỗi lần chàng đến, hôm sau nhìn Thái Ca ánh mắt hồ nghi, ta đều hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, còn phải mặt dày bịa chuyện nói dối lừa nàng, còn không phải tại chàng!"

Tiêu Tiềm cười nói: "Được được, đều do ta, chuyện này kết thúc, chúng ta cũng không cần diễn trò phải không? Về sau ngày ngày ở cùng nhau, cũng không cần giống như làm trộm."

Cười xong náo xong, Lâm Cẩm Nghi không khỏi lo lắng một vấn đề, "Chàng nói thánh thượng có biết là chúng ta làm trò quỷ không?"

Tiêu Tiềm nghiêm mặt nói: "Hoàng huynh đăng cơ lâu như vậy, đương nhiên cũng không phải dễ lừa bịp. Nhưng hôm nay việc này, thứ nhất phát sinh ở Thừa Hi điện, lại là đám người Hiền phi an bày nhân thủ đến thông tri. Thứ hai, bên người nàng có cung nhân hẳn phải tới, đương nhiên có thể chứng minh chúng ta rất sớm đã ở chung một chỗ. Hẳn xác thực trong lòng có biết, nhưng lại không có nhân chứng vật chứng, mà hôm nay hoàng hậu và lão Cửu đều đi cùng, tận mắt nhìn thấy, việc này không tốt lành qua đi, hẳn cũng chỉ có thể coi Hiền phi và nhị hoàng tử bị tóm mũi đất đi tự nhận hậu quả xấu."

"Kỳ thật chiều nay chúng ta cũng đủ tệ hại, nhị hoàng tử trên lưng gắn tiếng "loạn luân", hoàng hậu nương nương đương nhiên sẽ tóm chặt không tha, sau này đừng nói tham gia đoạt đích, dù ở trước mặt hoàng hậu thẳng lưng làm người đã khó khăn, lại nói tiếp hẳn vẫn nửa hài tử đầu..."

Tiêu Tiềm bật cười một tiếng, "Từ nhỏ sinh trưởng ở trong cung, người nào không phải bảy tám tuổi đã hiểu lý lẽ? Hẳn mười ba tuổi, đã bị Hiền phi dưỡng thành sai lệch, hôm nay nếu không phải ta ra tay, cũng là hắn trông cửa làm nhân chứng, để hoàng huynh tiến vào bắt kẻ thông dâm. Bất quá cũng là kết cục hẳn tự hỗ trợ tạo ra, nếu không phải một kích tất trúng, còn phải tốn một phen sức lực." Cái gọi là đánh rắn đánh giáp đầu, không làm nhị hoàng tử triệt để ngã ra khỏi đội ngũ đoạt đích, một đảng Hiền phi vẫn là con rết trăm chân không ngã.

Lâm Cẩm Nghi không khỏi thở dài, "nói đến cũng là gieo gió gặt bão, chỉ hy vọng sau này có thể dưỡng tính tình tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi nghị luận chuyện vừa rồi, rất nhanh về đến Trần Nam vương phủ.

Hai người đã lâu không đồng thời xuất hiện, lại còn hòa thuận vui vẻ đi cùng một chỗ, bọn hạ nhân nhìn thấy đều cao hứng không thôi, làm chuyện gì đều vô cùng ra sức.

Lâm Cẩm Nghi cũng có một thời gian không về tầng Hương Uyển, nhìn thấy trong phòng quét dọn không còn hạt bụi nhỏ, bài trí cũng không có thay đổi, bọn hạ nhân làm việc cũng đều gọn gàng ngăn nắp, trong lòng đương nhiên cao hứng, lúc này đã khen Thiên Ti và Nhụy Hương một phen, còn nói muốn luận công ban thưởng.

Thiên Ti không dám kể công, nói: "Nô tì chỉ quản lý tầng Hương Uyển một viện nho nhỏ, việc khác trong phủ đều là Nhụy Hương tỷ tỷ liệu lý,

vương phi muốn thưởng thì thưởng Nhụy Hương tỷ tỷ đi."

Thiên Ti từ trước cùng với Nhụy Hương không thân cận, nhưng trải qua một tháng này hai người hỗ trợ nhau, giúp đỡ nhau, mới có cảm tình.

Tiêu Tiềm không để ý ngồi trên kháng, mở miệng nói: "Muốn thưởng đương nhiên cùng thưởng, còn có Thái Cỗi theo vương phi tới thôn trang, cũng nhất định có thưởng."

Thái Ca vội vàng nói: "Nô tì ở thôn trang cũng không làm gì, vụn vặt so ra kém Thiên Ti tỷ tỷ và Nhụy Hương tỷ tỷ, đương nhiên càng không dám muốn ban thưởng gì."

Lâm Cẩm Nghi vẫy vẫy tay nói: "Tốt lắm, các người cũng đừng chối từ, vương gia đã mở miệng, hần tài đại khí thô, các người cũng đừng khách khí."

Thiên Ti mọi người mím môi cười, không cần nhiều lời nữa.

Sau đó, đồ đạc Lâm Cẩm Nghi từ thôn trang được đưa trở về, bọn nha hoàn đương nhiên công việc lu bù.

Lâm Cẩm Nghi nhìn Tiêu Tiềm nhàm chán vô nghĩa ở trên kháng, rốt cục nhìn không được hỏi ra tiếng: "Vương gia hôm nay không có việc khác? không đi nha môn?"

Tiêu Tiềm nâng mặt nói: "Việc sao, đương nhiên là có. Nhưng công việc ngày qua ngày vốn làm không xong, đâu có trọng yếu bằng vương phi của ta"

Bọn nha hoàn đang bận việc của mình, nghe vậy đều không hện cùng cười rộ lên.

Lâm Cẩm Nghi trên mặt ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Trong phòng nhiều người như vậy, chàng lại nói bừa!"

Tiêu Tiềm lơ đãng cười cười, chậm rãi thưởng thức bộ dáng nàng thẹn thùng. Lúc này trong nháy mắt tim hứn đập mạnh loạn nhịp, coi như rất nhiều chuyện đều không từng phát sinh, nàng chính là tiểu thê tử tân hôn của hứn, hần chính là vương gia nhân tân mỗi ngày ở bên nàng, bọn họ như vậy tốt đẹp, không có gì giấu nhau.

Hành lý thu thập thỏa đáng, Lâm Cẩm Nghi đi tịnh phòng tắm rửa thay quần áo. Tiêu Tiềm mặt dày sau lưng theo vào.

Lâm Cẩm Nghi vốn không đồng ý ở tịnh phòng hồ nháo cùng hần, nhưng Tiêu Tiềm ha ha nói vừa rồi lui tới lén lút, chưa từng được tận hứng.

Lâm Cẩm Nghi mắng hần một ngụm, "Mỗi lần chàng tới thôn trang đều dùng mê hương cho Thái Ca các nàng, sau đó ép buộc ta nửa cái mạng, còn chưa tận hứng?"

Tiêu Tiềm cười hi hi nói: "Nàng cũng nói là ở thôn trang, còn dùng mê hương, ta lo lắng Thái Ca các nàng tỉnh lại, lại nhớ ra chuyện gì, còn phải nghĩ lúc trở về làm sao tránh tai mắt người khác, cũng không phải chưa tận hứng sao."

Lâm Cẩm Nghi không nói nổi hần, cũng kệ hần. Hai người ở trong bồn tắm hồ nháo một phen, cuối cùng lại cùng nhau về giường.

Lâm Cẩm Nghi sáng sớm đã dậy thay quần áo trang điểm, lại ngồi xe ngựa từ thôn trang tiến cung, vào trong cung lại không dám khinh thường sắm vai đồ phụ, lúc này mặt đến mí mắt không mở ra được, mới cùng Tiêu Tiềm nói câu được câu không đã ngủ say.

Chờ nàng mở mắt sắc trời đã tối, Tiêu Tiềm cũng đi mất.

Thiên Ti nghe được động tĩnh, tiến vào nói: "Vương phi, ngài tỉnh?" nói xong liền thấp đèn.

Lâm Cẩm Nghi đuổi thất lưng, nói: "Quá mệt, bất tri bất giác lại ngủ lâu như vậy." Lại hỏi đến Tiêu Tiềm.

Thiên Ti nói: "Ngài ngủ không bao lâu, trong cung có người đến, vương gia liền tiến cung, trước mắt còn chưa trở về."

Lâm Cẩm Nghi không khỏi đầu óc choáng váng, bỗng nhiên có dự cảm không tốt. Nàng và Tiêu Tiềm giữa trưa vẫn ở thọ yến Phong Khánh đế, bất quá vài canh giờ, trong cung xảy ra đại sự gì, lập tức cần Tiêu Tiềm tiến cung đây? Sợ vẫn là chuyện nhị hoàng tử Tiêu Nhưông.

Lâm Cẩm Nghi tâm thần không yên rửa mặt, bảo Thiên Ti không vội chuẩn bị tịch thực, chờ Tiêu Tiềm trở về lại nói.

Vừa chờ là chờ đến trăng lên giữa trời.

Lâm Cẩm Nghi tự mình đi ra ngoài đón, Tiêu Tiềm tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng sắc mặt ngưng trọng, tâm Lâm Cẩm Nghi không khỏi trầm trọng theo.

Thấy nàng nhăn mày lại, Tiêu Tiềm ra vẻ thoải mái cười cười, lôi kéo tay nàng nói: "Muộn như vậy còn chưa ngủ? Ban đêm nổi gió lạnh, ra làm gì?"

Xem tay nàng lạnh rồi."

Lâm Cẩm Nghi nắm chặt tay hắn, hỏi: "Nhưng trong cung xảy ra đại sự gì?"

Tiêu Tiềm trấn an nói: "không có gì quan trọng, ta tiến cung đến giờ còn chưa ăn cái gì đâu, đói không được, chúng ta vừa ăn vừa nói."

Nhìn thấy Tiêu Tiềm bộ dáng trấn định như vậy, Lâm Cẩm Nghi cũng hơi an tâm một ít, bảo Thiên Ti đi phòng bếp làm nóng bữa tối bụng tôi.

Tiêu Tiềm nghe nói Lâm Cẩm Nghi ngủ trưa đợi đến bây giờ, không khỏi nói nàng hai câu, "Ta không trở về nàng dùng cơm trước là được, sao phải đợi ta, nếu hôm nay ta không trở lại thì sao?"

"Vậy đợi đến ngày mai."

Tiêu Tiềm bất đắc dĩ cười cười, gấp cho Lâm Cẩm Nghi một đĩa đồ ăn, "Nhanh ăn đi, nếu để nàng đói bụng, cũng không đủ cho ta đau lòng."

Lâm Cẩm Nghi "ừ" một tiếng, kiềm chế tò mò và lo lắng, ăn cơm.

một lát, hai người dùng cơm xong, đám người Thiên Ti đến dọn cơm canh.

Lâm Cẩm Nghi này không khỏi nhú lên, hỏi: "Trong cung đến cùng xảy ra chuyện gì? hiện tại có thể nói với ta đi."

Tiêu Tiềm nhẹ nhàng vuốt cằm, nói: "Hắn nàng cũng đoán được một ít, hoàng huynh triệu ta tiến cung, vì chuyện Hiền phi và Tiêu Nương, mà không chỉ một mình ta, còn có Bình Dương hoàng tử cùng người khác trong tôn thất, hôm nay trong Thừa Hi điện, hoàng hậu và Lão Cửu đã thấy, chuyện này đương nhiên không thể nhẹ nhàng bỏ qua. Hoàng huynh đã giam giữ Vương Minh Yên, giam cầm Hiền phi nửa năm, Tiêu Nương sao... Hoàng huynh nói hắn lớn rồi, nói là cho hắn một cơ hội lịch lãm, đưa hắn vào trong quân, để hắn lịch lãm vài ba năm rồi trở về."

Trong kinh thế cục thay đổi trong nháy mắt, Tiêu Nương này đi vài ba năm, đương nhiên là rời xa trung tâm quyền lực. Nếu hắn có thể ở trong quân hoàn hảo sống yên, trở về còn có thể thuận lợi vui vẻ làm vương gia, nếu không có công tích, ngày sau sợ là chỉ có thể dất chim dất chó đi dạo nơi tĩnh mịch, làm người nhàn tản.

Lâm Cẩm Nghi thở ra một hơi thật dài, "Đối với chúng ta mà nói không phải chuyện tốt sao? Đàng Hiền phi xuống dốc đã thành kết cục, cũng không có cơ hội trả thù chúng ta. Chàng sao ngay từ đầu không chịu nói? Hại ta mất công quan tâm."

Tiêu Tiềm cũng khẽ cười theo, "Ừ, sau này hoàng huynh còn nói, trong quân đều là các lão gia cứng đầu, Tiêu Nương tuổi nhỏ, hơn phân nửa là không trấn được bọn họ, cho ta mang hắn đi."

Lâm Cẩm Nghi nhú mày nói: "Đây không phải là cùng trừng phạt chàng? Tiêu Nương đi vài ba năm, chẳng lẽ chàng cũng cùng đi vài ba năm?"

Tiêu Tiềm vỗ vỗ bàn tay nàng, "Cũng không cần lâu như vậy, nói là một năm rưỡi, chờ hắn đứng vững là tốt rồi."

"Vậy nếu hắn đứng không được?"

"sẽ không, ta sẽ dẫn hắn."

Lâm Cẩm Nghi đứng lên, đi hai vòng trong phòng, sau đó nói: "Chàng nói thánh thượng có phải bắt được nhược điểm gì hay không?"

Tiêu Tiềm lắc đầu, "Ta lúc trước đã nói, hoàng huynh không ngờ, chuyện này chỉ cần hắn hơi cân nhắc trước sau, có thể phát hiện manh mối. Tiêu Nương là đứa con hắn coi trọng, vì chuyện này gặp hạn lớn ngã như vậy, hắn đương nhiên sẽ muốn bù đắp."

Lâm Cẩm Nghi cắn chặt răng, oán hận nói: "Chàng vì hắn chinh chiến nhiều năm, lập nhiều công lao như vậy, hắn như thật sự nếu đầu óc rõ ràng, nên biết là đàng Hiền phi nhiều lần khiêu khích trước, chúng ta cũng chỉ là đánh trả mà thôi... Sao còn có mặt mũi giúp con hắn?"

Tiêu Tiềm sao không biết là trái tim lạnh lẽo, bất quá hắn vẫn nói: "Ta làm huynh đệ cùng cha khác mẹ, đương nhiên không trọng yếu như con ruột, thấy là tốt rồi."

"Vậy khi nào chàng đi?"

"Tiêu Nương tháng sau sinh nhật, phải làm xong sau mới có thể đi."

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, "Ta đây cho người ta chuẩn bị chút dược vật phòng bệnh, phía nam so với chúng ta bên này còn nóng hơn, bị cảm nắng sẽ không tốt."

"không phải phía nam" Tiêu Tiềm nói, "Là phương bắc. Cần Cần bá phủ vài năm nay nuôi trồng thể lực đều ở phương bắc, Tiêu Nương đương nhiên là đi vào trong đó."

Lâm Cẩm Nghi một đôi lông mày càng nhíu chặt. Tiêu Tiềm lấy được phong hào "Trần Nam vương" là vì hắn nhiều năm qua ở trên chiến trường phía nam nhiều lần lập công lao hấn mã. Thế lực của hắn đương nhiên cũng đều ở nơi đó. Lần này Phong Khánh để lại phái hắn đến phương bắc, chẳng phải là để hấn bắt đầu từ đầu, sinh tồn ở dưới thế lực Hiền phi?

Tiêu Tiềm không muốn để nàng lo lắng, tiếp tục nói: "Nàng cũng không cần quan tâm, lúc trước không gì thuộc hạ của đã được an bài các nơi trong quân, phương bắc tuy rằng không thể so với phía nam, nhưng cũng có người của ta. Mà nàng cũng phải tin tưởng ta, ta năm đó có thể từ một vương gia không có tiếng tăm gì đi đến vị trí bây giờ, là có năng lực ở nơi khác nuôi trồng nhân mã."

Cũng chỉ có Tiêu Tiềm chiến công hiển hách, nhìn quen sóng to gió lớn mới có thể có tư tin nói ra như vậy, cũng không làm cho người ta cảm thấy quá mức tự phụ. Lâm Cẩm Nghi hơi an tâm một ít, lại vẫn không khỏi thở dài liên tục.

Tiêu Tiềm vỗ bờ vai nàng, "Tốt rồi tốt rồi, lúc này không phải còn hai tháng mới xuất môn sao, đi năm sáu tháng sẽ trở lại. Phương bắc phồn vinh, xưa nay yên ổn, đến lúc đó ta còn có thể mang cho nàng không ít thổ sản các nơi trở về."

Lâm Cẩm Nghi bĩu môi, "Ai cần a."

"Vậy nàng cần cái gì? nói với ta, ta mang về cho nàng."

Lâm Cẩm Nghi nắm tay hắn, nghiêm cẩn khẳng định: "Ta cần chàng toàn vẹn bình an trở về."

Tiêu Tiềm cong cong khóe môi, ánh mắt càng ôn nhu, cũng khẳng định: "Được, nàng chờ, ta nhất định đem thứ nàng cần nhất trở về."

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Phong Khánh để vẫn chưa chọn ngày cho Tiêu Tiềm và Tiêu Nhường xuất chinh, nhưng từ hôm sau, Tiêu Tiềm bắt đầu giống trống khua chiêng trừ tịch.

Đổi thành người khác, lúc này hắn là hoảng hốt tay chân. Nhưng Tiêu Tiềm đến cùng là Tiêu Tiềm, hể đễ Vương Đồng sửa sang lại một phần danh sách những người ở phương bắc, không chút hoang mang bắt đầu liên lạc, cũng để Vương Đồng cùng Nhụy Hương đi phương bắc trước bố trí mọi việc.

Đồng thời, công vụ trong tay hắn cũng phải xử lý xong trước khi xuất chinh, cử an bài nhân thủ trong kinh quan sát hướng gió, bảo vệ vương phủ. Trong nhất thời bận túi bụi, mỗi ngày đều đến đêm khuya mới từ bên ngoài chạy về phủ.

Lâm Cẩm Nghi bảo phòng bếp giữ nóng com và đồ ăn chờ hắn, dùng xong hai người ôn tồn một lát, lại cùng nhau đi ngủ.

Lúc này Lâm Cẩm Nghi cảm giác mình giống như đời trước lần đầu tiên Tiêu Tiềm xuất chinh, khi đó con đường phía trước hết thảy đều chưa biết, trong lòng nàng hoảng sợ, suốt ngày không yên.

Bất quá so với trước tốt hơn, hiện tại nàng cũng không phải một mình đối mặt.

Ngày thường Thiên Ti mọi người cẩn thận ở cùng nàng, rất nhiều lúc còn có thể tìm chuyện cao hứng nói cho nàng nghe. Còn có Hồng Chúc, anh trai và chị dâu phiên toái đã được Tiêu Tiềm ra tay lo liệu, các cháu tính tình coi như không tệ, được đưa đến cửa hàng trong thành làm việc, Hồng Chúc mang đứa nhỏ tới chỗ Lâm Cẩm Nghi, sau này nếu tin tức Tiêu Tiềm xuất chinh truyền ra, Hồng Chúc cũng không có việc gì lấy chút châm tuyền tới làm cùng Lâm Cẩm Nghi.

Tô thị lại đẻ bụng, bà sợ Lâm Cẩm Nghi trong lòng suy nghĩ, thường mang theo tiểu A Hi tới cửa chơi đùa.

Qua năm Lâm Ngọc Trạch đã thừa kế tước Trung Dũng hầu, Tô thị nay là hầu phu nhân đường đường chính chính, bất quá Trịnh Kiều Nguyệt hoài thai, Tô thị là hầu phu nhân so với trước cũng không thanh nhân bao nhiêu. Nàng nói với Lâm Cẩm Nghi, chờ Tiêu Tiềm đi phương bắc, cho Lâm Cẩm Nghi về nhà mẹ đẻ ở, trong nhà tuy rằng vắng Trung Dũng hầu và Trung Dũng hầu phu nhân, nhưng có tiểu A Hi biết náo biết cười, sẽ không lạnh lẽo.

Lâm Cẩm Nghi cảm niệm người thân bên cạnh tốt với mình, dần dần cũng buông tâm tính.

không phải một năm rưỡi thôi sao, nàng chờ là được, nàng cũng tin tưởng Tiêu Tiềm. Tiêu Tiềm đã có thể đánh thắng trăm trận lớn nhỏ, lần này

cũng có thể bắt đầu.

một tháng sau, nhị hoàng tử Tiêu Nhường sinh nhật mười ba tuổi.

Trong kinh thành những người khác tuy rằng không biết trong thọ yến Phong Khánh đế ngày ấy ở Thừa Hi điện cụ thể có chuyện gì, nhưng nghe ngóng về sau cũng lần được một ít manh mối. Lần này Phong Khánh đế dù chưa nói rõ không được làm lớn, lần này người dự tiệc sinh nhật Tiêu Nhường vẫn biết rõ, có chút lạnh lẽo

Mấy ngày cuối cùng trước khi xuất phát, việc bên ngoài đều đã an bày thỏa đáng, Tiêu Tiềm dứt khoát xin nghỉ mấy ngày, ở lại Trấn Nam vương phủ với Lâm Cẩm Nghi.

Hai người mỗi ngày ở trên giường đến gần giữa trưa, cơm trưa tùy tiện dùng một ít, buổi chiều lại ngủ, dùng điểm tâm, một ngày rất nhanh đã qua. Tuy rằng bình thản như nước, nhưng ngày tách ra đã gần ngay trước mắt, hai người đều quý trọng gấp đôi.

không giỏi châm tuyền, Lâm Cẩm Nghi vẫn tự làm cho hần trọn vẹn một bộ quần áo trên người, còn học làm cho hần một đôi giày đế mềm.

Tiêu Tiềm sung sướng mặc vào, sau đó lại trân trọng bỏ vào trong rương, nói là ra ngoài sẽ mặc.

Lâm Cẩm Nghi nhìn hần như vậy, không khỏi buồn cười nói: "Cũng không phải thứ trân quý, ta cũng lần đầu tiên làm nhiều đồ như vậy, có chỗ không tốt. Chờ chàng trở về, ta lại làm bộ khác tốt hơn cho chàng."

Tiêu Tiềm cười hân hoan mặt nài, "không phải lần đầu nàng lo lắng làm một bộ quần áo cho ta sao, không nói cái khác, chỉ phần tâm ý này là đủ trân quý, ta đương nhiên không thể coi nhẹ."

hần gần đây càng ngày càng biết nói lời tâm tình, so với trước kia âm trầm lạnh như băng tưởng như hai người. Lâm Cẩm Nghi mỉm môi cười, giữa hai người có ôn nhu thường ngày.

Rất nhanh, ngày Tiêu Tiềm xuất phát đã đến.

Ngày xuất chinh, đội ngũ tiễn đưa thập phần hùng mạnh. Phần lớn đều là vì Tiêu Tiềm mà đến. Hiền phi bị Phong Khánh đế giam cầm đã lâu, rốt cục có cơ hội tiễn đưa Tiêu Nhường, lúc này kéo tay Tiêu Nhường khóc thành lệ nhân.

Lâm Cẩm Nghi thật vất vả mới buông tâm, cảm nhận không khí xung quanh, lại không khỏi căng thẳng.

Tiêu Tiềm trấn an nàng vài câu, hai người lưu luyến chia tay, Phong Khánh đế ra lệnh một tiếng, Tiêu Tiềm sai bước lên tuần mã, cầm đầu dẫn theo Tiêu Nhường cùng nhân mã mệnh mong cuộn cuộn xuất phát.

Lâm Cẩm Nghi đứng trước đội ngũ tiễn đưa, nhìn bóng lưng Tiêu Tiềm càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng rốt cục thành một điểm đen, không thấy rõ.

Phong Khánh đế bãi giá hồi cung, đội ngũ tiễn đưa rất nhanh đã tan tác, Lâm Cẩm Nghi đứng tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng mới cùng Lâm Ngọc Trạch, Tô thị mọi người cùng nhau trở về.

Tô thị lo lắng nàng một mình ở vương phủ, dù Lâm Cẩm Nghi khẳng khẳng không có chuyện gì, bà vẫn kiên trì để Lâm Cẩm Nghi về Trung Dững hầu phủ ở một thời gian.

Lâm Cẩm Nghi trở lại Trung Dững hầu phủ, mỗi ngày ở trước mặt Tô thị, đương nhiên sống không tệ. Sau này Lâm Phương Nghi, Nguyên Văn Khanh còn tới thăm nàng, tỷ muội vài người ngồi một chỗ nói nói cười cười, thêm vài phần khoái hoạt.

Thư nhà của Tiêu Tiềm cách mười ngày sẽ gửi đến, không có gì không khác, hần viết áo com sinh hoạt cùng các loại tình huống gặp được gần đây, Lâm Cẩm Nghi mỗi bức đều xem từng câu từng chữ vài lần, sau đó lại cầm bút viết hồi âm cho hần.

Nhoáng một cái đã qua ba tháng, Trịnh Kiều Nguyệt thuận lợi sinh nữ hài nhi, mặt mày cực kỳ giống Lâm Ngọc Trạch, khóc lên vang dội dọa người. Tiểu nữ hài nhi đại danh còn chờ Trung Dững hầu, trước hết đặt nữ danh là Tiểu Linh đang.

Tiểu A Hi chưa từng thấy đứa nhỏ so với mình còn nhỏ hơn, mỗi ngày vừa mở mắt là ầm ỹ muốn đi thăm Tiểu Linh đang. Hai người tuy kém bối phận, lại "Ngôn ngữ không thông", vẫn có thể y y nha nha tán gẫu cả ngày.

Trung Dững hầu phủ càng náo nhiệt, Lâm Cẩm Nghi mỗi khi viết thư cho Tiêu Tiềm, không thiếu được nhắc vài câu.

Tiêu Tiềm hồi âm cho nàng, nói sau này chờ hần trở về, nàng cũng sẽ sinh vài đứa như vậy, về sau toàn gia náo nhiệt.

Cứ như vậy đến tháng chạp, Tiêu Tiềm đi biên quan đã nửa năm, viết thư nhà đã thành một xấp thật dày.

Lâm Cẩm Nghi bình thường còn có thể ở Trung Dững hầu phủ, lúc này phải về vương phủ lo liệu sự vụ mừng năm mới và thanh toán công việc

vuông phủ một năm.

Bận rộn rồi, nàng không có thời gian miên man suy nghĩ, chỉ tính ngày mừng năm mới, nghĩ lâu như vậy, Phong Khánh để hân đã hết giận, thư nhà Tiêu Tiềm lúc trước nhắc đến, Tiêu Nhường được hân dạy dỗ non nửa năm, đã có thể đứng vững. Chờ Tiêu Tiềm trở về mừng năm mới khoe khoang với thái hậu, Tô thái phi sẽ giúp khuyến nhủ, nói không chừng Tiêu Tiềm có thể ở lại.

Cứ như vậy bận rộn quá nửa tháng, ngày về của Tiêu Tiềm lại chậm chạp không định, Lâm Cẩm Nghi viết thư hỏi, Tiêu Tiềm chỉ đáp thảng trước hân đã dâng tấu, nhưng Phong Khánh để chưa đồng ý, cũng không bác bỏ, chưa trả lời, bảo nàng chờ một chút.

Trong tháng chạp, phụ cận kinh thành mấy ngày tuyết rơi, quanh kinh giao rất nhiều nhà dân bị tuyết đè sập, rất nhiều dân chúng kêu khổ không ngừng.

Lâm Cẩm Nghi và Tô thị mở kho lúa Trung Dũng hầu phủ và Trấn Nam vương phủ phát cháo, còn tặng quần áo phòng lạnh cùng được liệu cho dân chúng, nhất thời thanh danh ở trong dân chúng kinh thành lên cao, cũng có không ít dân chúng được ân huệ gọi các nàng là "Nữ bồ tát". Về sau không ít phu nhân quan gia thấy các nàng giành được thanh danh tốt cũng đều noi theo, dân chúng phụ cận kinh thành được lợi rất nhiều, thật không có ảnh hưởng mừng năm mới.

Rốt cục năm ngày trước, Phong Khánh để mở kim khâu, triệu Tiêu Tiềm hồi kinh mừng năm mới.

Nhưng biên quan phía bắc và kinh thành đường xá xa xôi, trong thư nhà Tiêu Tiềm gửi Lâm Cẩm Nghi đã nói, đại quân bọn họ dù ngày đêm kiêm trình đi hơn tháng mới đến. Chỉ mấy ngày, căn bản không kịp Tiêu Tiềm trở về mừng năm mới.

Lâm Cẩm Nghi biết càng không vui, cho bọn nha hoàn đi xuống rồi, ở trong phòng vắng Phong Khánh để đủ một khắc.

Hôm nay trừ tịch, vốn là từng nhà đoàn tụ, thời khắc ấm áp nhất. Trấn Nam vương trong phủ lại bởi vì thiếu Tiêu Tiềm và Nhụy Hương mọi người, mà có vẻ lạnh lẽo.

Lâm Cẩm Nghi trong lòng cũng không rõ tư vị, bất quá vẫn cường giả nhắc tinh thần, đem sự vụ lớn nhỏ toàn gia lo liệu gọn gàng ngăn nắp.

Sáng sớm ngày trừ tịch, bên ngoài tiếng pháo vừa vang lên, nàng liền thu xếp phòng bếp cho bọn hạ nhân trong phủ chuẩn bị com canh phong phú, lại phân phát tiền thưởng và quần áo mới, trong phủ cao thấp cũng vui mừng.

Bận đến buổi tối, Lâm Cẩm Nghi để Thiên Ti và Thái Ca cùng mình một đường dùng xong com tất niên. Trời tối, bên ngoài tiếng pháo càng náo nhiệt, lại không ít người xung quanh đốt pháo hoa. Lâm Cẩm Nghi lúc trước cũng để trong phủ chuẩn bị, liền cùng bọn nha hoàn đốt pháo.

Náo xong cười xong, ngày thứ hai Lâm Cẩm Nghi sáng sớm còn phải vào cung chúc tết, bọn nha hoàn cũng không dám tiếp tục quấy rầy nàng, đều giải tán.

Lâm Cẩm Nghi về phòng, rửa mặt chải đầu xong nằm trên giường, nghe bên ngoài vô cùng náo nhiệt, không khỏi cảm thấy có chút cô đơn.

Thiên Ti cũng nghĩ tới chuyện này, sợ nàng không ngủ được, đốt cho nàng hương an thần.

Lâm Cẩm Nghi tâm tình không tốt, ngửi hương liệu không lâu liền ngủ.

Thiên Ti và Thái Ca nghe nàng hít thở đều đều, thổi tắt đèn, đi gian ngoài gác đêm.

Đến nửa đêm, giờ tý vừa qua, bên ngoài tiếng pháo càng vang dội, Lâm Cẩm Nghi bị đánh thức, đang mê mang tròn mắt, không ngờ phát hiện trước giường thêm một cái bóng đen.

Nàng phát hoảng, vừa định hét ra tiếng. Bóng đen kia đã trước nàng một bước, thân thủ tiến lên bưng kín miệng nàng, dùng một thanh âm thấp phần quen thuộc nói: "A Cẩm đừng sợ, là ta."

Lâm Cẩm Nghi thờ ra một hơi thật dài, không khỏi oán trách nói: "Đã trở lại sao không lên tiếng? Qua năm mới, ở nhà lén lút làm gì?" nói xong đẩy tay hân, ngồi dậy chuẩn bị xuống giường. "Lửa trên bếp hân còn chưa tắt, chàng có ăn com tất niên không? Ta cho người chuẩn bị cho chàng."

Tiêu Tiềm nhẹ cười, để lại, nhỏ giọng nói: "Ta thật ra vụng trộm trở về, không thể để lộ, nàng đừng bận rộn, cũng đừng để hạ nhân trong phủ biết ta đã trở về."

Lâm Cẩm Nghi định thần nghĩ, Phong Khánh để mấy ngày trước mới triệu Tiêu Tiềm hồi kinh, cho dù hân chấp cánh bay trở về cũng không kịp. hân trước mắt xuất hiện trong vương phủ, cũng chỉ có một khả năng —— chính là hân không đợi Phong Khánh để cho phép, đã vụng trộm đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Lâm Cẩm Nghi hiểu được rồi, cũng không chuẩn bị đi ra bên ngoài, mà hạ giọng nói: "Chàng sao dám tự tiện trở về?"

Tướng lĩnh bị chuyển đi biên quan đóng quân, kiêng kỵ nhất chính là không có chiếu lệnh mà tự tiện hồi kinh. Thời tiền đế từng xảy ra chuyện như vậy, lúc đó tướng quân kia bị mất chức, biếm thành thứ dân. Đó vẫn là tiền đế nhân từ nương tay, nếu đổi thành Phong Khánh để có oán hận với Tiêu Tiềm, không biết còn trừng trị hãn thế nào.

Tiêu Tiềm khẽ cười, "không có gì đáng ngại, ta đã chuẩn bị vạn toàn. Trước mắt vẫn có một "Trần Nam vương" đang cùng Vương Đồng, Nhụy Hương bọn họ chậm rãi từ biên quan trở về."

Lâm Cẩm Nghi vẫn lo lắng không thôi, "Cho dù chàng tìm thế thân, nhưng vạn nhất bị lộ, là tội lớn khi quân. Bây giờ phải chúng ta vốn đứng nơi đầu sóng ngọn gió..."

"Được rồi." Tiêu Tiềm che miệng nàng, "Ta không phải nóng vội trở về cùng nàng mừng năm mới sao. Mới nửa năm không gặp, nàng càng giống lão bà thích lái nhái?"

Lâm Cẩm Nghi vuốt ve tay hãn, sáng giọng: "Ta không phải lo lắng chàng sao."

Tiêu Tiềm cười ôm vai nàng, "Đúng, ta biết, là vì có nàng tâm tâm niệm niệm nhớ ta, cho nên ta mới có thể nguyện ý mạo hiểm trở về. Qua năm mới, từng nhà đều đoàn viên, sao ta nhẫn tâm để nàng một mình đây?"

Nghe giọng hãn ấm áp mềm mại, Lâm Cẩm Nghi không khỏi nở nụ cười, "Chàng đi lúc nào? Sao vừa vận tính chuẩn, tối nay trở về?"

"Kỳ thật cũng không phải tính toán gì, hơn nửa tháng trước ta đã lên đường trở về, một nắng hai sương thay mấy con ngựa tốt, đêm qua về đến nơi, nhưng lúc đó cửa thành thủ vệ sâm nghiêm, lưu lại ngoài thành một ngày. Hôm nay hết cấm, trước cửa thành không có ai, ta mới lặng lẽ vào thành, chờ sau khi trở về mới phát hiện nàng đã ngủ. Vốn muốn ở chỗ này ngồi rồi lập tức đi, không nghĩ tới nàng lại tự tỉnh."

Hai người đã lâu không gặp, đương nhiên là nói không hết lời, rúc vào nhau nói chuyện gần đây. Nói đến lúc trời sắp sáng, Tiêu Tiềm liền để Lâm Cẩm Nghi nhân cơ hội ngủ một lát, dù sao hãn đã trở lại, sau này sẽ có lúc nói chuyện.

Lâm Cẩm Nghi theo lời nằm xuống, Tiêu Tiềm ngồi ở đầu giường bồi một lát, trước khi trời tờ mờ sáng, hãn lặng yên không một tiếng động rời Trần Nam vương phủ.

Lâm Cẩm Nghi ngủ không đến nửa canh giờ, Thiên Ti và Thái Ca khinh thủ khinh cước tiến vào gọi dậy. Nàng ngáp dài đứng lên, rửa mặt ngồi vào trước bàn trang điểm, mí mắt không mở ra nổi.

Thiên Ti thấy nàng như vậy, không khỏi nói: "Vương phi đêm qua có phải bị tiếng động bên ngoài ám ý đến hay không?"

Lâm Cẩm Nghi ừ một tiếng, cũng không giải thích nhiều, chỉ cho Thiên Ti thêm son phấn dày một ít, che hết đôi mắt thâm quầng.

Lúc sau, trang điểm xong, Lâm Cẩm Nghi ngồi lên xe ngựa đi hoàng cung.

Lâm Cẩm Nghi cũng là người trải qua rất nhiều sóng gió lớn nhỏ, hôm nay tiến cung, nàng rõ ràng cảm giác được thái độ rất nhiều người đối với mình không bằng trước đây, cung nữ dẫn đường cũng không cần chu đáo.

Bất quá cũng là tình lý bên trong, Tiêu Tiềm đi phương bắc, vừa đi chính là nửa năm, Phong Khánh đế còn chưa cho hãn về mừng năm mới, những người này biết xem hướng gió, trào cao đập thấp, cảm thấy Tiêu Tiềm không bằng trước có được đế tâm, đương nhiên cũng lạnh một ít.

Bất quá cũng may Trần Nam vương Tiêu Tiềm oai phong không phải một ngày hai ngày, Lâm Cẩm Nghi cũng là không chịu vể vể gì. Gặp Tô thị rồi, nàng mặc kệ người khác, chỉ nói chuyện cùng với Tô thị.

Nghi thức triều kiến đã xong, Lâm Cẩm Nghi và Tô thị cũng không muốn ở lâu, chuẩn bị sớm ra cung, ai ngờ hoàng hậu lại giữ Lâm Cẩm Nghi lại, nói là có chuyện muốn nói.

Lâm Cẩm Nghi cũng không ngoài ý muốn, hoàng hậu không ngốc, xem Phong Khánh đế xử trí với Tiêu Tiềm đương nhiên đã sớm đoán được là thủ đoạn hãn làm, một trợ thủ đắc lực cho thái tử đối phó nhị hoàng tử.

Bởi vậy hoàng hậu đối với nàng vẫn thập phần thân thiết, lôi kéo tay nàng nói: "Cẩm Nghi, ta cũng không nói gì khách sáo với ngươi, trước mắt cảnh ngộ vương gia nhà ngươi ta và thái tử đều thấy rõ, cũng không phải chúng ta không hỗ trợ, thật sự là trước mắt chúng ta cũng không thể

nhúng tay vào. Người và vương gia nhà người chờ một chút, sau này sẽ tốt hơn."

Tiêu Tiềm vừa ra tay đã trừ bỏ một đảng Hiến phi ở kinh thành nuôi trồng nhiều năm, nhân vật như vậy, hoàng hậu đương nhiên muốn giữ lại sau này phụ tá thái tử. Bất quá năng quả thật cái gì cũng làm không được, nếu không để Phong Khánh để cho rằng chuyện Tiêu Tiềm đối phó Tiêu Nhường đó, thái tử cũng tham dự, bọn họ cũng không có gì tốt, hiện nay cũng chỉ có thể tạm thời nhìn ngóng trước.

Lâm Cẩm Nghi ngầm hiểu nói: "Nuông nuong không cần nói nhiều như vậy, Cẩm Nghi trong lòng đều minh bạch, vương gia trong lòng càng rõ ràng."

Hoàng hậu ần ần thở dài một tiếng, "Cũng khổ vương gia nhà người, lại không thể trở về mừng năm mới. Bất quá hấn đi phương bắc đã nửa năm, cũng đủ lâu..."

Hoàng hậu lời này hơi hơi lộ một chút tiếng gió, Lâm Cẩm Nghi đương nhiên hiểu, nghĩ đến muốn cho Tiêu Tiềm hồi kinh, cũng không chỉ mình nàng, hoàng hậu hấn là cũng sẽ hỗ trợ.

Hai người nhàn thoai một lát, canh giờ cũng không sớm, Lâm Cẩm Nghi cáo từ xuất cung.

Trở lại Trần Nam vương phủ, Lâm Cẩm Nghi bỏ thoa hoàn, thay xiêm y trong nhà, nằm trên giường nghỉ ngơi, trước khi đi vào giấc ngủ lại tính toán tới nay đại khái Tiêu Tiềm hấn sẽ tới.

Quả nhiên như nàng sở liệu, trắng lên giữa trời, Tiêu Tiềm lại quen thuộc mò vào tầng Hương Uyển.

Lâm Cẩm Nghi liền thuật lại cho Tiêu Tiềm nghe lời hoàng hậu nói hôm nay. Tiêu Tiềm nghe xong trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Kỳ thật, ta đã có một kế hoạch."

"Kế hoạch gì?" Nghe hấn này muốn trừ tính đại sự, Lâm Cẩm Nghi tim nhảy nhanh hai nhịp. Lần trước lúc Tiêu Tiềm nói như vậy, chính là ra tay đối phó Hiến phi và Tiêu Nhường. Tuy rằng bọn họ đấu thắng một ngàn, lại tự tổn hại tám trăm.

Tiêu Tiềm thân thủ sờ sờ tóc nàng mềm mại, "Lúc này khẳng định không có việc gì, hơn nữa là kế hoạch nhất lao vĩnh dật. Chúng ta về sau không cần làm chuyện quyền mưu tranh đấu phiến lòng, lúc nào cũng có người nhớ thương, chỉ để ý sống tốt cuộc sống hòa thuận mới mãi là được..."

Lâm Cẩm Nghi còn muốn hỏi cụ thể, Tiêu Tiềm lại áp ứng nói: "Việc này, tạm thời còn không thể nói cho nàng. Dù sao chỉ nửa tháng nàng có thể biết kết quả, hiện tại nói cho nàng cũng chỉ không duyên cớ để nàng lo lắng mà thôi."

Lâm Cẩm Nghi làm sao yên tâm, vẫn cứ muốn truy vấn.

Tiêu Tiềm rất kiên trì, mặc nàng vừa đâm vừa xoa, nhưng cắn chặt khớp hàm, nửa chữ cũng không chịu nói thêm.

Lâm Cẩm Nghi không có biện pháp, chỉ tức giận quay đầu đi không để ý hấn.

Tiêu Tiềm khuôn mặt tươi cười, cam đoan mãi kế hoạch này hấn có thể làm chắc chắn, quả quyết sẽ không xuất hiện kết quả lưỡng bại câu thương như lần trước. Lâm Cẩm Nghi nghe hấn hứa son sắt, lại không hề lo lắng, tâm treo lên cũng hạ xuống.

Hơn nửa tháng sau, Trần Nam vương Tiêu Tiềm cùng với Tiêu Nhường mang theo người từ phương bắc trở về, đến kinh thành.

mấy ngày mừng năm mới kia, Tiêu Tiềm chân chính luôn ở phụ cận kinh thành, ban đêm trở về vương phủ với Lâm Cẩm Nghi. Đến ba ngày trước mới lặng lẽ hội họp cùng đội ngũ hồi kinh, cùng bọn họ trở về kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

Tiêu Tiềm cùng Tiêu Nhường trở về ngày ấy, là hai mươi hai tháng giêng. Lúc này còn chưa hết tháng, nhưng hương vị năm mới đến cùng vẫn phai nhạt rất nhiều.

Phong Khánh để mặt ngoài coi như để ý, riêng bớt chút thời gian tự mình ra ngoài thành đón chào.

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên đã ở trong đội ngũ nghênh đón, Bình Dương trưởng công chúa cùng nàng nói chuyện một chỗ, ngôn ngữ đều là trấn

an.

Phong Khánh đế là thân huynh đệ của Bình Dương trưởng công chúa, Tiêu Tiềm là huynh đệ cùng cha khác mẹ, lại nói tiếp nàng đương nhiên là thân thiết hơn với Phong Khánh đế. Nàng cũng biết chuyện lúc trước Tiêu Tiềm thiết kế Tiêu Nhường, nhưng nàng vẫn lên cảm thấy Phong Khánh đế làm quá mức. Dù sao cũng là Hiền phi và Tiêu Nhường thiết kế trước, Tiêu Tiềm cũng chỉ để Tiêu Nhường bêu xấu một hồi, để hấn tất si tâm vọng tưởng với ngôi vị hoàng đế.

Phong Khánh đế chưa bao giờ muốn đổi thái tử, một lần như vậy với Tiêu Nhường có lẽ vẫn là chuyện tốt, miễn cho hấn để Hiền phi càng đường càng sai. Tiêu Nhường và Hiền phi có thể nói là gieo gió gặt bão, còn Phong Khánh đế xử phạt Tiêu Tiềm có thể nói là quá nặng. Tiêu Tiềm nhiều năm qua chịu một nhục, công tích cộng lại, nói khó nghe là nếu không có hấn, ngôi vị hoàng đế của Phong Khánh đế không có khả năng ngồi thoải mái như vậy.

Trước mắt Phong Khánh đế làm thế, không khỏi có hiềm nghi mượn cớ giết lừa. Đối với Lâm Cẩm Nghi, Bình Dương trưởng công chúa vừa đau lòng vừa đồng tình. Cẩm Nghi thật tốt, lại thành vật hi sinh vì hoàng gia quyền mưu tranh đấu, bất quá vừa thành hôn đã chia cách với hôn phu lâu như vậy, đoàn viên năm mới cũng không thể cùng nhau.

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên không thể nói Tiêu Tiềm đã trở lại, trong lúc đó vẫn biểu hiện ra một ít thương cảm.

Lúc sau, Tiêu Tiềm và Tiêu Nhường mang theo một đội nhân mã trang bị đơn giản xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Lâm Cẩm Nghi không lên tiếng nói chuyện với Bình Dương trưởng công chúa, chỉ cùng mọi người ngóng theo tiếng vó ngựa nhìn quanh.

Tiêu Tiềm một thân kỵ trang huyền sắc khinh giản, cười trên ở một tuấn mã màu đen, đi đầu đội ngũ.

Lâm Cẩm Nghi tuy rằng lúc trước đã gặp hấn, nhưng đều là ban đêm, vì không kinh động người trong vương phủ, trong phòng cũng không đốt đèn, Lâm Cẩm Nghi cũng không biết Tiêu Tiềm gầy nhiều như vậy, đen nhiều như vậy, ngược lại giống như bỗng chốc thêm vài tuổi.

Sau lưng Tiêu Tiềm là nhị hoàng tử Tiêu Nhường, trải qua này nửa năm ma luyện, hấn cũng đen không ít, nhìn tinh tráng hơn.

Hai người cưỡi ngựa đến trước mặt Phong Khánh đế, đều tự xuống ngựa, tiến lên hành lễ.

Phong Khánh đế vui vẻ nói: "A Tiềm, người vất vả. Nhường nhi cũng vậy, cao lớn trưởng thành không ít, phụ hoàng đã không nhận ra."

Tiêu Tiềm và Tiêu Nhường đương nhiên không dám nói khổ, còn phải tạ ơn hần huynh một phen. Hần huynh xong, Phong Khánh đế hỏi chuyện phurong bác. Tiêu Tiềm và Tiêu Nhường mỗi người một câu nói tình hình gần đây.

Bọn họ nói chuyện, Lâm Cẩm Nghi không thể tiến lên xen mồm, sau lưng Phong Khánh đế cách đó không xa dài cổ nhìn sang.

Bình Dương trưởng công chúa dùng bả vai nhẹ nhàng đụng vào nàng, khẽ cười nói: "Cẩm Nghi, có phải chờ không kịp hay không? Chúng ta cũng tiến lên nói chuyện đi."

Lâm Cẩm Nghi nói: "không được, thánh thượng và bọn họ có công việc cần nói."

Bình Dương trưởng công chúa lơ đãng, "Đều là người nhà, không cần để ý." nói xong lôi kéo Lâm Cẩm Nghi đi tới.

Phong Khánh đế nhìn thấy các nàng, vui tươi hơn hờ nói: "Bình Dương và Trấn Nam vương phi tới vừa vặn, chúng ta vừa mới nhắc tới các người đây."

Bình Dương trưởng công chúa cười nói: "Vô duyên vô cớ nhắc ta làm cái gì, hoàng huynh cũng thật là, công việc khi nào nói không được, vợ chồng người ta cách biệt lâu như vậy, trước cho bọn họ đoàn tụ mới đúng."

Tất cả mọi người lộ ra mỉm cười hiểu ý, Lâm Cẩm Nghi gò má nóng lên, đã có chút ngượng ngùng.

"Hoàng tỷ, không có gì ngại, " Tiêu Tiềm cười cười, lại quay mặt nhìn về phía Lâm Cẩm Nghi, "Nàng đi bên cạnh chờ một chút, ta và hoàng huynh nói xong sẽ cùng nàng được không?"

Lâm Cẩm Nghi gật đầu, phúc thân với Phong Khánh đế nói: "Vay Cẩm Nghi cáo lui trước."

"Đừng a." Bình Dương trưởng công chúa còn bắt công vì Lâm Cẩm Nghi tổn thương, "Ta cũng không nói sai."

"Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta đi bên cạnh chờ là được. Người vừa rồi không phải mời ta hai ngày nữa đi phủ người làm khách sao? Chúng ta nói chuyện đó."

Qua mấy ngày là sinh nhật Bình Dương trưởng công chúa, nàng không muốn khách khí cùng người không quen biết, chỉ chuẩn bị mời vài bạn tốt, Lâm Cẩm Nghi đương nhiên đã được tính. nói đến an bày ngày ấy, Bình Dương trưởng công chúa đương nhiên là muốn nói hữu hảo một phen,

liền đi theo Lâm Cẩm Nghi sang một bên.

Lâm Cẩm Nghi tâm đầu ở trên người Tiêu Tiềm, nói chuyện với Bình Dương trưởng công chúa có chút phân tâm.

Bình Dương trưởng công chúa cũng không để ý, chỉ hỏi nàng đến lúc đó muốn uống rượu gì, ăn thức ăn gì, nàng trước tiên cho người chuẩn bị tốt.

Lâm Cẩm Nghi cười nói: "không cần phiền toái như vậy, ta cũng không phải người soi mói. phù Công chúa đương nhiên đều là thứ tốt, tùy tiện chuẩn bị là được."

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe "Vèo" một tiếng, sau đó là tiếng binh khí va chạm "Đinh" một tiếng.

Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa không rõ chân tướng đi xem, chỉ thấy Tiêu Tiềm đã rút kiếm, chắn phía trước Phong Khánh đế. Mà dưới chân hắn, là một đoạn ám tiễn ngắn.

"Người tới! Hộ giá!" đại thái giám Uông Minh Tuyền bên người Phong Khánh đế đã cao giọng kêu lên.

Phong Khánh đế ra đón người, chỉ dẫn theo hai ba mươi người cận vệ, thêm nữa Tiêu Tiềm và Tiêu Nhường mang về hai ba mươi người, rất nhanh đã vây quanh Phong Khánh đế.

Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa giật nảy mình, Bình Dương trưởng công chúa đến cùng gặp nhiều sóng gió, rất nhanh phản ứng lại, lập tức lùi kéo Lâm Cẩm Nghi lui ra xa. Dù sao người tới ý đồ rõ ràng nhằm vào Phong Khánh đế, bên người Phong Khánh đế có rất nhiều hộ vệ, nhất định không ngại có thể cố kỵ các nàng sống chết, vẫn là rời xa Phong Khánh đế quan trọng hơn, tránh bị trở thành bia ngắm sống.

Lát sau, bốn phía đã không có động tĩnh, Tiêu Tiềm và thị vệ hơi lơ lửng một ít, Tiêu Tiềm nói: "Hoàng huynh, nơi này ngoài thành bốn phía là núi đá nhiều chỗ ẩn nấp, chúng ta ít người, không thể nhất nhất tra xét, ngài vẫn nên về cung trước."

Phong Khánh đế cũng phát hoảng, hắn ở ngôi vị hoàng đế an ổn đã lâu, cho tới bây giờ không nghĩ tới có thể ở phụ cận kinh thành gặp phải ám sát, lập tức gật đầu đáp ứng, ý chỉ hồi cung.

Vì thế Tiêu Tiềm cùng một bọn thị vệ vây quanh Phong Khánh đế đi trên đường lớn về thành, đúng lúc này, vũ tiễn đầy trời đất trực diện bay đến, mọi người rút bội kiếm đón đỡ, thường thường truyền đến vài tiếng kêu rên bị thương.

Đối phương hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, bọn họ trở tay không kịp, chỉ có thể bị động ngăn cản. không đến một lát, thị vệ thân cận Phong Khánh đế và người Tiêu Tiềm, Tiêu Nhường mang về đều hoặc nhiều hoặc ít bị trúng tên.

Đúng lúc này, trong sơn lâm bỗng nhiên chạy đến hai đội nhân mã. Bọn họ một thân áo xanh, khăn che mặt, động tác mau lẹ, đã được huấn luyện, rất nhanh lao đến Phong Khánh đế giết chóc.

Càng đáng sợ là, thị vệ bên người Phong Khánh đế đều là cao thủ ngàn dặm chọn ra, bình thường lấy một chọi mười không phải nói chơi, lại dưới tay đám người vừa tới không qua được mười chiêu, đều bị thua. Người Tiêu Tiềm và Tiêu Nhường mang về càng đừng nói, đều phong trần mệt mỏi lặn lội đường xa, muốn ngăn không được.

Bất quá may mắn Tiêu Tiềm đến cùng ở trên chiến trường lăn lộn rất nhiều năm, hắn dựa vào kinh nghiệm chỉ huy phong phú cùng các loại ứng đối, người tới vẫn không thể chạm vào một góc áo Phong Khánh đế.

Ngay lúc bọn họ triển đấu hai khắc, xa xa có tiếng người tới, là cứu binh từ kinh thành bên kia. Đám người áo xanh bắt đầu vừa đánh vừa lui, đã chuẩn bị rời đi.

Tiêu Tiềm tay phải đã trúng một đao, lúc này sửa lại cầm kiếm tay trái, trên mặt hắn buông lỏng, nói với Phong Khánh đế: "Hoàng huynh vô sự, viện binh đã đến, ngài chống đỡ một lát."

Phong Khánh đế chưa từng gặp qua chém giết như vậy, sắc mặt đã trở nên trắng bệch, đỡ tay Uông Minh Tuyền mới đứng vững. hắn trên mặt vui vẻ, nói: "A Tiềm, ít nhiều có người, sau khi trở về trăm nhất định luận công ban thưởng."

Lâm Cẩm Nghi luôn đi theo bên người Bình Dương trưởng công chúa, bởi vì không muốn trở thành gánh nặng của Tiêu Tiềm và bọn thị vệ, hai người luôn luôn đứng cách xa. Nhìn thấy Tiêu Tiềm bị thương, tim Lâm Cẩm Nghi nhảy chậm vài nhịp, lúc này nghe Phong Khánh đế cổ vũ sĩ khí một phen như vậy, trong lòng nàng cũng hơi vui vẻ, nếu có thể thật sự mượn việc này tiêu trừ ngăn cách trong lòng Phong Khánh đế, cũng coi như vì họa được phúc.

Làm cho người ta bất ngờ là, lúc này trong đám áo xanh đã sắp thối lui bỗng nhiên nhảy ra một người, thân hình cực nhanh nhẹn, lúc mọi người bắt ngờ không kịp phòng bị, nhảy vào trong đám người, cười lạnh hô lớn nói: "Cầu hoàng đế, còn muốn luận công ban thưởng? Nạp mệnh đi!"

Cơ hồ là đồng thời, hắn nâng cánh tay lên, một ám tiễn phóng tới ngực Phong Khánh đế.

Phong Khánh đế sắc mặt đại biến, tuyệt vọng nhận mệnh nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, đau đớn trong dự kiến không đến, Phong Khánh để lại trọn mắt, thấy Tiêu Tiềm che ở phía trước mình, chậm rãi ngã xuống đất.

trong lúc người áo xanh bắn trộm tên cùng bọn thị vệ triển đấu, bỗng nhiên lại lấy ra một cái mũi lửa, châm dây dẫn giấu ở bên hông.

"Vương Đồng!" Tiêu Tiềm ngã xuống đất hô to một tiếng, Vương Đồng lập tức hiểu ý, vung chân tiến lên dùng hết toàn lực đẩy người áo xanh đó ra ngoài.

Vương Đồng cũng là người luyện công phu, hắn dùng hết toàn lực đẩy mạnh, đánh văng người áo xanh ra ngoài hai ba trượng. Lúc này chung quanh người đó phát ra một tiếng nổ, thị vệ ở gần đều bị sóng nhiệt hất ngã, vị trí người áo xanh ngã xuống dĩ nhiên nổ thành một cái hố to.

Tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng gặp phải ám sát, bọn thị vệ đều hoặc nhiều hoặc ít bị trúng thương, nhưng không ai chết, Phong Khánh để cũng bình yên vô sự không sao.

Phong Khánh để thở ra một hơi thật dài, đang muốn nói gì, lại nghe Uông Minh Tuyên bỗng nhiên thét một tiếng kinh hãi nói: "Thánh thượng, ngài xem vết thương của Trần Nam vương!"

Phong Khánh để tập trung nhìn, cũng phát hoảng, miệng vết thương trước ngực Tiêu Tiềm chảy ra máu đen.

"Người tới! Bãi giá hồi cung! Truyền ngự y!"

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thưởng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113

Bọn thị vệ trùng trùng vây quanh Tiêu Tiềm, vội vàng đưa hắn lên xe ngựa.

Lâm Cẩm Nghi lặng lẽ đứng ở chỗ cũ, giờ khắc này đến đầu ngón tay đều lạnh lẽo. Bình Dương trưởng công chúa thấy bọn họ lên xe, nhìn Lâm Cẩm Nghi vẫn kinh ngạc đứng ở đó, vội vàng kéo nàng, nói: "Cẩm Nghi, đừng thất thần, theo ta tiến cung!"

Lâm Cẩm Nghi phục hồi tinh thần, vội vàng nhắc váy, đi theo trưởng công chúa lên xe ngựa của nàng.

Tiêu Tiềm lên xe ngựa không bao lâu thì hôn mê, Phong Khánh để cùng hắn ngồi chung một chiếc xe, thấy sắc mặt hắn trắng bệch, môi xanh tím, nhất thời trong lòng cũng ngửi vị tạp trần.

hắn từ nhỏ chính là thái tử được chọn, cùng vài huynh đệ quan hệ chỉ có thể xem như hơi hợt, thân nhất chính là Tiêu Tiềm sau này được chuyển đến nuôi dưới gối mẫu hậu. Nhưng đến cùng so với Tiêu Tiềm hắn lớn hơn không ít, bình thường cũng không có đề tài chung. Sau này Vinh vương gia thường xuyên tìm Tiêu Tiềm chơi đùa, từ chỗ hắn đọc sách có thể nhìn thấy thân ảnh hai đệ đệ trong viện so võ nghệ, truy đuổi đùa giỡn...

Phong Khánh để hoảng thần, lại nhìn Tiêu Tiềm, thật giống như vẫn là một đứa trẻ. Tiêu Tiềm chưa bao giờ nghĩ tới uy hiếp hắn, ngược lại lúc hắn vẫn là thái tử giúp hắn rất nhiều, càng đừng nói sau này hăndăng cơ, Tiêu Tiềm để hắn ngồi ổn ngồi vị hoàng đế dù sáng dù tối mất bao nhiêu công sức, mạo hiểm sinh tử không ít...

Qua rất nhiều năm, hắn chưa bao giờ cảm thấy thua thiệt Tiêu Tiềm cái gì. Dù sao Tiêu Tiềm tuy rằng làm nhiều việc, hắn cũng ban vinh quang và quyền bính tương đương. Cho nên lúc Tiêu Tiềm thiết kế Tiêu Nhưòng, hắn lần đầu tiên cảm giác được một tia hoảng loạn, Tiêu Tiềm là nhân thân, có thể giấu diếm được mắt hắn, diễn trò hay như vậy, hại con hắn ở kinh thành khó có thể sống yên, như vậy về sau thế nào? Tiêu Tiềm nếu động tâm tư, ngôi vị hoàng đế hắn còn có thể bảo trụ sao? Cho nên, hắn lựa chọn sung quân Tiêu Tiềm đến chiến trường phương bắc, xem kết quả về sau.

Cho tới bây giờ, Tiêu Tiềm vì hắn đỡ tên độc, sinh tử chưa biết, Phong Khánh để mới cảm thấy mình nghĩ nhiều, sai nhiều. Tiêu Tiềm vì hắn huynh trưởng này, đến mệnh đều không cần, vinh quang và quyền bính có là gì đâu? nói đến cùng, Tiêu Tiềm vẫn là hoàng tử từng sinh trưởng ở Hiệt Phương điện, hai bàn tay trắng, không được sủng, cả đời này đã chịu nhiều đau khổ, mình lại vẫn nhẫn tâm khó xử hắn, thật sự là...

"Thánh thượng, đến cửa cung, thái y chờ ở bên ngoài đâu." Uông Minh Tuyên một câu kéo lại suy nghĩ của Phong Khánh để.

Phong Khánh để nhắm chặt mắt, kiểm lại áy náy trong lòng, phân phó: "Cho ngự y tiến đến, xa phu tiếp tục đánh xe, đưa Trần Nam vương đến Càn Thanh cung."

Lâm Cẩm Nghi trong xe ngựa trưởng công chúa không thể vào cung, lúc hai người tới cửa cung, liền nhìn thấy ngự xe của Phong Khánh

để đã chạy vào cửa cung. Hai người chỉ có thể xuống xe, đổi sang kiệu liễn, đi theo.

Lâm Cẩm Nghi hai tay lạnh lẽo, trong đầu trống rỗng. Ở trong ấn tượng của nàng, Tiêu Tiềm không gì không làm được, tuy rằng chịu rất nhiều vết thương lớn nhỏ, nhưng mỗi lần đều có thể bình yên vô sự, lần này... hẳn như thế. Trong lòng nàng an ủi mình như vậy, cũng khẩn trương đến nỗi tâm nhấc tới cô họng.

Sau đó, kiệu liễn ngừng ở cửa Càn Thanh cung. Lâm Cẩm Nghi thất tha thất thểu xuống kiệu liễn, Bình Dương trưởng công chúa lưu ý nàng, thấy nàng như vậy vội tiến lên đỡ nàng, ôn nhu nói: "Cẩm Nghi đừng nóng vội, trong cung có ngự y, sẽ không có chuyện gì."

Lâm Cẩm Nghi muốn đáp lời, há miệng thở dốc, mới phát giác cổ họng thế nhưng buộc chặt đến một chữ cũng nói không nên lời.

Lúc này trong Càn Thanh cung, y chính, các ngự y tất cả thái y viện đều đến đông đủ, tụ tập lại trước long sàng chẩn trị cho Tiêu Tiềm.

Phong Khánh đế sắc mặt xanh mét, chấp hai tay đứng một bên.

Lúc Lâm Cẩm Nghi và Bình Dương trưởng công chúa đi vào trong điện, chợt nghe Phong Khánh đế lớn tiếng quát lớn đám ngự y, "Đều là phế vật bình thường khoe tài trí, chỉ là một mũi tên cũng trị không nổi, trăm nuôi các người để làm gì?!"

Nghe nói như thế, Lâm Cẩm Nghi hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa trực tiếp ngã xuống. May mắn Bình Dương trưởng công chúa và cung nữ bên người nàng tay mắt lanh lẹ, vội đỡ nàng.

Phong Khánh đế nghe được động tĩnh ở cửa, quay đầu thấy Lâm Cẩm Nghi mặt xám như tro tàn, sắc mặt hòa hoãn một ít, cho người lấy ghế cho Lâm Cẩm Nghi. Tiếp theo quay đầu tiếp tục mắng đám ngự y.

Các ngự y bị mắng đầu cũng không dám nâng, y chính lớn tuổi nhất toát mồ hôi, nom nớp lo sợ nói: "Thánh thượng minh giám, Trần Nam vương vị trí trùng tên trên người vốn hung hiểm, trước mắt còn không biết loại độc, nhóm vì thần trong nhất thời không dám kết luận kịch độc gì, cũng không dám tự tiện dùng được giải độc, chỉ có thể cầm máu cho Trần Nam vương trước, dùng được tạm hoãn độc tính..."

Tuy rằng Phong Khánh đế mắng các ngự y, nhưng bọn hắn vẫn tay chân lạnh lẽo rút độc tiễn cho Tiêu Tiềm, lau miệng vết thương, bôi được, băng bó tốt miệng vết thương, lại rất nhanh thương lượng phương thuốc, cho người đi nấu thuốc tới để Tiêu Tiềm uống.

Hai khắc sau, màu xanh đen trên môi Tiêu Tiềm đã rút đi hơn phân nửa. Nhưng sắc mặt trắng bệch như cũ, nhắm chặt hai mắt không tỉnh lại.

Các ngự y vội vàng vàng lật xem các loại y thuật, tin tức Phong Khánh đế gặp chuyện cũng truyền ra ngoài, các đạo nhân nữ đều tiến cung an ủi.

Phong Khánh đế thấy Tiêu Tiềm tốt hơn một chút, đi ra ngoài ứng đối bọn họ, lưu lại Lâm Cẩm Nghi và cung nhân chăm sóc Tiêu Tiềm.

Người đầu tản ra, Lâm Cẩm Nghi rốt cục có thể tiến lên cẩn thận xem Tiêu Tiềm.

rõ ràng vài ngày trước, Tiêu Tiềm còn có thể thừa dịp bóng đêm đến gặp nàng, mang theo ý cười chắc chắn nói với nàng, hẳn đã nghĩ ra sách lược ứng đối, có thể ở lại kinh thành, sau này hai người có thể tiếp tục cuộc sống hòa thuận mỹ mãn.

Mà trước mắt, hẳn bản thân bị trọng thương, chỉ có thể nhắm hai mắt nằm ở trên giường, sinh tử chưa biết.

Lâm Cẩm Nghi ngồi trước long sàng một lát, bất tri bất giác đã rơi lệ đầy mặt.

Bình Dương trưởng công chúa không đành lòng, lén lút lui ra ngoài.

Hôm nay trước khi trời tối, Phong Khánh đế rốt cục gặp xong các thần tử vội vã đến thăm hỏi. Ôn Minh Tuyên nhìn hẳn ban ngày chưa ăn gì, vội cho người chuẩn bị ngự thiện. Phong Khánh đế không có khẩu vị, lại hỏi tình huống Tiêu Tiềm.

Ôn Minh Tuyên nói: "Thánh thượng không cần lo lắng, thuốc đã có hiệu quả, vương gia trước mắt tính mạng không lo. Các ngự y đều đang xem sách thuốc, chưa chừng lập tức có thể tra ra vương gia trúng độc gì."

Phong Khánh đế mệt mỏi nhắm chặt mắt, "Ngự y nói độc tính hiểm ác, bọn họ chỉ có thể tạm hoãn nửa tháng, không để độc phát tác. Nếu nửa tháng sau bọn họ vẫn thúc thủ vô sách, A Tiềm sợ là..."

"sẽ không, vương gia có phúc tinh cao chiếu, đương nhiên có thể đỉnh lại." Ôn Minh Tuyên vội trấn an nói.

"Chỉ hy vọng như thế." Phong Khánh đế từ từ thở dài một tiếng, lại hỏi: "Trần Nam vương phi đâu? Còn trong cung sao?"

Ôn Minh Tuyên trả lời: "Vương phi đang chiếu cố vương gia, nô tài lúc trước đã cho người chuẩn bị cơm canh, nhưng vương phi nói không có khẩu vị, một bữa cũng không nhúc nhích."

Phong Khánh để lại tờ dài một tiếng, "Bọn họ vợ chồng tình thâm, tùy nàng thôi."

Tiêu Tiềm mê man, cứ như vậy qua mười ngày, theo như lời ngự y kì hạn mười lăm ngày đã lựa sém lông mày.

Lâm Cẩm Nghi từ đầu đến cuối đều canh giữ trong cung, Bình Dương trưởng công chúa đón nàng đến tắm điện, để nàng thay quần áo rửa mặt, ăn vài thứ, nghỉ tạm.

Tiêu Tiềm trong thời gian này luôn luôn mê mê trầm trầm, tuy có thể mượn ngoại lực dứt chút thuốc bỏ và canh thang, đến cùng vẫn gầy đi một vòng. Hơn nửa bản thân hẳn lúc ở phương bắc đã gầy đi, không đến mấy ngày càng trở nên tiêu tụy, không còn phong thái Trần Nam vương hăng hái năm đó.

Các ngự y hết ngày này đến ngày khác lật sách thuốc, Phong Khánh để hạ thánh chỉ, gọi danh y thiên hạ, thậm chí mở tư khổ tiên để lưu lại, cho người đi tìm kiếm y thuật điển tịch có liên quan.

Tiền để vốn đam mê tàng trữ, tàng thư không dưới ba ngàn, lật tìm trong sách vở đó tồn công không nhỏ, càng đừng nói tìm được câu chữ hữu dụng, còn phải để nhiều ngự y cùng đọc để thương lượng.

Tất cả mọi người nói Tiêu Tiềm đã không còn hi vọng. Thậm chí Phong Khánh để về sau đã bắt đầu tìm cách chuẩn bị một tang lễ trọng thể cho Tiêu Tiềm.

Nhưng Lâm Cẩm Nghi không chịu tin, phu quân Tiêu Tiềm của nàng là Trần Nam vương không gì không làm được, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cho tới bây giờ sẽ không dễ dàng thất tín. Hắn đã hứa đời này có tương lai tốt đẹp với nàng, hẳn nhất định làm được!

Phong Khánh để thấy nàng ngày đêm chẳng phân biệt cực nhọc chiều cố Tiêu Tiềm, trong lòng cũng có chút không đành lòng, về sau triệu Tô thị tiến cung, để bà hảo hảo khuyên nhủ Lâm Cẩm Nghi.

Bên ngoài đều biết chuyện ngày ấy Phong Khánh để gặp chuyện, Tiêu Tiềm lấy thân chán tên, Tô thị vốn quan tâm không thôi, thấy nữ nhi gầy nhất vòng lớn, cùng Tiêu Tiềm nằm ở trên giường gầy như que củi, đau lòng quả thực không thể thờ nổi.

Nhưng còn không chờ Tô thị mở miệng khuyên bảo, Lâm Cẩm Nghi đã nói: "Nương, A Cẩm biết ngài muốn nói gì, trong lòng A Cẩm đều minh bạch. Nhưng Tiêu Tiềm hẳn sẽ không gạt con, hắn đã đáp ứng lần này không phụ con, hẳn sẽ không bỏ con lại một mình." Khi nàng nói chuyện ánh mắt kiên định mà thể lương, có lẽ trong lòng đã sớm đoán trước kết quả xấu nhất, cũng chỉ là lừa mình dối người không muốn tin tưởng.

tim Tô thị như bị đao cắt, ôm lấy Lâm Cẩm Nghi thật lâu không nói nên lời.

Rất nhanh, kỳ hạn mười lăm ngày đã đến trước mắt.

Dựa theo ngự y nói, chỉ cần hôm nay qua giờ tý, nếu còn không nghiên cứu ra giải được, kịch độc trên người Tiêu Tiềm sẽ đánh vào lục phủ ngũ tạng, không thể vẫn hồi đường sống.

Các ngự y và danh y bên ngoài được truyền tiến cung, phần lớn ở đây nửa tháng chỉ ngủ ngon vài ngày, cũng không dám buông lỏng, đến hôm nay, bọn họ cơm cũng không ăn, nước cũng không uống, chỉ vui đầu nghiên cứu điển tịch.

Lâm Cẩm Nghi canh giữ bên Tiêu Tiềm đếm canh giờ. Lúc này đã gần giờ Hợi, cách giờ Tý chỉ một canh giờ. Các ngự y trong lúc khẩn yếu, rút cục từ quyển sách cổ tiên để lưu lại phát hiện một loại độc tương tự. Trong điển tịch còn ghi phương pháp giải độc, dùng được cũng là lấy độc trị độc.

nói cách khác, nếu Tiêu Tiềm trúng loại độc này, như vậy dùng một loại độc khác có thể giải độc cho hắn. Nếu không phải, như vậy Tiêu Tiềm sẽ bởi vì này được tính mãnh liệt mà trực tiếp chết đi.

sự việc trọng đại, bọn họ cũng không dám tự tiện quyết đoán, chỉ có thể báo cho Phong Khánh để.

Phong Khánh để do dự thật lâu, cũng không định ra chủ ý. Bình Dương trưởng công chúa thời gian này cũng ở trong cung, nghe nói tin tức này nhanh chóng cho người đi thông tri Lâm Cẩm Nghi.

Lâm Cẩm Nghi nghiêng ngả lão đảo cầu trước thánh giá, "Thánh thượng, vương gia đã không còn thời gian, nếu thuốc này không đúng bệnh, hẳn bắt quá ở trên giường chờ chết, cầu ngài đưa thuốc này cho hắn thử một lần."

Tiêu Tiềm là người kiêu ngạo như vậy, nếu hắn biết mình thời gian cuối cùng nằm ở trên giường lẳng lẳng đợi từ thần đến, hẳn tuyệt đối sẽ không nguyện ý. Lâm Cẩm Nghi đủ hiểu hắn, cho nên lựa chọn trong kỳ hạn cuối cùng để hắn thử thuốc.

Phong Khánh để cũng chỉ là ở chờ một cái có thể hạ quyết tâm, Lâm Cẩm Nghi là người thân nhất với Tiêu Tiềm, nàng như vậy nói, Phong Khánh để đương nhiên cũng mượn chủ ý, cho người ta theo trong sách cổ đi nấu giải được.

Nhiều dược thảo độc trùng chứa độc tính được nấu thành một chén thuốc đầy, Lâm Cẩm Nghi run run đút cho Tiêu Tiềm.

Sau một lát, gờ tý đã đến. Các ngự y đều tiến lên bắt mạch cho Tiêu Tiềm, nhưng kết quả cũng không thật như ý —— mạch tướng Tiêu Tiềm lúc nhanh lúc chậm, khi thì hữu lực khi thì tình mạch, cũng không có khởi sắc nhiều.

Các ngự y đều lộ vẻ khó xử, y chính do do dự dự tuyên bố tin xấu, giải dược này đối với Tiêu Tiềm tựa hồ cũng không có tác dụng, ngược lại, mạch tướng của hắn đã hiện ra phát độc, hơn nữa hắn vừa dùng vật kịch độc như vậy, khả năng rất nhanh sẽ bỏ mạng.

Loại chuyện này đúng là đã cố hết sức, chỉ nghe thiên mệnh. Phong Khánh đế mắng các ngự y nửa tháng, lúc này cũng không mắng nổi, chỉ cho bọn họ đi xuống trước, lưu thời gian cuối cùng cho Lâm Cẩm Nghi và Tiêu Tiềm cùng ở một chỗ.

Lâm Cẩm Nghi rốt cục không thể mù quáng lạc quan tiếp, "Đồ lừa đảo, quá lừa đảo." Nàng dùng tiếng nói khô ráp mắng hắn.

Nhưng Tiêu Tiềm sẽ không bao giờ cười hi hi nhảy lên phản bác nàng nữa.

"Chàng là kẻ lừa đảo! Còn nói cái gì đời này muốn chứng minh cho ta xem, chàng thật yêu ta! Nhưng hiện tại chàng sắp chết, sắp chết! Chàng chứng minh cho ta xem thế nào? Còn nói cho ta một đời tốt đẹp về sau, hóa ra đều là lừa gạt ta! Đời này ta vẫn ngốc, cho nên mới tin tưởng chàng! Chàng đứng lên cho ta, chàng giải thích rõ ràng cho ta!" Lâm Cẩm Nghi lớn tiếng mắng hắn, nói đến chỗ thương tâm, còn đánh hắn vài cái.

Nàng đang phát tiết, phát tiết đầy thất vọng và bi thống. Nếu sớm biết đời này hai người còn có kết cục như vậy, nàng căn bản không cần trùng sinh làm người. Nàng nên chết đi, cũng tốt hơn hiện tại để Tiêu Tiềm chết ở trước mặt mình, nàng càng đau lòng!

Lúc nàng đang đánh, Tiêu Tiềm bỗng nhiên động đậy, miệng hắn chảy ra một búng máu đen. Máu đen cuộn cuộn không ngừng chảy ra ngoài, rất nhanh thấm ướt gối đầu.

Lâm Cẩm Nghi trở tay không kịp, sau khoảnh khắc sững sốt, nàng vội gọi người tiến vào.

Các ngự y còn chưa tản ra, nghe được động tĩnh liền nhất tể đi vào. Lại bắt mạch cho Tiêu Tiềm.

một lát sau, các ngự y lộ ra tươi cười thoải mái, chấp tay nói với Lâm Cẩm Nghi: "Chúc mừng vương phi, vương gia đã không lo ngại!"

Lâm Cẩm Nghi nhìn Tiêu Tiềm còn đang nôn máu đen, không chân thực giống như trong mộng, kinh ngạc nói: "Vương gia... không ngại?"

Ngự y nói: "Vương gia mới vừa rồi ăn kịch độc vào đã phát tác, cho nên mới phun ra nhiều máu đen như vậy. Kịch độc lúc trước hắn trúng cũng từ chỗ máu đen này chảy ra, trước mắt mạch tướng đã chuyển biến tốt, chúng vi thần lại khai phương thuốc để vương gia bài xuất độc nhanh hơn, hẳn là không còn lo đến tính mạng."

Các ngự y công hiến cho hoàng thất, đều là người cẩn thận chặt chẽ, bọn họ đã có thể nói ra như vậy, hẳn có mười thành nắm chắc.

Lâm Cẩm Nghi hơi yên lòng, đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đứng không vững. Cung nữ bước lên trước đỡ nàng, nàng cũng đã nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Các ngự y xem cho nàng xong, nói nàng chỉ là thể hư hơn nữa cảm xúc dao động lớn, cũng không quan trọng, để cung nữ đưa nàng về tẩm cung của Bình Dương trưởng công chúa.

Lâm Cẩm Nghi vài ngày chưa chợp mắt, Bình Dương trưởng công chúa để cung nữ đút chén thuốc an thần cho nàng, vừa ngủ là ngủ đủ một ngày một đêm.

Chờ lúc nàng lại mở mắt, nàng lập tức ngồi dậy xuống giường đi hải.

Cung nhân canh giữ ở gian ngoài nghe được động tĩnh, lập tức tiến vào nói: "Trần Nam vương phi, ngài tỉnh? Có cảm thấy chỗ nào khó chịu, cần nô tì đi thỉnh ngự y sao?"

Lâm Cẩm Nghi không kịp đáp, chỉ vội hỏi: "Ta ngủ bao lâu? Vương gia bây giờ như thế nào?"

Cung nữ không chút hoang mang đáp: "Vương phi ngủ một ngày một đêm, nô tì luôn ở nơi này hầu hạ vương phi, không biết cụ thể tình huống vương gia bên kia, chỉ nghe công chúa nói vương gia đã phun hết độc huyết, ngày hôm trước còn tỉnh một lần."

Lâm Cẩm Nghi phun ra một ngụm khí, vẫn đeo hải chuẩn bị đi thăm Tiêu Tiềm. Cung nữ muốn để nàng ăn vài miếng rồi đi, nàng cũng không có được, chỉ nói trở về mới dùng.

Càn Thanh điện, tẩm cung của các đời hoàng đế, xưa nay thủ vệ sâm nghiêm, không cho người ngoài tới gần.

Lúc Lâm Cẩm Nghi đi qua vẫn thông suốt, rất nhanh đã đi vào.

Trong điện im lặng, có thể nghe tiếng châm rôi. Tuy đã nghe cung nữ kia nói, Lâm Cẩm Nghi đi vào trong lòng như trước có chút không yên, hơi ngừng chân ổn định tâm thần, mới đi vào nội điện.

Trong điện đã không có nhiều ngự y, chỉ có mấy cung nữ cung nhân gác đêm.

Lâm Cẩm Nghi đi thẳng đến long sàng, trên giường Tiêu Tiềm nằm ngủ như trước. hần nhắm hai mắt, sắc mặt tốt hơn rất nhiều, vẫn gầy như trước có chút dọa người.

Lâm Cẩm Nghi ngồi xuống mép giường, do dự một chút lấy tay dò hơi thở của hần.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp có tiết tấu phun trên ngón tay, rột cuộc Lâm Cẩm Nghi mới yên lòng. Nàng vừa chuẩn bị thu tay, giấy tiếp theo tay nàng bị người vừa vận bắt được.

Tiêu Tiềm cười tủm tỉm nhìn nàng, dùng thanh âm mỏng manh nói: "Thế nào? vương phi đây là lo lắng ta ngủ đến chết sao?"

Lâm Cẩm Nghi không thể tin nhìn hần, trong nhất thời lại không biết nói thế nào.

Tiêu Tiềm nheo nheo ngón tay nàng, lại ho nhẹ một tiếng: "Choáng váng sao?"

Lâm Cẩm Nghi rút tay về, oán hận nhìn hần: "Chàng còn mặt mũi cười? Có biết ta sắp bị chàng hù chết hay không!"

Tiêu Tiềm cười hai tiếng, lại nhin không được ho khan. Lâm Cẩm Nghi vội giúp hần thuận khí, lại nghe hần nói: "Ta cũng sẽ không chết, ngươi đừng lo."

"Ai biết chàng có thể chết không.." Lâm Cẩm Nghi than thở, đột nhiên linh quang lóe lên, Tiêu Tiềm cứ chắc chắn mình sẽ bình yên vô sự như vậy, chẳng lẽ nói hết thầy đều là hần... Nàng càng không dám tin.

Tiêu Tiềm ho xong rồi, nằm sấp trên giường hướng vào cái thùng ở đầu giường nôn ra một ngụm máu đen nhỏ, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe rõ nói: "Ta còn tưởng rằng lấy trí tuệ của vương phi nhà ta, đã sớm đoán được này hết thầy đâu."

Suy đoán của mình được chứng thực, Lâm Cẩm Nghi sùng sốt một lát, sau đó hạ giọng giận dữ nói: "Đây là biện pháp tốt chàng nói? Sách lược vạn toàn? Dùng mệnh đề đổi?"

Tiêu Tiềm nằm lại giường, thấy nàng nổi giận dùng dùng, vội đáp: "Nàng đừng đánh ta nữa? Ta bây giờ không chịu được."

Lâm Cẩm Nghi trên mặt hoảng hốt, "Ta khi đó còn nghĩ chàng sắp chết..."

Tiêu Tiềm bất đắc dĩ nói: "Đáng thương ta rõ ràng đã khôi phục ý thức, thân mình lại không thể động, vô duyên vô cớ bị nàng mắng lâu như vậy, còn phải chịu nàng đánh một chút... Đáng thương a..."

Lâm Cẩm Nghi mắng hần một ngụm, "rõ ràng chàng không thương lượng với ta, làm ra chuyện hung hiểm như vậy, còn trách ta?! Chàng có biết tình huống lúc đó hung hiểm thế nào, nếu giải được chậm nửa canh giờ, bây giờ chàng còn có thể ở nơi này ba hoa cùng ta?"

Tiêu Tiềm nhũ mày thở dài, "Ta vốn đã an bày thỏa đáng hết thầy, ai ngờ Vương Đồng tiểu tử kia không tốt, lại bởi vì một chút vết thương nhẹ hôn mê mấy ngày, lỡ thời cơ." nói xong hần lại lơ đãng cười cười, "Bất quá ta đây không phải không có chuyện gì sao? Tuy rằng chậm một chút, nhưng kết quả chung quy là tốt."

Vương Đồng ngày đó dùng thân thể đẩy người áo xanh mang thuốc nổ trên người ra ngoài, hần ở gần nhất, bị chấn động mạnh, lúc đó ngất đi. Lâm Cẩm Nghi lúc đó chỉ thấy người Trần Nam vương phủ nâng hần trở về, không nghĩ tới sau đó hần còn hôn mê.

Lâm Cẩm Nghi lòng còn sợ hãi, "Vẫn rất nguy hiểm. Vạn nhất Vương Đồng luôn hôn mê, lỡ canh giờ thì sao? Chàng cứ như vậy chết đi?"

Tiêu Tiềm nói: "sẽ không, chuyện này tuy rằng chỉ có ta và Vương Đồng biết, nhưng ta còn để lại chuẩn bị phía sau, ngự y trong cung có người của ta, đến một khắc cuối cùng, nếu Vương Đồng không an bày, người của ta cũng sẽ tìm được cách ứng đối." nói xong, Tiêu Tiềm lại kéo tay nàng, "Ta cũng không ngờ nàng ngốc như vậy a, còn có thể thực sự đưa mình vào?"

nói chuyện, Tiêu Tiềm nhỏ giọng nói rõ tất cả sắp xếp. hần biết Phong Khánh đế, Phong Khánh đế để hần trở về mừng năm mới muộn, bù lại, sẽ ra khỏi thành chào đón. Đám áo xanh kia chính là từ sĩ hần nuôi dưỡng nhiều năm, về phần từ sĩ mang thuốc nổ là một người bệnh nặng, chỉ còn sống được mấy tháng. Mà loại độc hiểm ác đó, là hần từ nhỏ nghe Thập vương gia thường xuyên xuất nhập tư khó tiên đế nhắc tới, một loại thể gian kỳ độc đủ để trí mạng, nhưng dùng giải được rồi cũng sẽ không để lại di chứng.

hần an bày Vương Đồng sau khi hần hôn mê, tìm cơ hội dâng giải được đến trước mặt Phong Khánh đế. Nhưng không nghĩ tới, Vương Đồng cứ như vậy hôn mê, mấy ngày sau mới tỉnh lại. Lúc đó Phong Khánh đế đã tập kết danh y thiên hạ, Vương Đồng không kịp thu xếp thủ hạ của mình vào, đành phải cùng người nhà một ngự y trong cung thông đồng, làm bộ ở thời điểm cuối cùng từ điển tịch của tiên đế lật xem tìm được ghi chú. Đương nhiên như vậy cũng có chỗ tốt, đó là Phong Khánh đế dù đa nghi, cũng không tin tưởng trận sinh tử này là Tiêu Tiềm thiết hạ.

"Chàng định làm gì?" Lâm Cẩm Nghi thập phần khó hiểu, "Dùng mệnh mình đến đổi, là vì lấy tín nhiệm của hoàng đế?"

Tiêu Tiềm khẽ cười một tiếng, "Đương nhiên không phải vì thế." Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn nàng, "Ta nói rồi, ta đổi một đời chúng ta hòa thuận mãi mãi, an nhạ về sau."

Lâm Cẩm Nghi như trước không hiểu nhìn hắn, hắn liền tiếp tục nói: "Trải qua chuyện này, ta sẽ để ngự y kê đơn cho ta, coi như dư độc chưa trừ, không thể động võ nữa. Đến lúc đó ta sẽ chủ động dâng tấu trả binh quyền, không làm sự vụ triều đình. Sau này ta có thể giống như trước, cùng nàng ở trên giường, cùng nàng thêu hoa, cùng nàng đi chơi..."

một Trần Nam vương không thể động võ, với Phong Khánh đế mà nói, với Đại Diệu mà nói, chính là một phế nhân. Quả thật, từ nay về sau, sẽ không còn ai tâm tâm niệm niệm tính kế Trần Nam vương phủ, tính kế Lâm Cẩm Nghi. Đồng thời, từ đây quyền bính vĩnh quang đều cách xa hắn, hắn vất vả nhiều năm, dùng mệnh đổi công huân dần dần bị người lãng quên, hiện tại hết thảy hắn có đều sẽ trở thành bọt nước, nhiều năm nỗ lực cũng coi là thất bại trong gang tấc.

Lâm Cẩm Nghi roi lệ đầy mặt, "Đáng giá sao?"

Tiêu Tiềm ánh mắt kiên định, "Đáng giá."

—— với ta mà nói, ta làm hết thảy đều vì muốn có năng lực bảo hộ người ta yêu, lúc đầu là mẫu thân của ta, sau này là nàng. Nhưng sau này, ta ở một mình quá lâu, thế nhưng quên ước nguyện ban đầu này.

May mà hiện tại tình ngộ còn không tính là quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Phi Thường Vị Công Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

Tiêu Tiềm tỉnh lại rồi, thân thể vẫn suy yếu. Phong Khánh đế để tắm cung cho hắn ở nửa tháng, đến lúc hắn có thể xuống giường mới cho người đưa hắn về Trần Nam vương phủ.

Tuy rằng Tiêu Tiềm thiếu chút nữa xảy ra đại sự, Lâm Cẩm Nghi lại luôn canh giữ trong cung, Trần Nam vương phủ được Nhụy Hương quản lý, vẫn gọn gàng ngăn nắp, không xảy ra chuyện gì.

Hôm đó Tiêu Tiềm trở lại vương phủ, được Vương Đồng bị thương mới khỏi quỳ trước giường thỉnh tội.

Tiêu Tiềm mắng hắn hai câu, thật không so đo với hắn. Vương Đồng cũng hổ thẹn không được, nhất định phải để Tiêu Tiềm trị tội hắn.

Tiêu Tiềm ăn đủ hắn cứng đầu quật cường như trâu, cũng không thật sự muốn phạt hắn, lại nhìn về phía Lâm Cẩm Nghi xin giúp đỡ.

Lâm Cẩm Nghi ngầm hiểu, lúc này nhân tiện nói: "Vương Đồng đã nhận phạt, vương gia phạt hắn đi." nói xong nàng khẽ cười cười, lại tiếp tục nói: "Vương gia trước mắt thân mình không tốt, sự vụ trong phủ để ta làm chủ. Vương Đồng, người tuổi cũng không nhỏ, bôn vương phi phạt người cùng với Nhụy Hương sớm ngày thành hôn, từ nay về sau nghe lệnh Nhụy Hương, người có phục hay không?"

Vương Đồng đỏ mặt lên, than thở: "Vương phi đâu phải phạt thuộc hạ..."

"Mặc kệ, chỉ hỏi người có phục hay không?"

Nhụy Hương bên cạnh đã sớm đỏ bừng gò má, buong mắt xuống, Vương Đồng nhìn nàng một cái, nhanh chóng một ngụm đáp ứng.

Tiêu Tiềm lại nói: "Đã đáp ứng rồi, cũng đừng để lỡ, vương phi sớm bắt đầu thay các người trừ bị, trong phủ đều có sẵn các thứ, tháng sau các người chọn ngày lành tùy ý thành hôn đi."

"Nhanh như vậy," Nhụy Hương nhỏ giọng nói, "Nô tì còn chưa có... còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng đâu." Nàng vừa lập gia đình sẽ không thể làm nha hoàn cho Lâm Cẩm Nghi, người đắc dụng bên Lâm Cẩm Nghi, trừ Thiên Ti, Thái Ca hai đại nha hoàn hồi môn, cũng chỉ có nàng.

Lâm Cẩm Nghi biết nàng lo lắng cái gì, nhân tiện nói: "Ta vào phủ đã lâu, tuy rằng bình thường không ít chỗ cần người hỗ trợ. Nhưng chẳng lẽ người cảm thấy, ta không có người nhúng tay vào thì không đỡ nổi vương phủ này?"

Nhụy Hương đương nhiên nói không dám.

"Vậy thì tốt rồi, không có gì lo lắng. Dù sao người sau này vẫn ở trong phủ, làm nha hoàn không được, làm nương tử quản sự càng tiện."

"Đúng thế" Tiêu Tiềm cũng đệm theo, "Vương phi đã thay các người tìm cách tốt rồi, các người nếu không đáp ứng, chẳng phải là cô phụ ý tốt của vương phi?"

Nhụy Hương và Vương Đồng nhìn nhau, không hẹn mà cùng lộ vẻ xấu hổ, cũng cứ như vậy đáp ứng xuống.

Sau đó, Tiêu Tiềm ở vương phủ dưỡng thương, Lâm Cẩm Nghi vừa chiếu cố hần, vừa bắt đầu trừ bị hôn sự Vương Đồng cùng Nhụy Hương.

Giống như Tiêu Tiềm nói, Lâm Cẩm Nghi sớm đã âm thầm chuẩn bị, các thứ đều có sẵn, nhân thủ trong phủ cũng đủ, chỉ còn cái ngày hoàng đạo và chuẩn bị hi phục cho hai người.

Lâm Cẩm Nghi lúc trước ở thôn trang, dù sáng dù tối đã khuyên Thái Ca, lúc này vẫn còn chút lo lắng cho nàng, bất quá Thái Ca ngược lại giống như không có chuyện gì, cũng không có nửa điểm không vui.

Lâm Cẩm Nghi muốn cùng nàng nói chuyện công bằng một lần. Thái Ca cũng không lảng tránh, thản nhiên nói: "không đối gạt vương phi, lúc trước nô tì quả thật sinh ra một chút tâm tư quá giới hạn, nhưng về sau trong phủ chúng ta trải qua chuyện như vậy, vương thống lĩnh và Nhụy Hương tỷ tỷ lại cùng vương gia lên chiến trường phương bắc, bọn họ đồng sinh cộng tử, nô tì đã chặt đứt ý niệm này."

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên nói: "Vậy là tốt rồi, người cũng đừng gấp, trong phủ chúng ta nhiều người như vậy, luôn có người càng thích hợp hơn Vương Đồng. Nếu những người này đều chướng mắt, trong kinh thành vẫn còn nữa, ta nhất định chọn được lang quân như ý cho người."

Thái Ca vừa cảm động vừa hổ thẹn, lúc trước nàng và Thiên Ti đáp ứng Tô thị chung thân không gả chăm sóc Lâm Cẩm Nghi, chính mình lại đi quá giới hạn bốn phận động tâm với người khác, Lâm Cẩm Nghi không trách tội nàng, còn lo lắng trong lòng nàng không dễ chịu, vài lần khuyên giải nàng, trước mắt còn nhận lời như vậy...

một tháng sau, Vương Đồng và Nhụy Hương đại hôn. Hai người tuy không tính là chủ tử ở vương phủ, nhưng đều là lão nhân bên người Tiêu Tiềm nhiều năm lập không ít công lao, Tiêu Tiềm đương nhiên sẽ không bạc đãi họ, tự mình làm chủ hôn không nói, còn mời rất nhiều đồng nghiệp của hần.

Vương Đồng và Nhụy Hương thành hôn, Lâm Cẩm Nghi trước đó đã chuẩn bị một tòa nhà riêng. Tuy rằng bọn họ chuyển ra ngoài, ban ngày vẫn sáng sớm đến Trấn Nam vương phủ chờ việc, hết ngày cùng nhau trở về nhà.

Tiêu Tiềm đã giải độc, vết thương cũng không nghiêm trọng, nhưng đối ngoại vẫn khẳng khẳng không thể vất vả, còn cần tĩnh dưỡng.

Phong Khánh đế thập phần băn khoăn, miễn hần vào triều làm việc không nói, còn tự mình mang theo y chính đến Trấn Nam vương phủ thăm hần vài lần.

Tiêu Tiềm đã sớm hạ được cho cả nhà ngự y, y chính này mỗi lần chẩn đoán xong đều mặt ủ mày chau nói cùng một kết luận.

Phong Khánh đế càng áy náy, lấy từ kho phòng trong cung nhiều dược liệu trân quý ban cho Tiêu Tiềm, cũng dẫn dò Tiêu Tiềm phóng tâm dưỡng thương, còn nói Tiêu Nhượng tháng trước đã đi biên quan phương bắc trước, ý tứ chính là Tiêu Tiềm chỉ cần dưỡng thương cho tốt, như trước là trung quân đô đốc phủ tay cầm binh quyền, chừng sự đô đốc, không cần đi phương bắc cùng Tiêu Nhượng chịu khổ.

Tiêu Tiềm cũng không biểu hiện ra cao hứng, chính là vẻ mặt hổ thẹn nói bản thân mình cũng không biết phải dưỡng bao lâu mới tốt, không thể vì Phong Khánh đế phân ưu giải nạn, thật sự là hần không đúng.

Phong Khánh đế trấn an hần vài câu, còn nói chức vụ trong quân sẽ luôn luôn để cho hần, bảo hần không cần nghĩ nhiều.

Hai người huynh hữu đệ cung nói một phen, Lâm Cẩm Nghi ở một bên nghe được cũng cảm thấy đau răng.

Như thế qua ba bốn tháng, Tiêu Tiềm từ cuối đông đầu xuân giả bệnh đến cuối xuân đầu hạ.

Phong Khánh đế mỗi ngày công vụ quần thân, một ngày vạn dặm, dần dần quan tâm cũng ít đi. Phong Khánh đế lạnh lùng xuống, trong kinh thành này, quan viên thấy gió sử dả, chú ý đối với Trấn Nam vương phủ đương nhiên càng ít.

Tiêu Tiềm chọn giờ phút này, dâng tấu chương nói mình nghe được tin tức, nói là hải ngoại có thần y nổi danh, có lẽ có thể trị được bệnh cho hần, muốn đi hải ngoại tìm y hỏi được.

Phong Khánh đế đương nhiên không thể không đồng ý, còn đặc biệt để công tượng chế tạo một con thuyền lớn có thể cất chứa hơn trăm người cho Tiêu Tiềm.

Trong lúc Tiêu Tiềm cáo ốm, Lâm Cẩm Nghi cũng không thể thường xuyên xuất môn, hai người ở trong phủ thiếu chút nữa buồn đến sắp hỏng rồi.

Lúc này thật vất vả được cơ hội quang minh chính đại xuất hành như vậy, Lâm Cẩm Nghi hoan hô nhảy nhót nói tạm biệt cùng Tô thị, Lâm Ngọc Trạch, mang theo Thiên Ti, Thái Ca mọi người đi theo Tiêu Tiềm lên thuyền.

Tiêu Tiềm bên người mang theo Vương Đồng và Nhụy Hương đám người cùng thị vệ võ nghệ cao cường, còn tìm đội thuyền viên có kinh nghiệm, hai người đương nhiên không cần lo lắng gì, ra ngoài du ngoạn.

Lúc thuyền lớn rời bờ, Tiêu Tiềm và Lâm Cẩm Nghi đứng ở trên sàn tàu hứng gió.

"Chúng ta đi lần này ít nhất mấy tháng nửa năm, bên ngoài cũng không thể thoải mái như trong phủ, đến lúc đó nàng đừng hối hận kêu khổ." Tiêu Tiềm phe phẩy quạt giấy, trêu đùa nàng.

Lâm Cẩm Nghi hừ một tiếng, nói: "Khó được có cơ hội kiến thức phong thổ hải ngoại, nếm chút khổ sở đã là gì."

dân phong Đại Diệu tuy rằng cởi mở, nhưng nữ tử xuất hành có nhiều bất tiện, nữ tử có thể ra ngoài kiến thức các nơi núi cao biển rộng vô cùng hiểm cố, càng đừng nói là ra hải ngoại. Lúc nàng vẫn là Sầm Cẩm thường xuyên xem du ký, với đi thăm danh xuyên đại sơn nhân hăm mộ không thôi, nay được một cơ hội cái khó được như vậy, cao hứng còn không kịp, đâu so đo người khác.

"Nhưng mà chàng," Lâm Cẩm Nghi nhìn kinh thành phồn hoa càng ngày càng xa, dần dần không rõ, "Buông bỏ vinh quang quyền bính chàng dùng mệnh đổi về, chàng sau này cũng đừng hối hận."

Tiêu Tiềm lơ đãng cười cười, "đã làm, còn hối hận cái gì."

"Chàng có nghĩ tới hay không, kỳ thật lúc trước chàng có thể an bày ở trước mặt hoàng đế diễn một lần như vậy, cũng hoàn toàn có thể một làm hai không dứt điểm..."

"Giết hoàng huynh, chính mình thượng vị hoặc là dẫn đo nâng đỡ một người khác lên sao?" Tiêu Tiềm ngắt lời, "Vậy càng không có ý tứ. Hoàng huynh ta tuy có không phúc hậu, nhưng nói tóm lại vẫn là hoàng đế tốt. Ta hành quân đánh giặc có lẽ còn được, nhưng không có tài trị thế, thượng vị lại vạn vạn không kịp hấn. Nếu nâng đỡ người kia đi lên, ai có thể cam đoan về sau vẫn tốt? Dù tính là tốt, nghe lời, lợi ích mê muội, ai có thể cam đoan mười năm hai mươi năm sau đâu? Huống hồ ta cũng không phải người có dã tâm, dĩ nhiên được thứ mình quý trọng nhất, nên biết tốt thu tay."

"Nàng a," hấn chấp cây quạt, nhẹ nhàng gõ đầu nàng, "Sớm không hỏi, chờ lên thuyền lại hỏi cái này, đừng cho là ta không biết tiểu tâm tư của nàng."

Lâm Cẩm Nghi đương nhiên không đủ tin tưởng hấn, cho nên mới đợi đến lúc thuyền đi, mới đem nghi vấn ở trong lòng đã lâu hỏi ra. Nàng thẹn thùng cười cười, tiến lên gắt gao nắm lấy tay hấn, "thật sự sẽ không hối hận sao?"

"sẽ không" hấn dùng lực ôm lại nàng."

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Kế Phi Thượng Vị Công Lược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.